ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

வன பர்வம்

முதற்பாகம்

திரிசிரபுரம்,
ஸெண்ட் ஜோஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத தலைமைப் பண்டிதர்,
மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,
மஹாமஹோபாத்யாய,
ஸ்ரீ-உ-வே. T. V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
பாஷாபாரத துரந்தர, மஹாமஹோபாத்யாய
ம. வி. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிபபிகபபெறறது

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்
கும்பகோணம்

உரிமை பதிவுசெய்தது] [விலை ரூ. 5—0—0

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வனபர்வம்.

விஷய ஸூசிகை

கிர்மீரவத பர்வம்.

அத்யாயம்		பக்கம்
1	கடவுள் வாழ்த்து	1
	ஜனமேஜயா பாண்டவர்களின் வனவாஸ முதலியவற்றைப்பற்றி வைசம்பாயனரை வினவிடதும், அவர் சொலலை தொடங்கியதும் . . .	1 - 2
	பாண்டவர் முதலியோர பிரமாணகோடிக்குப புறபபட்டதும, நகரவாஸிகள கௌரவரை நிநதித்துப பாண்டவரைப பினதொடாநததும	2 - 3
	நகரவாஸிகள பாண்டவர்களுடன தாமும கூட வருவோமென்றது .	3 - 4
	நல்லோர் ஏயோரின் சோககை அதனதன் பயன முதலியன	
	யுதிஷ்டிரர நகரவாஸிகளைத திருபபி அனுபபி ஸகோதரர் முதலியவருடன பிரமாணகோடியில தஙகியது ...	4 6
2	யுதிஷ்டிரர் உடன வநத பிராமமணாகளைக காகக முடியாமையைச சொலலி அவாகளைத திரும்பிசசெல்ல வேணடினது	
	பிராமமணர்கள தமமைத தாமே போஷித்துக்கொள்வதாகச சொலலியதும, யுதிஷடிரர பொருளினமைககு வருநதியதும	7
	உடன் வரும அந்தணரைக் காகரும் விஷயததில் சௌனகருக்கும் யுதிஷடிரருகரும் ஸம்பாஷணை ...	7 - 14
	புதநியின எட்டுக்குணங்கள்	8
	உடலுக்கும் மனத்துக்கும நோயுண்டாவதும அவறறைப போககுமுறையும்	8 - 9
	ஆசைமுதலியவறறின உறபத்தி, தீமை அவறறை ஒழிககுமுறை முதலியன	9 - 10
	பொருளுளளவாகளுககு யார் யாரிடமிருந்து பயமுணடென்பது	10

அத்யாயம்		பக்கம்
	பொருளால வரும துனபமும் ஆசையை விடவேணடு மெனபதும	10 - 11
	அதிதிபூஜை, அடைநதாரை ஆதரிததல முதலியன	11 - 12
	தனககெனறு சமைததலும தனியே உணணலும தகாது எனபது	11 - 12
	வைஶவதேவமும விகஸமும அமருதமும்	12
	அதிதிபூஜைககுரிய ஐநது தக்ஷிணைகள	12
	அஜ்ஞானிகளின வழியும் ஞானிகளின வழியும ...	12 - 13
	பயனில பறறில்லாமல தாமஙகளைச செயயவேணடு மென பதும் தாமததின எடடு வழிகளும ...	13
	சிதத சுததிககுரிய எடடு வழிகள ...	13
	சௌனகா தவததால ஸிததிபெறறுப பிராம்மணரைப போஷிககுமபடி யுதிஷ்டிரருக்குச சொலலியது ...	14
3	யுதிஷடிரா உடன வநதவரைக காகக உபாயங கேட்டதும, தௌமயா ஸூாயனைத துதிககச சொலலியதும .	14 - 15
	பசிதத பிராணிகளை ஸூாய சநதிரா காபபாறறியது ...	15
	தௌமயா மநதிரோபதேசம செயததும், யுதிஷ்டிரா தவஞசெயது சூரியனைத துதிததும	16 - 19
	ஸூர்யன யுதிஷ்டிரருககுப பிரத்யக்ஷமாகி அக்ஷய பாதர மும வரஙகளும் கொடுததது	19
	யுதிஷ்டிரரும் திரௌபதியும் அக்ஷய பாதரத்தைக கொணடு யாவருககும் அன்னமளிததும, நாளதோறும் அதில் போடபபடும் அன்னம எலலாரும உண்ணும்வரை வளர்நதுகொணடே வநததும . .	19 - 20
	பாணடவர்கள், தௌம்யா முதலியோருடன் காம்யகவனம சென்றது	20
	ஜனமேஜயா வினவ, வைசமபாயனா யுதிஷ்டிரா துதித்த ஸூாயாஷ்டோத்தர சத நாமததைச சொல்லியது ...	20 - 21
	ஸூாயாஷ்டோததரம உலகில் வநத முறையும், அதனைப படிததல கேட்டலகளின பயனும ...	21 - 22
4	திருதராஷ்டிரன ஆலோசனை கேட்டதும், விதுரர் யுதிஷ்டிரரை அரசராககித துசசாஸனன் மனனிப்புக் கேடடுக கொளள வேணடுமெனறதும் ...	22 - 25
	திருதராஷ்டிரன் விதுரரைக கோபித்ததும், விதுரா பாணடவரிருககுமிடம் சென்றதும் ...	25

அத்யாயம்		பக்கம்
5	பாண்டவாகள் காமயகவனத்தில வஸித்ததும், விதுரர் வரவும .. .	25 - 26
	பாண்டவாகள விதுரரை வரவேற்று உபசரித்ததும, விதுரா திருதராஷ்டிரன ஸபையில நடந்ததைச் சொல்லித துணை வரைச் சோககும்படி உபதேசித்ததும ...	26 - 28
6	திருதராஷ்டிரன விதுரா பிரிவால வருந்தி அவரை அழைத்து வரும்படி சஞ்சயனை அனுப்பியது ...	28 - 29
	ஸஞ்சயன போய அழைத்ததும, விதுரா திருதராஷ்டிரனிடம வந்ததும	29
7	விதுரா திரும்பிவரக் கண்ட துரியோதனன காணன முதலியோருடன ஆலோசித்துப பாண்டவரைக் கொல்லப புறப்பட்டதும், வியாஸா வந்து தடுத்ததும ...	30 - 32
8	வியாஸா, பாண்டவரைப பகைத்தலால தீமை விளையுமென்பதையும அவர்களுடன ஸமாதானம செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பதையும திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது	32 - 33
9	திருதராஷ்டிரன புதரஸ்நேகத்தை விடக்கூடவில்லை என்றது	34
	வியாஸா மக்களிடத்தன்பு விடற்கரிதென்பதற்கு உதாரணமாகக் காமதேனுவின் கதையைக் கூறியது ...	34 - 35
	காமதேனு அழுததும், இந்திரன காரணங்கேட்டதும் ...	34 - 35
	காமதேனு இளைத்த புத்திரனைக் குறித்துத் துயரப்படுவதாகச் சொல்லியதும, இந்திரன உழவைத்தடுப்பதற்கு மிகுமழை பெய்வித்ததும ..	35
	வியாஸா, மக்களிடத்தன்பு பொதுவாகவும கஷ்டப்படுகிறவரிடம அதிகமாகவும இருக்க வேண்டுமென்றும் துரியோதனன் பாண்டவருடன் ஸமாதானம் அடையவேண்டுமென்றும் சொல்லியது	35 - 36
10	திருதராஷ்டிரன துரியோதனனுக்கு உபதேசிக்கும்படி வியாஸரை வேண்டினதும், வியாஸா மைத்ரேயா உபதேசிப்பரென்று சொல்லிப்போனதும் ...	36 - 37
	மைத்ரேயா வந்ததும, திருதராஷ்டிரன கௌரவாகளின் ஸஹோதர ஸ்நேகம நிலைக்குமா என்று வினவியதும் ...	37
	மைத்ரேயர் திருதராஷ்டிரனைக் கடிந்து பேசித துரியோதனனிடம் பாண்டவா பெருமையைக் கூறி அவர்களுடன் ஸமாதானமடையச் சொல்லியது ...	37 - 38

அத்யாயம் பக்கம்

கிரியோதனன தொடையைத தடியதும, மைதரேயர சபிததது .... .. 38 - 39

திருதராஷடிரன சாபததை நீகக வேணடினதும, மைதரேயர ஸமாதானம வரதானமுமிட சாபம நீஙகாதெனறதும ... 39

11 திருதராஷடிரன வினவ விதுரர நிமிரவதறகாக பொலலி யது .. .. 39 - 45

பீமனுககும கிமீரனுக்கும யுததமும பீமன கிமீரனைக கொனறதும ... . 42 - 44

12 கோவிநதர முதலியோர பாணடவரகளிடம வநதது . 45

ஆஜ்ஞான கோவிநதருடைய அருஞ செயலகளைக கூறியது 46 - 49

மாதவர ஆஜ்ஞான தமமைவிட வேறலலரெனறது ... 49

நிரௌபதி கிருஷ்ணனைத தரிசிதது அவரிடம தன சிய ரததைச சொலலி அழுதலும, அவர அவளுக்கு மிதறிய தும ... ... 49 - 56

ஜாயை என்னும சொலலுககுப பொருள .. 51

13 கோவிநதர சூதாடடகாலதறகில தாம சுவாரகையிலிலலா மையைச சொலலி யுதிஷடிரரைத தேறறியது ... 57 - 58

14 கோவிநதர ஸாலவரதறகுத தூதரைச சுருககமாகக கூறிய ... 58 - 60

15- 22 யுதிஷடிரர வினவியதும, கோவிநதர ஸாலவரதறகு தூதரை விரிவாகச சொலலியதும ... 60 - 83

ஸாலவன சுவாரகையை எரிநததும, உகரஸேனன முதலியோர காதது 60 - 62

யுதகாலதறகில நகரரகாகரும சில முறைகள ... 61 - 62

ஸாமபனுககும கேஷமதரிகருமிகரும எனனமடடும, கோர தூரதறகு தோறறோடியதும ... . 63 - 64

ஸாமபன வேகவாஹ வீழதறியது 64

சாருதேஷ்ணன விவாஹமெனைக கொணடது ... 64 - 65

ஸாலவன வரதலும, பிரதயுமனன பறறுத கோரவதை தேறறியதும 65

பிரதயுமனனுககும ஸாலவனுக்கும எனனமடடும, ஸாலவன மயஙகி விழுந்தலும ... ... 65 - 67

ஸாலவன தெளிநது போரசெயதலும, பிரதயுமனன மயஙகி யதும 67

தாருகனமகன தேரை வேறறிடம கொணடுபோனதும, பிர தயுமனன களைதெளிநது அவரிடமன பிரிநதும ... 68 - 71

விஷய வரிசை கை.

அத்யாயம்		பக்கம்
	பிரதயுமனன் ஸாலவனசேனையை இடமாகச் சுறறியது ...	71
	பிரதயுமனன ஸாலவனை வெனறதும, தேவாகள ஸாலவன கிருஷ்ணனால் கொலலபபட வேண்டியவனெனபதைப பிரதயும்னனுககுச சொல்லியதும ...	71 - 72
	கோவிநதருககும் ஸாலவனுககும யுததம ...	75 - 82
	மாயா யுததம .	75 - 79
	ஸாலவன மாயையால வஸுதேவரை வெடடிக காடடியது ...	78 - 79
	தாருகன ஸாலவனைக கொலலுமபடி கோவிநதரை வேணடினதும, அவா ஸௌபதததைப பிளநது ஸாலவனையுங கொனறதும . ..	81 - 82
	கோவிநதா யுதிஷ்டிரரைத தேறறி ஸுபதரையை அழைதது கொணடு துவாரகைகுச சென்றது ...	83
	திருஷ்டதயுமனன திரௌபதீபுதராகளை அழைதது கொணடு தனனகா சென்றது	83
	திருஷ்டகேது ஸகோதரியை அழைதது கொணடு சுகதிமதி நகருககுச சென்றது	83
	கேகயா மிலடபெறறுச சென்றது . .	83
23	நகர ஜனஙகள வருந்தியதும, ஆஜுனன அவாகளைத தேறறியனுபபியதும ...	85
24	பாணடவாகள தவைதவனம சென்றது. .. .	87 - 88
25	மாரகணடேயா வர யுதிஷ்டிரா பூரிதததும, அவா நகைததும	89
	யுதிஷ்டிரர காரணங்கேட்டதும, மார்கணடேயா பூவீக அரசாகளா உதாரணங்கூறித தாமோபதேசஞ செயதது	89 - 90
26	தாலபியர் சுதிதிரியரின வளாசிகுப பிராமமணா காரணமென்றதும, மற்றரியதிகள யுதிஷ்டிரரைக கௌரவிதததும	91 - 93
27-28	திரௌபதி யுதிஷ்டிரரிடம் அவருககுக கோபம வராமை பறறிக் கூறியது ...	93-100
	சுதிதிரியனென்றால சொலலுககுப பொருள் ...	96
	தாலபிதருகு பாரபபடி தேகபாதததையும பொறுமையையும அரசா வேணடுமெனபதறகு உதாரணமான பலி பரதவாஜ ஸாத ஸம்வாதமும	96 - 99
	தேகபாத்தின இன்றியமையாமை	97 - 98

அத்யாயம்		பக்கம்
	பொறுமைகுமு கோபதது குமுரிய இடங்கால முதலி யன	99
	திரௌபதி, திருதராஷ்டிர புதராகள விஷயதில அது கோபதது குமுரிய காலமெனறது . ..	99-100
29	யுதிஷ்டிரா கோபததின இழிவையும பொறுமையின பெ யவையும திரௌபதிகுச சொலலியது	100-104
30	திரௌபதி தர்ம முதலியவறறைக காட்டி லும தெயவமே பெரிதெனறது	105-109
31	யுதிஷ்டிரா தாமதது குப பயனுணடெனறு திரௌபதிகுக கூறியது	109-112
32	திரௌபதி ஒரு பிராமமணனி—மிருந்து கேட்ட பிருகஸ பதி நீதியை யுதிஷ்டிரருகுச சொலலியது .	112-117
33	பீமன சணடைசெயது ராஜயததைப பெறவேணடு மெனப தை நீதியுடன யுதிஷடிரருகுக் கூறியது . .	118-125
34	யுதிஷ்டிரா தாம செயத பிரதிஜஞையை விடமுடியாதெனப தையும பிரதிஜஞா காலதது முடிவை எதிரபாரதது இருகவே வேணடுமென்பதையும பீமனுகுச சொலலி யது	125-127
35	பீமன வனவாஸததை நினறவேறறமேல ஸாரிஸோதனை வெலல வேணடுமெனபதை யுகதியுடன யுதிஷடிரரிடம கூறியது	128-130
36	யுதிஷ்டிரா, ஸாரிஸோதனுதியைத துஷ்கரமெனறு வெல வது ஸுகரமெனபதையும காணறகுடைய வலிமைகுப எடுததுணாத தாம உறஙகுவதிலலை யெனபதையும பீமனுக் குச் சொலலியது . 131-132	
	வியாஸர வநது யுதிஷ்டிரரை தனைதனை தனிமைபடுத்தி மனம செலலச் சொலலி அவருகுப பிரதிஸமருதி வித தையை உபதேசிதது ச் சென றது ... 132-134	
	யுதிஷ்டிரா காமயகவனஞ் சென்று வசிதது ... 134	
37	யுதிஷடிரா ஆஜுனனை அஸ்திரம பெறுவதறகாக ஸ்வர்க கம போயவரச் சொலலி பரதிஸமருதி வித்தையைப் உப தேசிதததனுபபியது 135-136	
	கருல லகஷணவாகள அஜுனனுகு அமமந்ரி விகாடிதது 137 138	
	யார யாருகுக கல்ல உலகவழகளிலேயே யெனபது ... 137	
	அர்ஜுனனிடமுள்ள கருணாவகைகள 137-138	

அத்யாயம் பக்கம்

திரௌபதி அர்ஜுனனது க்ஷேமத்துக்காக கடவுளை வணங்கி அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தது .. 138-140
அர்ஜுனன இந்திரகீலமலைக்குச் சென்று நிஷ்டையிலிருந்தது 141
இந்திரன அந்தண வடிவத்துடன் வந்து அர்ஜுனனைச் சோதித்தது 141
இந்திரன வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லியதும, அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களை வரமாக வேண்டினதும . 141
இந்திரன புண்யலோகங்களை அளிப்பதாகச் சொல்லியதும, அர்ஜுனன அங்ஙனம் செய்தால அபரீததி வருமென்றதும 141-142
இந்திரன, மஹாதேவரை வணங்கி விதிபெற்று ஸவர்க்கம் வருமபடி அர்ஜுனனுக்குச் சொலலிச் சென்றது ... 142

கைராத பர்வம்

38 தனமேஜயர் அர்ஜுனன் அஸ்திரம் பெற்ற வரலாறறை விரிவாகச் சொலலுமபடி கேட்டதும, வைசம்பாயனர் சொலலத தொடங்கியதும் 142-143
அர்ஜுனன தவஞ்செயதது 144-145
முனிவாகள் அர்ஜுனன தவதறதக கண்டு அஞ்சி முறையிட்டதும், மஹாதேவர் அவாகளைத தேற்றி அனுபபியதும 145
39 மஹாதேவர் வேட வடிவத்துடன வநது பன்றி வடிவதுடனை வநத மூகாஸுரனைக் கண்டது ... 146
அர்ஜுனன பனறியை அடிகக விரும்பியதும், ஈஸ்வர வேடன் தடுத்ததும 146-147
இருவரும் ஒரே காலத்தில் பன்றியை எயதது ... 147
பன்றி ராக்ஷஸ வடிவமடைநது உயிரவிட்டது ... 147
அர்ஜுனனுக்கும வேடனுக்கும் வாக்குவாதம ... 147-148
அர்ஜுனனுக்கும் வேடனுக்கும யுத்தம 148-150
அர்ஜுனன் மலர்மாலையால சிவபெருமானைப பூஜித்ததும், அது மாலை வேடன தலையிலிருக்கக்கண்டதும ... 150
அர்ஜுனன் வேடனை ஈஸ்வரனென்றறிநது வணங்கியதும, அவர் அவனைத் தேற்றி அஸ்திரங்களை அளிபபதாகச் சொல்லியதும 151

அத்யாயம் பக்கம்

அர்ஜுனன் ஈஶ்வரரைத் துதித்துத் தனது குற்றத்தைப் பொறுக்க வேண்டினதும், அவர் பொறுத்ததாகச் சொல்லியதும் 151-152

40 மஹாதேவர் அர்ஜுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரத்தையும் தாம் பறித்துக்கொண்ட வில முதலியவற்றையும் கொடுத்தது 153-155

பாசுபதாஸ்திரத்தின் மகிமை முதலியன ... 154

அர்ஜுனன் உடம்பிலிருந்த தோஷங்கள் நீங்கினது .. 155

41 வருணனும் குபேரனும் யமனும் இந்திரனும் அர்ஜுனனிடம் வந்தது 156-157

யமன், பீஷ்மா முதலிய யாவரும் அர்ஜுனனால் வெல்லப் படத்தக்கவரென்பதை அவனுக்குச் சொல்லித் தண்டாயுத்ததைக் கொடுத்தது 157-158

வருணன் பாசங்களை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தது . 158

குபேரன் தனது அஸ்திரத்தை அந்தாத்தாமாஸ்திரத்துடன் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தது 158-159

இந்திரன் அர்ஜுனனை ஸ்வர்க்கத்துக்கு வரச் சொல்லியது 159

இந்திரலோகாபிகமன பர்வம்

42 மாதலி தேர் கொணர்ந்து அர்ஜுனனை ஏறச் சொல்லியதும், அர்ஜுனன் மலையினிடம் விடைபெற்றுத் தேரேறியதும் 160-162

அர்ஜுனன், தாமே பிரகாசிக்கும் உலகங்களைக் கண்டது ... 162

43 அர்ஜுனன் இந்திரனை வணங்கியதும், அவன் அர்ஜுனனைத் தன் ஆஸனத்தில் உட்கார்த்திக்கொண்டதும .. 164-165

தேவர்கள் அர்ஜுனனைப் பூஜித்ததும், அர்ஜுனன் இந்திரனிடம் அஸ்திரங்களைக் கற்றதும 165-166

அர்ஜுனன் தேவலோகத்தில் இத்தனை வருஷம் வஸித்தானென்பது 166

இந்திரன் அர்ஜுனனைச் சித்ரஸேனனிடம் ஆட்டபாட்டங்களைக் கற்கச் சொல்லிச் சித்ரஸேனனை அவனுக்கு நண்பனாக்கியதும், அர்ஜுனன் கற்றதும் ... 166

அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஸுகமடையாமலிருந்தது ... 166-167

44 இந்திரன் ஊர்வசியை அர்ஜுனனிடம் அனுப்பும்படி சித்ரஸேனனுக்குச் சொல்லியது ... 167

அத்யாயம் பகீகம்

சிதரஸேனன் போயச் சொல்லியதும், ஊர்வசி அர்ஜுனனிடம் வந்ததும் 167-170
அர்ஜுனன் ஊர்வசியை வணங்கியதும், அவள் சிதரஸேனன் சொல்லியதை யெல்லாம் அர்ஜுனனிடம் சொல்லியதும் . 170-171
அர்ஜுனன், ஊர்வசியைத் தாயபோன்றவளாகவும், குலத்திற்கே தாயென்னும் எண்ணத்துடன் பார்த்ததாகவும் அவளுக்குச் சொல்லியது . . 172
ஊர்வசி வேண்டியும் அர்ஜுனன் மறுத்ததும், அவள் அவனைச் சபித்து வீடுசென்றதும் 172-173
ஊர்வசி சபித்ததை அர்ஜுனன் சிதரஸேனனுக்கும் அவன் இந்திரனுக்கும் சொல்லியது 173
இந்திரன், 'அலித்தன்மை அஜ்ஞானவாஸத்திலமட்டும் வருக' என்றதும், அர்ஜுனன் மகிழ்ந்ததும் 173
அர்ஜுனன் ஊர்வசியை மறுத்த கதையைக் கேட்டலின் பலன் 173-174
45 லோமசர் இந்திரஸபைக்கு வந்து அர்ஜுனன் இந்திராஸனத்தில் வீற்றிருக்கக் காரணத்தை ஆலோசித்தது 174
இந்திரன் அர்ஜுனனது மகிமையை அவருக்குக்கூறி, அர்ஜுனனுடைய வரலாற்றை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்துத் தீர்த்தயாத்தரை செய்யச் சொல்லும்படி சொல்லியது ... 174-176
இந்திரன் லோமசரை யுதிஷ்டிரர் தீர்த்தயாத்தரையில் உடனிருந்து காக்கவேண்டினதும், லோமசர் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்ததும் 176
46 திருதராஷ்டிரன், அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றது முதலியவற்றைக் கேட்டுத் துரியோதனாதியரைப்பற்றி ஸஞ்சயனிடம் புலம்பியது 177-180
ஸஞ்சயன் பாண்டவரின் பெருமையைக் கூறியது .. 178-179
திருதராஷ்டிரன் தன் புத்திரர்களைப்பற்றி வருந்தியது .. 179-180
47 பாண்டவர்களுக்குக் காட்டில் உண்வுப்பொருள் இன்னதென்பது 181
பாண்டவர்களைத் தொடர்ந்து வனத்தில் வஸித்தவருள் நோயாளர் முதலியோரில்லையென்பது 181
யுதிஷ்டிரரும் திரௌபதியும் உடனிருந்தவர்களை எந்தமுறையில் போஷித்தனரென்பது 181
பாண்டவர்கள் அர்ஜுனனைப்பிரிந்து இத்தனை வருஷங்கள் சென்றனவென்பது 181

அத்யாயம் பக்கம்

48 திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களின் பராக்கிரமங்களைக் கூறித் தன பிள்ளைகளோடபறறி வருந்தினது .. 182-183
கிருஷ்ணன் முதலியோர் துரியோதனுதியரைக் கொலலுவ தாகப பிரதிஜ்ஞை செயததை ஸஞ்சயன் திருதராஷ்டிர னுகருச சொலலியது . . 183-185
திருதராஷ்டிரன் சணடைவருவது நிமித்தமெனறது . . 185-186

நளோபாக்யாண பர்வம்.

49 பீமன் தாமபுதரரை இடித்துக்கூறிய பிரதிஜ்ஞா காலத்தைப பிரதிதியால கழிதது சணடை தொடங்க வேணடுமெனறது 186-189
தாமபுதரர் பிரதிஜ்ஞாகாலதைதை உளளபடி கழிதபின் துரியோதனுதியரைத் தூமனனருடன கொலலு மென்றது 189
பிருஹதஸ்வா வருதல், தாமபுதரர் பூஜித்தல் ... 189
தாமபுதரர் பிருஹதஸ்வரிடம் தம நிலைமையைக்கூறி வருந் தியது, அவர் நளோபாகயானதைதச் சொலலுவதாக கூறியது 190-191
50 நளனது குணம பெருமை முதலியன 192
பீமராஜன் தமனரைப பூஜித்தது, அவர் அவனுக்கு உண கொடுத்தது 192-193
தமயநதியின குணம பெருமை முதலியன 193
நளனும் தமயநதியும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தது ... 193
நளன அனனபபறவையைப பிடித்தது, அது தமயநதியைப பறறிச சொலலி விடைபெற்றது 193-194
அன்னம் தமயநதியிடமும் நளனைபபறறிப சொலலி அவன கருத்தை மீண்டும நளனிடம தெரிவித்தது ... 194
51 தமயநதி காதலால் தன்வசமற்றிருந்தது, அதைக்கண்டு மாதா பீமராஜனுக்குத தெரிவித்தது 195
பீமன தமயந்தியின ஸ்வயமவரத்துக்கு அரசர்களை அழைத்த தும, அவர்கள வந்தது 195-196
நாரதரும பர்வதரும இந்திரனிடம சென்றதும், அவன் அவர் களைப பூஜித்து விடுத்தபின் தேவர்களுக்கு வரவேறபுக் காரணம கேட்டது 196
நாரதர் தமயந்தியின் ஸ்வயமவரம் பறறிப பிரஸ்தாபித்தும, தேவர்களிடம தாமும மறறவர்களும ... 196-197

அத்யாயம் பக்கம்

நளன் ஸ்வயமவரத்துக்கு வந்ததும், தேவர்கள் அவனைத் தமயந்தியிடம் தூதுசெல்ல வேண்டியதும் ... 197

52 தேவர்கள், செய்யவேண்டிய வேலைப்பாடு சொல்லித் தங்களையும் நளனுக்குத் தெரிவித்தது .. . 197-198

நளன் தமயந்தியின் மாளிகைசென்றதும், அவளுடைய தோழிமார் கண்டு வியந்ததும் 198-199

தமயந்தி விலவ, நளன் தனனைப்பும் தான காண்பபடாமலும் தடுக்கபபடாமலும் வந்ததையும் வந்தகாரியத்தையும் தெரிவித்தது 199

53 தமயந்தி நளனையே விரும்பியதும், நள தேவரையே மணக்க சொலலியதும 199-201

நளன் தமயந்தியின் கருத்தைத் தேவர்களுக்குத் தெரிவித்தது 201-202

54 அரசர்கள் ஸ்வயமவரமண்டபத்தில் வீற்றிருந்ததும், தமயந்தி வந்துபோ நடையழிவதற்குள்ளிருபபதைக கண்டு ஆலோசித்ததும் 202-203

தமயந்தி தேவர்களைச் சரணமடைந்ததும், அவர்கள் இருந்த வடி தெரியாமலே தமனை விளக்கியதும ... 203-204

தமயந்தி தேவர்களையும் நளனையும் அறிந்து நளனை வரித்தது 204

தமயந்தியும் நளனும் ஒருவரிடத்திலொருவர் உடனபாடுகூறித தேவர்களின் சரணமடைந்தது 204-205

இந்திரனும் அக்நியும் யமனும் வருணனும் நளனுக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தது சென்றது 205

ஸ்ரீமான் தமயந்திக்கும் நளனுக்கும் விவாகம் நடந்தியதும், அவர்கள் தம நகரிசென்று இனிது வாழ்ந்ததும .. 205-206

நளன் மீண்டும் கலியைக் கண்டதும், இந்திரசேனனும் இந்திரசேனையும் பிரிந்ததும 206

55 இந்திரசேன முதலியோரை சுமித்ரபாதும் தேவாபாலனும் வழியிற கண்டது 206

கலி, தமயந்தி நளனை வரித்துவிட்டதை அவனைத் தண்டிக்க தேவர்களிடம் சென்றது 206

இந்திரன் முதலியோர், நளனது பெருமையையும் அவனைச் சேர்க்க விரும்புகிறவனுக்குத் தீமை வருமென்பதையும் சுமித்ரன் சொல்லி அனுப்பினது 206-207

அத்யாயம் பக்கம்

கலி கள்ளனோத ஸுவர்புத்த தெய்வபரீக்ஷார்த்த புரல்ல லீலை ஒளஷ்டு .. 207

56 கலி காதருருந்து களனை அடைந்தது 207-208

கலி புஷ்கரனை களனுடன சூதாட தொலைத்த காரணம பா
சிகையாகி உடனடைந்தது 208

களவுகளும புஷ்கரனுமும சூதாட்டமும, களை பொருள
களைத தோற்றல மும 208

நகரவாஸிகளின விருப்பப்படி தமயந்தி களனைக தேடுதலும,
அவன கோளாமல ஆடிதேர்ந்தலும 208-209

57 நகரமாந்தர இரண்டாமுறையும வந்தளைத்த நிமபந்தி தெரி
வித்தலும, அரசன கோளாமற போனதும ... 210

தமயந்தி தன்மகப்பேறு வார்த்தலீலையுடன குணவடிவ புரத்துக
கனுப்பிய நம, அவளை கொணர்டுபோயவிட்டு அதிபாகு
மனனனிடம தேர்ப்பாகனை நம 210-211

58 புஷ்கரன தமயந்தியைப பரதயமாகவைக்க வெல்லிட்டமை,
களன ஆபரணமும மேலாடை முதலியவற்றையும தீர்த்தல
மும 211-212

களலும தமயந்தியும வெவேறாய பிரிந்து தனித்தனி செனறது 212

புஷ்கரன களனை உபாதிபதேபாலாக கொலலுதற்ப பார்
யறைவித்தலும, களன நகரருகில மூனறுநாளை வஸித்தலும 212

களன பறவைகளைப பிடிக்க அரையிலிருந்த வஸ்திரத்தை
வீசியதும, அவை வஸ்திரத்துடன் பறந்து சென்றதும ... 212-213

களன் விதர்ப்பதேசத்துக்கு வழிகாட்டியதும, தமயந்தி
களனைப பிரிய மறுத்ததும 213-214

மலலிகையே சிறந்த மருந்தென்பது 214

களன தமயந்தியைக கைவிடனென்றதும, தமயந்தி விதர்ப
நாடு செலலுவதும் 214

59 களன விதர்ப்பதேசமை மறுத்தது 214-215

களதமயந்தியர் ரோலஸ்திரத்துடன பறந்தி பதும, களன
தமயந்தியைப பிரியநேரியதும 215-216

களன பாதியாடையைக கிழித்துகொணர்ந்து தமடம்பிக்குத
தெரிவிக்களக காவலாளைவத்தது ... 216-217

60 தமயந்தி களனைக காணாமை புலம்பியதும, கலி பல சோத
தனைகளும 217-218

தமயந்தி காட்டுத்தீயை ஆயுதமாக்கியது, மலபபாம்பி
.. அவளை விழுங்கியதும 218

அத்யாயம்		பக்கம்
	தமயந்தி புலம்பியதும், மிருகவேடன் அவளை விடுவித்ததும்	218-219
	வேடன் தமயந்தியை விரும்பியதும், அவள் அவனைச் சபித்துக்கொன்றதும்	219-220
61	தமயந்தி, ஒரு கற்பாறையை அடைந்து புலம்பியது ...	221-222
	தமயந்தி புலியையும் மலையையும் வினவிப் புலம்பியது ..	222-225
	தமயந்தி ஆஶ்ரமமண்டலத்தைக்கண்டு அங்குள்ள முனிவர்களை வணங்கியதும், அவர்கள் அவளை யாரென்று வினவியதும்	225-226
	தமயந்தி தன்னையும் தன்னுயரையும் தெரிவித்ததும், முனிவர்கள் அவளைத்தேற்றி ஆஶ்ரம மண்டலத்துடன் மறைந்ததும்	226-227
	தமயந்தி அசோகமரத்தைக்கண்டு புலம்பியது ...	228
	தமயந்தி ஜனக்கூட்டத்தினிடம் சென்றதும், ஜனங்கள் அவளை வினவியதும்	229
	தமயந்தி நளனைப்பற்றிக் கேட்டதும், கூட்டத்தலைவன் மறுமொழியும்	230
62	தமயந்தி கூட்டத்துடன் சென்றதும், கூட்டம் குளக்கரையில் தங்கியதும்	231
	காட்டுயானைகள் வாத்தகா கூட்டத்தைப் பெரும்பாலும் கொன்றது	231-232
	கூட்டத்தில் மிச்சமிருந்தவர்கள் தமமவர் அழிவுக்குத் தமயந்தியே காரணமென்க கருதி அவளைக் கொலவோமென்றது	232-233
	தமயந்தி தன்னைப்பற்றி அழுதது	233
	தமயந்தி கொல்லப்படாமைக்குக் காரணமும், அவள் கூட்டத்தைப்பற்றி வருந்தியதும்	234
	தமயந்தி தேதிக்கரடைந்ததும், அவளை அரசன்தாய் அழைத்து வினவியதும் ...	234-235
	தமயந்தி தான் ஸைரந்தரி யென்பதையும் கணவனைப் பிரிந்து வருந்துவதையும் சொல்லியதும், அரசன் தாய் அவளைத் தன்னிடமிருக்கச் சொல்லியதும்	235-236
	தமயந்தி ஈடன்பாட்டுடன் வஸிக்கவிரும்பியதும், அரசன் தாய் அவள் ஸாதந்தைக்குத் தோழியாக்கியதும் ...	236-237
63	காட்டுத்தியிலகப்பட்ட காக்கோடகன் நளனை அழைத்ததும், நளன் அருகிற்சென்றதும்	237

அத்யாயம் பக்கம்

காகமேகாடகன் தன்மேல் கர்காகரூபமடி நளன்மேல்வைப்பிரயுத்த தினை
குப்ரயோகம் வருதலுமதை சொல்லிபது 237-238
காகமேகாடகன் கட்டளை - விரல்வாணமும், நளன் ...
சென்றதும் 238
காகமேகாடகன் நளனுக்கு கழிந்தபோன கலிஸ்வரூபம் மாறினதும்,
காகமேகாடகன் தன ஸ்வரூபமடைந்ததும் 238
காகமேகாடகன், கலி நளனிடம் கஷ்டத்துடன வணங்கி
னைறு சொல்லி வரமும் ஆடையாகொடுத்து மறைந்தது 238-239

64 நளன் அயோத்தி சென்றதும், ருதுபர்ணன் அவனை மரி
யாதை வாவஷ்ணைபனையும் ரிவலனையும் அவரவர்களுக்கு
கீழிருக்கசெய்ததும ... 239 240
நளன தமயந்தியைபற்றி சுதேவனுக்கு சொல்லி வருந்தியதும்,
ரிவலன வினவ, அவன் மறைந்து சென்றதும் .. 240 241

65 பீமராஜன நளதமயந்தியரைத்தேட அநுகூலனை அனுபபிய
தும், ஸுதேவன தமயந்தியைக் கண்டதும ... 241-242
ஸுதேவன தமயந்தியிடம் பேசியது 242-244
தமயந்தி அழுதகதும, ஸுதேவனைத் தனதுபெற்றோர் வீடு
விதததும 244-245
ராஜமாதா தமயந்தியைபபற்றி ஸுதேவனிடம் வினை
யியது 245

66 ஸுதேவன தமயந்தியின வரலாறையும் விதரணியின
மறுவிருபபதையும தெரிவித்தது 245-246
ஸுதேவனத்தை அழுகையைத்துடைதது மறுத்தெதரிவித்ததும,
ஸுதேவனும அவள் தாயும வருந்தியதும 246
ராஜமாதா தமயந்தியைத் தன உடனபிறந்தாள் மகிமையை
யும, தமயந்தி தாயவீடுசெலல விருமபியதும ... 246-247
அரசன தாய தமயந்தியை அனுப்பியதும், அவள் தாய்வீடு
சேர்ந்ததும 247
பீமன் ஸுதேவனைப் பூஜித்தது 247

67 தமயந்தி நளனைத் தேடும்படி சொல்லியதும், அவன
அந்தணரை அனுபபியதும 247-248
தமயந்தி நளனை தன்னைப பிரிந்ததைப்பற்றிச் சொல்லுமபடி
தேதாவும சொலலுமபட அநதணரருகருே மெலலியது ... 248-249
அநதணர்கள நளனைத தேடிபோது 249

அத்யாயம்		பக்கம்
68	பாணாதன, பாகுகன தமயநதியின சொலலைக் கேட்டுச் சொனன மறுமொழியை அவளுககுச சொலலியது .	249-250
	தமயநதி பாணாதனைப பூஜிததது ...	251
	தமயநதி, தனககு இரணடாஞ் சுயமவரம எனறு ருதுபாணனிடம சொலலுமபடி ஸுதேவனை அனுபபியதும, அவன செனறு சொலலியதும ..	251-252
69	ருதுபாணன ஸவயமவரததுககுபபோக விருமபியதும, பாகுகன ஒரேநாளில குணடினபுரிககுத தோசெலுததுவதாகச சொலலியதும ...	252-253
	பாகுகன குதிரைகளைத தோநதெடுததது, ருதுபாணன அவை இளைததிருந்ததைக கணடு கோபிததது ...	253
	பாகுகன குதிரைகளின லக்ஷணங கூறியது ...	253-254
	ருதுபாணன தேரேறியதும, குதிரைகள கீழேவிழுநததும	254
	பாகுகன குதிரைகளைததேறறி ஓடடியதும, வாரஷ்ணேயன பாகுகனை நளனெனறு ஸநதேகிததது ...	254-255
70	ருதுபாணன் மேலாடை விழுநததெனறதும, பாகுகன் ஒரு யோஜனை செனறுவிடடதென்றதும ...	256
	ருதுபாணன தனககுக கணக்கில திறமையிருபபதைச் சொல்லி ஒருமரததின இலைகாய்களை எணணிக காட்டியதும, பாகுகன் அவறறை எணணத தொடஙகியதும .	256-257
	ருதுபாணன விரைவுபடடதும, பாகுகன வாரஷ்ணேயனைப பாசறுககிககொணடு செலலச சொலலியதும ...	257
	ருதுபாணன பாகுகனை சரணமடைநததும, பாகுகன் எண்ணின பினபே போவோமென்றதும ...	257
	பாகுகன், அகுவித்தையையும கணககையும அஶவ விததைககு மாறறுமபடி ருதுபாணனைக் கேட்டது ...	257
	ருதுபாணன், அஶ்வஹருதயததைப பாகுகனுககுச சொலலி அஶ்வஹருதயததைப பின்பு பெற்றுக கொளவதாகச சொலலியது ...	257-258
	கலி நளனுடம்பிலின்று வெளிவநது தன்னுரு வடைந்தது	258
	நளன கலியைச சபிக்க விரும்பியதும, கலி தன்னைத் தமயந்தி சபிததைச் சொல்லி நளனுக்கு வரஙகொடுத்து ஒளிந்ததும்	258
	கலியும் நளனும் பேசினதைப் பிறனறியாமலிருந்தது ...	258

அத்யாயம்		பக்கம்
	தானறிமரம் விலக்கப்படுவதானது	... 259
	கலி வீடடைந்தது	... 259
71	ருதுபாணன் குண்டினபுரத்தில் பிழைந்ததும், தமயந்தியும் நளனது குதிரைகள் முதலியனவும் தேரொலியைக் கேட்டதும்	... 259-260
	தமயந்தி ருதுபாணன் முதலியோரைக் கண்டது	.. 260
	ருதுபாணன் பீமராஜனிடம் சென்றதும், அவனை அவன் வரவேற்றதும்	... 260-261
	ருதுபாணன் அங்கே ஸ்வயம்வரக்குறிப்பு ஒன்றையும் காணாமற் போனது	... 261
	பீமராஜன் வினவியதும், ருதுபாணன் அவனை வணங்கி வந்ததாகச் சொல்லியதும்	.. 261
	பாகுகன் குதிரைகளைக் களைப்பாற்றியதும், தமயந்தி தேரொலியைப்பற்றி ஆலோசித்ததும்	.. 261-262
72-73	தமயந்தி நளனைப் பலவிதமாகப் பரீக்ஷித்தறிந்தது	... 262 267
74	தமயந்தி பாகுகனைத் தருவித்து அவனிடம் பேசினதும், அவன் தான் நளனென்பதைத் தெரிவித்ததும்	... 267 269
	தமயந்தி தேவர்களைச் சாக்ஷி கூறியதும், வாடுபகவான் தமயந்தி குற்றமற்றவளென்றதும், மலர்மாரி பெய்ததும், தேவதுந்துபி முழங்கியதும் ...	... 270-271
	நளன் பழைய உருவடைந்ததும், தமயந்தி நளனைத் தழுவிக் கொண்டு அழுததும் ...	... 271
	நளன் மனைவிமக்களைத் தழுவியது ...	... 271
	தமயந்தியின் தாய் நடந்த வரலாற்றைப் பீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தது ...	... 271
	நளனும் தமயந்தியும் அளவளாவி மகிழ்ந்தது	... 271-272
75	நளதமயந்தியர் பீமனைப் பார்த்ததும், அவன் நகரை அலங்கரிப்பித்து ஆலயங்களுக்குப் பூஜை நடத்தியதும்	... 272-273
	ருதுபாணன் நளனை க்ஷமிக்கும்படிவேண்டி அரிவஸ்ருதயம் பெற்றுத் தன் ஊர்சென்றது	.. 273
76	நளன் வந்து புஷ்கரனை சூதுக்கழைத்ததும், அவன் ஆடித் தோற்றதும் ...	... 274-275
	நளன் புஷ்கரனை மன்னித்து நாடு கொடுத்ததும், அவனும் நளனை வணங்கிச் சென்றதும் ...	... 275-276

அத்யாயம் பக்கம்

நளன் மனைவிமக்களைத தருவித்துககொண்டு இனிது வாழந்தது 277-278
யாா யாரைச் சொலவது கலியைப போககுவதாகுமென்பது 278
நள சரிததிரததைப படிததல் கேட்டல்களின் பயன் ... 278
பிருஹதஸ்வா யுதிஷ்டிரருககு அக்ஷஹருதயததை உப தேசித்தது 278
பிருஹதஸ்வா ஹரிசசநதிரன கதையையும சுருககமாகக கூறிச சென்றது 279-280
அரிசசநதிரன் பிறபபும் மணமும 279
லோஹிதாஸ்வன் பிறப்பும் அரிசசந்திரன யாகஙகள செயததும 279
இநதிர ஸபையில ஹரிச்சநதிரன் புகழபபடடபோது வஸிஷடா மகிழநததும, விஸ்வாமிதரர் பொறாமையும 279-280
வஸிஷ்டருககும விஸ்வாமிததிரருக்கும பநதயமும அரிச்சநதிரன துனபபபடடதும 280
யுதிஷடிரர் அாஜுனனைப் பறறிக கவலைப்பட்டது ... 281

தீர்த்தயாத்ராபர்வம்.

78 திரௌபதி முதலியோா காம்யகவனததில் வஸிக்க விருபபமின்மையை யுதிஷ்டிரரிடம சொல்லியது ... 282-285
79 நாரதர்வந்ததும, யுதிஷ்டிரா அவரைப பூஜித்துத தீாதத யாத ரையில பூபாரதஷிணம் செயவதன் பயனைக கேடடதும 285-286
நாரதர், புலஸ்தியருககும் பீஷ்மருககும் தீாததயாதரை விஷ யமாக நடநத ஸம்வாததைச் சொல்லத தொடஙகியது 286
பீஷ்மா விரதமியற்றியதும், புலஸதியா வந்ததும ... 286
பீஷமர் புலஸ்தியரைப பூஜிததது 286-287
80 பீஷ்மா தீாத்தயாதரையின் பயனைக கேட்டதும, புலஸ் தியா சொலலததொடஙகியதும 288
யாா யார் தீாததபலனை அடைவரென்பது 288
தீர்ததயாத்ரையின சிறபபு 289
வறியவனாகப் பிறக்கக காரணம் 289
புஷ்கர தீாதத மகிமை 289-291
ஜமபூமார்க்கத்தின் மகிமை 291
ஸதண்டிலகாஸ்ரமத்தின் மகிமை 291
அகஸ்தியஸரஸின் மகிமை 291
கண்வாஸ்ரமததின் மகிமை 291-292

அத்யாயம்			பக்கம்
யயாதிபதனத்தின் மகிமை	...	...	292
கோடிதீர்தத மகிமை	...	...	292
பதரவடதீர்தத மகிமை	...	.	292
நர்மதையின மகிமை	...	...	292
ஸிநதுவின மகிமை	...	...	292
சாமணவதியின மகிமை	...	...	292
வஸிஷ்டாஸ்ரமத்தின் மகிமை	.	..	292- 293
பிங்கதீர்தத மகிமை	...	...	293
பிரபாஸதீர்தத மகிமை	...	...	293
ஸரஸ்வதீஸாகரஸங்கம மகிமை	...	...	293
வரதானதீர்தத மகிமை	...	...	293
பிண்டாரகதீர்தத மகிமை	.	...	293- 294
வருணதீர்தமகிமை	...	.	294
சங்குகாணேஸ்வர மகிமை	...	...	294
சமீதீர்தத மகிமை	...	...	294
வஸோர்தாராதீர்தத மகிமை	...	...	294- 295
ஸிநதூர்தமதீர்தத மகிமை	...	...	295
பிரமஹதீர்தத மகிமை	...	...	295
இந்திரகுமாரீதீர்தத மகிமை	..	...	295
ரேணுகாதீர்த்த மகிமை	...	...	295
பஞ்சநத மகிமை	...	...	295
பீமாதீர்த்த மகிமை	...	...	295
கிரிகுஞ்சதீர்தத மகிமை	...	...	295
விமலதீர்தத மகிமை	...	..	295
விதஸ்தாதீர்த்த மகிமை	...	..	295- 296
மலதாதீர்த்த மகிமை	...	...	296
ஸப்தசருதீர்தத வரலாறும், மகிமையும்	...	...	296
ருத்ரபத மகிமை	...	...	296
மணிமான் என்கிற தீர்த்த மகிமை	...	...	296 297
தேவிகாதீர்த்த மகிமை	...	...	297
காமதீர்தத மகிமை	...	...	297
யஜ்ஞம, யாஜ்ஞம, பிரமஹவாலுகம், புஷ்பாம்பஸ் என் றும தீர்தங்களின் மகிமை	...	...	297
தேவிகையின விஸ்தாரணம	...	...	297
தீர்க்கஸதரமென்றுமிடத்தின் வரலாறும் மகிமையும்	...		297
விநசனதீர்தத மகிமை	...	...	297
சமஸ்தாதபதீர்த்த மகிமை	...	...	297

அத்யாயம்		பக்கம்
	சிவோத்பேத தீர்தத மகிமை	297-298
	நாகோதபேத தீாதத மகிமை	298
	சசயான தீர்தத மகிமை	298
	குமாரகோடி தீாத்த மகிமை	298
	ருதரகோடிதீாதத வரலாறும மகிமையும	298
	ஸரஸ்வதீஸஙகம மகிமை	299
81	குருக்ஷேதர மகிமை	299-300
	மந்துகனை வணஙகுவதன பயன்	300
	ஸததததின் மகிமை	300
	பரிபலவ தீர்தத மகிமை	300
	பருதிவீ தீாதத மகிமை	300
	தசாஸவமேத தீாதத மகிமை	300
	ஸாபபதாவி தீாதத மகிமை	300
	அருநதுகனிடம் வசிததல	300
	கோடிதீாதத மகிமை	300-301
	அஸவிநீதேவ தீாதத மகிமை	301
	வாராகதீாதத மகிமை	301
	ஸோமதீாத்த மகிமை	301
	ஏகஹமஸதீாதத மகிமை	301
	சதசௌச தீாதத மகிமை	301
	முஞசவட மகிமை	301
	யக்ஷிணீமகிமை	301
	ராமஹரதஙகளின் வரலாறும மகிமையும	301-303
	வமசமூலகதீாதத மகிமை	303
	காயசோதனதீாத்த மகிமை	303
	லோகோததாரதீர்தததின வரலாறும் மகிமையும் ...	303
	ஸ்ரீதீாதத மகிமை	303
	கபிலாதீாத்த மகிமை	303
	ஸரசாயதீாதத மகிமை	303
	கோபவன தீர்த்த மகிமை	303
	சங்கினீ தீாத்த மகிமை	303
	யக்ஷராஜனான அருந்துகன் தீாதத மகிமை	303
	பிரமமாவர்த்த தீர்த்த மகிமை	303-304
	ஸ்ரீதீர்தத மகிமை	304
	கோசேஸ்வர தீர்த்த மகிமை	304
	மாதருதீர்தத மகிமை	304
	சீதவன தீாத்த மகிமை	304

அத்யாயம் பக்கம்

ஶ்வானலோமாபஹ தீர்த்த மகிமை 304-305
தசாஶ்வமேதிக தீர்தத மகிமை 305
மானுஷதீர்தத மகிமை 305
ஆபகா தீர்த்த மகிமை 305
பிரம்மோதும்பரததில ஸபதரிஷி குண்டங்கள கபிஞ்சல கேதாரம ஆகிய இவற்றின மகிமை 305
சங்கரதீர்தத முதலியவற்றினமகிமை 305-306
சுததாஸபத தீர்தத மகிமை 306
கிநதானதீர்ததம் கிஞ்சபயதீர்ததம இவற்றின மகிமை ... 306
கலசீ தீர்தத மகிமை 306
அஜானநதா தீர்தத மகிமை 306
புண்டரீக தீர்தத மகிமை 306
வைதரணி நதியின மகிமை 306
பலகீவன மகிமை 306
தருஷத வதியின மகிமை 306
ஸாவதேவ தீர்தத மகிமை 307
பாணிகாத தீர்தத மகிமை 307
மிஶ்ரக தீர்தத வரலாறும மகிமையும 307
வியாஸவனததில மனோஜவ தீர்தத மகிமை... ... 307
மதுவடீ தீர்தத மகிமை 307
கௌசிகீதருஷதவதீஸங்கம மகிமை 307
வியாஸஸ்தலியின் வரவாறும மகிமையும் 307
கிந்தததகூப மகிமை 307-308
வேதீதீர்தத மகிமை 308
அஹஸ், ஸூதினம் ஆகிய தீர்ததங்களின் மகிமை ... 308
மிருகதூமத்தில கங்கையின மகிமை 308
தேவீ தீர்தத மகிமை 308
வாமன தீர்ததம் விஷ்ணுபத தீர்ததம் இவற்றின் மகிமை ... 308
குலமபுன தீர்தத மகிமை 308
பவனஹ்ரதம,மருததுககளின் தீர்ததம் இவற்றின மகிமை... 308
அமரஹ்ரத மகிமை 308
சாலிசூர்பப தீர்த்த மகிமை 308
ஸ்ரீகுஞ்சதீர்தத மகிமை 308
நைமிஷகுஞ்ச மகிமை 308
ஸரஸவதீகுஞ்ச மகிமை 308-309
கன்யாதீர்தத மகிமை 309
பிரம்மதீர்தத மகிமை 309

அத்யாயம் பக்கம்

சோமதீர்த்த மகிமை 309
ஸப்தஸாரஸ்வததீர்தத மகிமையும், மங்கணகர்கதையும் ... 309-310
ஔசனஸதீர்தத்தம, கபாலமோசன தீர்த்தம் இவற்றின மகிமை 310-311
அக்நிதீர்தத மகிமை 311
விஸ்வாமித்ரதீர்த்த மகிமை 311
பிரமமயோனிதீர்தத மகிமை 311
பிருதூதக மகிமை 311-312
எது எதைவிட எது எது புண்யமானதெனபது ... 311
மதுஸ்ரவதீர்தத மகிமை 312
ஸரஸ்வதயருணஸங்கம மகிமை 312
அவகீர்ணதீர்தத மகிமை 312
சதஸஹஸ்ரகம ஸாஹஸ்ரகம ஆகிய தீர்தத்தங்களின மகிமை 312-313
ரேணுகாதீர்தத மகிமை 313
விமோசனதீர்தத மகிமை 313
பஞ்சவடியின மகிமை 313
கைதவதீர்தத மகிமை 313
குருதீர்தத மகிமை 313
ஸவாகததவார மகிமை 313
அரகதீர்தத மகிமை 313-314
ஸர்வதேவதீர்தத்தங்களின மகிமை 314
ஸ்வஸ்திபுர மகிமை 314
பாவனதீர்த்த மகிமை 314
கங்காத்வாரதம கூபம் இவற்றின மகிமை 314
ஆபகாநதியின மகிமை 314
ஸதாஸ்ருவடதீர்தத மகிமை 314
பதரீகானனத்தில் வஸிஷ்டாச்ரம மகிமை 314
இந்திரமோக்ஷ மகிமை 314
ஏகராதரதீர்தத மகிமை 314-315
அதிதயதீர்த்த மகிமை 315
சோமதீர்த்த மகிமை ... 315
தர்சதீர்தத மகிமை 315
கந்யாச்ரம மகிமை 315
ஸங்கஹ்ருதிதீர்தத மகிமை 315-316
கோடிதீர்தத மகிமை 316
கங்காதவ்ரத மகிமை 316

அத்யாயம்			பக்கம்
	எங்கெங்கே எது எது சிறந்ததென்பது	... ...	316
	குருக்ஷேத்ர மஹிமை	... ...	316-317
82	தர்மதீர்த்த மஹிமை	... ...	317
	ஜ்ஞானபாவன மஹிமை	... ...	317
	ஸௌகந்திகவன மஹிமை	... ...	317
	பலக்ஷுத்ரநதியின் மஹிமை	... ...	317
	கவேராதயுஷ்டிதீர்த்தமஹிமை	... ...	318
	ஸுகந்தை, சதகுமபை, பஞ்சயஜ்ஞை என்னும் நதிகளின மஹிமை	... ...	318
	தர்சூலகாததீர்த்த மஹிமை	... ...	318
	சாகமபரியின் வரலாறும மஹிமையும	... ...	318
	ஸுவர்ணதீர்த்த மஹிமை	... ...	318-319
	உமாவதியின மஹிமை	... ...	319
	ரதாவர்த்தபாவத்த மஹிமை	... ...	319
	தாராதீர்த்த மஹிமை	... ...	319
	சுவர்காதவார கோடிதீர்த்த மஹிமை	... ...	319
	ஸப்தகங்கை, தர்மகங்கை, சக்ரவர்த்தம் என்னும் தீர்த்தங்களின மஹிமை	... ..	319
	கங்கலதீர்த்த மஹிமை	... ...	319
	கபிலாவட மஹிமை	... ...	319
	கபிலநாகதீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	லலிதகதீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	கர்கா யமுனை ஸங்கமமஹிமை	... ...	320
	ஸுகந்தீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	ருக்ராவர்த்ததீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	கங்காஸரஸ்வதீஸங்கம மஹிமை	... ..	320
	பத்ரகாளேச்வர மஹிமை	... ...	320
	ருத்ரவர்தீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	அருந்ததிவடத்தில ஸாமுத்ரகதீர்த்த மஹிமை	...	320
	பிரமயோனிதீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	யமுனதீர்த்த மஹிமை	... ...	320
	தாவீஸங்கிரமணதீர்த்த மஹிமை	... ...	321
	ஹிரண்யபதநியின் மஹிமை	... ...	321
	வேநியின் மஹிமை	... ...	321
	வாலிகுண்டையின மஹிமை	... ...	321
	ரிஷிகுல்யாதீர்த்த மஹிமை	... ...	321

அத்யாயம் பக்கம்

பிருகுதுங்க மகிமை	...	...	321
வீரப்ரமோக்ஷதீர்த்த மகிமை	...	...	321
கிருததிகா தீர்த்தம், மாகதீர்த்தம இவற்றின் மகிமை		...	321
வித்யாதீர்த்த மகிமை	...	...	321
மஹாஶ்ரம மகிமை	...	...	321
மஹாலய மகிமை	...	...	321
வேதஸிகா தீர்த்த மகிமை	...	...	321
ஸுந்தரிகாதீர்த்த மகிமை	...	...	321-322
பிரம்ம தீர்த்த மகிமை	...	...	322
நைமிஷ மகிமை	...	...	322
கங்கோதபேத மகிமை	...	...	322
ஸரஸ்வதீ நதியின் மகிமை	...	...	322
பாகுதா நதியின மகிமை	...	...	322
சதீரவதீ நதியின் மகிமை	...	...	322
விமலாசோக மகிமை	...	...	322-323
கோபரதார தீர்த்த மகிமை	...	...	323
ராமதீர்த்த மகிமை	...	...	323
சதஸாஹஸரக தீர்த்த மகிமை	...	...	323
பாதருஸதான மகிமை	...	...	323
கோடிதீர்த்த மகிமை	...	...	323
கபிலாஹரத மகிமை	..	...	323
அவிமுகத மகிமை	...	...	323
மார்க்கண்டேய தீர்த்த மகிமை	...	...	323
கயையின மகிமை	...	...	323-324
அக்ஷயவட மகிமை	...	...	324
மஹாநதியின் மகிமை	...	...	324
பிரம்மஸரஸின் மகிமை	...	...	324
தேனுக தீர்த்த வரலாறும் மகிமையும்	...	...	324
கிருதரவடத்தில பஸமஸநான மகிமை	...	..	324
உதயபாவத மகிமை	...	...	324-325
கயையின் மகிமை	...	...	325
மனிதர் ஸந்ததியை விரும்பக காரணம்	...	...	325
பல்கு நதியின மகிமை	...	...	325
தர்மப்ரஸ்த மகிமை	...	...	325
மதங்காஶ்ரம மகிமை	...	...	325
பிரம்மஸ்தான தீர்த்த மகிமை	...	...	325
ராஜ கிருக மகிமை	...	...	325-326

அத்யாயம் பக்கம்

மணிநாக தீர்த்த மகிமை 326
கௌதம வன மகிமை 326
கௌதம வனத்திலுள்ள கூப மகிமை 326
அஹலயாஹ்ரத மகிமை 326
ஜனககூப மகிமை 326
விநசன தீர்த்த மகிமை 326
கண்டகி நதியின் மகிமை 326
விசலயா நதியின் மகிமை 326
வஜ்ரவன மகிமை 326
கம்பலாநதியின மகிமை 326
மகேஸ்வர தாரையின மகிமை 326
தேவ புஷ்கரிணியின மகிமை ... ... 326 -327
ஸோமபத தீர்த்த மகிமை 327
தீர்த்தகோடியின வரலாறும மகிமையும 327
நாராயண ஸ்தான மகிமை 327
நாராயண ஸ்தானத்திலுள்ள கூபமகிமை 327
ஜாதிஸ்மர தீர்த்த மகிமை 327
வடேஸ்வர புர மகிமை 327
வாமன தீர்த்த மகிமை ... ... 327 -328
பரதாஸ்ரம மகிமை 328
கௌசிகீ நதியின் மகிமை 328
சம்பகாரண்ய மகிமை 328
ஜ்யேஷ்டிலதீர்த்த மகிமை 328
கயா ஸம்வேத்யதீர்த்த மகிமை 328
நாவீர தீர்த்த மகிமை 328
நாவீரா ஸங்கம மகிமை 328
வஸிஷ்டாஸ்ரம தீர்த்த மகிமை 328
தேவகூட மகிமை 328
கௌசிகியின் மகிமை 328
மஹாஹ்ரத தீர்த்த மகிமை ... ... 328 -329
வீராஸ்ரம மகிமை 329
அக்னிதாரா தீர்த்த மகிமை 329
பிதாமஹ ஸரஸின் மகிமை 329
குமாரதாரா தீர்த்த மகிமை 329
ஸதனகுண்ட தீர்த்த மகிமை 329
தாம்ராருண தீர்த்த மகிமை 329
தேவகூப மகிமை 329

அத்யாயம்		பக்கம்
	காளிகா ஸங்கம மகிமை	329
	உாவசீ தீாததம, ஸோமாஶரமம, குமபகாணாஶரமம் இவறறின மகிமை	329
	கோகாமுக தீாதத மகிமை	329-330
	பராங நதியின மகிமை	330
	ரிஷபதவீபம, ஸரஸவதி தீாததம இவறறின மகிமை ...	330
	ஔததாலக தீாதத மகிமை	330
	தாம தீாதத மகிமை	330
	பமபை, பாகீரதி, தண்டாாததம் இவறறின மகிமை ...	330
	லேவலிகா நதியின மகிமை	330
83	ஸம்வேதய தீாதத மகிமை	330
	லௌஹிதய தீாதத மகிமை	330
	கரதோயா நதியின மகிமை	330
	கஙகாஸமுதர ஸஙகம மகிமை	331
	கஙகையின அககரையின மகிமை	331
	வைதரணீ நதி, விரஜா தீாததம இவறறின மகிமை ...	331
	சோணம, ஜயோதிரதயை இவறறின ஸஙகம மகிமை ...	331
	வம்சகுலம தீாதத மகிமை	331
	கோஸலையில ரிஷபதீாதத மகிமை	331
	கோஸலையில கால தீாதத மகிமை	331
	புஷ்பவதி தீாதத மகிமை	331
	பதரிகா தீாதத மகிமை	331
	சமபை, பாகீரதி, தண்டம இவறறின மகிமை ...	331
	லபேடிகா தீாதத மகிமை	331
	மஹேநதிர மலையில ராமதீாதத மகிமை	331-332
	மதஙககேதார தீாதத மகிமை	332
	ஸ்ரீபாவத நதீ தீர மகிமை	332
	தேவஹரத மகிமை	332
	ரிஷபமலையின மகிமை	332
	காவேரியின மகிமை	332
	கனயா தீாதத மகிமை	332
	கோகர்ண மகிமை	332
	காயத்ரீஸ்தான மகிமை	332-333
	ஸம்வாத்தவாவியின் மகிமை	333
	வேணையின மகிமை	333
	கோதாவரியின் மகிமை	333
	வேணாஸஙகம மகிமை	333

அத்யாயம்	பக்கம்
வரதா நதியின் ஸங்கம மகிமை	333
பிரம்மஸதான மகிமை	333
குசபலவன தீர்தத மகிமை	333
தேவஹ்ரதம, ஜாதிஸமரஹ்ரதம இவற்றின மகிமை ...	333
ஸாவஹ்ரத மகிமை	333
மஹாபுணயவாவி, பயோஷணி நதி இவற்றின மகிமை ...	333
தண்டகாரணய மகிமை	333
சரபங்காஸ்ரமம, சுகாஸ்ரமம இவற்றின மகிமை ...	333
சூர்ப்பாரகம, ராமதீர்ததம் இவற்றின மகிமை ...	334
ஸபதகோதாவர தீர்தத மகிமை	334
தேவபத மகிமை	334
துங்ககாரணய வரலாறும மகிமையும	334
மேதாவிக தீர்தத மகிமை	334
காலஞ்சரம, தேவஹ்ரதம இவற்றின மகிமை .	334-335
சிதரகூடததில மந்தாகினியின மகிமை	335
பாதருஸ்தான மகிமை	335
கோடி தீர்தத மகிமை	335
ஜயேஷ்ட ஸ்தானம, அங்குளள கூபம் இவற்றின் மகிமை...	335
ஸ்ருங்கபேரபுர தீர்தத மகிமை	335
கங்கா ஸ்நான பலன	335
முஞ்சவட மகிமை	335-336
பிரயாகையின் மகிமை	336-337
பிரமம தேவரின யாகவேதிகள எவையெனபது ...	336
போகவதி தீர்தத மகிமை	337
ஹம்ஸபரபதனம, தசாஸ்வமேதிகம ஆகிய தீர்த்தங்களின மகிமை	337
கனகலம், பிரயாகம் இவற்றின மகிமை	337
கங்கா ஸ்நான மகிமை	337
இனன இனன யுகத்தில இது இது புணயமான தென்பது...	337
எங்கெங்கே என்னெனன நற்கருமங்கள செயயவேணடுமெனபது	337-338
புஷ்கரம், குருக்ஷேத்ரம, கங்கை, மகதங்கள இவற்றின் மகிமை	338
ஒப்பற்ற மூன்று பொருள்கள்	338
தீர்தத பரம்பரையைச் சொல்லுதல முதலியவற்றின் பயன்	338-339
இவா இவா தீர்தத ஸ்நானம் செய்யாரெனபது ...	339
புலஸ்தியா தீர்ததயாத்ரையின பயனைச் சொல்லிமுடித்தப் பீஷ்மரை வாழ்ததிச் சென்றது	339-340

அத்யாயம் பக்கம்

பீஷ்மர் தீர்த்தயாத்ரை செய்ததும், தீர்த்தயாத்ரை முடியுமிடமும் 340
நாரதர் புலஸ்திய பீஷ்ம ஸம்வாதத்தையும் அதனைப் படிப்பதால் கேட்டல்களின் பயனையும் கூறி யுதிஷ்டிரரை வாழ்த்தித் தீர்த்தயாத்ரை செய்யச் சொல்லிச் சென்றது 340-341
84 யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயனைப் பிரிந்ததாலும் தமக்குக் காம்யக வனத்தில் வஸிக்க விருப்பமில்லாமையைக் கூறி வாஸத்துக்காக வேறு இடத்தைச் சொல்லும்படி தௌம்யரை வேண்டினது 341-344
85 தௌம்யர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கிழக்குத்திசையிலுள்ள தீர்த்தங்களையும் மலைகளையும் ஆச்ரமங்களையும் சொல்லியது ... 344-346
86 தௌம்யர் தக்ஷிணதிசையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது 347-349
ருக்ஷ யாகம் செய்ததும், இந்திரன் முதலியோர் களித்ததும், பயோஷ்ணி நதி எனப்படும் ... 347
விஷ்ணுவின் மஹிமை 347
பயோஷ்ணியின் மஹிமை 347-348
பல ஆச்ரமங்களின் மஹிமை ... 348
உத்தாலகரின் மஹிமை 349
கிருஷ்ணனின் மஹிமை 349
87 தௌம்யர் மேற்றிசையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது 349-351
88 தௌம்யர் வடதிசையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது 351-354
89 லோமசர் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், யுதிஷ்டிரர் தேசாடன முதலியவற்றைப் பற்றி வினவியதும் ... 355
அர்ஜுனன் பாசுபதம் பெற்றது முதலிய செய்திகளை லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது ... 355 357
90 அர்ஜுனன் பாண்டவர்களுக்கு உடனிருந்து தீர்த்த யாத்திரை செய்விக்கும்படி சொல்லியதை லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது 357-385
லோமசர் முனைவர் இரண்டு முறை தீர்த்த யாத்திரை செய்தனரென்பது 358
தீர்த்தஸ்நானில் ஸ்நானம் செய்ய விரும்பாதவர்கள் ... 358
யுதிஷ்டிரர் தாமும் தீர்த்த யாத்ரைக்கு விரும்பியிருப்பதை லோமரருக்குத் தெரிவித்தது 358

அத்யாயம்		பக்கம்
	லோமசா பரிவாரங்களைக் குறைத்தும் கொள்ளாத சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரா பிக்ஷையெடுப்பவா முதலியோரைத திருதராஷ்டிரனிடமாவது பாஞ்சாலனிடமாவது செலலச சொலலியதும்	359
	பெரும்பாலா திருதராஷ்டிரனிடம சென்றதும், அவன அவர்களை ஆதரித்ததும்	359
	யுதிஷ்டிரா மிசசமிருந்தவர்களுடனும் லோமசருடனும மூன்றுநாள காமயக வனத்தில வஸித்ததது ...	359
91	யுதிஷ்டிரா லோமசா முதலியவர்களுடன தீர்த்தயாத்திரைக்குப புறப்பட்டதும, வழியில பிராமணர் பலர் உடன் வருவதாகச சொலல யுதிஷ்டிரா ஸமாதானப்படுத்தியது ...	360-361
	வியாஸா முதலியோர வந்து தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றதும, யுதிஷ்டிரா முனிவர்களை வணங்கி அவரிடம மனைவியும, யுதிஷ்டிரா முனிவர்களை வணங்கி தீர்த்தயாத்திரைக்குச சென்றதும்	361-362
	இரண்டு வகை விரதங்கள	361
92	லோமசா அதர்மம் வறுமைக்கும தர்மம் செல்வத்துக்கும காரணமென்பதை விளக்க அம்பரீஷ தேவல இவர்களின வரலாற்றைக கூறியது	362-364
93	யுதிஷ்டிரா முதலியவர்கள அடவியில பிராமணரைக் கண்டு அவர்களை அடைந்தும், அவர்கள் சமீபத்தில் யாத்திரைக்கு அவர்களுக்குச சொலலியதும்	364-367
94	லோமசா யுதிஷ்டிரருக்கு அகஸ்தியருடைய சரித்திரத்தைச சொலலத தொடங்கியது	368
	இலவலன வாதாபி இவர்களின வரலாறு	368-378
	இலவலன் ஒரு பிராமணரை வரங்கேட்க அவர் மிகவும் மையால அவன பிராமணர்களைக் கொல்லவருணர்ந்து ...	368
	இலவலன் வாதாபியை ஆட்டாக்கி உலைப்பித்துப பிராமணர்களுக்குக கொண்டதது	368
	அகஸ்தியா பித்ருக்களைக் கண்டதும், அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி உலைப்பணத்துமபடி அவருக்குச் சொலலியதும் ...	368-369
	லோபா முத்ரையின பிறப்பு	369
95	அகஸ்தியருக்கும் லோபாமுத்ரைக்கும் விவாஹம் ...	370-371
	லோபாமுத்ரை சிறந்த பதிவ்ரதை முதலியவற்றை விரும்பியது	371-372
96	அகஸ்தியா பொருளுக்காக ச்ருதர்வா முதலிய மூவரை அடைந்து அவர்களுடன இலவலரிடம சென்றது ...	372-374

அத்யாயம்		பக்கம்
97	இல்வலன அகஸ்தியரை வாதாபியின மாம்ஸததை உண பிததுப பினபு அவனை அழைததது, அகஸ்தியா தாம் அவனை ஜீர்ணமாககியதைச சொலலியதும ...	375
	இலவலன பொருள கொடுதது அகஸ்தியரைக கொல்லத தொடாநததும், அவா அவனை எரிததது ...	376
	தருடஸ்யுவின் பிறபபும, அவன இதமவாகனென்னும பெயா பெறறதும	377
98	பரசுராமா விருபபபபடி தசரதராமா அமபு தொடுதத தும, அது பரசுராமருடைய தேஜஸைக் கவாநததும ...	379-381
	ராமர் விஶ்வ ரூபததைக காணபிததல	380
	பரசுராமா பிதருககளின கட்டளைபபடி பிருகு தீர்தததில நீராடி மறுபடியும தேஜஸைப பெறறது ...	381
99	தேவாகள விருதரனைக கொலல முயனறதும், பிரமம தேவா உபாயங கூறியதும	382-383
	தேவாகள ததீசரை யாசிதது எலுமபுபெறறதும, தவஷடா அதனை வஜராயுதமாகச செயது கொடுததது	383-384
100	இநதிரனுககும விருதரனுககும போா நடநததும, பயநத இநதிரனுககு விஷணு முதலியோா பலததைக கொடுத ததும	384-385
	இநதிரன விருதரனைக கொனறதும், அஸுராகள தவசி களை அழிக்க நிசசயிததுக் கடலில வசிததது ...	385-386
101-102	காலேயாகள இரவுதோறும முனிவாகளைக கொன றதும, தேவாகள நாராயணரைச சரணமடைநததும ...	387-390
	விஷணு கடலை வறறச செயய வேணடுமெனறதும், பிரமமதேவா அகஸ்தியரை வேணடுமபடி தேவாகளுககுச சொல்லியதும	390 391
	தேவாகள் அகஸ்தியரைத் துதிததது	391
103	விநதியமலை தனனையும சுறறுமபடி ஸூாயனுக்குச சொல் லியதும், அவன மறுமொழியும்	392
	விநதியமலை வளாநததும, அகஸதியா அதனைத தடுததது	392
	தேவாகள கடலைக குடிககும்படி அகஸதியரை வேண்டினது	393
104	அகஸதியா கடலைக குடிததது, தேவாகள அவரைத துதித்ததும்	394
	தேவாகள் அஸுராகளைக் கொன்றது	394 395
	தேவாகள் குடிதத நீரை வெளிவிடும்படி அகஸ்தியரை வேண்டினதும், அவா அதனை ஜீர்ணமாககி விட்டதாகச சொல்லியதும்	395

அத்யாயம்		பக்கம்
105- 106	பிரமமதேவா கடலைப் பகீரதன் பிரபுவாணைபடி ...	396
	ஸகரனுக்குப பிள்ளைகள பிறந்தது	397 -399
	ஸாகரர்கள உலகங்களைத தனபுறுதியும, பிரமமதேவா ஸாகரர்கள தம்குறறத்தாலேயே அழிவரென்றதும ...	399
	ஸகரன விட்ட யாகக்குதிரை காலுமற போனதும், ஸாகரர் கடலைத தோண்டி அதனைக கண்டடைதும ...	399- 400
107	ஸாகரர் கபிலரை எதிர்த்ததும, அவர் அவர்களை எரித்ததும ...	401
	ஸகரன அஸமஞ்சனை விலக்கி பது	402
	ஸகரன குதிரையைத தேடி வரும்படி அமசுமானுக்குச் சொல்லியது	103
	அமசுமான கபிலரை வணங்கியதும, அவர் வார்த்தைபடி குதிரையையும கொடுத்ததும	403
	ஸகரன யாகத்தை முடித்து ஸாகரர்களைத தனக்குப புத்திரர்களாக்கிக கொண்டது	404
	பகீரதன பிறப்பு	104
108	இமயமலையின வர்ணனை	405 -406
	பகீரதன் கங்கையைக குறித்து தவஞ செய்ததும், கங்கை தனக்குத தாங்க ரூபசக்தரை வேண்டச சொல்லியதும	406 -407
109	ரூபவரா கங்கையைத தாங்கச் சம்மதித்தது ...	407 -408
	கங்கை இறங்கிபதும், ஏறர் தாங்கிபதும	408
	ஸமுத்ரம நிரம்பிபதும, கங்கை பகீரதன் மகளானதும ...	408
	பகீரதன ஸ்நாபபயம் செய்தது	409
110	நிஷத முனிவர், கங்கை, அபரகங்கை இவர்களின் மஹிமை	409- 411
111	நிமயஸ்ருங்கர பிறப்பு	412
	அங்கநாட்டில மழை இல்லாமற போனதும, அரசன் நிர்யஸ்ருங்கரை அழைத்த வருமபடி தாஸிகளுக்குக கட்டளை யிட்டதும	413 414
112	தாஸி ஏடுதலடைன வனம் வந்து தன்மகனை நிர்யஸ்ருங்கரிடம அனுப்பியதும, அவன அவரை மயக்கி அழைத்ததும	414- 416
	நிர்யஸ்ருங்கர மயங்கியதும, விபாண்டகர் காரணம் கேட்டதும	416- 417
113	நிர்யஸ்ருங்கர் சேஷ்டைப நிஷதநாரணனென்பவனி அவனை வருவிக்கு அவருக்குப செய்கைகளைம் தம மனம்	

அத்யாயம்		பக்கம்
	அவளிடமே பறறியதையும பிதாவுககுச சொல்லியது ..	417- 419
114	வேசியா ரிஶயஶருஙகரை ஓடததில ஏறறிவநததும, மழை பெயததும	421
	ரோமபாதன ரிஶயஶருஙகருககுப பெணணைக கொடுததது	421
	விபாணடகா கோபிததுவநது அஙகரகிததுசசென்றது ...	421- 422
115	கலிஙகதேசம, வைதரணியின வடகரை இவறறின மகிமை	423- 424
	ருதரருககு ஹவிரபபாகம ஏறபட்டது	423- 424
	வேதியின வரலாறும மகிமையும	424- 426
116	அக்ருதவரணா பரசுராமா சரிதரததைச சொலலத் தொடஙகியது	427
	காாதத வீர்யன உலகஙகளைத துனபுறுததியது ..	427
	ரிசீகா காதியின மகளைச சுலகஙகொடுத்து மணநதது ...	427- 428
	அஶவ தீரத்த வரலாறு	428
	பிருகு முனிவா சருவளிததும், ரிசீகரின் மனைவியும் மாமியும் அவறறை மாறறியுணடதும	429
	ஜமதக்னி முனிவரின் பிறபபு ...	429- 430
117	ஜமதக்னியின் மனமும ரேணுகையின கறபழிவும் ...	430- 431
	ஜமதகனி தமது புதராகளைத தாயைக கொலல ஏவியதும, முதல நாலவா சாபம பெறறதும ...	431
	பரசுராமா தாயைக் கொனறதும, ஜமத்னியிடம தாய பிழைததல முதலிய வரன்களைப பெறறதும் ...	431- 432
	காாத்தவீர்யன் ஜமதகனியின ஆஶரமததை அழிததுக கன்றைத் திருடியதும், பரசுராமா அவனைக் கொனறதும்	432
	காாததவீரயன புதராகள் ஜமதகனியைக கொன்றது ...	432
118	பரசுராமா ஜமதகனி முனிவரைக குறிததுப புலமபியதும், க்ஷதரியரைக் கருவறுத்ததும்	433
	பரசுராமா பிதரு தர்பபணம செயதது	433- 434
119	யுதிஷ்டிரா பிரபாஸதீரததம் வநததும, கோவிநதா முதலியோர் அவரைப பாாக்க வந்ததும	436
120	பலராமா, பீஷ்மா திருதராஷடிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்துப பாணடவர்களைக குறித்து வருந்தியது ..	437- 440

அத்யாயம்		பக்கம்
121	ஸாதயகி துரியோதனாதியரைத் தாங்களே கொன்று பாண்டவாகளின வனவாஸ முடியுமவரை அபிமனயுவை அரசனாககுவோ மென்றது . . .	440-443
	கோவிந்தா பாண்டவாகள பிறர் வலிமையை அடுத்துப் பிழையாரெனபதையும அவர்களுடைய மற்றக் குணங்களையும சொலலி, ஸாதயகியைத் தடுத்தது .	443
122	கயன் யாகங்கள செயதது	444-445
	வைஷ்ணாய பாவதம, நாமதை இவற்றின் மகிமை ...	446
123-126	சாயாதி சயவனராஶரமம வந்ததும, ஸுகனனி சயவனா கணகளைக குத்தியதும	447-448
	சயவனா அரசன சேனைககு மலஜலங்களைக் கட்டியதும, அவன ஸுகனனியை அவருககுக் கொடுத்ததும ...	448-449
	அஶ்விநீ தேவாகள ஸுகனனியை மனைவியாக விரும்பியதும, அவள மறுத்ததும	449-450
	அஶ்விநீ தேவாகள சயவனருககு இளமையையும அழகையும் கொடுத்து அவருடன் ஒத்த வடிவங்கொண்டதும, அபபொழுதும் ஸுகனனி யவனரையே அடைந்ததும	451
	சயவனா அஶ்விநீ தேவாகளுககு யாகத்தில ஸோம பானம செயவிடபதாகச சொல்லியது	451-452
	சாயாதி யாகம செயததும, சயவனா அஶ்விநீ தேவாகளுக்காக ஸோமத்தை கரகித்ததும	452-453
	இந்திரன வஜராயுதத்தை எறிந்ததும, ச்யவனா அவன கையை ஸ்தம்பிககச செயததும	453
	சயவனா கிருதுபையை உண்டுபண்ணியதும, அது இந்திரனைத் தின்ன ஓடியதும	453-454
	இந்திரன வேண்டினதும, ச்யவனா மத்தத்தை மதுபான முதலியவற்றில பகுத்து வைத்ததும	454-455
127	யுவனாஶ்வன ஸந்ததிககாக வைத்திருந்தநீரைக் குடித்தது	458
	யுவனாஶ்வன மரியாமலே குழந்தையை ஈன்றது ...	459
	மாந்தாதா எனனும் பெயர்க் காரணம்	459-460
	மாந்தாதாவின மகிமை	460-461
128	ஸோமகனுககு ஒரே பிள்ளை பிறந்ததும், அவன் பல பிள்ளைகளை விரும்பியதும	461-463
	புரோகிதா ஸோமகனுககுப பல பிள்ளைகளை அடைய உபாயங கூறியது	463

அத்யாயம் பக்கம்

129 புரோகிதா யாகஞ் செயவிதததும, ஸோமகனுககு நூறு பிளளைகள பிறநததும 463-464
புரோகிதா நரகததில் உழனறதும், ஸோமகன தானும அநநரகததை விரும்பியதும 464
ஸோமகனும புரோஹிதரும சோநது நரகததை அனுப விதது ஸவாககஞ் சென்றது 465
130 மாாககணடேயா தவம் செயததும, பிராணிகள மாாக கணடேயரைச சரணமடைநததும 466-467
மாாககணடேயா பிராணிகளைக காபபாறறியதும், ஈஶ்வரா அவருக்கு வரமளிததது 467-468
131 லோமசா பல தீாததஙகளின மகிமையைச சொலலியது ... 469-472
பலக்ஷாவதரண தீாதத மகிமை 471
ஸரஸவதீ நதியின மகிமை 471
132-133 பல தீாதத மகிமை 472-474
ஶயேனகபோதோபாகயானம் 474-477
எ.. எதறகுப பாவம் ஸமமெனபது 475
தர்மலக்ஷணம் 475
134-136 ஶவேதகேது ஸரஸவதியை நேரில கணடது ... 477-478
அஷ்டாவகரோபாகயானம 478-492
உததாலகா கஹோளாருககுக கலவி கறபிததுப பெண ணையும கொடுததது 478
ஸுஜாதை காபபநதரிததது, அது பிதாவை இகழ்நது சாபம் பெற்றதும் 479
ஸுஜாதை பொருளுககாகக கவனறதும், கஹோளா ஜனகனிடம் சென்றதும் 479
கஹோளா வந்தியினால் வாததில் வெனறு ஜலததி லமிழததப்பட்டதும், உததாலகரும ஸுஜாதையும அதனை அஷ்டாவக்ரருககுத தெரிவியாமலிருநததும ... 479
அஷ்டாவக்ரர் தமது பிதா ஜலததிலமிழததபபட்டதை அறிந்து ஶ்வேதகேதுவுடன் ஜனகனுடைய யாகத துககுச் சென்றது 480
மாா யாருககு வழிவிடவேணடுமென்பது 480
அஷ்டாவக்ரருக்கும் வாயில் காபபவனுககும் வாககுவாத மும், கறறறிநதவரே பெரியவரெனபதும ... 481-483
அஷ்டாவகரா அரசனோடு பேசி யாகசாலையில் நுழைய அமைதி பெறறது 483-485
அஷ்டாவகரருககும வநதிக்கும வாதமும, வநதி தோற றதும் 486-490
அஷ்டாவக்ரா வந்தியை ஜலத்தில் அமிழ்த்தச் சொல்லி யதும, வந்தி தன்னைத தெரிவித்து அவரைப புகழ்ந ததும் 490
அஷ்டாவக்ரர் ஜனகனை இடித்துரைத்ததும், ஜனகன அவரைப் புகழ்நததும் 490-491

அத்யாயம்		பக்கம்
	பிராமமணர்கள வருண லோகத்திலிருந்து வந்ததும், கஹோள தம புதரரைப புகழ்ந்ததும்	491-492
	வந்தி விடைபெறுஉ சென்றதும், அஷ்டாவகரா முதலியோ தமதாஸ்ரமம வந்ததும் ...	492
	அஷ்டாவகரின கோலல நிமிர்ந்தது	492
	ஸமங்கா நதியின மஹிமை	492
137-140	யவக்ரீதோபாகயானம	494-506
	ரைபயரும் அவ புதராகளும் மஹிகபபெற்றதும், பரத வாஜா மஹிகபபடாமலிருந்தது	494
	யவக்ரீதா தவஞ்செய்த ம, இந்திரனுகளும அருந்ததி வாசஞ்வாதும	494-497
	யவக்ரீதா வரம்பெறுஉ வந்த ம, பரத்வாஜர அஹங்காரம தகர்த்தனுளும விஷயத்தில பலஸ்தியின கலத்தையை சொல்லியதும	497-498
	மனிதன விதியைக கடக்க முடியாதென்ப ...	498
	யவக்ரீதா பராவஸுவின மனைவியைப அழைத்துச்சும, அவள அதனை ரைபயருக்குத தெரிவித்ததும	499-500
	ரைபயா பிசாசையும ராக்ஷஸினையும ஏவிபபன்னி யவக்ரீ தரைக் கொலை பவியது	500
	பிசாசு யவக்ரீதரின கமண்டலுவைப பறித்துக்கொண்டதும, அரக்கன அவரைத் தூரத்தியதும	500
	காலறகாரன யவக்ரீதரைத் தடுத்ததும, அரக்கன அவரைக் கொன்றதும	500
	பரத்வாஜா புதரரைபபறறிப புலம்பியதும், ரைபயரால சமாதானம்செய்யப்பட்டதும	502
	பரத்வாஜா புதரரைத தகனஞ்செய்து தாமும் நீர்சுருளித் தது	502
	பராவஸுவும ஆத்ரேயியும பிருமஹத்தியும்னனின் யாகத்தை தகுதிப போனது	503
	பராவஸு தந்தையைக கொன்றதும, அர்யாவஸு பிராயசித்தஞ் செய்துகொண்டதும ...	503-504
	பிருஹதஸ்வனன பராவஸுவின பாவத்தினால அர்யாவஸு வைத்து பரத்தை செய்தது	504
	அர்யாவஸு ஸூர்யனை மந்திரத்தினால அழைத்ததும, தேவதைகள வரமளித்ததும, ரைபயா முதலியோரை பிழைத்தெழுந்திருக்கச் சொல்லியதும	505
	யவக்ரீதர் தம்மை ரைபயா கொல்லக் காரணமாக இருந்ததும, தேவதைகள கூறியதும், யவக்ரீதர் பிரம்மசரியம் அனுஷ்டித்ததும	505-506
141	ஸோமகா, ஜீமூதர முதலிய மஹரிஷிகளைப பற்றி யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி வருவதன் முதலியோரை யுதிஷ்டிரருக்கு மஹாபாரதத்தை சொல்லி	506-507

அத்யாயம்		பக்கம்
	யுதிஷ்டிரா பீமன் முதலியோரை ஜாகரதையாயிருக்கச் சொல்லியது	508
142	யுதிஷ்டிரா நடந்து செல்லமுடியாத இடங்களில் திரௌபதி முதலியவாகளை வரவேண்டாமென்று தடுத்ததும், பீமன் அவாகளைத் தான் தூக்கிச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டதும்	508-510
	திரௌபதி தான் நடந்துவருவதாகச் சொல்லியது ...	510
	பாண்டவாகள் பரிஜனங்களை ஸுபாகுவினிடம் வைத்து விட்டு இமயமலை சென்றது	510-511
143	யுதிஷ்டிரா அஜுனனைக் காணாமைக்கு வருந்தி அவனைப்புகழ்ந்து பீமன் முதலியோருடன் கந்தமாதன மலையில் ஏற நிச்சயித்தது	511-513
144	பாண்டவாகள் மந்தரகிரியில் ஆகாச கங்கையை வணங்கியது	515
	பாண்டவாகள் நரகாஸுரனுடைய எலும்புக் குவியலைக் கண்டதும், லோமசா விஷ்ணு நரகாஸுரனைக் கொன்றதையும் முழுகின பூமியை மேலே தூக்கியதையும் சொல்லியதும்	515-519
	பூமி விஷ்ணுவைச் சரணமடைந்தது	517
145	பாண்டவாகள் செல்லும்பொழுது வழியில் கடுங்காற்று மழையடித்ததும், அவாகள் மரமுதலியவற்றில் ஒதுங்கியிருந்து மறுபடியும் புறப்பட்டதும்	519-521
146	திரௌபதி நடக்கமாட்டாமல் களைத்து விழுந்ததும், யுதிஷ்டிரா முதலியோர் அவளைத் தேற்றியதும் ...	521-523
	யுதிஷ்டிரா கவலைப்பட்டதும், பீமன் தானாவது கடோதகசனாவது அவாகளைத் தூக்கிச்செல்வதாகச் சொல்லியதும்	523
147	பீமன் நினைத்ததும், கடோதகசன் வந்ததும் ...	524
	பீமன் கட்டளையிட்டதும், கடோதகசன் திரௌபதியையும் மற்ற அரக்காகள் பாண்டவா முதலியோரையும் தூக்கிச் சென்றதும்	524-525
	பதரீவிருக்ஷம், அங்குள்ள ஆஶ்ரமம் இவற்றின் வாணனை	526-527
	யுதிஷ்டிரா முதலியோர் நரநாராயணாஶ்ரமத்தை அடைந்து வசித்தது	527-528
148 153	திரௌபதி ஸௌகந்திக மலாகளை விரும்பியதும், பீமன் அவற்றைக் கொணரச் சென்றதும் ...	529-533
	அனுமான் பீமனுடைய வழியை மறைத்துக்கொண்டிருந்ததும், அவன் அவனைக் கண்டதும்	534-535
	அனுமானுக்கும் பீமனுக்கும் ஸம்வாதம்	536-552
	அனுமான் தம் வாலை நகாத்தச் சொல்லியதும், பீமன் நகாத்தமாட்டாமற் போனதும்	538-539

அத்யாயம் பக்கம்

அனுமான தம் வரலாறறைக் கூறி ராமகதையை சொல்லியது .. 539-541
அனுமான வரம்பெற்றது 541
பீமன் கடலைத்தாண்டிய உருவத்தைக் காட்டும்படி அனுமானை வேண்டினதும், அவர் அவ்வுருவம் தற்கால மனிதர் பார்க்க முடியாததென்றதும் ... 542-543
பீமன் வினவியதும், அனுமான் புக தாமங்களைச் சொல்லியதும் 543-545
அனுமான் கடல் கடந்த உருவத்தைக் காட்டியதும், பீமன் அதனைச் சுருக்கவேண்டினதும் 546-547
அனுமான் ஜாதி தாமங்களைப் பீமனுக்குச் சொல்லியது 548-550
அனுமான் பீமனைத் தழுவியதும், அவனுக்கு ஸ்ரீமம் நீங்கிப் பலமுண்டானதும் 551
அனுமான் பீமனுக்கு வரங்கொடுத்து ஓடைக்கு வழியுஞ் சொல்லி மறைந்தது 552
பீமன் நதியையும் ஸௌகந்திக மலர்களையும் கண்டது 553
154 பீமன் ஸௌகந்திக ஓடையைக்கண்டு அதில் நீர் பருகியதும், அதனைக் காக்கும் அரக்கர்கள் அவனை யாரென்று வினவியதும் 554-555
155 பீமன் தான் மலர்களுக்காக வந்ததைச் சொல்லியதும், அரக்கர்கள் தடுத்ததும் 555-557
பீமன் அரக்கர்களைக் கொன்றும் அடித்துத் துரத்தியும் மலர் பறித்தது 557-558
அரக்கர்கள் குபேரனிடம் முறையிட்டதும், அவன் பீமன் மலர் பறித்தலை ஸம்மதித்ததும் 558
156 யுதிஷ்டிரர் அபசகுனங்களைக் கண்டு பீமனைப்பற்றி வினவியதும், திரௌபதி அவன் மலர் பறிக்கச் சென்றதைச் சொல்லியதும் 558-559
யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் ஸௌகந்திக ஓடைக்கு வந்ததும், யுதிஷ்டிரர், பீமனை, 'ஸாஹஸம் செய்யாதே' என்றதும் 560-561
யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் அர்ஜுனனை எதிர்பார்த்துக் கந்தமாதன மலையில் வஸித்தது 561
157 யுதிஷ்டிரர் குபேரனுடைய இருப்பிடஞ்செல்ல விரும்பியதும், அசரீரி திரும்பிச் செல்லச் சொல்லியதும், மலர் மாரி பெய்ததும் 561-563
யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் திரும்பிப் பதரிகாஸ்ரமம் வந்து வஸித்தது 563

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணைவாய நாய நம:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வனபர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவத பர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம்சைவ நரோத்தமம் ||
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் || ||

(பாண்டவர்கள் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுத் திரௌபதியுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும், பட்டணத்துஜனங்கள் பின் தொடர யுதிஷ்டிரர் அவர்களை நன்மொழி கூறித் திருப்பி விட்டு ஸாயங்காலம் கங்கைக்கரை சேர்ந்து அன்றிரவு அங்கே தங்கியதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவலானார்: "பிராமமண ஸ்ரேஷ்டரே! (காணனமுதலிய) மந்திரிகளுடன கூடினவாகளும கெட்ட மனமுள்ளவாகளுமான திருதராஷ்டிரபுதரர்களால இவவிதம கபடமாகச் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கபபட்டவர்களும் மிகக பகையை உண்டு

---

* [illegible]

1 [illegible] முதறபக்கம குறிபபில [illegible]

பணிவும் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாத கேட்டவர்களும் கோப மூட்டப்பட்டவர்களும் குருமதத்திலுதித்தவர்களும் என பிதா வான பரீக்ஷித்தின் பாட்டனாகளான பாண்டவர்கள் என்ன செய் தார்கள்? மிகச் சொல்வமான வார்த்தைகளும் நிச்சயமான அடைந்தவர்களும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான வலிமை பொருந்தியவர் களுமான பாண்டவர்கள் எனதருகில் எவ்விதம் சுருசுருப்புடன் கூட துயரமடைந்த அவர்களின் வார்த்தை பின்தொடர்ந்தார்கள்? மேலான குணமுள்ள அவர்களுடைய அரசாங்கமெவை? அதன் எல்லை வாஸமெங்கே? பாண்டவர்களைப்போலே! பூமியைவும் பிராமண தேவதைகளும் மஹர்ஷிகளுமான அவர்களுக்கு வனத்தில் எவ்விதம் பணிவிடைகளைச் செய்தனர்? மாபெரும் ஜனங்களும் இவர்களைப் பேரன்புள்ளவர்களும் எல்லாவற்றிலும் பிரதிஷ்டிக்கப் வரும் மிகச் மஹிமையுள்ளவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அடையாமல் பதிவரைகையுள்ள அந்த ராஜபுத்திரியும் எவ்விதம் பாண்டவர் வனவாஸத்தை அடைந்தாள்? ஸோபாதனரே! இவை யாவற்றையும் விரிவாக எனக்குச் சொல்லும். பிராமணரே! உமதால் சொல் லப்படும் அதிக பராக்ரமமும் சரீரகாந்தியுமுள்ள அவர்களுடைய அவையினுடையும் கேட்க விருப்பமுள்ளேன். மனக்கவலை பிறந்த ஆவலிருக்கிறது" என்று கேட்டான்.

வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்: "(கண்ணன் முதலிய) பல திரிசனருடன் கூடினவர்களும் கெட்டவனுடன் சண்டை செய்தவர்களும் மாஷ்டிரபுத்திரர்களால் இவ்விதம் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டவர் களும் கோபமூட்டப்பட்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் எவ்விதம் புரந்தரனிருந்த பிராம்மண தேசத்தை விட்டார்கள். பிறப்பொழுது, அவர்கள் எல்லாரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு திவ்யமான ஆபரணங்களை வர்த்தகாரனும் கிராதருக்கு ராஜரிஷியான வாயிலால் வெளிப்பட்டு வடக்குமுகமாகச் சென்றார்கள். இந்திரசேனன் முதலிய 1 பதினால் வருக்கத்திலுமான சேவகர்களும் எல்லா ஸ்திரீகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றனர். தேரோட்டிகளுடன் இவர்களைப் பின்தொடர்ந்தனர். பாரதரே! பிறகு, அந்தப் புருஷவ்யாக்ரர்கள் மத்ஸ்ய விஷயத்தை விட்டுச்சென்று கண்ணுக்கினிமையில் ப்ராம்மணரென்ற பெயர் பூண்ட பெரிய ஆலமரத்தைப் பார்த்தார்கள். பட்டணத்திலுள்ளவர்களோ,

---

1 'பதினாறு' என்பது மூலம்; [illegible] 'இந்திரசேனன் முதலிய பதினாலாயிரம் இருபதினெண்மர்' என்று கூறியிருக்கிறது, இதுவே [illegible]

அவர்கள போகிறதை அறிநது சோகததால மிகவும பீடிக்கபபட்டவர்களாகிப் பீஷமரையும விதுரரையும் துரோணரையும கிருபரையும அடிக்கடி நிநதிததுககொணடும பிரதிஜஞையைச செய்துகொண்டும ஒனறுசேர்நது ஒருவரோடொருவா சொலலிககொணடாரகள்.

'சகுனியாலும காணன துசசாஸனன் முதலியோர்களாலும் காககப்பட்ட பாவியான துரியோதனன ராஜ்யததை நடதத விரும்புகினறானாதலால இநதசகுலம முழு ம இராது; நாமுமிரோம்; நமமுடைய மனைவிகளுமிரா. பாவிகளின சகாயததை அடைநத இநதப் பாவியானவன ராஜயத்தை ஆளவிருமபுகினற இடததில அவனது குலமும ஆசாரமும தாமமும அாததமுமிரா; ஸுகம் எஙகிருந்து உணடாகும? துரியோதனனோ, குருவைப பகைப்பவன; தாமததை விடடவன; பொய்யில பிரியமுளளவன்; பொருளில் ஆசைகொணடவன; காவமுளளவன; தாழநத ஸவபாவமுள்ளவன; இயறகையில தயைஅற்றவன்; அநதத துரியோதனன ஆளுகின்ற நாடு முழுவதும இராது. தயையுளளவாகளும் நலல ஸ்வபாவமுளளவாகளும இந்திரியஙகளையும பகைவர்களையும் வென்றவாகளும [1] லஜ்ஜையுளளவர்களும கீரததியுடையவர்களும் தர்மானுஷடானததை முககியமாககொணடவர்களுமான பாண்டவர்கள எங்குச செலலுகிறார்களோ அஙகு யாவரும நனகு செல்வோம' என்றனர். அவாகள யாவரும இவவிதம சொலலி அந்தப பாண்டவாகளைப் பின தொடர்நதார்கள்; குநதிமாதரிகளின புததிரர்களான அவர்களை அடைந்து கைகளைக் கூப்பிககொணடு சொலலலானார்கள:

'உஙகளுக்கு க்ஷேமமுணடாகுக. துககததையடைந்தவர்களான எங்களை விட்டு எஙகே போகினறீர்கள? எஙகு நீஙகள் செல்லுகினறீர்களோ அஙகே நாஙகளும வருகிறோம். தயையில்லாத பகைவாகளால் அதர்மமாக நீஙகள ஜயிககபபட்டீர்களென்று கேட்டு எல்லாரும மிக்க கவலை அடைந்திருககிறோம. (உங்களுக்கு) பணிசெய்பவர்களும் அனபுள்ளவர்களும் உபகாரததை எதிர்பாராது உதவிபுரிகினறவாகளும எப்பொழுதும் பிரியததிலும் நனமையிலும ஆசையுள்ளவர்களுமான எஙகளை இஙகு விட்டுவிடுவது தகுதியன்று. கெட்ட அரசனால ஆளப்பட்ட ராஜயததிலிருநது எலலாரும் நாசததை அடையாமலிருகக வேண்டுகிறோம். ஆணமையிற் சிறந்தவர்களே! நல்லவர் கெட்டவர்களின் சேர்க்கையாலுண்

---

1 லஜ்ஜை = வெடகம; ஆதிபாவம 240-ம பககம குறிபபிற காணக.

டாகும குணதோஷங்களோட சொலலுகிறேம்; கேளுங்கள். [1] ஐந்து பங்களின சேர்கையால வாஸ்தவமானது ஆடை, ஜலம, வாயு, பூமி ஆகிய இவைகளோட சம்பந்தம வாஸ்தவ உலகமாகச் சிருஷ்டிகப்படுகிறது, அவிதுதேம தோஷகையாலுண்டாகும குணங்களும் (சொலலுபடும). மூடாகளுடன சேர்கையானது அதிக தோஷத்திற்குக் காரணமானதேயாம; ஸாதுக்களின சேர்கையால ஒவ்வொரு காரியமும் நன்மை திறகுக காரணம. ஆகையால, நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்களும பூர்வ தோர்களுடம நல்லஸ்வபாவமுள்ளவர்களுடம் சம்பந்தம செய்கிறவர்களை கைக்கொண்டவர்களுமான விவேகிகளுடன வாதிக்கவேண்டும. கலவி, குடிபதிறுபபு, சேயல்கள் (ஆகிய இம) மூனறும மனுஷர்களுக்குப் பந்தமாயிருக்கின்றனவென அவர்கள அடுக்கத் தகுந்தவர்கள. அவர்களுடன சேர்கையால நம் மனதில ரஜஸ்களைக்காட்டிலும தமஸ்களே நம இங்கே (ஆகிற்றென்ற) காமனைவிட சேயல்களிலே நம புணர்ச்சியிலிருக்கிற (சோம்பலால) புணர்ச்சிக்கு நம்மை விடுகிறதில (சோம்பலால) புணர்ச்சிக்கு நம்மை பாவத்தைக்காட்டிலும அதிகமான பாவத்தைக்கூடும. தேவர்களுக்குண்டான ஆயுஸ்ஸானது தொடர்ச்சியும உடலும உடல்பருமனும தானங்கள குறைந்திருக்கும. (மனுஷர்களுடைய ஆயுஸ்களைவிட) மனிதர்களை சிருஷ்டிப்பதிலும அதிகமாயிருக்கிறார்கள. மனிதர்களுக்குப் பூர்வ புண்ணியமும குறைந்துவிடுகிறது; நற்கதியாலுண்டாகும சேர்க்கையும (அது) மநுஷ்யஜன்மத்தையே அடைகிறது. தேவலோகவாசிகளுடன சேர்ந்தவர்கள தேவனமையை அடைகிறார்கள். சிறந்தவர்களான ஸாதுக்களுடம மஹாத்மாக்களிடம நல்லறிவுள்ள ஸ்திரீகளிடம விவேகமாக நடந்துகொள்ளுகிறவர்களும, நியாயந்தவறாத காரியங்களிலும நல்ல காரணங்களுடன் ஒன்றுபட்டவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்களின ஆசாரத்தில பிரவர்த்திப்பவர்களும ஸ்திரீபுருஷர்களில சிலர் வைகளுடம சிஷ்டாசாரங்களில அபிமானமில்லாமலும கர்மாநுஷ்டானங்கள் இல்லாமலும இருக்கிறார்கள் (காணப்படுகின்றனர்). கலவனமையை விருப்பமுள்ள நாங்கள் குணவான்களின் மதியில் வஸிக்க விரும்புகிறோம்' என்றார்கள்.

தாவரஜந்துக்கள, பிரியர்களான ஸ்திரீகளிடம புருஷர்களும இவைகளால கட்டப்பட்டிருக்கிற மனுஷர்களின குணங்களிலும சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு ஸம்பந்தம செய்கிறவர்களுடன சுகங்கள் யாவும் நித்தியமாயிருக்கின்றன. மனதில் அன்பினை யும் அநுராகமும் அதிகமான

---

[1] (ஆ.) ஸ்ரீ ராமானுஜர் [illegible]

மாகச் செயயக்கூடாது. அவ்திலுபுரத்தில் பாடலனரான பீஷ மரும திருதராஷ்டிரரும விதுரரும எனதாயாரும எங்களுடைய அனேகம ஸ்நேகிதாகளும (இருகிறாகள). துககத்திலும மன வருத்தத்திலும கலங்கினவாகளும (எமக்கு வேண்டிய) நனமை யைச செயபவாகளுமான அவர்களெல்லாரும, நாங்கள நன்மை அடை வதில (உங்களுக்கு) விருபமிருந்தால, உங்களாலே நல்ல முயற்சி யுடன காபபாற்றபபடத்தக்கவாகள. என்வாவை விருப்பி நெடுந தூரம வந்துவிட்டாகள. திருமபுங்கள. அடைகலமபோலான என் பந்துகள விஷயத்தில மனத்தில் அன்புபாராடவேண்டும். இதுவே (செயயவேண்டிய) காரியங்களுள் சிறந்ததாக என மனத்தி லிருக்கின்றது. அதனாலே எனக்கு மரியாதையும சந்தோஷமும் செய்யபபடடனவாகும' எனறார். அந்த தர்மபுத்திரரால் அவ்விதம வேண்டபபட்ட அந்த ஜனங்கள், துககத்தை அடைந்து, 'அரசரே!' என்று பயங்கரமான நீளஸ்வரத்துடன அழுதாகள. பிறகு, தர்ம புத்திரருடைய குணங்களை நினைத்துத துககத்தால பீடிக்கபபட்டவா களும மிக்க விருபபமகொண்டவாகளுமான (ஜனங்கள) தங்களிஷ டம நிறைவேறுதவாகளாகிய பாண்டவாகளிடத்தில விடைபெறுக் கொண்டு திருமபினாகள. பாண்டவாகளோ, படடணத்து ஜனங் களை திருமபினவுடன, தேர்களிலேறிகொண்டு அந்த ஸாயங்காலத் தில கங்கைக்கரையிலிருக்கும பரமாணமென்னும பெரிய ஆல மரத்தை அடைந்தாகள. வீரகளான அந்தப பாண்டவாகள பிற் பகலில அவ்வாலமரத்தை அடைந்து சுத்தமான ஜலத்தில ஸ்நானம செய்து அந்தமாத்திரி (முழுவதும் அங்கே) வாஸம செய்தார்கள. துககத்தால இளைத்த அவர்கள அந்த ராத்திரியை ஜலபானத்தா லேயே போக்கினார்கள. அந்த ஜனங்களுள் பத்தினிகளுடனகூடின வாகளும சிஷ்யக கூட்டங்களுடனும பந்துக்களுடனும கூடினவா களும [1] ஸ்நாதகப் பிரமமசாரிகளுமான பிராமணர்கள சிலர் நிவாகோள சிகேதத்தால பின்தொடாந்தாகள. வேதபாராயணம் பண்ணும ஸ்வபாவமுள்ள அந்த அந்தணாகளால சூழப்பட்ட அந்த அரசனான பிருதா [2] ரம்மியமாயும் [3] பயங்கரமாயுமிருக்கிற [4] ராத்திரியில, பிருதாவபுத்திரபட்ட அர்ஜுனியுடன அந்தப

1 ஸ்நாதகர் = 70 ம் பக்கம் பார்க்க.

2 குந்தியின் வளர்ப்புத்தந்தையான சூரஸேனனின் நிலபபபபெயர். ராமநிபம.

3 பாண்டவர்களின் ஸஞ்சரிபபுத்திரத்தில் பயங்கரம.

4 மரணத்தை.

பிராமணர்களின் வேதபாராயணத்தை முன்னிட்ட யாகத்தினால் உண்டாயிற்று. ஹோமஞ்செய்கிறவர்போல் மந்திரமான கண்டத்வனியுடன்கூடின ஸந்த அந்தணர்மேலிடாகவும் சுற்றிலும் ஸ்ரேஷ்டரான அரசரைச் சமாதானம் செயதுகொண்டு ராஜ்யத்தில் முழுதையும் போகிறார்கள். அரசரே! ஜகத்தில் ஸகலவர்ணங்களுடன் கூடின தாமஸராஜரோ தமஸ்மாகவுடனும் எல்லாரினும் கடைசியாகவுடனும் அந்த இவ்வுலகமுழுதும் பரிபாலிக்கிறார்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் உடன்வந்த பிராம்மணர்களைக் காக்க முடியாமையைச் சொல்லித் திரும்பும்படி வேண்டினதும், அவர்கள் தமையைத் தாமே போஷித்துக்கொள்ளுவோம் உடன்வரவிரும்பியதும், யுதிஷ்டிரர் வருந்தியதும், சௌனகர் தவத்தால் ஸித்திபெற்று அந்தணரைப் போஷித்துவந்ததும் சொல்லியது.)

பொழுது புலர்ந்தவுடனே, (சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய) கர்மங்களை வருந்தாமல் செய்கிறவர்களும் காட்டைக் குறித்துச் செல்ல விரும்புபவர்களுமான அவர்களுடன் பிரகாசிப்பதற்கு உண்பவர்களான பராம்மணர்களை முன்னே நிறுத்திக்கொண்டு, குந்தியின் புத்திரரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்: 'நாங்களோ, செல்வமெல்லாவற்றையும் ராஜ்யத்தையும் ஒளியையும் இழந்து, பாபம் நிரம்பிய இவ்வாழ்வை அடைந்து செய்துகொண்டு, துக்கத்தையடைந்து, காட்டைக் குறித்துச் செல்லுகின்றோம். காடோ அதிக தோஷத்துடனே கூடியது; அவ்விடம் பிருகங்குரும் பாம்புகளாலும் மிகுதியாக உள்ளது. அவ்விடத்தில் மிகவருந்தும் நிச்சயம் உண்டாகுமென்று நினைக்கிறோம். பிராம்மணாகளாகிய தாங்களும் உடன்வருவதில் யாதொரு நன்மையும் காணாமலாகுமென்றால், எல்லோரும்விட்டு வேறெங்கே போவீர்கள்? பிராம்மணர்களே! நீங்களிஷ்டப்படி இங்கிருந்து திரும்பிவிடுங்கள்' என்றார்.

பிராம்மணாகள, 'ஓ! அரசரே! உங்களுக்குள்ள கதி எதுவோ அதனை நாங்களும் அடைய ஸித்தமாயிருக்கிறோம். நலல தாமததை அறிந்தவாகளும உங்களிடததில பற்றுள்ளவர்களுமான எங்களை விடுவது நியாயமனறு. தேவாகளும பகதர்கள விஷயததில சினேக காரியததைச செயகின்றனர். நலல ஆசாரததையுடையவாகளான பிராமமணாகள விஷயததிலோ அதிகம செய்கின்றனர்' எனறார்கள். தாமபுததிரர், 'பிராமமணாகளே! எனககும பிராமமணாகளிடததில மேலானபகதி எபபோதும உணடு. இபபோதுளள ஸஹாயததின குறைவோ எனனைக கஷடபபடுததுகினறது. கனி கிழஙகுகளையும மிருகஙகளையும கொணடுவருகிற அநத எனனுடைய எலலாத தமபிகளும சோகததாலுணடான துககததால மிகவும மயககததை அடைநதிருககினறாகள். திரௌபதிககு நேர்ந்த துன்பத்தாலும ராஜ்யம கவரபபட்டதாலுமுணடான துக்கததால பீடிககப்பட்ட இவர்களை இபபோது நான துன்பபபடுததுதற்குத துணியவிலலை' எனறார்.

பராமமணாகள, 'ஓ! அரசரே! எம்மைக காபபாற்றும விஷயமான கவலையானது உமது மனததில உணடாகவேணடாம. நாங்களே காடடிலுளளவைகளைச சமபாதித்துககொணடு உமமைத தொடாநது வருகிறோம. உஙகளுக்கு க்ஷேமத்தைத தியானம செய்வதாலும் (மஙகளார்ததமான) மநதிர ஜபததைச செயவதாலும உமக்கு மஙகளததைச செயவோம அனுகூலமான கதைகளைச சொலலிககொண்டு காடடில கூடவே சந்தோஷமாக வஸிககின்றோம' எனறாகள். தாமபுததிரர, 'இது இவ்விதமே ஆகுக; சந்தேகமிலலை. நானும பராமமணாகளுடன மகிழவேன். ஆனால், செலவககுறைவால (இதனை) எனககுக குறைவுபோல நினைக்கிறேன. (துககததை) அடையததகாதவர்களும எனனிடததில சினேகததால் கஷ்டப்படுகிறவர்களுமான நீஙகளனைவரும, தாஙகளே சம்பாதிததுச சாபபிடுகிறதை எட்படிப பாரபபேன? பாவிகளான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை நிந்திககவேணடும்' என்றார். அரசர் இவவிதம சொலலித் துக்கித்துககொண்டு தரையில உட்கார்ந்தார். வேதாநத சாஸ்திரத்தில் பயிற்சியுள்ளவரும யோகததிலும் ஸாங்கியததிலும ஸமாததரும் சௌனகரெனறு பிரசிததிபெறறவரும் விததுவானுமான பராமமணா அந்த அரசரைப் பார்ததுப பின்வருமாறு சொலலத தொடங்கினார்:

'ஓவியமாருகாலமும், ஆரிய தேசகாரணங்களும் தமது வாழ்நாள் காரணங்களும் மூடமே அடையும்; பணமிருந்தால் அடைவதிலை. அனேக தேசாபிமானங்களும் வாணிபமும், தனமடையக் கடுங்கயமையான பிரமாணங்களில் உபயோகிப்பனவும் பிரதிகூலங்கள். அரசனே! எல்லாம் குற்றங்களோடும் தோஷத்தோடும் பிரதி வைரமுதிகளுக்கு கலகமுற்றதாகவும் பாடி அவைகளுடனே கூடியதாகவே எந்தபடிக்கிலையான சொல்லுகின்றதினால் அதுவாயிருந்து யானது உபயோகத்தில் இருக்கின்றது. கோட்டையிருப்பாய, கோட்டை, கிரணிகங்கள், தாரிகங்கள், வைகிகங்கள், தேசாதிகளைக் விலகுகளும், அரசு கருவை கனகு அரிகளும், உணவாயிகளும் அதிய நினைவிய பிரதி யின குணங்கள். தனகாரகங்களினாலும், நகரைடமுடியாத பிரா காக்கங்களினாலும், (ஸ்தானியை இருந்தால் முதலிய) கவனமாகளினாலும் வண்டான ஆபத்துக்களினாலும உணடாகும் சரீரம், மனம் இவைகளுக்குண்டான துக்கங்களினால உபயோகிப்பனவைகள் வருந்தாதை அடையமாட்டாகள். முனகாலத்தில் மற்றதாகாவாகள் ஜனகால சொல்லப்பட்ட மனவி பிரிகிருத காரணமான கலைச சொல்லுகிறன, நிகரும். (ஆவிர்பின பொருள் — 'முதல் தானது, மனுகாலும தோதாதா முண்டாகவ ஆதாகங்களால் பிடி கபடபடுளள து அதாதாதாக்களாக குறைக்காதாக உபயோகம இதனைச சருக்கமாயும விஸ்தாரமாயும சொல்லுகிறன; நிகரும். வியாதி, முள் முதலியவை தைத்தல், அலைதல், வேலையிய பிதா தாகளை விடுவிடுதலாகிய இந காரணகு காரணங்களால் பிரமாண துக்கம் உணடாகிறது. அபபொழுது, மருந்துமுதலிய கிரியாகால வியாதியின் சமனமும, அதை எபபோதும் நீனயாமலிருத்த லாகிய யோகபலதகால அதிகமென்கிற மரிமுதுக்காதினை சமனமும உண்டாகும். [1] அறிஞர்கள் ப்ரமாபாய் இனபொதாகளையும மனதுக்கு இனியவறறைக் கொடுத்தலையும மனிதர்களின் மரிணவியா தியை முதலில அடகுகிறார்கள். காய்சசின இரும்புக்கட்டி (யைத் தோய்ப்பதால் குடதகிலுள்ள நீர வெப்பதனை உடையதாகிறபோல மரிணதுக்காதால சரீரம் மிகத வெப்பதனை அடைகிறது. அனாதி பறறி, ஜலத்தால் நெருப்பை அணிபடதுவதுபோல ருசனுக்கால மரிண துக்காதனை விலக்கவேணடும். மனதிலுள்ள துக்கம நீங்கியதா

---

[1] 'மரியாதை' எனபது முதல், 'பிரதிகூலங்களை வைத்துக்கொள்ள' என்ப இதுவரையும் (பக்கம் 1).

மெயயின் துக்கம தணிதலையடையும. மனோதுக்கததிற்கு மூலம ஆசையென்று அறியபபடுகினறது. பிராணியானது பற்றினால (கர்மாவில) செல்லுகிறது; துககததின் சேர்க்கையையும அடைகிறது. பற்றுதலாலேயே துககம, பயம, சோகம், மனக்களிபபு, துன்பம் ஆகிய எலலாம உணடாகினறன. எலலாம பற்றினாலேயே உணடாகின்றன. பறறினால கருணையும அன்பும் ஜனஙகளிடததில் அஸூயை முதலியவையும உணடாகின்றன. (ஸ்நேகம் அனுராகம) இவவிரணடும கெடுதலை விளைவிபபவை. அவற்றுள், முதலாவதான ஸ்நேஹமானது வலிதெனறு எணணப்பட்டிருககிறது. பொநதிலுளள நெருபபானது எபபடி மரததை வேருடன மிசசமிலலாமல எரிக்கினறதோ அப்படியே ஆசையாகிற தோஷம சிறிதானாலும தர்மததில விருபபமுளளவனைக கெடுததுவிடும். விஷயஙகளிலலாதபோது தியாகியெனபபட மாடடான (விஷயங்கள) வரும்போது, (அவற்றில) தோஷததைப பாரப்பவனே (தியாகி யெனபபடுவான). அநத மனிதனே வைராககியததை அடைகிறான; வைரமிலலாதவனும (துவேஷமிலலாததால) [1] பிரதிபந்தஙகளறறவனுமாகிறான். ஆகையால, உறவினா, நணபர், பொருள் இவற்றிலிருந்து பற்றுதலை விலககவேண்டும. தன உடமபிலுள்ள அபிமானததையும் அறிவால விலககவேணடும. (நிததியாநிததிய) ஜ்ஞானமுளளவர்களும் (நிததிய வஸதுவை அடைவதற்கு) முயற்சிசெய்பவர்களும சாஸ்திரததை அறிந்தவர்களும சீரபபடுததிய மனமுள்ளவர்களுமான அநதப பெரியவர்களிடததில தாமரையிலைகளில் ஜலம்போல ஆசை பற்றாது. [2] ராகததால பற்றபபட்ட மனிதன [3] காமததால் இழுக்கபபடுகிறான. அவனுககு [4] இச்சை உணடாகிறது. பிறகு, [5] த்ருஷ்ணை விருததியடைகிறது. த்ருஷ்ணையோ ஸகலபாபததிற்கும் காரணம்; மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும சஞசலததை உணடுபணணக் கூடியது; அதாமம நிறைந்தது; பயஙகரமானது; பாவததை உண்டுபணணக கூடியது. எந்தத திருஷ்ணையானது, கெடட புததியுள்ளவர்களால் விடமுடியாததோ, (மனிதன) ஐரையை அடைந்தாலும், எது ஐரையை அடையாததோ, எது

---

1 வேறுபாடம். 2 அழகிய வஸ்துவைப பாரக்கும்போது மனததிறகு [illegible], ராகம் 3 அதை அடையவேணடுமென்ற விருபபம, காமம் 4 கிடைததை பிறகு திருமபவும் அடைய விருமபுவது, இசசை. 5 அடிக்கடி கிடைததாலும் திருபதியின்மை, தருஷ்ணை எனப்படும.

பிராணனை அபகரிக்க கூடிய ரோகமோ அந்த திருஷ்ணையை விட்டவனுக்கே ஸுகம உண்டாகும். ஆதியும அந்தமுமிலாத அந்த திருஷ்ணையோ மனிதர்களின் மனத்திலிருந்துகொண்டு இருமனை அதனிடத்துள்ள நீ அழிபடுபோலப் பிராணிகளை நாசம செய்கிறது. தன்னிடத்திலுண்டான நெருப்பிலை விறகு எவ்விதம நாசத்தை அடைகின்றதோ அதுபோல மனத்தை அடக்காதவன் உடன பிறந்த லோபத்தால நாசமடைகின்றன. அரசன, ஜலம, நெருப், திருடன, உறவினன், யாசகன், காலன் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து பணமுள்ளவர்களுக்கு எபபொழுதும பயமுண்டு. பிராணிகளுக்கு யமனிடம எப்பொழுதும பயமிருபபது போலப் பணமுள்ளவர்களுக்கு எபபொழுதும பயமுண்டு. எவ்விதம ஆகாசத்தில பக்ஷிகளாலும, பூமியில துஷ்டமிருகங்களாலும, ஜலத்தில் மீன்களாலும மாம்ஸம் உண்ணப்படுமோ அவ்விதம (எவ்விடத்திலும) யாவராலும பணமுள்ளவன உண்ணபபடுகிறான. சில மனிதர்களுக்குப் பணமே அனர்த்தமாகிறது. பணத்தால் செய்யக்கூடிய [1] ஸ்யோநிஷ்டோமத்தில விருப்பமுள்ள மனிதன் மோக்ஷத்தை அடையமாட்டான. ஆகையால, அர்த்தப்ராப்திகளை யாவிம மனத்திலும விசேஷமாக மயக்கத்தை விருத்திசெய்யக்கூடியவை. காமம, க்ரோதம, அகங்காரம, பயம, மனக்கலக்கம முதலிய இந்த நூதனங்களை மனிதர்களுக்குப் பொருளால உண்டாகின்றனவென்று புத்திமான்கள் அறிகிறார்கள. பொருளை ஈட்டுவதிலும துக்கமே; சம்பாதித்ததை பரிக்ஷணத்திலும துக்கமே; நாசத்திலும துக்கமே; செலவிலும துக்கம; பொருளநிமித்தமாகவே கொலையும செயகிறார்கள். பொருள்களை விடுவதும துக்கமே. காப்பாற்றபபடடாலும அவை சத்துருக்களாகின்றன. துக்கத்தாலாயே அடையபபடுகின்றன. அவற்றின நாசத்தைக் கண்டிக்கக்கூடாது. மூடர்கள் திருப்தியற்றவர்கள. பண்டிதர்கள் சந்தோஷத்தை அடைகிறார்கள. ஆசைக்கு முடிவிலலை. ஸந்தோஷம் மேலான ஸுகம. ஆகையால, இவ்வுலகில பண்டிதர்கள் சந்தோஷத்தையே மேலானதாக எண்ணுகிறார்கள. யௌவனம், ருபம, ஜீவிதம, பாயம், ரதக்ரீடை, ஐச்வர்யம, இஷ்டவஸ்துசேர்க்கையுடைய சேர்க்கை ஆகியவாவும அநித்தியம் பண்டிதன் அவற்றில ஆசைவைக்கக்கூடாது. ஆகையால் அர்த்தங்களை விடவேண்டும். கீர்த்திகளையும

---

1 'ஜ்யோதிஷ்டோமம முதலிய கர்மத்தினால் மோக்ஷம் மேலும் கிடைக்காது' என்பது கருத்து.

சகிததுக்கொளளவேண்டும். பணமுளளஒருவனும் கஷ்டமிலலாத வனாகக் காணபபடவிலலையல்லவா? ஆனதுபற்றியே, தாாமிகர் களான புருஷர்களால விருமபாமறகிடைதத அர்ததம புகழப்படு கின்றது தர்மததுககுவேணடி எவனுககுப பொருளில் விருப்ப மிருககின்றதோ அவனுககு ஆசையிலலாமை மேலானது. சேற றைப் (பூசி) அலம்புவதைக காடடிலும தொடாமலிருப்பது மனிதர் களுக்கு மேலானதனறோ?' என்பது. ஓ! யுதிஷடிரரே! ஆகையால், செல்வததை நீா பறறவேணடாம. தாமததினால உமககுச செயயத தககது இருககுமானால அாததததில இசசையை விடடவராகிவிடும்' எனறாா.

யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பிராமமணரே! விஷயானுபவததில ஆசை கொணடு பொருளை அடையவேணடுமென்ற இநத எணணம எனக்கு இல்லை. ஆனால, பிராமமணர்களைப் போஷிக்கவேண்டி ஆசைபபடுகினறேன். லோபததால அனறு. ஓ! பிராமமணரே! கிருஹஸத ஆசாரமததிலிருககிற எமபோனறவன பினதொடர்ந்து வருபவர்களைப போஷிபபதையும காப்பாறறுதலையும எப்படிச் செயயாமலிருப்பான? [1] (பஞ்சமஹாயஜஞஙகளில்) எல்லாப் பிராணி களுக்குமே பாகம காணபபடுகின்றது. சமையல செய்யாதவாகளான ஸந்யாஸி முதலானவர்களுககும அப்படியே கிருஹஸ்தன கொடுகக வேண்டும். தர்ப்பாஸனங்கள, இடம, தீர்ததம, நாலாவதான ஸதய மும் பிரியமுமான வாாததை ஆகிய இவைகள் ஸாதுக்களின் வீடு களில ஒருபோதும் அற்றுப்போகா நிற்றலால களைததவனுக்கு ஆஸனமும, தாகமுள்ளவனுககு உணணீரும். பசியுள்ளவனுக்குப போஜனமும் கொடுககவேணடும்; கண்ணால் பாாக்கவேணடும; மனததில நினைக்கவேண்டும; பிரியமான வார்த்தையைச சொலல வேண்டும்; எழுந்து ஆஸனம கொடுககவேண்டும; இதுவே நெடுங காலமாயுள்ள தர்மம். எழுநது பினதொடர்தலையும நியாயமாகப பூஜையையும செய்யவேண்டும. அக்நிஹோததிரமும், காளைமாடும், ஞாதிகளும, அதிதிகளும, உறவினர்களும், மக்களும், பதனிகளும், வேலைக்காரர்களும் பூஜிககப்படாவிடடால், எரித்துவிடுவார்கள். தனக்காக அன்னததைச் சமைப்பது கூடாது. (யாகம் முதலிய) காரணமில்லாமல் பசுவைக கொல்லககூடாது. தான் ஒருவனாகச சாப்பிடவும் கூடாது. விதிக்கு விலக்காகக் கொடுத்தல் கூடாது.

---

1 ஆதிபர்வம 559-ம் பக்கம் குறிபபில் பாாக்க.

ஸவாகளுக்கும் ஸவபசாகளுக்கும் பகூஜிகளுக்கும பூமியில (ஆன
னதை) வைக்கவேணடும. இவ்விதம் மாலையிலும் காலையிலும
கொடுக்கபபடுவது [1] வைஸவதேவமெனறு பிரஸித்தமானதாகும ?
ஆகையால, எபபொழுதும, விகஸிதத்தை சாபபிடுகிறவனுகவும அமிரு
தத்தை சாபபிடுகிறவனுகவும இருகக்வேண்டும. அதிதிகள புறபடு
முனபினதை விகஸிமெனறும, யஜ்ஞாவசிஷ்டமானதி மிஞசினதை அமிரு
மெனறும (சொலலுவதுணடு) கணடறிந்து பாரகக்வேணடும ; மனத
தில நிஜனகக்வேணடும ; உணமைபும பிரியமானதை வாரத்தை பே
வேண்டும ; பினதொடாந்து வரவேணடும , அவரகளுக்கு வேணடியது
வற்றை செய்யவேணடும. இது ஸநாதன தரமமென்று யாரும
கிறது. வழியில கடகிறவனும தொடந்தவனும பிர
பாரகபபடாதவனுமான வனுக்கு மனகளிபபிடாத அனனம
கொடுகக்கிறவனுகளுக்கு புணணியமாகிற பலன அதிகமாயிரு.
ஓ ! பிராமமணரே ! கிருஹஸ்தாபரமத்தினி நகிய மனன இனனி
செயது வருகினறீரென்று அவனுடைய தாரத்தை சொலலுகிறாள.
நீர எபபடி மணணுகிறீர் ? மனனர.

சௌனகர் சொலலுகிறார் :— ஹ ! அ ! பெரிய கஷ்டம ! இன
வுலகம விபரீதமாக இருகிறது. மாதாவானவள
ணைய அடைகிறாளென்று அதருவண வேதத்தை
அறிவிலலாதவன மோகம, ராகம, ஆனர இவைகளால
விஷயங்களுகுட்பட்டுப [2] போகறதிலும உதர
சேஷத்தை மேலானதாக நினைக்கிறான. மனிதன
பிருந்தாலும (விஷயங்களில) இழுகுண தணமையான
களால அறிவிறறு ஸாரதியானவன திசையெகங்கும
குதிரைகளால இழுகபபடுவதபோல இழுகபபடுகிறான.
பொழுது (மனமோகந்த) அது
கினறனவோ, அபபொழுது, இநத
மூகிய ஸம்ஸகாரதுகுகுந
விஷயத்தில) செல
கிறது. எந்த மனிதனுடைய மனமானது இகுது இநதிரியத்தின
விஷயங்களை அனுபவிகக செலலுகிறதோ அவனுகு
டாகிறது ; பிரவிருத்தியுணடாகிறது பிறகு, தகாதவரதை

---

1 அதை ஸஸ்ய [illegible]

2 இது [illegible] முதலில [illegible]

கருதது.

காரணமாகவுடைய காமததால் விஷயங்களாகிற பாணஙகளால அடிககபபட்டு விட்டிற்பூசசி நெருபபில (பழம் எனனும்) ஆசையால் விழுவதுபோல லோபமாகிற நெருபபில விழுகிறான. பிறகு, மனைவிகளாலும, இஷடபபடி விளையாடடினாலும, மோஹததை அடைந்து அஜ்ஞானததில் முழுகி ஆதமாவை அறிகிறதிலலை. இவ்விதமாகவே ஸம்ஸாரததில சக்கரமபோல அஜஞானம, காமம், காமம் ஆகிய இவைகளால சுறறுமபடி செய்யபபடடவனாகிப பிறவிகளில விழுகிறான. நீரிலோ நிலததிலோ ஆகாசததிலோ அடிககடி பிறவியை அடைநது பிரமமாமுதல துருமபுவரையிலுமுளள பிராணிகளில சுறறிககொணடிருககிறான. இது அஜஞானிகளினவழி. (மோக்ஷததில விருபபமுறறு அதறகுரிய சிறநத தர்மததில ஆசையுளள) ஞானிகளின வழியையும சொலலுகிறேன; கேள். 'கர்மாவைசசெய்' எனறும, 'அதன (பலனை) விட்டுவிடு' எனறும வேதவாக்கியம இருககினறது. ஆகையால, அபிமானததுடன இநதத தர்மஙகளையெலலாம செயதல கூடாது. யாகம், அததியயனம, தானம, தவம, ஸததியம, பொறுமை, ஐமபொறியடககல, ஆசையின்மை யென்கிற இநத எட்டுவித மார்ககஙகள தர்மததிறகுச் சொல்லபபடடிருககினறன இவறறுள, முனசொலலிய நான்கும [1] பிதிருயானமாககததிறகுக் காரணமானவை. அவசியம செய்யவேணடிய எந்தக காமாவையும அபிமானததுடன செய்யககூடாது. பின சொல்லிய நான்கும தேவயான மார்ககம. இவை எபபொழுதும ஸாதுக்களால அனுஷ்டிககபபட்டவை. (இவற்றைப) பின்வரும் எட்டு அஙகமுள்ள மாரககததால சிததசுததியை அடைநதவனே அனுஷ்டிக்கவேணடும. நனகு ஸஙகல்பததை அடக்குவதாலும நன்கு இநதிரியத்தை அடக்குவதாலும நனகு (எலலாததேசஙகளிலும எலலாச்சமயஙகளிலும எவ்வகையாலும செய்யபபடும அஹிமஸை முதலிய) விரத விசேஷஙகளினாலும நன்கு குருபணிவிடைசெயவதனாலும நலல ஆகாரததை ஏட்கொளளுவதனாலும நனகு வேதாதயயனம் செய்வதனாலும நனகு காமாவின ஸனயாஸததாலும நனகு சிததததை அடக்குதலாலும ஜனன மரணததை ஜயிககவேணடுமென்று எண்ணமுள்ளவர்கள் இவ்விதம கர்மாககளைச செய்கினறார்கள. விருப்பு வெறுப்பு அற்றவர்களும் ஐயவரியத்தை அடைந்தவர்களுமான ருததிரர்களும் ஸாத்

---

1 பிதிருயானம் [illegible] பிதிருயான மார்க்கம் என்று [illegible].

தியர்களும் ஆதித்யர்களும அசுவினீதேவதைகளும யோகைசுவர்யததோடு கூடினவர்களாக இநதபபிரஜைகளைக் காபபாற்றுகின்றார்கள. ஓ! பாரதரே! குந்தீபுததிரரே! நீரும அதுபோலப பூர்ணமான மனவடககததை அடைந்து தவததினால (அஷ்டாஙக) யோகததினஸிததியை அடையும். மாதாபிதாககளால வரககூடியதும் கர்மாவால் வரக்கூடியதுமான ஸிததியோ உமககு உணடாயிருககிறது. தேவதையின் தியானத்தால பிராமமணாகளைக காபபாற்றுவதற்காக ஸித்தியை அடையும். ஸிததர்கள் எதை எதை விரும்புகினறாகளோ அதைஅதைத் [1] தவததின்மஹிமையால செயகிறார்கள். ஆகையால, தேவதாததியானத்தைச செய்து உம் இஷடததை நிறைவேறறும்' எனறார.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் தௌமியர் உபதேசப்படி ஸூரியனைத்துதித்ததும், ஸூரியன் அக்ஷயபாத்திரம் கொடுத்ததும்)

சௌனகர் இவ்விதம் சொல்லியதைககேட்ட குந்திபுததிரரான யுதிஷ்டிரர், பிராமமணஸரேஷ்டரும் கௌரவிககததக்க வாக்கியததை யுடையவரும் இனசொல சொல்லுபவரும் புரோகிதருமான தௌமயருககுச சமீபததிலவநது நமஸகரிதது ஸகோதரர்களின மத்தியில பின்வருமாறு சொலலலானார்: '(வனத்தைக்குறிததும்) புறப்பட்ட எஙகளை வேதததின்கரையை அடைந்த பிராமமணர்கள் பின தொடர்ந்து வநதிருககினறாகள. அதிக துக்கததுடன் கூடிய நான (இவர்களைப்) போஷிப்பதற்குச சகதியுள்ளவனாக இல்லை; விடுவதற்கும சக்தியுள்ளவனாகவிலலை. தானசக்தியும் எனக்கு இல்லை. ஓ! பகவானே! இந்த விஷயததில் என்னால என்ன செய்யததகுந்தது? அதனை எனக்குச் சொலலும்' எனறார். யோகதாமாலுஷ்டானம செய்கிறவர்களுள் சிறந்தவரான அந்தத தௌமயர் ஒரு முகூர்த்தம தியானம் செய்து யோகததால் அந்தக் காரணத்தைக்கண்டு யுதிஷ்டிரரைப் பார்ததுப் பின் வருமாறு சொல்லலானார்:

---

1 பேறுபாடம்.

'முற்காலததில் ஸ்ருஷ்டிககப்பட்ட பிராணிகள் பசியால் மிகக் கஷ்டப்பட்டன. அப்பொழுது, ஸூரியன பிதாவைப்போல அவற்றின் விஷயததில் தயையினாலே உததராயணம் சென்று கிரணங்களால் ஜலங்களை எடுததுத தக்ஷிணாயனததைத திரும்பவும் அடைந்து ஜலததால் பூமியை நிறைத்தான். பிறகு, (சந்திரன்) க்ஷேததிரமான அந்தப் பூமியில் ஸூரியனுடைய தேஜஸை எடுதது ஜலத்தால ஓஷதிகளை உணடுபண்ணினான. சந்திரன்தேஜஸினால் (மேகததினால) நனைக்கப்பட்ட ஸூரியன் ஜகததை உணடுபண்ணினான். ஆகையால, பரிசுததமான ஆறுரஸமுளள ஓஷதிகள் பூமியில பிராணிகளுக்கு அனனமாகினறன. இவ்விதம ஸூரியவிகாரமான அன்னமன்றோ பிராணிகளுக்குப் பிராணதாரணமாகிறது. இந்த ஸூரியன் எலலாப் பிராணிகளுக்கும ரக்ஷகன. ஆகையால், அவனைச சரணமடை. பூர்ணமான தவததைச் செய்து பிறப்பாலும் செய்கையாலும் சுததியை அடைந்த எலலாப் பிரஜைகளையும மஹாதமாககளான அரசர்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள். விரதானுஷடானததுடனகூடிய தியானததிலிருக்கும [1] பௌமன், கார்ததவீரியன், வேனபுதரனான பிருது, நகுஷன் ஆகிய இவாகளால பிரஜைகள் ஆபததிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டன. பாரதரே! அப்படியே, தாமாதமாவான நீரும கர்மாவால் சுததி அடைநது தவததைச செய்து, தர்மததால் பிராமமணர்களைக் காபபாறறும' எனறார்.

இவ்விதம அந்தக்காலததிற்கேறற வார்ததையைத தௌம்யர் சொல்லக்கேட்ட யுதிஷடிரா, அவரிடமிருநது எல்லாப புருஷார்ததங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய மந்திரததை உபதேசம பெற்றார். அஷ்டாக்ஷரமென்னும் சிறந்த மந்திரமானது ஸம்ஸார துக்கத்தை அடைந்தவர்களுக்கு எப்போதும் பிரியமானது. பிராமமணர்களுககு அன்னததிற்காக நியமததிலிருக்கிறவரும் மனததை அடக்கியவரும் உறுதியான வ்ரதமுள்ளவரும் (ஸ்நானத்தால்) சுததமான சரீரமுள்ளவருமான தர்மபுததிரர் மேலான தவத்தைச் செய்தார். அந்த அரசா புஷபமுதலிய பூஜைக்குரிய பொருள்களாலும் பலிகளாலும் ஸூரியனைப பூஜிதது ஸூர்யனுக்கு எதிர்முகமானார். தர்மாதமாவான தர்மபுததிரர் கங்காஜலததை ஆசமனம்செய்து இந்திரியங்களை ஜயிததுக் காற்றைப்புசிதது மனோவியாபாரததை நிறுததி

---

1 'பீமேந' எனபது வேறு பாடம. இதனைக கார்த்தவீர்யனுககு அடைமொழியாககுவது ஆங்கில மொழிபெயாபபு.

பரணயாமம் செய்துகொண்டு நினைந்து. பிறகு, கருதரான அவர் கருதமான வாக்குகளால் ஸ்தோத்திரமசெய்ய ஆரம்பித்தார்.

'பாரதவே! நீர் ஜகத்துக்குத் தலைவனானீர். எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நீரே ஆதிமூர். அக்காரமுதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் காரணம் நீரே. காமனனுடனான சிருஷ்டியை தருவதில் ஆசை முடை நீர். எல்லா ஜனிகளாலும் அடையப்படுவதும் நீரே. மனக்கட்டுப்பாடுடைய யோகிகளுக்கும் நீரே முதல்வர். சுதந்திர புருஷர் இல்லாத மோக்ஷவாயிலும் நீரே. நீரே முழுமுதற் காரணம். உம்மால் உலகம் தரிக்கப்படுகிறது. உம்மால் உலகம் பிரகாசிக்கப்படுகிறது. உம்மால் சுதந்திரமாக்கப்படுகிறது, தலைவரே! நீர் மாலை காப்பாற்றப்படுகிறது. ஓ! நிஷ்கட்டைகளால் பூஜிக்கப்படுவதே! வேதஸ்தம்பங்களை கண்ட பிரமாணங்களை கொண்டதில் நிலைத்து தொழுதுகின்றன சுபக்குரிய வேதஸ்தம்பு சொல்லிய மந்திரங்களால் பூஜிக்கின்றார்கள். விஸ்தாரமும் சாரமையும் கம்பீரமும் யஜுர்வேத கருமம் பண்ணகரும் வரதனை உடைய விஸ்தாரி, ஹாயஸ்தில் வேதங்களை உமமுடைய திவ்யஸ்தலத்தைப் பிரம்மிக்கடைந்தார்கள். பரமஸ்தம் மூன்று வேதவாக்கியங்களும், யினைந்து வெற்றியும் கொண்டவரும், இந்திரனும், உபேந்திரனும் உடனாய் முன்னால் வந்து விஸ்தரிக்கிறார்கள். விஸ்தியாரமான மூன்று பிரகாரங்களை உள்ளதாகவும் மாலைகளால் உமமைப் பூஜிக்கிறது (பிரணவரூபி) பிரகாரம் இரண்டை அடைந்து (மறுமையில்) உபாசிக்கிறவனை இந்தவிதமாக உள்ள குற்றங்களாலும் தோஷங்களாலும் மனஸ்தாபங்களாலும் மூன்று ஏழு பிறவிகளாலும் உபாசிக்கப்பட்டுப் பிரம்மபதம் மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள். வாலகில்யர்களும் மரீசிப்பிரஜாபதிகளும் ஸாத்யர்களும் மரீசிபர்களும் வாலகில்யர் பிருகுவிஸ்தர்களும் பிரமாணிகளும் நிபுணர்களை அடைந்தார்கள். பிரம்ம லோகமுதலிய ஏழு உலகங்களில் நான் மற்ற எல்லா உலகங்களில் நான் ஸூர்யனுக்கு மேற்படும் பிரகாசி நியமமாக காண்கிறேன். வீர்யமுள்ளவைகளும் பெரியவைகளுமான தேவ பிராணிகளும் இருக்கின்றன. ஆனால், பிரகாசமும் மனோவேகமும் உடைய வாயு தேவர் அப்படி அவைகளுக்கு இல்லை. ஆனால் எல்லாம் உம்மிடத்தில் இருக்கின்றன. நீர் எல்லாம் தோன்றுவதற்குரிய காரணமானவர். பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாயம், புத்தி, மனம், அஹங்காரம், வைராக்கியம், இந்திரியம் முதலிய எல்லாம் உம்மிடத்தில் தோன்

கின்றன. விஷ்ணுவினால் அஸுரர்களின் கொழுப்பானது எந்த ஸுதர்சனமெனகிற சக்கரத்தால் நாசமபணணபபட்டதோ அது விஶ்வகர்மாவினால உம்முடைய தேஜஸினால் செய்யபபட்டது. நீர் கோடைக்காலததில எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஸாரத்தையும் எல்லா ஓஷதிரஸஙகளுடைய ஸாரததையும கிரணங்களால எடுததுத திரும்பவும் மழைக்காலததில விடுகிறீர். உமமுடைய சில கிரணஙகள் கொளுததுகின்றன; சில தாபததை உணடு பண்ணுகின்றன; மழைககாலததில், சில அபபடியே மேகஙகளாகக கர்ஜிக்கினறன; மின்னுகின்றன; மழையையும பெய்கினறன. குளிராலும் காற்றாலும் பீடிக்கபபட்ட பிராணிகளை உமமுடைய கிரணஙகள எவவிதம் சுகப்படுததுமோ அவ்விதம நெருபபும் போர்வைகளும கம்பளஙகளும் ஸுகபபடுததுகிறதிலலை. [1] பதின்மூன்று தீவுகளுடன் கூடிய பூமியைக கிரணங்களால பிரகாசப்படுததுகிறீர். மூன்று உலகங்களின் க்ஷேமததிற்குமாக நீர் ஒருவரே பிரவிருததிககிறீர். உமமுடைய உதயமில்லாவிட்டால இவவுலகமானது இருளடைந்து விடும. தாமம, அர்ததம், காமம் இவைகளில புததிமான்கள் பிரவிருத்தியார். பிராமமண க்ஷதரிய வைசியாகளின் கூட்டங்களால், உமமுடைய அனுக்ரகததாலேயே, அகனிஹோதரம, பசுபந்தம, இஷ்டி, மந்திரம, யாகம, தவம முதலிய காரியஙகள் செய்து முடிக்கப்படுகினறன. ப்ரம்மாவின எந்தப பகலானது ஆயிரம் யுகம் அளவுள்ளதெனறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு முதலாயும் கடைசியாயும நீரே இருககிறீரெனறு கால (தததுவ)ம தெரிநதவர்களால சொல்லபபடுகிறீர். மனுக்களுககும மனுபுதரர்களுக்கும மனிதரில்லாத ஜகததுக்கும எல்லா மநவந்தரஙகளுககும் அவற்றிலுள்ள ஈஶ்வரர்களுககும நீர ஈஶ்வரர். பிரளயகாலம் வந்தவுடன், உம்முடைய கோபததால் வெளிவந்த ஸம்வாததகமெனனும நெருபபானது மூவுலகததையும சாமபலாக்கிவிட்டு நிற்கினறது. உம்முடைய கிரணததாலுணடான அனேக நிறமுள்ள பெரிய மேகங்கள் [2] ஐராவதமெனனும மேகங்களுடனும் இடிகளுடனும கூடிக்கொண்டு [3] நானகு விதமான எலலாப் பிராணிகளையும் ஜலததில் முழுகச் செய்

1 'ஸுதர்சனதவீபம முதலிய அவாநதரதவீபஙகள சேர்நது பதினமூனறு' என்பது பழையவுரை. பீஷ்மபாவம 5 முதல 8 அதயாயஙகள.

2 மேகஙகளுககு மேலுளள மேகஙகளுககு ஐராவதமெனறு பெயர்.

3 'அண்டஜம = முட்டையிலிருந்துணடானது; ஸவேதஜம = வேர்வையிலிருந்துணடானது, உதபிஜஜம = பூமியைப பிளநதுணடானது; ஜராயுஜம = கருப்பையிலிருந்துண்டானது' எனறு நானகுவிதமாம

கினறன. சரீரத்தைப் பனனிரணடாகப் பிரித்துக்கொணடு பனனிரணடு ஸூரியராக இருக்கும தனமையை அடைந்திருக்கும் நீர், [1] ஒன்று சேர்ந்து, ஒரே சமுத்திரமாயிருக்கிற யாவறறையும கிரணங்களால் உலர்த்திவிடுகிறீர். உமமை இந்திரன எனகிறார்கள; நீரே ருத்ரர்; நீரே விஷ்ணு; நீரே பிரமமா; நீரே அக்நி; ஸூக்ஷுமமான மனமும நீரே. ப்ரபுவும நீரே; நித்யமான பரம்மமும நீரே; ஆகாசம் பணணுகிறவரும நீரே; உணடுபணணுகிறவரும பிரகாசிபபவரும கிரணங்களின் வரிசையுள்ளவரும [2] விருஷாகபியும் ஜகத்துக்கு இருப்பிடமானவரும மேகரூபமாகி வர்ஷிகிறவரும போஷிக்கிறவரும மித்ரரும தர்மரூபமானவரும அயிரம் கிரணங்களுள்ளவரும அக்நியின புருஷரும தாபத்தை உணடாக்குகிறவரும கிரணங்களுக்குப பதியும நீரே; மார்த்தணடரும பூஷிகரத் தக்கவரும ரவியும ஸூர்யரும ரக்ஷகரும் பகலைச் செய்பவரும் பகலைப பிரகாசமாகசெய்கிறவரும் ஸப்த எனற குதிரையையுடையவரும் பிரகாசமான கிரணமுள்ளவரும மிகக ப்ரீதியை உண்டுபணணுகிறவரும விரைவாகச் செலலுகிறவரும இருளைப்போக்குகிறவரும பச்சை நிறமுள்ள குதிரையை உடையவருமாகச் சொல்லபபடுகிறார். ஸப்தமியிலோ அலலது ஷஷ்டியிலோ எவன் வெறுப்பும் அஸூயையுமிலலாதவனுகிப பகதியுடன் (உமமைப) பூஜை செய்கிறானோ அநத மனிதனை லக்ஷ்மி அடைகிறாள். எவர்கள் பூஜாகாலத்தில் வேறிடத்தில் மனத்தைச செலுத்தாமல் உம்முடைய பூஜையையும் கமஸ்காரத்தையும் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஆபத்துக்களும மநோ வியாதிகளும் உணடாகா. உம்முடைய தயானத்தில் பிரியமுள்ளவர்கள் எலலா வியாதிகளாலும் விடுபட்டவர்களும எலலாப் பாவங்களாலும் விடுபட்டவர்களும ஸூகமுள்ளவர்களும வெகுகாலம் ஜீவிக்கின்றவர்களும் ஆகிறார்கள். ஓ! அனலபுத்தியான ஸூர்யதேவ! விருப்பங்களை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையிலிருப்பவனும் ப்ரத்தனையுடன் எலலாருக்கும் அதிதிபூஜை செய்ய விருப்பமுள்ளவனுமாயிருக்கிற எனகு நீர் அதிகமாக அன்னத்தைக் கொடுக்க வேணடும். உம்முடைய பாதமூலத்தை அடுத்தவர்களும மின்னல் இடி கனல உணடுபணணுகிறவர்களும் உம்மைத் தொடர்ந்து வருபவர்களுமான

---

1 'ஸம்தருத்ப' என்பது மூலம்; 'ஸம்ஹாரம் செய்து' எனறும் கொளளலாம 2 'சிவனுகலோ விஷ்ணுவாகலோ இருபபவர்' என்பது பழைய வுரை.

மாடரன், அருணன், தண்டன் முதலிய எல்லாப பக்தர்களையும் தனிததனி நமஸகரிக்கிறேன். (நிககிரகம செய்யும) க்ஷுபை யென னும தேவதையுடன் கூடிய (அனுககிரகம் செய்யும்) மைதரியென னும தேவதை, மற்றுமுளள [1] பூதமாதாக்கள் ஆகிய அவர்கள் யாவ ரையும நமஸ்கரிககிறேன. சரணாகதனான எனனைக காப்பாற்றுக' என்றார்.

பிறகு, கழுததளவு ஜலததில் நின்று மந்திரங்களாலும ஸ்தோத் திரஙகளாலும சநதோஷபபடுததபபட்டவரும அகனிபோலத தமது சரீரததால பிரகாசிக்கினறவருமான ஸூர்யா பிரீதியுடன் தர்மபுத் திரருககுத தரிசனம அளிததார. ஸூரியர், 'உனக்கு எது விருப் பமோ அது அனைததையும் நீ அடைவாய். பன்னிரணடு வருஷம நான உனககு அன்னததைத தருகிறேன். ஓ! நராதிபனே! என னால் கொடுக்கபபட்ட தாம்ரமயமான பரிமாறுகிற பாததிரததைப் பெற்றுககொள. நலல விரதமுளளவனே! திரௌபதியானவள இப பாததிரததுடன் எவ்வளவுகாலமவரை அன்னமளிகக விருமபுவளோ அதுவரை ஸிததமசெய்யபபட்ட பழம, கிழஙகு, மாமிசம், கீரை, லேகியம் சோஷ்யம பக்ஷயம பேயம் ஆகிய நான்குவிதமான உண வுப்பதார்ததங்களும சமையலறையில உனக்குக் குறைவற்றிருக்கும். இதிலிருநது பதினானகாவது வருஷததில திருமபவும் ராஜயததை அடைவாய' என்றார். பூஜயரான ஸூர்யர் இவவிதம் சொல்லி அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். தர்மததையறிந்த குந்திபுததிரரோ, வரததையடைந்து ஜலததிலிருந்து கரையேறி, தௌமியரின் பாதங் களில வணஙகித தமபிகளையும் ஆலிங்கனமசெய்துகொண்டார். அப்பொழுது, பிரபுவான பாணடுபுததிரர் திரௌபதியுடன் சேர்ந்து (பாத்திரததைப்) பார்ததுக்கொணடு சமைககும் இடம் சென்று அன்

---

1 'கௌரி, பதமை முதலியவாகள' என்பதும, 'பிராம்மீ, மாஹேஶவரீ முதலியவாகள்' என்பதும பழையவுரை. சாந்தி பர்வம 716-ம பககம குறிப பிலை காணக.

பிராமமி, மாஹேஶவரி, ஐந்தரி, வாராஹி, வைஷ்ணவி, கௌமாரி, சாமுண்டா, [illegible] என எணமா எனறும, பிராமமி, வைஷ்ணவி, ஐநத்ரி, [illegible], வாராஹி, கௌமாரி, கௌமாரி, என எழுவா எனறும, கௌரி, பதமை, சசி, மேதை, ஸாவிதரி, விஜயை, ஜயை, தேவஸேனை, ஸ்வதை, ஸவா ஹை, சாந்தி, புஷ்டி, தருதி, துஷ்டி, ஆதமதேவதை (=இஷ்டதேவதை); குல தேவதை எனப் பதினாறுவா என்றும மூனறுவிதமாகக கூறுவது சபதகலப தருமம.

னதைக் கிருதமசெய்தார். சமையல செய்யபபட்ட நான்கு விதமான சிறிது அனனமும வளாவதாயிறறு. அனனம குறைவிலலாமலும் வளாநதது. அநத அனனததால பிராமமணாகளைப போஜனம செயவிததார. தாமபூரதா பிராமமணர்கள சாப்பிடடபிறகு தமபிகளையும போஜனம செயவிதது விகஸமெனறு பெயருளள மிருகினை அனனததைப பினபு புஜிததார. கர்மபுதிரரை உணபிதது மிருகினைதத திரௌபதி புஜிததாள. திரௌபதி சாபபிடடபினன, அதில அனனம இலலாமற் போயவிடடம. சூரியனுகது ஒபபான காநதியுளள பிரபுவானதர்மபுதிரர் இவவிதம சூரியனிடமிருநது (அபபாதிரதனை) அடைநது மனனதிலுல பணணபபடட ஸகலவஸதுகளையும பிராமமணர்களுககு கொடுததார. பாணடவாகள, உபாதியாயரை முனனிட்டு, (விசேஷமான) திதிகளிலுமம சுகஷதிரங்களிலும பாவங்களிலும விதிவாகயங்களையும மநதிரங்களையும பரமாணமாககொணடு யாகம செயயவைம ஆரமபிததாகள. பிறகு, பாண்டவாகள 1 கேஷமததையுடையவாகளாகிய தௌமயருடைய பிராம்மணகளுடனகூடனகளால சூழபபட்டுக காடடயகமென்னும வனதைகுறிதது செனறாகள" எனறார.

ஜனமேஜயா, "பிரம்மரிஷியே! பலன்களை அடைகினறவருமபிரமணன்களை அடைகினறவருமான அநத யுதிஷ்டிரஅரசர் பிராம்மணாகளுகாக மிகுதியான புஷ்பங்களாலும காணிகைகளாலும பலிகளாலும முறைப்படி பூஜிதது ஸாவாதமாவைம ஆசசரியமான பரமபரம மூள்ளவனுமான ஸூரியனை எநத ஸதோதிரதனால ஆராதிதாரோ? பூஜ்யரான பிராம்மணரே! எனனிடமதில ஸ்நேகம இருகுமானாலும, நான் அனுகரஹதனை அடைநதவனானாலும, மறைகக கூடியதாக இல்லாவிடில் இப்பொழுது எனகது அதை சொல்லவேண்டும" என்றார். வைசம்பாயனர், "அரசரே! சுத்தமாயிருநது ஒரு இடதில் மனதைை நிறுததி ஸாவதானமாகக் கேளும. மாநபரே! வேறு வேலையில்லாமலிரும. உமகது நன்மையைத்தரும் ஒரு மகஸ்யததைச் சொலலுகினறேன். பரதரிஷியே! நல்ல சிறநத புதியுள்ளமுதிரபுதிரரான யுதிஷ்டிரருகது தௌமயரால சொலலபபட்ட புண்ணியமான 2 நூற்றெட்டு நாமாகளை கேளும.

ஸூரியர், அரியமர், பகர், தவஷ்டா, பூஷா, அரக்கர், ஸவிதா, ரவி, கபஸ்திமான், அஜர், காலர், மிருத்யு, தாதா, பிரபாகரர், பிருதிவீ,

1 'ஆரோகியமும மிகுட பாடடனையுளள' என்பது பொருள.

2 பின வரும நாமங்களில் எணணிகை நூற்றிரு நூட்டெனறு ஆகின்றன.

ஆபர், தேஜஸ், கம், வாயு, பராயணர், ஸோமர், ப்ருஹஸ்பதி, சுக்ரர், புதா, அங்காரகர், இந்திரர். விவஸ்வான, தீப்தாமசு, சுசி, சௌரி, சனைஶசரா, பரம்மா, விஷ்ணு, ருததிரர், ஸ்கந்தர், வைஶரவணர், யமர், வைத்யுதர், ஜாடரர், அக்னி, ஐந்தனர், தேஜஸாமபதி, தாம தவஜர், வேதகர்ததர், வேகாஙகர், வேதவாஹனர், க்ருதம், திரேதை, துவாபரம, கலி, ஸர்வாமராஶரயர், கலை, காஷடை, முஹூர்த்தம், பக்ஷம், மாஸம், ருது, ஸமவதஸரகரர், அஶவத்தர், காலசக்ரா, விபாவஸு, புருஷர், சாஶவதர், யோகி, வ்யகதாவ்யக்தர், ஸநாதனர், லோகாதயக்ஷர், ஸுராதயக்ஷா, விஶவகர்மா, தமோனுதர், வருணா, ஸாகரர், அமசர், ஜீமூதர், ஜீவனா, அரிஹா, பூதாஶரயர், பூத பதி, ஸாவபூதநிஷேவிதர், [1] [மணி, ஸுவர்ணா, பூதாதமா, காமதர், ஸர் வதோமுகா, ஸரஷ்டா, ஸமவாததகர், வஹ்நி, ஸர்வஸயாதி, அலோலு பா, அனநதா, கபிலர், பாநு, காமதர், ஸர்வதோமுகர்] ஜயர், விசாலர், வரதா, ஸர்வதாதுநிஷேசிதர், மனம, ஸுபர்ணா, பூதாதி, சீகரகா, பிராணதாரகா, தனவந்தரி, தூமகேது, ஆதிதேவர், அதிதேஸஸுதர், துவாதசாதமா, அரவிநதாக்ஷர், பிதா, மாதா, பிதாமஹர், ஸ்வாககதவா ரா, பரஜாதவாரா, மோக்ஷதவாரர், தரிவிஷ்டபர், தேவகாததர், பரசாந் தாதமா, விஶ்வாதமா, விஶ்வதோமுகா, சராசராதமா, ஸூக்ஷமாதமா, [2] மைததிரேயா, கருணாந்விதா என்பன. துதிககததக்கவரும அதிக தேஜஸுள்ளவருமான ஸூரியருடைய இந்தப புண்யமான நூற் றெட்டு நாமஙகள் மாகாதமாவான இந்திரனால் சொல்லபபட்டன. இந்திரனிடமிருநது நாரதர் அடைந்தாா. பிறகு, தௌம்யர் அடைந் தாா. தௌமயரிடமிருந்து யுதிஷ்டிரரடைந்து எலலா விருப்பங்களை யும் அடைந்தார். தேவகணஙகள, பிதருக்கள், யக்ஷாகள் இவர்க ளால் வணங்கபபட்டவரும் அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் ஸித தர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும மேலான தங்கததிற்கும் அக் னிக்குமொப்பான காந்தியுள்ளவருமான சூரியரை நீரும் மனததில தியானம் செய்யும். எவன ஸூாயோதயகாலததில் நனகு மனததை அடக்கிக்கொண்டு இதனைப் படிப்பானோ அவன் எப்பொழுதும் புத திரன், ஸ்திரீ, தனம், ரததினக்குவியல் இவர்களை அடைவன். எப் போதும முறபிறப்பை அறியும தன்மையையும் தைரியததையும் மேதையையும் அடைவான். எந்தமனிதன் தேவஶ்ரேஷ்டரான ஸூர்யனுடைய இந்த ஸ்தோத்திரததைச் சுத்தனும் நல்ல மனமுள்ள

1 [] இதற்குட்பட்டவை அதிக பாடம.

2 வேறு பாடம; 'மைத்ரேணவபுஷான்வித:' என்பது மூலம்.

வனுமாகித தியானம செய்துகொணடு சொல்லுவானோ அவன் காட்டுததீப்போனற துககஸாகரததிலிருநது விடுபடுகிறான். மனததால விருமபப்பட்டபடி இஷ்டஙகளை அடைவான. எவனானாலும ஒரு வரனை விருமபிககொணடு இநத ஸ்தோததிரததைச சுததமுளளவனாக த்யானததுடன் இவவுலகில படிப்பனானால ஞரியனும அவனுககு அவ விருபபததைக கொடுபபான. அது கிடைபபதரிதானாலும், அப பொழுதே அடைநது விடுகிறான. புருஷனோ, அலலது, ஸ்திரீயோ, எபபொழுதும மனததில பதியச செய்பவரும அடிக்கடி கேடபவரும புததிரனை விரும்பினால புததிரனை அடைவார; செலவததை விருமபினால் செல்வததை அடைவா; விததையை விருமபுகிறவர் விததையையும அடைவா. ஆபததையடைநத ஸ்திரீயோ, அலலது, புருஷனோ ஒவவொரு நாளும இரணடுசநதியிலும படிததால அநத ஆபததிலிருநது விடுபடுகிறார. கட்டுணடவன கடடிலிருநது விடுபடுகிறான. யுதததிலும எப்பொழுதும ஜயததை அடைவன். அதிகமான செலவததையும அடைவன். எல்லாப பாவததிலிருநதும் விடுபடுகிறான். ஸூர்யலோகததை அவன் அடைகிறான்.

நான்காவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் வனஞ் சென்றபின் திருதராஷ்டிரன் விதுரரை ஆலோசனை கேட்டதும், விதுரர் பாண்டவர்களை அழைத்து ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கச் சொல்லியதும், திருதராஷ்டிரன் விதுரரை நித்தித்ததும், விதுரர் பாண்டவர்களிடம் சென்றதும்.)

பிறகு, பாணடவர்கள காட்டையடைந்தவுடன், அறிவைக் கண்ணாகவுடையவனும் அம்பிகையின் புத்திரனுமான திருதராஷ்டிரராஜன், தாபததையடைந்து ஸுகமான ஆசனததில உட்கார்ந்து கொண்டு, தர்மசிந்தையுள்ளவரும் ஆழ்ந்த புததியுள்ளவருமான விதுரரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான். 'சுக்கிராசாரியருடைய அறிவுபோல உன்னுடைய அறிவும் சுத்தமானது. நுட்ப

மானதும் மேலானதுமான தர்மத்தையும் நீ அறிவாய். குருவம்சத்தில் உதித்தவர்களுக்கு நீ பொதுவானவனென்றும் எண்ணப்பட்டவன். விதுர! இவ்விதம் நடந்திருக்கையில், இப்பொழுது எது செய்யதக்கது? இந்தப பட்டணத்துஜனங்கள் எவ்விதம் நம்மை அனுஸரிப்பார்கள்? அந்தப பாண்டவர்களும் நம்மை வேருடன் நாசம் செய்யாமலும் நானும் அவர்களை நாசம செயய விரும்பாமலும், அவர்களுக்கும் எனககும நனமையானதைச்சொல்லு. கூததாவே! துரியோதனனுக்கு நனமையை விரும்பினவனும பாவியுமான சகுனியாலேயே நீங்கு செய்யப்பட்டது. அபபடிச் செய்யப்பட்டது, எனக்கு விருப்பமில்லாதது. ஆகையால், அவ்விதமே அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயதத்தில் நீ பரிகாரம சொல்லவேண்டும. காலததுக்கேறறவாறு வேறு எதை இனிமேல் உசிதமாக நினைகிறாய்? எந்தத் தர்மவிஷயதத்தில பாண்டுபுதிரர்கள் யாவரும காட்டையடைந்து கஷடபபடுகினறார்களோ (அந்தத) தாம விஷயதத்தில் உதவுமபடி இல்லையே என்று என்மனம வெடிக்கின்றது' என்று கேட்டான்.

விதுரர் சொலலுகிறார்: 'நரேந்திரரே! இந்தத தர்மார்த்தகாமங்கள் தர்மத்தைக் காரணமாகவுடையவை. இந்த ராஜ்யத்துக்கும் தர்மம் மூலமென்று சொலலுகின்றார்கள். அரசரே! உமது சக்திக்கேற்றவாறு தர்மத்திலிருந்துகொண்டு உம்முடைய எல்லாப் புத்திரர்களையும் குந்தியின் புத்திரர்களையும் காப்பாற்றும். அந்தத் [1] தர்ம மானது சகுனியை மூக்கியமாயுடைய தீயசிந்தையுடையவர்களால் ஸபையில் வஞ்சிக்கபபட்டது. உமது புதிரன் சூதாட்டத்திற்கு அழைத்துச் சதுரியசந்தரன குந்தியின் புத்திரனைத தோல்வியடைவிததனன். கௌரவரே! அரசரே! உமது புதிரன் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு உலகத்தில் நன்கு நிலைபெறும்படி உம்மால் கபடமாக உண்டுபண்ணப்பட்ட இந்தத துவேஷ நிவிருதியின் உபாயத்தை நான் நன்கு ஆலோசிக்கின்றேன். அரசரே! உம்மால் கொடுக்கபபட்டவற்றை யெல்லாம் பாண்டு புத்திரர்கள் அடையட்டும். 'அரசன் தன்னுடையதிலேயே சநதோஷிக்கவேண்டும்; பிறர் செல்வததில் இச்சை வைக்கக்கூடாது' என்பது மேலான தர்மம். இவ்விதம் செய்யப்பட்டால் உம்முடைய புகழ் அழியாது. ஞாதிக

---

1 'ஸவை தாம:' என்பது மூலம்; 'அந்தத தாமரூபியான யுதிஷ்டிரர்' என்பது பழையவுரை.

ஞர் கலகமுண்டாகாது. தர்மம் உண்டாகாதென்பதில்லை. நீர் இதைச் செய்தால் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான உமமுடைய இந்தக் கார்யமானது பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷமாகவும் சகுனிக்கு அவமானமாகவுமாகும். இவ்விதம் செய்தால் மிருதுவான பாக்கியமே உமமுடைய புத்திரர்களிடம் நிற்கும். அரசரே! இதைச் சீக்கிரமாகச் செய்யும். அரசரே! இதை இவ்விதம் செய்யாமலிருப்பீராயினால் குரு வம்சத்தார்களுக்கு அழிவு வருமென்பது நிச்சயம். கோபங்கொண்ட பீமனை அர்ஜுனனை பகைவர்களின் படையில் மிச்சம் வைக்கமாட்டார்கள். எவர்களுடன் அஸ்திரத்தில் தேவேந்திரனுடன் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்பவனோ, எவர்களுக்கு லோகத்தில் சிறந்ததான கரண்டவமென்ற வில்லானது (இருக்கின்றதோ) எவர்களுடன் தேவர்களுடன் மையுள்ள பீமன் யுத்தம் செய்பவனோ, அவர்கள் உலகத்தில் அடையத்தகாதது என்ன இருக்கின்றது? முதலில் உமது புத்திரனை நிறுத்தவுடன், 'குலத்திற்குக் கெடுதலான இந்தப் புத்திரனை விடும்' என்பதே மேலான ஹிதமானது எனனால உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அதை நீர் செய்யவில்லை. இப்பொழுதும உமக்கு அந்த நிர்ணயம் உண்டாகப் பட்டது. இவ்விதம் நீர் செய்வீராயின், பிறகு, தலைமையை அடைவீர். இவ்விதம் பாண்டவர்களுடனே சேர்ந்து ஒன்றாக அரசாட்சியை உமது புதான சந்தோஷத்துடன் சமமாகப்பாலுமுள்ள உலகத்தை அடைவீர். (ராஜ்யத்தில்) ஆசையைத்தரும் சமமாயிருப்பினும், (வேறு) சகாயங்களால் அனுகூலமல்லாத புத்திரனை அடைந்திருப்பதைவிட புத்திரனை ஆதிபத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தும. புத்திமானே! மாதிரந்திரரே! ராஜரிஷிமாரே! அரசர்களுடனும உறவினர்களுடனும புத்திரனுடனும உமக்கு காசமில்லாமல் நிச்சயம். பிதிருலோகவாசிகளுடைய வருஷத்திலேயே குலத்தினை நாசத்தை அடைவீர். கர்மத்திரரே! ஆகையால், தர்மம செய்பவர்களுடைய பிரகாசமுள்ளதான அரசாட்சியில நிலைநிறுத்தும. பிரிதும் ஆசையற்ற அந்தக்கரணத்துடனே இந்தப் பூமியை தானமாக அளிப்பீர். அரசரே! பிறகு, எல்லா அரசர்களும வைசியர்களைப்போல உடனே நம்முடனே சேர்ந்து செய்துகொள்ளட்டும். அரசரே! துரியோதனனை, சகுனி, கர்ணன் இவர்கள் பாண்டு புத்திரர்களைப் பிரீதியுடனே அனுஸரிக்கட்டும. துச்சாஸனன் நடுச்சபையில் துருபதன் புத்திரியையும் பீமனையும் வேண்டிக்கொள்ளட்டும். நீரும் யுதிஷ்டிரனைச் சார்ந்தவனாய் செய்யும். அவனை பூமிக்கு ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்தும. அரசரே!

நீர் கேட்டதற்கு யான் வேறு எதைச் சொல்வேன்? இதனைச் செய்து கிருதகிருதயராவீர்' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! விதுரனே! இந்தச் சபையில் பாண்டவர்களையும என்னையும் குறித்து உன்னால சொல்லப்பட்டதும அவர்களுக்கு நனமையும என்னைச சாந்தவாகளுக்கு விரோதமுமான இந்த வார்த்தை முழுமையையும என் மனம் அங்கீகரிக்கவிலலை. நீ பாண்டவாகளுக்கு அனுகூலமாகப பேசியதால, நீ அவர்களைச் சார்ந்தவனெனறு இபபொழுது நிசசயிதேதன; எனககு ஹிதனல்லனென்றும எண்ணுகிறேன. பாணடவர்களுக்காகப புத்திரனை எவ்விதம் விடடுவிடுவேன்? அவர்களும் என புதராகளே என்பதில் ஸநதேகமிலலை. துரியோதனனே என் தேகதிலிருந்து உண்டானவன. பொது நிலைமையை எதிர்பார்க்கும் எவனதான், 'பிறனுகாக உன தேகத்தை விடு' எனறு சொலலுவான? விதுரனே! நீ எனனைக்குறிதது எல்லாவற்றையும் கபடமாகச சொலலுகிறாய். உன விஷயததில நான அதிக கோபததை அடைகிறேன். நீ இஷ்டமபோலப் போகலாம்; அலலது இருக்கலாம். கெட்ட நடையுள்ள ஸ்திரீயானவள் மிக்க நல்வார்ததை சொலலப்பட்டாலும் (நாயகனை) விட்டுவிடுகிறாள' என்றான. அரசரே! திருதராஷ்டிரன் இவ்வளவையும் சொலலி விரைவில எழுநது நடுவீட்டினுள் அடைந்தான். பிறகு, விதுரர், 'இந்தக்குலம் நாது' என்று சொலலிக்கொண்டு, பார்ததர்கள் இருககிற இடததிற்கு விரைவாகச் சென்றார்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் காம்யகவனத்தில் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், அவர் தம் வரவின் காரணத்தை அவர்களுக்குத் கூறியதும்.)

பரதஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களோ, உடன்வந்தவர்களோடு, வனவாஸததை உத்தேசிதது கங்கைக் கரையிலிருந்து குருக்ஷேத்ரத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் ஸரஸ்வதியையும் திருஷத்வதியையும் யமுனையையும் அடைந்து காட்டின் வழியே எப்பொழுதும் மேற்றிசையிலேயே சென்றார்கள். பிறகு, ஸரஸ்வதிக்கரையில் ஸமமாயுளளதும் ஜலமில்லாததுமான காய்ந்த தரை

வெளியில் முனிஜனங்களுக்குப் பிரியமான காம்யகமென்னும் வனத்தைக் கண்டார்கள். பாரதரே! அவ்வீரர்கள், முனிவர்களால் பின்தொடரப்பட்டும் அவர்களால் தேறுதல் சொல்லப்பட்டும், அனேக மிருகங்களும் பறவைகளுமுள்ள அவ்வனத்தில் வஸித்தார்கள். பிறகு, விதுரரோ எப்பொழுதும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதில் ஆசை கொண்டு ஒரேரதத்துடன் வளமுள்ள காம்யகமென்னும் வனத்தைக் குறித்துச் சென்றார். பிறகு, வேகமான குதிரைகளால் (இழுக்கப்பட்ட) தேரினால் சுமக்கப்பட்ட விதுரர், காம்யகமென்னும் அவ்வனத்தை அடைந்து, திரௌபதி, பிராமணர்கள், தம்பிமார்கள் இவர்களுடன் பரிசுத்தமான இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தர்மாத்மாவான (அவரைப்) பார்த்தார். பிறகு, ஸத்யஸந்தரான அந்த அரசர் வேகமாகத் தூரத்தில் வரும் விதுரரைப் பார்த்தார். பிறகு, சகோதரனான பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'விதுரர் நம்மிடம் வந்து என்ன சொல்லப்போகிறாரோ? இவர் சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சூதாடுவதற்குக் கூப்பிட வராமலிருப்பாரா? (சூதாட்டத்தில்) தேர்ந்த அற்பனான (சகுனி) திரும்பவும் சூதாட்டத்தில் நமது ஆயுதங்களையும் ஜயிக்கப் போகின்றானோ? பீமஸேன! ஒருவரால் யுத்தத்திற்கு அழைக்கப்பட்டால் யான் திரும்புவதற்குச் சக்தனல்லேன். காண்டீவம் நம்மிடம் நிலைப்பது [1] ஸந்தேகமாகிவிட்டால் நமக்கு ராஜ்யம் கிடைப்பதும் எப்படியும் ஸந்தேகமே ஆகும்' என்றார்.

ஓ! அரசரே! பிறகு, எல்லாப் பாண்டவர்களும் (ஆசனத்திலிருந்து) எழுந்து விதுரரை வரவேற்றார்கள். அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த விதுரரும் அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்களை அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்தார். பிறகு, அந்த நரஸ்ரேஷ்டர்கள், ஸ்ரமபரிகாரம் செய்துகொண்ட விதுரரை நோக்கி வந்ததற்குக் காரணத்தைக் கேட்டார்கள். அவரும் அம்பிகாபுத்திரனான திருதராஷ்டிரனிடத்தில் நடந்தபடி அவர்களுக்கு விரிவாகச் சொல்லலானார். 'அஜாத சத்துருவே! திருதராஷ்டிரர் (அவரால்) ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற என்னை அழைத்து மரியாதைசெய்து, 'இவ்விதம் நடந்த விஷயத்தில் பொதுநிலையை அடைந்து அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஹிதத்தைச் சொல்லு' என்று சொன்னார். கௌரவர்களுக்கும் திருதராஷ்டிரருக்கும் தக்கதும் நன்மையானதும் அனுகூலமானதுமான வார்த்தை என்

---

1 'ஸம்சயிதே' என்பது மூலம், 'பந்தபம் வைக்கப்பட்டால்' என்பது பழையவுரை.

னால் சொல்லப்பட்டது. அந்த நன்மையை அவாமனம் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. அதைவிட மற்றொன்றையும நான் யோக்யமாக நினைக்க விலலை. பாணடு புததிரர்களே! என்னால மேலானஹிதம சொல்லப் பட்டது. என்னுடைய அந்த (நன்மையையும்) அமபிகாபுததிரர் கேட்கவில்லை. வியாதியை அடைநதவனுக்குப பததியமான மருந்து ருசிககாததுபோல இவருககுச சொல்லபபடும் அந்த வார்ததை ருசிககவிலலை. அஜாதசததுருவே! ஶரோதரியனவீட்டில மிகக தோஷமுள்ள ஸ்திரீயானவள் எவ்விதம நலல காரியததில[1] சேர்க்கப படமாட்டாளோ அவ்விதம திருதராஷ்டிரர் நலவழியிலதிருப்பபபடக் கூடியவராயிலலை. அறுபதுவயதான பதியானவன இளமபருவமுளள ஸ்திரீக்கு ருசியாததுபோலத திருதராஷடிரருக்கு (என்வார்ததை) ருசிககவிலலை. இது நிசசயம. அரசனே! கௌரவர்களுககு நாசமானது நிசசயம். திருதராஷ்டிரர் க்ஷேமததை[2] ஆலோசியார். தாமரை இலையில விடபபட்ட ஜலம போல இவரிடததில் சொல்லப்பட்ட ஹிதமும[3] தஙகாது. பிறகு, திருதராஷ்டிரர் சினஙகொணடு, 'எவ விடததில் உனக்கு ஶ்ரததையோ அஙகே போய்விடு; நான் இப் பூமியையோ பட்டணத்தையோ ஆளுவதற்கு உன்னை ஸகாயமாகத திரும்பவும் விருமபேன்' என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். நரேந்திரனே! திருதராஷ்டிர ராஜரால் விடப்பட்ட அப்படிப்பட்ட நான் உனக்கு உபதேசிகக வந்தேன். ஸபையில எது என்னால சொல் லப்பட்டதோ அது முழுமையையும, திரும்பவும எதைச் சொலலப் போகின்றேனோ அஃதனைததையும, உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளு. பகை வர்களால் கடுமையான துன்பஙகளுடன் சேர்ககப்பட்ட எவன் சிறு நெருப்பை விருததிபண்ணுகிறவனபோலப் பொறுமையை அடைந்து காலததை எதிர்பார்க்கிறானோ புததிமானான அவன் ஒருவனாகவே பூமியை அனுபவிக்கின்றான். எவனுடைய தனமானது துணைவர் களுக்குப் பொதுவானதோ அவனுடைய துணைவர்கள் அவனுடைய துக்கத்தில பாகததை அடைவார்கள். துணைவர்களைச் சேர்ப்பதில் இது தக்க உபாயம். துணைவர்கள் கிடைததால் பூமி கிடைக்கும் என் கிறார்கள். பாண்டவர்களே! உபயோகமற்ற வார்ததையல்லாத ஸத்யமே சிறந்தது. ஒரேவிதமான உணவைத் துணைவர்களுடன்

---

1 வேறுபாடம். 2 'ந பரைதி' என்பது மூலம்; 'ந பராமருசதி' எனபது பழையவுரை; அதற்கு, 'ஆலோசிக்கவில்லை' என்பது பொருள். 3 திஷ்டேத' என்பது மூலம.

சேர்ந்து உண்ணவேண்டும். தான் தனியனாகவர்களுக்குமுன் முதனமை வகிப்பதிலிருந்து தவறலாகாது. இவ்விதச செய்கையுள்ளவன் விருத்தியை அடைகின்றான்' என்றார். யுதிஷ்டிரர், 'எவ்விதம் சொல்லுகின்றீர்களோ அவ்விதமே மேலான புத்தியை அடைந்து தவறுதலில்லாமல் செயகின்றேன. நேசகாலகதிகு எதுவாறு மற்றும எது உணர்டோ அதனையும சொல்ல வேண்டும; அது முழு தையும் செயகின்றேன' எனறார.

ஆறுவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் பிரிவால் வருந்திய திருதராஷ்டிரன் அவரை அழைத்துவர ஸஞ்சயனை அனுப்பியதும், ஸஞ்சயனுலழைத்தப்பட்ட விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் வந்ததும்)

அரசரே! விதுரரானவர் பாணடவர்களிருந்த புண்யதலத்தை அடைந்தவுடன், மிக்க புத்திமானான திருதராஷ்டிரன் மனக்கவலையி லுற்றுத தாபத்தை அடைந்தான. ஸந்தியிலும சணடையிலும (நீதியை யறிந்திருப்பதால) வயபடட விதுரருடைய திறமையையும வருங்காலத்தில பாணடவர்களுக்குண்டாகும மேலான டெருமையை யும நினைத்துக்கொணடு மிகவும் தாபத்தை அடைந்தான. அவன் அவை யின் வாயிலில் வந்து விதுரரின் [1] நிலைமையை மறைக்கும்படி பாழ் ஜனங்களுக்கு எதிரில பிரஸ்தாபத்தையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான. அவ் வரசன சிலநேரத்தில பிரஜைகளையடைந்து தனையிலிருந்து எழுந்து சமீபத்திலிருக்கும ஸஞ்சயனை நோக்கி வார்த்தை சொன்னான். 'என் தம்பியானவனை உபகாரத்தை எதிர்பாராது கண்ணை செய்பவன; நேரில்வந்த வேறு தாயம் போன்றவன, அவனை நினைத்து இப் பொழுது என் மனமானது மிகவும் வெடிக்கிறதுபோலிருக்கின்றது. தர்மத்தை அறிந்தவனும் என் பிராதாவுமான அவனைச் சீக்கிரம் அழைத்து வா' என்றான். இவ்விதம் சொல்லி அம்பிகாபதி தானாக அழுதான். அரசன், பச்சாத்தாபத்தால் வாட்டப்பட்டவனாகி, விது ரரை நினைத்துக்கொண்டு மோகத்தையடைந்து, பிராதாவினிடத்தில் சினேகத்தால் ஸஞ்சயனை நோக்கிப் பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சொன் னான.

---

1 'ஸ்மரே' என்ற முன் ; 'பரம்' என்ற பின் பாடம்.

'ஸஞ்சயனே! போ. பாவியான எனனால் சினஙகொண்டு துரத தப்பட்ட என் பிராதாவான விதுரன ஜீவிததிருகுகிறானே என்று தெரிந்துகொள். மிகவும கற்றறிநதவனும அளவறற புததியுள்ளவனுமான என பிராதாவினால் எனகது மிகச சிறிதான ஓர் அப்பிரியமும முன்புசெய்யப்படடதிலலை. அறிவிற் சிறந்த ஸஞ்சயனே! மேலான புததியுள்ள அவன் எனனிடமிருந்து அப்பிரியததை அடைந்து எவ்விதம உயிரை விடாமலிருபபன்? போ; அவனை அழைதது வா' என்றன. அபபொழுது ஸஞசயன அவ்வரசனுடைய அநத வார்த்தையை கேடடு அவனை கொணடாடி, 'அபபடியே' என்று சொல்லி கொணடு வனததை குறிதது வேகமாக புறபபடடான். பிறகு, அவன எஙகுப பாணடவர்கள் (இருகுகினறாகளோ) அநத வனததை விரைவில அடைநது, மானதோலை உடுத்துக்கொண்டிருகுகும யுதிஷ்டிரரைப பாரததான. ஆயிரக்கணக்கான பிராமமணாகளுடனும விதுரருடனும உட்காநதிருப்பவரும தம்பிகளால் நான்கு பகுதிலும காகபபட்டவரும தேவதைகளுடனகூடிய இநதிரனபோன்றவருமான யுதிஷ்டிரரை ஸஞசயன சமீபததில் சென்று வணஙகினன பீமனும் அர்ஜுனனும இரட்டையர்களும் (அபபொழுது) அவனால் செய்யப்பட்ட மரியாதையைப் பெற்றுகொண்டார்கள். அரசரால் கேஷமம விசாரிகபபட்டவனும ஸுகமாக உட்கார்ந்தவனுமான ஸஞ்சயன், தன்வரவின் காரணததைப் பினவருமாறு சொல்லததொடங்கினன. 'ஓ! விதுரரே! அம்பிகாபுதிரரான திருதராஷ்டிரராஜர் உம்மை நினைகினறார். நீர் சீகரிம சென்று அவரைப் பாரும். அரசரைப் பிழைபபியும். ஸாதுகளுள் சிறந்தவரே! குருவமசததிலுதிதவர்களும ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களுமான பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுகொண்டு ஸிம்மமான திருதராஷ்டிரருடைய கட்டளைப்படி போகவேண்டும்' என்றன.

இவ்விதம் சொல்லகேட்டவரும புததிமானும உறவினர்களிடதில் அன்புள்ளவருமான விதுரர், யுதிஷ்டிரரின் அனுமதியின்மேல், திருமபவும ஹஸ்தினபுரததை அடைந்தார். மிகக சக்திபொருந்தியவனும் அம்பிகா புதிரனுமான திருதராஷ்டிரன், அவரைக் குறித்து, 'தர்மத்தை அறிந்தவனே! தோஷமில்லாதவனே! தெய்வச செயலால் வந்து சேர்ந்தாய்; தெய்வச் செயலால் என்னை நினைக்கின்றாய். பாதஸ்பர்ஷடனே! நான் இப்பொழுது உன்னிமித்தம் இரவும் பகலும் தூக்கமிலலாததால் என்தேகத்தைச் சோபையற்றதாகப் பார்கிறேன்' என்றன். அவன், விதுரரை மடியில வைததுக்கொணடு

தலையிலமோகது 'குறைமற்றவனே! என்னால பொல்லாபட்டலைநப் பொறுத்துகொளளவேண்டுமே' என்று சொலலுனை. விதுரா, 'அரசரே! என்னால பொறுத்துக்கொளளபேபட்டது. எனகது நீர் மேலான குரு. அவ்விதமே நான உமமைப பாபபதறகாகவே இங்கிரம வந்தேன. நரபதேசுடரே! நாமசிந்தனையுள்ள மனிதர்கள கஷ்டபபடுகிறவர்களிடம தயையுளளவர்களாக இருகினறார்களலலவா? அரசரே! இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை வேணடாம. எனகது இந்தப பாண்டுபுத்திரர்கள் எவ்விதமோ, அவ்விதமே உமது புத்திரகளும. இபபொழுது கஷ்டதைத அடைந்தார்களென்று எணணுவடைய புத்தியானது அவர்களைக் குறித்ததுச செலலுகிறது' என்றார். பிக்க காந்தியுளளவாகளும பிராதாகசனுமான விதுரரும திருதராஷ்டிரரும இவ்வாறு ஒருவருகொருவர ஸமாதானம செயதுகொணடு பகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தாகள.

ஏழாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திரும்பிவரக்கண்ட துரியோதனன் வருந்தி, கர்ணன் முதலியோருடன் ஆலோசித்துப் பாண்டவர்களைக் கொல்லப் புறப்பட்டதும், வியாஸர் வந்து தடுத்ததும்.)

கெடட புத்தியுள்ளவனும் திருதராஷ்டிரனுடைய தூரியோதனன, விதுரர் வந்தாகவும திருதராஷ்டிரரால ஸமாதானம செயயப்பட்டதாகவும கேடடு, பிக்க மனவருத்தமடைந்தான். அவ்வரசன், சகுனியையும் கர்ண துச்சாஸனர்களையும வருவித்து, அறியாமையாலுண்டான மயககத்தையடைந்து வார்தைத சொலல லானன்: 'பாண்டவர்களுக்கு ஸுகற்றுத்தரும கண்மையில் பரபுவான வரும விதுவானும திருதராஷ்டிரருக்குப பிரத்த பாத்திரமான இநத விதுரர் திரும்பி வந்துவிட்டார். விதுரர் பாண்டவர்களை வருவிக்கும விஷயத்தில் இவருடைய புத்தியைத் திருப்பவும வசப படுத்திக்கொள்வதற்குள் எனக்கு நல்லையாணதை ஆலோசனை செய்யுங்கள். பிறகு, எவளிதமாவது திருட்டவும் இங்கு வந்த பாண்

டவர்களை நான் பார்ப்பேனுகில, ஒன்றையும வேண்டாதவனும உயிரற்றவனுமாகி நாசமடைவேன. விஷம குடித்தலையோ தூக்குப் போட்டுக் கொளளுதலையோ சஸ்திரம் பிரயோகித்துக்கொள்ளுதலையோ தீயில குதிப்பதையோ செய்வேன. திருமபவும் ஐஸ்வரியத்தையடைந்த அவர்களைப் பார்கக இங்கு விருமபேனன்றே?' என்றன.

சகுனி, 'ஓ! அரசனே! என் அறியாமையை அடைந்தாய்? அவர்கள பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொணடு போனர்கள். (அவர்கள் திரும்பி வரமாட்டார்கள.) இது இவ்விதமாகாது பரதஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாப் பாண்டவர்களும ஸத்யதநில இருபபவர்களாதலால் உன் பிதாவின வார்த்தையை ஒருபொழுதும அங்கீகரிகமாட்டார்கள். அல்லது, அவர்கள் யாவரும் அங்கிகரித்தாலும பிரதிஜ்ஞையைத் தள்ளித திருமபவும் பட்டணத்தையடைந்தாலும நம்முள (அப்படி வந்தது தக்கதா தகாததா என்னும்) ஆலோசனை வருமம. எலலாருமம அரசரின் இஷ்டத்தை அனுஸரித்தவர்களும நன்கு மறைக்கப்பட்ட வாகளும பாண்டவர்களின் இடைவெளியை வெகுவாகப் பார்ப்பவர்களுமாகி மந்திரிஸ்தர்களா யிருப்போம' என்றன.

துர்சாஸனன, 'மஹா புத்திமானுன அமமானே! இது நீ எவ்விதம் சொல்லுகின்றையோ அவ்விதமே. எப்பொழுதும் நீ பேசும் போது உன்புத்தி எனக்கு மிகவும் பிடிகின்றது' என்றன். கர்ணன், ஓ! துரியோதனராஜனே! எல்லாரும் உன்னிஷ்டத்தை எதிர் பார்கின்றோம். நாமெல்லாரும் ஒரே புத்தியாயிருப்பதையும் காண்கின்றேன். அந்தநரர்கள் பிரதிஜ்ஞைசெய்த காலம் கழிந்தலைச் செய்யாமல் வரமாட்டார்கள். மோகத்தால் வந்தால், திரும்பவும அவர்களைச் சூதிலுல் ஜயித்துவிடு' என்றன.

அப்பொழுது, இவ்விதம் காணன் சொல்லியதைக்கேட்ட அந்தத் துரியோதனராஜன், மனதில் அதிக ஸந்தோஷமில்லாதவனுகிச சீக்கிரம முகத்தைத திருபபிக்கொணடான். பிறகு, கர்ணன், (துரியோதனன அபிபபிராயத்தை) அறிந்து அழகிய கண்களைக் கோபத்தால் பரக்கவிழித்துத தானே தன் உடமபை நிமிர்த்துக்கொண்டு மிகவும் கோபங்கொண்டவனுகித துச்சாஸனனையும் அந்தச் சகுனியையும் (பார்த்துச்) சொல்லத தொடங்கினன: 'ஓ! அரசர்களே! எனது இஷ்டம எதுவோ அதைத தெரிந்துகொள்ளுங்கள். எலலாரும் வேந்தனுக்கு விருப்பத்தைச் செய்வோம். (அரசரான திருத

ராஷ்டிரரின கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியவர்களால்) நாம் என்ன செயவோம்? சோமபலினறி எலலாரும இவனுடைய பிரிய நிலைக்கச சகதியறறவர்களாயிருக்கிறோம. நாம ஒனறுசேர்ந்து எலலாரையும எதிதது நிலைநிறுத்தி கொணடும கவசம பூணடுகொணடும தநதிரதிலேறி கொணடும், வனவாஸம செய்யும பாணடவர்களைக கொலல வேலவோம். அவர்கள் யாவரும அறியபபடாதநதியை அடைந்த நாசததை அடைநதவுடன், திருதராஷடிர புதிரர்களும அவரைச நாமும கலகமறறவர்களாவோம. (அவர்கள) கஷ்டததை அடைநதவர் களும சோகததில முழுகினவர்களும சினனபிநனவர்களுமாயிருக கையிலேயே செலவோம; நாமதம வேணடாம' என்றான. அப பொழுது, காணனது அவ்வாததையை கேடடு யாவரும மனதில களிப்படைந்து அவனை அடிகடி புகழ்ந்துகொணடு சொனனார்கள. இவ்விதம் சொலலி, யாவரும், தனிதனி ரதங்களிடமை யிருதது மனனர சோநது பாணடவர்களைக்கொலல நிசசயம்செய்து கொணடு புறப்பட்டார்கள.

சுதநமனமுள்ளவரும பிரபுவுமான வியாஸர், அவர்கள நினம பினதாகத திவ்யதிருஷ்டியால் அறிநது (அவரு) வநதார். மகிமை யுள்ளவரும உலகததில பூஜிகபபடடவருமான அவர, அவர்கள யாவரையும தடுதது, பிறகு, உட்காரநதிருக்கும திருதராஷ்டிரனிடம வேகமாய்வநது சொலலலுறறார.

எட்டாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வியாஸர், பாண்டவரைப் பகைத்தலால் தீமைவிளையுமென்
பதையும் அவர்களுடன் ஸமாதானம் செய்துகொள்ள
வேண்டுமென்பதையும் திருதராஷ்டி
ரனுக்குச் சொல்லியது.)

வியாஸர், 'மஹா புத்திமானை திருதராஷ்டிரனே! என் வார்ததையை அறி. குருவம்சததிலுதிதத எலலாதது்தும் நானன ஹிதத்தை உன்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறனன. தீர்காயுளுள்ள வனே! துரியோதனன் முதலியோர்களால் கபடமாய் ஜயிக் கப்பட்டு யாதுகாரணம்பற்றிப் பாணடவர்கள் வனம் சென்றார்

களோ அது எனக்குப் பிரியமில்லை. பாரதனே! அவர்கள், கஷ்டங் களை நினைததுக்கொண்டு, பதினமூன்றுவது வருஷம் நிறைந்தவுடன், கோபததையடைந்து, கௌரவர்களிடததில் விஷம்போன்ற பாணததை விடபபோகின்றார்கள். ஆகையால், மிக்க மந்தபுததியுள்ள வனும் பாவததில மனமுள்ளவனுமான இந்த உனது புத்திரன் எப பொழுதும மிக்க கோபங்கொணடு ராஜயத்திற்காகப பாணடவர்களை என் கொல்ல விரும்புகின்றான? இந்த மூடன நனது தடுக்கப்பட வேண்டும். உன்னுடைய புததிரன ஸமாதானததை அடையடடும். காட்டிலிருக்கும அவர்களைக் கொல்லவிரும்பினால இவன் உயிரை இழப்பான. புததிமானான விதுரனும் பீஷமரும நாமும கிருபரும துரோணரும் எவ்விதம சொல்லுகின்றாரோ அவ்விதம நனகு செய யப்படவேணடும. அரசனே! மிக்க அறிவுள்ளவனே! தன் ஜனங் களோடு சண்டை செய்வது நிந்திக்கப்படுகிறதல்லவா? அதர்மததை யும் அகீர்தியையும கொடுக்கும் காரியத்தைசசெய்யாதே. பாரத! அரசனே! பாணடவர்கள்விஷயததில இவனுடைய விசாரபூர்வமான புததியான நு உபேக்ஷிகபபட்டால பெரிய தீங்கைச் செய்யும். அர சனே! அல்லது, மிக்க மந்தபுததியுள்ள இந்த உனது புத்திரன் ஒரு வனுகவே, சகாயமில்லாதவனுகக் காட்டை அடைந்து பாண்டவர்க ளுடன் சேரட்டும். ஆண்மையிற் சிறந்தவனே! பிறகு, உனது புததிர னுக்குப் பாணடவர்களுடன் சேர்க்கையாலுண்டான சினேகம் நேரு மானால் நீ கார்யஸித்தி பெற்றவனுவாய். ஆனாலும், இது இவ்விதம் நேராது. மஹாராஜனே! 'ஒருவனுககு எந்தகருணம் உடன்பிறக் கின்றதோ அது உயிருடனிருக்கிறவரையில் விலகாது' என்று கேட் கப்படுகின்றது. பீஷமரும நீயும விதுரனும துரோணரும் எப்படி நினைகிறீர்கள்? இவ்விஷயததில் எது சிறந்ததோ (அது) மூதலில செய்யத்தக்கது; (இலலாவிடில்) கருதிய பயன கைகூடாது' என்றார்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வியாஸர் மக்களிடத்து அன்பு விடற்கரிதென்பதற்கு உதாரண மாகக் காமதேனுவின் கதையைக் கூறித் துரியோ தனனியர் உயிர்வாழ்தல் பாண்டவர்களின் ஸமாதானத்தைப் பொறுத்துள்ள தென்றது.)

திருதராஷ்டிரன், 'பூஜ்யரான முனிவரே! காலும் இந்தச் சூதாட்டத்தில் கடந்ததைச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆகையால், தெய்வத காலை இழந்தது அநறகு அனுமதிக்குமாறு செய்விக்கப்படவே னென்று எண்ணுகின்றேன். இந்தச் சூதாடப் பிரியம் விருப்ப மில்லை; துரோணரும் விருப்பமில்லை; விதுரரும் விருப்பமில்லை; காந்தாரியாலும் விரும்பப்படவில்லை. அறியாமையால் செய்யப்பட் டது. விரதங்களைச்செய்த பகவானே! துரியோதனனை அறிவற்ற னென்று அறிந்திருந்தும் புத்திரஸ்நேகத்தால் விதிவத்ருச் சுகி யற்றவனாயிருக்கின்றேன்' என்ருன். வியாஸர், 'விசித்ரவீர்யன புத்திரனை அரசனே! நீ சொல்வது உண்மையே. [1] புத்திரனை மேலென்றும் புத்திரனைக்காட்டிலும் மேலில்லையென்றும் கனகு அறி வோம். பரிபூர்ணமான அர்த்தங்களோடுகூடினதாலும் மற்ற தைப புத்திரனைக்காட்டிலும் மேலாக நினைக்கவில்லையென்று இந்த ஜனங்களின் பதியே! இவ்விஷயத்தில் இந்திரனுக்கும் காமதேநுவுக் கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான அதும சிறந்ததுமான பெரிய கதையை உனக்குச சொல்லுகின்றேன்.

அரசனே! முற்காலத்தில் கோக்களுக்கு மாதாவும ஸ்வர்க்கத்தி லுள்ளதுமான காமதேநு அழுதது. இந்திரன் அதைப் பார்த்து இரக்கமுற்றன். அவன், 'சுபமானவளே! என் இவ்விதம் அழு

---

1 இதன பாகியத்தில் 'பாம்' எனறும் பிரதி இரண்டிலும் முருகியுள்ளதற்கு 'வேறு, அல்லாது, பலகையன்' என்று பல பொருள்கள் உண்டு, 'புத்திரனை பலகையன் எனபதை நனகு அறிவோம். அதாவது, 'சிட்டன புத்திர யிருந்தால அவனை பலகையாகிருன்' என்றும், இரண்டாவது பாதத்தில், 'கையடிபட்டி ரனையிருந்தால அதற்காகாடிலும் சிறந்ததொருன் இல்லை' எனறும் பொருள் கூறுகிறது.

கிறாய்? தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் கோககளுக்கும் விக்ஷமமா? நீ இப்படி அழுகிறது அல்ப நிமிததமாக இராது' என்றான. ஸுரபி, 'தேவராஜனே! உங்களுககு கஷ்டமொன்றும் காணபபடவில்லை. நானோ புததிரனைககுறிததுத துககிககிறேன். இந்திரனே! அதனால் அழுகினறேன. ஸுராதிபனே! பலமற்றதும் தாறறுக்கோலால் குததபபடுகினறதும் கலபபையால பீடிக்கப்பட்டதும (ஆகாரததில்) ஆசையுள்ளதும் கஷடபபடுகின்றதும துன்புறுத்தபபடுகின்றதுமான இநத என சினனப புததிரனைப் பார். ஸுராதிபனே! தேவேநதிரனே! ஹிமஸிககப்படுகின்றதும் மிகக தளர்ச்சியை அடைந்ததுமான இதைப பார்தது இரக்கமுள்ளவளாயினேன். என் மனமும மிகவும நடுஙகுகின்றது. அவைகளில் பலத்துடன கூடின ஒன்று அதிக பாரததைச சுமககினறது; மற்றொன்று பலமும் பிராணனும் குறைநததும் இளைத்ததும நரம்புகளடாநததுமாகக் கஷ்டததுடன் பாரத்தைச் சுமக்கினறது. அதைக்குறித்துத துக்கிக்கின்றேன. இநதிரனே! அடிக்கபபடுகினறதும் தாறறால அடிக்கடி குததப்படுகின்றதுமாகி அந்தப் பாரததைச சுமககச சக்தியற்றிருக்கின்றது. ஓ! இந்திரனே! பார். ஆனதுபற்றி யான் அதன் சோகத்தால பீடிக்கப்பட்டவளும் மிகவும் துக்கததை அடைந்தவளும் கணகளினால நீரைப்பெருக்குபவளும் இரக்கமுள்ளவளுமாகி அழுகின்றேன்' என்றது. இந்திரன், 'அழகானவளே! உன் ஆயிரம் புததிரர்கள் கஷ்டப்படுததப்படுமபோது இஙகு ஒரு புததிரன் கஷ்டப்படுத்தப்படுகிறதென்று ஏன் இரஙகுகிறாய்?' எனறான. காமதேனு, 'ஆயிரக்கணக்கான எல்லாப புததிரர்களும எனக்குச் சமமே. இந்திரனே! ஆனால், கஷ்டப்படும புததிரன்விஷயததில அதிக இரக்கம் (உணடாகின்றது)' என்றது. கௌரவனே! (அப்பொழுது) இந்திரன் சுரபியின் அந்த வார்ததையைக் கேட்டு மிகவும் ஆச்சரியததையடைந்து உயிரைக்காட்டிலும் புததிரனை மேலாக நினைத்தான். பூஜ்யனான இநதிரன் கிருஷிசெய்கின்றவனுக்கு இடையூற்றை விளைவிக்கவேண்டிச சீக்கிரம் அவ்விடத்தில் அதிக ஜலத்தைப் பெய்தான். அரசனே! ஆகையால, சுரபி எவ்விதம் சொல்லிற்றோ அவ்விதம் உனக்கு எல்லாப் புத்திரர்களிடததிலும் கிருபை பொதுவாயும், கஷ்டப்படுகிறவர்களிடம் அதிகமாயும் இருக்கவேண்டும். புததிரனே! எனக்குப் பாண்டு எவ்விதம் புத்திரனோ அவ்தேமே நீயும் இருக்கிறாய். மஹாபுததிமானான விதுரனும் (அவ்

விதமே). நான இதனைக சினேகத்தால் சொனனேன். பாரதனே! வெகு காலமாக உனககு நாறறுறுரு பிளளைகள இருககினறனர. பாணடுவுககு ஐநது போகளே காணபபடுகினறார்கள. அவாகளுமம கபடமிலலாதவாகள; மிகவும தருகமடைந்திருகிறாகள். 'எவவிதம ஜீவிப்பாகள? எவவிதம விருதியடைவாகள?' எனறு கஷ்டப படும பாணடவாகளவிஷயதில எனமனம மிகக நாடபுணடு அடை கினறது. பாரதனவனே! இனகுக கௌரவாகள ஸ்ரீமிகக விரும்புவை யாலல உனனுடைய புதிரனன தாயோதனன பாணடவாகளுடனை ஸமாதானதைத அடையவேண்டும' எனறார.

பத்தாவது அதயாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனல் வேண்டப்பட்ட வியாஸர், மைத்ரேயர் துரியோதன னுக்கு உபதேசீப்பதொன்று சொல்லித் தொடஙகுதலும், துரியோ தனன் மைத்ரேயர் சொல்லை அலகஷிய செய்து தொடையைத் தட்டியதும், மைத்ரேயர் அவனைச் சபித்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன், 'அறிவிற் சிறந்த முனிவரே! என்னை நீஙகள இப சொல்லிய இது இவ்விதமுளளதே. நானும் அறிகிறேனை. இநத எல்லா அரசாகளுமம அறிகிறாகள. ஓ! முனிவரே! நீஙகள மனதத கௌரவாகளுககு நனமையாகவும் நனகு வாகதனனை உணடாகவும நினைககிறீரகளா அதைகுறிய விதமாயும பிரியமுறு தூதாணரும எனனிடம சொலலுகிறாகள. நான அறிவுகெடுகக நத குருகுலவழமதி துரியோதனனிடதில உஙக ளுககுக கயையிருககுமாறறும கெட்ட எணணமுளள என பிதுரிய னன துரியோதனனுககுரிதது உபதேசிக்கக்கடவீர்' என்றனன். வியாஸர், 'அரசனே! பூஜ்யமான இந்த மைதரேயரிடமிருநதவர் ப்ரதாபகனான பாணடவர்களைப் பாரதது வரும படி நானும பாரக்க வேணடுமென்ற விருப்பதாலதான இஙகேயே வநதினாரர். அரசனே! இநத பெரிய ரிஷியானவர் இநதக குலதினை ஸமாதானதிறகாக உனது புதிரனன துரியோதனனுககு நியாயம நனறாக உப தேசிபபார். கௌரவனே! இவர் என்றன மொல்லுவதை அது சக்

தேகமின்றிச் செய்யததககது. காரியததைச செய்யாவிடில கோபத்துடன உனது புததிரனைச சபிப்பாா' எனறார். இவவிதம் சொல்லிவிட்டு வியாஸர் சென்றனர். மைததிரேயா காணப்பட்டார். அவரைப் புததிரனுடன் கூடின அரசன மரியாதையுடன் வரவேற்றான். அர்ககிய முதலிய எல்லாக்காரியஙகளையும செய்து களையாறின முனிஶரேஷடரைப பாாதது, அமபிகா புததிரனான திருதராஷ்டிர ராஜன வணக்கததுடன சொலலலானான. 'ஓ! பகவானே! உமககு நலவரவா? வீராகளும பராதாககளுமான ஐநது பாணடவர்களும் குருஜாஙகலததில ஸௌககியமாயிருககின்றார்களா? பரதஶரேஷடாகள பிரதிஜஞைப்படி இருகக விருமபுகின்றார்களா? கௌரவர்களின ஸஹோதர ஸ்னேகமானது குறைவற்றதாக இருக்குமா?' எனறான்.

மைததிரேயர், 'தீாததயாததிரைக்காக ஸஞசரிததுககொணடு குருஜாங்கலததை அடைந்தேன். காமயக வனததில தற்செயலாகத தாமபுததிரரைப பாாததேன். பிரபுவே! ஜடையையும மான் தோலையும தரிததுக்கொணடவரும தபோ வனததில வஸிப்பவரும சிறநத குணமுளளவருமான அவரைப் பாாப்பதற்காக முனிவாகள வநதார்கள். மஹாராஜரே! அவ்விடததில உமது புததிரர்களுக்குச சணடைக்குக காரணமானதும் சூதாட்ட உருவமாக வந்ததும் மஹா பயங்கரமுமான அநியாயததையும் கேட்டேன். பிரபுவே! அதனால் கௌரவர்களின் நன்மைக்காக நான உம்மை வந்தடைநதேன். உம்மிடம சினேகமும் பிரீதியும எனக்கு எபபொழுதும் அதிகமன்றோ? அரசரே! உமது புததிரர்கள் எவ்விதமேனும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படுகின்றாகளென்பதாகிய இது, நீரும் பீஷ்மரும் உயிருடனிருக்கும்போது, யோககியமன்று. அரசரே! நீர் களததில் தாமணிக்கயிற்றின் நடு முளைபோன்றவர்; தணடிக்கவும் அனுக்கிரகிக்கவும் தக்கவர்; வரப்போகிற பயஙகரமான அநியாயத்தை ஏன் உபேக்ஷிக கிறீர்? ஓ! குருநந்தனரே! திருடர்களின் நடைபோல் ஸபையில் நடந்த நடையால் ரிஷிக்கூட்டததில் விளங்குகிறீரில்லை' என்றார். பூஜ்யரான மைததிரேய ரிஷியானவர், அஙகிருந்து திரும்பி பொறாமை கொண்ட துரியோதன ராஜனை நோக்கி, இனிய சொல்லால் சொல்ல ஆரம்பித்தார். 'பெரிய தோளுள்ளவனும பேசுபவர்களுள் சிறந்தவனும் பெருஞ் செல்வமுள்ளவனுமான துரியோதனா! உனக்கு நன்மையான வார்ததையைச் சொல்லுகிறேன். அதனை என்னிடமிருநதுகேள். நரஶரேஷ்டனான ராஜனே! பாணடவர்களை மோசம்

செய்யாதே. உனக்கும பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மையைச செய்வாயாக. காந்தாரியில் இரண்டு னென்னும பெயர் பூண்டவனும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளவனுமான அரக்கன் அப்பாண்டவர்களை அடைந்து மலைபோல உயர்ந்து வழியை மறைத்துக்கொண்டு நின்றான். யுகாந்தத்தில் ப்ரமிக்கும வனும் பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவனுமான பீமன் ஒரு புலி முயலைக கொல்வது போல, ஒரு மிருகத்தைக கொல்லும மாந்தியாக, பலத்தால அவனைக கொன்றுவிட்டான். அரசனே! திகவிஜயத்தில், பீமனால், பெரிய விலங்குள்ளவனும் பதினாயிரம யானை பலமுள்ளவனுமான ஜராஸந்தன் எவனிருந்த யுகாந்தத்தில் நாசம செயயப் பட்டான்; பார்! கிருஷ்ணனும பந்து; எல்லாக குருபுத்திரர்களும் மைத்துனர்கள். நமஸ்கரிக்கத்தகாதவர்களை அவர்களை யாவரும சூரர்கள்; பயங்கரமாக யுத்தம செய்யும தன்மையுள்ளவர்கள்; யாவரும் பதினாயிரம் யானையின் பலமுள்ளவர்கள்; வஜ்ரமயமான சரீரமுள்ளவர்கள்; உறுதியுள்ளவர்கள்; உண்மை பேசுதலையே விரதமாகக் கொண்டவர்கள். யாவரும் ரதம புரசலையும அறிவான முள்ளவர்கள். இஷ்டப்படி உருவத்தையெடுக்கத் தகுதியுள்ளவர்களும தேவசத்துருக்களுமான நிவாதகவசர்கள முதலிய மகாஸுரர்களும் கிரீடியினிடத்தும மாஸாஸினியும கொண்டவர்கள். ஐயமும மரணமுமுள்ள எந்த மனிதன் யுத்தத்தில் அவர்களை எதிர்த்து நிற்பான்? பரதஸ்ரேஷ்டனே! உனக்குப் பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானமே உண்டாகட்டும். அரசனே! என் வார்த்தையின்படி செய். யமனுக்கு வசமாகாதே' எனறார். அரசனே! அந்த மைத்ரேயர் இவ்விதம் சொல்லும்போது அவன யானைத தும்பிக்கை போன்ற (தனது) தொடையைக கையால தட்டினான். கெட்ட புத்தியுள்ள அவன் புன்னகை செய்து காலால பூமியைக கிரிக்கொண்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் சிறிது தலைகுனிந்து நின்றான. அரசனே! கேட்க விருப்பமில்லாதவனும பூமியைக கிறுகின்றவனுமான அந்தத் துரியோதனனைப் பார்த்து மைத்ரேயருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. கோபத்தை அடைந்த முனிஸ்ரேஷ்டரான அந்த மைத்ரேயர் தெய்வத்தால் ஏவப்பட்டு அவனைச் சபிக்க எண்ணங்கொண்டார். பிறகு, அந்த மைத்ரேயர் கோபத்தால் கண் சிவந்து இலக்ஷணத்தைக் காட்டிக் கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்த துரியோதனனைச் சபிக்கலானார். 'என்னை மதியாமல் என் சொற்படி செய்ய விரும்பாமையால் இந்த அதிக கர்வத்தின் பலனை உடனே அடைவாய். பலமுள்ள

பீமன் கதையின் அடிகளால் உன் தொடையைப் பிளந்து உன்னைக் கொல்லுவதற்கேற்ற பெரிய யுததம் உண்டாகும்' என்றார்.

இவ்விதம வார்ததை சொல்லபபட்டவுடன, பூபதியான திருதராஷ்டிரன, 'இது இவவிதம் உணடாகவேணடாம்' என்று முனிவரைப பிரார்த்திததான். மைததிரேயர், 'அரசரே! உமது புததிரன் ஸமாதானததை அடைநதால் அப்பொழுது சாபத்தின் பயன் உண்டாகாது. ஐயா! இல்லாவிடில் உணடாகும்' என்றார். அப்பொழுது துரியோதனனுக்குப் பிதாவான ராஜஸரேஷ்டன, மனக்குழப்பமடைந்து, 'கிர்மீரன் பீமனால எவ்விதம கொல்லபபட்டான்?' என்று மைததிரேயரை வினவினான். மைத்திரேயர், 'நான் சொல்லேன்; உமக்கோ [1] அஸூயையிருக்கின்றது. உமது புததிரனோ கேட்க விரும்பவிலலை. நான் போனபிறகு, இந்த விதுரர் யாவற்றையும் உமக்குச் சொலலுவர்' என்றார். மைததிரேயர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு வந்தபடியே திருமபிசசென்றார். கிர்மீரவதததால கவலையை அடைந்த துரியோதனன பயததை அடைநதான்.

பதினோராவது அத்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர் கிர்மீரவதத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷடிரன், 'விதுர! கிரமீரனுடைய வததததைக் கேட்க விருமபுகினறேன. சொலலவேண்டும். பீமனுக்கு ராக்ஷஸனுடன் எதிர்ப்பு எவவிதம் உணடாயிற்று?' எனறான். விதுரர் சொல்லுகிறார்: 'மனிதனால செய்யமுடியாத செயகையையுடைய பீமனுடைய இந்தசசெய்கையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவர்களுடன் வார்ததை சொலலும்போது, நடுவில், அடிக்கடி என்னால் முன் கேட்கப்பட்டது. ராஜேநதிரரே! சூதினால் ஜயிக்கபபட்ட பாணடவர்கள் இங்கிருந்து புறபபட்டு மூனறுபகலிரவுகளில பயங்கரமான பாதி ராததிரியில [2] ஜனங்கள் தூஙகுமபொழுது பயஙகரமான செய்கையுள்ளவர்களும் மனிதர்களைததின்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்களின் சஞ்சாரகாலத்தில் காம்யகமென்னும் அவ்வனத்தை அடைந்

---

[1] பிறா குணஙகளில தோஷததை வெளியிடுதல; உததியோகபாவம் 173-ம பக்கம் குறிப்பிற காணக. [2] ஒரு சொல விடபபட்டது.

தார்கள். வனத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாத் தபஸிகளும் ராக்ஷஸபயத்தால் வெகு தூரத்தில் அவ்வனத்தை எப்பொழுதும் விலகுகின்றார்கள். பாரதமே! அவ்விடத்தில் பாண்டவர்களை பிரவேசிக்கும்போது பிரகாசிக்கும் கண்ணுள்ளவனும், குருபரமேஷ்டிகள எவ்வழியால் செலுத்தினாரோ அவ்வழியை மறைத்துக் கைகளைப் பெரியவைகளாகவும் முகத்தை பயங்கரமாகவும்செய்து கொண்டு நிற்கின்றவனும், உதட்டைகடித்த நெருப்பைப்போல்உள்ளவனும், சிவந்த கண்ணுள்ளவனும், பிரகாசிக்கின்ற மேலிதாகவிய தலையிருள்ளவனும், சூரியகிரணத்துடனும் மின்னல் கூட்டத்துடனும் கூடியதும் கொக்குக்களுடனும் கூடியதுமான மேகம் போன்றவனும, ராக்ஷஸர்களுக்குரிய மாயையை வெளியிடுகிறவனும், பெரிய முழக்கத்தைச் செயகின்ற கருண்ட மேகம்போலச் சப்தங்களைச் செய்பவனும், பயங்கரனுமான ராக்ஷஸன் வரிகொள்ளியுடன் வழியை மறைத்துகொண்டுநின்றான். அவனுடைய சப்தத்தில் பறவைகளும் நீர்ப்பிராணிகளும் ஸ்தலஜந்துக்களும் பயந்து சப்திதத்துக்கொண்டு நாறுதிசைகளிலும் [1] ஓடின. அவனது சப்தத்தால் நன்கு ஓடமுடியும்படி மான், புலி, எருமை, கரடி (இவைகளால்) கலங்கின அவ்வனமானது கலங்கியபோல தோன்றியிருந்தது. அவனது தொடைக் காற்றினால் அடிக்கப்பட்டனவும், சிவந்த தளிர்களாகிற கைகளுள்ளனவும் வெகுதூரத்தில் முளைத்தனவுமான கொடிகளும் மரங்களைத் தழுவிக்கொண்டன. பிறகு, அந்த ஸ்தலத்தில் மிக்க பயங்கரமான காற்று வீசிற்று. அகாயமானது, அந்தக் காற்றினால புழுதிகளால மறைக்கப்பட்டதாகி, நக்ஷத்திரங்கள் மறைக்கப்பட்டதாயிற்று ஓடப்படாத ரோகாவேசமானது ஐந்து இந்திரியங்களுக்கும் [2] அறியப்படாதது போல, பெரிய சத்துருவான வன் ஐந்து பாண்டுபுத்திரர்களுக்கும் [3] அறியப்படாதவனாயினான். அவன் மான்தோலால் போர்த்தப்பட்ட பாண்டவர்களைத் தூரத்தில் பார்த்து அவ்வனத்தின வாயிலை கைகளாலடைத்துக்கொண்டான். முன்பார்த்திராத அவனைப் பார்த்து காமரையிழந்த போன்ற கண்ணுள்ள திரௌபதியானவள் பயந்து பயத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். துச்சாஸனனின் கையால் இழுக்கப்பட்டு அவிழ்ந்த கூந்தலுள்ள (அவள்) ஐந்து பாலைநாற்று

1 'மமமீபடி:' என்பது மூலம், 'சண்டு மீடி:' என்பது பாடம். 2 'ந்ரிய விருத்தியாகு இந்திரியங்களை' என்பது பாடம். 3 அறிய முடியாதது போல, என்பது பாடம்.

நடுவிலுள்ள நதிபோலக் [1] கலகலத்தை அடைந்தனள். அப்பொழுது, பஞ்சபாண்டவர்கள, விஷயங்களிறசென்ற இந்திரியங்கள் ஆசையைப் பற்றிநிற்பதுபோல, மயக்கத்தையடைந்த அவளை ஆதரித்தார்கள். தபோவீரியமுள்ள தௌம்யர், பயங்கரமான காட்சியுடன் கிளம்பின தான அந்த ராக்ஷஸமாயையை, பாண்டவர்கள பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, நன்றாக ஜபிக்கப்பட்டனவும ராக்ஷஸர்களை நாசம்செய்கின்றனவுமான அனேக மந்திரங்களால நாசம செய்தார். மிக்க வலிமையுள்ளவனும குரூரனுமான அவன, மாயையற்றவனும கோபத்தால நன்கு விழிக்கின்ற கண்களுள்ளவனும, இஷ்டப்படி வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டவனும, யமனுக்கொப்பானவனுமாக காணப்பட்டான. பிறகு, விசாலமான அறிவுள்ள யுதிஷ்டிரராஜன அவனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினன். 'நீ யார்? எவனைச் சார்ந்தவன்? உனக்கு என்ன காரியம செய்யப்படவேண்டும? சொல்லாம' என்றன்.

பிறகு, அவ்வரக்கன் தர்மராஜனை யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லலானான. 'நான பகனுடைய சகோதரன; கிர்மீரன என்று பிரசித்திபெற்றவன; ஜன்மமற்ற இக் காம்யகவனத்தில் பயமற்றவனாகி மனிதர்களை யுத்தத்தில ஜயித்து எப்பொழுதும ஆகாரமாகச் செய்துகொண்டு வஸிக்கின்றேன. ஆகாரமாக என்சமீபத்தில வந்த நீங்கள் யார்? உங்களை யாவரையும யுத்தத்தில ஜயித்து அச்சமற்றவனாகச் சாப்பிடுவேன' என்றன். பாரதரே! தாமபுத்திரன, கெட்ட எண்ணமுள்ள அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக கேட்ட பிறகு, குலம் பெயர் முதலிய எல்லாவற்றையும சொல்லத் தொடங்கினன். 'நான பாண்டு புத்திரனான தர்மராஜன். நீயும காதால கேட்டிருக்கலாம். பீமன் அர்ஜுனன் முதலிய எல்லாத் தம்பிமார்களுடனும் ராஜ்யத்தைப் பறிகொடுத்துக காட்டில வஸிக்க எண்ணங்கொண்டு அங்கிருந்து உனக்குச் சொந்தமும் பயங்கரமுமான இந்த வனத்தை அடைந்தேன' என்றன். பயங்கரமான தோற்றமுள்ள கிர்மீரனென்னும அரக்கன, மிக்க ஆச்சரியத்தை அடைந்து, அவனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினன். 'வெகு காலமாயுள்ள என்னுடைய இந்த மனோரதமானது இப்பொழுது என் அதிருஷ்டத்தினால சம்பாதித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. பீமஸேனனைக கொல்வதற்கன்றோ எப்பொழுதும் ஆயுதத்தைத் தாங்கிப் பூமி முழுவதும் ஸஞ்சரிக்கின்றேன். நான் (இதுவரை) இவனை அடைந்ததிலேன். வெகு காலமாக

1 'அவர்களுக்கு நடுவில பரவுகிக்கொண்டாள்' என்பது கருத்து.

எதிர்பார்க்கப்பட்டவனும் பிதாமஹனைக் கொன்றவனுமான அபாயப் பட்ட இவனை நெருங்கமாக இப்போது கிடைத்துவிட்டான். அர சனே! பகலெனலும் எனது அருமைக் குமாரன் மேருபர்வத வனத்தில் பிதாமஹரெனக் கூட உருவமறியாத இவனாலேயே விருத்தியா பலதனைகளைக்கொண்டு கொல்லப்பட்டான்? இவனுக்கு இயற் கையான சரீரபலமில்லையென்றே? முன்னொருகால், கெட்ட ஸ்வபாவ முள்ள இவனிலே எனக்குப் பிரியமுள்ளவனும் காட்டில் சகோதரி பா வனும் தோழனுமான ஹிடிம்பனும் கொலைப்பட்டான். அவனது தங்கையும் அபகரிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட இம்முடனை, சரி யான நடுராத்திரியில், எமமுடைய சந்தர்ப்பகாலம் வருகையிலே, எனது டையதான பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காக இங்கு வரச்செய்தேன். இப்பொழுது வெகுகாலமாக வளர்த்துவந்த இவன் விஷயமான எனது வைரத்தைப் போக்கிக்கொள்ளப் போகிறேன். இவனுடைய அதிக மான இரக்கமற்ற பகைமைக்குரிய நடவடிக்கை நிமித்தமாகவே பாஞ்சாலரே! நான், இப்பொழுது சமயவசனவிஷயத்திலும் தர்மஸ்தாபன விஷ யத்திலும் கடனிலவாதவனாகி மாதவனை கண்டடைந்தேன். மேலான சாந்தியை அடையப்போகின்றேன். பாஞ்சாலரே! முன்னை அந்தப் பகலில் பிரதிஜ்ஞை விடப்பட்டதாயும், இப்பொழுது நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, இவனை சாயங்காலம். இப் பொழுதோ, மிகுபலமுள்ள பிரதிஜ்ஞைகளையுடையவனும் அருச்சுனனு டைய வாதாபியைத்தின்று ஜீரணத்துக்கொண்டதுமான பாலத்தினும் மிகுந்த செய்கின்றேன்' எனலுற்றான்.

இவ்விதம் சொல்லுகிறவனும் ஸத்தியஸந்தனும் தர்மாத் மாவானவனுமான யுதிஷ்டிரன், கோபங்கொண்டு, 'இது கூடாது' என்று மாதவனை அதட்டினான். பிறகு, தனஞ்சயனுடைய பிரதிஜ்ஞை, அப்பொழுது வேகமாக ஒரு சரீரவாக்காயிருந்து, பந்துப்பிரகாசம் இவை முன்னதாக முறித்து, நிஷ்கண்டகமில்லாததாகச் செய்தான். அதி தேபோலவே, ஸாரதியான அச்யுதனும், அந்தந்தநிலைத்தில் வர்த்தி யுக்தனைக் கொன்றுகூடிய வலிமையையுடைய கண்ணபிரானைக் காண்டீபத்துடன் கூடினதாகச் செய்தான். பரதர்களே! பிரான் அந்த அர் ஜுனனுடைய கருத்தை மேகக்கூட்டங்களைச் சப்திக்கும் அந்த பாதகனை எதிர்த்தோடி 'நில், நில்' என்று கொன்றனன். அப்பொழுது பரத்தை அடைந்தவனாகக்கொண்டவனும் பாண்டுபுத்திரனும் பலமுள்ளவனு மான பிரான், அவனை இவ்விதம்சொல்லி, மிகுந்தோஷங்கொண்டு, ஆடையை இறுக்கிக்கட்டிக் கையினால் கையைப் பிசைந்துகொண்

டும் உதட்டைக் கடித்துககொண்டும் வேகமாக அவனை எதிர்த்துச் சென்றான. பிறகு, யமதண்டத்திற்கொப்பான அம்மரத்தை அவன் தலையில, இந்திரன வஜ்ராயுதத்தை எறிவதுபோல, வேகமாக எறிந்தான். அவவரக்கனோ யுதத்தில பரபரப்பிலலாதவனாகக் காணப்பட்டான். பிரகாசிககும் இடிக்கொப்பான எரிகொள்ளியையும விட்டெறிந்தான். யுத்தமசெயகிறவர்களுள சிறந்தவனான பீமன், எறியப்பட்ட அந்தக்கொள்ளியை இடக்காலால தளளிவிடடு, அந்த ராக்ஷஸனைககுறித்துத திருமபவும ஓடினான. கிரமீரனும வேகமாக மரத்தைப் பிடுங்கிககொணடு கோபங்கொணட யமன்போல யுதத்தில பாணடவனைககுறித்து எதிர்த்து ஓடினான. மரங்களை நாசமாக்கக் கூடிய அந்த மரயுத்தமானது, முனசாலத்தில ஸ்திரீயை (அடைய) விரும்பின பிராதாககளான வாலி சுகரீவர்களுக்கு உண்டானதுபோல உண்டாயிற்று. அவாகளுடைய தலையில் விழுந்த மரங்கள் மதங்கொண்ட யானைகளின தலையில விழுந்த நீலோதபல மலரிதழ்கள் எவ்விதமோ அவவிதம் பலவாறாகச் சிதறின. அந்தப பெருங்காட்டில அவர்களின தலையில அடிககபபட்டுச சிதறிக கிடககும் அனேக மரங்கள், இறைக்கப்பட்டுக் கிடககும் மரவுரிகள போல விளங்கின. பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டனுககும நரஸ்ரேஷ்டனுககும (அபபொழுது) ஒரு முகூர்த்தம் அமமரயுத்தம நடந்தது. பிறகு, ராக்ஷஸன் கோபங்கொணடு கறபாறையைப் பிடுங்கி யுதத்தில் நிற்கும் பீமன்மீது எறிந்தான். பீமன் கலக்கத்தை அடைந்தான். ராக்ஷஸன கறபாறையினடியால அறிவற்ற அவனை, ராகுவானவன கைகளால கிரணங்களைத தள்ளிககொண்டு சூரியனை நோக்கிச் செலவதுபோல எதிர்த்து ஓடினான. அவ்விருவாகளும ஒருவரையொருவர் தழுவி ஒருவரையொருவா இழுத்து, கொழுத்த எருதுகள்போல விளங்கினார்கள். நகம தெறறுப்பல இவைகளை ஆயுதமாகவுடைய கொழுத்த புலிகளுக்குச் சண்டை நடபபதுபோல அவ்விருவர்களுக்கும் மிகவும பயங்கரமும நெருக்கமுமான யுத்தம் நடந்தது. துரியோதனன் (செய்த) அவமானத்தாலும் தோளவலிமையாலும் கொழுப்பமைந்தவனும் திரௌபதியின் கணணால் பாரக்கபபட்டவனுமான பீமன் விருத்தியடைந்தான். கன்னங்களில மதஜலம பெருகும் வழியையுடைய யானையை யானை அடிப்பதுபோலக் கோபங்கொணடு அடித்துக் கைகளால பிடித்தான். பிறகு, வீர்யமுள்ள அந்த ராக்ஷஸனும் இவனைப் பிடித்தான். பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்த பீமன் பலத்தால் அவனை உதறினான். அப்பொழுது, யுதத்தில் பலமுள்ள அவ்

விருவர்களுடைய கைகளினுறைதலால் மூங்கில பிளந்திறகொப பான பயங்கரமான சபதம உண்டாயிற்று. பிறகு, பீமன அவனை வலிந்து இடுபபில பிடிதது்தழுதது்ப பெருங்காறறு மரதது்தை பபறறி வதுபோல வேகமாகச சுழறறினான். யுதது்தது்தில பலமுளள பீமனால பிடிககபபட்ட அவன் பலமற்றுச சிறிது சலிதது்தவனுகிச சகதிக கேற்றவாறு பீமனையும இழுதது்தான. பிறகு, பீமன அவன் கலைது திருப்பதைதை கணடு, பசுவைக கயிறறினால கடடுவதுபோல அவனை கைகளால கட்டினான். பலமுளள பீமன், உரகக அடிககபபட்ட பேரி சப்திப்பதுபோலப பெரிய சபதம செயகிறவனும பிரஜைகளைப் பயமுறுதது்கினறவனுமான அவனை நெடுநேரம பறறினான. அவனாகனை அழுவதைதை கணடு, பாண்டுகுமாரன வலிந்து கைகளால பிடிதது (அவனை) மிருகதது்தைக கொலலுவதுபோலக கொனறான. பீமன முழுங காலால அதமனை ராகஷஸனை இடையில மிதிதது்தகொணடு கைக ளால அவனது கழுதது்தைப பிசைந்தான. பிறகு, மலலர அங்கங்களும தளர்ந்தவனும, வெளிவநத கணகளால பயங்கரமானவனுமான (அவனை) பூமியில புரடடிப் பின்வருமம சொற்களையும் சொனனான. 'பாவியே! நீ யமன் வீடடை அடைவதறகு, இறதி பபான பகைவ களின் கணனிரைதது துடையாய' எனறான இவவிதம பெரும்பல புருஷாகளுள சிறநத (பீமன) கோபம முடிய மனமுள்ளவனாகி வல திராபரணஙகள கழுவியவனும சிறநத கலஙகியவனும துடி பபவனும உயிரிழந்தவனுமான அவனை அகனை எறிநதுவிட்டான. பீமகருதது் கொபபான உருவமுளள அவன அடிபடடவுடனை, பாஞசாலரகள, திரௌபதியை முனனிட்டுககொணடு, பல சுலைகளால பீமனை புகழநது சங்தோஷிதது, பிறகு, அஙகிருந்து சுலைகளை நதி்யருகு சென்றார்கள.

அரசரே! கௌரவரே! அதது்த நாளிரவில சென்றபி னபீமன் பீமனால இவவிதம யுதது்தில கொலலப்பட டான. நாளும் அறிநதவனும வெறறி அடைநதவனுமான யுதிஷ்டிரனை, கண்டபி பகைவர்களைற்றதாகச செயது, திரௌபதியுடன் அருகு வாளும் செய்தான. பரதரபமேஷ்டிகளான அவர்களெலலாரும் திரௌப பதியைச சாநதானமசெய்து மனதில களிபபுறறு பீமனைப் புகழ்ந்தார்கள். பீமனது தீரசாஹஸசெயலைபபறறி பரமஸனம பொடி செய்யப்பட்டு நாசமான பகைவர்கள, அவனிடம அருகி ருந்து பகைவரற்ற காட்டில் வேடிகையாகப் பிரவேசித்தார்கள். பீம னுடைய பலதினால கொலலபபட்டு எறியப்பட்டவனும பரதனை

உணடுபண்ணக்கூடியவனும கெடடமனமுள்ளவனுமான அவ்வரக்கன பெரிய காட்டில போகும என்னால வழியில பாாக்கப்பட்டான். பாரதரே! அநத இடததில வநதிருநத பிராமமணர்கள் சொல்லும் போது, நான அஙகுப் பீமனுடைய இநதக காரியததைக் கேட்டேன்' எனறார். இவ்விதம ராக்ஷஸாகளுள சிறநத கிாமீரன யுதததில கொலலப்பட்டதைககேடடு, அரசன, கவலையுளளவனாகி வருதததை அடைநது, அபபொழுது பெருமூசசுவிடடான.

கிர்மீரவதபர்வம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமன பர்வம்.

(கோவிந்தர் தம்மவர்களுடன் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும் அர்ஜுனன் அவரைத் துதித்ததும், திரௌபதி தன் துயரத்தைச் சொல்லி அழுததும், கோவிந்தர் அவளைத் தேற்றியதும்.)

போஜாகளும வருஷணிகளும அந்தகாகளும்,பாணடவர் துக்கததால் வாடடபபடடு நாட்டைத துறநது வெளிபபடடதைக கேளவியுறறு, பெரிய காட்டில வநது சோநதாாகள. பாஞசால ராஜனுக்குத தாயாதனும, சேதிதேசததிற்கு அதிபதியுமான திருஷ்டகேதுவும், உலகததில கீாததிபெற்றவாகளும அதிகவீாயமுள்ளவர்களும பிராதாக்களுமான கேகயாகளும், கோபமும பொறாமையும் அடைந்து, பாணடவாகளைப பாாபபதற்காசக காடடிற்குசசெனறார்கள். திருதராஷடிர புததிராகளை நிந்திததுககொணடு, 'எனன செய்வோம?' என்றும சொனனாகள். அநத க்ஷததிரியஶரேஷ்டர்கள் யாவரும் கிருஷ்ணரை முனனிடடுககொணடு தாமராஜரான யுதிஷ்டிரரைச் சூழநது உட்கார்நதார்கள். வாஸுதேவர், தாமபுததிரரை நமஸ்கரிதது, துககததுடன சொலலலானார்.

'துரியோதனன, கர்ணன், கெட்ட எணணமுளள சகுனி, நான் காமவனான துசசாஸனன் ஆகிய இவாகளுடைய உதிரததைப பூமி

குடிகளப்போகின்றது. யுதத்தத்தில் அவர்களைக்கொன்று அவர்களைத் தொடர்ந்துவருபவர்களும் துஷ்ட அரசர்களும் அவர்களுக்கு நன்மை புரிபவர்களுமான அவர்கள்பாவனையும் ஜயித்து, பிறகு, யாவருக்கும் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை அபிஷேகம்செய்வோம். 'கபடமாக நடப்பவன் கொலலப்படத் தகுந்தவன்' என்றும இது ஸநாதனமான தர்மம்' எனறார். பாண்டவர்களின் துர்க்கர்நால பிரயோகங்களை விருமபுகின்றவர்போல அவ்விதம் கோபங்கொண்ட கிருஷ்ணரை அர்ஜுனன் ஸமாதானம்செய்தான். அர்ஜுனன், மாதவர் கோபங் கொண்டதைக்கண்டு, ஸர்வதர்மஜ்ஞர்களிலும் மாறுதர்மங்களையும் அளவிடமுடியாதவரும அழிவற்றவரும் அனைவற்றை நிர்மாணம்செய்பவரும் [1] ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாக்களுக்குப்பதியும் ஸர்வலோகங்களும் புருஷருமான விஷ்ணுவின்னுடையவையான அஸாதாரணமான கர்மங்களை சொலலத் தொடங்கினான் :

'கோவிந்தரே! நீர் முன் (ஒருகால்) கர்மபூமியான பாரதத்தில், பதினாயிரம் வருஷகாலம், பொழுதுபோன இடம்தெரியாமல் கண்ட முனிவராகிச் சஞ்சரித்தீர். கோவிந்தரே! நீர், புருஹூதி, பாதிரேயர் பிரவருஷகாலம் புஷ்கரத்தில் நியமமாக நின்றுகொண்டு வாயுவை செயதீர். பகுலாஸ்வரே! விசாலமான பதரிகா வனத்தில் கைகளை உயரத்துக்குக்கொண்டும, காற்றைமட்டு புசித்துமாக கொண்டு நீர் ஏழு காலிலால் நூறுவருஷம் நின்றீர். மாதவரே! கருப்பு மான்தோலை மேலாடையாகச் செய்துகொண்டு இலந்தை நதிகளின் அடர்ந்த வாக ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் பன்னிரண்டு வருஷம் செய்யவேண்டிய ஸத்ரம என்னும் யாகத்தில் இருந்தீர். கிருஷ்ணரே! பிறகு, பலவய ஜனங்களால் தூண்டிக்கப்பட்டதும் பிரபாஸமென்னும் நீர்த்துறையும் அடைந்து, அதிக காலத்துள்ளவராகி அவ்விடத்தில் ஆயிரம் திவ்ய வருஷம் விரதத்திலிருந்து லோக பரமகுருத்வத்தை மேன்மேலும் ஸ்ரீ காலினால் நீரே நின்றீரென்று வியாஸர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கின்றார். கேசவரே! வாஸுதேவரே! நீரே உத்பத்தி ஸ்தானம்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முதலும் முடிவும் ஆனவர். (நீரே) சுவர்க்கலோகத்துக்கு இருப்பிடமும் அழிவற்ற ஸ்ரேஷ்டமானவர். யோகத்தைச் செய்துவரும் ரிஷிகளை அடைகின்றவரும் அழிவற்றவர்களும் ஸாங்கிய கர்மாக்களும் ஸாத்தியர்களும்

---

1 'பரஜாபதிபதிக:' என்பது மூலம். 'ஸர்வப்ரஜாபதிகளுக்கும் மேலான தலைவர்' என்பது பழைய உரை.

2 பாரதப்போர் 1125-ம் வருடத்தில் நடந்தது.

சீலரும் எல்லா யோகங்களுக்கும் நியமததிறகும் உதவியும் நீரே. கிருஷ்ணரே! முன் (உம்மால்) உண்டுபணணப்பட்ட பூமிபுதரனான நரகனைக் கொன்று மணிகுணடலஙகளை அபகரிதது [1] யாகததிற்குரிய குதிரையை விடுவிததீர். லோகஙகளில சிறநதவரும எலலா லோகததையும் ஜயிததவருமான நீர் அககுதிரையை விட்டுப போரில வந்து எதிர்தத தைதயதானவர்கள் யாவரையும் நாசம் செய்தீர். நீண்ட புஜஙகளையுடைய கேசவரே! பிறகு, எல்லாருக்கும தலைவனாபிருக்கும் தனமையை இநதிரனுககுக கொடுதது, மணிதர்களிடததில அவதரிததீர். பரந்தபரே! அபபடிபபடட நீர நாராயணராயிருந்து ஹரியும பிரம்மாவும சநதிரனும ஸூரயனும தர்மமும் தாதாவும யமனும அக்னியும வாயுவும குபேரனும ருததிரரும காலனும ஆகாயமும் பூமியும திககுககளும ஆனீர். [2] புருஷோததமரே! பிறவாதவரும சராசர (மான உலக)ததிறகுத தலைவரும (அவற்றைப) படைப்பவரும நீரே. கிருஷணரே! சைதரரத மெனற வனததில அதிக சகதியுள்ளவராக அதிக தக்ஷிணையுளள துராயணம் முதலிய யாகஙகளைச செய்தீர். ஜனாததனரே! அபபொழுது, ஒவவொரு யாகததிலும் நூறுலக்ஷம பொன்னைக குறைவிலலாமல் கொடுததீர். ஓ! யாதவநநதனரே! கிருஷணரே! பரநதபரே! விபுவான நீர அதிதிக்கும புதரராயிருப்பதை அடைநது விஷ்ணுவெனறு பிரஸிததிபெறறு இந்திரனுக்குப பின்னுண்டான குழநதையாயிருந்து ஸ்வர்ககத்தையும் ஆகாயததையும் பூமியையும் மூனறு அடிவைபபுககளால சகதியால் அளந்தீர். பிராணிகளின் அந்தாயாமியே! ஸூரய சரீரததிலிருநது ஸ்வாககததையும் ஆகாயததையும நனகு பரவி, ஸூர்யமணடலாபிமானிஜீவனை உமது காநதியால பிரகாசிககவும் செய்தீர். விபுவே! கிருஷ்ணரே! அந்த அந்தப் பல்லாயிரம் அவதாரஙகளில, உம்மால் அதர்மததில ருசியுளள நூற்றுக்கணக்கான அஸுரர்கள கொலலப்பட்டார்கள. நரம்பினால் செய்யபபட்ட பாசங்கள் அறுக்கப்பட்டன. நிசுமபனும் நரகனும கொலலப்பட்டார்கள். பிராக்ஜோதிஷ பட்டணததைக் குறிததுச செல்லும வழி திருமபவும் செமமை செய்யப்பட்டது. ஆகுதியென்பவன ஜாருதிநகரததிலும், கராதனும அரசர்

---

1 'அது முதல் அஸ்வமேத முதலிய யாகங்களை நடைபெறச செயதீர்' என்பது.

2 'புருஷோததமரே! விஷ்ணுவும் ருதரரும தக்ஷபரஜாபதி முதலானவாகளும நீரே' என்பது பழயவுரை.

களுடனகூடின சிகபாலனை ஜராஸந்தனையும் சைபியனையும் சுதந்தன் வாவும (மற்றிடங்களிலும்) கொலைபட்டாகள. அதுபோலவே, மேகசபதமுளளதும ஸோமயாகந்தியன னதுமான ரகுகுகால போரில ருகமியை ஜயிதது பிரமபுதிரியான ருகமிரியைக கொணடுவந தீர. உமமால இநதிரனுமன்னும யவன்னன கரேசுமாவும கோபத தால கொலலபபடடனர; வெளளபடியான ஸாலவனும கொலலபபட்டான. ஆகாயதில ஸஞசிகுமும வெளளமும நிறை நளளப படடது. இவவிதம இவாகள யுதததில கொலலபபட்டாகள. திரும்பவும மறறவைகளையும கேளும. யுதததில காததவீரிய னுககு ஒபபான போஜன இரவிலில கொலலபபட்டான. கோபதி தாலகேது னன்ற இருவா உமமால கொலலபபட்டாரகள. ஜனரதனனே! நிஷிதனுகுல பிரியமானவனும புணயமான தும லோகாபவதனியரு னெணறும பொருளகளை நிரமபினவனுமான அநதகவிருஷணியை உமமுடைய தாத செயது ஸாரஸவதியில முழுகசெய்யபபோகினறீர. மதஸயதனனே! தாசாரனனே! உம மிடதில கோபமிலலை; பொறுமையிலலை; பொயயிலலை; நலலொ ழுகனமையுமிலலை, வகிரம எதுவு அரசனனே! யலலா நிஷிதனும் 1 கைதனியதனின நடுவிலிருகது னமது ரதனாலா பிரகாசிகுமும உட மிடம வநது மோகஷதைபபறறினான. ராஜனனை வாழ பிரமமே! மதஸயதனனே! யுகமுடிவில நீராகளை யெலலாம நாசஞசெயயும கருநதி உமமிடதில அடங்கம செயதுகொணடு ஜொலிகினறீர. ஸாதவதியின குலததில பிறநதவனே! இநத வெலலா ஜனஙகளையுமுடையவனும ஸாதவ ஜனகமா பொருள்களுகுக் குருவானவனுமான பிரமனாலுமனவும யதந தினை ஆதியில உமமுடைய காரியதனாலேயிலிருநது ரகஷை வருகி றது. பயங்கரானான மதுவைகடபர் வனற அஸுரரகளை அவனை கொலலு முயன்றார்கள். அவரகளின அதியாயகைகளைக கணடு பிரமமனுகுக காண்ட றரியான உமமுடைய கருபபிலிருநது புறபபடடுகொணடிருகினறன. மூலதனைக் கையில தாஙகினவனாய பரமாணவாய உணடானது. இவவிதம தேவதேவசகளான அவரகளும உமமுடைய சரீரததி லிருநது உணடாயினர். இவைகளை உமது கட்டளையைப் பிரதிகின்ற வர்களென்று எனக்கு நாரதரால தெரியவநதது. காரியமனனே! கிருஷ் ணனே! நீர் அவிவிதமே னைதது நிரமதமேனறுமனனதில அதிக தகதியினையுளள யாகங்களுடன் பெரிய ஸுதியாகதனைச் செயதீர.

---

1 யோகநித்திரை.

தேவரே! புண்டரீகாக்ஷரே! அதிக பலமுள்ள நீர் குழந்தையாயிருந்துகொண்டே பலராமரை உதவியாகக்கொண்டு செய்த இவ்விதச் செயல்களைப பிந்தினவர்களும் செய்யார்; முன்னுள்ளவர்களும் செய்ததிலலை. [1] வைராஜபவனத்திலும் பிரமமாவுடன் நீர் வஸித்தீர்' என்றான்.

இவ்விதம், கிருஷ்ணருடைய ஆத்மாவான அர்ஜுனன் மஹாத்மாவான அவரைக்குறித்துச் சொலலிவிட்டு மௌனமாயிருந்தான். பிறகு, வாஸுதேவர் அர்ஜுனனைப்பார்த்து இவ்விதம் சொல்லலானார். 'நீ எனனையே சேர்ந்தவன். நான உனனையே சேர்ந்தவன். எவர்கள் எனனைச் சார்ந்தவர்களோ அவர்கள உனனைச சார்ந்தவர்கள. எவன் உன்னைப் பகைக்கினறானோ அவன் எனனை பகைக்கின்றவனே. எவன் உனனை அனுஸரிக்கினறானோ அவன என்னை அனுஸரிக்கின்றான். பிறரால் மீறமுடியாதவனே! நீ நரனாயிருக்கின்றாய். நான் ஹரியான நாராயணனாக இருக்கினறேன். நரநாராயணர்களென்ற ரிஷிகளாகி ஒரு சமயத்தில் இவ்வுலகத்தை அடைந்தோம். பார்த்த! நீ என்னைவிட வேறிலலை; அப்படியே, நானும் உன்னைவிட வேறிலலை. பரதரில சிறந்தவனே! நம்மிருவர்களுக்கும பேதம அறிய முடியாது' என்றார். இவ்விதம காமரைக கண்ணனும் புலன்களுக்கு ராசருமான அந்த மாதவர் அர்ஜுனனை நோக்கி மிக்க பிரியவார்த்தை சொல்லிச் சந்தோஷத்துடன அப்பொழுது மௌனமாயிருந்தார்.

மஹாத்மாவான கேசவரால இவ்விதம சொல்லப்பட்ட பிறகு, அந்த வீரர்களின அக்கூட்டத்தில அரசர்கள கோபத்தை அடைந்தவுடன், தருஷ்டத்யும்னனமுதலிய வீரர்களான சகோதரர்களால சூழப்பட்டவனும், பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியுமான திரௌபதியானவள், யாதவர்களுடன் வீற்றிருக்கும் ரக்ஷகரான தாமரைக் கண்ணரை அடைந்து, ரக்ஷணத்தை விரும்பினவளாகிச் சொல்லலானாள். 'வாஸுதேவரே! ஹ்ருஷீகேசரே! இந்திரனுக்குத் தம்பியானவரே! அச்சுதரே! தேவரே! (உம்மைத்) தேவர்களுக்கும்தேவர் என்று வியாஸர் சொன்னார். முன்னோர்கள், பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியில் உம்மொருவரையே பரஜைகளுக்குப பதியென்றார்கள். எலலா உலகங்களையும் படைப்பவராக, அஸித்தரும தேவலரும சொன்னார்கள். பகைவரால் மிகுசமுடியாதவரே! மதுஸூதனரே! நீர் விஷ்ணுவாகி நீர். நீர யஜ்ஞமாகின்றீர். யாகம் செய்பவராயிருக்கிறீர்; யாகத்தால் பிரீதியடைபவர் நீரே என்று ஜாமதக்னியர் சொன்னார். புரு

[1] 'லகலாயமாகும வீட்டிலும் பிராமமணருடன்' எனபது வேறுபாடம.

ஷோத்தமமே ! உம்மை ரிஷிகள் பொறுமையெனவும் சத்தியமென்றும் சொலலுகினறாகள. சத்தியத்திலிருந்து உணடான யஜ்ஞமெனறு உமமைக கபயபர் சொலலியிருகினறார. ஸாத்தியாகளுககும் தேவாகளுககும் [1]ருத்திராகளுககும் ஸாவதேஸாவபரே ! லோகத்தை உண்டுபணணுகிறவரே ! லோகேசரே ! நீர இவவிதம் இருகிறீரென்று நாரதரும சொனனார. நரஸ்ரேஷடரே ! நீர பிரமமா சங்கரர் இந்திரன் முதலிய தேவக்கூடடங்களுடன, குழந்தை பாவைகளுடன விளையாடுவது போல, அடிகடி விளையாடுகிறீர். பிரபுவே ! உமது சிரஸால தேவலோகமும மாலகளால பூமியும பரவப்படடிருக்கின்றன. [2]உமது வயிறு இந்த லோகங்கள. நீர ஸனாதனமான புருஷராகிறீர ; விருத்தையிலும தவத்திலுமை கஷ்டபபட்டவர்களுக்கு, தவத்தில் சுத்தமான மனமுள்ளவாகளுமை, ஆத்மஜ்ஞானத்திலை திருப்தி அடைந்தவர்களுமான ரிஷிகளுக்கு சிறந்தவராயிருகின்றீர். புருஷோத்தமரே ! யுத்தங்களில புறங்காடடாதவாகளும வலலாத கர்மங்களுடனை கூடினவர்களும புணணியம செயதவர்களுமான ராஜரிஷிகளுககு அடையும பொருளாயிருபபவரு நீரே. பிரபுவும நீரே ; விபுவும நீரே, பிராணிகளுக்கு அந்தராத்மி நீரே ; நீரே வேஷம செய்கிறீர. லோகபாலாகளும லோகங்களும சுத்தி செய்கிற பதார்த்த திருஷ்டாந்தங்களும் அக்காரமும சந்திரனும சூரியனும யாவரும உமமிடத்தில அடங்கியிருகினறனர். புஜப்ரமாணவரே ! (மற்றும) பிராணிகளுக்கு மரணமடையும தனமையும் தேவர்களுக்கு அமரத்தன்மையுமான லோக காரயம யாவும உமமிடத்தில அடங்கியிருக்கினறன. மதுஸூதனரே ! ஸத்தியத்தால அப்படிபபட்ட நான் உமமிடத்தில அதிகமானதை சொலலுகின்றேனை. மஹர்ஷியர்களும தேவர்களுமாகிய எலலாப பிராணிகளுக்கும நீர பரபவர். விபுவே ! கிருஷ்ணரே ! பாண்டவாகளுக்கு மதியையும, உமக்குத தோழியும. தருஷ்டத்யுமனனுடைய தங்கையுமான மன்னர் போன்றவள் எவளிந்த ஸபையைக குறித்து இழுக்கப்படடாளோ ? வீட்டுக்கு விளக்காயிருப்பவளும நடுங்குகிறவளும [3]முற்றுமறவுற்ற தத்தை யுடையவளும அதிகமான அழகுள்ளவருமான (நான்) கௌரவர்களின் ஸபையில் இழுக்கப்படடேனை. ஸபையில் உபசாகாலத்தில, [4]பாவத்தில மனமுள்ள திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை

---

1 'ருத்திராகளுககும்' என்பது மூலம.

2 வேறு பாடம.

3 'ஸோ நிர்த்தை ஸமுஷிதா' என்னும மூலத்துக்கு விடபபடடது.

4 'ராஜஸ அதி பரிபதுகா' எனறும மூலத்துக்கு விடபபடடது.

எனனைப் பார்ததுச சிரிததாாகள். மதுஸூதனரே! பாணடு புததிரர்களும் பாஞசாலர்களும யாதவர்களும ஜீவிததிருககும்போது அந்தத துரியோதனாதியா அடிமை யெனனும எணணததுடன எனனை அனுபவிகக விருமபினார்கள். கிருஷ்ணரே! பீஷமர், திருதராஷ்டிரர் இருவருககும முறைப்படி மருமகளாகினறேனலலவா? அப்படிப்பட்ட நான பலாதகாரமாகத தாஸியாககபபட்டேன். நற்கீாததியுள்ள தர்மபததினி கஷடபபடப பாாததிருநதாாகளென்பது பறறி, யுததததில சிறநதவாகளும அதிக வலிமையுளளவாகளுமான பாணடவாகளையே நிநதிககினறேன. ஜனார்ததனரே! அறபாகளால துனபபபடுததபபடட எனனைப பாாததுப பொறுததிருநதவாகளான அநதப பீமஸேனரின பலததை நிநதிககவேணடும. அர்ஜுனரின காணடீவததையும நிந்திக்கவேணடும. கணவாகள, அறப பலமுள்ளவாகளாயினும மனைவியை ரக்ஷிககினறாகள் எனகிற இந்தச சாஸவத தாமமாாககமானது எப்பொழுதும ஸாதுககளால நடததபபட்டது. மனைவி காபபாறறப்படுமபோது பிரஜை காபபாறறப படடதாகினறது. பிரஜை காககபபடுமபோது ஆதமா ரக்ஷிககபபட்டதாகினறது. அவளிடததில (பதி) தானே ஜனிபபதுபறறியனறோ ஜாயை ஆகினறாள? பாரியையினால ரக்ஷிககப்படவேணடிய பாததா (ஆகிய புதரன) நான ரக்ஷிககபபடாவிடில எவ்விதம என வயிறறில உணடாவன்? இநதப பாணடவாகளோ சரணமடைநதவனை ஒரு ஸமயததிலும விடார். அப்படிபபட்ட இவர்கள சரணமடைந்த எனனைக காபபாறறவிலலையனறோ? ஜனார்ததனரே! எனக்கு ஐநதுபதிகளாலும மஹா பலமுளள குமாரர்கள் உணடானார்கள. இவாகளுககாகவாவது காப்பாற்றபபட வேணடியவளாகினறேன். யுதிஷடிரரிடமிருநது உண்டான பிரதிவிநதியனும் பீமஸேனரிடமிருநது உணடான ஸுதஸோமனும அர்ஜுனரிடமிருநது உணடான ஸருதகீர்ததியும நகுலபுததிரனான சதானீகனும ஸஹதேவரிடமிருந்து உணடான ஸ்ருதகர்மாவுமான யாவரும் உணமையான பராகரமமுள்ளவாகள. கோவிநதரே! பிரதயும்னன எவ்விதமோ அவ்விதமே அவர்கள மஹாரதர்கள; விலலில சிறந்தவர்கள்; யுததததில் பகைவர்களால வெலல முடியாதவர்களல்லரோ? இவாகள் எல்லாரும், அற்ப பலமுள்ளவர்களான திருதராஷ்டிர புதரர்களுக்கு வேலைக்காரர்களாகசசெய்யப்பட்டு அதாமமாக ராஜயம் அபகரிக்கப்பட்டதை எதற்காகப் பொறுககினறாகள்? ஒற்றை வஸ்திரம உளளவளும் வீட்டுககு விலக்கானவளுமான நான ஸபையில் இழுககப்பட்டேன. மதுஸூத

னரே! கோவிந்தரே! (பல நீமைகளைச் செயத) துரியோதனன் ஒரு முகூர்தநம உயிரோடிருகிறுதலால அரஜுனா, பீமசேனா, நீர் ஆகிய உங்களுத தவிர மறறவரகளால நாமேறறுவதறகும முடியாத காண்டீவததை நிந்திக்கவேணடுமம. பீமசேனருடைய பலததையும அரஜுனருடைய ஆணமையையும நிநதிகவேணடாம. மதுஸூதனரே! முறகாலததில, துரியோதனன, ஹிமமலை செயாதவரகளும நியமததிலிருக்கிறவாகளும அநதியயனம செய்கிறவரகளும பலர களுமான இவாகளை மாநாடன மாறபடததிலிருநது நிவாதிதனர. பாவியான அவன் பீமசேனரிவ ஆகாரததில புசிதது மம விஷததுசெய்யபபடடதும மயிரகூசதநதை உணடபணணக கூடியதுமான காலாட விஷததை அதிகமாகப போடடிருநதான. ஜனாததனரே! புருஷோததமரே! மிகக புஜபலமுளளவரே! பீம சேனருக்கு (ஆபுன்) மிசமிருபபதால அனைவருடைய அபிபிராயம துன்பமிலலாமலே நிறைவாயிறறு. மாதவிகுமாரரே! அவ்விதம கஙகைக்கரையிலுளள பிரமாணகோடி யெனறுமிடததில நடபிகள யடைநது தூஙகும இருநத பீமசேனரைக கடடிக கயிறுகளி லெறிந்து பட்டணம வநதான. நிசாளவிலைமையுளளவரும அதிக பலமுள்ளவரும குருபுதிரரிடமானால பீமசேனர விழிதிருகபபடுத கட்டை அபபுறபடுதத வழுக்கினாள. பலமில்லை விஷமுளள கருநாகஙகளைக்கொணடு தூஙகும இவனை மலலர அஙகஙகளிலும கடிக்கவும செய்தான. பலவகைக கொலலும (பீம சேனர) மரணத்தையடையவிலலை. இவர விழிதது மல்லாப பாமபுகளாலும கொணறார; அநநத துரியோதனனுககு இஷடமான ஸுகதிலைய யும புறபடையால அடிதது கொனறார. திருதராஷ்டிரர, வாயுவுக மெனனுமிடததில பிறநதுத தூங்கும பாலகரை மாமியுடன் எரிக்க முயனறனை. எவன்தான அநத கொடிய செயலகையை செய்யத் தக்கவன்? மாமியானவள் பயதனநயடைநதும, அக்னியால சூழப் பட்டும, அதிக துககதனதை அடைநதும, அழுதுகொணடும, 'அநதோ! கெடடுவிட்டேன். இபபொழுது எவ்விதம் இவவக்கினி விருநது நிவிருநதியுணடாகும்? பாலரகளான புதிரரகளுடன் கூட பாற்றபவர்களிலலாதவர்களாய் நாசமடையப்போகின்றனர' என்று இவவார்தனதையப் பாணடவர்களோ (நோகக்கி) பாலலியபபழுது, பெரிய தோளுள்ளவரும வாயுவின் வேகமும பராக்கிரமமுள்ளவனும் மிகுமம பராக்கிரமமுள்ளவரும செங்காயிலுடைய வயிறறுளளவனுமான பீமசேனர, 'விணமகனின புதிரனும பசியி

ராஜனுமான கருடபக்ஷிபோலத தாவிக்குதிககினறேன. இதில் உஙக ளுககுப் பயமிலலை ' எனறு சொலலி, மாமியையும பிராதாககளையும் தேற்றினார். மாமியை இடப்பககததிலும அரசரான தாமபுததிரரை வலப்பககததிலும நகுல ஸஹதேவாகளைத தோளகளிலும அர்ஜு னரை முதுகிலும வைததுககொணடு, வீரயமுள்ளவரும பலமுள்ள வருமான அவா யாவரையும தூககிககொணடு வேகததுடன் சீக்கிரம் கிளம்பி ஸஹோதராகளையும மாமியையும் நெருபபிலிருந்து விடுவித தார். கீரததியுளள அவாகள யாவரும இரவில தாயாருடன கிளம்பிப பெரிய காடடில சமீபததிலுளள ஹிடிம்பவனததை அடைந்தார்கள. அநத இடததில மிகவும துககததையடைநது வாடின இவர்கள தாயாருடன தூஙகினாகள. தூஙகும இவர்களை நோககி ஹிடிமபை என்கிற ராக்ஷஸி வநதனள். அவள, அவவிடததில தாயுடன் பூமியில் தூஙகும பாண்டவாகளைக் கணடு, காமனால கலககப்பட்ட மனமுள்ள வளாய்ப பீமஸேனரை விரும்பினள. பிறகு, அழகிய ஸதிரீயான அவள் பீமஸேனருடைய காலகளைத தன் மடியில வைததுக்கொண்டு சநதோஷமுளளவளாகி மெதுவாகக கையால பிடிததனள். உணமை யான பராககிரமமுளளவரும அளவறற சக்தியுளளவரும பலவானு மான பீமஸேனா அவளை அறிந்து, 'குற்றமறறவளே! இஙகே எனன விரும்புகின்றாய்?' எனறு வினவினா. இவவிதம பீமஸேனரால சொல லப்பட்டவளும இஷ்டபபடி உருவமமாறககூடியவளும குறறமற்றவளு மான ராக்ஷஸியானவள, மஹாதமாவான பீமஸேனரைப்பார்தது, ' இஙகிருநது சீககிரம ஓடிவிடுஙகள். பலமுளள இநதச் சகோதரன் உங்களைக கொலவதற்கு வருவான. ஆகையால, போய்விடுஙகள். தாம தம வேண்டாம ' என்று சொன்னாள. பிறகு, பீமஸேனர் அகங்காரத துடன் அவளை நோககிப் பின்வரும் வாாததையைச சொன்னார்: ' அவ னிடமிருந்து நான பயப்படேன். வந்தவனை நான கொல்லுவேன் ' என்றார். பயங்கரமான உருவமுளளவனும பயமான தோற்றமுளள வனும் ராக்ஷஸர்களுள் இழிநதவனுமான (அவன) அவர்களின் வார்த தையைக் கேட்டுப பெரிய சப்தததைச செயதுகொண்டு வந்து சேர்ந்தான். அவன, ' ஹிடிம்பையே! எவனுடன பேசுகின்றாய்? அவனை என் சமீபத்தில் அழைதது வா; பக்ஷிததுவிடுவோம். தாம தம் செய்யததககவளல்லை ' எனறான. அப்பொழுது, குற்றமற்றவ ளும் நல்ல மனமுள்ளவளுமான அவள், கருணையால் பற்றப்பட்ட மனத்துடன் தயையினால் இவரை அவன சொன்னபடி செய்வதற்கு இசசிக்கவில்லை. மனிதர்களைத் தினனும அந்த ராக்ஷஸன் பயஙகர

மான சப்தங்களைச் செய்துகொண்டு, அபபொழுது பீமஸேனனைக குறித்து வேகமாக ஓடி வருதான. பலமுளள ராகூஸனை கோபம கொணடு மிகுநத வேகதுடன பீமஸேனனை எதிர்நதுசெனறு அவர்கையைக கையால பிடிததான. இருதிரவுடைய வஜராயுதத திறகொபபான தொடுகையுளளதும வஜரமபோனற உருவமுளளதுமான கையை உறுதியாக மடகிப பீமஸேனனைப் பிகியாகக குதினான. அபபொழுது, தோளவலி மிகுநத பீமஸேனன் தன கை ராகூஸனுடைய கையால பிடிகபபடடிருபபதைப பொறுமல சோபஙகொணடனன. அபபொழுது எலலா அஸதிரஙகளையும் அறிநத பீமஸேனருகும் ஹிடிமபனுகும, இருதிரவுகும விருத திரவுகும நடநதது போல, பயஙகரமும நெருஙகியதுமான சணடை நடநதது. குறறமறறவரே! அபபொழுது அதிக வீரியமும பலமுமுளள பீமஸேனன அரகக்னுடன நெடுநேரம விளையாடி பலமறற அவனைக கொலலுர.

பிறகு, பீமஸேனர், ஹிடிமபனைக கொனறு, கடோதகசனைப பெறறவளான ஹிடிமபையை முனனிடடுகொணடு ஸ்ரீகருடன கிளமபினர. பகைவரகளை வாடடுபவரகளான யாதவரும அனனையுடனகூட அநதணர கூடடஙகளால புறபபடடு எகசகர நகரதைத சேரநதபோழதுகள. பொழுதபோகு, இவர் கருநகருப பிரியததிலும ஹிருகதிலும விருபபமுள்ள வியாஸர ஆலோசனை சொலபவராஞர். கடுமையான விரதமுளள பராமடவரகள அஙகிருநது எகசகர நகரதைத அடைநதார்கள. அஙகிருநதும, ஹிடிமபேலடு ஒபபானவரும பயஙகர விலஙகுகள கூடியவனும மனிதரகளைத தின்பவனும அதிகபலமுள்ள வனமான பகனென்பவனை எதிர்நதார்கள. மிகநத தைரியமுளள சிறநத பீமஸேனர பயஙகரனை அவனையும கொனறு சகோதரரிலாருடனும துருபதனுடைய பட்டணம சேனறார. கோவிநதரே! பீஷமகபுதிரியான ருகமணி உமமால ஜனிகபபட்டதுபோல அவளிடததிலேயே வளிகும அநநானால நானும அடையபபடடேன. மதுஸூதனரே! இவ்விதம ஸவயமவரதில பிரமாதசெயல அரிதான பெரியகாரியததைச் செய்து பெரியபுதிரனில அநநானால நான ஜனிகபபட்டேன. இவவிதம அதிகாரமுள கதைகளால வாட்டபபடுகிறவருமும, அதிக துக்கதையடைநதவருமும, மாமியை விட்டுப பிரிநதவருமான நான, தெளமயரை முனனிடடுகொணடு வளிக்கின்றேன. நெருகபபோனற வளியையுள்ளவர்களும, பிரபத

தால் மேலானவர்களுமான இவாகள் அற்பர்களான பகைவர்களால துககஙகளை அனுபவிக்கிறவர்களாக ஏன எனனை அலக்ஷியம செய கினறார்கள? மிகக அற்ப பலமுள்ளவாகளும், பாவமான செய்கை யைசசெயபவர்களுமான பாவிகளின இவவித துக்கஙகளைப பொறுத துககொணடு நீடிதத காலமாக எரிககப்படுகிறவளாகினறேன. [1] மனிதர்ககுரிய முறையலலாத முறையாலனறோ பெரியகுலததில ஜனிததேன். மாதவரே! மஹாதமாவான பாணடுவின மருமகளும, பாணடவாகளுககுப் பிரியமான பார்யையுமாகி, இநதிரனுககு ஒப பான ஐநதுபேர்களும பார்ததிருக்குமபோது, தலைமயிரின இழுப்பை அடைநது என்னைபபோனற எவள உயிருடனிருபபாள?' எனறு சொல்லி, மிருதுவாகப பேசும திரௌபதி, [2] தாமரைமலா போனற காநதியுளள மிருதுவான கையினால முகததை மறைததுக்கொண்டு அழுதாள.

திரௌபதியானவள், பருததவைகளும் நன்கு அமைந்தவை களும் அழகிய லக்ஷணஙகளுள்ளவைகளும் சாயாதவைகளுமான ஸ்தனஙகளைத துககததால் உண்டான கணணீாததிவலைகளால் நனைததாள; கண்களைத துடைததுககொண்டும, கோபததுடன் அடிககடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், கணணீர்நிரமபித (தடைப பட்ட) குாலுடன வார்ததைசொனனாள். 'மதுஸூதனரே! எனக் குப் பதிகளிலலை; புததிராகளிலலை; பந்துக்களிலலை, சகோதராக ளில்லை; பிதாவுமில்லை; நீருமில்லை. ஏனெனில், நீஙகள் அற்பாக ளால் துனபுறுததபபெற்ற எனனைத துககமற்றவாபோல அலக்ஷியம செய்தீர்கள். அப்பொழுது, காணன் சிரிததானென்பதுபற்றின துக்கமும எனக்கு ஆறவில்லை. கேசவரே! [3] ஸம்பந்தம [4] கௌரவம [5] சினேகம் [6] பிரபுததன்மை ஆகிய நானகுகாரணஙகளால் எபபொழு தும் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்படததகுந்தவளாகிறேன்' என்றுகூறினாள. பிறகு, கிருஷணர், அவ்வீரர்களின் கூடடததில அவளைநோக்கி, 'கோபமுள்ளவளே! எவர்கள் விஷயததில கோபங்கொணடவளாகி றையோ அவர்களின் மனைவியரும, அர்ஜுனன் பாணஙகளால மறைக்

---

1 'வயிறறிலிருநது பிறவாமல யாககுணடததிலிருநது பிறநதேன' என பது. 2 'பதமகோச' எனபது மூலம, 'மலரும தருணததிலிருபபது' என பது பொருள். 3 அததையின பிளளையின் பாரயை எனற ஸம்பந்தம.

4 அகனிகுணடத்திலிருந்துணடானகௌரவம.

5 பகதியிருபபது. 6 உமது ஸாமாததியம்.

கப்பட்டவர்களும் இரத்தப்பெருக்கால நனைக்கப்பட்டவர்களும் கொல்லப்பட்டுப் பூதலத்தில் படுத்தவர்களுமான பாத்தாக்களைப் பார்த்து இவ்விதமே அழப்போகின்றார்கள். பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்கின்றேன். சோகப்படாதே. உன்னிடம் உண்மையான பிரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். அரசாக்கரசியாவாய். திரௌபதி! ஸ்வர்க்கம் விழுந்தாலும் ஹிமயமலை வெடித்தாலும் பூமி பொடியானாலும் கடல் வற்றினாலும் என வார்த்தை வீணபோகாது' என்றார்.

அந்தப் பாஞ்சாலகுமாரியான திரௌபதியானவள், கிருஷ்ணரிடமிருந்து அந்தச்சொல்லை மறுமொழியாக்கக்கேட்டு, அர்ஜுனனைக் குறுக்காகப் பார்த்தாள். மஹாராஜரே! அப்பொழுது, அர்ஜுனன், திரௌபதியை நோக்கி, 'அழகிய சிவந்த கண்களுள்ளவளே! சிறந்த நிறமுள்ள தேவியே! அழாதே. கண்ணபிரான் எதைச்சொன்னாரோ அது அவ்விதமே நடக்கும், மாறாது' என்றுசொன்னான். தருஷ்டதயும்னன், 'நான் துரோணரைக் கொல்லுவேன். சிகண்டி பீஷ்மரையும், பீமன் துரியோதனனையும், அர்ஜுனன் கர்ணனையும் கொல்லுவார்கள். தங்கையே! ராமகிருஷ்ணர்களை அடுத்து, யுத்தத்தில் இந்திரனாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களாயிருக்கின்றோம். யுத்தத்தில் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களால் (ஜயிக்க முடியாதவர்களென்பதில்) என்ன விருக்கின்றது?' என்றான். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடன், வீரர்கள் வாஸுதேவருக்கு எதிர்முகமாக ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு நடுவில் நீண்ட கைகளுள்ள கிருஷ்ணர் (பின்வரும்) வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் சூதாட்டக்காலத்தில் தாம் துவாரகையிலில்லாமை யால் யுதிஷ்டிரருக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்ததென்பதைச் சொல்லி அவரைத் தேற்றியது)

வாஸுதேவா, 'பூபதியே! ஓ! அரசரே! நான துவாரகையில் இருந்திருபபேனேயானால சமீபததில வந்திருபபேன; நீர் இநதக் கஷடததை அடைநதவராகமாட்டீர. ஓ! எதிரககபபட முடியாத வரே! அமபிகா புததிரரான அரசராலும துரியோதனனாலும் கௌரவர்களாலும அழைககபபடாதவனாயினும, நான வந்திருப பேன. அதிக தோஷஙகளைக காடடி நான சூதைத தடுததிருபபேன். பீஷ்மர், துரோணா, கிருபா, பாஹலீகர் இவாகளை அழைதது உமக காக விசிதரவீரிய புதரரான அரசரை நோககி, 'கௌரவரே! ராஜேந் திரரே! பிரபுவே! உமது புததிராகளுககுச சூதாட்டம போதும' எனறு, நீர் துரததபபடடதறகுக காரணமாயிருநத தோஷஙகளை யும முன்பு வீரஸேன குமாரனான நளன ராஜயததிலிருந்து துரத தபபட்டதற்குக் காரணமான தோஷஙகளையும அநத விஷயததில தெளிவாகச சொலலியிருபபேன அரசரே! சூதாடடததினால எதிரபாராத நஷ்டததையும் (தோற்றாலும இனி வெல்லலாமெனனும ஆசையால) ஆட்டததின இடையறாமையையும உளளபடி விரித துரைததிருப்பேன. ஸதிரீகள, குது, வேடடை, குடி இநநான்கும ஆசையாலுண்டாவன. மனிதன் ஐஸவரியததிலிருநது நழுவிவிடக் காரணமான இவை துக்கமெனறே சொலலப்படுகின்றன. சாஸ திரம் அறிநதவர்கள் அவை எல்லாவறறிலும தோஷததை எணணு கினறார்கள். சூதையறிநதவர்கள அதில் அதிகமான குற்றததைப் பார்க்கின்றார்கள. இவற்றில ஒரே நாளில பொருள் நாசமும நிசசய மான துக்கமும பொருள்களின் அனுபவமின்றி அழிவும மிகவும் கடினமான வார்ததையுமட்டுமே நேரும. கடுமையான உதபததி யுளளதும தொடர்நது வரககூடியதுமான இதையும் மற்றதையும அமபிகையின புததிரரை அடைந்து சூது விஷயததில சொலலு வேன். குரு வமசத்தை விருத்தி செய்பவரே! இவ்விதம் என்னால் சொல்லப்பட்டு என் வார்ததையை அஙகீகரிப்பாரானால குருக்களுக்கு க்ஷேமமும் தர்மமும் உணடாகும. ஓ! ராஜேநதிரரே! பரத

ஸ்ரேஷ்டரே! அவர் பதிவ்ரதையான எனது இனிய வாக்கையை அங்கீகரியாவிடில் வலிமையால் அவரை அடக்கிவிடுவேன். ஸாஸ்வதருதுக்கள் எனதும் பதிவ்ரதையான ஸைரிந்ரியின் விருப்பமும் அறியாயுதனுடன் அவரை அனுஸரிப்பதாகவும் ஆனால், ஸ்நாடக செய்கிற அவர்களையும் கொல்லுவேன். கௌரவரே! அபபொழுது எனக்கு 1 ஆனாகத கேசத்தில் வாஸமில்லாமை நேராதிருக்கட்டும். அந்தணரே, நீங்கள் ஸுகால ஏற்பட்ட இந்தத துக்கத்தை அடைந்திர்கள். பாண்டு நந்தனரே! குரு ஸ்ரேஷ்டரே! அபபடிபட்ட நான் அவமானத்தையும், நீர் துக்கபரவசமானதையும் கண்டபடி சாத்யகியினிடமிருந்து கேட்டேன். அரசரே! மாதிரிருந்தும்! நீங்கள் வடனேயே, நான மனதில் மிகுந்த நியமனம்டைந்து, உமையை பாராகவிருமபி, வேகமாக வந்தேன். பரதர்ஷபரே! அந்த நர! யாவரும கஷ்டதனத அடைந்தவர்களாக யிருக்கின்றீர்கள். அபபடிபட்ட நான உம்மைத் ஸாமபிகளுடன துக்கத்தில் மூழ்கினவனாகவும் பரம கினேறனே!' எனறார்.

பதினென்காவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிரமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தரி தாம் வர முடியாமைக்குக் காரணமான ஸாம்ப யுத்தத்தைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிர, 'ஓ! வருஷ்ணி நந்தனரே! ஜனர்தனரே! உமக்கு (அங்கு) வாசமில்லாமை எதனால உண்டாயிற்று? உமகு வெளியில எங்கே சென்ற விணடியிருந்தது? வெளியில் வஸித்து எனன செய்தீர்?' எனறு வினவினார். அதறகு, 'பரதரபரதர்ஷபரே! கௌரவரேஷடரே! ஸௌபமெனகிற நகரத்தைக் அழிபபதற்கு நான போயிருந்தன. அது விஷயத்தில் கதையை என்னிடமிருந்து கேளுங்கள். பரதரபரதர்ஷடரே! மிக்க ஸாமர்த்தியனனும் பெரிய கையுள்ளவனுமான அக்ரூர கிருதி யாளனவனும், தர்மாத்மாவுக்குப் புத்திரனும் வீரனுமான அந்தக போஜரால், கொல்ல வண்ணம் முள்ளவனாக, உற்ரமையான மாஜனியிடமென்கிற யாகத்தில் கடந்த தூஜனையைக் குறித்துக் கோபமுகுறை அடைந்து போஜர்க்க வில்லை யாதவரால என்றால் கொல்லப்பட்டான். ஓ! பரதரே!

---

1 ... இருக்கும்.

அவன் கொல்லப்பட்டது கேட்டு, ஸாலவன கடுமையான கோபத துடன் நான் இங்கு இருக்குமபோது ஒருவருமிலலாத துவாரகையை அடைந்தான. அவன இஷ்டபபடி செலலும ஸௌபமெனனும (ஆகாய விமானததில) ஏறிகொணடு குரூர 1ஸ்வபாவமுளளவனுகி அவவிடததில குழநதைகளான வருஷணிஸரேஷடாகளுடன சணடை செய்தான. பரமமாவின அனுக்கிரகததால பலகாலம ஜீவிபபவனும கெட்ட எணணமுளளவனுமான அவவரசன அபபொழுது வ்ருஷணி களுள சிறந்த வீராகளான அநத அனேகம பாலாகளைக கொனறு, பிறகு, படடணததுத தொடடங்களையெலலாம நாசமாகினான. ஓ! மிகக புஜபலமுளளவரே! அநத ஸௌபராஜன, 'விருஷ்ணிகுலததில நாழநதவனும வஸுதேவன புதரனும அறப புதரியுள்ளவனுமான இபபடிபபட்ட அநதக கிருஷ்ணன எங்குப போயினன? யுததததில விருபபமுளள அவனுடைய கொழுபபை யுததததில நான் நாசமாகக போகினறென. ஓ! ஜனாதனரே! உணமையைச சொலலுங்கள; அவன எஙகே இருகினறானோ அஙகே போகினறென. கமஸனையும் கேசியையும கொனற அவனைக கொனறு திருமபிவருவேன; கொல்லா மல திருமபேன். ஆணையுடன் ஆயுததததைத தொடுகினறேன். அவன எஙகே? அவன எஙகே?' எனறு சொல்லிககொணடு போரில என்னுடன யுததமசெய்ய விருபபமுளளவனைத திரும்பவும் அங கஙகு ஓடினான. 'பாவச செயலகளுள்ளவனும நமபிக்கைத துரோகம் செயபவனும அற்பனுமான அவனை இப்பொழுது சிசுபாலனைக கொன்ற கோபததால யமன வீட்டை அடையச செய்வேன். கெட்ட ஸவபாவமுளள எவனால எனபிராதாவான சிசுபாலராஜன் கொலலப பட்டானோ அவனைப் பூகலததில கொலலுவேன. பிராதாவும் பால னும யுதததறமையிலலாதவனும் அவதானமிலலாதவனும் வீரனு மான ராஜன் எவனால கொல்லபபட்டானோ அநத ஜனார்தனனைக் கொல்லுவேன்' எனறான.

ஓ! மஹாராஜரே! குருநநதனரே! இவை முதலிய சொறகளைப் பிதறறிகொணடு அவன இஷடபபடிசெலலும ஸௌபமென்னும பட்டணததுடன எனனை நிந்திததுகொணடு ஆகாயத்தில் நின்றான். கௌரவரே! மாநதிகாவநதமெனற தேசவாஸியும் கெட்ட எண்ண முள்ளவனும் கெட்டஸவபாவமுளளவனுமான அந்த அரசன என் விஷயத்தில் நடந்துகொணடதை நான் சொனறு கேள்வியுற்றேன.

---

1 ஒரு சொல விடபபடடது.

கௌரவராஜரே! பிறகு, காலமும் கோபகாலகலங்கின கணகருவை வலுகி மனகதால கிரசரிகது இவலுடையவகதில மனகெகாணை டேன. கௌரவரே! அனாகதகேசகதில கடகக முனைடையும எனிடகதில வைகக அவமதிபபையும கெடட காரியமுனை அவ லுடைய மிருகதகாலகனகாமம (அறிகக) பிறகு, லெளபகமை அழிப் பகறகு கான கிரமபிகேனன. கரலுடக கலகனி நாம கிரதிலைரா எனலால அவன கடலால சூபபபட ஒரு நிலில பாகக்கபபடடலலு யினன. அரசரே! பிறகு, கான பாருகசுனையிலனனும பகதகனை ஊதி லாலவகின அழைகது யுதகனகதில சுமைடகக கினறான. அவவிடகதில எனகரு அனனமாகபடடல அகக யுகாரனனை ஒரு மூகூரகதகாலம கடகக்கது. அவர்களாவரும எனறும் ரிரிலில வீழகதபபடடுப பினமாயினர. ஓ! மிகக புரல பலலைக்கவரே! அவரிறபுரியில நகர அதியாயமாய உனனடனனகக் கிரபதில அவ பொழுகு நான வரலமைகரும காரணமாயிருகக காரியம நிகழன. மிகவும துகக்கமடைகக உங்களைப பாரக்க எனனாலகிரமாம கிரமாம வருகிகன' எனறு கூறினர.

பதினாராவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர், ஸாம்பன் எதிர்த்துபோர் புரிந்ததையும் பலராமர் முதலியோர் துவாரகையைக் காத்ததையும் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், 'பிரிக்க கிருஷ்ணனிமை புனைக்கவரே! பிரபுரி வாலரே! வாஸுதேவரே! நினனால் மனைடைய வரலாறை விரிவாகச் சொலலுக. நீர் சொல்லுவதைக் கிருபதியுடையாகவுமிருக்கின்றேன்' என்றார.

வாஸுதேவர், 'மன்! அரசரே! பாரக்க சிரஷ்டரே! கிருஷ்ணனை மனனால கொல்லப்படடனைக்க பிறகு, வாலவன துவாரகையைக் குறிக்கது வருகினன். பாண்டுகுமாரரே! மிகவும கொடூ - வலலவன பிரனன புனைவை, அகாயகாலதில் நாம அந்த (கிருஷ்ண) பாரக்கை அழிபபதற்கு நினைபபோம, துவாரகையை காண்கு பாக்களின் மீது (நம) ஆசையிருந்தது. பிறகு, புனைவை அகக்கருதிகொண்டு அந்தத்

துவாரகா பட்டணத்துடன் சண்டைசெய்தான. அப்பொழுது, நான்கு பக்கத்திலும் எல்லா (ஆயுத) வருஷத்தாலும் சண்டை நடந்தது. பரதஸ்ரேஷடரே! அரசரே! துவாரகா பட்டணமானது, கொடிமரத்துடன கூடியதும, வெளிவாசலுடன கூடியதும், (யுத்தம் செய்பவாகளின்) கூட்டத்துடன கூடியதும, (அவர்களிருகதும) இடங்களுடன கூடியதும, (பீரங்கி) யந்திரங்களுடனும சுரங்கவழியாக ரகஸ்யவழியைச செயகிறவாகளுடனும கூடியதும், இருபபு முனையுள்ள முளைகளுடனும தோவீரிகளுடனுங கூடியதும, அன்னத்துடன கூடிய உபரிகைகளையும கோபுரங்களையு முடையதும், சைனியத்தைச் சிறையிடுமிடத்துடன கூடியதும, எரிகின்ற பந்தங்களுள்ளதும, எந்திரத்தில கட்டபபட்ட (கல்முதலிய) பகைவரை நாசம் செயயும பொருள்களுள்ளதும், மணலை அல்லது தோலால மூட்டைகளமுதுகுபோலச செய்யபபட்ட பாதிரங்களுள்ளதும, பேரீ பணவம் ஆனகமென்னும வாத்தியங்களுள்ளதும, தோமரங்களும அங்குசங்களுமுள்ளதும, சதக்நியுடனும கலபபையுடனுங்கூடியதும, புசுணடிகளும உருண்டைகதகளுமுள்ளதும, ஆயுதங்களுள்ளதும், கோடாலிகளுள்ளதும, இரும்பினாலும, தோலினாலும செய்யப்பட்ட கேடகங்களுள்ளதும, வெடிமருந்துகளுள்ளதும், கவண்கற்களும் கவணகளும உள்ளதுமாகச சாஸ்திரத்தில சொலலிய முறைபபடி நானகு பக்கத்திலும நனகமைந்ததாகச செயயபபட்டிருந்தது. குரு பரேஷடரே! அந்தத துவாரகை மதயம [1] குலமத்தினால் காபபாற்றுகிறவாகளான வெவவேறுவிதமான பல தோவீரர்களாலும், கதன, ஸாமபன, உதவன முதலானவர்களாலும, போரில எதிர்த்துத் தடுகவலலவாகளும் (முனபு நடந்த) சண்டையில் காணப்பட்ட வீரமுள்ளவர்களும பிரஸித்த குலமுள்ளவர்களும வீராகளுமான காலாட்களாலும பிறா குலமத்தைத் துரத்துகிற கொடிபிடித்த குதிரைவீரர்களாலும, நன்குகாப்பாற்றபபட்டது. அஜாக்ரதையைத் தடுகிறவாகளான உகரஸேனன, உதவன முதலியோர்களால் களகுடிகளக்கூடாதெனறு படடணத்தில் முரசறைவிக்கப்பட்டது. 'சாலவராஜன மதிமயங்கினவர்களை அடித்துவிடுவானன்றே?' எனறு ஆலோசனைசெய்து அந்த எல்லா விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் ஜாக்ரதையாக இருந்தார்கள். அவவாறே, பணகுவியலைக் காபபாறறுகிறவர்களால், ஆனாத்தசத்தாகளான நடர், நர்த்தகர்,

---

[1] அரண, சேனையின ஒரு வகுபபு.

காயகாளையாவரும் 1 சிகரிமம வெளியில துரத்தப்பட்டார்கள். வில்லாப 2 பாலங்களும உடைக்கப்பட்டன. கபபலகள தகர்க்கப்பட்டன. ஓ! கௌரவரே! அகழ்களும சூலங்களால நன்கு அடைக்கப்பட்டன. ஓ! குருஸ்ரேஷ்டரே! இவ்வாறாக அமபரீஷமென்னுமை மறைக்கப்பட்ட கருப்பாகாரமும உண்மைக்கப்பட்டன. ஒரு சூரியாஸ்த நாளம விஜயமாக (இருபத்தி நான்காகச) செயயப்பட்டது. பாலங்கள உடைக்கப்பட்டன. மலைப்பாதைகளும பழுதுபார்க்கப்பட்டன. குற்றமற்றவரே! கர்ணனின் கேடயமானது இயற்கையாகவே பிரகாசிக்க முடியாதது; இயற்கையாகவே நன்கு கூர்மபடுத்தப்பட்டது; இயற்கையாகவே ஆயுதங்களுடன் கூடியது. அபபொழுது, பிரகாச வஸ்திரம உடுத்தும பிரகாச கவசம படைத்தும பிரகாச ஆயுதங்களுள்ளவனாயிருந்தான. ஓ! பரதவம்சத்தவரே! அபபடபட்டணமானது மலைப ஆயுதங்களுடனும கூடியதாகவும நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டதாகவும மலைப்பாகவும பிரகாசித்தது மாளிகைபோல இருந்தது. அரசரே! செல்வமென்னும தில், வருஷ்ணி அந்தகர்களிலில (யாதவ) முதன்மையானவர் வெளியேபோகிறதுமில்லை, முதன்மையானவர் உள்ளேயும விடப்படுவதுமில்லை. கௌரவரே! மாதவனுடைய மலைப விதிகளினாலும கட்டுப்பாடுகளினாலும அதிகமான யாதவர்களும குறைவுபடாத முழுமை பிரகாசமாயிருந்தது. அபபொழுது, சேமமானது பாலங்களாலும அகழ்களாலும கோபுரங்களாலும ஆயுதங்களாலும வஸ்திரங்களாலும கொடுக்கப்பட்டதாலும விரிவதற்கு பொருளுடையதாகச செய்யப்பட்டதுமாயிருந்தது. ஒருவராலும பிரவேசிக்கப்படாத மலைகளிலும காணப்படாத அடையாளங்களிலும கோலங்களிலும சமயத்தை வாங்கினவராலும ஒருவராலும சொல்லப்படாத பாஷைகளிலும புதிதாகச சோதிக்கப்பட்டவராலும, பரீக்ஷிக்கப்படாதவர்களாலும மலைலை. அரசரே! இவ்விதம் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட துவாரகையானது உக்ரசேனனை ராஜாவாக நிறுவனதாலும விரிஷ்ணிகளாலும கொண்டு நன்கு பரிபாலிக்கப்பட்டது.

---

1 பிரேஷ்டபட்டன. 2 ஒரு வகை மரம் எனப்படும்.

பதினாறாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் ஸால்வனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் நடந்த சண்டையைச் சொல்லியது.)

ராஜேந்திரரே! அபபொழுது வநத ஸௌபபதியான ஸால்வனோ, மிகுதியான மனிதாகளும யானைகளும நிறைநத சேனையுடன் அபபட்டணததில பிரவேசிததான. ஸாலவ ராஜனால் காபபாற்றப படடதும தோ யானை குதிரை காலாட்களுடன கூடியதுமான அந்தச சேனையானது அதிகமாகக குளங்களுளள ஸமமான இடததில நிறுததபபட்டது. சேனையானது, சுடுகாடுகளையும தேவாலயஙகளையும கறையான் புற்றுககளையும புணணிய விருக்ஷங்களுளள மேடைகளையும விலககி, நனகு அமாநததாயிற்று. அரசரே! சைனியஙகள அணிவகுககபபடடதனால் ஸாலவனுடைய பாசறையில வெளிப்படையான வழிகளும மறைக்கபபடடன. அவ்வாறே, ரகஸ்யமான வழிகளும இலலையே இலலை. நரஶரேஷ்டரே! கௌரவரே! எல்லா ஆயுதங்களுடனும கூடினதும், எலலாச சஸதிரஙகளிலும தோநததும, தேர் யானை குதிரைக ளடர்ந்ததும, காலாட்க ளடர்நததும், மனமசிழச்சியுடனும் நலல போஷணையுடனும் கூடிய வீரர்களுள்ளதும, வீரர்களின லக்ஷணங்களுளளதும, நானாவிதமான கொடிகளும கவசஙகளுமுள்ளதும, பலவிதமான தேர்களும் விற்களுமுள்ளதுமான (சைனியததை) நிறுததி, அபபொழுது கருடனபோல வேகமாகத துவாரகையில புகச் செய்தான்.

எதிர்ததுவரும ஸால்வபதியின் அந்தச் சேனையை அப்பொழுது கண்டு, சிறுவர்களான வ்ருஷணிபுததிரர்கள் வெளிவந்து சண்டை செய்தாாகள். கௌரவரே! ஸாலவனுடைய அந்த எதிர்ப்பைப் பொறாதவர்களான சாருதேஷணன், ஸாமபன், மஹாரதனான ப்ரதயுமனன் ஆகிய அவர்கள யாவரும் கவசம அணிந்து அழகிய ஆபரணமும் தவஜமுமுளளவாகளாய்த தேரேறி ஸாலவராஜனுடைய மிகுதியான வீரஶ்ரேஷ்டர்களுடன நனகு எதிாததார்கள. ஸாம்பன், யுததத்தில மிக்க ஊக்கததையடைந்து வில்லை யெடுததுக் கொண்டு ஸால்வனுடைய மந்திரியும் சேனாபதியுமான க்ஷேமதூர்ததியுடன் யுகதம் செய்தான். பரதஶரேஷ்டரே! அவன்மீது ஜாம்ப

வதியின புருதிரன, இருதிரன மழைபெயவதுபோல, பெரிய அமபு மழையைப பொழிருதான. ஓ! மஹாராஜரே! சேனைபதியான அருத சேஷமரூபருதி இமயமலைபோல அசைவறறுநினறுக கொணடான அருத அமபுமழையைப பொறுததுகொணடான. மாலீரு திரரே! பிறகு, சேஷமரூபருதி, சரவைம ஸாமபரீதக குறிபபுத மாயையால செய்யபபடட அதிகமான சகதிகூடடருதை விடடான. பிறகு, அருத ஸாமபன, மாயாமயமான சகதிகூடடருதை மாயையாலேயே பிளருது, ஆயிரம பாணருதால அவனுடைய மருநதிண்டிரதி பொழிருதான. ஸாமபனால அடிகபபடட சேனைபதியான அந்த சேஷம மூரதி, பிறகு, ஸாமபன பாணருதகளால தணடிகபபடடு, வேக முள்ள குதிரைகளுடன ஓடிவிடடான. ஸாலவனுடைய சேனைபதியான அருத சூரன ஓடினபபடன, சேவகனானவன மஹாமான அனனரான என பின்னாலேயை எதிரதான. மாலீரு திரரே! எதிரகொளளபபடடவனும் வருஷ்ணி குலபபிரதானனுமான விரமுமான ஸாமபன சேவகனுடைய சேவகருதைப பொறுததுகொணடான. ஓ! கௌரவரே! உண்மையான பராகிரமம முள்ளவனும விரமுமான அருதச் சாமபன வேகவானமீது சேவகனான கருதையை எறிநதான. அரதரே! கார்திகேயனால தாகபபடட கிரௌஞ்ச மூதலியவறறைபோல) பிளகபபடடதான சேவ அவனுடைய மாய போல, அநத கருதையால அடிகபபடட சேவகனான பூமியில விழுந் தான. கருதையால முறிய அடிகபபடட அருத விரமுமான பெரிய அஸுரன விழுநதவுடன, மான புருதிரன பெரிய சேனையில பரவிருது சணடை செயதான. ஓ! மஹாராஜரே! மஹாபராகிரமமுமான அரிஷ்டன பெற்றவனும பெரிய வில்லாளியும விசித்திரமாகப போரிடுபவனுமான பெரு முள்ளவனுமான அஸுரனை சாருதேஷ்ணனுடைய மருமகன எதிரதான. பிறகு, மூன்பு இந்திரனாலும விருஷ்ணிகளாலும பாதுகாகபபடட பாரிஜாத மரதை போலவே சாருதேஷ்ணனாலும விசித்திரமாகவும மிகவும பாதுகாகபபட மான பாதுகாபபு உணடாயிறறு. மிகவும வலிமையுளளதும சிங்கங்களின போலச் சபதிகதுகொணடதும தூய்மையானதுமான மிகபபெரிய கொணடு ஒருவனை ஒருவர் பராமுகமாகவும. அடிகபபடடதாகவும. பிறகு, மருகபபிணியின புருதிரன அகனறதும வெறறியடைநதும நிரபராத காரதிகேயனுடைய சூதிதிரருவை காரய செயவதறகான பராகிரம மஹாஸ்திர மந்திரதாலும ஜபிதது வெளிபபடுதது கொணடான. மஹாராஜரே! மஹாபராகிரமனை அந்த எல்லையுடைய பாதிரனான சேவகபபடுதது கூப்பிடடு விசித்திரமாகக் குரிதது (அந்த ஆயுதை) விடடதான.

அவன் உயிர்போய்க் கீழே விழுந்தான். விவிந்தியன் கொல்லப்பட்டதையும் அந்தச் சேனை மிகக கலகபபட்டதையும பார்த்து, அந்த ஸாலவன, இஷடபபடி செல்லுகினற ஸௌபதத்துடன திருமபவும சமீபம வந்தான். ஓ! மிகக கைவனமையுளளவரே! பிறகு, ஸௌபதத்திலிருககும ஸாலவனைப பாதது பூமியிலிருககும துவாரகையிலுளள அந்தர சேனை யாவும கலகக மடைந்தன. மஹாராஜரே! கௌரவரே! பிறகு, பரத்யும்னன் வெளியில வந்து ஆநர்தத்தர்களின அரசசேனையை நிலைநிறுத்தி வாதத்தையும சொனனான: 'நீங்கள் யாவரும் நிலலுங்கள். யுதத்களத்தில அரசனுடன்கூடின ஸௌபதத்தைப போரில வலிமையால நான தடுபபதைப பாருஙகள. ஓ! யாதவாகளே! பாமபுகள போனறவையும் விலலிலிருந்து நனகு இழுத்துவிடப்படடவையுமான பாணஙகளால் இப்படிபபட்ட நான் இபபொழுது ஸௌபபதியின் சேனையை நாசமாகுகிறேன. இளைப் பாறுஙகள; பயபபடவேணடாம. ஸௌபராஜன இபபொழுது நாசமடைகிறான. கெட்ட எண்ணமுள்ள அவன் என்னால் எதிர்க்கபபட்டு ஸௌபதத்துடன்கூட நாசமடையப் போகிறான்' எனறான. பாண்டு நந்தனரே! ப்ரத்யுமனன் மிகக ஊகுகம கொணடு இவவிதம சொல்லும்போது, போர்முகத்தில் நிற்கும அந்தச் சேனையானது மகிழ்ந்து சணடை செய்தது.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் ஸால்வனுக்கும் பிரத்யும்னனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைக் கூறியது.)

1 பரதஸ்ரேஷடரே! ருக்மிணியின புதிரன் யாதவர்களை நோக்கி இவவிதம சொல்லிக் கவசம பூண்ட குதிரைகளுடன் கூடிய பொற்றேரை அடைந்து, திறந்தவாயுள்ளதும அலஙகரிககப்பட்டதுமான மகரக்கொடியை உயர்த்தி, ஆகாயத்தின்மேல் பறப்பனபோன்ற அதிக பலமுள்ள அந்தக் குதிரைகளுடன பகைவர்களை நெருங்கினான். உயர்ந்த வில்லைச் சுழற்றிக்கொணடும், மிக்க பலசாலிகளைப் பார்த்துக் காஜிக்கச் செய்துகொண்டும், தூணீரம கதை இவைகளைத

1 வேறுபாடம்.

தரிக்குகொண்டும, உடும்புத தோலாலாகிய விரலுறையை அணிகது கொண்டும, மினனல் அசைவுறறகொப்பான விலலை ஒருகையிலிருந்து மறறொரு கையில வாங்கி விளையாடிககொணடும, சூரஞன பரதயும னன் ஸைபதத்தில வலிககும எலலா அஸுரர்களையும மோகிகசச செயதான. விலலை இழுககிறவனும அடிககடி (பாணங்களைத) தொடுககிறவனும போரில பகைவாகளைக் கொலலுகிறவனுமான அவ னுடைய (அச்செயலகளில) இடைவேறறுமையை ஒருவரும பாரககவிலலை. அவனுடைய முகததின நிறம பேதபபடவிலலை. அவனுடைய அங கங்களும அசையவிலலை. சிங்கததிறகு மேலாயிருக்குமபடி [1] காஞ்சிக் கும அவனுடைய சிறந்த ஆசசரியமான வீரயததை உலகம் செவி யுற்றது. ஐலததில ஏழுசரிபபதும ஸுவாண ஸ்தமபததிலிருபபதும திறக்கப்படடவாயுளளதும சதருவின பலததை அழிகக கூடியதும ஸால்வனின் சேனைமுகததில பயததை விளைவிககக கூடியதுமான சிறந்த மகரகொடியானது சிறநத தேரில பிரகாசிததது. அரசரே! பிறகு, சதருவைகொல்லுகிற பரதயுமனன, வேகமாயக் கிளம்பிச சணடைசெய்ய விருமபி ஸாலவனையே எதிரதது சென்றான். குரு குலஸ்ரேஷடரே! பெரிய யுததததில வீரஞன பிரதயுமனன எதிரதது வந்ததை மிகக கோபங்கொணட ஸால்வன பொறுக்கவிலலை. பகைவ ரது படடணததை ஜயிபபவனும கோபததாலும மிகக கொழுததவனுமான அந்த ஸால்வன, இஷ்டபபடி செல்லுகிற (ஸை பதத்திலிருந்து) இறங்கி ப்ரதயும்னனுடன யுததம செயதான. ஸால்வ னுக்கும வ்ருஷ்ணிகளுள் சிறநத வீரஞன ப்ரதயுமனனுக்கும, மறற பலிகளும இந்திரனுக்கும தேவர்களுக்கும போல, நேர்ந்த மிக கொடுமையான யுத்ததை (அங்குக) கூடிய ஜனங்கள பாரத்தார்கள். ஓ! விபரே! அவனுடைய மாயாமயமான ரதமானது சுழலுகிறதால் அலங்கரிகக பட்டதும கொடிமரததுடன் கூடியதும கொடியாடையுடன் கூடியதும கீழுள்ள கட்டையுடனே கூடியதும பாணப்பையுடனே கூடியதுமாக இருந்தது. ஓ! பிரபுவே! மிகக பலமுளளவனும காந்தியுள்ளவனு மான அவன் அந்தச் சிறந்த ரததிலேறிககொண்டு ப்ரதயும்னனைக் குறிதது பாணங்களை எய்தான். பிறகு, ப்ரதயும்னன புஜவேகத தால் ஸால்வனை நன்கு மோகிக்கச செயதுகொண்டு யுதததில் அம்பு மழையை வேகமாகப் பெய்தான். அந்த ஸைபராஜன் அவைகளால் யுதததில் அடிக்கப்பட்டுப் பொறுக்கவில்லை; எரியும் அக்னிக்கொப் பான அம்புகளை அன் புத்ரன்மேல் விட்டான். மிகவலியையுள்ள

1 காஞ்சனகுகை மேருமலையை மறைத்துக்கொண்டிருப்பது போல.

அந்த ப்ரதயும்னன் அந்தப் பாணககூட்டத்தை வெட்டினான். பிறகு, பிரகாசிக்கும வேறு அம்புகளை என் புதரனிடததில் பிரயோகம் செய்தான். ராஜேந்திரரே! அந்த ருக்மிணிபுததிரன, ஸாலவன் பாணஙகளால் அடிக்கப்பட்டு யுதததில வேகததையடைந்து மர்மததைப் பிளக்கும் பாணததைவிட்டான். என் புததிரனால் விடப்பட்ட சிறகுள்ள அந்தப் பாணமானது அவனது கவசததை உடைதது வேகமாக மார்பில நுழைநதது. அவன மிகவும அடிபட்டு விழுந்தான். அந்த வீரனான ஸால்வராஜன அறிவற்று விழுந்தவுடன், சிறந்த அஸுராகள பூமியைப் பிளககினறவாகளாக வேகமாக ஓடினார்கள. ஓ! அரசரே! அப்பொழுது, ஸௌபபதியான அரசன அறிவற்று விழுந்தவுடன, அவனுடைய சேனையானது, 'ஆ! ஆ!' எனறு அலறுவதாயிற்று. அரசரே! மஹா பலமுளள (ஸால்வன்) பிறகு, பிரஜ்ஞையையடைந்து எழுந்து பிரதயுமனனை நோககி வேகமாக அமபுகளை விடடான். யுதததில நிற்கிற பிரதயும்னன் அப்பொழுது பெரிய அந்தப பாணததால கழுததெலுமபில மிகவும அடிக்கப்பட்டுத துன்பததை அடைநதவனாகக் காணபபடடான. மஹாராஜரே! அந்த ஸால்வன் அந்த ருக்மிணி புததிரனை அடுதது ஒலியால பூமியை நிரம்பச் செயகிறவனாகிச சிஙகநாததைச் செய்தான். பாரதரே! பிறகு, கெட்ட மனமுளள அவன், மோகததையடைந்த என் புதரன்மீது வேகம்கொண்டு திரும்பவும் வேறு பாணங்களை விட்டான். கௌரவ ஶரேஷ்டரே! அந்தப் பிரத்யுமனன போர்க்களததில் அந்த அதிகமான அம்புகளால அடிககப்பட்டு அதனால் மோகஙகொண்டு (கைகால்) அசைவற்றவனானான்.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரத்யும்னன் மயங்க, ஸாரதி அவனை வேறிடம் கொண்டு சென்றதும், அவன் களைதெளிந்து ஸாரதியிடம் வருந்திக் கூறியதும்.)

பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்த அந்தப் பிரதயுமனன், ஸால்வனுடைய பாணங்களால் பீடிக்கப்படடவுடன், சேனாமுகததிலுள்ள

விருஷ்ணிகள் எண்ணாம் கிருஷ்ணர்களாகி மிகவும் துயரமடைந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, பிரதியுமனன் மயக்கமடைந்தபொழுது, விருஷ்ணி அந்தக சைனியம் யாவும், 'ஹா! ஹா!' என்று அலறியது. ஸாலவன் மிகவும் களிப்படைந்துவிட்டான். அப்பொழுது, ஸாலவன் அவளாய் மோகமடைந்ததைக்கண்டு, பயிரிசியடைந்த தேவபாகனுடைய குமாரர்களான ரிஷபகனும் பிரிதுவிலிருந்து சீக்கிரமாக அவனை வெளியில் கொண்டுபோனார்கள். முகாமைவிட்டு சிறிது தூரம் கொண்டுபோகப்பட்டவுடனே, சிறந்த தேஜஸினியான பிரதியுமனன் அறிவை அடைந்து விஷ்ணு வந்துக்கொண்டு, சாத்தகியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:

'ஸாத்வதரில் சிறந்தவனே! என்ன காரியம் செய்தாய்? எதற்காகத் திருப்பிப் போகிறாய்? சிறந்த விரதனான விருஷ்ணிகளெல்லாருக்கும் முந்தி நீ என்னை ஏமாற்றச் செய்துவிட்டாய். ஸாத்வதரே! உன்னுடைய பெரிய முந்தானையால் ஸாலவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, எனக்கு ஏமாற்றம் அதிகமாகவும், இலஜ்ஜையுமாகவும் இருக்கிறது. உன்னையன்றி வேறு எவன் 'ஓ! ஜனார்த்தனா! மாதவா! என்னை ரக்ஷிக்கவும்' என்று நினைத்து நிலைகலங்குவான்? ஓ! வீர! பாவம் செய்தவனான பலமுள்ள வஞ்சகனான அப்படிப்பட்டவனிடம் - இவன் தொடர்ச்சியாகவும் நிலையாகவும், சண்டையில் மோகமடைந்த சூரனான சிறந்த ஸாத்வதர்களால் காக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஐயோ! 'என்னை யில் ஏறிக்கொண்டு எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். கர்ஜனை உன்னால் எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று கருதி நான் விலகிச் சென்றுவிடுகிறேன். ஓ! மிக்க பயங்கரமானவனைத் தள்ளினாய்! பந்தல்வியின் புதல்வா! நீயோ முருஷ்ணிகளுக்கு ஆசிரியனாயிருக்கிறாய். அனைவராலும்கூட ஆசிரியர்களை. (யுத்தத்தில்) எதிர்த்து ஸாத்வதரில்லை யென்று எண்ணப்படிய நான் விலகிச் சென்றுவிடுகிறேன்' என்றான்.

கௌரவரே! அப்பொழுது, தேஜஸ்வினியான இவ்விதம் சொல்லுகையில், பகைவர்களை பிரதியுமனனை, மறைவிலும் தேரைத் திருப்பி, ஸாத்வதன் நோக்கிச் சென்றுவிட்டான். 'ஓ! காருஷ்ணா! நில்! ஸாத்வதா! நான் உயிருடனிருக்கும்பொழுது, நீ சண்டையைத் தவறவிட்டுவிடுவாயா? இவ்விதம் போரிலிருந்து விலகி, செல்வதை நீ திருப்பவும் செய்யாதே. யுதாந்தனுக்கிட்டுச் செல்லுகிறவனே, நீ மிகவும் விழுந்து, 'நான் உன்னை சரண்டைந்தேன்' என்று சொல்லுகிறவனை

கிறவனைக கொலலுகிறவனும, ஸ்திரீயையும் பாலனையும கிழவனையும தேரற்றவனையும் தலைமயிரவிழந்தவனையும சஸதிரமும ஆயுதமும ஒடிந்தவனையும் கொலலுகிறவனும வருஷ்ணிகுலததில் பிறந்தவரலலர். நீயும ஸுத குலததில பிறநதவன; தேரோடடுவதில ஞானததை அடைநதவன; யுதததங்களில வருஷணிகளின வழககததை அறிநதவனகவுமிருக்கிறாய். போர்முனையில் வருஷணிகளின செயலை முழுமையும அறிநத அபபடிபபடட நீ, இவ்விதம விலகிச செலவதை எக காரணம பற்றியும திருமபவம செயயாதே. பின்வாஙகினவனும முதுகிலடிக்கபபட்டவனும மயககததை அடைநதவனும் யுதததிலிருநது ஓடினவனுமான எனனை, நெருஙகமுடியாதவரும கதனுககுத தமையனுருமான மாதவா என்ன சொலலுவாய? கேசவருககு மூனனுண்டானவரும நீலவஸ்திரமுளளவரும மிகக மதமுளளவரும பெரிய தோளுளளவருமான பலதேவரும வந்து சோந்தால எனன சொலவார்? ஓ! ஸுத! யுதததில சிங்கமபோனறவனும மஹாரதனும சினியின பேரனுமான ஸாதயகியும சணடையில ஜயிபபவனை ஸாமபனும் யுதததிலிருநது பினவாஙகின (எனனை) என்ன சொலலுவாய? ஸாரதியே! ஜயிககமுடியாத சாருதேஷ்ணனும கதனும ஸாரணனும மஹா பாஹுவான அக்ரூரனும என்னை என்ன சொலலுவர்? சூரனும நனகுமதிககபபட்டவனும சாநதனும எப்பொழுதும ஆண்மையிற் சிறநதவனெனற செருககுளளவனுமான என்னை விருஷ்ணி வீரர்களின் மனனியா ஒன்றுசேர்ந்து என்ன சொலலுவார்கள? 'இநதப் பிரதயும்னன பயநது பெரிய சண்டையை விட்டு வருகினறான். இவனை நிநதிக்கவேணடும' என்று சொல்வார்கள; 'நனகு செய்தான' என்று சொல்லார். ஓ! ஸுதபுததிர! எனக்கோ எனனைப்போன்றவனுக்கோ, 'நிநதிக்கததக்கது' எனற வார்ததையால் செய்யும பரிகாஸமும மரணத்தைவிட அதிகமானது. அப்படிப்பட்ட நீ திரும்பவும் பின்போகாதே. மதுவைக்கொன்ற ஹரியானவர் பாரததை என்னிடம்வைத்துவிட்டுப பரதஸ்ரேஷ்டருடைய யாகத்திற்குப் போயிருக்கிறார். இப்பொழுது நான் பொறுதது திருததல் கூடாது. ஓ! ஸுதகுமார! வெளிக்கிளம்பப்போகிற வீரரான க்ருதவர்மா, 'நான் ஸால்வனைத் தடுக்கப்போகின்றேன. நீர் நில்லும' எனறு என்னால் தடுக்கப்பட்டார். ஹ்ருதிகரின் புதிரரான அவரும் என்னைப புகழ்ந்துகொண்டே திரும்பினார். யுதததை விட்டு அந்த மஹாரதரை அடைந்து என்னசொல்வேன? சங்கசக்ரகதாதாரியும பகைவரால் மீறமுடியாதவரும பெரிய கைகளுள்ள

ವರುಮ ಪುರುಷಶ್ರೆಷ್ಠನಾದ ಭೀಷ್ಮನನ್ನು ಹೇಗಾಗಿ ನೀನು ಕೊಲ್ಲುವೆ? ಶತ್ರುಸೈನ್ಯವನ್ನು ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನವರನ್ನು ಅಲ್ಪಬಲರಾಗಿಯೂ ಭಾವಿಸಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ವಿರುದ್ಧಸೈನಿಕರೊಳಗಿನ ಮಹಾರಥರನ್ನು ಹೇಗಾಗಿ ನೀನು ಸೋಲಿಸುವೆ? ಓ! ಅಚ್ಯುತನೆ! ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳು. ಈ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೊದಲಿನಲ್ಲಿ ಅಡಿಪಟ್ಟವರಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟವರಲ್ಲಿಯೂ ಉಣ್ಣಲು ಬಿಡಲಾಗಿ ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟವರಲ್ಲಿಯೂ ಬಲವಿಕ್ರಮವುಳ್ಳವರಲ್ಲಿಯೂ ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುವೆನು. ಕಾರುಕರಾಕ್ಷನೆ! ಮತ್ತೆಯೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವಾಗಿರುವ ತಿರುಮಬು. ಆಪತ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವನಲ್ಲಿ ಬಿಡುವು ಮಾಡದಿರುವ ಸೇವಕನಾದ ನಾನು ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟು ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟು ಬಲವಿಕ್ರಮವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆಯೂ ನೋಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುವೆನು. ಓ! ಅಚ್ಯುತನೆ! ನಾನು ಬಲಿಷ್ಠನಾದ ಶತ್ರುವಿನ

பாணததால் மிகவும் அடிககப்பட்டாய். குழப்பங்கொணட நான அங்கிருந்தும் வேறிடமபோனேன். ஸாதவதர்களுட் சிறந்தவனே! கேசவநந்தன! அப்படிபபட்ட நீ இப்பொழுது தற்செயலாக அறிவை அடைந்தாய். குதிரையோட்டுவதில் என்னுடைய பயிற்சியைப்பார். தாருகனுணடானவனும முறைபபடியே கற்பிக்கப்பட்டவனுமான நான் பயமற்றவனுக ஸால்வனுடைய பெரிதான இந்தச சேனையில பிரவேசிக்கினறேன' எனறான்.

இவ்விதம் சொல்லிய பிறகு, வீரனான ஸாரதி, அப்பொழுது, குதிரைகளைக் கடிவாளஙகளால் இழுதது,துததூணடி வேகமாகப் போரில எதிர்ததுச சென்றான். அரசரே! சவுகினால அடிக்கப்பட்டவை களும கடிவாளஙகளால இழுககப்பட்டவைகளுமான அந்தச் சிறநத குதிரைகள் ஸமமானவைகளும் ஏற்றத தாழவானவைகளுமான நானு வித மணடலகதிகளையும பலவிதமான வலசாரி இடசாரிகளையும எல்லாவிதததாலும் (செய்துகொண்டு) ஆகாயததில தாவுவனபோல விளஙகின. ஓ! அரசரே! அபபொழுது அவைகள் தாருக புததிர னைக் கைதேர்ந்தவனெனறு அறிநது, (அவனால) உயரத தூககபபடு வனபோலக் காலகளால பூமியைத தொடவிலலை. பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவன சிறு முயறசியாலேயே அந்த ஸால்வனுடைய சேனையை இட மாகச சுறறிவந்தான். அது ஆச்சரியமாயிருநதது. யுததததில் பயங கரனான ஸாலவன், இடமாக வந்ததைபபொறுமல ப்ரதயும்னனுடைய தேர்பபாகனை மூன்று பாணங்களால சிககிரமாக ஙனகு அடிததான். ஓ! புஜபலமிக்கவரே! தாருகனுடைய புததிரனை, அந்தப் பாணவேகததை மதியாமல் மறுபடியும் இடப்பக்கமாகவே போனான். வீரரே! பிறகு, அந்த ஸௌப ராஜன், பலவித பாணங்களை மறுபடியுமே ருக்மிணி புத ரனான என்னுடைய மகன்மீது விடுததான். பகைவீரர்களைக் கொல பவனான ருகமிணியின் புத்திரன், புன்னகைசெய்து கைததிறமையைக் காண்பித்துக்கொணடு, அந்தப் பாணங்களைத (தன்னிடம்) வருமுன் னரே கூரமையான பாணஙகளால துணடாக்கினான. ஸௌபராஜன அந்த அமபுகளை ப்ரதயும்னனால் அறுககபபட்டதைக்கணடு பயங்கர மான ஆஸுரமாயையை அடைநது அம்புகளை எய்தான. பிரதயும் னன், மஹாபலமுளள தைதேயாஸ்திரம பிரயோகிக்கப்படுதலை அறி ந்து, பிரம்மாஸ்திரததினால் அதனை வரும வழியிலேயே துண்டாக்கி வேறு பாணங்களை விட்டான். இரதததைதைக் குடிக்கும் அந்தப் பாணங்கள் அவனால் விடப்பட்ட (வேறு) அஸ்திரததைச் சிக்கிரம் கள்ளி (அவனைத) தலையிலும் மார்பிலும் முகததிலும் அடிததன.

அவனை மயக்கத்தை அடைந்தான்; (கீழேயும்) விழுந்தான். அந்த அற்புதனை ஸால்வனை பாணத்தால் நன்கு பீடிக்கப்பட்டு விழுந்தவனை, பகைவனை வாட்டுகின்ற ருக்மிணிபுத்திரனை வேறு பாணங்களைக் கூட்டினான். கூட்டமான காசாஹோரனைவராலும் அரிவாள்களால் குத்திக் கபடப்பட்டதும், பரிபவத்தைக்கும் அதிகரிக்கும் முடிவான காந்தியை யுமான காலையில் முட்டப்படுகின்றதுமான அந்தப் பாணங்களுக்கு ஆகாமானது 'ஆ! ஆ!' என்ற ஒலியுள்ளதாயிற்று.

பிறகு, இந்திரனுடனும் ருத்ரனுடனும் கூடின தேவக்கூட்டத் தாரனைவரும் காரத்தையும் மேற்கு தேவகுமான வாயுவையும் அழைப்பி னார்கள். அவர்களை ருக்மிணி புத்திரனை அடைந்து, 'ஓ! ஓ! ஸால்வ ராஜன் உன்னால் எவனிருந்தும் யாம் கொல்லற்க முடியாதவனை அல்லவன். இருபதாவது பாணத்தை இழுக்க வுங்கோள். யாதவர்களில் உன்னால் இவன் கொல்லப்பட்டான். இந்தப் பாணத்தினாலும் யாதவர்களில் கொல் லுதற்காக மனிதனை ஒரிடத்திலும் விடாதே. மிக்க புருஷோத்தம! தேவகீபுத்திரனை கிருஷ்ணன் யாதவர்களில் இவ்வாறு பாணத்தை செய்பவனென்று பிரமமாஸ்திரம் எப்படித் தப்பட்டிருக்கிறதோ. அது பொய்யாகாது' என்றும் தேவர்களின் வசனத்தைச் சொல்லினார். பிறகு, பிரதியுமனன் மிக்க கனிபாடைந்து, தேவனான பாணத்தை இறந்த ஸால்வனிருக்கும் விமானத்தில் வைத்துவிட் டான். ஓ! ராஜேந்திரனே! பிரதியுமனனுடைய பாணத்தால் பீடிக்கப் பட்ட ஸால்வன் மிக்க மனவருத்தமுற்று எழுந்து தேவர்களை அங்கி ருந்து வேகமாக விலகிச் சென்றான். ஓ! மாதேந்திரனே! விருஷ்ணி களால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த ஸால்வன் நகரத்தையும் விட்டு மிகவும் பதறுதலை அடைந்து அபயம் தேடுதல் அதையடைந்தான்.

இருபதாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மாதவர் தாம் ஸால்வனுடன் போர்செய்ததை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.)

அரசரே! உம்முடைய ராஜஸூயமெனனும பெரிய யாக மானது முடிநதவுடன், அஙகிருநது, அபபொழுது (அவனால) விடப பெற்ற ஆனர்ததஙகாரததை நான அடைநதேன. ஓ! மஹாராஜரே! நான, தவாரகையைக் காநதியிழநததும வேதாததியயனமும வஷட் காரஙகளும் அற்றதும அணியிழநத சிறநத ஸதிரீகளுள்ளதுமாகக் கணடேன. அறியமுடியாத (=சிதைக்கப்பட்ட) உருவமுள்ள தவாரகையின தோட்டஙகளைக கணடு சஙகை அடைந்த நான், கிருத வர்மாவை நோக்கி, 'ஓ! ஆணமையிற் சிறநதவனே! இந்த விருஷ்ணி களுடைய மாளிகையானது மிகவும அமைதியற்ற ஆண பெணக ளுளளதா யிருககினறது. இஃதென்ன? உண்மையாகக் கேட்க விரும்புகினறேன' என்று கேட்டேன. ஓ! அரசரிற் சிறநதவரே! இவ்விதம் எனனால் வினவபபடடவனும ஹ்ருதிகன்புதிரனுமான அவனும, ஸாலவன் தகைநததும விடுததததுமான இதனை விரிவாகச சொலலினன். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! யாவறறையும மிச்சமின்றிக் கேட்ட பிறகு, ஸாலவராஜனுடைய நாசததில நான அபபொழுதே புதியைச் செலுததினேன. ஓ! பரதஸரேஷடரே! பிறகு, நான், படடணததிலுள்ள ஜனஙகளையும் தேறுதலசெயது உகரஸேன மஹாராஜரையும ஆஹுகனியும வஸுதேவரையும் எல்லா விருஷணி வீரகளையும் ஸநதோஷப்படுததிக்கொண்டு அபபொழுது பேசி னேன்.

'ஓ! யாதவஸரேஷ்டர்களே! எப்பொழுதும பட்டணததில் ஜாக் ரதையாக இருககவேணடும். நான ஸால்வராஜனைக் கொலலுவதற் காகச் செனறேனெனறு அறியுங்கள். அவனைக் கொல்லாமல் தவா ரகா பட்டணததைக குறிததுத திரும்பேன. அவனை உள்ளிட்ட ஸௌப நகரததை நாசமசெய்து, திரும்பவும் உங்களைப் பார்ப்பேன். பகைவரைப் பயமூட்டும் இந்தத துநதுபியானது (கீழ் மேல நடு வென்ற) மூனறுஸ்வரமுளளதாக அடிககப்படடடும்' என்றேன். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! அந்த வீரர்கள் எல்லாரும் என்னால் உள்ள

படி தேறுதல செய்யப்படுதல சுத்தோதனமடைதல, 'பகைவர்களை வெலலுமம; போம' எனறு எனனை நோகதிச சொனனார்கள.

காண பிராமமணரபரேஷ்டாகளை ஸ்வஸ்திவாசகங்களைச சொலலச செய்து மிகக ரனகளிபபுறற அந்த (யாதவ) விரகளை ஆசிவாதங்களால மகிழவிகசப்படுதல [1] சிவபெருமானுடைய தலையால வணஙகிப பாதசரணயமென்கிற சிறந்த சபதத்தை வரித்த திகழுத கவன சபதிகளச செயதுகொணடு சைபபிய னெனகிற குதிரைகளை பூடடப்பட்ட ரதத்துடன், முபபதியிரண்டாம (பிதர் யாகின குதிரை காலானாகிய) காண்டு அஙகஙகளையும் விரத தம செய்பபாடடையும் முடித்தால விளஙகுகினற பெரிய சேனையால சூழபபடடவனாக இளவரசனான. அதனால பிரசுகளையும அனைத எனபடைக்கல எலலாவறறையும சுமபபதறகாக எருதுகளையும கழுதைகளையும நிறையவும தரமாறறிகாவதறகாகவும பிரசுகளை அழைதது வா! ஓ! பரிக்ஷித பரதியே! அவ்விடததில ஸ்ருதகரமரகரில வைசமபாயனர அடைநத ஸௌனகன போவதைக் கேட்டான. அவனை காண் பிரளால் தொடரந்து போனான். ஓ! மாநநதரதரே! பினபு, ஸௌனக சாநன ஸபையிலதான போசதரனை. பகைவனைக கொனறவரே! அபபொழுது ஸ்ருதகரமரகரை அடைநத பெரிய அதிசயமுள்ள அந்த ரதத்தினுடைய சததில ஸ்ருதகரமரகரின உளளான வைசமபாயன கொணடிருந்த அடைந்து இருநதான. அவன் என்னுடைய பாடடன தானை பிகாகத் தன்னுடைய சேனையை உடனான அழைபபித்தான. பரதிக்ஷித ராஜரே! என்னுடைய கையிலால தொடபபடடு பினபு மாதவ செயயபபட டுபோழுது, கெட்டவனாகவிருபபவன அவனை, கர்வமுற்ற கனமுகம் பாரதது அழைகக (எனனை) பரிக்ஷித் திற்காகவே விலகத்து அழைதது வரவும. விஸ்வஜித எனகிற யாகததில பாரபபட கையால உபரிசிலகளை பிரமகக கூடியவைபபாரன அவன பாரவைகளால பாரதது கொணடிருபபதை விரும்பினான. பினபு, எனனுடைய பிதாவும் சுருக்கமாக பேசினார. அதன பரிக்ஷித! அவன ரிகளுடைய இரிவைகளையும் பாவுகளையும் கொணடிருபபதை யாகத்தை அவனும் அதிசயக்கணக்கான பாவனைகளை வெளிபபடுதது பெரிதாக. அவன் என்னுடைய தோளினிதுணையை பிடித்தான் தரிசனைகளினிதும் அபபொழுது சுருக்கமாக கான். காகங்கள் பாவனைகளைப் பொறுத்தவரைக்கும் அதை

1 ரு. 'பிதா' என்ற சொல் ஆசிரியர், 'தாதை' என்பதும், 'பூஜை' என்ற சொல் பாடலும்.

செய்தோம். பிறகு, ஸால்வன்பினவந்த வீரர்கள், சணடையில், வணஙகின கணணுகளுளள பாணஙகளுடைய நூறுயிரஙகளை என்னிடததில எறிந்தாகள். மர்மஙகளைப பிளக்கினற அந்தபபாணஙகளால அந்த அஸுராகள் குதிரைகளையும தேரையும தவஜதததையும தாருகனையும மறைததார்கள். ஓ! வீரரே! என்னுடைய சேனையிலுளளவர்களும நானும குதிரைகளும பாணஙகளால மூடப்படடுக காணபபடவிலலை கௌரவரே! பிறகு, நானும தேவர்களின முறையுடன ஜபிகபபட்ட பல பதினாயிரம பாணஙகளை விலலினால பிரயோகம செயதேன் ஓ! பாரதரே! அவவிடததில் என்னுடைய சேனைககு (ஒனறும்) புலபபடவிலலை. ஆகாயததிலிருககும் அந்த ஸௌபமானது ஒரு குரோச தூரததிலிருபபதுபோலக காணபபடடது. பிறகு, ஆகாயததையடைநது பார்ததுககொணடிருக்கும் எல்லாத தேவாகளும உரதத சிஙகநாததாலும கையொலியினாலும எனனைச சநதோஷபபடுததினார்கள். [1] என கைந நுனியினால் விடபபட்டவைகளும் பலவிதமான புஙகஙகளையுடையவைகளுமான அமபுகள அஸுராகளின அஙகஙகளில விடடிற் பூசசிகளபோல நுழைநதன. பிறகு, கூரிய கணைகளால ஸௌபமதததியில அடிககப்படுகின்றவர்களும பெரிய கடலில் விழுகின்றவர்களுமாகிய இவாகளுடைய ஹலஹலவென்ற சபதமானது அதிகரிததது. அநத அஸுரர்கள தோள்களும கழுததுக்களும அறுக்கபபட்டுத தலையிலலாத மூணடஙகளின் வடிவமாகக காணபபடுகினறவாகளாகிப பயங்கரமாகக கதறிக கொணடு விழுநதார்கள. விழுநத அவர்களும், சமுததிரஜலததில வஸிபபவைகளால தின்னபபட்டார்கள். பிறகு, நான் பசுவின பாலுககும முலலைப்பூவுக்கும சநதிரனுக்கும தாமரைத தண்டுககும வெள்ளிககும ஒபபான காந்தியுள்ள பாஞ்சஜனயமென்னும சஙகதததை உரகக ஊதினேன்.

ஸௌபபதியான ஸால்வன், போரில் அந்தக்கடலில் விழுந்த அவர்களைககணடு, பிறகு, பெரிய கபடயுததத்தால் என்னுடன் சணடைசெய்தான. பிறகு, கதாயுதஙகளும, கலபபைகளும், ப்ராஸங்களும, சூலஙகளும, சக்திகளும, கோடாலிகளும், கதறிகளும, (முறையே ஸுப்ரம்மணயர், இந்திரன, வருணன, யமன் இவர்களின் ஆயுதங்களான) சக்தி குலிசம் பாசம் தண்டம இவற்றை ஏநத அமபுகளும், பட்டஸங்களும், புசுண்டிகளும என்னிடததில் எப்பொழுதும விழுந்தன. அந்த மாயையை நான் ஏற்று மாயை

1 வேறு பாடம.

யிருலேயே சிகண்டமாக நாசம செய்தேன. அந்த மாயை நாசம் செயயபபட்டவுடன், அவன மகயின கொடுமுடிகளால யுதகம செயதான. ஓ! பாரதரே! பிறகு, இருடடுபோலவும் வெளிசசம போலவும மேகதகால மறைநத தினமபோலவும மேகமிலலாதிவம போலவும் தோனறினன. பாரதரே! குவிபபியம ஒஷணமும கெருபபமாரியும புழுதிமழையும ஆயுதமழையும உணடாயின. இவவிதம, சதருவானவன மாயையைச செயதுகொணடு மனனுடன யுதகம செயதான. அவை அனைதையும நான அறிநதுகொணடு மாயையாலேயே நாசம செயதேன. காலஙகடவாமல பாணஙகளால கொணடு சணடையால எலலாவறறையும ஊடுருவிடடேன. ஓ! மறறவரே! பிறகு, மாயையான எலலாவித யுதத நிபுணனும அழிகக படடவுடன, அஸுரன, யுதத்திலய மோகிக்கசசெயயும வல மாயையைச செயதான. ஓ! மறறவரே! கௌரவரிலயே! பிறகு, ஆகாய மானது சூரிய ஒளியை உடையது போலவும நரும சுதநிரமான உடையதுபோலவும் அபரிமித பிரகாசமுடையது போலவும அபரிமித. பிறகு, அபபொழுது, பகலும மாதத்திலும திககுகளிலும அறியபபடவிலலை. நான மோகதனதையடைந்தேன, பிறகு, பாரதவரஙகளுடன பிரலயமாக செய்தேன. அவனுடைய அஸதிரமானது என அஸதிரஙகளை நானும துபபோல சிதது அழிக கபபடடு அழிந்தது. அபபடி அநத கொடுமைகளால சணடையாலும மயிர்கூசசதனை உணடுபணண கூடியதாயிருநதது. ஓ! பரிஜனக திரே! மறுபடியும, வெளிசசதனை அடைந்து நிறபவம பலவகை யுதஙகள செயதேன.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

அர்ஜுன ப்ரகாரணம். (தொடர்ச்சி)

(சோவிதநாட்டரசனும் ஸால்வனுமாகிய நடந்த யுத்தத்தில் ஸால்வன் மாயையால் வஸுதேவனை வெட்டி விட்டானென்று கேள்விபட்டதையும், அவர் அது மாயை என்றறிந்து மறுபடியும் சண்டை தொடங்கியதும்.)

இவவிதம அணணனையிழந்தவனும அமசசர்களுடன பெரும பகைவனுமான அநத ஸால்வன், யுத்தத்தில என்னுடன் சண்டை

செய்கிறதற்காகத திருமபவும ஆகாயததை அடைந்தான். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, மநதபுததிபுள்ள ஸாலவன், ஜயததை விருமபிகொணடு, பீரஙகிகளோயும பிரகாசிககும் பெரிய கதைகளோயும சூலஙகளோயும உலக்கைகளோயும கததிகளோயும கோபததால எனமேல எறிநதான. நான ஆகாயததிலிருநது வருகினற அவைகளை விரைவில விடபபடட பாணஙகளால ஆகாயததிலேயே சீகிரம தடுதது இரணடு மூனறுக வெட்டினேன. பிறகு, ஆகாயததில சப்தம உண்டாயிற்று. பினனா, அவன, வணங்கின கணணுகளுளள தூறுயிரம பாணஙகளால தாருகனமீதும குதிரைகளமீதும தேர்மீதும நனகு தூற்றினான.

ஓ! வீரரே! பிறகு, தாருகன், மயஙகினவன்போல என்னை நோகி, 'ஸாலவ பாணததால நன்கு பீடிகபபட்டேன. இருகக வேணடுமே எனறு இருகினறேன. என்னுடைய அஙகம மிகவும சோவை அடைகின்றது. இருப்பதறகுச் சக்தியற்றிருகினறேன்' எனறு சொனனான. இவ்விதம அநத ஸாரதியினுடைய தீனமான வார்ததையை நான கேடடு, அநத ஸாரதியை நன்கு பார்ததது, அவன பாணஙகளால பீடிகபபட்டிருபபதாகக் கணடேன். பாணடவ ஸ்ரேஷடரே! அவனுடைய மாபிலும தலையிலும சரீரதிலும் கையிரணடிலும அமபுகளாலநிரபபபபடாத இடததைக் காணவிலலை. மலையிலுண்டாகும் தாதுப்பொடியுள்ள மலையானது மேகஙகளால் பொழியப்பட்டு (ச் சிவநத ஜலததைப் பெருகுவது போல) அவன சிறநத பாணஙகளின் காயததிலிருந்து அதிகமான இரதததைப் பெருகவிடடான. நீணட கைகளை உடையவரே! கையில கடிவாள முளளவனும யுதததில ஸாலவ பாணததால் பீடிக்கபபடடவனும நளாசசி அடைநதவனுமான அந்த ஸாரதியைப் பாரததது தேறுதல் செயதேன. ஓ! பாரதரே! பிறகு, துவாரகையில் வஸிகின்றவனும ஆஹுகனுடைய வேலைக்காரனுமான ஒரு மனிதன விரைபவனாகி என தேரிலேறி நடபினால சொல்வதுபோல வருததமுற்று என்னை நோகி அநத ஆகுகனுடைய வார்ததையையே தழுதழுதத குரலுடன சொலலினான. வீரரே! யுதிஷ்டிரரே! அதனை அறிந்து கொளளும. (அவன,) 'துவாரகாதிபதியும் வீரருமான ஆஹுகர் உமககுச செய்தி சொனனார். ஓ! கேசவரே! வாரும. உமது பிதாவின தோழரான ஆஹுகர் உமககுச சொலலிய செய்தியை அறிந்து கொள்ளும. ஓ! வருஷ்ணி நந்தனரே! யாராலும் எதிர்க்க முடியாதவரே! நீர (வேறு காரியததில) தலையிட்டிருக்கும்போது, துவார

கையை அடைந்து ஸாலவனுலை வஸுதேவரை பலாத்காரமாய்க் கொல்லப்படடாய். ஓ! ஜனார்தனனே! அகையால், சிறந்த புத்தியுடனும் செயதது போதும்; நிருபரிடத்தில் தவமாகையையே காபபாற்றுவாய்; உமககு இது பெரிய காரியம்' எனறனன.

இவவிதமான அவனது வாகயத்தைக கேடடதி, கண் பிகக ஸனை வருந்தமடைநது செயயுந்தகக்தும் செயயத்தகாதுமான காரியத்தின நிசசயத்தைத் அரியவிலலை. ஓ! வீரரே! அநதப பெரிய அபபிரியத்தைக கேடடு, மனந்திலுலை சாந்தியினையும பலரிடமையும மஹாபாதனை பரதயுமனனையும நிருதி நேரிதனை. ஓ! புருஷரிஷபனே! காதேவ தவாபகையின பாதகாவலிலும, பிதாவின பக்ஷபாதத்தையும் அவர்களிடத்தில வைத்து ஸௌபதத்தைத் தன்னுடை விஷயத்தில கிளம பிரிவின பெரிய கையன்வருட பலகையைக கொல்லுவானை பல ரேதவரும வாகயத்தும பாதயபாணனும விரயபுஸன சாரதி தாருகனும சாபபை பூதனாதிகளும உயிருடனிருகக்புறகணிபபா (இவலலேயா) எனறு தான மிகக மனவருந்தி புலம்பலுறினன. ஓ! மனிதரிற சிறநதவரே! இவர்கள உயிருட னிருக தகுதியாதது, வாஸுதேவன, ரேஷணி வசுதேவரை நிசசயமாகக் கொலலபபடடனல பலதேவ முதலிய இவர களாவருமே நிசசயமாக உயிலலை இழநதவராவர எனபது எனனுடை உறுதியான எண்ணம. ஓ! மஹாபாஹுவே! அநத வலலேவனும கேசத்தையும அடிககடி எண்ணினகொணடு கலங்காமல திடமான ஸாலவனுடன் யுதம செய்தனன. ஓ! வீரரே! மஹாபாஹுவே! அப பொழுது, அநத வெளளாடினிலிருநது விழுகின்ற வஸுதேவரை நான பாரதேனை. பிறகு, எனனை நோகக வந்தனன. ஓ! காதேவ! விழுகின்ற வஸுவை யும அநதப பிதாவின நபஸரை (பெயரை) யுமே நான டிணடிம நாதத்தினாலை ஸபதித்துத்தினி நபடி டிணடிம நாதத்தை விழுகின்ற தாதேதியாகிய பிதாவினுடைய நபஸரே (பெயரே) (திருதிதது). அவிந்தியனும அவிருகனைக் கடைந்தருளான தேவபாலனுகையும அவிந்தியனை யும சுனாமாவாக விழுகின்ற அவர பிணவியாதலினால விருஷ்ணி பிரபு எனனாலாக விழுகின்ற அவர பிணவியாதலினால விருஷ்ணி பிரபு எனனாலாக காணபபடடார். ஓ! கௌரவரிதரே! பிறகு, விருஷ்ணி சார்ங்கமானது வன்னெலையுடைய வகையினாருந்து நழுவிற்று. காலமும மோகத்தினை அடைந்தவனாகி நேரின் முடிவு உட்காண்டார்தது. ஓ! பாரதரே! நீசனதுவினால நபருக்தும் வன்னெல உயிரைக் பாரத்தது, பிறகு, வன்னெலையுடைய மேசன முழுதும் 'ஹா! ஹா!' என்று அலறியது. மகளையும் பேரனையும் கொண்டும் கால்களை

மீட்டிக்கொண்டும விழுகினற என் பிதாவின ரூபமானது, விழுகினற பசூழியினுடைய ரூபமபோல விளஙகிற்று.

தோள்வலியமைந்தவரே! வீரரே! சூலதததும படடஸத ததையும கையில ஏந்தியவாகள, விழுகினற அவரை மிகவும அடிக் கினறவாகளாகி எனனுடையமனததையும கலககினர்கள. பிறகு, நான, அபபொழுது, ஒரு மூகூதததேரதத்தில் நினைவையடைநது, அநதப பெரிய சணடையில ஸௌபதததையும பார்ககவிலலை; பகைவ னை ஸாலவனையும பாகாகவிலலை. வயது முதிரநத பிதாவையும பாகாகவிலலை. பிறது, இது மாயையெனற நிசசயம என மனததில உணடாயிறறு. பிறகு, மிகமனததெளிவை அடைந்தேன; திரும பவும, நூறறுகாகணகாகான பாணஙகளை இறைததேன.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் ஸால்வவதத்தைக்கூறி ஸுபத்ரையையும் அபி மன்யுவையும், திருஷ்டத்யும்னன் திரௌபதி புத்திரர்களை யும், திருஷ்டகேது தன் தங்கையான நகுலன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு தம் தம் ஊருக்குச் சென்றது)

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, நான், அழகிய விலலிததாஙகி, பாணஙகளால் ஸௌபததிலிருநது அஸுரர்களுடைய தலைகளை வீழததினேன. பாமபுகளைப்போன்ற சரீரமுள்ளவையும உயரப் போகக்கூடியவையும மிகக கூர்மையுளளவையும நல்ல கணுக்க ளுள்ளவையும வில்லிலிருந்து விடுபட்டவையுமான பாணஙகளை ஸால்வ ராஜனைக குறிதது பிரயோகம் செய்தேன். ஓ! குருகுலததை வகிபபவரே! அபபொழுது, பிறகு, ஸௌபம காணபபடவிலலை. மாயையால மறைந்ததாயிற்று. பிறகு, நான் ஆச்சரியமடைநதவ னானேன். ஓ! மஹாராஜரே! பாரதரே! நான தைர்யததுடன

நிறுகுமபோது, அந்த அஸுரகூட்டத்தினர் விகாரமான முகமும் கலேபரமுமுள்ளவர்களாகி உரக்கச் சப்தம் செய்தார்கள். பிறகு, பெரிய சண்டையில் சப்தத்தைக் குறிவைத்து அடிக்கும் அஸ்திரத்தை வேகமுள்ளவனுகி அவர்களைத் தொலைக்கவேண்டி பிரயோகம் செய்தேன். பிறகு, சப்தம் ஓய்ந்தது. அந்தச் சப்தத்தைக் உண்டுபண்ணின அந்த அஸுரர்கள் யாவரும், சப்தத்தையே குறியாகவுடையவையும் பரக்காகிகினறவையும் கூரியவுமகிகாபாணவைவிமான பாணங்களால கொலலப்பட்டார்கள். ஓ! மஹாபாஹுவே! அந்தச் சப்தம் ஓய்ந்தவுடன், மறுபடியும், மறறொருவிடத்தில் வேறு சப்தம் உண்டாயிறறு. அங்கும் பாணங்களால அடிக்கப்பட்டது. ஓ! பாரதரே! இவ்விதம் பத்துத் திக்குகளும் முழுமையும் குரலிலும் மேலும் அஸுரர்கள் சப்தம் செய்தார்கள். அவர்களும் அவ்வாறே கொலலப்பட்டார்கள். ஓ! வீரரே! மனத்தைப் போலவே வேகமுள்ள இந்த பாணங்களால் செல்லும் திசைகளை அறிந்து பராக்ரமத்தினால் எனது பட்டணத்தை அடைந்து மறுபடியும் காணப்பட்டது. பிறகு, லோகங்களுக்கு நாசத்தைச் செய்யும் பயங்கரமான சரீரமுள்ள அஸுரன் பெரிய கல்மாரியால் மிகவேகமாக என்னை மூடினான். ஓ! பாரதர்களிலே! அப்படிப்பட்ட நான கல் மழையால நானது பக்கத்திலும் பிடிக்கப்பட்டு மலைகளால் மறைக்கப்பட்ட கறையானபுற்றுப்போல இருந்தேன. பிறகு, [1] நான் சூரியனைகளுடனும் சேர்ப்பதாலுடனும் கொடிமரத்துடனும் ரதங்களால மறைக்கப்படடுப (பிறரால) பாக்க முடியாமையை அடைந்தேன். பிறகு, அப்பொழுது எனது சேனையை அடைந்தவர்களான விருஷ்ணிராஷ்டர்கள் யாவரும் பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டுத் தேர்களை நோக்கி விரைந்து ஓடினார்கள். ஓ! அரசரே! பிறகு, ஆகாசம் காண்பட்டதுபொழுது ஸ்வர்க்கம் பூமி அந்தரம் யாவும், 'ஹா! ஹா!' என்னும் ஒலியுள்ளதாயிறு. ஓ! மன்னரே! பிறகு, என்னுடைய ரதாரிகளான ஜனங்கள் மனத்தளர்ச்சியுறுதல் துக்கமும் அடைந்து அழுது கூக்குரலிட்டார்கள். பகைவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் கிளர்ச்சிகளுக்குத் தக்கமும் உண்டாயின. ஓ! நவயுதுகளிலெல்லாம் வீரரே! வீரரே! இவ்விதம் (ஸால்வன் என்னை) ஜயித்தான்என்பதைப் பிறகு (ஸாத்யகியிடமிருந்து) கேட்டேன். பிறகு, கரன் இந்திரனுக்குப் பிரியமானதும் எல்லாக் கற்களையும் தொலைக்கும் கடினமானதுமான வஜ்ரா

---

[1] ஒரு மாலை விடப்பட்டது.

யுதத்தை உயரத்தூக்கிக்கொண்டு அந்த எலலாப பர்வதங்களையும் நாசம செய்தேன். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, பாவதங்களின பாரத்தால் பீடிக்கபபடடு உயிருமம செயலுமம ஒடுஙகினவைகளான எனனுடைய குதிரைகள் நடுஙகுகினறவைபோல ஆயின. ஆகாயததில மேகக் கூடடததை விலக்கி வெளிவநத சூரியனைப்போல(க கற்குவியலிலிருந்து) வெளிவநத என்னைப பந்துகள் யாவருமம பார்தது திருமபவும சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள. பிறகு, பர்வதங்களின பாரததால் பீடிக்கபபட்டவையும் உயிருமம செயலுமம ஒடுஙகினவையுமான குதிரைகளைக கணடு ஸுதன என்னைக குறிதது அகாலததிற் சூரிய வாதனதையைச சொலலலானான.

'வ்ருஷணி குலததில பிறநதவரே! நிறகினற ஸௌபபதியான ஸாலவனை நன்கு பாரும. கோவிநதரே! இவனை அலக்ஷியம் செய்தது போதுமம. நன்கு முயற்சியைச செயயுமம. ஓ! மிகக புஜபல முளளவரே! கேசவரே! ஸாலவனிடம மெதுவாயிருததலையும் [1] தாக்ஷிண்யததையும் இபபொழுதே விலகவிடும. இவனை நாசம் செயயுமம. இவனை உயிருடன் விடாதீர. ஓ! பகைவரைக் கொலலுகின்ற வீரரே! பகைவனை எலலாவித பராகரமததாலும கொல்ல வேண்டுமம. பலசாலியானவன, பகைவன பலமறறவனு யிருந்தாலும தனது காலடியி லிருநதாலும மதிக்கத தகாதவனு யிருநதாலும அவனை அலக்ஷியம செயயலாகாது; சணடையி லிருப்பானுயின் சொல்லவமம வேணடுமா? ஓ! புருஷப புலியே! விருஷ்ணி குல ஸிரேஷடரே! பிரபுவே! அபபடிப்பட்ட நீர இவனை எலலா முயற்சிகளாலும கொல்லுமம. நீர திரும்பவமம காலதாமதம செய்யவேணடாமம. கோடிக கணகான மிகப பல வருஷஙகளில [2] பரசுராமரை ஜயிதத இவன் மற்றவரால கொல்லபபடடத தகாதவனன்றே? உம்மைத தவிர (வேறு) ஒருவருமம (இவனைக கொல்லக் கூடியவர) இல்லை. ஓ! வீரரே! உமமை அடிததவனும் தவாரகையை அழிததவனுமான இவன் மெதுவாக ஜயிககப்படடத தக்கவனென்று எண்ணப்படவிலலை; உமக்குச் சினேகிதனுமலலன்' என்றான.

ஓ! கௌரவதையரே! இது முதலிய ஸாரதியின் வார்ததையைக் கேட்டு, நான் இது உண்மையெனறு அறிந்து, சண்டையில ஸால்வராஜனைக் கொலலுவதற்கும் ஸௌபதத்தை தள்ளுவதற்கும் புதியை உறுதிப்படுததினேன். வீரரே! தாருகனை, 'ஒரு முகூர்தம் பொறு' எனறும சொன்னேன. பிறகு, தடுக்கப்படாததும திவ்ய

1 'ஸகிதாம' எனபது மூலம். 2 ஸபாபர்வம, 159-ம பககததில காணக.

மானதும பிளக்க முடியாததும் மிக்க வீர்யமுள்ளதும அதிக காந்தி யுள்ளதும யாவரையும தொலைக்கக் கூடியதும விருப்பமானதும யுத்தத்தில் அஸுர நாசம செய்யக் கூடியதுமான ஆக்நேயாஸ்திரத்தை அப்பொழுது விலலுடன் சோதேன. யுத்தத்தில, யக்ஷர்கள, ராக்ஷஸர்கள, அஸுரர்கள, மிலேச்ச அரசர்கள இவர்களைச சாம்பலாக்கக் கூடியதும் பெரிதும கூர்மையான முனையுள்ளதும காலனுக்கும அந்தகனுக்கும யமனுக்கும் ஒப்பானதும பளபளப்பானதும குற்றமற்றதும் ஒப்பற்றதும பகைவர்களை நாசமாக்கக் கூடியதுமான சக்ரத்தை, நான் ஜபம்செய்து, 'எவர்கள இப்பொழுது எனது சத்ருக்களோ அவர்களையும, ஸௌபத்தையும உன்னுடைய வீர்யத்தால நாசம செய்' என்று சொல்லித் தோள்வலிமையால் அவனைக் குறித்துக் கோபத்துடன பரயோகம செய்தேன. அப்பொழுது, ஆகாயத்தில போகின்ற ஸூர்சனத்தினுடைய உருவமானது யுகமுடிவில மிக எரிக்கப்போகின்ற இரண்டாவது ஸூரியனுக்கொப்பாக இருந்தது. அது காந்தியற்ற ஸௌபநகரத்தை அடைந்து, வாளானது உயரத்தில வைக்கப்பட்ட கட்டையைப பிளப்பதுபோல நடுவாகப பிளந்துவிட்டது. பிறகு, ஸூர்சனத்தின பலத்தால அடிக்கப்பட்ட ஸௌபமானது, இரண்டாகச் செய்யப்பட்டு, மஹேஶ்வர பாணத்தால அடிக்கப்பட்ட தரிபுரமபோல விழுந்தது. அந்த ஸௌபமானது விழுந்தவுடன, சக்கரமானது எனது கையை அடைந்தது. திரும்பவும் வேகத்துடன எடுத்து, 'ஸால்வனின் பொருட்டுச் செல்' என்று நான் சொன்னேன. அது பெரிய யுத்தத்தில் பெரிய கதையைச் சுழற்றி அடிக்கின்ற ஸால்வனைச் சீக்கிரமாக இரண்டாகச் செய்து தேஜஸுடன் பிரகாசித்தது. அவ் வீரன கொல்லப்பட்டவுடன, அஸுரர்கள், மனத்தில பயமடைந்து, எனது பாணங்களால பீடிக்கப்பட்டு, 'ஆ! ஆ!' என்று சொல்லிக்கொண்டு திக்குக்களை நோக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு, நான் ஸௌபத்தின் அருகில் தேரை நிறுத்திச் சந்தோஷத்துடன சங்கத்தை ஊதி ஸநேகிதர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தினேன. மேருவின கொடுமுடிக்கு ஒப்பானதும் நாசம்பண்ணப்பெற்ற உபபரிகைகளும் கோபுரங்களு முள்ளதுமான அந்த ஸௌபம எரிக்கப்படுவதைப் பார்த்து அந்த ஸ்திரீகள் நன்கு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இவ்விதம் யுத்தத்தில் ஸௌபத்தைத் தள்ளி ஸால்வனைத் தொலைத்து [1] ஆநர்த்த தேசத்துக்குத் திரும்பிவந்து சினை

---

1 'ஆநர்த்தாம்' என்று பாடம் சொல்லப்பட்டது.

கிதர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினேன். ஓ! அரசரே! ஆகையால், இந்த காரணம்பற்றி அஸ்தினபட்டணத்தை நான் அடையவில்லை. ஓ! பகைவர்களைக் கொல்பவரே! வந்திருப்பேனு கில, துரியோதனன உயிருடனிருகமாட்டான். ஓ! வீரரே! அல் லது, யான் வந்திருந்தால் அவ்விதம் கூது நடந்திராது. இப்பொழுது நான் எனன செய்வேன்? உடைந்த அணையானது ஜலத்தைத தடுக்க முடியாதன்றே?' எனறார்.

பெரிய கையுளளவரும் புருஷோத்தமரும் நிதநிய ஸ்ரீயுடன் கூடியவருமான கேசவர் இவ்விதம தர்மபுத்திரரை நோகஙகி சொலலி விடடு, பாணடவாகளிடம் அனுமதிபெற்றுப புறபபட்டார். பெரிய கைகளுள்ள அந்தக கோவிந்தர் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை நமஸ கரித்து அரசரான அவராலும பீமனாலும உசசியில முகரப்பட்டும் அர்ஜுனனால் ஆலிங்கனம செய்யப்பட்டும இரட்டையரால் நமஸ்கரிக் கபபடடும தௌம்யரால நன்குமதிகபபெற்றும் திரௌபதியினால கண்ணீருடன் பூஜிக்கப்பெறறும பாணடவாகளால பூஜிகபப்பட்டும் ஸுபதரையையும அபிமன்யுவையும பொன்மயமான தேரில ஏறறிக் கொணடு தாமும அதில ஏறினார். அவர் தாமபுத்திரரைச சமாதானப படுத்தி, ஸூரியனுக்கு ஒபபான காந்தியுளள துரும் சைப்யம் ஸுக்ரீவம என்னும் குதிரைகள பூட்டபபெற்றதுமான தேருடன் தவாரகை யைககுறித்துச் சென்றார். அவர் போனபிறகு, பாஞ்சாலனு த்ருஷ்டத்யும்னனும், திரௌபதியின புதிரர்களை அழைத்துக் கொணடு, அப்பொழுது தன பட்டணத்தைககுறித்துச் சென்றான். பிறகு, சேதிராஜனன த்ருஷ்டகேதுவும் பாணடவர்களைப்பார்த்து விட்டு, [1] ஸஹாதரியை அழைத்துக்கொண்டு அழகிய சுக்திமதி என்ற பட்டணத்தைக் குறித்துச சென்றான். ஓ! பாரதரே! அந்தக் [2] கேகயர்களும், அளவற்ற காந்தியுள்ள தாமபுத்திரரால விடை அளிக் கப்பெற்று, எல்லாப் பாணடவர்களிடமும சொல்லிககொண்டு போனார் கள். பிராமணர்களும் வைஸ்யர்களும் மற்றும் தம் தேசத்தில் வசிப் பவர்களும் நன்கு அனுப்பபபட்டவர்களா யிருந்தாலும் பாண்டவர் களை விடவில்லை. ஓ! ராஜேந்திரரே! பரதரிற் சிறந்தவரே! காம்யக வனத்தில் அந்த மஹாத்மாக்களின் கூட்டமானது மிக்க ஆசசரிய

---

1 'நகுலனின மனைவி, கரேணுமதி எனறு பெயருளளவள்' எனபது பழையவுரை. இபபெயர் ரேணுமதி எனறும வழங்கும

2 'இவர்கள ஸஹதேவன மைத்துனர்கள்' எனபது பழையுவுரை.

மான காடசியுளளதாக இருந்தது. பெரியமனமுளள தர்மபுத்திரரும், அந்தப பிராமணராகளிடம அனுமதிபெற்று, உரிய காலத்தில், 'ரதகளைப் பூட்டுங்கள்' எனறு ஆடகளை உத்தரவு செயதார.

இருபத்துமூன்றுவது அதயாயம்.

அர்ஜுன தீரதயாத்திரை பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாதவர் முதலியோர் திரும்பிச் சென்றபின் யுதிஷ்டிரர் நதர ஜனங்களைத் தேற்றி அனுப்பியது.)

அந்த யாதவபதியான மாதவர் போனபிறகு, பரமசிவனுக்கு ஒப்பான காந்தியுளள வீரர்களான யுதிஷ்டிரரும் பீமசேனரும் அரஜுனனும் இரட்டையரும் திரௌபதியும் புரோஹிதரும், நிஷத மென்னும பொன்ஞாபகங்களையும வஸ்திரங்களையும தேகாலங்களையும சிகைஷ வேதங்களை பரணவம் ஆகிய இவற்றை அறிந்தவராகளுக்குக் கொடுத்தது, ஸ்னானஞ்சாந்து, சிறந்த குதிரைகளுடனே கூடின மிகவிலையுளள ரதங்களிலேறிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். 1 இருபது தேவலோகவாசிகளும் (மருத்) யாவரும முனனரே அழிந்து பிழைத்தவர்களாகி (பாண்டவர்களுடைய) விற்களையும சஸ்திரங்களையும் பிரகாசிக்கின்ற 2 சரங்களையும காண்டீவங்களையும யந்திரங்களையும் 3 ஸாயகங்களையும எடுத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து தரிசனமுற்றார்கள். பிறகு, தெவிலிருந்தாயர்களும வேலைக்காரர்களும் பாஞ்சாலியினுடைய ஆடைகளையும ஆபரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து தரிசனமுற்றார்கள். இந்திரசேனன தேவதத்தனுடனே கூடியவனாகி அவர்களுடைய அழைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து தரிசனமுற்றான. பிறகு, பெரிய மனமுள்ள பட்டணத்து ஜனங்கள் தாமதித்திருக்க அனுமதித்து பிரதக்ஷிணமசெய்தார்கள; தெளமியனை பிராமணர்களும குருஞ்சங்கள் தீக்ஷதர்களின் முக்கியமான யாவரும அந்த யுதிஷ்டிரரிடம் விடை கேட்டுக் கொணடார்கள. அப்பொழுது, அவரும் பெரியமனமுளள மூளனவருமான அந்தத் தாமரைநிறமெனவாகித் தாம்பிரவர்ணமுடன் தீர்க்கமான அவர்களுக்கு விடை யளித்தார; குருஜங்கள தீக்ஷதர்கள் ஜனக்கூட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கையில் நின்றார். கௌரவர்களில் சிறந்தவரும் மதராதேசாதிபனான அவர், பிதா

---

1 மேல் எனபதால் (மருத்) பாண்டவர்கள். 2, 3 = அம்பின் வகை.

புத்திரர்களிடத்தில் ஸ்நேகத்தைச் செய்வதுபோல, அவர்களிடத்தில ஸ்நேகத்தைச செயதார். அவாகளும பரதஶ்ரேஷ்டரான அவரிடத்தில புதத்திரர்கள பிதாவினிடத்திலிருபபதுபோல இருந்தார்கள. பிறகு, மகாஜனக கூட்டத்தினர் குருகளுள சிறந்த வீரரான அவரை நெருங்கிச சூழ்ந்துகொணடு இருந்தாகள். யாவரும், 'ஆ! நாத! ஆ! தர்ம!' என்று சொலலுகிறவர்களும [1]வெட்கத்தை அடைந்தவாகளும கணணீருடனகூடிய முகமுள்ளவர்களுமானார்கள். 'குருகளுள சிறநதவரும பரஜைகளுக்கு அரசருமான தாமராஜர், பிதா புதத்திரர்களை விடுவதுபோலப பட்டணத்திலுள்ளவாகளும தேசத்திலுளளவர்களுமான இந்த நம்மனைவரையும விடடு எஙகுச் செலலுகிறா? ஓ! நரேநதிரரே! கொடியவர்களும், பாவிகளும், தாமமே எனறுமஇருபபதெனறு கருதும் உமக்குக் கெடுதலை விருமபுகினறவர்களுமான சிறிதும இரக்கமற்றபுதத்தியுளள துரியோதனனையும பாவதத்தில புதத்தியுளள சகுனியையும காணனையும நிந்திகக வேணடும. மஹாதமாவும வீணபோகாத செய்கையுளளவருமான தர்மராஜா தாம சிவனுடைய புரதத்திற்கு ஓபபானதும ஓபபறறதுமான இந்திரபரஸ்தமெனற பட்டணத்தை அமைத்து அதனை விட்டு விட்டு எங்கேயோ செலலுகிறாரே? தேவலைபோல விளஙகுவதும ஓபபற்றதும மஹாதமாவான மயன செயததும் தேவாகளால காபபாற்றபபட்ட தேவமாயை போன்றதுமான ஸபையைவிட்டுத தர்மராஜா எங்குச செலலுகிறார்?' எனறாகள.

அறம பொருள இனபஙகளை அறிநதவனும் சிறநத பராக்ரமமுளளவனுமான அரஜுனன், கூடியிருகிற அவாகளை நோக்கி, உரகசு சொல்லலானான 'அரசர் இந்த வாஸதத்தைக் காடுகளில கழிதத்துப் பகைவாகளின கீர்த்திகளை (ததாம) கவர்ந்துகொள்ளப்போகிறார். பிராமமணஶ்ரேஷ்டர்களே! நீஙகள், சேர்ந்தும் தனிதத்தும் இருக்கிறவர்களும அறம பொருளகளை அறிநதவர்களுமான தவசிகளை அடைந்து அருளவரச் செய்து எங்களுடைய மேலான விருப்பம் நிறைவேறுமபடி பரார்தத்திக்கவேண்டும்' எனறான. ஓ! அரசரே! இவ்விதம், அரஜுனனால வார்தத்தை சொலலபபட்டவுடன், அந்தப் பிராம்மணர்களும மறற எலலாஜாதியார்களும சந்தோஷத்துடன் அஙகீகரித்தார்கள்; தர்மதத்தைச செய்கிறவர்களுள் சிறநத தர்ம புதரை ஒனறு சேர்ந்து பிரதக்ஷிணம செய்தார்கள். தர்மபுதரை

1 'கெட்ட அரசனது ராஜ்யகையிலிருகக நேரிறதென்ற கவலையால வெட்கம' எனபது பழையவுரை.

யும் பீமனையும் அர்ஜுனனையும் திரௌபதியையும் இரட்டையர்களை யும் கேட்டுக்கொண்டு ஸகதேவனையும் சுற்றத்தாரையுமறிவுகளையும் காமபுத்திரனால் விடைகொடுக்கப்பட்டவர்களாயும் சுகமாகவும் மாஜயத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார்கள்.

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் நெடுநாள் வஸிக்க நிச்சயித்துத் துவைதவனம் சென்றது.)

பிறகு, அவர்களை தேவலோகத்தை, சூரியனைப் புகழ்ந்தாற்போல ஸ்துதியான பரிஜனங்களுள்ளவரும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், லோக க்ஷேமத்தையுமுண்டாக்கும் பொருட்டாகவும் : 'ஸ்னேஹமில்லாத வனத்தில் இருபத்து பன்னிரண்டு வருஷம் நாம வஸிக்கவேண்டும். பெரியகாட்டில் இருபத்து பன்னிரண்டு வருஷமும் நாம வாஸமாக வஸிக்கக் கடியதாம். அதனால் மான்களும் பக்ஷிகளும் புலி வகை மிருகங்களும் கலிக்கநாளான அரக்கியதும் புண்ணியமான தும் புண்ணியராயினர்களுக்குத் தக்க ஹேதுவான இடங்களைப் பார்ப்போம்' என்றார்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனான், அர்ஜுனன், கல்வி மனமுள்ள வரும் மனிதர்களுள் சிறந்தவருமான தர்மபுத்திரனைக் குறுகவும் தேவலோ கத்தில் நின்றும் விடைகொண்டு ; 'தீர்த்த மறைந்திருப்பதும் பெரிய ரிஷிகளையும் உபாஸிப்பதும். மஹேந்திரலோகத்தில் உள்ளவனி யடபடாதகுறை யில்லை. உமாதேவி லக்ஷ்மியை தேவதைகளை யுண்டாக்கினவளாயும் வியாஸர் முதலிய அந்தணர்களும், பிரகாசிப்பவர்களான பலன்களை யுடைத்தென்னவும் தீர்த்தயாத்திரை பிரியமில்லாதவர், கந்தர்வ அப்ஸரஸ்களுடைய தேவலோக மும் ஆகிய மூன்று லோகங்களிலும் யாம்பொழுதும் பிரகாசிக்கின்றவர் களாக நாகரும் உபாஸிக்கப்படுகின்றார்கள். ஓ! மாதரீச! பிதாக்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிவீர். ஸர்க்கதாரிஸ்ஸும். எல்லாருடைய சக்திகளையும் நீர் அறிவீர். ஓ! மாதரீச! கண்களுக்குக் காரணத்தையும் நீர் அறிவீர். ஓ! மாதரிசுதரே! இந்த இடத்தில் வாஸம்செய்ய விருப்படுகின்றீரோ அந்த

இடததில் (வாஸம) செய்கின்றோம. இந்த தவைதவனம் என்னும் தடாகமோ புணணிய ஜனங்களால வஸிக்கப்பட்டதும அதிக புஷப மும பழமுமுளளதும் பலவிதமான பக்ஷிகளுளளதும அழகியது மாக இருககினறது. அரசரே! உமக்கு இஷடமானால, இந்த இடத தில இநதப் பனனிரணடு வருஷஙகளையும இனிதாகக கழிபபோ மென்று விருமபுகிறேன. நீர வேறு எதை நினைக்கினறீர?' என்றான. யுதிஷடிரர், 'ஓ! பார்தத! உனனால எது சொலலபபட்டதோ அது எனககும இஷ்டமே. புணணியததால பிரசிததிபெற்ற [1] தவைதவனமென்னும பெரிய தடாகததைக குறிததுச செல வோம்' என்றார.

பிறகு, தாமானுஷடானம் செயயும் அந்த எலலாப் பாண்டவா களும் அனேகம் பிராமமணர்களுடனகூட தவைதவனமென்னும புணணியமான தடாகததைக குறிததுச் சென்றார்கள். அக்னி ஹோததிரததுடன கூடிய பிராமமணாகளும அபபடியே அகனி யிலலாதவாகளும வேதாதயயனம் செயயும பரமமசாரிகளும் ஸநநி யாஸிகளும வானபரஸதாகளும தபஸ்விகளும மெய்பேசுவதையே இயற்கையாயுடையவாகளும் கடுமையான விரத முள்ளவர்களுமான அனேகம பிராமமணர்களும அஙகே யுதிஷடிரரை நூற்றுககணக்காக வளைந்துகொணடார்கள. பரதஶரேஷடாகளான அநதப பாணடவர் கள அனேகம பிராம்மணர்களுடன் அவ்விடததில் போய்ப புண்ணிய மானதும் அழகியதுமான தவைதவனததை அடைந்தார்கள. வர்ஷா காலததில் புஷ்பஙகளைத தரிததுககொணடிருககும ஸாலம், பனை, மா, இலுபபை, அடமபு, கடமபு, ஸர்ஜம, மருது, கோஙகு என்னும் மரஙகளோடு கூடிய அநதப பெரியவனததை அரசா பார்த்தார். அநதக் காட்டில் மயில், நீர்க்கோழி, சகோரம் ஆகிய இவைகளின் கூட்டங்களும் மயில்களும குயிலகளும் பெரிய மரஙகளின உசசி களில மனததை மகிழவிககும குரலுடன் கூவிககொண்டிருந்தன. அதிக மதமுள்ளவைகளும், மலைபோனறவைகளும, பெண்யானை களின் கூட்டங்களுடன் கூடியவைகளும, கூட்டஙகளுக்குத தலைமை யானவைகளுமான பெரிய யானைகளின் பெரிய கூட்டஙகளை அவ்

---

1 'தவைதவனம' எனபது ஒரு தடாகம எனறும, அதனை உடைய இடததுககும 'தவைதவனம' எனறு பெயருணடெனறும தெரிகிறது. தவி=சோகமோகஙகளாகிய இரணடு, இதெள=போயவிட்டன; அது தவீதம; தவீதம எனபது தவைதம எனறாயிறறு வனம=ஜலம, தவைதமான ஜலமிருபபது; அதாவது, அநதத் தடாகம.

வனத்தில அரசா பார்த்தார்; அழகிய ஸரஸ்வதீநதியை அடைந்து, பரிசுத்த மனமுள்ளவர்களும் மரவுரியையும ஜடையையும தரிப்பவர்களுமான தாமம செய்பவர்களுக்கு இருப்பிடமான அவ்வனத்தில ஸித்திபெற்ற அனேகக கூட்டங்களைப பார்த்தார். பிறகு, தாமத்தில மனமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவரான அந்த அரசா, தேரிலிருந்து இறங்கி, தம்பிமார்களுடனும ஜனங்களுடனும, அளவற்ற சக்தியுள்ள இந்திரன ஸவர்க்கத்தை அடைவதுபோல, அந்தக் காட்டை அடைந்தார். ஸத்தியஸந்தரான அவரை ஸித்தசாரணக் கூட்டத்தினரும பார்க்க விருப்பமுள்ளவராக ஒன்று சேர்ந்து வந்தார்கள். நல்ல மனமுள்ளவரும அரசருள் சிங்கம் போன்றவருமான அவரைக் காட்டில வஸிப்பவர்களும ஞ்ஞந்து நின்றார்கள். தாமம செய்பவர்களுள் சிறந்தவரான அவர் எல்லாப் பெரியோர்களையும வணங்கித் தேவர் போலவும அரசா போலவும பிரதிமரியாதை செய்யப்பெற்று எல்லாப் பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களுடனும கூடிக் கைகூப்பிக்கொண்டு அவ்விடத்தில புகுந்தார். தம பிதாவைப்போல புண்ணியஸ்வபாவமுள்ளவரும மஹாதமாவுமான அந்த அரசா, தாமத்தில முயன்றவர்களான தவசிகளால அருகிலவந்து பூஜிக்கப்பெற்றவராகப் புஷ்பமுள்ள பெரிய மரத்தின அடியில உட்கார்ந்தார். பரதஸ்ரேஷ்டர்களான பீமனும அர்ஜுனனும் இரட்டையரும திரௌபதியும அந்த வேலைக்காரருமான யாவரும், வாகனங்களைவிட்டு, (அரசருக்கு) அடங்கினவர்களாகி அவ்விடத்தில நின்றார்கள். கொடிகள் படர்ந்திருத்தலால் வளைந்திருக்கிற அந்தப் பெரியமரமானது, வாஸத்தை அடைந்தவர்களும மஹாதமாக்களும வில்லாளிகளுமான பஞ்சபாண்டவர்களால் யானைக்கூட்டத்தின தலைமையானைகளால் பெரிய மலை விளங்குவதுபோல விளங்கிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களிடம் வந்து தர்மோபதேசம் செய்து வடக்கே சென்றது.)

அந்தக் காட்டை அடைந்து, ஸுகமடையத் தகுந்தவர்களான ராஜபுத்திரர்கள், கஷ்டமான வாஸத்தை அடைந்து, மங்கள

கரமான அந்த ஸரஸ்வதீநதியின ஸாலமரக்காடுகளில் இந்திரனுக்கு ஒப்பானவர்களாக பரீதியுடன் வஸிததார்கள். குருஸ்ரேஷ்டரும் மஹாநுபாவருமான அந்த அரசர் அவ்வனததில் அதிகமான கனி கிழஙகுகளால் முனிவர்களும தபஸிகளும பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களு மான யாவரையும திருப்திஅடைவித்தார். அநதப் பெரிய வனத தில வஸிககினற பாண்டவர்களான அரசர்களுக்கு நிரம்பின தவ மகிமையுள்ள புரோகிதரான தௌமயர் தநதைபோல இஷ்டிகளையும் பிதிருக்களுக கு றிதத கர்மங்களையும செயதார். ராஜயததிலிருந்து விலகி (வனததில) வஸிக்கின்ற [1] ஸ்ரீமான்களான அந்தப பாணடவர் களுக்கு மிக நிறைந்த தேஜஸுள்ளவரும புராதனருமான மார்க்கண் டேய ரிஷியானவர அதிதியாக அநத ஆஸ்ரமதததைக குறிதது வந் தார். ஜ்வலிககினற நெருபபுக்கொபபான காந்தியுள்ளவரும தேவர் களாலும ரிஷிகளாலும மனிதர்களாலும பூஜிக்கப பெற்றவரும் (அங்கே) வந்தவருமான அந்த மஹா முனிவரை ஒபபற்ற பலமும வீர்யமுமுள்ளவரும பெரியமனமுள்ளவரும குருகுல ஸ்ரேஷ்டரு மான யுதிஷ்டிரா பூஜை செய்தார். அளவற்ற தேஜஸுளளவரும் யாவும அறிந்தவரும மஹாதமாவுமான அம்முனிவர், மனவருதத மடைந்த தரௌபதியையும தர்மபுததிரரையும பீமஸேனரையும் அர்ஜுனரையும பாரதது மனததிலுல ஸ்ரீராமரை நினைததுக்கொணடு தவசிகளின நடுவில் சிரிததார.

தர்மபுததிரர், மனந்தளர்ந்து, 'இந்த எல்லாத தவசிகளும் ஸங் கோசததுடனிருக்கின்றார்கள். நீர், தவசிகள பார்தததுகொண்டிருக் குமபொழுது, எனனைப்பார்தது மகிழ்ந்து சிரிககிறீர. இது என்ன?' எனறு அவரைக் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர், 'ஐய! நான் ஸுதோ ஷப்படவுமில்லை; சிரிக்கவுமிலலை; களிபபினலுணடான கொழுபபும் என்னை அடையவில்லை. ஆனல், இப்பொழுது உனனுடைய ஆபத தைப் பார்தது ஸதயமான வ்ரதமுள்ள தசரத புதரரான ராமரை நினைக்கினறேன். பார்தததனே! அரசரான அவரும (உன்னைப்போ லவே) தநதையின கட்டளைப்படி வில்லேந்தி (த தம்பியான) லக்ஷ் மணனுடன் காட்டில வாஸததைச் செய்பவராகி முன்பு நிஸ்சயமாக பர்வதததின் காழவரையில் என்னாலேயே பார்க்கப்பட்டார். இந் திரனுக்கொப்பானவரும் பெரிய மனமுள்ளவரும யமனை அடக்குகிற வரும் நமுசியைக்கொன்றவரும குற்றமற்றவருமான (அந்த) ராமர்

1 'ஸ்ரீமான்களை = சோபையுடையவர்களை.' 'வனததில வஸிகையிலும சோபை குறையாதவர்கள்' என்பது.

பிதாவின கட்டளையிலை காடடில சஞசரித்துக்கொணடு தமது தா மதனதை செயதார். இநதிரனுககு ஒபபான வலிமையுளளவரும் மஹாவபாவரும யுதகங்களில ஜயிகக முடியாதவருமான அரசு (ராமரும) ஸுகங்களை விடடுக காடுகளில சஞ்சரிததார். அதலால, 'நான மிகக வலிமையுளளவன' எனறு அதாமதனதை செயயக கூடாது. குழநதாய! நாபாகன பிரதன முதலிய அரசாகளும கடலை முடிவாகவுடைய இநத பூமியை ஜயிதததை சததியதனாலேயே தலை லோகங்களை ஜயிததாரகள. 'மிகக வலிமையுளளவன' எனறு அதாமதனதை செயயகூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனே! காசி குருகு களுககு அரசனும பெரியபபனுமான அலாகனை, மாஸ்யங்களையும் பொருளகளையும இழநதபோதும, விரதம தவறாமலிருநதவனென்று சொலலுகிறாகள. 'மிகக வலிமையுளளவன' எனறு அதாமதனதை செய்யக்கூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனே! பிரமமாவிலை முதலிய வேதவாகயங்களிலை விதிகபபடடனதை ஸாதுகளான ஸபதரிஷிகள கொளவிதது தகொணடு ஆகாயதில விளங்குகினறார்கள. 'மிகக வலிமையுள்ளவன' எனறு அதாமதனதைச் செய்யகூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனே! அரசனே! அதிக பலமுள்ளவையும மலைகளின கொடுமுடிகளுககு ஒபபானவையும தகுநதங்களுளளவையுமான யானை களும ரதனது கடடளையிலிருப்பதைபபோல. 'மிக்க வலிமையுளள வன' எனறு அதாமதனதை செய்யக்கூடாது. ஓ! நரேசுவரா! அபபடியே, எல்லாப பிராணிகளையும் பார. ரதமுலை கடடளையிடப பட்டபடி தமது ஜாதிக்கேற்றவாறு எப்பொழுதும செயகையைச் செய்கினறன. 'மிக்க வலிமையுளளவன' என்று அதர்மதனதைச் செய்யகூடாது. ஓ! பாரத! சததியதனாலும தபதனாலும தருமதனாலும வெட்கதனாலும உனது புகழை தேவலோம, ஒளியையே பொருளாகவுடைய மாயையனது காந்தி போல, எல்லாப் பிராணிகளையும பிரகாசிகசசெய்கினறன. ஓ! மஹாபாவ! அரசனே! பிரதிஜ்ஞை செயதபடி காட்டில கஷ்டமான இநத வாசதனதை செய்து, பிறகு, விளங்கும (ராஜ்ய) லகஷ்மியைக் கொளவாகளிடமிருந்து, அநதந தேஜஸால அடையப் போகிறாய்' என்றார். அந்த மஹரிஷியானவர் தனகிகளின நடுவில் இனேகிதக் ருடன் கூடிய அவளை (நோக்கி) இவ்விதம் வார்த்தை சொல்லிவிட்டுத் தெளம்யரையும் கூடினவர்களான பார்த்தர்களையும கேட்டுக்கொணடு அங்கிருநது வடதிசைக் திக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தால்பியர், க்ஷத்திரியரின் வளர்ச்சிக்குப் பிராம்மணர் காரணமென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும், மஹரிஷிகள் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்ததும்.)

த்வைதவனத்தில மஹாதமாகளான பாண்டவாகள வஸிகும் போது, (அந்தப) பெரிய காடானது பிராம்மணாகளால நிரமபப் பெற்றதாயிறறு. எபபொழுதும எஙகும சொலலபபடுகினற வேத கோஷததால புணணியமான தவைதவனமெனனும் தடாகமானது பிரம்மலோகதகிறகு ஒபபானதாயிறறு. நானகு பகஙகளிலும சொலலபபடுகினற யஜுஸ், ரிகசு, ஸாமம, [1] பராமமணம இவற்றினுடைய சப்தமானது மனததிற்கினியதாக இருந்தது. பாரததாகருடைய நாணஒலியும புதிதிமானகளான பிராமமணர்களின் வேத சோஷமும மனதுக்கு இனியவையாயிருந்தன. பிராமமணருடன சேர்ந்த க்ஷதிரியஜாதியும மிகவும விளஙகிற்று. பிறகு, தாலபய குடுமபதததைச சேர்ந்த [2] பகரெனபவா (ஸந்தியையப) பூஜிதது உடகாரந்தவரும, ரிஷிகளால சூழபபட்டவரும, குந்தியின் புதிரரும, தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரரைப பாரதது இ சொலலலானார்.

'ஓ! குருஸ்ரேஷ்டரே! ஓ! பாரதரே! தவைதவனதில் தவசிகளான பிராமமணாகளுடைய அகனி நனகுஜவலிகினற ஹோம வேளையைபபாரும். இந்தப புணயவனதில பிருகுவமசதினரும அங்கிரஸ் வமசதினரும வஸிஷ்டவமசதினரும கஸ்யபவமசதினரும மிக்கபாகயசாலிகளான அகஸ்தியவம்சதவரும சிறந்த விரத முள்ள அதரிவமசதவாகளும, உலகமுழுமையிலும சிறந்தவாகளுமான பிராமமணர்கள் உம்முடனசேர்ந்து உமமால காகபப்பட்டுத தர்மங்களைச செய்கிறார்கள. ஓ! கௌரவரே! பாரத்தரே! கௌரவரே! உம்மைநோகிச் சொல்லப்போகிற என்னுடைய இந்த வார்த்தையை ஒருவழிப்பட்ட மனததோடு தமபிகளுடன கேளும். க்ஷதிரியஜாதியுடன் கூடிய பிராம்மண ஜாதியும் பிராம்மண ஜாதி

---

1 'கதபா நாம' எனபது மூலம; 'பராமமண்ம்' எனபது பழைய உரை. பாதம அக்ஷரம இவறறின வரையறையினறி இருபபது பராமமண்ணம.

2 இவர் தாலபயருடைய பரார்த்தர் எனறு தெரிகிறது.

யுடன் கூடிய க்ஷத்திரிய ஜாதியும் கிளம்பி, வனங்களை நெருப்பும் காற்றும் எரிப்பதுபோல பகைவர்களை எரிக்கும். இவ்வுலகத்தையும் அவ்வுலகத்தையும் ஜயிக்கவிரும்பினவன் நெடுங்காலம் பிராமணனை நோது சோதித்தவனுக இருக்க விரும்பக்கூடாது. அரசன் அறம் பொருள்களையறிந்தவனும் கலகமற்றவனுமான பிராமணனை அடைந்து பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றான். ப்ரஜைகளைக் காப்பதால் செயயப்படும் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவான புண்யகர்மத்தை யெனினும் பலியானவன், பிராமணனை விட வேறு சிறந்த உபாயத்தை உலகில் அறியவில்லை. பிராமணரின் சோகத்தையால் பூமியை அடைந்த அஸுரனை பலிசக்ரவர்த்திக்கு செல்வம் குறைவற்றிருக்கத்து. வேண்டிய வஸ்துக்களால் குறைவிலாமையும் இருந்தது. (அவன்) அநேக பிராமணர்களிடத்தில் நெடுநேரம் செய்து, பிறகு நாசத்தை அடைந்தான். ஸுகாயத்துடன்கூடின இந்த பூமியானது, பிராம்மணரில்லாத இடத்தை வாணரான (க்ஷத்திரியரை) நெடுங்காலம் அடைந்திராது. நீதிநூல்களைக் கற்றவனும் பிராமணனுலை கடடளையிட்டிருக்கின்றவனான அரசனுக்கு உலகம் வணங்குகின்றது. சணடையில் நடந்துவரும் யானையினுடைய பலம் குன்றுவதுபோல பிராமணர்களுடைய நிந்தனையால் க்ஷத்திரியனுடைய பலமானது குறைவடைகின்றது. பிராமணனுடைய பாணவையானது ஒப்புயர்வற்றது. க்ஷத்திரியனுடைய பலம் ஒப்பிடற்றது. அவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஸஞ்சரிக்குமிடமே உலகம் நிலைபெறுகின்றது. நெருப்பானது காற்றுடனே கூடி மிகவும் பெரிதாகிப் புகையை எரிப்பதுபோல, க்ஷத்திரியன பிராம்மணனுடன்கூடிப் பகைவரை எரிக்கின்றான். அடையாதவரை அடைவதற்கும் அடைந்தவரை விருத்திசெய்வதற்கும் ஆலோசனையைப் பிராமணர்களிடத்திலேயே செய்யவேண்டும். அடையப்படாதவரை அடைவதற்கும், கிடைத்தவரை விருத்திசெய்வதற்கும், நல்ல பாதுகாப்பில் தானம் செய்வதற்கும் சிக்ஷையுள்ளவனும் தேஜஸ்ஸுள்ளவனும் பண்டிதனும் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவனுமான பிராமணனையே (நன்னெறியில்) வளர்க்கச்செய்ய வேண்டும். ஐயனே! பரிதிவீரனே! வர்ணாச்ரமதர்மத்தை உனக்குப் பிராமணர்களிடத்தில் நன்கறிவதற்கு ஆசையுண்டாகின்றது. அதனால், உனது சித்தியானது எல்லா உலகங்களிலும் பிரசித்தமாக விளங்குகின்றது' என்றார். பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர்கள் யாவரும் கல்யாணமான பகைவர் தூங்குகாற்கள்; பரிக்ஷித்தரசர் ஸ்ரேஷ்டாதிபம் பண்ணப்படும் போது, மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றவராஞர்கள். த்வைபாயனர், நாரதர்,

ஜாமதக்நியர், ப்ருதுஶ்ரவஸ, இந்திரதயுமனர், பாலுகி, கிருதசேதஸ, ஸஹஸ்ரபாத, கர்ணஶ்ரவஸ, முஞ்சர், லவணாஶவா, காஶயபா, ஹாரீதா, ஸ்தூணகாணர், அகனிவேஶயா, சௌனகா, க்ருதவாக, ஸுவாக, பருஹதஶ்வர், விபாவஸு, ஊதவரேதஸ், வருஷாமிதரா, ஸுஹோதரா, ஹோதரவாஹனர் ஆகிய இவாகளும மறறும கடுமை யான விரதமுளள அனேக பிராமமணாகளும இநதிரனை ரிஷிகள பூஜிபபதுபோலத தாமபுததிரரைப பூஜிததாாகள.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திரௌபதி பீமன்முதலியவருக்கு எதிரில் யுதிஷ்டிரரிடம் துயரத்தோடு முறையிட்டது.)

பிறகு, துககசோகஙகளுககு இருபபிடமானவர்களும் காட்டை அடைநதவர்களுமான பார்ததர்கள திரௌபதியுடன மாலைககாலத தில உட்காாந்து கதைகளைச சொனனார்கள. பிறகு, பரியமானவளும் பார்ககததகுநதவளும கறறறிநதவளும பதிவிரதையுமான திரௌ பதியானவள் தர்மபுததிரரை நோககிப பினவருமாறு வார்ததையைச் சொலலினள.

'கெட்ட எணணமுள்ளவனும் குரூரனும் பாவியுமான அந்தத் துரியோதனனுககு நாம (கஷடப்படுமபோது) சிறிதளவேனும் துக்கமில்லை; நிச்சயம். ஓ! அரசரே! துஷ்டஸ்வபாவமுளளவனும் கெட்ட புததியுள்ளவனுமான அவன, தோலாடை உடுதத உம்மை என்னுடன் காட்டுக்கனுபபிய பினனும தாபததை அடையவில்லையே? தர்மபரரும் உயாந்தவருமான உம்மை அப்பொழுது ஸபையில் சொல்லக்கூடாத குரூரவார்ததைகளைக் கேட்கச் செய்தானே? பாவசசெய்கையுள்ள அவனுடைய மனமானது இருமபினாலானதே; நிச்சயம். கெட்ட மனமுளளவனும பாவியுமான அவன, நண்பர் கூட்டததுடன் கூடி, துக்கம் அடையத தகாதவரும ஸுகமடையத தக்கவருமான (உம்மை) இவ்வித துக்கததை அடையசசெய்து ஸந தோஷிக்கின்றான். ஓ! பாரதரே! அரசரே! நீர் தோலை ஆடை

யாககொண்டு காட்டிற்குக் கிளம்பினபோது பாவியான துரியோ
தனன், கர்ணன், கெட்ட எண்ணமுள்ள சகுனி, கெட்ட ஸ்வபாவமும்
குரூரமுமான அந்தச் துச்சாஸனன் (ஆகிய இந்த) நான்குபேர்களுக்கு
மாத்திரமே அப்பொழுது கண்ணீர்விழுவில்லை. ஓ! கௌரவரில்
சிறந்தவரே! துக்கத்தால் முற்றும் சூழப்பட்ட மற்ற எல்லாக் கௌர
வர்களுடைய கண்களிலிருந்தும் ஏராளமாய் விழுந்தது. ஓ! மஹாராஜரே!
முன்னிருந்த உமது படுக்கையையும் இந்தப் பரிதாபத்தையும் பார்த்
துத் துக்கத்திற்கு உரித்தில்லாதவரும் ஸுகத்திற்கு உரிய வருமான
உமமைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்றேன். மனைவியின் நடுவிலிருந்தும்
தந்தத்திலான செய்யப்பட்டதும் ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
மான ஆஸனத்தையும் இந்தக் ராஜனுக்கு ஏற்றதையும் பார்த்து இந்த
சோகம் எனக்குப் பிறக்கின்றது. ஓ! அரசரே! மனைவியின் அபர
களால் சூழப்பட்ட உமமைப்பார்த்தபடி, (இப்பொழுது) பாபாத்மாவள
யிருக்கிற எனக்குடைய மனத்திற்கு ஆறுதல் எது? ஓ! பாபாத்மரே!
ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானதும் சந்தனத்தினால் பூசப்பெற்ற
வருமான உமமைப்பார்த்து நான், சேனாநாயகனுடனும் புகழ்
பட்ட உம்மைப்பார்த்து பயத்தைத் அடைகின்றேனா. பாபிஷ்
திரரே! உமமை முந்தி வெண்கொற்றக்குடையின் நிழலிலிருக்
காகப் பார்த்தவனான நான் இப்பொழுது மரவுரி தரித்தவனாகப்
பார்க்கிறேன். அரசரே! பிரபுவே! விருப்பமான பல வஸ்துக்
களுமுள்ளதாகச் சமையல் செய்யப்பட்ட அன்னம் உமமுடைய
வீட்டிலிருந்து பொற்பாத்திரங்களால் அப்பொழுது அயிரக்கணக்
கான பராம்மணர்களுக்கு கொண்டுபோகப்பட்டதும், வெகு
யானைகளுக்குமே பிரமாதமாயிருக்கும் பிருதுவைத்தான தரித்து
சுவையுள்ள அதிகமான உபாயம் கொண்டதும், ரத்தி, வீட்
டில் அயிரக்கணக்கான விருப்பிய வஸ்துக்களையும் கொண்டதும்
ஸால பூரிகைப்பட்டதும், கவரு வரிதான பிரமாணமுடனேயும்
விருப்பப்படுகின்றவனுக்கான எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்
டிருப்பதுமான (இப்பொழுது) பாபாத்மாவாயிருக்கிற எனக்
குடைய மனத்திற்கு அது எப்படி? கர்ணன் செய்யப்பட்ட குண்ட
லங்களையணிந்த புஷ்கரனைப் பார்க்கிறார்களோ, கவசம் தரித்த
சரீரத்தை அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டதை யும் வீரர்களால்
சூழப்பட்டதுமான (அர்ஜுனனை) பார்க்கிறார்களோ, (அர்ஜுனத்
தால்) காண்டீவ தனுஸைப் பார்க்கின்றார்களா. பின்பனம் ஆயு

தலே அடையவிலலே. வனததில் வஸிபபவரும் துக்கததை அடைந்த வருமான இந்தப் பீமஸேனரை நினைக்கின்ற உமக்கு உசிதகாலத்தில் கோபமானது ஏன் விருததி அடையவிலலே? அரசரே! காரியங் களே தாமே செய்கிறவரும் தவறுதலிலலாதவரும் ஸுகமடையத தக்கவருமான பீமஸேனரைத துக்கததை அடைந்தவராகப் பார்த் தும ஏன உபேகஷை செய்கின்றீர்? அனேகவிதமான வாகனங்களா லும பலவிதமான வஸதிரங்களாலும பூஜிகபபடட அவர் காட்டை அடைநதிருபபதைக கணடும உமக்குக கோபம ஏன விருததி அடையவிலலே. இநதப பிரபுவானவர் யுததததில் எல்லாக் குருகளே யும் கொலலுவதறகு ஊக்கமுள்ளவா. உமது பிரதிஜஞைகுக கட் டுப்படடு இவா பொறுததிருக்கின்றார். இரண்டு கைகளுளளவரா யிருநதும், பாணங்களே வேகமாக விடுவதால ஆயிரம கைகளுள்ள கார்ததவீர்யார்ஜுனனுககொப்பானவரும, காலனுக்கும அந்தகனுக் கும யமனுக்கும ஒபபானவரும, உமது யாகததில தமது ஆயுத வலலமையால எலலா அரசாகளும வணங்கிப பிராம்மணாகளேப் பூஜிககச் செய்தவரும, தேவாகளாலும அஸுரர்களாலும பூஜிக்கப் பட்டவரும, கவலேபபடுகினறவரும், புருஷஸ்ரேஷ்டருமான இநத அர்ஜுனரைப பாரததும நீர் ஏன கோபமடையவிலலே? பாரதரே! ஸுகததிற்கு உரியவரும துக்கததிற்குத தகுதியிலலாதவருமான அர்ஜுனர் காட்டை அடைநதிருக்கக கணடும உமகருக் கோபம் விருததியடையவிலலேயே? அதனால மதிமயக்கததை அடைகின றேன். எவர் ஒரே தேருடன தேவாகளேயும மனிதர்களேயும நாகர் களேயும வென்றாரோ அவர் காட்டை அடைந்திருக்கக்கண்டும் உமக் குக் கோபம் ஏன் விருததி அடையவிலலே? பகைவர்களே வாட்டுப வரே! எவர் ஆசசரியமான வடிவமுளள வாகனங்களாலும குதிரைக ளாலும யானைகளாலும சூழபபடடு அரசர்களிடமிருந்து பொருள் களே வலிந்து கவர்நதாரோ, எவர் ஒரே முறையில் ஐந்நூறு பாணங் களே விடுவாரோ அவர் காட்டை அடைந்திருககக் கண்டும் உமக்கு ஏன் கோபம விருததி அடையவில்லே? யுதததில கேடகங்களுள்ள வர்களுள் சிறந்தவரும யெளவனமுள்ளவரும பருத்தவரும் கரியநிற முள்ளவருமான நகுலரைக் காட்டில் கண்டும் உமக்குக் கோபம ஏன் விருததியடையவிலலே? ஓ! அரசரே! யுதிஷ்டிரரே! அழகிய தோற்றமுள்ளவரும சூரரும் மாதரியின் புததிரருமான ஸஹதேவ ரைக் காட்டில் கணடும ஏன பொறுககின்றீர்? ஓ! வேந்தரே! துக் கததை அடையததகாதவர்களான நகுல ஸஹதேவர் இருவரையும்

துக்கத்தையடைந்தவர்களாகப் பார்த்தும் என் உமக்குக் கோபம் விருத்தியடையவில்லை? துருபதனுடைய குலத்தில் பிறந்தவளும், மஹாதமாவான பாண்டுவின மருமகளும், திருஷ்டத்யுமனனுக்குத் தங்கையும், வீரர்களுடைய பத்னியும், அவர்களை அனுஸரித்தவளுமான நான காட்டையடைந்தது தகுமோ என பொறுத்திருக்கின்றீர்? ஓ! பரதருள சிறந்தவரே! நமபிமார்களையும் எனையும் பாதுகாப்பது உமதுடைய மனம கஷ்டப்படாத காரணத்தால, உமகுக கோபமனபது சிறிதும் இலலை, இது நிசசயம. உலகத்தில கோபமிலலாத க்ஷத்திரியரிலலை. க்ஷத்திரியரினனயும தொலைவுக்கு ஹிம விபபவனனபோது உபபரபரவரினன நிசசயிகக முடிகிறது. க்ஷத்திரியரான உமதிடத்தில அதனன இபபொழுது மஹாபாபியனன காகக காண்கினறீரிலனல. ஓ! பரதர்களில சிறந்தவரே! எநத க்ஷத்திரியனன, காலம வந்தபோது, தேசபரதனதக காணாதிருகக முடியும? அவனன எலலாப் பிராணிகளும எபபொழுதும அவமதிகினறனன. அதனையால, பகைவர்களனனக குறித்து எவனிருத்தலும நீ பொறுககலாகாது. அவர்கள் சகதியிலலாதவரிலலை கொலலபபடாதவர்களல. இவவிஷயத்தில ஸநதேகமிலலை. அபபடியிரு, எநத க்ஷத்திரியன் பொறுமைகுரிய காலத்தில பொறுககவிலலையோ (அவனை) எலலாப் பிராணிகளுந தூறும் வெறுத்தவனாகவுமாகி இடமையிலலாம மறுமையிலும கேடடை அடைகின்றான்.

இருபத்தெட்டாவது அத்யாயம்

அர்ஜுனனுபதேசம். (தொடர்ச்சி)

(காலத்தினது ஏற்றபபடி (காரியத்தையும் பொறுமையையும் அடையவேணடுமென்பதற்கு பலிபோலலாதிருபபதை உதாரணமாக எடுத்துக காட்டி, அரிச ஸிலையின் கோபத்தை அடையவேணடுமென்று திரௌபதி யுதிஷ்டிரருக்குச சொலலியது.)

இந்த விஷயத்திலும், விதோசனனை அபபுத்திரனனை பலிக்கும் ப்ரஹ்லாதனுக்கும நடந்த பழமவாதாரமான இந்தப் பழைய இதிஹாஸத்தை சொலலுகின்றார்கள். அஸுரப்ரபேஷ்டனும மஹா

புததிமானும தர்மங்களின ரகஸ்யததை அறிநதவனும பிதாவின் பிதாவும அஸுராகளிலும தைதயாகளிலும சிறநதவனுமான ப்ரஹலாதனைப் பலியானவன கேடகலானான.

'ஓ! ஐயா! பொறுமை மேலானதா? அலலது [1] கோபம மேலானதா? இந்தச சந்தேகததைக கேட்கினற எனக்கு உளளபடி சொலலும. தர்மம தெரிநதவரே! இநத விஷயததில எது மேலானதோ அதை எனக்குச சநதேகமறச சொல்லும. அந்த உபதேசததை முழுமையும கேட்டு அதனபடி செய்வேன்' எனறான. எல்லா நிசசயததையும அறிநதவனும மிகக அறிஞனுமான பாடடன், இவவிதம சேடகபபடடபொழுது, சந்தேகததை வினவுகின்ற அவனுககு அவையாவறறையும சொலலலானான. 'ஓ! குழநதாய்! 'கோபமானது எபபொழுதும மேலானதனறு; பொறுமையும எபபொழுதும மேலானதனறு' எனறு இந்த இரணடையும் ஸநதேஹமறத தெரிநதுகொள்ளு. ஓ! குழந்தாய்! எவன் எபபொழுதும பொறுககின்றானோ அவன அனேக தோஷஙகளை அடைகினறான். அவனை வேலைக்காராகளும பகையும நடபுமில்லாத பொதுவானவர்களும பகைவர்களும அவமதிக்கினறார்கள. எலலா ஜனஙகளும் ஒரு ஸமயததிலும அவனை வணஙகார. ஓ! குழந்தாய! ஆனதுபற்றிக் கற்றோகளாலும் எபபோதுமே பொறுமையானது விலககப்பட்டிருக்கினறது. அற்பபுததியுளள வேலைககாரர்கள [2] (பொறுமையால) ஹிதமாயிருபபவனை அவமதிதது அதிக தோஷமுள்ளதன்மையை அடைகின்றாகள. அவனுடைய பொருளகளைக கவர்வதற்கும் விருமபுகின்றார்கள. புததியிலலாதவர்களான வேலைககாரர்கள் எஜமானனுடைய வாகனததையும் ஆடைகளையும் அலங்காரங்களையும படுக்கைகளையும் ஆஸனஙகளையும் போஜனஙகளையும பானங்களையும் எலலாப் பணடஙகளையும் இஷ்டப்படி எடுததுக்கொள்வார்கள். யஜமானன உததரவிற்கிணங்க, கட்டளையிடப்படடுக் கொடுக்கததக்க (வஸ்துக்களையும்) கொடார். யஜமானனை அவனுககுரிய பூஜைகளினால ஒரு பொழுதும் பூஜியாாகள. இவவுலகததில், அவமதிப்பானது மரணத்

---

1 'தேஜஸ்' எனபது மூலம; அதறகு, சக்தி, அதாவது, பகைவரை அடககும வன்மை முதலிய பல பொருளகள் உணடு இநத அத்யாயததில கோபம என்று வருமிடமெல்லாம, மூலததில, 'தேஜஸ' எனறு இருககிறது. அதற்கு, 'குரோதம' எனபது பழையவுரை,

2 'அவனை அவமதிதது அதிக தோஷமுளள தன்மையை அடைகின்றாகளன்றோ' எனறும் கொளளலாம்.

தைபபாகஇலும நிந்திகபபட்டது. ஓ! குழந்காய்! அபபடிப்பட்ட பொறுமையுளளவனை, வேலைக்காராகளும புதிராகளும பரிசாரகாகளும பொதுநிலையிலிருபபவாகளும கடுமையான வாதைகளையும சொலலுகினறாகள். பொறுமையுளள அவனுடைய மனைவியையும (அவனை) அவமதிதது விருமபுகினறாகள. அவனுடைய ஸ்திரீகளும புதியிலலாமல் இஷடபபடி பரவிருதிகினறாரகள. யஜமானனிடமிருந்து அறபதணடனையையும அடையாமலிருபபதால், தூஷடாகள எபபோதும் களிபபடைநது தோஷதனதை அடைவாரகள; அபகாரதையும செய்வாரகள. ஒருமனிதன பெரியவனுயிறறும பிறருககுத தீஙகுசெயயாதவனுயின அவன பூஜிககபபடான. மனிதாகள லாப பஙகளைப பூஜிகினறாரகள; நாகஙகளைக கொலலுகினற கருடனைப பூஜிபபதிலலை. எபபொழுதும பொறுமையுளளவாகளுககு இவையும மறறும பல தோஷஙகளும உணடு. ஓ! விதுரசன புதிமானே! பிறகு, பொறுமையிலலாதவாகளுடைய இநத தோஷஙகளை அறிநது கொள். கோபமுளளவன எபபொழுதும ரஜோகுணதனால தூணடப்பட்டு (க் கோபிக்கத) தகாதவிடதிலோ அலலது (கோபிக்க) தகாத விடதிலோ தனது சக்தியால் அனேக விதமான சிரஷடிகளை செய்கிறன். கோபதிறகு வசபபட்டவன சினேகிதாகளுடன விரோததையும அடைகிறன. உலகதிறகாகவும அபபடியே உறவினாகளாலும பகையையும அடைகிறன். அநத மனிதனை அவமானபடுதுவன பொருள் நாசதையும நிந்தையையும அனுதாபதையும மனஸதாபதையும பகையையும மயக்கதையும பகைவாகளையும அடைகிறன. மனிதனுளவன கோபபடுதால மனிதாகளிடதிலை அநியாயமாக அனேக சிகஷைகளை (க் செயகிறன்) ஐசுவரியதிலிருநதும பராமணாகளிலிருந்தும பணபு ஜனஙகளிலிருநதும சீகிரமாக தூரவிலகுகிறன். எவன் தனசாலி முநதியவறறைப பெருகுகுறவாகளையும திருடாகளையும் கோபதாலேயே அறுகுகினறானோ, விடியறபாறகாலதில் பாமபினிடம நடுஙகுவதுபோல அவனிடமிருநது உலகம நடுஙகுகிறது. எவனிடமிருநது உலகம நடுஙகுகிறதோ அவனுக்குச் செலவம எபபிறபாம உணடாகுமா? அவனுககுச சமயதனைபபாரதது நடகாதவனை அபகாரதனை செய்கினறானது; இது நிசசயம். ஆகையால், கோபதனை அதிகம வெளியிடகக கூடாது; எபபொழுதும மெனமையுளளவனுகையும இருகக கூடாது. அநத அநதக காலம்வருமபோது மெனமையுளளவனுகமோ அலலது கோபமுளளவனுகமோ இருகக வேணடும். எவன் (மெனமைககுரிய) காலதறகு மெதுவாகவும (கோபதறகுக

குரிய) காலததில் கோபமுளளவனுகவும் ஆகிறுனே அவனே இம்மை யிலும மறுமையிலும ஸுகததை அடைகிறுன. எப்பொழுதும் விடததகாதவைகளுமு விதவான்கள் சொல்லுகினறவைகளுமான பொறுமைக்குததகக காலங்களை உனககு விரிவாகச சொல்லுகின றேன். என்னிடமிருநது கேள.

எவன உனககு முன உபகாரியாயிருந்தாலும அவன் பெரிய குற்றம் செய்தவனுயினும, குற்றமசெயத அவனுடைய அந்தக்குற் றததை உபகாரததால் பொறுகக வேணடும. அறியாமையை அடைந்த குற்றவாளிகளுடைய குற்றததையும பொறுக்கவேண்டும. எலலா விஷயததிலும மனிதனுல் பாணடிததியமானது எளிதில அடைய முடியாததன்றே? மேலும், புததிபூர்வமாகச் செய்து அதைத தெரி யாமல் செய்ததாகச சொல்வாாகளானுல, குற்றம சிறிதானுலும, அவ் விதம கபடமாயுளள அந்தப்பாவிகளைக் கொல்லவேண்டும. நீ எலலாப பிராணிகளும் ஒரு பிழை பொறுகக வேண்டும. இரண்டாவது குறறம சிறிதானுலும (செயதவன்) கொல்லப்படததக்கவனே. அறியாதவனுல் ஒருகுற்றம செயயபபடடதாயிருககுமானுல பரிசீலனையினுல் நன்கு பரீக்ஷைசெய்து அவன விஷயததில பொறுக்கவேணடுமெனறே சொலலுகினறார்கள். ஸாமோபாயததால குரூரனைக கொல்லுகிறுன. ஸாமோபாயததால நலலவனையும் கொலலுகினறுன. ஸாமோபா யததால ஸாதிகக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், ஸாமோ பாயமே மிகக கடுமையானது. காலஙகளையும பிறகு தனனுடைய பலாபலததையும் நனகு தெரிந்துகொணடு காரணததையும் ஆலோ சிததுப்பார்ததுக் கோபமோ அல்லது பொறுமையோ செய் யததகுநதது. தேசகாலங்களை எதிர்பாரபபவாகளுக்குத தேசகால மிலலாதபோது ஒன்றும செய்யஇயலாது. அப்படியே, உலகபயத் தாலும் குற்றததைப பொறுகக வேணடும். பொறுமைக்கு இவ்வாறுன இந்தக் காலஙகள் சொல்லபபட்டன. இதற்கு வேறுக வருமிடங்களில கோபததிற்குச சமயமென்று சொல்லபபடுகிறது' என்றுன.

ஓ! நாதிபரே! ஆகையால, பேராசைகொணடவர்களும எப் பொழுதும் அபகாரிகளுமான த்ருதராஷ்டிரபுததிரர்களிடததில் உம் முடைய கோபததிற்கு (இது) காலமென்று நான நினைக்கின்றேன். இபபொழுது கௌரவர்களைக் குறிததுப பொறுமைக்குரியகாலம் ஒன்றும் இல்லையன்றே? கோபத்திற்குக் காலம் வநதபோது, நீர் கோபததைச் செலுத்தவேணடும். மெதுவாயிருப்பவன் அவமதிக்கப் பட்டவனுகிறுன. கடுமையாயிருப்பவனிடமிருநது உலகம் நடுக்க

மடைகிறது. காலம வந்தபோது இரண்டையும் எவன் அறிகிறானோ அவனே பூமிக்கு அரசன.

இருபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் திரௌபதியைப் பார்த்துக் கோபத்தில் பல குற்றங்களிருப்பதை எடுத்துக் காட்டிக் கோபத்தை நிந்தித்தது)

இனிமையான அங்கோமுமை பதமுமுள்ளதும் அழகியதானதிரௌபதியின வாக்கியங்களைக் கேட்டு, அரசரான யுதிஷ்டிரர, புன்னகையுடனது, அவளிடமாகவிது சொல்லலானார.—

'மிகுந்த அறிவுள்ளவளே! கெட்டவர்களின துரியோதனனிடத்தும் நீ கோபங்கொண்டாய். அதனால, கோபத்தைப் பலவிதமாகக் கொண்டாடுகிறாய். எல்லாவற்றையும் வெல்லுகிற காரணமுமாகக் கோபமெனகிற சத்துருவைக் காரணங்களுடன் எனனிடமிருந்து கேட்பாயாக. கோபம மனிதர்களுக்கு கொலையாகின்றது. அதுவே திருமபவும (அடுத்தபடி டால) பிரளயமாகிறது. ஓ! பேதமுள்ளவளே! இவ்விதம் அதிகமாய கேடும் கோபத்தைக் காரணமாயுடையன என்று அறிந்துகொள்க. மிக்க மங்களமுள்ளவளே! எவன கோபத்தை அடக்குகிறானோ அவனுக்கு ஐசுவரியம் உண்டாகிறது; எவன கோபத்தை உண்டாக்கவில்லையோ அவனுக்குக் கேடு உண்டாகிறது; நிசயம. மங்களமுள்ளவளே! ஆகையால, கோபம் கேடுக்கு காரணமாகிறது. ஓ! கல்யாணவதீ! எப்பொழுதும் கோபத்தை வெளியிடுகின்றமனிதருக்கு, மிக்க பயங்கரமான அந்தக் கோபமானது கேட்டிற்கு ஏதுவாகின்றது. இவ்வுலகத்தில் கோபமுள்ளவர்களாகவே ப்ராணிகளுக்கு நாசம் காணப்படுகிறதன்றோ? ஆகையால, எண்ணற்றோன்றவன் உலகத்தை நாசம்செய்யும் கோபத்தை எவ்விதம வெளிவிடுவன்? கோபங்கொண்ட மனிதன்

பாவததைச் செய்வான். கோபங்கொணடவன் குருக்களையும் கொன்று விடுவான். கோபங்கொணடவன் குரூரமான வாததையால பெரியோர்களையும் அவமதிகின்றான். கோபஙகொணடவன் சொலலததகுநததையும சொல்லததகாததையும ஒருபோதும அறியான. கோபஙகொணடவனுககுச செயயததகாதது இல்லை; அதுபோல, சொலலததகாததுமிலலை. கோபததால கொலலததகாதவர்களையும கொல்லுவான். கொலலததக்கவர்களை நனகு பூஜையும செயவான. கோபஙகொணடவன் தன்னையும எமன் வீடடை அடையசசெய்வான. இநதததோஷங்களைப பாகினறவாகளும இமமையிலும மறுமையிலும மிகசசிறந்த ஸ்ரேயஸை விரும்புகினறவர்களுமான கற்றறிநத பெரியோர்களால கோபம ஜயிககபபடடிருக்கினறது. பணடிதாகளால விலககப்பட்ட அந்தக் கோபததை எவனிதம எனபோனறவன் செய்வன? திரௌபதி! இதை எண்ணியே எனகதக் கோபம விருததி அடையவிலலை. கோபிகிறவனுககுப் பிரதி கோபியாதவன் தன்னையும பிறாகளையும பெரிய பயததிலிருநதும காபபாறறுகிறான. இவன இருவருககும தோஷததைப போக்குகிறவன. சகதியற்றவனும மூடனும துனபமடைநதவனுமான மனிதன, தனனிலும வலியவாகளான மனிதாகளின்மேல கோபிபபானகில், கடைசியில் தேகததை விடுகினறான். மனததை அடகாதவனுகிச சரீரததை விடும அவனுககு உலகஙகள நகிகினறன. ஓ! திரௌபதி! ஆகையால, சகதியற்றவனுக்குக கோபததை அடக்குதல் (சிறந்ததெனறு) எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அபபடியே, சக்தனை எநத அறிஞன துனபம செயயபபடடவனுகிக கோபிகினறானே அவன் சதருவை நாசம்செய்து பரலோகததில சந்தோஷததை அடையான. ஆகையால், பலமுள்ளவனுனனும பலமற்றவனுனனும, எப்பொழுதும், ஆபததுகாலதிலும அறிவுளளவன் பொறுததுக் கொளளவேணடும. ஓ! திரௌபதி! இங்கே ஸாதுக்கள் கோபததை ஜயிப்பதைப புகழகின்றார்கள். பொறுமையுளள ஸாதுவானவன் கோபததை ஜயிததல எப்பொழுதும் இவவுலகததில ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமானது. ஸத்தியமானது பொய்யைக்காடடிலும மேலானது. குரூரததனமையைக்காட்டிலும, குரூரமிலலாமை மேலானது. ஆகையால், இவ்விதம் அனேக தோஷமுளளதும ஸாதுக்களால விலககப்பட்டதும எல்லா லோகததையும் நாசம் செய்யக்கூடியதுமான அந்தக் கோபததை என்னைப் போனறவன விடவேணடும. தீர்க்கதாசிகளான பணடிதர்கள, எவனைப் பராக்கிரம முள்ளவனென்று சொல்லுகினறார்களோ, அவனுக்குக்

கோபம் [1] விரும்பப்படாததாக ஆகாதென்பது நிசயம். ரவண உண்டான கோபத்தை அறிவால் தடுக்கினறீரே; அவனை உண்மையறிந்த கபரிரர்கள பராக்ரமமுள்ளவனுக அறிகினறார்களை. அழகிய இடையுள்ளவளே! கோபமுள்ளவன காரியத்தை உள்ளபடியே பாரகிறதிலலை; கோபமுள்ள மனிதன அகாயத்தை ஆலோசிதுப் பாரப்பதிலலை; மரியாதையையும் நிலைகிறதிலலை. கோபங்கொண்டவன கொலலுத தகாதவரகளையும கொலலுகினறான. கடினமான (வாரத்தைகளால) குருக்களையும தூணபபடுதுகினறான. அதைகயால, பராகரமத்தைக காட்டவேணடியபோது, கோபமானது நெடுந்தூரத்தில விலகுதலாகாது. விணமுடிக்கும திறமை, பகைவருக்குத தூணபம விளைவிககும உபாயத்தை ஆலோசிதல், பகைவரை அடக்கும திறமை, காரியத்தைச சிகரமாக முடிககும தனமை ஆகிய நானகும ராஜனின குணங்கள. இவைகளை கோபமூடனாலல உள்ளபடி அடையதகாதவை அலல. மனிதன கோபத்தை விட்டானேறே கன்று பராகரமத்தை அடைவான? மிக பரதிபலனளிகக வலலதும கோபமடைந்தால் காலதேதசத்தைப் பாரகாத சகதியானது நனகு அடையமுடியாது. அறிவாரநதவரகளால கோபமானது பராகரமமென்று அடிகடி நிசயிகபபடடது. லோகநாதத்திறகாக மனிதரகளைக குறிதது மஹாகுணத்தினை காயமாக கோபமானது ஏறபடுதபபடடது. அதைகயால், அடிகடி கருகாரியதனை செயயும மனிதன் கோபத்தை விடவேணடும. தனனுடைய நாடடத்திலிருநது விலகாதவன சிறநதவனெனபதும (தன கர்மங்களை விட) கோபங்கொணடவன சிறநதவனலலனெனபதும நிசயம. நிருதிகாகாதவனே! பரதிரயிலலாத மூடாகளுடனகு எலலாவறறிலும தவறுதல ஏறபடுமானால எனபோனறவறறுகு எவவிதம தவறுதல ஏறபடும? மனிதாகளுடனபிறநதகோபமான பெரதலையுள்ளவரகளை இவரகளால மனிதாகளுடனகு சேரகையை உணடாகாது. பகையானது கோபதனை மூலமாக உடையதனறோ? துணபம செயயபபடடவன பிறருடைய துணபதனை உணடுபணணுவான். குருவினால துணபபடுத்தபபடடவன (குருவையும) தணடிபபானனறோ. இவவிதமாகால பிறனால கொலலபபடடவன கோபதனை உணடுபணணும அநரதம பரவினதாகும. வாயினால வையபபடட மனிதனை, பிறகு, யாவனையும திருபபி வையான; அடிகக்பபடடால, திருபபி அடிபபான. துணபம செயயபபட

---

1 ‘கோபத்தை’ என்பது மூலம்.

டால் அப்படியே துன்பம் செய்வான். பிதாக்கள் புததிரர்களை அடிக்கினறார்களனறோ? அதுபோலப் புததிரர்கள பிதாககளையும் அடிக்கினறாகள. கணவர்கள் மனைவிகளையும், மனைவிகள கணவாகளையும் அடிககினறாகள. அழகிய முகமுள்ள திரௌபதி! லோகம இவ்விதம மிகக கோபததை அடைந்தபோது உதபததியுணடாகாது. பரஜைகளின பிறபபு (த தம்பதிகளின்) ப்ரீதியைக காரணமாக உடையதென்று அறிநதுகொள். ஓ! திரௌபதி! அபபடிப்பட்ட கோபஙகொணட எலலா மனிதாகளும சீககிரம குறைவடைவாாகள். ஆகையால, கோபமானது பரஜைகளுககு நாசததிறகும செலவக்குறைவிறகும (காரணமானது). உலகததில பூமிக்கொபபான பொறுமையுளளவாகள காணபபடுகினற காரணததால பராணிகளுககுப பிறப்பும ஐஸவரியமும் உண்டாகினறன. கல்யாண குணமுளளவளே! இஙகே பொறுமையுளளவனிடமிருநதே பராணிகளின் பிறபபும் சொல்லபபடுதலால, எல்லா ஆபததுக்களிலும மனிதன பொறுததுககொளளவேண்டும. பலமுளளவனால நிநதிக்கப்பட்டாலும, அடிககப்பட்டாலும, கோபிககபபட்டாலும அசகதன் பொறுபபதுபோலப பொறுததுககொளளுகிறவனும, எபபொழுதும கோபததை ஜயிததவனும சிறநத விதவானுமான பெருமைவாயநதவனுககு அழிவறற உலகங்கள் கிடைககினறன. கோபிபபவன் அறிவு குறைநதவனாகி இமமையிலும் மறுமையிலும நாசததை அடைகிறான. ஏ! கிருஷணையே! இவ்விஷயததிலும பொறுமையுளளவாகளில் சிறந்தவரும மஹாதமாவுமான காஸயபரால சொலலப்பட்டவையும எப்பொழுதும பொறுமையுள்ளவர்களைப பறறியவையுமான ஸ்லோகங்களைச் சொல்லுகினறார்கள்.

'பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே யாகம். பொறுமையே வேதஙகள. பொறுமையே சாஸ்திரம். எவன அதை இவ்விதம் அறிகிறானோ அவன யாவறறையும பொறுததுககொள்ளத தக்கவனாகிறான். பொறுமையே [1] ப்ரமமம். பொறுமையே சததியம். பொறுமையே சென்றதும வருவதும். பொறுமையே தவம். பொறுமையே சௌசம. பொறுமையினாலேயே இந்த ஜகததானது தரிககப்படடிருக்கின்றது. பொறுமையுள்ளவர்கள யஜஞததையறிந்தவர்களின லோகஙகளைத தாண்டி அவைகளுககு மேலான ஸ்தானததை அடைகினறார்கள். ப்ரமமததை அறிநதவர்களின் உலகததையும தபஸ்விகளின் உலகங்களையும தாணடி மேலான உலகமடைகின்றார்

1 'பரமம' என்பது மூலம, 'பராமமணஜாதி' எனபது பழையவுரை.

கள். யாகம செயகிறவர்களுடைய உலகங்கள வேறு. (குளம வெட்டுதல, தேவாலயம் கடடுதல, தோடடம வைகுதல முதலிய) காமாவைச செய்கிறவாகளுடைய உலகங்கள வேறு. பொறுமை யுளளவாகளுககு பரமலோகதது மிகச பூஜிக்கபபடட உலகங் கள (உணடு). பொறுமையே சகதியுளளவாகளுடைய சக்தி. பொறுமையே தவிகளின தவம. பொறுமையே சுதியுளளவர் களுடைய சுதியம. பொறுமையே யாகம. பொறுமையே மன அடக்கம. ஓ! யுதிஷடிரனே! எநதப பொறுமையில வேறுமம சுத தியமும யாகஙகளும லோகங்களும இருக்கினறனவோ அப்படிப் பட்ட அநதப் பொறுமையை எனபோனறவன எவவிதம விடுவன? யாகம செயகிறவாகளுக்கு (வேறு) உலகங்கள சொலலபபடுகின்றன. அதுபோலவே, பொறுமையுளளவர்களுக்கும வேறு உலகங்கள சொல்லபபடடன. அறிவுளளவனான மனிதன எபபொழுதும பொறுத்துக்கொளளவேணடும. எபபொழுது யாவற்றையும் பொறுக கிறானோ அபபொழுது பிரம்மமாகிறான. பொறுமையுளளவர் களுக்கே இநத உலகம் (உணடு). பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே பர லோகமும உணடு. பொறுமையுளளவர்கள் இவவுலகதது நலல மகிழ்ச்சி அடைகிறாகள, பரலோகதிலும மேலான கதியை அடைகினறாகள. எநத மனிதனுடைய தோஷமான து எபபொ ழுதும பொறுமையால நடைசெயயபபடடதோ அவனுக்கு [1] மிக சிறநத லோகங்களுணடு. ஆகையால, பொறுமை சிறநத தென்று கருதபபடடது. எப்பொழுதும பொறுமையுள்ளவர் களின பெருமைகள இவ்விதம காபயபபால சொல்லப்பட்டன. ஓ! நிலைபபதி! நீ பொறுமையின பெருமையைக கேட்டுச சந்தோஷம அமைடையாக; தேறியாதே. சந்தரனின முனனாலும பிறநாமதறகுமான பிரஜாபதி நாது அபதகதனைப பகுபபார். தேவரி பிருதராள கேசவரும அடகுநலலைப பகுபபார். ஆதோமுநசாரி யாரும சுதிருவான விதுரரும அடகுநலலதே மேலானதெ சொல் லுவார்கள். கிருபரும சஞ்சயனும அடகுநலலதே (மேலென்று) சொலலுவார்கள். தேவாதகதகுரியும யுதிஷடிரனும அப்படியே அடகுநலலை மேலானதாகச் சொலலுவார். எனகள பாட்டனுமான வியாஸரும எப்பொழுதும அடகுநலலைப பகுத்து) சொல்லுகின்றார். ஜாபீயாலனை ஜாஜலன இவர்களால

---

1 லகுநியமே எதில் அறவுபனிகத்துக்கு வேறு சுலகள் சொலலபபடடன.

ஸமாதானத்தைக் குறித்து ஏவப்பட்டு, ராஜ்யத்தை நிசசயமாய்க் கொடுப்பானென்பது என்னுடைய எணணம. பராசையால் கொடாவிடில, நாசத்தை அடைந்துவிடுவான. பரதர்களுடைய நாசத திற்காசப் பயங்கரமான இந்தக காலம வந்திருகிறது எனனும நிசசயம முந்தியே எனகு எப்பொழுதும உணடு. பொறுமையா னது துரியோதனன் யோக்கியனல்லனெனறு என்னையே அடை கினறது. ஆகையால, அவவிஷயததில நானே தக்கவனென று இவவிதம பொறுமை என்னை அடைகின்றது. இது விவேகிகளின் நடை. இது ஸநாதனமான தாமம. ஆகையால, நான் பொறுமை யையும அஹிம்ஸையையும உணமையாக அனுஷ்டிக்கப்போகிறேன்' எனறார்.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கணவர்களுடைய கஷ்டங்களைப் பார்த்துத் துன்பமடைந்த திரௌபதி தரும முதலியவற்றைக் காட்டிலும் தெய்வமே பெரிதென்று கூறியது.)

திரௌபதி, 'உமக்கு மோகததை உணடுபணணினவர்களான ராஸ்வரருக்கும பூர்வகர்மாவுககும வணங்குகினறேன். நீர் ஆளத் தகுநததும் தகபபன் பாட்டன முறையாகக கிடைததுமான ராஜயததில் உமக்கு வேறுனபுதது உண்டாயிருககின்றது. ஒவ் வொரு பிறவியிலும் வெவ்வேறுவிதமான போக்யவஸ்துவானது வினைக்குத தக்கபடி ஏற்படுததப்பட்டது. ஆகையால், கர்மாக்கள் நிச்சயமான பயனுள்ளவைகள். மோகததால கர்மபலன்களை விட விரும்புகிறான். இவ்வுலகததில் பொறுக்கமுடியாத இந்தத துகக மானது உமக்கு நோந்திருந்தால, ஒருவன், தர்மததாலும அஹிம் ஸையாலும் பொறுமையாலும நேர்மையாலும கருணையுள்ளவனு யிருப்பதாலும் ஒருபோதும் ஐஸ்வரியததை அடையான; நீரும் இந்தததுக்கததுககுத தகவலலீர்; மிக்க பராகிரமமுள்ள உமது இந்தப பராதாக்களும ஸஹிககததக்கவரல்லர். பாரதரே! அவர் கள் அக்காலத்திலும் இப்பொழுதும ஒருகாலும் ஒன்றையும் தர் மத்தைவிட மிகக பிரியமாகக் கருதவில்லை; (தர்மததை) உயிரை யும்விட மேலானதாக நினைக்கின்றனர். 'தர்மததிற்காகவே உம

முடைய ராஜ்யம். கர்மத்திறகாகவே உம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை' என்று பிராமணர்களும் குருக்களும் தேவதைகளும் அறிவார்கள். பீமார்ஜுனர்களையும் மாத்ரியினுடைய இரண்டு குமாரர்களையும் எனக்கையும் நீர் விடுவித்துவிடுவதனால் என்னுடைய மரணமும்; ஆனால், தர்மத்தையோ விடமாட்டீர். தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகின்றவர் அரசரை அப்படிக் காக்கப்பட்ட தர்மம் காப்பாற்றுகின்றதென்று பெரியோர்களிடமிருந்து நான் கேட்டிருக்கிறேன். உண்மையோ அது காப்பாற்றுகிறதென்று நிச்சயிக்கின்றேன். ஓ! மனிதரில் சிறந்தவரே! மற்றவர்களைவிடவும் நிச்சயமாக எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே உமது புத்தியானது மனிதனுடைய கண்ணுடைய நிழல்போல அநுஸரிக்கின்றது. ஸாமான்யமான குணங்களையும் நீர் அவமதிக்கமாட்டீர். சிறந்த குணங்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? எல்லாப் பூமியையும் அடைந்தும், பரமஸ்வர்க்கத்தையும் உமக்கு விருத்தியடையவில்லை. ஓ! பாரதர்களிலே! ஸ்வதர்மாசரணங்களால் தேவதைகளையும் ஸ்வதர்மாசரணங்களால் பித்ருக்களையும் தானங்களால் ப்ராமணர்களையும் எப்பொழுதும் உபாஸிக்கின்றீர். ஓ! பார்த்தரே! பாரதரே! மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பும் ஸந்யாஸிகளும் திருஷ்டர்களான ப்ராம்மணர்கள் எப்பொழுதும் எல்லாப் பதார்த்தங்களைக்கொண்டும் உபாஸனை திருப்தியடைவிக்கப்பட்டார்கள். தபஸ்வியான தர்மத்தினால் சாபமிடப்பார்கள். தேவானம் செயலிக்கும் விஷயத்தில் நான் தேவர்களுக்கு இருக்கின்றேன். காட்டிலுள்ள ஸர்வ ஜந்துக்களுக்கு காட்டிலுள்ள தேவதைகளைக் கொடுக்கின்றீர். ப்ராம்மணர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடாதது உமதுடைய வீட்டில் ஒன்று மில்லை. வைதானர்களுடைய முடிவில் கர்மமும் மாலையும் அதிதிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் கொடுத்து மிஞ்சின அன்னத்தைக் கொண்டு ப்ரியங்கொள்ளுகிறீர். ஓ! குருவம்சத்தவரே! காம்யங்களும் யஜ்ஞத்தில் கர்மங்களும் இவற்றை ஸாதனங்களையும் பாகயஜ்ஞங்களையும் ப்ரஜைகளை எப்பொழுதும் கடக்கின்றன. யஜ்ஞத்தைவிடவும் ஸ்வர்க்கம் தரும் தர்மங்களால் வர்ணிக்கப்பட்டதாயுள்ள இந்தக் கர்ம பெரியகாட்டில் வர்ணிக்கையில், வர்ணிக்கின்ற உமக்குக் கர்மம் குறைவுபடையவில்லை. அப்படியிருக்கும் பொழுதும் பெண்டிர்களும் தேவஸ்வரூபமும் மற்றுமுள்ள அதிதிகளையும் கௌரவத்தையுடன் உபாஸனை செய்யப்பட்டனர். ஓ! பாரதர்களே! இங்கு குள்ளமான ரூபத்தின் அழகையுடைய விபரீதமான புத்தியால் தினந்தினம் கர்மங்களையும் மனங்களையும் தானங்களையும் தேர்ந்தீர். தேவஸ்தானங்களிலும்

தையுள்ளவரும் மிகக்கொடுகிறவரும புததிமானும் உண்மைபேசு கிறவருமான உமகுசு சூதிதனனும வயஸனததில் செல்லும புததி எப்படி உணடாயிற்று? ஓ! பார்ததரே! மிகவும பொறுக்கமுடியாத உமமுடைய இந்தத துககததைப பார்ததது மிகக மயகமும வருகிறது. மனம் வருத்தததைஅடைகிறது. உலகமானது ஈஸ்வரருடைய வசததில் கடடுப்பட்டிருபபதுபோலத தன வசததில கடடுப்பட்டிருகுகவிலலை எனபதைப்பற்றி இநத இதிஹாஸததைச சொல்லுகிறார்கள்.

மூஙகிய காமாவைப பெரிதாக அனுஸரிக்கிறவரும் ஸருஷ்டிப் பவருமான ஈஸ்வரரே பிராணிகளுகுகு ஸுகதுகுகஙகளும் பிரியாப் பிரியஙகளுமான எல்லாவறறையும கொடுக்கிறார; அரசரே! ஒரே இடததில மனததை நிறுததினவனும தீரனுமான மனிதன் கடடை யால செய்யபபடட பெண்பதுமையை எவ்விதம சரீரததையும் ஒவ்வோர் அவயவஙகளையும ஆடடிவைகுகிறானே அவவிதமே இந்த ப்ரஜைகளை ஆடடிவைகுகிறார். பாரதரே! ஈஸ்வரா ஆகாயமபோல இஙகு எல்லாபபாணிகளையும வ்யாபிததுகினறு கூஷமத்தையும் கெடுதலையும செயவிகுகிறார். கயிறறால கடடபபடட கிளிபோல இந்த ஜீவன் தன வசமிலலாதவனுக நடததபபடுகிறான; ஈஸ்வர ருடைய வசததிலிருந்துகொணடிருகுகிறன, ஆதலால், மற்றவர்க ளுக்கும தனகும யஜமானனலலன. நூலில கோக்கபபட்ட மணிபோலவும், மூக்குக்கயிற்றால் கோகபபடட காளைபோலவும், தன்மயனும் அவருகு அடஙகினவனும பிருந்துகொணடு ஈஸ்வர ருடைய கடடளையை அனுஸரிக்கிறன. நழுவி விழுந்து பரவாகதது னுடைய நடுவையடைந்த கரையிலுளள மரமபோல இநத மனிதன் அஸவதந்திரனுகி[1] ஈஸ்வரரை அனுசரிகுகிறான். அறிவற்ற இந்த மனிதன் ஈஸ்வரரால ஏவப்பட்டுத தனனுடைய ஸுகதுகுகஙகளில் ஸ்வதந்திரமிலலாமல் ஸ்வர்க்கததையோ நரகததையோ அடைவான. ஓ! பாரத! புலநூனிகள் பலமுள்ள காற்றினுடைய வசததை எவவி தம் அடைகினறனவோ அவவிதம் எல்லாப்பாணிகளும ஈஸ்வர ருடைய வசததை அடைகின்றன. ஈஸ்வரரோ பாணிகளை நல்ல கர்மாவிலோ கெட்ட கர்மாவிலோ சேரதது க்கொண்டு பரவியிருக்கி றார். இவர் இபபடிப்படடவர் எனறு காணப்படவிலலை. ஈஸ்வரர்

---

1 'காலம பஜதி' எனபது மூலம, 'பரமாதமாவை அடைகினறன' எனபது பழையவுரை.

சுபதையும அசுபதையும பயனுகவுடைய கர்மாக்களை எதனால செயவிகிறாரோ, கேஷத்ரிமனறு பெயரையுடைய அபபடிப பட்ட இநத சரீரமானது ரசருக்குக காரணமாகதிரமே. எவர் தமமுடைய மாயையால பிராணிகளை மோகிக்கசசெய்து பிராணி களைகொணடே கொலலுகினறாரோ, அப்படிபபட்ட ரசரால செயயப்பட்ட இநத மாயையின மகிமையானது எவவிதமென்பதைப பாரும. உணமையைக கணடவாகளான முனிவாகளால வேறுவிதமாகப் பாகுபடுத்தபபட்டவைகள் (மூடர்களுகது) [1] வாயுவின வேகம போல வேறுவிதமாகச சுற்றுகின்றன. அநத அந்த வஸ்துகளைக் குறிதது மனிதாகள வேறு விதமாகவே கொளளுகிறாகள. அவை களை ரபவர் வேறு விதமாக ஆகவும் அழிக்கவும செய்கிறார். அசைவற்றதும அறிவுறறதுமான கடடையைக கட்டையாலும, கலலைக் கலலாலும, இருமபை இருமபினாலும எவவிதம வெடடி வாஜை அவவிதம நாமாயுண்டானவரும பரமமாவின பிரதாவம தேவருமான அநத பகவான் மாயையைசசெய்து, பிராணிகளைக் கொணடு பிராணிகளைக கொலலுகிறார. பாலன் விளையாடுப பொருள்களினால விளையாடுவதுபோலத காம விருமபியபடி செய்யும பிரபுவான இநத பகவான் சேதனதையும பிரிததும பிராணிகளால விளை யாடுகினறார். அபபடியே ! ரபவர மாதாபிதாவைபபோலட பிராணி களிடதது இரகிலிருகவிலலை. இநத மறற மனிதாகள போலக கோப தாப தோடு பிரவிரதிகிறார். நலலொழுக்கமுளள மேலோர்கள் வெட்க முள்ளவர்களுமம ஜீவனதறகாகக கஷ்டபபடுகின்றவர்களுமாயிருக கலையும, துஷ்டராகள மெய்ம்மைறறது ஸுகமுள்ளவர்களாயிருகதலையும் கணடு ஆலோசிக செயகிலலாதறன. ஓ ! பார்தத்தரே ! உடனகு நேரதது நிருகிற இநத ஆபதகாலதையும துரியோதனனிடததிலிருகக்கிற செலவத தையும பார்தது இந்த மாறுன நிலைமையைப் பார்கக்கிற அந்த ரப்ர வரை நிநதிக்கினறேன். மேலோர்களின் சாஸ்திரதைதக் கடந்த வனும குறறமுமம பேராசையுள்ளவனும தர்மத்தை அழிப்பவனு மான துரியோதனனிடததில செலவதனதைக் கொடுத்து ஈஸ்வரர் என்ன பயனை அடைகிறார் ? செய்யபபட்ட விரோதமானது செய்தவரை யேயன்றி மறறவரை அடையாதாலும, அந்தத நிரிரோதியால ரபவர் நிச்சயம பற்றப்படுகிறார். செய்யப்பட்ட பாபகர்மாவானது செய் தவரையே அடையாவிடில், இவ்விஷயத்தில் (மனிதர்) வலிமையே

1 'பிரகர இவ நரலயதே :' என்பதன மூலம். 'குரியஸ்ரனை கரண மேவல' என்பது பாடாந்தரம்.

காரணமெனறு எணணி இங்கே வலிமையற்ற ஜனங்களைக் குறித துத துககிககின்றேன' எனறாள.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தர்மத்துக்குப் பயனுண்டென்று திரௌபதிக்குக் கூறியது)

யுதிஷடிரா, 'ஓ! யஜ்ஞசேனன குமாரியே! சுபமானதும் அழகிய சொல்லுள்ளதும் இனியதுமாக உனனால சொல்லபபட்ட வாாததையானது எமமால கேடகபபட்டது. ஆனால், நாஸ்திக யததைப பேசுகிறாய். ஓ! ராஜபுதரீ! நான் தாமததில பயனை விருமபிக்கொணடு செய்யவிலலை; கொடுகக வேண்டுமென்றே கொடுககிறேன; யாகம செயயவேண்டுமென்றே யாகம செய் கிறேன. ஓ! கிருஷ்ணையே! இவ்விஷயததில் பயன் இருககட்டும; அலலது, இலலாமல போகட்டும. கிருஹஸ்தாஶ்ரமததிலிருக்கும மனிதன எதைச செய்யவேண்டுமோ அதைச சக்திக்கேற்றவாறு செய்கினறேன. ஓ! அழகிய இடையுள்ளவளே! சாஸதிரஙகளை மீறாமலும் ஸாதுககளின் ஆசாரததைப பார்ததும தர்மததைச் செய்கின்றேனே யலலாது தாமபலததிற்குவேண்டிச் செய்யவில்லை. ஓ! கிருஷ்ணையே! இயற்கையிலேயே என்னுடைய மனம் தர்மத் திலேயே நாட்டபபடடிருககிறது. தர்ம வியாபாரமசெய்கிற அற்பன் தாமவாதிகளுள தாழ்ந்தவன். தர்மததின் பயனை அடைய விரும்பு கிறவனும நாஸ்திகயததால பாவததில் மனமுள்ளவனாயத தாமத் தைச் செய்து ஸந்தேகப்படுகிறவனும் தாமபலத்தை அடைய மாடடார். மார்ககததை விட்டுப பேசுவதாலும் மதததினாலும தர்மததைக் குறிததுச சங்கையடையாதே. தர்மததில் ஸந்தே ஹிககும மனிதன குறுக்கான கதியில் நோக்கமுள்ளவன். உறுதி யறற மனமுளள எவனுக்குத தர்மமும வேதத்திறசொல்லிய வாக்ய மும் சங்கிககத்தக்கவையோ அவன், வேதததிலிருந்து சூததிரன போல, ஜராமரணமில்லாத லோகத்திலிருந்து விலகிவிடுவன். நலல மனமுள்ளவளே! வேதாத்யயனம் செய்தவனும் தர்மததை முக்ய மாககொண்டவனும நறகுலத்தில பிறந்தவனுமான அவன் தர்மா னுஷ்டானம் செய்கிற அரசர்களால் பெரியோர்களிடததில் சேர்க்கத

தகுந்தவன். சாஸ்திரத்தை மீறின அற்பபுத்தியுள்ள எவன் தர்மத்தைக் குறித்து அதிகமாகச் சங்கைப்படுகிறானோ அவன் சூத்திரர்களைக் காட்டிலும் திருடர்களைக் காட்டிலும் மிக்க பாவமுள்ளவன். அறியமுடியாத ஸ்வபாவமுள்ளவரும் தர்மத்தால் வெகுகாலம் ஜீவிப்பவரும் மிக்க தவமுடையவரும் (திரும்பிப்) போகிறவருமான மார்க்கண்டேய ரிஷியானவர் நேராகவே உன்னால் பார்க்கப்பட்டாரன்றோ? வயாஸர், வஸிஷ்டர், மைத்ரேயர், நாரதர், லோமசர், சுகர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகள் ஆகிய எல்லாரும் தர்மத்தாலேயே நல்லமனமுள்ளவர்கள். திவ்ய யோகசக்தியுடன் கூடினவர்களும் சபிக்கவும் வாழ்விக்கவும் வல்லவர்களும் தேவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவர்களுமான இவர்களை நேராகவே பார்க்கின்றாயன்றோ? குற்றமற்றவளே! சாஸ்திரத்தில் பிரத்யக்ஷமான அறிவுள்ளவர்களும் தேவர்களுக்கு ஒப்பானவர்களுமான இவர்கள் முதலில் தர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமென்று எப்பொழுதும் சொல்லுகின்றார்களன்றோ? ஓ! கல்யாணி! ஆகையால், ஈஸ்வரரையும் தர்மத்தையும், ரஜோகுணத்தால் மோகமடைந்த மனத்தினால், நிந்திப்பதற்கும் சங்கைப்படுவதற்கும் தக்கவளல்லை. விவேகமில்லாதவன் தத்வ நிச்சயத்தை அடைந்த யாவரையும் பித்தர்களாக எண்ணுகிறான். தர்மத்தில் அதிக சங்கைகொண்டவன் வேறிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கமாட்டான். (தன்) மனத்தையே பிரமாணமாயுடைய கர்விஷ்டன் பெரியோர்களை அவமதிக்கின்றான். அவிவேகியானவன் புலன்களுக்கு பரீதி செய்வதுடன் கூடியதும் லோகத்திற்குத் தெரிந்ததுமான (விஷய) ஸுகத்தையே (இவ்வளவுதான் என்று) நினைக்கிறான். வேறு விஷயத்தில் அறியாமையை அடைகிறான். எவன் தர்மத்தைக் குறித்து ஸந்தேகப்படுகின்றானோ அவனுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை. (விஷயங்களைச்) சிந்திப்பவனும் கிருபணனுமான அந்தப் பாவி நல்ல லோகங்களை அடையமாட்டான். வேத சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தை நிந்திக்கிறவனும் ப்ரமாணத்தைவிட்டு விலகினவனுமான மூடன், காம லோபங்களுக்கு உடன்பட்டவனாகி நரகத்தையடைகிறான். ஏ! கல்யாணி! கற்றறிந்த எவன் சங்கைப்படாமல் எப்பொழுதும் தர்மத்தையே அடைகின்றானோ அவன் சுத்தமான மனமுள்ளவனாகி மறுமையில் மோக்ஷத்தை அடைகின்றான். வேதப்ரமாணத்தை மீறித் தர்மத்தைச் செய்யாதவனும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் விட்டவனுமான மூடன் பிறப்புக்களில் ஸுகத்தை அடையமாட்டான். ஓ! பெண்ணே! ‘ எவனுக்கு ரிஷிகளின் வாக்கிய

மும சிஷ்டாசாரமும ப்ரமாணமிலலேயோ அவனுக்கு இந்தலோகமு மில்லை, பரலோகமுமிலலை' எனபது நிசசயம. ஓ! கிருஷ்ணேயே! எல்லாவறறையும பார்ப்பவர்களும எல்லாவற்றையும அறிநதவர் களுமான ரிஷிகளால சொல்லப்படடதும சிஷ்டர்களால அனுஷ் டிககப்படட்தும வெகுகாலமாயுளள துமான தாமததைக குறிதது ஸநதேகபபடாதே. ஓ! திரௌபதி! சமுததிரததின கரையை (அடைய) விரும்புகினற வியாபாரிககு அநத ஓடமபோல ஸவாக கததையடைகிறவாகளுககுத தாமமே ஓடம; வேறில்லை. ஓ! குற்றமற்றவளே! தாமானுஷடானம செயகிறவர்களால செயயப் படட தர்மம பயனற்றதாயிருக்குமானால, இழிவான இருளில (அஜ்ஞானததில) இநத உலகம முழுகிவிடும். ஒருவரும ஸுகததை அடையா, பசுவைப்போல ஜீவனமசெய்வார்கள; கெடுதலுட னேயே சேர்வார்கள; ஒரு பயனையும் அடையாகள. தவமும ப்ரமமசரியமும் யஜ்ஞமும வேதாதயயனமும் தானமும நோமையு மான இவைகள பயனறறவைகளாயிருககுமானால, பினனுளள வாகளும அவரிலும பினனுள்ளவாகளும் தாமததைச செய்யார் கள கிரியைகள் பயனறறவைகளானால, அது மிகவும வருசனையா கும. ரிஷிகளும தேவர்களும் கந்தர்வர்களும அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும பெரியோாகளும, எநதகாரணததிறகாக ஆதர வுடன் தர்மததைச் செய்வாாகள? ஓ! கிருஷ்ணேயே! அவர்களோ கடவுளைப பயனை அளிக்கிறவராக அறிநதுகொணடு நனமைக் காகத தர்மததைசசெய்தார்களெனபது நிச்சயம. அந்தத தாமம தான் வெகுகாலமாயுளளது. அந்தத தாமம் பயனுளளதே. தர்மம் பயனற்றதெனறு சொல்லப்படவிலலை. விததைகளுக்கும தவங்க ளுககும பலன்கள காணபபடுகினறனவனறே? ஓ! கிருஷ்ணேயே! உன் விஷயததில் இநதப் பிறவியைக் கேடடபடி அறிநதுகொள். ப்ரதாபமுளள திருஷ்டதயும்னன எவ்விதம் ஜனிததானெனபதை உள்ளபடி அறிகிறாய. ஓ! அழகியசிரிப்புள்ளவளே! கர்மாக்களுக் குப் பயனுண்டென்பதற்கு உபமானம் இவ்வளவே போதுமானது. விதவான் அற்பததாலும (அதாவது கிடைதததைக்கொணடும) சந் தோஷிக்கிறான். கறறறியாத புததியினர்கள் அதிகததாலும் ஸந் தோஷததை அடையவேமாட்டார்கள. அவாகளுககுத தர்மததா லுண்டான கர்மாவோ ஸுகமோ மறுமையில் சிறிதும இல்லை. ஓ! பெணணே! நல்வினை தீவினைகளுடைய பயனையடைதலும, ஸ்ருஷ்டி

யுமப்ரளயமும், தேவரகஸ்யஙகள். [1] இவைகளை எவனுமறியான். இந்தபபிராணிகள இவவிஷயததில் மோகததை அடைகினறன. [2] இவைகள தேவாகளால் இரகசியமாக வைததுககொள்ளததககவைகள். ஏனெனில, தேவர்களோ மாயையை மறைததுவைப்பவர்கள. இளைதத அஙகமுளளவர்களும் நலல விரதமுள்ளவாகளும தவததினால பாவததை எரிததவர்களும தெளிவான மனமுளளவாகளுமான பராமமணாகள இவறறைப் பாாக்கின்றாகள். பயன் தெரியாததால, தாமம் ஸநதேகிக்கப்படததக்கதனறு. தேவர்களும ஸநதேகிககப் படததக்கவாகளல்லர். முயறசியுடன் யாகம செய்யவேண்டும. அஸூயையிலலாதவனாகிக கொடுக்கவேணடும். இந்த விஷயததில, 'கர்மங்களுககுப பயனிருக்கின்றது' எனறு பரமமா புததிரர்களுககுச சொலலிய தாமோபதேசததைக் காஶ்யபரிஷியானவர் அறிவா. ஓ! கிருஷணையே! ஆகையால், உன்னுடைய ஸநதேகமானது பனி போல நசிக்கட்டும். எல்லாம இருக்கிறதெனறு ஆலோசனை செயது, நாஸ்திக்யமான எணணததை விடு. பராணிகளை உண்டுபணணுகிற ஈஶ்வரரையும் நிந்தியாதே. அவரை வேண்டிக்கொள. அவரை வணஙகு. இவ்விதமான புததி உனக்கு இனி உண்டாக வேண்டாம. ஓ! கிருஷ்ணையே! எவருடைய அனுககிரகததால், அவருடைய பக்தனான மனிதன, தேவததனமையை அடைகின்றானோ (அந்த) மேலான தேவதையை எவ்விதததிலும் நிந்தியாதே' என்றார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒரு ப்ராம்மணனிடமிருந்து கேட்ட பிருஹஸ்பதி நீதியைத் திரௌபதி யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது.).

திரௌபதி, 'ஓ! பார்ததரே! நான் தர்மத்தை எவ்விதத்திலும் அவமதிக்கவில்லை; நிந்திககவுமிலலை. ப்ரஜைகளுக்குப் பதியான கடவுளை நான் எங்கு அவமதிககப் போகிறேன்? ஓ! பாரதரே! நான் துக்கததை அடைந்தமையால் இவ்விதம பிதற்றுகின்றேனெனறு அறிந்துகொள்ளும். திரும்பவும் பிதற்றப்போகின்

---

[1] வேறு பாடம. [2] அதிகபாடமான அரைஶ்லோகம் விடபபட்டது.

றேன். நீர் நல்ல மனததுடன் என்னிடமிருந்து கேளும். ஓ! பகை வர்களை வாட்டுபவரே! இவ்வுலகில் பிறந்தவனுல் கர்மாவோ செய்து தீரவேண்டும். [1] ஸ்தாவரங்கள கர்மாவில்லாமல் ஜீவிக்கின்றனவே யன்றி மற்றவைகளும மனிதர்களும அப்படி ஜீவிக்கவிலலை. ஓ! யுதிஷ்டிரரே! மாதாவின முலைபபால குடிப்பது முதல் (தளர்ந்து) படுக்கையை அடையும வரையில் அசையும் பிராணிகள் கர்மாவால் பிழைபபை அடைகின்றன. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவரே! அசையும பிராணிகளிலும விசேஷமாக மனிதர்கள கர்மாவினுலேயே இம்மை யிலும மறுமையிலும ஜீவனதததையடைய விரும்புகின்றார்கள். ஓ! பாரதரே! எலலா மனிதர்களும தாம மேன்மையடையும உபா யததை அறிகின்றார்கள; நேராகவே உலகததினர் பார்க்கும்படி கர்மங்களின பயனை அனுபவிக்கினறார்கள; ஜந்துகள தமது மேன்மையடையும் உபாயதததைப பார்த்துக்கொண்டே ஜீவிகின்றார் கள். கொக்கானது ஜலததில தன் வேலையைச செயவதுபோல ராசரும் தாமமும் தமமுடைய காமாவைச செயகிறார்கள். வேலை யற்ற ப்ராணிகளுக்கு ஒருவிதப பிழைபபும உணடாகாதனறே! அநதக் காமாவையே அடுகவேணடும; ஒருபோதும் விடகூடாது; கர்மாவைச செய்யும; விடாதீர்; கர்மாவினுல சூழபபடடிரும. செய்யததக்கதை அறிபவன் ஆயிரததில ஒருவன இருபபானே இரானே? அவனுக்கும் செல்வதததைப பெருகுவதிலும ரகஷணத திலும செய்யததகுநத வேலையுணடு. புதுவருமபடியில்லாமல செலவு செய்யப்படுமானுல இமயமலையானுலும குறைந்துவிடுமனறே? பிரஜைகள காமாவைச செயயாமலிருக்குமானுல எல்லாம நாசததை அடைந்துவிடும். அதுபோலவே, கர்மாவானது பயனற்றதாயிருக்கு மானுல் அவைகள் விருததியடையா. பயனை எதிர்பாராமல கர்மா வைச் செய்பவர்களையும் பார்கிறோம். பலனை எதிர்பார்ததுக கர்மா வைச செய்யும ஜனங்களையும் பார்கிறோம். அப்படியிலலாவிடில், ஜனங்கள ஜீவனததை எவ்விதததிலும அறியமாட்டார்கள். லோகத தில் தெய்வததையே மேலானதென்று சொலபவனும, பிடிவாத மாகத் தெய்வமில்லையென்று பேசுகிறவனும் வஞ்சிப்பவர்கள். கர்மா வில் புதியுள்ளவன் புகழப்படுகிறான். எவன வேலையற்றவனுக ஸுகமாய்த்தூங்கிகொண்டு தெய்வமே மேலானதென்கிறானே அதிக கெட்டபுதியுள்ள அவன, பச்சைமணகுடம் ஜலததில் நாசமடை

1 'ஸதாவரஙகளும மறற ஜனஙகளும் காமமினறி ஜீவிகிறதிலலை' எனபது பழையவுரை.

வதுபோல நாசத்தையடைகிறான. அதுபோலவே, பிடிவாதபுத்தி யுள்ள எவன கர்மாவைச் செய்வதில் சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் கர்மா வைச் செயயாதவனாயிருககிறானோ அவன, காபபவனிலலாத துய்ப பலன்போல நெடுங்காலம ஜீவிககமாட்டான. ஒருகாரணமுமின்றி இங்கு ஒருவன பலனையடைந்தால அதனைப் பிடிவாதத்தாலெனறு நினைககினறாகள ஏனெனறால, அந்தப்பயன் ஒருவனுடைய முயற்சி யினாலும உண்டானதன்றனறோ? ஓ! பாரததரே! தேவபரீதிகர மானவிதியால ஒருவன அடையும்பயன தெய்வசசெயலெனறு நிசச யிக்கபபடடிருககிறது. மனிதன் எந்தப்பயனைக் கர்மாவினால அடை கினறானோ, பிரதயக்ஷமாகக் கணணால் பார்க்கபபட்ட அது மனித முயறசியால அடையபபட்டதெனறு கேள்வி. ஓ! மனிதரிற்சிறந்த வரே! ஒருவன ஸ்வபாவமாக பரவ்ருத்தித்து, காரணமின்றி அடை கிற பலனை ஸ்வபாவத்தாலுண்டானதெனறு அறியும. இவ்விதம பிடிவாதத்தாலும தெயவத்தாலும ஸ்வபாவத்தாலும கர்மாவினாலும ஒருவன் அடையும் பயன் பூர்வ கர்மங்களின பயன. தாதாவான ஈஸவரரும் அந்தஅந்தக் காரணங்களால் மனிதர்களுக்கு முன செயயபபட்ட கர்மாக்களைப் பிரிதது இமமையில பயனை அளிக்கிறார். ஒருவன நல்ல காரியத்தைச செய்வதும கெட்ட காரியத்தைச செயவ தும ஈஸவரரால் ஏற்படுத்தபபட்ட முனவினைப் பயனெனறு அறிவீ ராக. அந்த ஈஸவரர் ஒவ்வொரு பயனையும கொடுபபதில் இந்தத் தேகமானது காரணமாக இருககின்றது. அவா எவ்விதம் இந்தச சரீரத்தை ப்ரேரணை செய்கினறாரோ அதற்குத தக்கபடி, இது தன வசமினறிச செய்கினறது. ஓ! குந்தீபுத்திரரே! எல்லாப் பிராணிக ளும் கார்யங்களைச செயயச சகதியற்றவைகளாயிருந்தாலும மஹேஸ வரர் அந்த அந்தக காரயங்களில ஏவிச் செயவிககிறார. ஓ! வீரரே! ஒருவன தானே மனத்தினால் பலன்களை நிச்சயம செய்துகொணடு, பிறகு, புத்திபூர்வமாகக் கர்மாவினால பயனை அடைகிற அவ்விஷயத் தில மனிதன் காரணமாகிறான். ஓ! ஆண்மையிற் சிறந்தவரே! கர்மாக்கள் கணக்கிட முடியாதவைகள். வீடு, பட்டணம் இவைகளின் ஸித்தியானது மனிதனைக் காரணமாகவுடையது. எள்ளினுள எணணெயையும் மாட்டில் பாலையும் கட்டையினுள் நெருப்பையும் இவற்றை அடைவதற்குத் தக்க உபாயத்தையும் தீரன் அறிய வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, இவற்றினுடைய ஸித்திக்குத்தக்க காரணங்களில பிரவிருத்திக்கின்றான். இங்கு ப்ராணிகள் கர்மாவி னுடைய அந்த ஸித்தியை அடுத்து ஜீவிககின்றன. ‘ஸமர்த்தனான

கர்த்தாவினால் இந்தக கர்மாவானது நன்கு செய்யப்பட்டது; மூடனால இது செய்யபபட்டது' என்பது வேறுபாட்டினால் அறியபபடுகிறது. கர்மாவினால உண்டுபணணக கூடிய பலன்களில் இநத மனிதன காரணமில்லாவிட்டால் [1] இஷடம் [2] பூாததம் இவைகளின பலன உணடாகாது. சிஷயன் இரான. குருவும் இருகமாட்டான. மனிதன் கர்ததாவாக இருபபதினாலேயே காமம ஸிதநிததால புகழபபடுகிறன; ஸிதநிகாவிடில இவகு நிந்திகபபடுகிறன. இநத விஷயதநில காமநாசம எபபடி ஏறபடும? சிலா யாவையும பிடிவாதநதாலெனறும, சிலா தெய்வதநதாலென றும சொலலுகிறாகள. மனிதனுடைய முயறசியால உணடா கிறதெனறு சிலர் சொலலுகிறாகள. தெய்வதநதால உண்டாவது எனபதே மேலானது. இவவளவினால மாதநிரம் கார்யம் (சித்தியா தென்று) சிலர் நினைக்கினறாகள். தெயவமும தறசெயலுமான யாவும பாகமுடியாதனவாக இருக்கினறன. பிடிவாதநதிலிருந தும் தெய்வதநதிலிருநதும் பயனினுடைய தொடர்சசியானது காணபபடுகிறதன்றே? மனிதன சில பலனை தெய்வதநதாலும சிலவறறைப் பிடிவாதநதாலும சிலவற்றைத தன காமாவினாலும் அடைகினறன. இதில நான்காவது காரணம இலலையெனறு ஸமர்ததாகளும உணமையறிநதவர்களுமான மனிதாகள் உறுதி கூறுகிறாகள. அதுபோலவே, ஜீவர்களுககு விருபபு வெறுப்புக் களான பலன்களாக கொடுக்கிற ாஸ்வார் இலலாமற்போனால அவர் களுள ஒருவனும் எளியவனாக இருகமாடடான; முநதின வினைப் பயன இலலாவிடில் மனிதன எநத எநதப் பயனை அடையவேணடு மென்ற விருபபமுளளவனாகக் கர்மாவைச் செய்கிறானே அது அது ஸபலமாகவே ஆகும. எநத மனிதர்கள் கார்யஸிதநிகளும அகர்தத ஸிதநிகளும் (கீழச்சொனன) மூன்றும் பரம்பராகாரணமென்று அறியவிலலையோ அவர்கள் நாஸ்திகர்கள் போன்றவர்களே. கர்மா வானது செய்யபபடவே வேண்டுமென்ற இது மனுவினுடைய நிச் சயம். இப்பொழுது நம்மிடநதில் இநத முயற்சியில்லாமையானது நிசசயமாயிருக்கின்றது. ஓ! யுதிஷ்டிரரே! (கர்மாவைச்) செய்கிற வனுககு அனேகமாக இவகு (பலன்) அவசியமுண்டாகும். சோம்ப லுளளவன ஒருபோதும் நிசசயமான பலஸிதநியை அடையமாட் டான். (கர்மம் செய்து) பயன கிடைககாவிடில, அதன தோஷதநதை

1 பாசம முதலியன. 2 குளம, கிணறு, தோடடம, கோயில முதலிய வறறை அமைதநதல.

விலகுமம உபாயம காணபபடுகிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டரே ! அவ்விதம் கர்மாவைச செயதால கடனினமையை அடைகிறான. சோமபலாகப படுததிருக்குமம இநத மனிதனை அமஙகளமானது அடைகிறது. ஸமாததனனவன ஸுகதேகமின்றிப பலனையடைந்து ஐஸ்வரி யததை அடைகிறான். ஸமசயமுள்ளவாகள எலலாவறறையும பய னற்றவைகளாகவும ஸுகதேகமுளளவைகளாகவும சொலலுகிறார் கள. தைரியமுளளவாகளும ஸுகதேகமற்றவாகளும கர்மாவில முயனறவாகளுமான மனிதர்கள ஒரு விஷயததிலும அப்ப டிச் சொலவதிலலை. இபபொழுது நமமிடததில இநதக கஷடமா னது நிசசயமாக இருககிறது. நீ காமாவைச செய்தால ஸமசய மினறி அநதக் கஷடம இராது. அலலது, (முயனறும்) காரியம் ஸித்திககாமலே இருநதால், அதுவே உமகளும பீமஸேனருக்கும அர்ஜுனருக்கும இரடடையர்களான நகுலசகாதேவருகளும மகிமையா கிறது. காமாவைச செயதவன முடிவில பயனை அறிவதுபோல நமகோ பிறருக்கோ காமம் பயனபடுமெனபது விளமபிதது அறியப்படும்.

இவவுலகததில பூமியைக கலபபையினால் உழுது விதைதவை விதைககிறான. பிறகு, உழுகிறவன் சுமமா இருககிறான. அவ விஷயததில மேகம காரணமாகிறது. மழை உணடாகாவிடில, அவவிஷயததில உழுகிறவன் குறறமுளளவனல்லன. 'வேறு மனி தன் எதைச் செய்வானோ அது என்னால முழுவதும் செயயப பட்டது. அது இந்தப்பயனை உடையதாயிருககிறது. ஒரிடதி லும் என்னுடைய குற்றமிலலை' எனறு தைரியமுள்ளவன் ஆலோசனை செயதுகொணடு, அவ்விஷயததில தனனை நிந்திக்கக் கூடாது. ஓ ! பாரதரே ! செய்கின்ற எனக்கு அர்தததிருதியானது உண்டாகிறதில்லை யென்று வெறுபபை அடையலாகாது. எந தக் கர்மாவுக்கும் இரணடுவிதை முடிவு உணடு. ஸித்தியோ அஸித் தியோ உணடாகட்டும. பிரவிருததியினமை கூடாது. அனேகம் பதாரததஙகளின சேர்க்கையி லிருக்கும்போதன்றோ கர்மமானது ஸித்திககின்றது. குணஸாதன மிலலாவிட்டால் பயன் குறை கிறது ; அல்லது பயனிலலாமலும் போகிறது. செய்யாமல் போனால் ஒருவிஷயததிலும் பயனும் காணப்படுகிறதில்லை. குணமும் காணப் படுகிறதில்லை. தீரன் யுகதிக்கும பலததிற்கும் தக்கபடி நன்மை உண்டாகவேணடிப் புததியால் தேச காலங்களையும உபாயங்களையும மங்களங்களையும் சேர்க்கிறான. பராக்கிரமமே அக்கார்யததை உபாயத

தால் உபதேசிக்கின்றது. அதனை உபாயததாலும செய்யலாம். (ஆனாலும) காரியங்களில பராக்கிரமம மிக முகியமானது. எலலாமே பராகிரமததால் ஆவன. ஏனெனறால, புததிமான அதில அனேக குணஙகளுடன கூடியமதததைப் பார்கிறான. ஆதலால, அதிலிருந்து ஸமாதானததாலேயே அர்ததததையடைய விரும்பவேணடும். அதற்குததகக வேலையையும செய்ய வேணடும. ஓ! யுதிஷடிரரே! பகையானது கடலேயானாலும மலையேயானாலும அதற்கும தீனகையும தேசததை விடுதலையும [1] விரும்பவேணடும. மனிதன விஷயததில் சொலலவும் வேணடுமா? பகைவாகளின இடைவெளியைத தேடும விஷயததில எபபொழுதும முயற்சியுளள மனிதன தன் விஷயததிலும பிறர் விஷயததிலும கடனறறிருகும் தனமையை அடைகிறான. மனிதன ஒருபோதும தனனை அவமதிக்ககூடாது; தனனை அவமதிததவனுககு நலல செலவம உணடாகாதனறோ? ஓ! பாரதரே! உலகததினுடைய இநதச சிததியானது இவவித நிலைமையுளளது. காலம, நிலைமை இவைகளின பேதததால ஸிததியின ஸவரூபமானது அனேகவிதமெனறு சொலலபபடடிருகினறது. ஓ! பரதரிற சிறநதவரே! முன எனனுடைய பிதாவானவர் பணடிதரான ஒரு பராமமணரை (வீடடில்) வலிக்கச செய்தார. (அவர்) என பிதாவுக்கு இந்த எலலா அர்ததததையும முன சொனனர். அவர் பிருஹஸ்பதியால சொல்லப்பட்ட நீதியை என் உடனபிறந்தோர்களுக குறிதது உபதேசிததார். நான் அபபொழுது வீட்டில் அவர்களின் பககததிலிருந்து இதனைக் கேட்டேன. ஓ! அரசரே! யுதிஷ்டிரரே! ஒரு காரியததைக குறிததுப் பிதாவினிடம் வநது கேட்க விருப்பததுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் எனக்கு அவர் நன்மொழி கூறி (இதனைச) சொனனர்' எனறுள.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் சண்டை செய்து ராஜ்யத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதை நீதியுடன் தர்மபுத்திரருக்குக் கூறியது)

திரௌபதியின வார்ததையைக கேட்டு, பீமஸேனன், பொறுதவனுகிக் கோபமூண்டு பெருமூசசுவிட்டுக்கொணடு ஸமீபததில

---

1 வேறு பாடம.

வந்து அரசரை நோக்கிச் சொல்லலானான. 'அரசரே! ஸாதாரணமான மனுஷர்களுக்குத் தகாததும் தாமதத்தைவிடத்தீமைதருவதுமான நல்லவழியை அடையும். தாமாதத்தால் காமங்களினின்றும் நமக்குத் தீமைவளர்ந்திலை வஸிப்பதால் எனன பயன? தூயோர்களுல் அந்த பாழ்படுமானது கபடமான சூதாட்டக்கொண்டே கவரப்பட்டதேயன்றி காமத்தினால் அன்று; ஒழுங்கினாலும் அன்று; பராக்கிரமத்தினாலும் அன்று; வலிமையற்றதும் இதரபராணிகளை சாப்பிட்டு பிழைக்கிறதுமான நரியினால் வலிமையுள்ள சிங்கங்களினிடமிருந்து மாம்சம் கவரப்படுவதுபோல நமது ராஜ்யம் கவரப்பட்டது. ஓ! அரசரே! பாதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றுவதினாலும் சிறுதாமதத்தால் மறைக்கப்பட்டதனால் தாம காமங்களுக்குக் காரணமான அரசாட்சியாகிய அர்த்தத்தைவிட்டு ஏன நீங்கத்தால் விடப்படுகிறீர? காணப்படுகிற விலங்குகளுடைய அரசனால் காப்பாற்றப்பட்டதும் சிங்கத்தினாலும் கவரமுடியாததுமான ராஜ்யமானது, ஓரழகுடைய அழகிய தாடையினால் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்குபோதே வங்களை அலங்கரியம செய்து கவரப்பட்டது. கைகொண்டிகள் (பார்த்திருக்குமபோது) பிலவபபரம கவரப்படுவதுபோலவும் கால்கொண்டிகள் (பார்த்திருக்குபோது) பசுக்களை கவரப்படுவதுபோலவும், நாங்கள் உடைகளாக மூடிக்குபோது, ஸ்வாயரியம கவரப்பட்டது. தாம இரண்டில் நாம்பிக்கையுள்ள அடைந்த உடைகளும் பரியமெனறு இடப்படிப்பட்ட அந்திக நுகத்தைத் தினந்தம் எற்றுக்கொண்டோம. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவரே! உம்முடைய கட்டளையால் எங்களை அடக்கிக்கொண்டு நம மித்திரர்களால கைவிடப்படுகிறோம்; பகைவர்களினாலும் சந்தோஷப்படுத்தப்படுகிறோம். உமது கட்டளையை எற்றுக்கொண்டு நாங்கள் அப்பொழுதே இந்நகரிலுள்ளாரின் புகழிராக்களைக் கொண்டாடிக்கொண்டு நம மித்திரர்களால் கைவிடப்படுகிறோம். ஓ! அரசரே! கிருஷ்ணரும் அர்ஜுனனும் அபிமன்யுவும் ஸ்ருஞ்சயரும் நகுலனும் சஹதேவர்களும் சாத்யகியும் விராட்டனால் கடந்தப்படாததும் பலமற்றவர்களால் மேற்கொள்ளப்படாததுமான நகரத்தை ஒரு மிருகத்தின் நடையைப்போலப் பார்ப்பார்கள். நீர் மட்டும் பொழுதும், 'தர்மம், தர்மம்' என்று மித்தியால் இவ்வாறு திருப்திகொள்கின்றீர். ஓ! அரசரே! வெறுப்பினால், கடம்பங்களுடைய தீவனத்தை நீர் அடையாமலிருக்கின்றீரா? தம்முடைய செல்வத்தைத் திரும்ப அடைவதற்குச் சக்தியற்ற அற்ப மனிதர்களன்றோ எல்லாவற்றை

யும் நாசம்செய்வதும் பிரயோஜனமற்றதுமான வைராக்யத்தைப் பிரியமாகக கொளகிறார்கள. ஓ! அரசரே! கணணுள்ளவரும் சக்தியுள்ளவருமான நீர், எங்களிடதில பராக்கிரமததைப பாத திருநதும், குறறமில்லாமலிருபபதை மேற்கொணடு, உமமுடைய பரயோஜனததை அறியவிலலை. இநத திருதராஷடிர புதிரர்கள முதலியோர் தனபம செயயாதவர்களும பொறுததுககொள்ளுகிற வாகளுமான நமமைச சநதியறறவர்களாகவே எணணுகினறாகள். அதுதான துககம. சணடையில மரிபபது துககம அனறு. அவவிஷயதில கபடமிலலாமல சணடை செயகினறவாகளும திரும பாதவர்களுமான (நமககு) எலலாவிததிலும மரணம மேலான தனறோ? சரீரததைவிட்டு (நலல) உலகஙகளை அடைவோமனறோ? ஓ! பரதரிற சிறநதவரே! அலலது, நாமே இவர்களைக கொனறு எலலாப பூமியையுங கொளவோம அபபடி இருந்தாலும நமககு கேஷமமே. வைரததிறகுப பிரதிகரியய விரும்புகிறவாகளும அதிக மான கீரததியை விரும்புகிறவர்களும சொநதத தொழிலைச செயகிற வாகளுமான நமககு இது எவவிததிலும செயயததகுநததே. செய்யத தகுநததாகவே இருபபதும உயிர வாழகைகக்கு உரியது மான (புதததில) நமககாகச சணடை செயகிறவர்களுடைய ராஜ்யம பகைவரால அபகரிக்கபபட்டாலும புகழோயனறி இகழ்சசி யிலலை. அரசரே! எநத தாமமானது (=செய்கையானது) 1 மிதரர்களுக்கும தனககும சிரமததையே பயனகவுடையதோ அது துக்கமே. அது தர்மமனறு. அது கெடடவழி. எவவிததிலும தர்மததை நிதயமாயுடையவனும தாமம செய்து இளைததவனுமான மனிதனை, இநதவனைச சகதருக்கங்கள் விடுவதுபோலத தர்மாத தங்கள் விட்டுவிடுகின்றன. எவன தர்மததைத தாமததிறகாகவே செய்கினறானோ அவன கஷ்டததை அடைகிறவனே. அவன தேர்ந்த அறிவுள்ளவனல்லன். குருடன சூரியனுடைய காந்தியை அறியா ததுபோல அவனை தர்மததினுடைய பயனை அறியமாட்டான. அர்த்தமானது எவனுககு அர்தததையே பரயோஜனமாயுடை யதோ அவன் அர்ததவிஷயத்தில தெரிந்தவனல்லன். அவன் காட்டில் மாடுகளைக் காக்கும வேலைக்காரன் போனறவனே. எவன அர்த்தத தையே மிக விரும்பிககொணடு மற்றவர்களை அனுஷ்டிக்கவிலலையோ நிந்திக்கப்பட்ட அவன, பரம்மஹததி செயதவன்போல எல்லாப் பிராணிகளாலும கொலலபபடத தகுநதவன. எவன் எபபொழுதும

1 வேறு பாடம.

காமத்தையே விரும்புகினறவனாக மற்றவைகளை அனுஷ்டிககவில்லையோ அவனுககுச சினேகிதர்கள அறறுபபோகிறாகள். அவன் தர்மததாலும அர்ததததாலும் விடபபடுகிறான். தாமாாததமிலலாத காமததினால் விளையாடுகிற அவனுக்குக் காமத்தின முடிவில், ஜலம் வற்றுமபோது மீனுக்கு மரணம நிசசயமாயிருபபதுபோல, மரணம் நிசசயம. ஆகையால், பணடிதர்கள எபபொழுதும் தாமார்ததஙகளில் தவறுதலை அடையார். ஏனெனில, அக்னிககு அரணி காரணமாவது போலக் காமததிறகு அது காரணம். எவவிததததிலும அர்ததமானது தர்மததைக காரணமாயுடையது. தர்மமும அர்ததததைப்பறறியது. மேகமும் ஸமுததிரமுமபோல, ஒன்று மறறொன்றினால் நடததபபடுபவைகளெனறு அறியும. போகயவஸதுக்களை அனுபவிபபதாலும தனததைப் பெறுவதாலும உணடாகும ப்ரீதியே காமம. அது மனததின் ஸஙகலபமே. அதற்குச சரீரம் காணப்படவிலலை. ஓ! அரசரே! அர்ததததை விருமபுகின்ற மனிதன் பெரிய தாமததைச செய்ய விருமபுகிறான. காமததை விருமபுகிறவன அரததததை விரும்புகின்றான். காமததிலிருநது மற்றதை விருமபுவதிலலை; ஏனெனில, [1] புததிமான்களால் அரததததின பயனாகக காமம் அனுபவிககவே படுவதனால, கடடையிலிருநது உணடான சாமபலிலிருநது வேறு பொருள உணடாகாததுபோல, ஒரு காமததிலிருநது வேறு காமம் ஸிததிககிறதிலலை. ஓ! வேநதரே! வேடன் இந்தப பக்ஷிகளைக் கொல்லுவதுபோலப பிராணிகள விஷயததில கொல்வதென்னும் இதுவும அதாமததின் ரூபம். எவன் காமததாலும லோபததாலும தர்மததின வழியில செலலவில்லையோ அநதக் கெட்ட புததியுள்ளவன இமமையிலும மறுமையிலும் எலலாப் பிராணிகளாலும் கொலலபபடத தகுந்தவன. ஓ! அரசரே! செலவததால் ஸம்பாதிககப்படும காமம உமக்கு நன்கு தெரியும். அநதச செல்வததின் தன்மையையும் அதிகமான வேறுபாடுகளையும் அறிவீர். அந்தச் செல்வம் [2] கிடையாவிடினும், (கிடைதது) ஜரையினாலோ மரணததினாலோ அழிந்தாலும், அநர்ததமென்று கருதுகினறனர். அந்த அநர்ததம் நம்மிடததில் இருககிறது; விஷயத்தில் பற்றுகிற ஐந்து இந்திரியஙகள் மனம் ஹ்ருதயம் இவைகளுக்கு உண்டாகிற பிரீதியானது காமமென்பது என்னுடைய எண்ணம. அது கர்மங்களின் உத்தமமான பலன். இவ்விதமே தர்மார்த்தஙகளையும காமத்தையும் வெவ்வேறாகவே

1, 2 வேறு பாடம்.

பார்த்து மனிதன் தர்மத்திலேயே முயன்றவனுயிருக்கக்கூடாது; அர்த்தத்திலேயே முயன்றவனுகவும் இருக்கக்கூடாது; காமத்திலேயே முயன்றவனுகவும் இருக்கக்கூடாது; எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். நாளின முற்பாகத்தில் தர்மத்தையும நடுபபாகத்தில் தனத்தையும் கடைசியில காமத்தையும் செய்யவேண்டும். இவ்விதம இந்தவிதியானது சாஸ்திரத்தால் செய்யபபட்டது. மூன்றியவயதில் காமத்தைச் செய்யவேண்டும். நடுவயதில தனத்தைச்சமபாதிக்கவேண்டுமம. கடைசியான வயதில தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமம. இவ்விதம இந்த விதியானது சாஸ்திரத்தினுல செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! காலமறிந்த பண்டிதன தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை உள்ளபடி பிரித்து, எல்லாவற்றையும் காலத்தில் அனுபவிக்கவேண்டும். ஓ! அரசரே! குருநந்தனரே! (இவைகளை விட்டுவிடுவதாகிய) மோக்ஷம மிகமேலானது. ஸுகத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு (ஸாம தான பேத தண்ட மென்கிற) உபாயத்தோடுகூடிய புத்தியையடைந்து (அதனுல்) அரசாட்சியையும் அடைவது மேலானது. ஓ! வேந்தரே! மோக்ஷமாவது சீக்கிரமாய்ச் செய்யப்படட்டும; (ராஜ்ய) ப்ராப்தியாவது அடையப்படட்டும். (இரண்டுக்கும்) நடுவிலுள்ளவனுடைய உயிர்வாழ்க்கையானது, ரோகியினுடைய உயிர்வாழ்க்கைபோலத துக்கத்தைக கொடுக்கிறது. தர்மமானது என்னுல் அறியப்பட்டுமிருக்கிறது; உம்மால் எப்பொழுதும் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. அறிவுள்ளவர்களான அன்பர்கள் உம்மிடத்தில் கர்மானுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! தானம், யாகங்கள், ஸாதுக்களின் பூஜை, வேதத்தைத் தரித்தல், கபடமற்றிருத்தல் ஆகிய இவை மேலான தர்மம்; இங்கும் இறந்த பிறகும் பயன் தருவன. ஓ! வேந்தரே! ஆண்மையிற் சிறந்தவரே! மற்ற எல்லாக் குணங்களுமிருந்தாலும், இந்தத தர்மம் அர்த்தமில்லாதவனுல் செய்யமுடியாது. ஓ! அரசரே! ஜகத்தானது தர்மத்தைக் காரணமாகவுடையது. தர்மத்தைக்காட்டிலும் மற்றது மேலாகாது. அரசரே! தர்மமும் அதிக அர்த்தத்தால் செய்யக்கூடியது. அர்த்தமானது பிரயத்தனபடுவதால் அடையமுடியாதது; எளிமையால் ஒருபோதும் அடைமுடியாதது; அதுபோலத் தர்மபுத்தியால்மாத்திரமும் அடையமுடியாதது. எதனுல் த்விஜன் ஸித்தியை அடைவனே (அந்த) யாசித்தலானது உமக்கு (ச் சாஸ்திரத்தால்) தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்மையிற் சிறந்த

வரே! சக்தியினாலேயே அர்தததையடையும் விருப்பத்தில் முயற்சி செய்யும்; க்ஷதரியனுக்குப பிக்ஷை எடுபபது (சாஸ்திரததில்) விதிக்கபபடவில்லை. (க்ஷதரியனுககு) வைஶய சூததிரர்களுடைய ஜீவனஹேதுவும விதிககபபடவிலலை. சரீரபலமே விசேஷமான தர்மம. ஓ! பார்ததரே! ஸவதர்மததை மேறகொளளும். எதிர்தது வருகிற பகைவாகளை நாசமசெய்யும. பாரததனாலும என்னாலும் தாரததராஷடிராகளாகிற வனததை அழியும். கற்றறிந்த புததிமான்கள் தலைவனாயிருததலையே தாமமென்கிறார்கள். தலைமையை அடையக்கடவீர். நீர தாழந்த தன்மையிலிருப்பதற்குத தக்கவரல்லீர். ஓ! ராஜேந்திரரே! பிறகு, ஆலோசனை செய்யும. பழமையான தர்மங்களை அறிவீர. எதனிடமிருந்து பிராணியானது பயததை அடையுமோ அநத ஹிம்ஸாரூபமானதொழிலுள்ளவராகப் பிறந்திருக்கிறீர். ஓ! அரசரே! பிரஜைகளைக் காப்பதாலுண்டான பயன் உமககு இழிவானதனறு. இது உமககுப் பழமையான தர்மமாக ஈஶ்வரனால் விதிக்கபபட்டது. ஓ! பார்ததரே! அதிலிருந்து விலகினால், உலகததில் பரிஹாஸததை அடைவீர். மனிதர்களுக்குத தம தர்மததிலிருந்து சலிப்பது புகழப்படுவதன்றன்றோ? ஓ! கௌரவரே! அப்படிபபட்ட (நீர்), மனத்தை க்ஷத்ரியத்தன்மையுளளதாகச் செய்துகொண்டு, இந்தத் தளர்ந்த மனத்தைவிட்டு, வீரியத்தையடைந்து காளைமாடுபோலப் பாரத்தைத தாங்கும். ஓ! அரசரே! ஒரு வேந்தனும் தர்மம் ஒன்றிலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ஒருபோதும் பூமியை ஜயித்ததில்லை; மேன்மையை அடைந்ததிலலை; அரசச்செல்வத்தையும் ஜயித்ததில்லை. வேடன் மிருகங்களுககு விருப்பமான நல்ல ஆகாரததைக்கொடுத்து (நம்பச்செய்து) பிறகு (அவைகளை) ஆகாரமாக அடைவதுபோல, (அரசன்) ஆசைகொண்ட மனமுள்ள அனேகம் பகைவரின் பக்ஷத்தினரை ஏமாற்றுதலால் அரசாட்சியை அடைகிறான்.

ஓ! பாண்டவரிற் சிறநதவரே! முன்னுண்டானவர்களும் நன்கு ஐஶ்வரியத்தை அடைந்தவர்களும் ப்ராதாக்களுமான அஸுரர்கள் (தேவர்களால்) எல்லாவிதத்தாலும் கபடமாகவே ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஓ! பூமிக்கு அரசரே! புஜபலமமைந்தவரே! பலமுள்ளவனுக்கே யாவும் என்னும் இதனை அறிந்துகொண்டு, மிக்க கபடத்தையுடையவர்களான பகைவர்களை அழிப்பீராக. அர்ஜுனனுக்கொப்பாக யுத்தத்தில் வில்லெடுத்துச் சண்டைசெய்பவனும் எனக்குச் சமானமாகக் கதைஎடுத்தவனும் உண்டானதுமில்லை; உண்டாகப்

போகிறதுமில்லை. ஓ! அரசரே! மிக்கபலமுள்ளவன் தன் வலிமையினாலே யுத்தம் செய்கிறானேயல்லாமல் கூட்டததுடனாவது சதருகக்ஷியில் சேர்ந்து பலாபலங்களைத தெரிந்துகொண்டாவது செய்கிறதில்லை. ஓ! பாண்டவரே! வலிமையுளளவராயிரும். வன்மையே அர்த்தத்திற்குக் காரணம்; மற்றது வீணா. ஹேமந்தருதுவிலுள்ள மரததின் நிழல்போல அது பயனற்றதாகும். ஓ! கௌந்தேயரே! விதையை விரும்புமவன் முதலில விதையை விதைததுச் செலவு செய்வதுபோல அதிகமான பொருளை விரும்புகின்றவன் பொருளின் செலவும் செய்யவேணடிவரும். உமக்கு இதில் சநதேகம வேணடாம். எங்கே பொருளின் செலவும வரவும் ஸமமாயிருப்பதன்றி லாபமில்லையோ அஙகே வியாபாரம் செய்யக்கூடாது. அது [1] கழுதைககுச் சொறிந்துகொடுபபதாகும். ஓ! அரசரே! இப படியே, [2] அற்பமான தர்மத்தைவிடடுப் பெரிய தர்மத்தைச்செய்கிற மனிதன் புத்தியுள்ளவனென்பது நிசசயிக்கபபட்டிருக்கிறது. பண்டிதர்கள தம்முடைய நண்பர்களைககொணடு பகைவர்களுடைய நண்பர்களைப் பிரிககிறார்கள். வேறுபட்ட மிததிரர்களால விடப்பட்டுப் பலஙகுறைந்தவனைத தன் வசப்படுததுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! மிக்கபலமுள்ளவனும் பலததுடன் யுததம் செய்து எல்லா பிரஜைகளையும் தன்வசப்படுததுகிறானே அல்லாமல் முயற்சியினாலும் நன்மொழிகூறி அழைப்பதாலும் வசப்படுததுவதிலலை. பகைவன் மிக்க பலமுள்ளவனாயிருநதாலும் வண்டுகளால் தேன் எடுப்பவன் கொல்லப்படுவதுபோலத துர்பபலர்களால் ஒன்றுசேர்ந்தே கொல்லப்படக்கூடியவனாகிறான். ஓ! அரசரே! சூரியன் கிரணங்களால் எல்லாப்ரஜைகளையும் நீரைப் பெய்து காபபது போலவும் நீரை வறறசசெய்து அழிப்பது போலவும் நீரும் ஸூரியனுககு ஒப்பாகக் கடவீர். அரசரே! நமது முன்னோர்களால் விதிப்படி செய்யபபட்ட பூமியின் பாலனம் அனாதியான தவமெனறு எனக்குக் கேள்வி. அரசரே! க்ஷத்திரியன் தன் தர்மமான யுத்ததைச் செய்து வென்றோ, மரிததோ (நல்ல) உலகங்களை அடைவதுபோலத் தவத்தால் அடையான். இந்த உம்முடைய துக்கததைப் பார்தது, ஸூரியனிடமிருந்து

---

1 பயனின்மையோடு பாவமும் உணடாகுமென்பது.

2 'பிரதிஜ்ஞையைக காபபதாகிய அறபதர்மத்தைவிடடு ராஜயலாபத்தால் செயயக்கூடிய தானம் யாகம் முதலிய பெரிய தாமங்களைச செயபவன்' என்பது பழயவுரை.

காந்தியும சந்திரனிடமிருந்து அழகும் விலகிவிடுமென்று உலகம் நிச்சயித்திருக்கிறது. அரசரே! தனித்தனி கூடின கூட்டத்தினர்கள் உம்முடைய ஸ்தோத்திரங்களோடும் பகைவனுடைய நிந்தைகளோடும் பேசிகொள்ளுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! ப்ராம்மணர்களும் குருக்களுமே ஒன்று சேர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் உமமுடைய இந்தச சொல்தவறுமையை மேலானதாகச சொல்லுகிறார்கள். உம்மால்!, அறியாமையாலும் எளிமையாலும பேராசையாலும் பயத்தாலும காமத்தாலும் பெருள் நிமித்தத்தாலும் சிறிதும் பொய் சொல்லப்பட்டதில்லை. அரசன் பூமியை அடைவதற்காக எந்த அற்பமான பாவத்தைச் செய்கிறானே அதையெல்லாம், பிறகு, அதிக தக்ஷிணையுள்ள யாகங்களால் போக்குகிறான். ஓ! அரசரே! வீரரே! ஆயிரக்கணக்கான கோக்களையும் கிராமங்களையும் ப்ராமணர்களுக்குக் கொடுத்தது [1] இருட்டிலிருந்து சந்திரன் விடப்படுவதுபோலப் பாவங்களிலிருந்து விடபபடுகிறான். ஓ! குருநந்தனரே! யுதிஷ்டிரரே! பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள பிராயமுதிர்ந்தவரும் பாலரும உள்ளிட்ட யாவரும ஒன்றுசேர்ந்து பெரும்பான்மையாக உம்மைத துதிக்கிறார்கள். பாரதரே! துரியோதனனிடத்தில் ராஜ்யமிருப்பது நாய்தோற்பையில் பாலும, சூத்திரனிடத்தில் வேதமும, திருடனிடத்தில் மெய்யும், ஸ்திரீயினிடத்தில் பலமும் இருப்பது போன்றது என்று உலகத்தில் நிச்சயவார்த்தை நடக்கிறது. மேலும், இந்த ஸ்திரீகளும பாலர்களும் (மேல் சொல்லிய நாய்தோலில் பாலென்கிற பொருளுள்ள சுலோகத்தை) வேதமாகப் படிக்கின்றார்கள். ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! எங்களுடன் நீரும் இந்த அவஸ்தையை அடைந்து!, உமகுக கஷ்டம் உண்டானபொழுது!, நாங்கள் யாவரும் நாசமடைந்தவர்களானோம. அப்படிப்பட்ட நீர் எல்லாவிதமான போர்க்கருவிகளுடனுங்கூடின ரதத்தை அடைந்து ப்ராம்மணர்களுக்கு அந்த நஷ்டத்தைக் கொடுப்பதற்கு விரைந்து (பகைவரை) எதிர்த்துச் செல்லக் கடவீர். ப்ராம்மணர்களை ஆசீர்வதிக்கச்செயது, அஸ்திரமறிந்தவர்களும் உறுதியான வில்லுள்ளவர்களும் ஸர்ப்பம்போன்றவர்களும் வீரர்களுமான ஸஹோதரர்களால் இந்திரன் தேவர்களால் சூழப்படுவதுபோலச

---

[1] சந்திரனைக்கண்ட இருள் விலகுவதுபோல இவனிடமிருந்து பாவம் விலகுமென்பது, 'மேகங்களிலிருந்து சந்திரன விடுபடுவதுபோல' என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

சூழப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தையடைந்து, அஸுரர்களை இந்திரன் கொறுக்குவதுபோலப பகைவர்களைப பராக்கிரமத்தால் பொடி செய்துகொண்டு துரியோதனனிடமிருந்து ராஜயததை மீட்டுக் கொள்வீராக. காண்டவததிலிருந்து விடப்பட்டவைகளும் கழுகி றகு பூணடவைகளும் ஸாப்பமபோல் விளஙகுகின்றவைகளுமான பாணங்களுடைய ஸ்பரிசததை ஒருமனிதனும தாஙகமாட்டா னன்றே ? பாரதரே ! கோபங்கொண்ட எனனுடைய கதாயுத வேகததை யுததததில பொறுக்ககூடிய வீரனுமில்லை ; யானையு மிலலை ; குதிரையுமிலலை. கௌரதேயரே ! ஸ்ருஞ்சயாகளுடனும் கைகேயர்களுடனும் வ்ருஷ்ணிகளுளசிறந்த கோவிநதருடனும் (இருத்தலால), ராஜயததை யுததததில ஏன் அடையமாட்டோம் ? அரசரே ! பெருஞ்சேனையுடனகூடி இவ்விஷயததில முயற்சியைச் செய்தால், சததுருவின் கையையடைநத பூமியை ஏன் அடைய மாட்டீர் ?' என்றான்.

முப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தாம்செய்த பிரதிஜ்ஞையை விடமுடியாதென்பதையும் பிரதிஜ்ஞையின் முடிவுக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டு மென்பதையும் பீமனுக்குச் சொல்லியது.)

ஸத்தியததையே விரதமாகவுடையவரும் அதிக மஹிமை யுள்ளவருமான அந்த அஜாதசத்ருவான அரசர், பீமஸேனனுல் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டு, பிறகு, தைர்யத்துடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானுர். 'ஓ ! பாரத ! இது உண்மை ; ஸந்தேகமில்லை. வாக்கியமாகிற பாணஙகளால ஏன் என்னைப் பீடித்துத் துன்புறுததுகிறாய் ? உன்னை நான் நிநதிக்கவில்லை. தகாத இந்தத துன்பமானது என்னுடைய அநியாயத்தினலன்றே உங்க ளுக்கு உண்டாயிற்று ? நான் திருதராஷ்டிரபுத்திரனிடமிருநது தேசததுடன் அரசாட்சியை அபகரிக்கவிருப்பங்கொண்டு சூதை அனுஸரித்தேன். அதில், வஞ்சகனும் ஸுபலன் குமாரனுமான சகுனி துரியோதனனுக்காக எதிர ஆடடம் ஆடினன். மிக்க மாயையுள்ளவனும் மலைநாட்டரசன் புததிரனுமான சகுனி ஸபை யின் நடுவில் கூட்டமான சூதுக்காய்களை உருட்டி, மாயையற்ற

என்னை மாயையால வென்றுவிட்டான். ஓ! பீமஸேன! அதி லிருந்து துன்பத்தைப் பார்த்தேன். சகுனியின் விருப்பத்துக் கேற்றபடி சூதுக்காயகள் இரடைப்படையும ஒற்றைப்படையு மாக விழுவதைபபாதது எனனுல் மனம் அடக்கதகக்காயிற்று. கோபம மனிதனுடைய தைரியதைதக கெடுக்குமன்றே? குழந் தாய்! பீமஸேன! பௌருஷததாலும அகங்காரததாலும வீரியத தாலும கட்டபபட்ட மனமானது அடகமுடியாதது. (அதனல்) உன்னுடைய வார்தைகளில் குற்றங்கூறவில்லை. அது அவ்விதம் ஆகவேணடியதாக இருந்ததென்று நினைக்கினறேன். திருதராஷ்டிர ரின் புதரனன அந்த அரசன் ராஜ்யதைதவிரும்பிககொண்டு நம் மைத தகாகதில தள்ளினன்; நம்மை அடிமையுமாக்கினன். ஓ! பீமனஸேன! அதில் திரௌபதி நம்மைக காப்பவளானள். திரும் பவும் நாம் சூதாட்டதகிற்காக அந்த ஸபையைநோககி வந்த போது, பரதர்களுக்கெதிரில் என்னை நோககிய திருதராஷ்டிரபுத திரன் ஓரே பந்தயதகிற்காக, 'ஓ! ராஜபுதிர! அஜாதசதருவே! காட்டில் இஷடபபடி பன்னிரண்டு வருஷஙகள் பிறா அறியுமபடி யும், பிறகு மற்ற ஒரு வருஷம எல்லாததம்பிகளுடனும் உருவம் மறைந்து ஒருவராலும் அறியப்படாதபடியும் ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய். ஓ! ஐயா! நீ அவ்விதம் ஸஞசாரம செய்வதைக்கேட்டுப பாரதர் களின ஒற்றர்கள் அறிவார்களானல் மற்ற அவ்வளவு வருஷங்களும் நீ அவ்விதமே ஸஞசரிக்கவேண்டும். ஓ! பார்தத! அதை நிச் சயிததுப பிரதிஜனை செய். ஓ! அரசனே! என்னைச் சார்ந்தவர் களை அறியமுடியாமறசெய்து ஸாவதானமுள்ளவனுக இக்காலம் முழுவதும் ஒறறர்களால அறியப்படாவிட்டால், அந்த (விதஸதை முதலிய) ஐநதுநதிகள பாயும் தேசம உன்னுடையதே. இந்தக் குருஸபையில் ஸதயமாகச சொலலுகிறென. பாரத! நீ எங் களை ஜயித்துவிட்டால நாஙகளனைவரும் அவ்வளவுகாலம் போகங் களைவிட்டு ஸஞ்சரிப்போம்' என்று மூன்பு குருக்களுக்கு நடுவில் அந்த அரசன் சொன்னன். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று நான் அவனுக்குச் சொன்னேன். இதையெல்லாம் நீயும் தனஞ்சய னும் அறிவீர. அப்பொழுது கடைசியான சூதாட்டம் நடந்தது. அதில் யாவரும் ஜயித்துத் தூரத்தப்பட்டு, இவ்விதம் கஷ்ட மடைந்த உருவமுள்ளவர்களாகிய தேசஙகளிலும் கஷ்டமான காடு களிலுமசஞ்சரிக்கிறோம். அந்தத துரியோதனனும் ஸமாதானத்தை விரும்பாதவனுகித் திரும்பவும் கோபதின் வசததை அடைந்

தான் ; எந்தச் சிலகுருக்கள் அவனுடைய வசத்தை அடைந்திருக் கிறார்களோ அவர்கள் எல்லாரையும் ராஜ்ய காரியங்களில இருக் கச செய்தான். ஸாதுக்களின் முன்னிலையில் அந்த நிச்சயத்தை அடைந்து இவ்வுலக ராஜ்யத்திற்காக எவன் தான் (அதை) விடுவன் ? பெரியோருக்குத தர்மத்தைவிட்டுப பூமியை ஆளுகிறது மரணத் தைக்காட்டிலும் கொடிதென்று எண்ணுகிறேன். பீம ! நீ சூதாட் டதில் பரிகமென்னும் ஆயுததைதெரிதாட்டு என் கைகளை எரிக் கவும் கருதி அர்ஜுனனால தடுக்கபபட்டபொழுதே வீரசசெய்கை யைச் (சண்டையைச) செயதிருந்தால் எனன கெடுதி வந்திருக்கும் ? இவ்விதம் உடன்பாட்டைச செய்வதற்கு முனதியே உனது ஆண மையை அறிந்த நீ ஏன சொல்லவில்லை ? வந்த மரணம்போன்ற துன்பத்தை ஏறறுககொண்டு, பிறகு, எனனைக் குறிதது இப்பொ ழுது ஏன் வரைகடந்து பேசுகிறாய ? ஓ ! பீம ! துன்புறுததபபடு கின்ற திரௌபதியைப் பார்ததும பொறுக்கப்பட்டதனால், அதிக துக்கம் எனக்கு உண்டாகிறது. ஓ ! பீமசேன ! விஷததின ரஸத தைக் குடித்துவிட்டுப பரிதாபத்தை அடைவதுபோல, மிக்க பரி தாபததை அடைகிறேன். ஓ ! பரதருட்சிறந்த வீர ! குருவீரர்களின் நடுவில் (ப்ரதிஜ்ஞை) செய்து சொல்லப்பட்டதை இபபொழுது (மாற்றுவது) முடியாது. விதை விதைப்பவன் விளைச்சலின் முதிர்ச் சியை எதிர் பார்ப்பதுபோல ஸுகம உண்டாவதற்குரிய கால த்தை எதிர்பார். 'மூன் அவமதிக்கப்பட்டவன் பகைவர்கூட்டம் [1] மலர்களுடன் கூடியதாகவும் கனிகளுடன் கூடியதாகவும் இருப் பதை அறிந்து பராக்கிரமதத்தினால் எப்பொழுது நாசம செய் வானோ அப்பொழுது !, பிராணிலோகத்தில் வீனன அவன் !, பெரிய குணத்தையடைந்து உயிர்வாழ்பவனாகிறான் ; லோகத்தில் பூர்ண மான செல்வத்தையும் அடைகிறான். இவனைப் பகைவர்கள் வண ங்குகிறார்கள். சினேகிதர்களும் இவனை மிக்க ப்ரியததுடன் அடை கிறார்கள். தேவர்கள் இந்திரனை அடுப்பதுபோல (யாவரும் இவனை) அடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள்' என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய பிரதிஜ்ஞையை உண்மை என்றறி. தேவததன்மையையும் உயி ரையுங்காட்டிலும் ஸத்தியத்தை விரும்புகிறேன். ராஜ்யம், புத்தி ரர்கள், கீர்த்தி, தனம் ஆகிய யாவும் ஸதியததின் பதினாறில் ஒன்றுக்கும் ஈடாகா' என்றார்.

---

[1] புதியவரும் பழையவருமான துணையரசருடன் இருப்பதை.

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் வனவாசத்தை நிறைவேற்றமலே துரியோதனனை வெல்ல வேண்டுமென்பதை யுக்தியுடன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது)

பீமஸேனன், 'காலதண்டகத்தை கட்டுப்பட்டவரும் நுரைபோல ஸாரமற்றவரும் பழமபோல விழுகூடியவரும் அப்படியே மரிக்குந்தன்மையுடையவருமான நீர் நாசமாகுகிறதும் பாணம்போல் வேகமாகப் போகக்கூடியதும முடிவற்றதும அளவிட முடியாததும (எப்பொழுதும் போய்கொண்டிருக்கும்) வெள்ளம்போன்றதும யாவற்றையும அடித்துக்கொண்டு போவதுமான காலதிருஷ்டியால் உடன்பாடடைச செய்துகொண்டு காலத்தை ப்ரதயக்ஷமாக எண்ணுகிறீர். ஓ! கௌந்தேயரே! ஊசியால குருதி எடுக்கப்படும் மைபபொடிபோல இமைகொடடுதலாலும ஆயுள் குறைக்கப்படும் மனிதன் எப்படி காலதண்டகத்தை எதிர்பார்க்கலாம? எவன் அளவிற்கடங்காத ஆயுளுள்ளவனே!, அலலது ஆயுளின் பரமாணுத்தை அறிந்தவனே, யாவற்றையும நேராகக்கண்ட அவனனரே (தொழிலுச்செய்தற்குக்) காலதண்டத்தை எதிர்பார்க்கலாம்? ஓ! அரசரே! நம்மால் எதிர்பார்க்கப்படும் காலமோ பதின்மூன்று வருஷமாகும். அது!, ஆயுளின் குறைவைச்செய்து மரணத்தைக்குறித்துக் கொண்டு போய் விடும். தேகமுள்ளவர்களுக்கு மரணமானது எப்போதும் தேகத்தில் பற்றியிருக்கிறது. ஆகையால், மரணத்திற்கு முந்தியே ராஜ்யதண்டத்தை குறித்து முயற்சிசெய்வோம். பெரியோர் வரிசையில் எண்ணப்படாத புகழற்றவன பூமிக்குப் பாரமாகிறான். அவன் பகைவரைப் போக்கமாட்டாமல் எருதைப்போலக் கஷ்டத்தை அடைகிறான். அற்பமான பலமும முயற்சியுமுள்ள எந்த மனிதன் பகைவரை வெல்லவிலலையோ, தீயபிழைப்புள்ள அவனுடைய பிறப்பும பயனற்றதென்று நான் நினைக்கின்றேன். உமதுகைகள் பொன்னை வழங்கியவை. உமது புகழ் [1] உலக முழுதும் பரவியது. யுத்தத்தில் சத்ருவைக் கொன்று புயவலிமையால் ஜயிக்கப்பட்ட செல்வத்தை அனுபவியும். ஓ! அரசரே! மனிதன் வஞ்சகனைக் கொன்று உடனே [2] நரகத்தை அடைந்தாலும் அவனுக்கு அந்த (நரகமானது) ஸவர்க்கத்திற்கொப்பானது.

1 'பிருது சகரவாதகியினுடையதுபோன்றது' என்பது பழையவுரை.

2 'ஆபதத்தை' என்பது பழையவுரை.

எந்தத தாபத்தினால் வாட்டப்பட்ட நான் இரவும் பகலும் தூங்க வில்லையோ பொறாமையாலுண்டான அதுவோ நெருப்பைக்காட்டி லும் மிக வெப்பமானது. நாணையிழுப்பதில சிறநத பார்த்தனான இந்த அர்ஜுனனும், குகையிலுள்ள சிங்கமபோல (அடங்கி) மிக்க தாபததை அடைந்தவனாயிருக்கிறான. ஓ! அரசரே! உலகத்தி லுள்ள எல்லா வில்லாளிகளையும ஒருவனாகவே நாசம் செய்யக் கூடிய இவன் மனததிலுண்டான தாபத்தைப் பெரிய யானை அடக்குவதுபோல அடககுகிறான. நகுலனும ஸஹதேவனும் வீரரையீனறவளும் வயதுமுதிரந்தவளுமான தாயும் உமமுடைய பிரியத்தையே விரும்பிககொணடு மூடாபோலவும் ஊமையர்போல வும் இருககின்றாகள். ஸருஞசயர்களுடன்கூடின எலலா உறவினா களும் உமக்குப் பிரியததையே விரும்புகிறார்கள். ப்ரதிவிந்தி யன்மாதாவான திரௌபதியும நான் ஒருவனுமே தாபததை அடைந்தோம். மேலும், எதைச் சொல்லுகிறேனோ அது யாவ ருக்கும் இஷ்டமானதே. யாவரும் துன்பததை அடைந்திருக் கிறார்கள். யாவரும் சணடையைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! அற்பபலமுள்ள நீசர்களால் நமது ராஜ்யமானது கவரப பட்டு அனுபவிக்கப்படுகிறதென்பதைக்காட்டிலும மிக்க கொடிய ஓர் ஆபத்தும் வரப்போகிறதிலலை. ஓ! பகைவரை வாட்டுப வரே! குரூரததன்மை இலலாமையாகிற ஸ்வபாவதோஷததால் தயையுடன்கூடிக் கஷடங்களைப் பொறுக்கிறீர். இதனை மற்ற எவ னும் புகழமாட்டான. அரசரே! மிக்க மநதனும அர்ததஜ்ஞான மில்லாதவனுமான வேதாக்ஷரத்தைக் கற்றவனுடைய குரு சொல் வதைத் திருப்பிச் சொல்வதால கெட்டுப்போன புததிபோல இந்த உம்முடைய புததியானது உணமையான அர்த்தத்தைக் கண்டதன்று. தயையுள்ள பிராமமணரூபியாயிருக்கிறீர்; க்ஷத் திரியர்களிடத்தில் எப்படி ஜனிததீர்? இந்த க்ஷததிரியப் பிறப்பில் அனேகமாகக் குரூரபுததியுளளவர்களன்றோ ஜனிக்கின்றார்கள்? நீர், மனு எவ்விதம சொன்னாரோ அவ்விதம் குரூரமானவையும் கபடத்துடன்கூடியவையும் பொறுமையற்றவையும் விதிககப்பட்ட வையுமான ராஜதர்மங்களைக் கேட்டிருககின்றீரா? ஓ! மஹாராஜரே! கெட்ட எண்ணமுள்ள த்ருதராஷ்டிரபுததிரர்களை ஏன் பொறுக் கிறீர்? செய்யவேண்டியகாரியத்தில் (முயற்சியிலலாமல்) மலைப் பாம்புபோல ஏன் (சும்மா) இருக்கின்றீர்? புததி, வீர்யம், படிப்பு, நற்குலம் இவற்றுடன்கூடின நீர் எங்களை மறைக்கவிரும்புவது ஒரு

பிடி புலலினுல் இமயமலையை மறைக்க விரும்புவதுபோலும். ஓ! பார்த்தரே! ஆகாயத்தில் சூரியனைப்போலப் பூமியில கீர்த்திபெற்ற உம்மால் மறைந்து அஜ்ஞாதவாஸமானது செய்யமுடியாது. அதிக ஜலமுளள இடத்தில கிளைகளும் மலர்களும இலைகளுமுள்ள பெரிய தேகமரமபோலவும வெணமையான யானைபோலவும் அர்ஜுனன் அறியபபடாதவனுக எவ்விதம் சஞ்சரிப்பான்? சிகண்டித்திற்கு ஒப்பானவர்களும் ஸோதரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் சிகண்டிகளுமான இந்த நகுலஸஹதேவர்களும (அறியப்படாமல்) எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பார்கள்? ஓ! பார்த்தரே! புணணிய கீர்த்தியுள்ளவளும் வீரரையீன்றவளும் பிரஸித்திபெற்றவளும் ராஜபுத்திரியும் துருபதபுதரியுமான இந்தக்கிருஷ்ணையானவள் அறியப்படாதவளாக எவ்விதம் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறுள்? ஓ! அரசரே! இந்த ஜனங்கள் என்னையும் குழந்தைமுதல நன்கு அறிவார்கள். (ஆகவே, நமது) அஜ்ஞாதவாஸத்தை மேருவினுடைய மறைவைபபோல எண்ணுவார்கள. அப்படியே, நம்மால் தேசத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட அனேகம் அரசர்களும் அரசகுமாரர்களும் த்ருதராஷ்டிர புதரனை அணுஸரித்திருக்கினறார்கள். துரத்தப்பட்டவர்களும் வஞசிக்கப்பட்டவாகளுமான அவர்களும் சமனத்தையடையார்களன்றே? அவனது பிரியத்தை விரும்பின அவர்களால நமக்கு அவஸயம் அபகாரம செய்பதத்தக்கதாகும். அவர்களும் நம்மிடத்தில் மறைந்த அனேகம் ஒற்றர்களை அணுப்புவார்கள்; நம்மையறிந்து சொல்லியும்விடுவார்கள். அதிலிருந்து நமக்கு அதிகபயமுணடாகும். நாம் காட்டில் பதின்மூன்று மாஸங்கள் பூர்ணமாக வஸித்துவிட்டோம். அவற்றை ஓர் அளவினுல் அவ்வளவு வருஷங்களாகப் பாரும். ஸோமலதைக்குப் பூதிகங்கள் (=சீந்திற்கொடி) பிரதிநிதியாயிருப்பதுபோல (வருஷத்திற்கு) மாஸம் பிரதிநிதியாக இருக்கிறதென்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர். அவ்விதம் இது செய்யப்படட்டும. அல்லது, நல்லதும் நன்கு பாரத்தைச் சுமக்கின்றதுமான காளைக்கு (ப் புல்லைக்கொடுத்து) தருப்தியடைவிப்பதால் இந்தப் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகிறுன். ஓ! அரசரே! ஆகையால், நீர் சத்ருவதத்தில் நிச்சயத்தைச் செய்வீராக. ஏனெனில், எல்லா க்ஷத்திரியருக்கும் சண்டையைவிட வேறான தர்மமில்லை' என்றுன்.

முப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரரும் பீமனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வியாஸர் வந்து யுதிஷ்டிரருக்குப் பிரதிஸ்ம்ருதிவித்தையை உபதேசித்தது ம், யுதிஷ்டிரர் வியாஸர் கட்டளைப்படி பரிஜனங்களுடன் காம்யகவனம் சென்றதும்)

குந்தீபுத்திரரும் ஆண்மையிற்சிறந்தவரும் பகைவரை வாட்டுபவருமான யுதிஷ்டிரர் பீமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆலோசித்தார். 'என்னால் ராஜதர்மங்களும் வர்ணதர்மங்களும் தனிதனியே கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. வருங்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் எவன் (அவைகளைப்) பார்த்து நடக்கிறானோ அவனே தெரிந்தவனாகிறான். அறிதற்கு மிக அருமையான தர்மதத்துவத்தினுடைய மேலான வழியை அறிந்தவனான நான் மேருவைப் புரட்டுவதுபோலத் தர்மத்தைப் புரட்டுதலைப பலாத்காரமாக எவ்விதம் செய்வேன்?' என்று அவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்தது இவ்விதம் செய்யவேண்டியதென்பதை நன்கு நிச்சயித்துத் தாமதமின்றிப் பீமஸேனனை நோக்கி இந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லலானார்: 'தோள்வலி அமைந்தவனே! பாரத! நீ சொல்லுகிறது உண்மையே. பேசுந்திறமையுள்ளவனே! இந்த என்னுடைய வேறு வாக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள். ஓ! பாரத! பீமஸேன! கேவலம் பிடிவாதத்தால் தொடங்கப்படும் மிக்க தீயசெயல்கள் துன்பத்தைத் தருகின்றன. சிறந்த கைகளுள்ளவனே! காரியமானது நன்கு ஆலோசிக்கவும் நன்கு நிச்சயிக்கவும் நன்கு தொடங்கவும் நன்கு செய்யவும் பட்டபோது தெய்வமும் அனுகூலமாகி விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன. இந்தக் காரியதத்தை மனவுறுதியில்லாமை ஒன்றினாலேயே பலதாலுண்டான கொழுப்புள்ளவனாகி ஸ்வயமே ஆரம்பிக்கத்தக்கதென்று எண்ணுகிறாய். அவ்விஷயத்தில் என்னிடமிருந்து கேளு.

பூரிஸ்ரவஸ்ஸும சலனும் வீர்யமுள்ள ஜலஸந்தனும் பீஷ்மரும் துரோணரும் கர்ணனும் வீர்யமுள்ள அஸ்வதத்தாமாவும அசைக்கமுடியாத துரியோதனன் முதலிய திருதராஷ்டிர புதிரர்களுமாகிய யாவரும் அஸ்திராப்பியாஸம் செய்தவர்கள்; எப்பொழுதும் [1] ஆததாயிகள். நம்மால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்ட சித்ரஸேர்களும்

[1] விராடபர்வம் 175-ம் பக்கம் குறிப்பில காணக.

பேரரசர்களும் கௌரவபக்ஷத்தைத அடுத்து இப்பொழுது சினே கத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள. ஓ! பாரத! துரியோதனனுடைய நன்மையில விருபபமுள்ளவாகளும் நமது நன்மையில விருப்பமில லாதவர்களும் நிரமபின பொகசமுள்ளவர்களும் சைனியதுடன் கூடினவர்களுமான அவர்கள் அவனைக் காப்பதில் முயற்சிசெய் வார்கள. புதரர்களோடும மந்திரிகளோடும் சேனைவீரர்களோடும் கூடின அவர்களெல்லாரும் கௌரவ சேனையினுடைய சமபளத தோடும உணவு முதலியவறறோடும் எலலாவிதத்திலும் ஒப்பப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றவாகளலலரோ? துரியோதனனால் விசேஷமாக ஸமமானமசெயயப்பட்ட அந்த வீரர்கள் யுதத்தில (அவனுககாக) பராணனையும் விடுவார்களென்பது எனனு டைய நிச்சயமான எண்ணம. சிறந்த கைகளுளளவனே! பீஷமர் துரோணர் மஹாத்மாவான கிருபர் இவாகளுககு நிலமை நம மிடதிலும் அவர்களிடதிலும ஸமமாக இருகுமாறறும அர சன அளிதத சோறறுககடனைத நீர்ப்பது அவஸயமாகும். ஆனது பற்றி, யுதத்தில, விடுவதற்காக உயிரையும் விடுவாகளெனபது என கருதது. யாவரும் திவ்யாஸ்திரம அறிநதவாகள. யாவரும தர்மதைத முகியமாககொணடவாகள; இநதிரனுடனகூடின தேவர்களாலும ஜயிகமுடியாதவர்களெனபதும எனனுடைய எண் ணம். அவர்களுள்ளும், எலலா அஸதிரங்களையும் அறிநதவனும அசைக்கமுடியாதவனும பிளக்கமுடியாத கவசததால் சூழப்பட் டவனும பொறுமையுளளவனும மஹாரதனுமான காணன் எப பொழுதும முயறசியுள்ளவனுயிருகிறன். உதவியிலலாத உன னுல் யுதத்தில் இந்த எல்லாப புருஷரேஷடர்களையும ஜயிக்கா மல் துரியோதனன் கொலலபபடக்கூடியவனல்லன. ஓ! வருகோ தர! வில்லாளிகள் யாவரையும அதிகரிந்த கர்ணனுடைய லாக வததை ஆலோசனை செய்கிறதனால நான் தூக்கத்தை அடைவ தில்லை' என்றார். அதிக கோபமுள்ள பீமசேனன், இந்த வார்த தையை அறிந்துகொண்டு, தமையனுடைய வார்த்தையால் தடுக் கப்பட்டவனாகி அடக்கதுடன் கூடியவனானன். அப்பொழுது, அந்த இரண்டு பாண்டவர்களும் இவ்விதம பேசிக்கொண்டிருக் கையில், ஸதயவதீபுதரரும மஹாயோகியுமான வ்யாஸர் வந தார். பேசுகிறவர்களுள சிறந்தவரான அவர், பாண்டவர் களால் எதிர்சென்று முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டு, யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, இந்த வார்தையைச் சொல்லலானார்.

'ஓ! மனிதரிற்சிறந்தவனே! யுதிஷ்டிர! உன்னுடையமனத்தி லிருப்பதை புததியினால் அறிகிறேன். அதனால சீக்கிரம வந்தவ னாகிறேன. ஓ! பாரத! பகைவரைககொல்பவனே! பீஷமரிட மிருந்தும் துரோணரிடமிருந்தும் கிருபரிடமிருந்தும் கர்ணனிட மிருந்தும அஶ்வததாமாவிடமிருநதும ராஜபுததிரனான துரியோ தனனிடமிருந்தும் துசசாஸனனிடமிருந்தும் எந்தப பயம் உன் னுடைய மனததில் சுழலுகிறதோ உனனுடைய அந்தபபயததைச் சாஸ்திரததில்கணட காரணததால போககுகிறேன. அதைக் கேட்டுத தைரியததையடைந்து செயகையால நிறைவேற்று. ராஜேநதிர! நிறைவேற்றி, பிறகு, சீககிரம தாபததை விலக்கிக கொள் எனறார்.

பிறகு, வாாததையில ஸமர்த்தரான வ்யாஸர், யுதிஷ்டிரரை ரகஸ்யததில் அழைததுபபோய், யுகதியுக்தமான அர்தததையுடைய இந்தவார்த்தையைச் சொலலினர். 'ஓ! பரதருட்சிறநதவனே! உனக்கு, அர்ஜுனன விலலைததரிதது யுதததில பகைவாகளை ஜயிபபதற்குரியதும் க்ஷேமததிறகுரியதுமான வேறு காலமானது வந்திருககின்றது. சரீரமெடுததுவநத ஸிததியைபபோன்றதும் ப்ரதிஸமிருதியென்று பெயாபெற்றதுமான விததையைச் சரண மடைநத உனக்குச சொலலுகினறேன எதை அடைநது மஹா பாகுவான அர்ஜுனன (கார்யததைச) சாதிபபனோ எனனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அதனைப் பெறறுககொள. தவததினாலும் பராககிரமததினாலும தேவர்களைப்பார்ப்பதற்குச் சக்தியுளள இவன் அஸ்திரததிற்காக மஹேந்திரனையும் ருதரரையும் வருணனையும் குபேரனையும தர்மராஜனையும் அடையக்கடவன. அதிகதேஜஸுள்ள வனும நாராயணரிஷியை ஸஹாயமாயுடையவனும் வெகுகாலமாயுள்ள வனும் அழிவற்றவனும் அச்சுதனும் ஜயிகக முடியாதவனும தேவரிஷியும் பெரியகையுள்ளவனுமான இந்த அர்ஜுனன, இநதிர னிடமிருந்தும் ருததிரரிடமிருந்தும லோகபாலர்களிடமிருந்தும் அஸ்திரங்களையடைந்து பெரியகாரியததைச செய்வான். ஓ! பருதிவீபதியே! கௌந்தேய! உஙகளுடைய வாஸத்திற்கு இநத வனததைவிடச் சிறந்ததான வேறுவனததை ஆலோசிக்கககடவாய். ஓர் இடததில் நெடுங்கால வாஸமானது பரீதியை உண்டுபண்ணுகிற தாகாது. வேதவேதாங்கங்களின் கரைகண்ட அனேகம பராமமணர் களையும் காப்பாற்றுகினறாய. ஆதலால், சாநதர்களான தவசிகளுக்கு வெறுபபை உணடுபண்ணுகிறதாகும். மான்கள் (கிடைப்பதில்)

தடையும், கொடிக்கும் பசுக்கூலகளும் நாசமும் உண்டாகும்' என்றார். யோகதத்தின் உண்மையை அறிந்தவரும் ப்ரபுவும பூஜ்யருமான (வ்யாஸர) இவ்விதம்சொல்லிச சரணமடைந்தவரும் சுதருமான தர்மபுதிரருகது ஒபபுயாவற்ற யோகவிதத்தையை உபதேசித்தார். புதிமானும் ஸதியவதியின்புதிரருமான அந்த வ்யாஸர் தர்ம புதிரரிடம் அனுமதிபெற்று அவவிடதிலேயே மறைந்துவிட்டார். தர்மதில்மனமுள்ளவரும் அடங்கினவரும் மேதாவியுமான தர்ம புதிரர் அந்தமந்திரதைத கால்தோறும் ஆவிர்திசெய்துகொண்டு எபபொழுதும மனதினுல் தரித்தார். அவர் வ்யாஸர் வாக்யதால் ஸந்தோஷமடைந்து அந்ததவைதவனதிலிருந்து ஸரஸ்வதிநதியின் கரையிலுள்ள காம்யகமெனபபெயர்பெற்ற காட்டை அடைந்தார். ஓ! மஹாராஜரே! வேதாங்கமான சிக்ஷையிலும் வேதத்திலும் வல்லவாகளும் தவதுடன கூடினவாகளுமான பிராமணர்கள், தேவரிஷி நாரத ரிஷிகள தொடர்வதுபோல அவரைப பின்தொடர்ந் தார்கள். பரதரில சிறந்தவரே! மஹாதமாவான அவாகளும் மந்திரிகளுடனும் காலாளகளுடனும் அங்கிருந்து திரும்பவும் காம்யகதத்தையடைந்து இடம் அமைத்துக்கொண்டார்கள். அரசரே! வில்வித்தையில் தேர்ந்தவாகளும நலலமனமுள்ளவர்களுமான அந்த வீராகள, மேலான வேதத்தைசசொல்லுகிறவர்களும் எபபொழுதும் மானவிருமபுகிறவர்களுமாகிச் சுதமான பாணங்களால வேட்டை யாடிக்கொண்டும பிதருக்களையும தேவர்களையும் ப்ராம்மணர்களையும் விதிப்படி திருப்திசெய்துகொண்டும் அவ்விடதில் சிலகாலம் வாஸம் செய்தார்கள.

முப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுனபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ப்ரதிஸ்மிருதிவித்தையை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்து அஸ் தீரம் பெறுதற்காக அவனை ஸ்வர்க்கத்துக்கனுப்பியதும், அவன் இந்திரகீலமலையில் தவஞ்செய்கையில் இந்திரனைக் கண்டதும், இந்திரன் அஸ்திரம்பெறுதற்காகத் தவத்தால் ஈசர வரை மகிழ்வித்தற்கு அர்ஜுனனை ஸ்வர்க்கம் வரக் கட்டளையிட்டதும்.)

ஆடவருட் சிறந்தவரே! சிலகாலத்திற்குப் பிறகு, தர்மராஜ ரான யுதிஷ்டிரர், முனிவரின் உத்தரவை நினைத்துக்கொண்டு, அறி

வாளியென்று பிரஸித்திபெற்ற அர்ஜுனனை இன்சொல்லை முன்னிட்டுப் புன்னகைசெய்து கையினால் தடவிகொண்டு தனிமையான இடததில் பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார். பகைவரை அடக்குகிறவரான அந்தத தர்மராஜர், ஒரு முகூர்த்தகாலம் வனவாஸததைப்பற்றிச் சிந்திதது, அர்ஜுனனை நோக்கி ரகஸ்யத்தில் இதைச் சொல்லலுற்றார்: 'பாரத! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அஸ்வததாமா ஆகிய இவர்களிடததில் [1] நான்கு பாதங்களுள்ள தனுர்வேதமானது இப்பொழுது நிலைததிருக்கிறது. அம்பு தொடுப்பதுடனும பிறா அமபுகளைத தடுபபதுடனுங கூடின இந்திரன் முதலிய தேவர்களின அஸதிரததையும் ப்ரம்மாஸதிரததையும் ஆஸுராஸ்திரததையும் (மற்ற) எல்லா அஸ்திரஙகளின பிரயோகததையும் முழுவதும் அறிகிறார்கள். அவர்கள் யாவரும் திருதராஷ்டிரனுடைய புததிரனுலை இன்மொழி கூறப்பட்டவர்களும் நன்கு உபகரிக்கப்பட்டவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அவனும் அவர்களிடத்தில் குருக்களிடததிலிருப்பதுபோலிருக்கிறான். எலலா யுததவீரர்களிடததிலும் இந்தத துரியோதனனுக்கு எப்பொழுதும பரீதி அதிகம். பூஜிக்கபபட்ட ஆசார்யர்கள் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகித தோஷபரிகாரததை (ச் செய்வதற்கு) முயற்சிசெய்கினறார்கள. காலததில பூஜிக்கபபட்ட அவர்களை சகதியைக் குறையச செய்யமாட்டார்கள். ஓ! பார்த்த! கிராமங்களுடனும நகரங்களுடனும் சேர்ந்ததும் கடலுடனும் வனததுடனும் ரத்னம்விளையுமிடத்துடனும கூடினதுமான இந்தப் பூமி முழுவதும் இப்பொழுது துரியோதனனது வசததை அடைந்திருக்கின்றது. பகைவரையடக்குபவனே! எஙகளுக்கு நீயே ப்ரியமானவன். உன்னிடத்தில் பாரம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் காலத்திற்கேற்ற ஒரு காரியததைப்பார்க்கிறேன். ஐயா! வ்யாஸரிடமிருந்து என்னால் ஒரு ரஹஸ்யவிததையானது கிரகிக்கப்பட்டிருகிறது. கிரகிக்கப்பட்ட அதனால் எல்லா உலகமும் நன்குபிரகாசிக்கின்றது. ஓ! ஐயா! நீ அந்த மநதிரத்துடன் கூடினவனாகி மனததை நன்குஅடக்கித் தகுந்தகாலததில் தேவதைகளின் அனுக்கிரகத்தை அடைவாயாக. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவனே! உக்கிரமான தவத்துடன் உன்னைச் சேர்ப்பாயாக. குழந்தாய்! வில்லுள்ளவனும் கவசமுள்ளவனும் கததியுள்ளவனும் பெரி

---

1 'அம்புகளை எடுத்தல், தொடுததல, விடுத்தல், திருப்பியழைத்தல' என்பது பழையவுரை.

போர்களின விரதத்திலிருப்பவனும வேறெந்த விஷயத்துக்கும் இடங்கொடாமல் (இதனையே) தியானிப்பவனுமாகி வடக்குத்திக்கை நோக்கிச செல்லு. ஓ! தனஞ்சய! இந்திரனிடத்தில் திவ்யமான எல்லா அஸ்திரங்களும இருக்கின்றனவன்றோ? விருத்திரனிடமிருந்து பயந்த தேவர்களால (எல்லா அஸ்திரங்களுமான) பலமானது அப்பொழுது இந்திரனிடத்தில கொடுக்கபபட்டிருக்கின்றது. அந்த இந்திரனிடமிருந்து ஒரேயிடத்திலிருக்கின்ற அவையாவற்றையும் நீ அடைவாய். அப்பா! அந்த மந்திரத்தினாலேயே யாவற்றையும அடையப்போகிறாய். இந்திரனையே சரணம் அடைவாய். அவன உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுப்பான். இப்பொழுதே தீக்ஷையடைந்து நீ தேவேந்திரனைப் பார்ப்பதற்குப் போவாயாக' எனறார்.

அம்முறைபபடி தீக்ஷையடைந்தவனும மனமொழி மெய்களை அடக்கியவனுமான அந்த அர்ஜுனனை நோக்கி இவ்விதம சொல்லிப் பிரபுவான தர்மராஜர் உபதேசம செய்தார். அப்பொழுது, முன் பிறந்த ஸஹோதரர், வீரனான ஸஹோதரனுக்கு(ச செலல) அனுமதி அளித்தார். தர்மராஜருடைய உத்திரவினால் இந்திரனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவனுக்கு காணமுடியுமென்னும விஷயமும் அப்படியே இரண்டு பெரிய அமபறாத்தூணிகளையும எடுத்துகொண்டும கவசம தரித்தும் உளளங்கை உறைபூண்டும உடும்புத்தோலால் செய்யப்பட்ட விரலுறை கட்டிக்கொண்டும, அக்னியில ஹோமம்செய்தும ப்ராம்மணர்களைத் தனங்களைக்கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கச் செய்தும், தோள்வலிமையுளளவனும் பெரிய கையுள்ளவனும் விற்பிடித்தவனுமாகிக கிளம்பினன, திருதராஷ்டிர புத்திரர்களின் வதத்திற்காகப் பெருமூசசெறிந்து உயரப் பார்த்தான். ப்ராம்மணர்களும் ஸித்தர்களும் மறைந்திருக்கும பூதங்களும், விற்பிடித்த அந்த அர்ஜுனனை அப்பொழுது பார்த்து, 'ஓ! கௌந்தேய! மனத்தினால் எதை எதை விரும்புகிறாயோ அதை அதை விரைவில் அடையக் கடவாய். ஓ! கௌந்தேய! நன்கு போய்வா. உனக்கு ஜயமானது உறுதியாக உண்டாகட்டும' என்று சொல்லினர். ப்ராம்மணர்கள் ஜயாசீர்வசனத்தைச செயது அர்ஜுனனை இவ்விதம் சொனனார்கள. ஸித்தசாரணர்களின கூட்டங்களும் கந்தர்வர்களும், 'மஹாரதனே! க்ஷேமம் உண்டாகுக. விரதத்தை மேற்கொள். உன்னுடைய எண்ணம் கைகூடுவதாக. உன்னுடைய எல்லாவிருப்பங்களும் நன்கு நிறைவேறுவனவாக' என்றனர். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட

அர்ஜுனன், இவர்களை வணங்கி, இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு தபோயோகத்தில் மனமுள்ளவனாகிப் புரோகிதரையும் வணங்கினான். பிறகு, அவன், பரீக்ஷியடைந்த மனமுள்ளவனாகி, அதிரதர்களும் மஹாரதர்களுமான அந்த யுதிஷ்டிரா பீமன் இருவரையும் வணங்கினான். மிகவாடின மனமுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான நகுலஸஹதேவர்களிருவரும அந்த அர்ஜுனனை அடைந்து வணங்கினார்கள். அந்த வீரர்கள், அர்ஜுனனை வணங்கி, 'ஓ! கௌரவ்ய! இந்திரனிடமிருந்து அடையத்தக்க எல்லாத் திவ்யாஸ்திரங்களையும் மற்றும மனத்தினால எதை எதை விரும்புகிறாயோ அந்த அந்த அஸ்திரங்களையும அடையக்கடவாய். ஓ! அனஞ்சய! தவறுதலைகளும குற்றமற்றவைகளும பெரியோர்களுக்கு ஸமமதமுமான எலலாச சொற்களையும், இபபொழுது, பாண்டவர்களுள நீ ஒருவனே அடைந்திருக்கிறாய. ஓ! கௌரவ்ய! தேவர்கள அதாமத்தை அடைந்தவனையும ஸித்தியற்றவனையும் தவமற்றவனையும் சலித்தமனமுள்ளவனையும வஞ்சகனையும் பார்க்க விரும்புகிறதிலலை. கடுமையாக இரைகிறவனும அஸூயைபபடுகிறவனும கொடுஞசொற்சொலலுகிறவனும வஞ்சகனும தற்புகழசசிசெய்கிறவனும எறிந்து பேசுகிறவனும் கொலலுகிறவனும ஸந்தேகபபடுகிறவனும நடபச்செய்து கொல்பவனும் மாயையுள்ளவனும் கோபமுள்ளவனும் பொய்பேசுகிறவனும் அதிகபோஜனம் செய்கிறவனும் நாஸ்திகனும் ரயாதவனும மிதரதுரோகம் செயகிறவனும எலலாவற்றிலும் பயமுள்ளவனும் பரநிந்தை செய்கிறவனும அதிக அகங்காரமுள்ளவனும் பயங்கரமானவனும லோபியும் சஞ்சலமான மனமுள்ளவனும் திருடுகிறவனும் கட்குடிக்கிறவனும [1] கர்ப்பத்தை அழிப்பவனும் குருவின சயனத்தை அடைந்தவனும் தனனைத தானே மிகபபுகழந்துகொள்ளுகிறவனும் பரஹிம்ஸை செய்கிறவனுமாகிய இந்த மனிதாகள நலல உலகங்களையடையா. தனஞ்சய! அவர்கள லோகமற்றவர்கள. ஓ! பலகுன! குரூரமிலலாமை, பச்சாத்தாபம், ஸத்தியம், துக்கத்தை அறியுமதனமை, வெளியிலுள்ளபுலன்களையடக்குதல், மரியாதை, தைரியம, [2] தர்மம, பொறுமை, சிறந்த நற்கார்யம், தயை, மன அடக்கம், குருபூஜை, நனறியறிதல், நட்பு, ப்ராம்மணபக்தி,

---

1 'பரூணஹா' என்பது மூலம; 'ஸாங்க வேதாங்கதறவன பரூணன; அவனைக கொன்றவன்' எனினுமாம.

2 இரட்டித்தலால் ஒருசொல விடபபட்டது.

நமபிகைகை, எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை, ஈதல், புத்தி, ஞாபகம ஆகிய இவை உனனிடத்தில குடிகொண்டிருகினறன. கௌரவய! தனஞ்சய! ஆனதுபற்றி, இந்திரனுடன போருவாய. தேவர்களுககு உனபோனறவனுடன சோகமையனறு புகழ்த்தகுந்தது! ஐயா! பரபுரேஷட! நினனிதாகளுமை சகோதராகளுமாகிய யாவாகளும, தேவர்களுககு இந்திரனபோல, நீயே சிறந்தவனி. மிக்க பலவானை! அந்தபபதினமூனறுவது வருஷத்தில மகோதராசனும எலலாசதினகிழர்களும உனை ஜயடையவமைமைய அடுகக போகினறாகள. ஓ! பாரத! பயகவனை அடசருபவனே! அபபடிபபடட நீயே பிதாவான இந்திரனகுறிதது செலவாய. எல்லா அஸ்திரங்களையும் இந்திரனிடமிருந்து கைவசபபடுத்திக கொளவாயாக. ஓ! மஹாபாகுவே! எலலாபபிராணிகளும கேடகும போது, சதபருஙகமென றுமிடத்தில இந்திரன உன்னை உசசிமுகர்ந்து, 'ஓ! ஐய! ஜயமூளளவர்களுள சிறந்தவனே! எல்லாப் பிராணிகளாலும அறியபபட்டவனுகித தேவலோகத்தை அடையப் போகின்றாய; புணயம செய்தவாகளுடைய உலகஙகளை அடைந்து விளையாடுவாய. பாரத! தேவாகளால மரியாதைசெய்யபபட்டு மிகவும் ஸுகமாக ஸ்வர்கத்தில விளையாடி உயர்ந்த அஸ்திரங்களை அடைநது திருமபவும பூமியை அடைவாய்' எனறு சொல்லினன. அப்பா! காணடவவனத்தை எரிதது போது, இநதிரன் உன் குணஙகளை எலலாப் பிராணிகளும கேட்கும்படி திருமபத் திரும்பச் சொனனனை. நரஸரேஷட! இந்திரனுடையதான அந்தச சொலலில நீ நிறைவெயதுவகடவாய். இஙகிருநது ஏநாவது ஓர் இடத்தை அடைநது தவத்தில பறறின மனமுளளவனாகடவாய். கௌரவனே! நனமையை தருவதான இந்திரனசொலலை செய்யக் கடவாய். நீ இபபொழுதே நிகரற்ற கீரத்தியை அடைந்து போவாய். இந்திரனை நீ பாரப்பாய்' எனறாகள.

புருஷரிஷபரான அரஜுனன, அவவிருவர்களையும் தழுவித திருபதியிடமும சொலலிக்கொண்டு எல்லாருடைய மனங்களையும கவர்ந்துகொணடு கிளம்பினன. அப்பொழுது, திருபதி, சிங்கம்போனறதேர்ள்வலிமையுளளவனும அவ்விதம புறப்பட்டவனும வீரனுமான அந்தப் பாண்டவனை நோககி, இரு கைகளையும் கூப்பித் தேவர்களுக்கு நமஸகாரத்தைச் செய்து மிகச் சுதந்தமானவையும் மங்களமானவையுமான வார்த்தை களுடன் சொல்லினள். 'ஈஸவரனுக்கும் கர்மாவுக்கும் நமஸகாரம்.

க்ஷேமமாக ஒருகாட்டிலிருந்து மறுகாட்டை அடைவீர். ஓ! பார்த்தரே! தனஞ்சயரே! தர்மம் உமமை அடையட்டும். சூரியனும அக்னியும் ப்ரம்மாவும் ப்ராம்மணர்களும் உமமைக் காக்கக்கடவர். பரதஶ்ரேஷ்டரே! தமையனுருடைய சொல்லில நிற்பவரும தமையனுரைப பூஜிப்பவருமான நீர் வஸுக்களையும் ருத்திரர்களையும் தேவக்கூட்டங்களுடன் கூடின ஆதித்யாகளையும விஶ்வேதேவாகளையும் ஸாத்யர்களையும் துனபங்கள் நீங்குவதற்காகச் சரணமடைவீராக. பரதாகளுட் சிறந்தவரே! ஆகாயத்திலுள்ள வைகளும ஸவர்கத்திலுள்ளவைகளும பூமியிலுளளவைகளும மற்ற இடங்களிலுளளவைகளுமாகிய எலலா இடையூறுகளிலிருந்தும் உமகு க்ஷேமம உண்டாகட்டும. பிறருககுக் கடடுப்பட்டிருபபதைக் காட்டிலும காட்டில வஸிப்பதைக்காடடிலும எலலாப பொருளும கவரப்பட்டதைகாட்டிலும புத்திரர்களைவிட்டுப் பிரிந்ததைக்காட்டிலும் இதனை மிக்க துகமாக நினைகிறேன. நமகுத திருமபவும கூத்திரியகுலத்தில ஒருபோதும பிறபபு வேணடாம. எனாகளுக்கு ஆயுதத்தால பிழைப்பிலலையோ (அந்தப) ப்ராமமணர்களுக்கு வணஙகுகிறேன. அந்தப் பாவியான துரியோதனன சிரித்துக் கொணடு ராஜஸபையில என்னைப்பார்த்து, 'பசு' என்று சொல்லியது மேலான துக்கம. அந்தச சபையின் நடுவில் தகாத சொற்கள் பலவற்றைப பேசினது அந்தத துக்கத்தைவிட மேலான துக்கமென்பது என்னுடைய எண்ணம். ஓ! பரதஶ்ரேஷ்டரே! உம்முடைய வீட்டிலிருந்தும் ராஜ்யத்திலிருந்தும துரத்தப்பட்டு வனத்தில் வஸிபபவராகியும் சினேகத்தால் நிற்கிறீர். ஓ! பரதரில சிறந்தவரே! எல்லாப் பகைவர்களையும ஜயித்தவரும் அக்னியைத திருபதிசெய்தவருமான நீர் இப்பொழுது நடந்து செல்வதை ஜனங்கள் பார்க்கின்றனர். இந்தப் பெரிய காட்டில் உம்முடைய ஸகோதரர்களும் சினேகிதர்களும சாரணர்களும் அபபடியே ரிஷிகளும் உமமுடைய கதைகளைச் சொல்லப்போகினறார்கள். நிச்சயம். ஓ! புஜபலம் அமைந்தவரே! தனஞ்சயரே! கௌந்தேயரே! நீர் பிறந்தபோது உமக்காகக குந்திதேவியார் விரும்பினதும் நீர் ஸ்வயமே விருமபுகிறதும் முழுவதும் உமக்கு உண்டாகுக. ஓ! பார்த்தரே! வஸுதேவரின் தங்கையாரும் எனது மாமியாருமான குந்திதேவியார் திருமபி வந்த உம்மை, அதிதிதேவி இந்திரனைப் பாரப்பதுபோலப் பார்க்கக் கடவர். உம்முடைய ஸகோதரரெல்லாரும் விழித்திருக்கும்பொழுதெல்லாம் உம்முடைய கதைகளினால் அடிக்கடி உமமுடைய செய

கைகளையே சொல்லிககொணடு மகிழவார்கள. நிசசயம. ஓ! பார்த்தரே! நீர் நீணடகாலம வெளியில் போயிருக்குமபோது, எஙகளுக்குப போகஙகளில மகிழ்சசியும தனததில் விருப்பமும உணடாகா. உயிரிலும எஙகளுககு விருப்பம இராது. ஓ! பாாததரே! எஙகள எலலாருடைய ஸுகதுககஙகளும வாழவும மரணமும ராஜயமும ஐஶவாயமும உமமிடததில நிலைததிருககினறன. ஓ! கௌநதேயரே! பாணடவரே! எஙகளைக கேடடுக்கொணடீர். க்ஷேமததை அடையககடவீர். அஸதிரங்களை அடைநது, க்ஷேமததுடன திருமபிவநத உமமைப் பாாபபேன. ஓ! குற்றமற்றவரே! மிகக வலிமையுள்ளவரே! உமமால செயயபபடவேணடிய இந்தக காரியம, பலவானகளுடன எதிரததும செய்யததககது. சீக்கிரம ஜயததிறகாக இடையூறிலலாமல போம. தனஞசயரே! ஹரீ, ஸ்ரீ, கீாததி, தருதி, புஷ்டி, உமை, லக்ஷமி, ஸரஸ்வதி ஆகிய இவர்கள, வழியிறபோகின்ற உமமைக காககக்கடவா' எனறாள.

திரௌபதியானவள, [1] ஆசீாவாதங்களை இவ்விதம் சொலலி, ஓயவடைந்தாள. பிறகு, தோள்வலி மிகக அாஜுனன், ஸஹோதரர்களையும தௌமயரையும வலமவநது அழகிய விலலையெடுததுக்கொணடு கிளமபினான. பரதஶரேஷ்டரே! பாரதரே! அதிக பலமுள்ளவீரன பலததால் மரஙகளையும் கொடிகளையும செடிகளையும் நாசஞசெய்துகொணடு மரஙகளில தடைபபடாதவனாக வடககுத திககைநோக்கி மெதுவாகப் போனான். இநதிரனுடையதானத்யானததுடன் கூடியவனும பராக்கிரமமுள்ளவனும் பலமுள்ளவனும் போகிறவனுமான அவனுடைய வழியிலிருந்து எல்லாப்பிராணிகளும் விலகின. ஓ! ஐயா! பகைவரை வாடடுபவனான அவன் தபோதனர்களால வஸிக்கப்பட்ட மலைகளைத (தாணடித) தேவர்களால் அடையப்பட்டதும புணணியமானதும் அழகுபொருந்தியதுமான இமயமலையை அடைந்தான். பெரிய மனமுள்ளவனும (இந்திரத) தியானததோடு கூடியவனுமான அர்ஜுனன காற்றுப் போலவும் மனம்போலவும் விரைந்துசெல்பவனாகி ஓரேநாளில் புணணியமான அந்தமலையை அடைந்தான். அவன இமயமலையையும கநதமாதனததையும் தாண்டி இரவும் பகலும் சோம்பலின்றி அடாந்த காடுகளைத் தாணடினான். பிறகு, அர்ஜுனன்

---

1 'க்ஷேமமுணடாகும்படி கடவுளரை வேணடி' எனபது.

அங்கிருந்து இந்திரகீலமலையையடைநது தஙகினான். அநதப பாணடவன ஆறுபகலும இரவும் (நடந்து)போய எழாவதுநாளில் அழகிய இந்திர கீலததின தாழவரையில் தவயோகததில பறறுளளவனாக இருநதான. கைகளை உயரததூக்கினவனாகி அங்கஙகளைசசிறிதும அசைககவேயிலலை. இநதிரபுததிரனும தவறாதவனும் அடஙகினவனும் அடககப்பட்டமனமுள்ளவனுமான அாஜுனன, அப்பொழுது, 'நில்' எனற வாாததையை ஆகாயததில கேடடான. அவன் அதைக கேட்டு நானகுபககததிலும பாாவையைச செலுததினான. பிறகு, அவன் மரததடியில் பிரமமதேஜஸால டரகாசிககின்றவரும பொன்னிறமுளளவரும ஜடையுளளவரும இளைததவருமான ஒருதவசியைப பார்ததான். மிகக தவமுளள அவா, அவவிடததிலிருககும அர்ஜுனனைப பார்ததுச் சொலலலானார்:

'குழந்தாய்! வில்லுள்ளவனும கவசமுளளவனும பாணமுளளவனும கததியையும உள்ளஙகையுறையையும கடடிககொண்டவனும க்ஷததிரியதாமததை அனுசரிததவனும இஙகுவந்தவனுமான நீ யார்? ஐய! இங்கு, சஸ்திரததால செய்யவேண்டியது ஒனறுமிலலை. கோபமும் ஸந்தோஷமும அறறவர்களும் தவசிகளும அடஙகினவர்களுமான பிராம்மணாகளின் ஆலயம இது. இஙகு விலலினால் செய்ய வேணடியது ஒன்றுமில்லை. இவ்விடததில ஒருபோதும சண்டையில்லை. அப்பா! இந்தவில்லை வைததுவிடு; மேலானகதியை அடைந்தவனாக இருககிறாய்' என்று இவவிதம் அதிக சக்தியுளள வீரனான அர்ஜுனனை வேறு ஸாமானயனைச சொலவதுபோலவே பிராமமணர் அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டு சொல்லினர். நன்கு நிச்சயஙகொண்ட இவனைத தைரியததிலிருந்தும அசைக்கமுடியவில்லை. பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர், ஸந்தோஷமுளளவராகிச் சிரிபபவர்போல அந்த அர்ஜுனனை நோக்கி, 'ஓ! பகைவரைப்பிளப்பவனே! நான் இநதிரன். உனக்கு க்ஷேமம் உணடாகுக. வரததைக கேட்டுக் கொள்' என்றார். குருகுலஶரேஷ்டனும் சூரனுமான தனஞ்சயன், இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனாகி இருகைகளையும் கூபபி வணஙகி, இநதிரனை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! இபபொழுது உம்மிடமிருந்து எல்லா அஸ்திரததையும் அறிய விரும்புகிறேன. இதுவே என்னால் விருமபப்பட்ட விருபபம். இந்த வரனை எனக்குக கொடுப்பீராக' என்று சொன்னான.

மஹேந்திரன், ப்ரீதிஅடைந்த மனமுள்ளவனாகிச் சிரிததுக் கொண்டு அவனை நோககி, 'ஓ! தனஞ்சய! இங்குவந்த உனககு

அஸ்திரங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? இஷ்டமான [1] லோகங்களைக் கேட்டுக்கொள். நீ மேலானகதியை அடைந்திருக்கின்றாய்' என்று மறுமொழி சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அர்ஜுனன், இந்திரனைப்பார்த்து, 'ஓ! தேவராஜரே! லோபத்தாலும் காமத்தாலும் தேவத்தன்மையையும் ஸுகத்தையும் எல்லாத் தேவர்களின் ஐஸ்வரியத்தையும் விரும்பவில்லை; (விரும்பினால்) அந்த ஸ்ஹோதரர்களைக் காட்டில் விட்டுப் பகையையும் போக்காமல் எல்லாலோகங்களிலும் பல வருஷங்கள் அபகீர்த்தியை அடைவேன்' என்றான். எல்லாலோகங்களாலும் வணங்கப்பட்ட இந்திரன், அர்ஜுனன் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டு, இனியமொழியால் அர்ஜுனனைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'ஓ! ஐயா! எப்பொழுது மூன்று கண்ணுள்ளவரும் சூலதாரியும் பூதேசருமான சிவபெருமானைப் பார்ப்பாயோ அப்பொழுது திவ்யாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குக் கொடுப்பேன். மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிற மகாதேவருடைய தரிசனத்தில் முயற்சியைச்செய். ஓ! கௌந்தேய! அந்தத் தேவருடைய தரிசனத்தினால் ஸித்தியை அடைந்தவனாகி ஸ்வர்க்கத்துக்கு வருவாய்' என்றான். இந்திரன் இவ்விதம் பலகுணனைப்பார்த்துச் சொல்லித் திரும்பவும் மறைவை அடைந்தான். பிறகு, அர்ஜுனனும் யோகத்துடன் கூடினவனாகி அங்கேயே இருந்தான்'' என்றார்.

அர்ஜுனாபிகமன பர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கைராதபர்வம்.

(அர்ஜுனன் தவம்செய்ததும், முனிவர்கள் அஞ்சிப் பரமசிவனிடம் முறையிட்டதும், அவர் அவர்களைத் தேற்றியனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயர் சொல்லலானார். "ஓ! பகவானே! அஸ்திரங்களையடைந்ததான வருந்தாதசெய்கையுள்ள அர்ஜுனனுடைய இந்தக்கதையை விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். நீண்டகையுள்ளவனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனும் தேஜஸுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் மனிதஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் பயமற்றவனாகி எவ்விதம்

---

1 'போகங்களை' என்பது பழையவுரை.

பிரவேசித்தான்? ஓ! ப்ரமமத்தை அறிந்தவர்களுட்சிறந்தவரே! அவ்விடத்தில் வஸிக்கிற இவன எனனசெய்தனன? பகவானுகிய சிவனும் தேவராஜனும எவ்விதம ஸந்தோஷபபடுதத்பபட்டனர்? ஓ! தவிஜோத்தமரே! உம்முடைய அனுகிரகத்தால நான இதனைக கேடகவிருமபுகினறேன. ஓ! ஸாவஜஞரே! நீரோ தேவலோகத்தி லுளளதையும மனுஷ்யலோகத்திலுளளதையும அறிவீர். ஓ! பேரறிவாளரே! அடிகிறவர்களுள சிறந்தவனும சணடைகளில திருமபாதவனுமான அர்ஜுனன ஓபபறறதும அதிக ஆச்சர்யகர மானதும மயிரக்கூசசமுணடாக்கக்கூடியதுமான சண்டையைச சிவனுடன்கூட முன் செய்தானனறே? எதைக்கேட்டு நரஸ்ரேஷ்டர் களும சூராகளுமான பார்த்தர்களுடைய மனங்கள்கூட எளிமை யாலும மகிழ்சியாலும மிக்கஷியபபாலும நடுங்கினவோ, அர்ஜுனன் மற்றும எதைசசெய்தானோ, அவையாவற்றையும் சொல்லும். சூர னான இநத அர்ஜுனனுடைய சரித்திரத்தை மிகச்சிறிய அளவுங்கூட நிந்திக்கபபட்டதாகக காணவிலலை. இவனுடைய அவையெல்லா வற்றையும எனக்குச சொல்லுவீராக" எனறார்.

வைசமபாயனர சொல்லத்தொடங்கினர. "ஓ! ஐயா! கௌரவ ருள்புலிபோனறவரே! ஆசசரியம்போனறதும பெரிதும திவ்ய மானதும பெரியசணடையில தேவதேவரான பரமேஸ்வரருடன் உடலகட்டிபபுரண்டதைப்பற்றியதுமான மஹாத்மாவான அர்ஜுன னுடைய கதையையும, பிறகு, ஈஸ்வரர் என்றறிந்தவுடன் நன்கு (வணங்கி அவரை அவன்) அடைந்ததையும சொல்லுவேன; கேட்பீ ராக. அளவிற்கடஙகாதபலமுள்ள அநத அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரின் கட்டளையினல் ஸ்ரேஸ்வரனை இநதிரனையும் தேவதேவரானசங்கர னையும் பார்க்கிறதற்காகப் போனன. அரசரே! புருஷஸ்ரேஷ்டனும் அதிகபலமுளளவனும நீண்டகையுளளவனும் கௌரவ்யனும் எல்லா லோகங்களிலும் மகாரதனும இநதிரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் கார்யஸித்திகாகத் திவ்யமான அந்த வில்லையும் கத்தியையும எடுத் துககொணடு வடகுத்திகைநோக்கி இமயமலையினகொடுமுடியைக் குறித்து அசையாத்மனமுள்ளவனாகியும மேலான வேகத்துடன் கூடினவனாகியும் தவம்செய்வதில் நிசசயமுள்ளவனாகியும் ஒருவ னாகவே முன்நிரம்பினதும பயங்கரமானதும பலவிதமான மலர்களுட னும் கனிகளுடனுங்கூடியதும பலவிதபக்ஷிகளின சப்தமுளளதும் அனேக மான்கூட்டங்களால நிரம்பியதும ஸித்தர்களாலும சாரணர் களாலும அடையப்பட்டதுமான காட்டை அடைந்தான். பிறகு,

மனிதரில்லாத வனத்தை அர்ஜுனன் அடைந்தபோது ஆகாசத்தில் சங்கத்தினொலியும் படகத்தினொலியும் உண்டாயின. பூதலத்தில் அதிகமான மலாமாரியும் விழுந்தது. மேகக்கூட்டமானது எப்பொழுதும் எங்கும் மறைத்தது. அப்பொழுது அந்த அர்ஜுனன் பெரிய மலையினருகிலுள்ள அடர்ந்த காடுகளைத்தாண்டி இமயமலையின் சாரலில் வஸிக்கின்றவனாகி விளங்கினான். அதிரதனான அர்ஜுனன் அந்த அந்த இடத்தில் மலர்ந்தவைகளும் பக்ஷிகளால் இனிமையாகக் கூவப்பட்டவைகளுமான மரங்களையும், பெரிய சுழல்களுள்ளவைகளும் வைடூர்யத்துக்கும் நிலத்துக்கும் ஒப்பானவைகளும் அன்னங்களாலும் நீர்க்காக்கைகளாலும் ஒலிக்கப்பட்டவைகளும் அப்படியே ஸாரஸங்களால் சப்திக்கப்பட்டவைகளும் ஆண் குயில்களால் கூவப்பட்டவைகளும் கரௌஞ்சங்களாலும் மயில்களாலும் சப்திக்கப்பட்டவைகளும் அழகிய வனத்துடன் கூடியவைகளும் புண்ணியமான குளிர்ந்த அழுக்கற்ற ஜலமுள்ளவைகளுமான நதிகளையும் அந்த இடத்தில் பார்த்துக்கொண்டு மனத்தில் பிரீதி அடைந்தவனாயினன். பிறகு, அப்பொழுது அழகிய காட்டுப்பிரதேசத்தில் மகிழ்கின்ற அர்ஜுனன், உக்கிரமான தவத்திலிருந்துகொண்டு கடுமையான தேஜஸுள்ளவனும் நல்ல மனமுள்ளவனும் புலலாலாகிய ஆடையைத் தரித்தவனும் தண்டத்தாலும் மானதோலாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமாகி முதல் மாதத்தில் பழுத்துப் பூமியில் உதிர்ந்த இலையை மூன்று நாளுக்கொருதரம் ஆகாரமாகக்கொண்டான்; இரண்டு மடங்கான காலத்தினால் (= ஆறுதினங்களுக்கொருதரம்) கனியைப் புசித்து இரண்டாவது மாஸத்தைப் போக்கினான். அவன் * பதினைந்துநாளுக்கொருதரம் ஆகாரம்செய்துகொண்டு மூன்றாவது மாதத்தையும் கழித்தான். பிறகு,

---

* 'பக்ஷேணா' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'துருவன் தவத்தில் மும்மூன்று நாளுக்கொருமுறை பழங்களையுண்டு முதல் மாதத்தையும், ஆறு ஆறு நாளுக்கொருமுறை உதிர்ந்தபுல இலை முதலியவற்றையுண்டு இரண்டாவது மாதத்தையும், ஒன்பது ஒன்பது நாளுக்கொருமுறை நீரைப்பருகி மூன்றாவது மாதத்தையும், பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு நாளுக்கொருமுறை காற்றையுடகொண்டு நான்காவது மாதத்தையும், உணவில்லாமலே ஐந்தாவது மாதத்தையும் ஹரியைப் பூஜித்துக்கொண்டு கழித்தான்' என்பது. ஸ்ரீபாகவதம், 4-வது ஸ்கந்தம், 8-வது அதயாயம், 72 முதலிய சுலோகங்கள்.

காலாவது மாதம் வந்தவுடன், பரதஸ்ரேஷ்டனும் தோள்வலியமைந் தவனுமான பாண்டுபுத்திரன் காற்றைப் புசிததுக்கொண்டும் கைகளை உயர்தநிக்கொண்டும் பிடிப்பற்றவனுகிக காற்கட்டைவிரலின் முனை யால் நின்றுகொண்டும் இருந்தான். அளவற்ற வல்லமையுள்ளவ னும் மஹாதமாவும இப்படியிருப்பவனுமான அவனுக்கு, எப்பொழு தும் ஸநானம் செய்வதால, மின்னலுக்கும் தாமரைக்கும் ஒப்பான சடைகளுண்டாயின. பிறகு, எலலா மஹரிஷிகளும, அர்ஜுனன் உக்கிரமான தவதநிலிருப்பதைத தெரிவிக்கவேண்டுமெனற எண்ண முள்ளவர்களாகிந தேவரான பரமசிவனை நோக்கிச சென்றார்கள். யாவரும், நீலகண்டரான மஹாதேவரை வணஙகி ஆசீர்வாதம்பெற்று அர்ஜுனனுடைய அந்தச செய்கையைத தெரிவிததார்கள்.

'அதிக தேஜஸுள்ள அர்ஜுனன் ஒருவனுக இமயமலையின் சாரலையடைந்து நிகருகசளைப புகையடையசசெய்துகொண்டு கரை கடந்த உக்கிரமான தவதநிலிருகநிறான். ஓ! தேவசரே! நாங்கள் யாவரும் அவனது எணணதநை அறியவில்லை. (அவன) எங்கள் யாவரையும் தாபதநையடையச செய்நிறான. அவனை (தவதநி லிருந்து) நன்கு திருமபசசெயவீராக' என்றார்கள். பூதங்களுக்கு ராஜாவரான பாவநீபதியானவர், பரமாதமதயானம செய்யும் அநத முனிவாகளின் அநத வார்தநையைக் கேட்டு, இநத வார்தநையைச் சொல்லத தொடங்கினார். 'அர்ஜுனனைக்குறிதது நீஙகள் யாவரும் வருந்தவேண்டாம. மனம் மயங்காமல், வந்தது போலச் சந்தோஷம் அடைந்து சீக்கிரம் போஙகள். நான் இவனுடைய மனதநிலிருக்கும் எண்ணதநை அறிவேன். இவனுக்கு விருபபம், சிறிதும் ஸவர்கநத் நிலுமில்லை; ஐஸ்வர்யதநிலுமில்லை; ஆயுளிலுமில்லை. இவன் அடைய விரும்பியதை நான் இபபொழுதே செயவேன்' என்றார். சதநிய வாதிகளான ரிஷிகள் அந்தப் பரமசிவன் வார்தநையைக் கேட்டு மனமகிழ்நது திரும்பவும் தம் தமக்குரிய ஆஸ்ரமதநை அடைந் தார்கள்.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கைராதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஈச்வரவேடனுல் அர்ஜுனன் தோற்றதும், அர்ஜுனனுடைய பூஜையாலும் துதியாலும் மகிழ்ந்த ஈச்வரர் அருளிய அவனைத் தேற்றியதும்.)

மஹாத்மாக்களான அந்தந்த தபஸிகளெல்லாரும் போனவுடன், எலலாப் பாவங்களையும் நாசம செய்கிறவரும பிநாகத்தைக் கையிலுடையவரும் பகவானுமான பரமசிவனர், தங்கமரந்திற் கொபபான வேடன்வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் வேறு மேருமலைபோலச் சரீரத்தால் விளஙகிக்கொணடும் காநதியுள்ள வில்லையும ஸர்ப்பம்போன்ற அமபுகளையும எடுதுக்கொண்டும், புதரை எரிக்கின்ற மிக்க ஜ்வாலையுள்ள நெருப்புப்போன்றவராகிப் புறப்பட்டார். அவர், ஸ்ரீமானும், (தம்மோடு) ஒதத விரதத்தையும் வேஷத்தையுமுடையவளான உமாதேவியுடன் இருப்பவரும், பல வித வேஷம்பூண்டவர்களாயும் மகிழ்ச்சியுளளவர்களாயுமிருக்கிற பூதஙகளாலும் ஆயிரக்கணகான ஸ்திரீகளாலும் பின்தொடரபபட்டவரும், வேடவேஷத்தால மறைக்கபபட்டவருமாகி அப்பொழுது வெளிகிளமபினர். ஓ! அரசரே! பாரதரே! அப்பொழுது அந்த இடம் மிகவும் விளங்கிற்று. அப்பொழுது அவனம் முழுதும் நொடிப்பொழுதில் சத்தமற்றதாயிற்று. அருவியொலியும் பறவையொலியும் ஓய்ந்தன. அவர், காரியங்களை எளிதில் செய்கின்ற அர்ஜுனனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து, ஆசசரியமான காட்சியுள்ளவனும பன்றியின் உருவத்தை அடைந்து அர்ஜுனனை அதட்டுகிறவன் போனறவனும் திதியின புதிரனுமான மூகனென்பவனைப் பார்த்தார். பிறகு, கலக்கமற்ற மனமுள்ள அர்ஜுனன் அவனைக் கொல்லுவதற்கு ஸர்ப்பம்போன்ற பாணஙகளையும் காண்டீவமென்னும் வில்லையும் எடுதது அந்தச் சிறந்தவில்லை நாணேற்றி நாணொலியால் (காட்டை) ஒலிக்கச்செய்து (அவ்வஸுரனைப்பார்த்தது), 'இங்கு வந்த குற்றமற்ற எனனைக் கொல்ல விரும்புகிறயாதலால, உன்னை முந்தியே நான் யமன்வீட்டை அடையசசெய்வேன்' என்றான். வேடனுருவங்கொண்ட சங்கரர் உறுதியான வில்லுள்ளவனும் அடிக்கப்போகின்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனை, 'காரியமேகதத்துக் கொப்பான இந்தப் பன்றியானது என்னால் முந்தியே எதிர்க்கப்

பட்டது' என்றுசொல்லி, வேகமாய்த தடுத்தார். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்தவார்த்தையை அலக்ஷியம் செய்து அடிக்கவே, அதிக காந்தியுள்ள வேடனும் அக்னிஜ்வாலை போன்றதும் இடிக்கொப்பானதுமான பாணத்தை ஒரேகுறியான அந்தப்பன்றியில ஒரேகாலத்தில் விட்டான். அப்பொழுது, அவ்விருவர்களாலும் விடப்பட்ட அந்த இரண்டு பாணங்களும் மலையின் முதுகுக்கொப்பானதும் விஸ்தீர்ணமாயுள்ளதுமான அந்த மிருகனுடைய சரீரத்தில் ஒரேகாலத்தில் விழுந்தன. அப்பொழுது மலையில் வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்ச்சிபோலவும் இடியின் வீழ்ச்சிபோலவும் அந்தப் பன்றியில் அந்தப் பாணங்களின் வீழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த ராக்ஷஸன பாம்புகள் போன்றவைகளும பிறகாசிக்கின்ற மூனையுள்ளவைகளுமான அனேகம் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவனுகித திருமபவும் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு இறந்தான். பிறகு, பகைவனைக் கொலலும் அந்த அர்ஜுனன், ஸ்திரீயுடனிருப்பவரும வேடனவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவரும் பொனபோன்ற ஒளியுள்ளவருமான ஒரு மனிதரைக் கண்டான.

அர்ஜுனன், பிரியமான மனமுள்ளவனுகிச் சிரிக்கிறவன்போல அவரைநோக்கிச சொல்லலானுன: 'நீ யார்? ஸ்திரீக்கூட்டத்தால் சூழப்பட்டவனுகி ஜனமற்ற காட்டில் சஞ்சரிக்கின்றாய். ஓ! பொன் போன்ற மேனியுள்ளவனே! நீ இந்தப் பயங்கரமானகாட்டில் பயப்படவில்லை. என்னல் குறிவைக்கபபட்ட இந்தப் பன்றியை நீ எதற காக அடித்தாய்? இங்குவந்த இந்த ராக்ஷஸன் முந்தியே எனனல் குறி வைக்கப்பட்டானன்றே? தற்செயலாகவோ (என்னை) அவமதித்தோ (இவனம் அடிதத) நீ பிழைத்து என்னிடமிருந்து விடுபடமாட்டாய். இப்பொழுது என்னிடதில் உன்னல் செய்யப்பட்ட இது வேட்டைக்குரிய முறையன்று. அதனல், மலையை இருப்பிடமாயுடைய உன்னை உயிரிலிருந்து நழுவச் செயவேன்' என்றுன். இவ்விதம் அர்ஜுனனுல சொல்லப்பட்ட வேடன், சிரிததுக்கொண்டு, ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனனை நோக்கி மெதுவான வாதத்தையால், 'ஓ! வீர! காட்டினருகில் என்னைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். இந்தப் பூமியானது காட்டில் வசிக்கின்ற எங்களுக்கு எப்பொழுதும் உரியது. என்ன காரணததால் இங்குச் செய்தறகரிய வாஸமானது உன்னல் விரும்பப்பட்டது? ஓ! தபோதன! நாங்களோ அனேகம் பிராணிகளுள்ள இவ்வனதத்தில் வசிக்கின்றோம். நீயோ அக்கினிக்கு ஒப்பான் காந்தியுள்ளவன்; மென்மையானவன்; ஸுகதத்திற்

குரியவன். ஜனமற்ற இந்த இடத்தில் தனிமையாக என் சஞ்சரிக கின்றாய?' என்று கேட்டான். அர்ஜுனன், 'அகனிக்கொப்பான நாராச பாணங்களையும காண்டீவத்தையும ஆதாரமாகக கொணடு இரண்டாவது [1] அக்னிபோலப் பெரிய காட்டில வஸிக்கினறேன். என்னைக் கொல்லுவதற்கு இங்கு வந்ததும, பனறியுருவத்தை அடைந்ததுமான இந்தப் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ஜந்துவும எனனால கொல்லப்பட்டது' எனறு சொன்னான. வேடன சொலலலானான: 'எனனால் இது முந்நூறு விலலினின்று விடப்பட்ட பாணங்களால் அடிக்கபபட்டதும் அடிக்கப்பட்டு எமன் வீட்டை அடைவிகக்பட்டதுமாகப் படுத்திருக்கினறதனறோ? இது முந்நி எனகதே குறியாயிறறு; (ஆதலால) எனனுடையதே; என்னுடைய அடியினாலேயே உயிரினினறும விடுவிக்கபபட்டது. நீ உன்பலத்தால் காவங்கொண்டு உன்குற்றங்களைப பிறர்மீது ஏறறிச சொல்லலாகாது. ஓ! மந்தபுத்தி யுள்ளவனே! எதிர்த்தவனுயிருககிறேன். என்னால் உயிருடன விடப படமாட்டாய. நிலையுளளவனாக இரு. இடிகள்போன்ற பாணங்களை விடபபோகினறேன. நீயும் மேலான சகதியுடன் (சண்டைக்கு) முயற்சி செய. நீயும் பாணங்களை விடு' எனறான. அபபொழுது, அர்ஜுனன அந்த வேடனுடைய அந்த வாகயத்தையைக கேட்டுக் கோபத்தை வருவித்துக்கொண்டான; பாணங்களாலும அடித்தான். பிறகு, பரமசிவன் மனமகிழ்சியுடன் பாணங்களை ஏற்றுககொண் டார். 'ஓ! மந்த! ஓ! மந்த!' என்று மறுபடியும் மறுபடியும் சொன்னார். 'மர்மத்தைப் பிளக்கக்கூடிய இந்த நாராச பாணங்களைப் பிரயோகம் செய்' என்றும் சொன்னார்.

இவவிதம சொல்லப்பட்ட அந்த அர்ஜுனன் மிரைவில் பாண மழைபெய்தான். பிறகு, அங்கு அவர்கள் பரபரப்புள்ளவர்களாகி அடிக்கடி கர்ஜித்துப் பாம்புபோன்ற வடிவமுள்ள பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் சீவினார்கள். பிறகு, அர்ஜுனன் வேடனி டத்தில் சரமாரியை நன்குபெய்தான. அதனைச் சிவன் சந்தோஷ முள்ள மனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டார். பிருகியானவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம அம்புமழையைத் தாங்கிகொண்டு மலைபோல அசைவற்றவராகிக் காயப்படுத்தப்படாத சரீரத்துடன் நின்றார். அந்த தனஞ்சயன், சரமாரி மீண்டுபோனதைக் கண்டு, மேலான

---

1 'பாவகி:' என்பது வேறு பாடம. 'ஸாப்ரம்மண்யர்' என்பது அதன் பொருள்.

ஆச்சரியம் அடைந்தான் ; 'நல்லது ! நல்லது !' என்றும சொன்னான். 'மெல்லிய அஙகமுளள இவன இமயமலையின் சிகரத்தை அடைந்து காண்டீவத்திலிருநது விடப்பட்ட நாராசஙகளைக் கலக்கமற்றவனாகவே ஏற்றுக்கொளளுகிறான் ; ஆசசரியம. இவன் யார் ? தேவரான ஸாக்ஷாத ருததிரரோ ? யக்ஷனோ ? தேவனோ ? அஸுரனோ ? இந்தச் சிறந்த இமயமலையில தேவர்களின கூட்டமிருப்பது பிரசிததம. ஆயிரக்கணக்காக விடப்பட்ட என பாணக்கூட்டஙகளுடைய வேகத்தைப பொறுபபதற்குப பிநாகததையுடைய தேவரைத தவிர, மற்றவன் சகதனலலனனறோ ? (யுதத) முயறசியடைந்த இவன் ருததிரரைத தவிர வேறான தேவனோ ? அல்லது யக்ஷனோ ? நான் இவனைக் கூர்மையான பாணஙகளால் யமன் வீட்டை அடையச் செய்கிறேன்' என்றான்.

ஓ ! அரசரே ! பிறகு, அர்ஜுனன் மனமகிழசசியுள்ளவனாகி மர்மததைப் பிளக்கும் நாராசஙகளைச சூரியன் கிரணஙகளைச் செலுததுவதுபோல நூற்றுககணககாக விடடான். லோகததை விருததிசெய்யும் சூலபாணியான பகவான பிரஸன்னமான மனததுடன கலமழையை மலையானது ஏற்றுக்கொள்வதுபோல அவைகளை ஏற்றுக கொண்டார். அபபொழுது, அர்ஜுனன நொடிபபொழுதில பாணம் குறைந்தவனானான் ; பிறகு, அந்தப் பாணததின் குறைவைக கண்டு பயததையும அடைநதான். அர்ஜுனனோ காண்டவவனததில் குறைவை அடையாத அமபுததூணிகளைத தனக்கு முன்பு கொடுதத அகனி பகவானை நினைத்தான். அதிக காந்தியுள்ள (அர்ஜுனன்), 'எனனுடைய பாணங்கள் செலவாகிவிட்டமையால் (இனி) எதை வில்லினால விடுவேன்? இந்த யாரோ ஒரு மனிதன் எல்லாப்பாணங்களையும் விழுங்கிவிடுகிறான். சூலததின் முனையால் யானையைக் கொல்வது போல நான் இவனை விலமுனையால தணடதாரியான யமனுடைய வீட்டை அடையச் செய்கிறேன்' எனறெண்ணி, பிறகு, (அவரை) வில்நுனியாலும் நாண்கயிற்றாலும பிடிததிழுத்து வஜ்ராயுதம் போன்ற முஷ்டிகளாலும் குததினான. பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற அர்ஜுனன் வில்நுனியால சண்டை செய்தான். மலையில் வஸிப்பவர் இவனுடைய திவ்யமான வில்லையும பறிததுக்கொண்டார். வில் பறிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன், பிறகு, கததியைக கையில் தாங்கி நின்றான் ; யுததத்தின் முடிவை விரும்பி வேகமாக அவரை எதிர்த்துசசெனறான். அர்ஜுனன் மலைகளிலும் மழுக்கமடையாத கூர்மையான கத்தியைத் தோள்வலிமையால் ஓங்கி அவருடைய தலையில்

எறிந்தான். அந்தச் சிறந்தகத்தியும் அவருடைய தலையையடைந்து சிதறிறது. பிறகு, அர்ஜுனன் மரங்களாலும கற்களாலும் சண்டை செய்தான. அப்பொழுது, பெரிய சரீரமுள்ளவரான வேடனுருவங் கொண்ட பகவான, மரங்களையும் கற்களையும் ஏறறுக்கொண்டார். பிறகு, மிகக பலமுள்ள அர்ஜுனன், வஜராயுதம்போலத தாக்கும் முஷ்டியால, முகத்தில் புகையைபுண்டுபண்ணிககொண்டு, அசைக்க முடியாதவரும் வேடன்போன்ற உருவமுள்ளவருமான (சிவன்மீது) அடிததான். பிறகு, வேடனுருவங்கொணட பகவான் இந்திரனுடைய வஜராயுதத்திற்கு ஒபபானதும் மிக்க பயங்கரமுமான கைக்குததுக்களால அர்ஜுனனை துனபுறுததினார். பிறகு, யுததம செய்கிற வேடன அர்ஜுனன் இவாகளின கைக்குததுக்களுடைய மிக்க பயஙகரமான சடசடவென்ற ஒலி உண்டாயிறறு. அவவிருவருக்குமம ஒரு முகூர்ததகாலம மயிர்க்கூச்சததை உண்டு பண்ணக்கூடியதும் கைகளால அடிததுககொள்வதுமான யுததமானது, இந்திரனுக்கும் விருத்திரனுகருமம நடந்ததுபோல நடந்தது. ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, பலவானுன அர்ஜுனன் வேடனையும், வேடன சண்டைசெய்யுமம அர்ஜுனனையும் மார்போடு மார்பு பலமாகத தாக்கினார்கள். அவ்விருவர்களுடைய கைகளின் இறுகிய கட்டுகளாலும் மாபுகளின் உரைதலாலும் அங்கங்களில பொறியும புகையுமுள்ள நெருப்பானது உணடாயிறறு. பிறகு, மஹாதேவர் முன்னரே துன்புறுததப்பட்ட அவனை நமது அஙகஙகளால் இறுகக்கட்டி அவனுடைய மனததைக் கோபததால் மோகமடையச் செய்துகொண்டு பலத்தால் மிஞ்சினார். ஓ! பாரதரே! பிறகு, தேவதேவரால் சரீரததால் கட்டப்பட்ட அர்ஜுனன் இறுக்கப்பட்ட அவயவங்களால் உருண்டையாகச் செய்யப்பட்டவன் போல விளஙகினான். பெரியமனமுள்ள அர்ஜுனன், மூச்சறறவனும் அசைவற்றவனும் ஆனான ; பிறகு, எனறுநதெரியாமல் (மயங்கி)விழுந்தான். அதனால், சஙகரர் சந்தோஷமுள்ளவராயினார். அந்தப் பாண்டவன், இரண்டுநாழிகை அவ்விதமாக இருந்து திரும்பவும் அறிவுவந்தவனாகி எழுந்து, இரத்ததத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கமுள்ளவனும் மிக்க துயரமுள்ளவனுமாகி, ரக்ஷகரும பகவானுமான பினாகியைச் சரணமடைநது மண்ணாலான மேடையைச் செய்துகொண்டு அந்தச் சிவபிரான மலர்மாலையால பூஜித்தான். அப்பொழுது, பாண்டவஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன், அந்தமாலையை வேடனுடைய தலையில் இருக்கக் கண்டான ; ஸந்தோஷத்தால் மனததெளிவை

அடைந்து அவருடைய கால்களில் விழுந்தான். பிறகு, சங்கரர், அவன்விஷயதத்தில் பரீதியுள்ளவராயினா. பின்பு, அவர், மேகம் போலக் கமபீரமான குரலுளளவராகி, ஆசசரியததை அடைந்தவ னும் சோர்வடைந்த எல்லா அவயவஙகளுமுளளவனுமான இவனை நோக்கிச் சொலலததொடஙகினர் :

'ஓ! ஓ! அர்ஜுன! உனது ஒபபற்றசெய்கையினால மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். தைரியததாலும் இந்தப்பராகரமததாலும உனக்கு ஒப்பான க்ஷததிரியன் இல்லை. ஓ! குற்றமற்றவனே! இபபொ முது எனககும உனக்கும சக்தியும வீர்யமும ஒபபானவையே. ஓ! நீண்டகைகளுள்ளவனே! பரதரேறே! உனவிஷயததில பிரீதி அடைந்தேன். என்னைப் பார். ஓ! விசாலமான கணகளையுடைய வனே! உனக்கு [1] ஞானக்கணணைக் கொடுக்கிறேன். நீ மூனறி முனியாக இருந்தாய். யுததததில் பகைவர்கள் தேவர்களாயிருந் தாலும் யாவரையும் வெல்லுவாய். (பகைவரால்) தடுகக முடியாத அஸதிரதததைப் பிரியததால் உனக்குக் கொடுப்பேன். நீயன்றோ விரைவில் என்னுடைய அந்த அஸதிரததை ஏறறுக்கொளளவதற்குச் சக்தியுள்ளவன்?' எனறார். பிறகு, அவ்விடததில் அர்ஜுனன் பிர காசிப்பவரும கிரிசரும் சூலத்தைக் கையில தாங்கியவரும மிக்க காந்தியுள்ளவருமான மஹாதேவரைப் பார்வதியுடன் பார்ததான். பகைவர்பட்டணததை ஜயிக்கும் அந்த அர்ஜுனன [2] முழஙகால் களால் பூமியை அடைந்தும் தலையினல் வணஙகியும சிவபெருமானை அருள்வரும்படி செய்தான்.

அர்ஜுனன், 'ஓ! சடைமுடியுள்ளவரே! எல்லாப்பிராணிக ளுக்கும் ஈசவரரே! பகனுடைய கண்களைக்கெடுததவரே! ஓ! தேவ தேவரே! மஹாதேவரே! நீலகண்டரே! ஜடாதாரே! மூக்கண்ண ரான உம்மை எங்குமுள்ளவராகவும் காரணங்களுக்கும மேலான வராகவும் தேவர்களுக்கும் அடையவேண்டிய தேவராகவும அறி கிறேன். இந்த ஜகததானது உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. தேவர் அஸுரா மனிதர் இவர்களுடன்கூடிய மூன்று உலகங்களா லும் நீர் ஜயிக்கமுடியாதவர். விஷ்ணுரூபியானசிவனும் சிவரூபி யானவிஷ்ணுவும் தக்ஷன்யஜ்ஞத்தை நாசமாக்கினவரும் ஹரிரூபி

---

1 'எனது தேஜஸைப பாகக்கூடிய சகதியைக் கணணுக்குக் கொடுக கிறேன்' எனினுமாம்.

2 முழந்தாளை மண்டியிட்டு வணங்குதல் வடதேசத்தில் இக்காலத் தும் வழங்குகிறது.

யும் நெற்றிக்கண்ணுள்ளவரும் சர்வரும் வர்ஷிக்கின்றவரும் சூல பாணியும் பிஞகமென்னும்விலலால் (உலகதததைக்) காப்பவரும் சூரியரும மங்களத்தைக்கொடுப்பவரும உணடுபண்ணுகிறவருமான உமக்கு நமஸகாரம. ஓ! ஸர்வபூதமஹேஶ்வரரே! பகவானே! லோககாரணதகிறகும் காரணமானவரும ஜகதகிறகு க்ஷேமத்தைச் செய்கிறவரும பூதகணஙகளுக்கு நாயகரும பரகிருதிகும புருஷனுக்கும மேறபடடவரும மிக நுட்பமானவரும சிவனுமான உம்மை வேணடிக்கொள்ளுகிறேன். ஓ! பகவானே! சஙகரரே! எனனுடைய குற்றத்தைப் பொறுகக்கடவீர. தேவேசரே! 1 பகவானை (உம்மைப்) பாகக விருபபமகொணடவனுகி, ரிஷிகளுக்கு இருப்பிடமானதும சிறந்ததும உமகுப் பிரியமுள்ளதுமான இமதப் பெரியமலையை அடைந்தவனுகிறேன். ஓ! பகவானே! எல்லா உலகததாலும் வணஙகபபட்ட உம்மை வேணடிககொள்ளுகிறேன். மஹாதேவரே! அறிவின்மையாலும ஆலோசியாமையாலும உம்முடன் எனனல் செய்யப்பட்ட சணடையான இதனை எனனுடைய குற்றமாகக் (கொள்ளக)கூடாது. சஙகரரே! இபபொழுது சரணமடைந்த எனனைக்குறிதது அதனைப பொறுத்துக்கொள்வீராக' என்று பிராததிததான. மஹாதேஜஸ்வியான விருஷபத்வஜர், சிரிததுக்கொணடும அர்ஜுனனுடைய அழகிய கையைப பிடிததுக் கொணடும, 'பொறுததுககொளளபபட்டது' எனறே அவனைக் குறிததுச் சொன்னர். விருஷபக்கொடியுள்ளவரும பகவானும ப்ரீதியடைந்த மனமுள்ளவரும கங்கையால அடையாளம் செய்யப்பட்ட ஜடையுள்ளவரும சாவருபான ஹரர் அதிககாந்தியுள்ள அர்ஜுனனுடைய அழகியதும சிவந்த உளளங்கையும் விரலுமுள்ளதும் உருண்டிருபபதுமான கையைப்பிடிததுத தாது இருகைகளாலும் அவனைததழுவிககொண்டு இன்சொல்லை முன்னிட்டுத திரும்பவும் சொல்லலானர.

---

1 'பகவத' என மாற்றபபட்டது.

நாறபதாவது அத்யாயம்.

கைராதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மஹாதேவர் அர்ஜுனனுக்குத் தாம் பறித்துக்கொண்ட காண்டீவ முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் பாசுபதாஸ்திரத்தையும் கொடுத்தது.)

'நீ முந்தியசரீரததில் நாராயணரைச சகாயமாகவுடைய நரனாகிப பதரிகாஸ்ரமததில் பல பதினாயிரம வருஷஙகள உக்கிரமான தவமசெய்தாய். புருஷோததமரான விஷ்ணுவினிடததிலும உனனிடததிலும மேலான சகதியிருக்கினறது. புருஷஸ்ரேஷடாகளான உஙகளாலேயே சக்தியினால ஜகத்தானது தரிககப்படுகின்றது. ஓ! பிரபுவே! இநதிரனுக்கு அபிஷேகம்செயயுமகாலததில் மேகசபதமுள்ள மிகப்பெரிய விலலையெடுத்து உன்னாலும கிருஷ்ணனாலும அஸுராகள கொல்லபபட்டாாகள். ஓ! ஆடவருட்சிறநதவனே! பார்தத! அந்தவில, என்னால மாயையை அடைந்து கவரப்பட்டதும உன்னுடைய கைகளுக்கே தகுநததுமான இந்தக காண்டீவமே. ஓ! பார்த்த! உன்கைகளுக்கேற்ற (இந்தத) தூணிகளும் திரும்பவும் குறைவறறவையாகும். ஓ! குருநந்தன! சரீரமும நோயற்றதாகும். ஓ! பார்தத! பரீதியுள்ளவனாபிருககினறேன. நீ உண்மையான பராக்ரமமுள்ளவன. ஓ! மனிதருட்சிறநதவனே! விரும்பபபட்ட வரனை நம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொளளு. ஓ! பகைவரையடககும் பாரத! மனிதர்களுள்ளோ தேவலோகததிலோ உனக்கு நிகரான ஆணபிளளை ஒருவனுமில்லை. க்ஷதரியஜாதியானது உன்னைத தலைவனாகவுடையது' என்றார்.

அர்ஜுனன சொலலததொடஙகினான். 'ஓ! வருஷபதவஜரே! ப்ரபுவே! மஹாதேவரே! எனககுப் பிரியததுடன இஷ்டமான வரனைக கொடுப்பீரானால் திவயமானதும, கோரமானதும, பயஙகரமான பராக்கிரமமுளளதும, பிரமம சிரஸெனறு பெயருளளதும பயஙகரமான யுகததின்முடிவு வநதவுடன் எல்லா ஜகததையும் நாசமாக்குகின்றதும், [1] சண்டையில் தானவர்களையும ராக்ஷஸர்களையும் அரசர்களையும பிசாசர்களையும் கந்தர்வாகளையும் பன்னகர்களையும் ஜயிககக்கூடியதும், மந்திரிக்கப்பட்டால ஆயிரமசூலங்களும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ள கதைகளும் பாமபுபோன்ற வடிவமுள்ள பாணஙக

[1] அதிக பாடமான ஒரு ஸ்லோகம இரடடிததலால விடபபட்டது.

ளும உண்டாகக்கூடியதும, பீஷ்மருடனும் துரோணருடனும க்ருப ருடனும எப்பொழுதும கடுமையாய்ப பேசுகின்ற கர்ணனுடனும சண்டைகளுக்குதில சண்டைசெய்யக கூடியதுமான பாகடத்ரஸுதி ரதுரை விருப்புகிற்ரன ஓ! பகனது தேருத்திரகளுரு அழிக்கவல்ல பகவானே! உமது அனுகிரகத்தால, நான செயயவேண்டியதை நன்கு செய்துவிடும ஸமர்த்தனுமாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என னுடைய முதனமையான விருப்பம்' எனறான.

சஞ்சய சொலலத்தொடங்கினான: 'ஓ! விபுவே! பாண்டவ! நான பிரியமான பாசுபதமெனகிற அஸ்திரத்தை உலகத்துக கொடுக் கின்றேன. தரிப்பதிலும விடுவதிலும பிடிப்பதிலும நீ சகதியுள்ள வன. அதனை மஹாதேஜஸ்வியான; யமனும அதியான; குபேரனும அதியான; வருணனும அலலது வாயுவும அதியார்; மனிதர்களை எவ்விதமும அதியார? ஓ! பாரத! ஒரு மனிதனிடத்தி லும அவசரப்பட்டு இதனை நீ விடலாகாது. உயர்ந்த லக்ஷணமுள்ள வனிடத்தில விடப்பட்டதானால எலலா உலகத்தையும சாம்பலாகக்கும. சராசரங்களுடனை கூடின மூனறு உலகங்களிலும இதனால கொலலக் கூடாதவன் ஒருவனுமிலலை. மனதினால நான கண்ணினால நான வாக்கினா லும விளையும (இந்த அஸ்திரத்தால) பகைவனை கொலலப்படுத்து முன' எனறான.

பிறகு, அந்த அஸ்ரனை, அதனை அதிகட்டி, வேதத மடதா கத்த ஞுகியும மனத்தை ஒரேயிடத்தில நிறுத்தினவனாயும, உலகங்களுரு ருகு ஸாவதானான பரமசிவனைப பாதங்களைப்பிடித்து வணங்கி, 'உப தேசம செயயிராக' என்று வேண்டினான. பிறகு, பரமர், பிரியா கிருகும முறை திருப்பியறைகும முறை இவற்றினை முகம்பயங்கர டன கூடியதும சரீரமுள்ள மனனேபோனறதுமான அந்த அஸ்தி ரத்தை அர்ஜுனனுக்கு கொடுத்தான. (அந்த அஸ்திரமானது) மூனறு கணணுள்ள உமாபதியை அடைந்ததுபோலவும மறறுமுள்ள வான அர்ஜுனனை வந்தடைந்தது. அப்பொழுது, அர்ஜுனனும் பரீதியுள்ளவனுக அதனைப் பெற்றுக்கொண்டான. பிறகு, மலைக ளும காடுகளும ஸமுத்ரமும கடலையும் சானகத்தையுமுடைய தும கிராமம, பட்டணம, ரத்னமயிலையுமிடம் இவைகளுடன் கூடிய துமான பூமியானது அசைந்தது. அந்த அஸ்திரம் அடையப் பட்ட முகூர்த்தத்தில, ஆயிரக்கணக்கான பேரிகளின் முழக்கங் களும சங்கத்தூபிகளின் ஒலிகளுமே பெரிய உத்பாதமும் உண் டாயின. பிறகு, அளவற்ற தேஜஸ்ஸுள்ள பாண்டவனுடைய பக்கத்

நில நிற்கின்றதும சரீரமுள்ளதும் பரகாசிககின்றதும் பயஙகரமானதுமான அஸதிரததைத தேவர்களுமம அஸுராகளுமம பார்த்தாகள. பிறகு, முககணணரால் தொடபபட்டவனுமம அளவறற வலலமையுளளவனுமான அர்ஜுனனுடைய சரீரததிலிருந்த தோஷஙகள் யாவுமம நீஙகின. ஓ! அரசரே! அபபொழுது, அர்ஜுனன், முககணணரால், 'ஸவாகதமதையடை' எனறு அனுமதிகொடுகக படடு, அவரைத தலையால வணஙகிக கைகூபபிககொண்டு பார்த்தான. பிறகு, ஸ்வாகதமதில வலிபபவாகளுகதபபதியும ஜிதேநதிரியரும ஸர்வஜஞரும உமாபதியும பவரும கிரிசருமான சிவபிரான அஸுரர்களையும பிசாசாகளையும நாசமபணணகூடியதும பெரிதுமான காணடீவமெனற வில்லைப புருஷஸரேஷடனான அவனுக்குகொடுததார. பிறகு, அபபொழுது ஸுவரா பார்வதியுடன 1 வெணமையானமலைததடஙகளையும தாழ்வரைகளையும குகைகளையுமுடையதும சுபமானதும பக்ஷிகளாலும மஹரிஷிகளாலும அடையபபட்டதுமான அநதச சிறநத மலையைவிட்டுப புருஷஸரேஷடனான அர்ஜுனன பாததுகொணடிருகதுமபோதே ஆகாசததை அடைநதார்.

நாறபத்தோராவது அத்யாயம்.

கைராதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமனும் வருணனும் குபேரனும் அர்ஜுனனுக்த அஸ்திரங்களைக் கொடுத்ததும், இந்திரன் அர்ஜுனனை ஸ்வர்க்கத்துக்த வாசீ சொல்லியதும்)

அர்ஜுனன் பார்த்துகொண்டிருகதுமபொழுத, பினாகமெனற விலலுளளவரும விருஷபக்கொடியுளளவருமான சிவபெருமான அஸதமயமடைந்த சூரியன உலகததிற்கு மறைவதுபோல மறைவையடைநதார. ஓ! பாரதரே! பிறகு, பகைவீரர்களை அழிப்பவனான அர்ஜுனன, 'எனனால் மஹாதேவர் நேராகவே பார்க்கப்பட்டார்' என்று மேலான ஆச்சரியமடைந்தான. 'முககண்ணரும பினாகியும வரங்கொடுப்பவருமான ஹரா எனனால் ரூபமுள்ளவராகப் பார்க்கவும் கையினால தொடவும்பட்டமையால் பாக்யவானும அருள் செயயப்பட்டவனுமாகிறேன. செய்யவேண்

1 'ஸித' எனறு பாடம் கொள்ளபபட்டது

டியதைச் செய்தவனாயினேன். எனனை மிகவும் கிருதாரத்தனாக நானே மனத்தினால் எண்ணுகிறேன். பகைவர்கள் யாவரையும் வெல்லப்பட்டவர்களாகவும் விரும்பியபயனைக் கைகூடினதாகவும் எண்ணுகிறேன்' என்றெண்ணினன்.

பிறகு, அதிக காந்தியுள்ள பார்த்தன் இவ்விதம் ஆலோசனை செய்யும்போது, வைடூர்யமணி நிறமுள்ளவனும் எல்லாத் திக்குக்களையும் விளங்கச்செய்பவனும் ஜலஜந்துக்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பெற்றவனும் சோபையுள்ளவனுமான வருணன் வந்து சேர்ந்தான். நாகர்களோடும் [1] நதங்களோடும் [2] நதிகளோடும் அஸுரர்களோடும் ஸாத்தியர்களோடும் தேவக்கூட்டங்களோடும் ஜல ஜந்துக்களுக்குத் தலைவனும் ஜிதேந்திரியனுமான வருணன் அந்த இடத்தை அடைந்தான். பிறகு, பொன் போன்ற மேனியுள்ளவனும் யக்ஷர்களால் பின் தொடரப்பட்டவனும் பிரபுவுமான குபேரன் மிகக் காந்தியுள்ள விமானத்துடன் வந்து சேர்ந்தான். ஆகாயத்தை விளக்குபவனும் [3] ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ளவனும் தனங்களுக்கு அதிபதியுமான குபேரன் அர்ஜுனனைப் பார்க்கவந்தான். அப்படியே, ஸ்வர்க்கத்திற்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும், பராக்ரமமுள்ளவனும், மனித சரீரங்கொண்டவர்களும் லோகத்தை நிலைக்கச் செய்கிறவர்களுமான பிதருக்களுடன் கூடியவனும், தண்டத்தைக் கையிற்கொண்டவனும், எல்லாப் பிராணிகளையும் நாசமாக்குகிறவனும், யோசிக்க முடியாத ஸ்வரூபமுடையவனும், சூரியபுத்திரனும், தர்மங்களுக்கு ராஜனும், காந்தியுள்ளவனுமான யமன் குஹ்யகர்களுடனும் கந்தர்வர்களுடனும் பன்னகர்களுடனும் கூடின மூவுலகங்களையும், தன் விமானத்தினால், யுகத்தின் முடிவுவந்தபோது உண்டாகும் இரண்டாவது சூரியன்போல விளக்கிக்கொண்டு நேரில்வந்தான். இமயமலையின் பிரகாசமுள்ள விசித்திரமான கொடுமுடிகளை அடைந்து அவ்விடத்தில் தவத்துடன் கூடிய அர்ஜுனனைக் கண்டார்கள். பிறகு, ஒரு முகூர்த்தத்தினுள் பூஜ்யனான இந்திரன் தேவகணங்களால் சூழப்பட்டு இந்திராணியுடன் ஐராவதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். [4] யானைகளுள் ஸ்ரேஷ்டமான ஐராவ

---

1 நதம் = மேற்கே செல்லும் ஆறு. 2 நதி = கிழக்கே செல்லும் ஆறு.

3 'அத்புதோபமதாசந:' என்பது மூலம்.

4 வேறு பாடங்கொண்டு, 'வெண்மேகத்தை அடைந்த இந்திரன்போல' என்பது பழையவுரை.

தததின் மேலிருப்பவன தலேயில பிடிக்கபபடும வெணமையான குடையினுல வெணமேகதனைத அடைந்தவன்போல விளஙகினை ; தபோதனாகளான ரிஷிகளாலும் கநதாவர்களாலும நனகு துதிக கபபடுகிறவனுகி உதிதத சூரியனபோல மலேயின் கொடுமுடியை அடைநது நினறன். பிறகு, தெற்குதிக்கையடைந்தவனும் மேலான காமமறிநதவனும நலல புதநியுளளவனுமான யமன, மேகமபோனற குரலுளளவனுகி அழகிய வாததையைச சொலலலானுன் : ' ஓ ! அர்ஜுன ! ஓ ! அாஜுன ! வநதிருகுகும லோகபாலர்களான எனகளைப பார். உனக்கு இபபொழுது பாகுகும திறமையைக கொடுகின றேம. நீ (எனகளைத) தரிசிபபதற்குரியவன. ஓ ! ஐயா ! அளவிடப படாத புதநியுளளவனும அதிக பலமுளளவனும நரனெனனும பெயாபெறற பழைய ரிஷியுமான நீ பரமமாவின உததராவினுல மணிதனுபிருததலே அடைந்தாய். ஓ ! குறறமறறவனே ! மிகவும காமதநில மனமுளளவரும அதிக வீரயமுளளவரும வஸுவினிட மிருநது உணடானவரும, (உனது) பாடடனுநமான பீஷ்மரும உனனுல போரில வெலலப்படத தகுநதவா. குருநநதன ! தூரோணாசாரியாால ரகூஷிகபபெறறதும அகனிகொபபான பரிசமுளளதுமான ஷத்திரிய ஜாதியும மனிதபபிறப்பையடைந் நவாகளும் அதிக வீரயமுளளவாகளுமான அஸுரர்களும நிவாத கவசாகளும ஜயிகபபடத்தகுந்தவர்கள். ஓ ! தனஞசய ! எலலா உலகததையும காய்கிறவனும தேவனுமான என் பிதாவான (சூரியனுடைய) அம்சமான மிகப பெரிய வீர்யமுளள கர்ணனும் உனனுல கொலலபபடத தகுநதவன. ஓ ! கௌந்தேய ! பகைவரை அழிபபவனே ! பூமியை அடைநத தேவா, கந்தாவர், ராகூஷஸர் இவாகளுடைய அமசமானவாகளும், யுததததில் உனனுல கொல லப்பட்டவர்களாகித தம தம் செயகையின் பயனுகச் சமபாதிக கப்பட்ட கதியை அவாவர்களுக்குத தக்கபடி அடையப்போகிறார் கள். ஓ ! பலகுன ! உலகதநில உன கீாதநியானது அழிவறறதா யிருக்கும. பெரிய சணடையில உனனுல மஹாதேவர் நேரிலேயே மகிழவிகபபட்டாரன்றே ? விஷ்ணுவுடன் கூடிய (உன்னுல) பூமி யும் பாரமற்றதாகச செய்யப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது புஜப லமிகவனே ! தடுக்கமுடியாத தணடமென்ற அஸதிரததைப பெற றுகொள்ளு. இநத அஸதிரத்தால் நீ பெரிய செய்கையைச செய் வாய் அனறே ?' எனறன். குநநந்தனனுன பாததனும மநதிர தடனும (விடுதற்கும் அழைதததற்கும முன்னும் பினனும் செய்

யும்) 1 உபசாரத்துடனும விநயத்துடனும திருப்புகழுடனும (அந்த அஸ்திரத்தை) விடுபடி பெறுவதற்காகவேண்டினான். பிறகு, மேகமேபோல கரியவனும ஐஸ்வரியத்துக்குப பதியும் ப்ரபுவுமான வருணனை மேற்குத திகைக்கடைந்து வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனுமி, 'ஓ! பார்த்த! நீண்டு சிவந்த கண்களுள்ளவனே! நீ க்ஷத்ரியர்களுக்கு முக்கியமானவன்; க்ஷத்ரிய தர்மத்தில் நிலைபெற்றுள்ளவன். எனக்கிஷ்டமான பார. ஐஸ்வரியத்துக்கு ஈசனான வருணனை இருக்கிறேன ஓ! கௌரவ்ய! மனஸால பிரயோகிக்கப்படடு (எவராலும) தடுக்கப்படாதவைகளான வருண பாசங்களை (விடுதல்) அனுமதித்தல இவற்றின ரகஸ்யங்களுடனே பெற்றுக் கொள்ளுங ஓ! வீர! அப்போழுது தாமதமற்றமனம்முள்ள யுக்தத்தில எல்லாவற மஹா தைர்யமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அஸுரர்கள் இவைகளால கட்டப்பட்டனர். ஓ! மிகுத பலசாலியவனே! ஆகையால, நான அருளுவதால வெளிவருத இவைகளை பெறுவதற்கு கொள. இவற்றைக கையிற்கொண்டு சண்டைசெயபவன உலகிலிருந்த யமனும விடுபடானனறோ? நீ இந்த அஸ்திரத்துடனே யுத்தத்தில சத்ருசரீரத்தை காலத்தில் பூரியாதவனாகி க்ஷத்ரியர்களுக்கு; வெற்றிகரமில்லை' எனறான. பிறகு, அஸ்திரங்களையறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனும இந்திரனுமானவனுமான அர்ஜுனனை நியமமான அந்த வாருணாஸ்திரங்களை வருணனிடமிருந்து முறைப்படி பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு, வருணனும யமனும நியாயஸ்திரங்கள் கொடுக்கப்பட்டவுடன், கைலாஸத்தில வஸிக்கிற குபேரன் சொல்லலானான 'ஓ! புருஷ்ரிஷபனே! பாண்டவா! மிகுத பலசாலியே! நான கிருஷ்ணனுடனே சேர்ந்து மஹாதேவனைப்போல உன்னுடன் சேர்ந்தும உனக்கிஷ்டத்தில பிரியமுள்ளவனாகவிருக்கிறேன. ஓ! ஸவ்யஸாசியே! மிகுத கைவன்மையுள்ளவனே! நரனே! ஸநாதன! புராண ரிஷியாயிருந்தவனே! நீ முந்திய கல்பங்களில எப்போழுதும மனதுடன் கூடத தவஞ்செயபவனாக (இருந்தாய்.) ஓ! மனிதருட் சிறந்தவனே! இந்த நியமமான ஞானத்தை உனக்குத தருகிறேன. சத்ருவினியமனே! மனிதர்களாலாக ஜயிக்கமுடியாதவர்களையும ஜயிப்பாய். நீ சிக்கிரமாக எண்ணிடமிருந்தும மேலான அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவாயாக. இந்திரனால நீ தர்மஜனுடைய தைரியங்களை எரிதாகவிடுவாய. இந்திரியபலம மேலுலகம சரீரமாகுதி இவைகளைக கொடுக்கக கூடியதும பகைவருக்குத துக்கத்தை

1 வேறு பாடம

உண்டுபண்ணுகூடியதும் சதருக்களைக கொல்லகூடியதுமை எனக்குப் பிரியமூளளதுமான அந்தர்தானஸ்திரதத்தையும் என்னிடமிருந்து நீ பெறறுககொளவாயாக. மஹாதமாவான சங்கரரால திரிபுரம அழிக கபபடடங்கால இநத அஸ்திரம விடபபடடது. இதனால பெரிய அஸுரர்களை எரிககபபடடனர். உணமையான பராகரமமூளளவனே! மேருவுககு ஒபபான கௌரவமுளளவனே! உனககெனறு இது எனனால கொடுக்கபபடடது. இதனைத தரிபபதற்கு நீ தகுதவமுகிறாய்' எனறான. பிறகு, மிகக பலமூளளவனும் பெரிய கையுளளவனும குருநந்தனுமான அர்ஜுனன், குபேரனுடையதான திவயாஸ திரதத்தை விதிபபடி பெற்றுககொணடான. பிறகு, திவயதந்துபிகை ஒபபான குரலுளள இநதிரன், ஸாரதியின்றி வேலைசெய்யும ஆரஜுனனை அழகியவாககினால் இனமொழி கூறிககொணடு, 'ஓ! குநதியைத தாயாகவுடைய மஹாபாகுவே! புராதனனும பரபுருமான நீ மேலான ஸித்திநிலையடைந்து தேவாகளுககு முக்கியமாயிருத்தல நேரில அடைந்திருக்கினறாய. பகைவரை அடக்குபவனே! மிகக காந்தியுள்ளவனே! மிகப பெரிதான தேவகாரயம உனனால செயயப்படவேணடும். ஸ்வாக்கமானது உனனால அடையப்பட வேணடும. ஸித்தம செயதுகொள்ளககடவாய. உனககாக மாதலியுடன் கூடின எனனுடைய ரதமானது [1] பூமிக்கு வரபபோகிறது. ஓ! கௌரவ! உனககு எல்லா அஸ்திரங்களையும நான அநத ஸ்வர்க்கதத்தில தருகிறேன்' என்று சொனனான. குந்தீபுதத்திரனும புத்திமானுமான அரஜுனன், மலையின கொடுமுடியில கூடியிருககும அநத லோகபாலாகளைப் பார்த்து ஆச்சரியததை அடைந்தான். பிறகு, ஒளிமிக்க அரஜுனன, வந்தவர்களான லோகபாலர்களைச சொற்களாலும ஜலங்களாலும பழங்களாலும முறைப்படி பூஜைசெய்தான். பிறகு, பேரறிவுள்ளவர்களான தேவர்களெலலாரும அரஜுனனுககுப பிரதிமரியாதை செயது வந்ததுபோல இஷ்டப்படி மறைவகமாகப போயினர். பிறகு, புருஷரிஷபனான அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைப பெற்றுச் சநதோஷமடைநதான. பிறகு, அவன் தனனைப பூரணமான மனமூளளவனாகவும கிருதார்தனாகவும எணணினான.

கைராதபர்வம் முற்றிற்று.

---

1 வேறு பாடம.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமன பர்வம்.

(அர்ஜுனன் மாதலிகொணர்ந்த தேரேறி ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போனது)

ஓ! ராஜேந்திரரே! லோகபாலர்கள போனபடன, பகைவரைக் கொலலும அர்ஜுனன தேவராஜனது ரதநதின் வரலவபபறறி ஆலோசிததான. புததிமானன அநதக [1] குடாகேசன ஆலோசனை செயயுமபோது, அதிக காநதியுள்ள ரதமானது மாதலியுடன் கூடினதாகி ஆகாயததை இருளற்றநாய்ச செய்துகொணடும பெரிய மேக ஓசைகொப்பான ஒலிகளால திகுகுகளை நிரபபிகொண்டும மேகஙகளைப் பிளபபதுபோல வநது சேரநதது. வாயுவைகுள்ளவையும பொன்னிறமுள்ளவையுமான பதினாயிரம குதிரைகளால இழுகபபட்டதும கண்ணைக்கவர்வதும தேவலோகதததும வியகதருதக்கதுமான அநத ரதநதில கதநதிகளும, பயங்கரமான சகதிகளும, கொடிய தோற்றமுள்ள கதைகளும, திவ்யமான வலலமையுள்ள பிராஸஙகளும, மிகக காந்தியுள்ள மின்னலகளும, அபபடிபபட்ட அசனிகளும, சக்கரம் போடப்பட்டவையும காற்றினல் வெடிப்பவையும பெரிய மேகஙகளின் முழக்கம் போன்ற முழக்கமுள்ளவையுமான [2] துலாகுடஙகளும, பருதத சரீரமுள்ளவைகளும ஓவலிக்கின்றவாயுள்ளவைகளும மிக்க அச்சந்தருபவைகளும வெண்மையான மேகக்கூட்டதைத ஒததவைகளும கற்கள போலச சேர்ந்திருப்பவைகளுமான நாகஙகளும இருந்தன. அந்த ரதநதில நிலமணிமயமானதும அதிக காந்தியுள்ளதும நீலோதபலமபோலக கருமையானதும பொனனலஙகாரமுள்ளதுமான வைஜயநதிமனனும மூங்கிற்கொடி மரததைப பார்த்தான். அந்த ரதத்திலிருக்கிற புடமிட்ட பொனனல அலங்கரிக்கப்பட்ட தோபபாகனை, புஜபல மிக்கவனன அர்ஜுனன் பார்தது, இந்திரனெனறு எணணினான். பிறகு, அந்த அர்ஜுனன அவ்விதம எணணுமபோது, மாதலி (இறஙகி) வநது வணஙகி, அர்ஜுனனநோக்கி வார்ததை சொல்லதொடஙகினான: 'ஓ! ஓ! ஸ்ரீமானே! இநதிரபுததிர! இந்திரன உன்னைப் பார்க்கவிரும்புகின்றான. நீ இநதிரனுக்குப் பிரியமான தேரில சீக்கிரம் வரு. 'இங்கு

1 பீஷ்மபாவம் 76-ம் பக்கம் குறிபபிற காணக. 2 பீரஙகி வகை.

வந்த குந்தீபுத்திரனை அர்ஜுனனை தேவலோகத்தில் வஸிப்பவர் களை பாக்கட்டும்' என்று தேவராஜேஷ்டனும் உன்பிதாவுமான இந் திரன் எனனைநோக்கிச் சொல்லினன். இந்த இந்திரன் உன்னைக்காண விரும்பித தேவர்களாலும் ரிஷிக்கூட்டங்களாலும் அவவாறே கந்தர் வர்களாலும அப்ஸரஸ்திரீகளாலும சூழப்பெறறவனை எதிர்பார்க கிறான. இந்திரனுடைய கட்டளையின்படி இவ்வுலகத்திலிருந்து என னுடனகூடித் தேவலோகத்தில நீ ஏறு. அஸ்திரங்களை அடைந்து திருமபிவருவாய்' என்றான.

அரஜுனன் சொலலலானன: 'ஓ! மாதலியே! நீ சீக்கிரம் போ; சிறநததேரில ஏறு; மிகபபெருமபாக்யமுளளவர்களும மிகக தகுதியினைகொடுப்பவர்களும யாகஞசெய்தவர்களுமான அரசர்களா லும் நூற்றுக்கணக்கான ராஜஸூயங்களாலும அசுவமேதங்களாலும் செய்வதனாலும் அடையமுடியாததும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களா லும ஏறமுடியாததுமான சிறந்தரதத்தில (ஏறுவாயாக.) இந்தத திவ்யமான சிறநதரதமானது தவஞசெயயாதவனால பார்ப்பதற்கோ, அல்லது, தொடுவதற்கோ முடியாதது; ஏறுவதறகு எப்படி முடி யும? ஓ! மாதலியே! நீ ரதத்தில்ஏறிக குதிரைகளும அசைவற் றிருந்த பின்பு, நானும, புண்ணியமசெய்தவன் நல்லகதியில ஏறுவது போலப் பின்னால் ஏறுகின்றேன்' என்றான. இந்திரஸாரதியான மாதலி அவனுடைய அந்தவார்தையைக்கேட்டு விரைவாக ரதத்தில ஏறினன; கடிவாளங்களால் குதிரைகளைப பிடித்தான. பிறகு, குருநந்தனனும் குந்திபுதிரனுமான அர்ஜுனன் மனமகிழ்ந்து கங்கை யில் ஸ்நானம்செய்து சுத்தனாகி, ஜபிக்கவேண்டியதை முறைபபடி ஜபிததான். பிறகு, பிதருக்களை நியாயந்தவறாமல் முறைப்படி திருபதி அடைவிதது மந்தரமென்னும அநதப்பர்வதராஜனிடம் விடைபெற்றுககொள்ளத தொடஙகினன.

'ஓ! சைலமே! ஸாதுக்களும் புண்யமானஸ்வபாவமுள்ளவர் களும புண்ணியகார்யம்செய்கிறவாகளும் ஸ்வர்க்கத்தின் வழியை விரும்புகினறவர்களுமான முனிவாகளுக்கு எப்பொழுதும் நீ இருப் பிடம். ஓ! மலையே! உனது அனுக்ரகததால் பிராம்மணரும் க்ஷத ரியரும வைஸ்யரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைநது தேவதைகளுடன்கூடி எப்பொழுதும் துக்கமற்றவர்களாகிச சஞசரிககின்றாகள். ஓ! மல யரசே! பெருமலையே! முனிவர்க்கிடமே! நீர்த்துறையுடையாய்! உன்னிடதில் ஸுகமாக வஸித்தவனாயிருக்கிறேன. உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு போகிறேன். உன்னுடைய தாழ்வரைகளும

கொடிபபந்தல்களும் ஆறுகளும் அருவிகளும நல்லபுண்யமான தீர்த்தங்களும பெருமபாலும எனனுல பாகசபபடடன. ஆங்காங்கிருநது கலலவாசனையுளள பழஙகளும புஜிகசப்படடன. கலல உயர்ந்த வாசனையளளதும உனசரீரதநதிலிருநது வெளிவந்ததும அமிருதம போன்ற சுவையுளளதும பெருகுவதுமான அருவியின் ஜலமும் குடிகசப்பட்டது. ஓ! மஹாப்ரபுவே! மஹாபாகே! குழந்தையானது தகதையினமடியில ஸுகமாக உறஙகுவதுபோல அபஸரஸ்திரீகளின கூடடஙகளால நிறையபபெற்றதும வேதகோஷதநதால ஒலியுளளதுமான உனனுடைய காழவையாகிறமடியில நான விளையாடினேன. மஹாயே! உனனுடையகாழவைகளில எபபொழுதும ஸுகமே வசிதவனுபிருககிறேன' எனறான. பகைவீரகளைக கொலலுகின்ற அர்ஜுனன, இவ்விதம்சொலலி மஹாயினிடம விடைபெற்றுக் கொணடு, பிரகாசபபடுத்தும சூரியனபோல,ந திவ்யரதநதில ஏறினான். அந்தப் புகழ்மிகுந்த அர்ஜுனன ஸந்தோஷமுள்ளவனாகிச் சூரியனுடைய ரூபமுள்ளதும தேவலோகதிலிருப்பதும ஆசசரியமான செயலுள்ளதுமான அந்த ரதநதால உயரககிளம்பினான். அவன் (அகஸ்த) தர்மானுஷ்டானம செய்யும மஹரிஷிகளுகதும பார்ககமுடியாத மார்கதநதை அடைநது ஆச்சரியமானரூபமுள்ள ஆயிரகணகுகான விமானஙகளைப் பாரதநான. அவவிடதில ஸூரியனுவது சநதிரனுவது அகனியாவது பிரகாசிகவிலலை. புண்ணியதநதால அடையபபட்ட தமது காந்தியாலேயே அவ்விடதில யாவும பிரகாசிக்கினறன. காந்தியுள்ள எவைகள் மிகப்பெரிய வைகளாக இருந்தாலும, ஆகாயதில் வெகு தூரத்திலிருபபதால, சிறிய நகஷத்திரரூபஙகளாகக காணபபடுகின்றனவோ அவைகளை அர்ஜுனன் அவவிடதில மிக்ககாந்தியும தம்வடிவமும் உள்ளவைகளும தமமிடங்களில் தமகாந்தியால பிரகாசிக்கினறவைகளுமாக இருக்கக் கண்டான. அங்கே ராஜரிஷிகளும லிதநர்களும யுத்தத்தில் கொலலபபட்ட வீரர்களும தவதநதால ஜயிககப்பட்ட ஸ்வர்கதநதுக்குப போய்கொணடிருநதனர். ஸூர்யன்போல ஜ்வலிக்கும் தேஜஸுளள ஆயிரக்கணக்கான கநதர்வர்களையும குறறயகர்களையும ரிஷிகளும அப்ஸரஸுகளுமாகியவர்களின கூட்டங்களையும தாமாகவே பிரகாசிக்கினற லோகங்களையும அர்ஜுனன் பார்த்து ஆச்சரியமுள்ளவனாகி மாதலியைநோக்கி ப்ரீதியுடன் வினவினன். அவனும், இவனைநோக்கி, 'ஓ! பார்தத! தமது ஸ்தானங்களிலிருக்கின்ற இவர்கள் புண்யம் செய்தவர்கள். ஓ! விபுவே! இவைகளை(த்தான்) பூமியிலிருந்து

நக்ஷததிரரூபங்களாகப பார்ததாய்' என்றான். பிறகு, (ஸ்வாக்க) வாயிலில் நிற்பதும, மதஙகொணடதும், ஜயமுளளதும, கொடுமுடிக ளுடன் கூடின கைலாயம் போன்றதும, நான்கு தநதமுள்ளதுமான ஐராவதமெனற யானையைக் கணடான். குருபாணடவர்களுள சிறந் தவனான அவன், முறகாலததில அரசர்களுள மேலான மாந்தாதா விளங்கியது போல ஸிததமார்ககததை அடைந்து விளங்கினான். தாமரைமலர் போனற கண்ணுவள அநத அர்ஜுனன் அரசாகளின லோகங்களைத தாண்டினான. மிககீாததியுளள அவன இவவிதம அந்த ஸ்வர்க்கலோகததில் போய்ககொணடு, பிறகு, இநதிரனுடைய பட்டணமான அநத அமராவதியைப பார்ததான்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு மரியாதை செய்து அவனைத் தன் அர்த்தாஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தது.)

அந்த அர்ஜுனன் எல்லாருதுக்களின் புஷ்பங்களையும் உடைய புண்ணியமான மரஙகளால் சமீபததில் விளஙகச்செய்யப் பெற்றதும், ஸிததர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பெற்றது மான அழகிய பட்டணததைப் பார்ததான். அவ்விடததில பரி சுததமான வாஸனையுள்ள ஸௌகந்திக(=செங்கழுநீர்) மலர்களுடன் சேர்ந்த பரிசுத்தமான வாஸனையுளள காறறினால் வீசபபடுகின்ற வனாகி அப்ஸரஸுகளின் கூட்டததினால் அடையப்பெற்றதும் திவ்யமான புஷ்பங்களால் அழைப்பனபோலிருக்கிற மரஙகளுடன் கூடியதுமான திவ்யமான நந்தனவனததைப் பார்ததான். புண் ணியம் செய்தவர்களுடைய அந்த உலகமானது தவம்செய்யாதவ னாலும் அக்னியாதானம செய்யாதவனாலும் பார்க்கவும் முடியா தது. யுததத்தில் புறஙகாட்டினவர்களாலும் விதிப்படி யாகம் செய்யாதவர்களாலும் விரதமற்றவர்களாலும வேதாதயயன மில்லாதவர்களாலும் (புண்ணிய) தீாததங்களில் ஸ்நானம் செய்யாத அங்கமுள்ளவர்களாலும் யஜ்ஞததிலும் தானததிலும் விலக்கப் பட்டவர்களாலும் யாகததைககெடுத்த அற்பர்களாலும் கட்குடிப் பவர்களாலும் குருவின்சயனத்தை அடைகின்றவர்களாலும் மாமி

சதத்தைத் தின்னும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களாலும் எவ்விதமும் பார்க்கமுடியாதது. திவ்யமான கானத்தால் ஒலியுள்ளதாகச செய்யப்பெற்ற அந்தத திவ்யவனத்தைக கைவன்மையுள்ள அவன் பார்த்துக்கொண்டு இந்திரனுக்குப் பிரியமான படடணத்தில நுழைந்தான். அவ்விடத்தில் இஷ்டப்படி செல்லக்கூடிய தேவவிமானங்களோ ஆயிரக்கணக்காக நிற்கின்றவைகளாகவும் பதினாயிரக்கணக்காக நாற்புறமும் செலலுகின்றவைகளாகவும் அபபொழுது பார்த்தான். அர்ஜுனன கந்தர்வர்களாலும அபஸரஸுகளாலும நன்கு துதிக்கபபெற்றுப் புஷபவாசனையுள்ள புண்ணியமான காற்றுகளால வீசப்பெற்றான். பிறகு, கந்தர்வர்களுடன் கூடின தேவர்களும ஸித்தாகளும சிறந்த ரிஷிகளும் சந்தோஷமுள்ளவர்களாகி ஸாம மறறு வேலைசெய்யும அர்ஜுனனை நன்கு பூஜித்தனர். கைவன்மையுள்ள (அர்ஜுனன), தேவலோகத்திலுள்ள வாத்ய சப்தங்களுடன் கூடின ஆசீர்வாதங்களால துதிக்கபபெற்று, சங்கந்துந்துபிகளின் முழக்கமுள்ளதும ஸுரவீதி எனறு பெயர்பெறறதுமான விரிவான நக்ஷத்திரமார்க்கத்தை அடைந்தான். அவன இந்திரனுடைய கடடளையால் நான்கு பகலகளிலும் துதிக்கபபெற்றவனாகிச சென்றான். பிறகு, பகைவரையடக்குபவனும் குருகுலத்தனனுமான அந்த அர்ஜுனன, அவ்விடத்தில ஸாத்தியர்கள, விச்வேதேவர்கள், மருத்துக்கள், அசுவினீதேவர்கள், ஆதித்யர்கள, வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், குற்றமற்ற ப்ரமமரிஷிகள, அனேகம் ராஜரிஷிகள், திலீபன முதலிய அரசர்கள், துமபுரு, நாரதர், ஹாஹா ஹூஹூவெனற இரண்டு கந்தர்வர்கள் ஆகிய அவர்கள் யாவரையும முறைப்படி அடைந்து, பிறகு, தேவராஜனை இந்திரனைக் கண்டான். பிறகு, வலியதோளுளள அர்ஜுனன், உயர்ந்த ரதத்திலிருந்து இறங்கி, பொற்காமபுளளதும அழகியதும வெண்மையானதுமான குடையுடனும் தேவலோகத்திலுள்ள வாஸவியுடன்கூடிய அசைகிற விசிறியுடனும் (கூடினவனும்), விஸுவாவஸு முதலிய துதிதத்துவணங்குகிறவர்களான கந்தர்வர்களாலும ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் இவைகளின் துதிகளால் சிறந்த பிராம்மணர்களாலும துதிக்கப்படுகிறவனுமாகிய தேவராஜனும் கதையுமான இந்திரனை நேரில் பார்த்தான். பிறகு, பலமுள்ள அர்ஜுனன் அருகில் சென்று தலையால் வணங்கினான். தேவராஜனும், உருண்டு பருத்திருக்கின்றகைகளால் இவனை தழுவிகொண்டான். பிறகு, இந்திரன் தேவரிஷிக் கூட்டங்களால் அடையபபட்ட புண்ணியமான இந்திரா

சனத்தில் கைகளைப்பிடிதது இவனை உட்காரசசெய்தான். பகைவீரர்களைககொல்லுகின்ற இநதிரன் வணக்கததால் தலைகுனிநத இவனை உச்சிமோந்து அப்பொழுது மடியில ஏற்றிவைததுக்கொணடான். அப்பொழுது இந்திரனுடைய உததரவினால் இந்திராசனததை [1] அடைந்தவனும் அறியமுடியாத மகிமையுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனன் இரண்டாவது இநதிரனபோல வீற்றிருந்தான. பிறகு, இந்திரன் இனசொறகூறி அழகிய அர்ஜுனனமுகததைப பிரியததுடன் நறுமணமுள்ள கையால தடவிககொடுததான. வஜ்ராயுதமபிடிததவனும ஆயிரம்கணகளையுடையவனும விருததிரனைககொன்றவனுமான இநதிரன் வஜ்ராயுததைப்பிடிதது வடுபபடடகையினால் நாணகயிறறையிழுபபதால கடினமானவையும பொறறூணபோன்றவையும நீணடவையுமான இந்த அர்ஜுனனுடைய அழகியகைகளை மெதுவாகத தடவிககொடுததுககொணடும அடிக்கடி இன்சொற்கூறிககொண்டும் அர்ஜுனன்கைகளை மெதுவாகததட்டிககொண்டும் புன்சிரிபபுளளவனும் ஸநதோஷததாலமலாந்த கண்ணுள்ளவனுமாகிக் குடாகேசனான அவனைப்பாாதது (பபோதுமென்கிற) திருப்தியை அடையவிலலை. ஒரே ஆஸனததிலுடகாாநத அவ்விருவரும சதுர்ததசியிலுதிதத சூரியசந்திரர்கள ஆகாயததை விளக்குவதுபோலச சபையை விளஙகச்செயதார்கள். அவவிடததில் கீதங்களிலும் ஸாமஙகளிலும் தேர்நதவாகளும தும்புருவைததலைவனாகவுடையவர்களுமான கந்தர்வர்கள் மிகக அழகான ஸாமவேதததால் காதைகளைப் பாடினார்கள். க்ருதாசி, மேனகை, ரம்பை, பூர்வசிததி, ஸவயம்ப்ரபை, ஊர்வசி, மிஶரகேசி, தணடகௌரி, வரூதினி, கோபாலி, ஸஹஜன்யை, கும்பயோநி, ப்ரஜாகரை, சிதரஸேனை, சிதரலேகை, இனியகுரலுளள ஸஹை ஆகிய அழகிய புன்சிரிப்புள்ள இவர்களும் மற்றவர்களும், அசைகின்றகொங்கைகளால் ஸிததர்களின மனததையும் கலக்கவல்லவர்களும, தாமரையிதழ் போன்ற கணகளையுடையவர்களும், சிறந்த இடையும் பின்தட்டுமுள்ளவர்களும், அழகிய புன்னகையுள்ளவர்களுமாகி (ப் பார்பபவர்களின்) எண்ணததைக்கவரும் கடைக்கண்பார்வையுடனும் உறுதியைக்கவரும் சிருங்காரச்செயலுடனும் மனததைக்கவரும இனிமையுடனும் ஆங்காஙகு நர்த்தனம் செய்தார்கள. பிறகு, கந்தர்வர்களுடன்கூடின தேவர்கள இந்திரனுடைய அபிப்பிராயததை அறிந்து விரைவில் சிறந்த பூஜாததிரவ்யங்களைக் கொணடுவந்து அர்ஜுனனைப்

1 வேறுபாடம.

பூஜிததார்கள். 1 பாதயத்தையும் ஆசமனம் செய்யக்கூடிய ஜலத்தையும் ராஜகுமாரனை அர்ஜுனனைப் பெற்றுக்கொள்ளசெய்து, பிறகு, இந்திரனது அரண்மனையில பிரவேசிக்கச்செய்தார்கள. பாண்டவனை அர்ஜுனன் பிதாவான இந்திரனுடைய அரணமனையில இவ்விதம் நனகு பூஜிக்கப்பட்டவனகி அவனுடையகையிலிருந்து திருப்பு முறையுடன்கூடின பெரிய அஸதரஙகளையும அவனுகுப்பிரியமான தும பகைவரால தாஙகமுடியாததுமான வஜராஸதிரதததையும், அதிகநாதமுளளவையும் 2 மேகங்களையும மயிலகளையுஙகொணடு அறியக்கூடியவையுமான அசனிகளையும் கற்றுககொண்டு வலிதான். பாணடவனை அரஜுனன அஸ்திரஙகளைப் பெறறுக கொண்டு ஸகோதரர்களை நினைததான். இந்திரனுடைய உததரவின் படி ஸுகியாக (அங்கே) ஐநதுவருஷஙகள வஸிததான். பிறகு, இநதிரன், காலம்வந்தபோது, அஸ்திரஙகளைக கற்றுககொணட அர்ஜுனனை நோக்கி, ' ஓ! கௌந்தேய! நர்தனதததையும பாட்டையும சித்திரஸேனனிடமிருந்து அடைவாயாக. ஓ! கௌந்தேய! மனிதலோகததிலிலலாததும் தேவர்களால் செய்யப்படடதுமான வாதயதததையும அவனிடமிருந்தே கற்றுக்கொள். உனக்கு நனமையுண்டாகும' என்று சொனனான். இநதிரன் இவனுக்கு நனபனகச் சிததிரஸேனனையும கொடுததான். அநத அர்ஜுனன அவனுடன் சேர்ந்து கவலையறறவனகி மகிழநதிருந்தான.

(சித்ரஸேனன), கீதததையும் வாதயதததையும நர்தனதததையும் அடிக்கடி உபதேசம்செய்தான. அவ்விதமிருந்தாலும, பலமுள்ள (அர்ஜுனன்), சூதாட்டததில் செய்யப்பட்டதை (நினைததுகொண்டு) ஸுபலபுதரனை சகுனியையும துச்சாஸனனையும நாசம செய்யவேண்டிக் கோபங்கொணடு (மனததில்) ஸுகத்தையடையவில்லை. பிறகு, அவனுடன் சிற்சிலசமயததில் ஒப்பற்றபிரீதியையடைந்து கானதத்தையும ஒப்பற்ற நர்தனதததையும வாதியதததையும் கற்றுக்கொண்டான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற அவன், அனேகம் நர்தனகுணங்களையும் வாதியம் கீதம் இவைகளின் அர்தததகுணங்கள் யாவற்றையும் கற்பிக்கப்

---

1 கால் அலம்புமை ஜலம.

2 ' அகாலததில கிளம்பும் மேகங்களையும் கூதாடும் மயில்களையும் காணபோ வேறிடததில அசனியஸ்திரம பிரயோகிக்கபபட்டிருக்கலாமென்று அவறறைககொணடு ஊகிக்குமபடியிருபபவை ' எனபது.

பெற்றுச் சகோதரர்களையும் மாதாவான குந்தியையும் நினைததுக் கொணடு (மனததில) ஸுகத்தையடையவிலலை.

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனனுக்கு விருப்பமிருப்பதாகக்கருதிய இந்திரன் சித்திர ஸேனனைக்கொண்டு ஊர்வசியை அர்ஜுனனிடம் அனுப்பியதும், அவள் அர்ஜுனன் இணங்காமை யால் அவனைச் சபித்ததும், இந்திரன் அந்தச் சாபத்தை அஞ்ஞாதவாஸத்தில் உபயோ கப்படும்படி மாற்றியதும்.)

ஒரு சமயம் தேவஶ்ரேஷ்டனான அந்த இந்திரன், அர்ஜுன னுடைய பார்வை ஊர்வசியினிடம பற்றினதை அறிநது, சிததிர ஸேனனை நோககி, ரகஸயததில், 'ஓ! கந்தர்வராஜனே! இப பொழுது எனனால் அனுபபப்படடு அபஸரஸுகளுள சிறந்தவளான ஊர்வசியினிடம் போ. அவள் புருஷஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனை அடையவேண்டும். [1] அஸதரவிததையைப் பெற்றவனும எனது கட்டளையால எலலாராலும் பூஜிக்கபபடடவனுமான அர்ஜுனன் உனனால் (காந்தர்வ) வித்தையில் ஸமர்ததனாக்கப்படடது போலவே, ஸ்திரீகளை அடைவதிலும் ஸமர்ததனாகச செய்யப்படவேண்டும்' எனறு கூறினான்.

இவ்விதம சொல்லப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வராஜன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி, இந்திரனிடமிருநது விடைபெற்றுச் சிறந்த அப்ஸர ஸான ஊர்வசியிடம் செனறான். அவன அவளால் அறிந்து வர வேற்று மரியாதை செய்யப்பெறறு ஸந்தோஷமடைந்து ஸுகமாக உட்கார்ந்து, ஸுகமாக வீற்றிருக்கும் அவளை நோக்கி, புன்சிரிப்பை முன்னிட்டுக்கொண்டு, 'சிறந்த இடையுளளவளே! உனக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாக்குவதில் நாட்டமுள்ளவனும தேவலோகததுக்கு முககிய அரசனுமான இநதிரனால் நான் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தேனென் பதை நீ அறியககடவாய். உடன்பிறந்த குணங்களால தேவர்களுள் ளும மனிதர்களுள்ளும கீர்ததிபெற்றவனும், செல்வத்தாலும் ஒழுக் கததாலும அழகினாலும் கல்வியினாலும் பலத்தாலும பிரஸித்திபெற்ற வனும, தேகவலிமையும் மனவலிமையும் அமைந்தவனும், [2] பிரதிபை

---

1 வேறு பாடம். 2 ஸமயததில தோன்றும அறிவு.

புள்ளவனும், தேஜஸ்ஸுள்ளவனும, நல்லொழுக்கமுள்ளவனும், பொறுமையுள்ளவனும், பொறுமையைவென்றவனும, அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துக்களுடனுங்கூடியவையும இதிஹாஸபுராணத்தை ஐந்தாவதாகவுடையவையுமான நான்குவேதங்களையும் [1] எடுத்துக்குணங்களை உணர்த்துபவையான குருசுச்ரூஷையையும [2] மேதையையும கற்றிருப்பவனும, பரம்மசரியத்தாலும ஸாமாதியத்தாலும குலத்தாலும் பிராயத்தினாலும ஒருவனுகவே இந்திரன்போலத் தேவலோகத்தைக் காக்கத்தக்கவனும, தன்னைப் புகழாதவனும், (பிறரை) மரியாதை செயபவனும், நுட்பமான விஷயங்களையும ஸ்தூலமான விஷயங்களைபபோல எளிதில அறிபவனும, பிரியமாகப் பேசுகிறவனும், சினேகிதாளுகுப் பலவிதமான அன்னபானங்களைப் பொழிகின்றவனும, மெய் பேசுகின்றவனும், [3] உறுதியுள்ளவனும், நன்கு பேசகூடியவனும், நல்ல ரூபமுள்ளவனும, அகங்காரமற்றவனும, அடுத்தவாகளிடத்தில் இரக்கமுடையவனும, ஸுகத்தைத்தருபவனும், பிரியமானவனும், சொல் தவறுதவனும, விரும்பத்தகுந்த குணக்கூட்டங்களால இந்திரனுக்கும வருணனுக்கும் ஒப்பானவனும், ஸ்வர்க்கமாகிற பலனையடைந்தவனும, வீரனுமான அந்த அர்ஜுனன் உன்னால அறியப்பட்டவனே; இந்திரனால உதாரவுகொடுக்கபபெற்று இபபொழுது உனனுடைய பாதங்களை அடையக்கடவன. ஓ! கல்யாணி! ஆகையால, அவஸிதம் செய்வாயாக. அர்ஜுனன உன்னைச சரணமடைந்திருக்கிறன்' என்ற வார்த்தையைச சொன்னன்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட குற்றமற்ற ஊர்வசியானவள், புன்னகை செய்து தன்னையும் புகழ்ந்து பிரீதியுள்ளவளாகிச் சித்திரஸேனனை நோக்கி மறுமொழி சொல்லலானள்: 'ஓ! குற்றமற்றவனே! நீ சொல்லிய இது உணமையாக அவனுடைய குணத

---

1 'பிரமசாயம், ஸாமாதியம, காத்தல், தன்னைப் புகழாமை, (பிறரை) மரியாதை செயதல், ஸூக்ஷுமமான விஷயங்களையும ஸ்தூலமான விஷயங்களைபபோல எளிதில அறிதல, பிரியமாகப பேசுதல, நல்லபாகளுக்கு உணவு முதலானவற்றை மிகுதியாக அளித்தல் ஆகிய எட்டும் ஸுபரூஷையின குணம. மெயபேசுதல, நன்குபேசுதல, நல்லரூபமுடைமை, அகங்காரமினமை, அடுத்தவாகளிடம் தயையுடைமை, ஸுகத்தைத் தருதல், பிரியமுடைமை, சொலதவறுமை ஆகிய எட்டும் மேதையின் குணம்' என்பது பழயவுரை. 2 கற்றது மறவாமை.

3 'பூஜித:' எனபது வேறு பாடம.

தில் ஒருபாகமே. ஸதிரீயானவள் அப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனைப பற்றிசகேட்டு அவனைவிட வேறொருவனைப் பிரியனாகவிரும்புவளா? உனவழியாக வநத இநதிரனுடைய கட்டளையாலும மிகக காதலாலும அரஜுனனுடைய குணக்கூட்டததாலும நான் அவனிடததில காமமுளளவளாக இருககிறேன. நீ போ. ஏனெனில, நான் இஷடபபடி ஸுகமாகவருவேன்' எனறாள. பிறகு, கந்தர்வனை அனுபபிவிடடு, விருபபம கைகூடினவளும அழகிய சிரிபபுளளவளுமாயிருக்கிற ஊாவசியானவள, அர்ஜுனனை வேணடுவதில ஆசைகொண்டவளாகி ஸநானம செயதனள. அர்ஜுனரூபஙகாரணமாக மனமதனால் எய்யப்பட்ட பாணஙகளினால மிக அடிக்கபபடட மனததையுடையவளும மனமதனால எரிககபபட்டவளும திவ்யமான மேலவிரிபபினால மூடபபடடதும விரிவானதுமான உயாந்த படுக்கையில மனததின நினைவினால அடையபபட்ட அர்ஜுனனைத தனது மனம் எணணியபடி, நலலமனமுடையவளும வேறிடததில மனததைச் செலுததாதவளுமாகித தனது ஸநானததாலும அலஙகாரததாலும் வேஷததாலும சிறநத வாஸனையுளள மாலைகளாலும சந்தோஷிககச செய்பவள போனறவளும அழகிய இடையையுடையவளுமான அநத ஊாவசியானவள பிரதோஷகாலஙகடநது சநதிரன் உதயமாவதைககணடு அர்ஜுனனுடைய பெரிய வீடடைக குறிததுப புறப்பட்டாள.

போகினறவளும மகிழ்விககும் தன்மையுடையவளுமான அவள, மெலலியதும் சுருணடதும நீணடதும சிறநத மலர்களை அணிந்ததுமான கூந்தலுடன புருவததை அசைததலாலும் பேசசினாலும ஸ்ருஙகாரசேஷ்டைகளாலும காநதியாலும் அழகினாலும முகசந்திரனால் சந்திரனைச (சண்டைக்கு) அழைப்பவள்போல விளஙகினாள். திவ்யமான பூசசு உடையவையும் அழகியநுனியுள்ளவையும் திவய சந்தனததால பூசபபெற்றவையும ஹாரததால அழகியவையுமான போகின்ற அவளுடைய ஸ்தனஙகள அசைநதன. அவள ஸதனஙகளைச சுமக்கும கஷ்டததால அடிதோறும அடிதோறும [1] துவளுகிறவளாகி மூன்றுமடிப்புக்களாகிற அணிகளால் மிக அழகாக விளஙகுகினற இடையுள்ளவளாக இருந்தனள். [2] மலையின் தாழ்வரை போல அகன்றதும், உயர்ந்தும் பருததுமுள்ள நிதம்பததையுடையதும், சுத்தமானதும், மேகலையால் அலங்கரிககப்பட்டதும், தேவலோகததிலுள்ள ரிஷிகளின் மனததையும கெடுப்பதற்குக் காரண

1 வேறுபாடம. 2 வேறுபாடம.

மாவதும, மெலலிய உடைதரிதததும, குற்றமற்றதும், மன்மத னுடைய வீடுமான ஜகனமும பிரகாசிததது. இவளுடைய பாதங களை, மறைந்த பரடுகளுள்ளவையும் சிவந்த உளளஙகாலகளும நீணட விரலகளுமுளளவையும் ஆமை முதுகுபோனுயாந்தவையும சலஙகைகளின வடுகளுள்ளவையுமாக விளஙகின. அவள சிறி தான மதுபானததாலும மன்மதனுலும சஞ்சோஷததையடைநதவ ளும பலவகையான விளையாட்டுகளாலும மிகப பாகயதகக வளுமாயினள். ஊர்வசியானவள் மிகுநத ஆசசரிய முள்ள ஸவாக் கதகிலும ஸித்தர்களாலும சாரணர்களாலும கநதாவாகளாலும ஸாதகியர்களாலும பார்ககததக வடிவமுள்ளவளாகச் சென்றுள. மிக மெலலியதும் மேகமபோன்ற நிறமுளளதும விளஙகுகினறது மான மேலாடையால ஆகாயதகில சிறிய மேகததால மறைகக பட்ட சந்திரகலபோலப போனுள. பிறகு, தீவினைசெய்தவாக ளால மனததாலும அடைய முடியாதவளும அழகிய புன்னகை யுள்ளவளுமான (அவள) பாண்டு புதகிரனுன அர்ஜுனனுடைய வீட்டை அடைந்தாள். ஓ! நரஸரேஷடரே! அழகிய கண ணுள்ள ஊர்வசியானவள, அவவிடததே வாயிலை அடைநது வாயில காபபோரால அரஜுனனுக்குத தெரிவிக்கப்பட்டு, நன்கு மனததைக கவரகூடியதும அழுகுகறமதுமான அநத வீட்டி னுள சென்றுள. அரசரே! அந்த அர்ஜுனன ராதரியில அந்த ஊர்வசியைப பாரதது மனததில் ஐயததுடன வெட்கததினுல் கண களை மூடிககொணடு அவளை எதிர்கொண்டு சென்றன; (அவளுக்கு) நமஸகாரததைச்செயது குருவினிடதகிற்போல மரியாதை செய் தான.

அர்ஜுனன், 'உததமமான அப்ஸரஸுகளுள் சிறந்தவளே! உன்னைத தலையால் வணங்குகிறென. நீ வநத காரியம எனன? யாவற்றையும உள்ளபடி சொலலுவாய. ஓ! தேவி! என்ன கடடளை யிடுகிறுய்? நான் உனககு வேலைக்காரனுகி வந்திருக்கிறென' என்று சொன்னன். அப்பொழுது, குறிபபறிநத ஊர்வசியானவள, அர்ஜு னனை ஆசையற்றவனுக அறிந்து, கந்தாவன் சொன்னதை யெலலாம அவனிடததில் சொல்லலானுள.

ஊர்வசி, 'ஓ! மனிதருட்சிறந்தவனே! சித்திரஸேனன் எனககு என்னகாரணத்துடன சொனனன் என்பதையும் நான இஙகு எனன காரணதுடன் வந்தேனெனபதையும் உனக்கு நான் சொலலுகிறேன். மனிதருட் சிறந்தவனே! இந்திர குமாரனே!

விசாலமான கணகளையுடையவனே! குருகுலதததை தாங்குபவனே! பார்தத! உனனுடைய வரவின் ஸந்தோஷததால ஸவர்க்கதில பெரிய உதஸவமானது நடக்கையில, அழகான இநதிரஸேனையில, ருதராரும ஆதிதயருமாகிய யாவரும வநதும, அஸ்வினீ தேவதைகளும வஸுகளும வந்துசோநதும, மஹரிஷிக்கூட்டங்கள சிறந்த ராஜரிஷிகள ஸித்தா சாரணர் யக்ஷா பெரிய நாகர்களின கூட்டங்கள் ஆகிய யாவரும ஸ்தானததுகதும கௌரவததிறகும மஹிமைக்கும் தகபடி உடகார்நது அகனியும் சநதிரனும சூரியனுமபோன்ற சரீரங்களுடன ஜ்வலியததால பிரகாசிததும, கநதர்வர்களால வீணை வாசிகபட்டும, தேவலோகததிலுள மனததிறகுபபிடித்த கானம்தொடங்கியும, முக்கியமான எலலா அபஸரஸுகளும நர்தத னம செய்யுமபோது, நீ அங்கே இமைகொட்டில்லாதவனகி எனன ஒருதியையே பார்ததாயனறோ? தேவலோகததிலுளளவர்களின அநத ஸேவை முடிவடைந்தபோது, தேவாகள உன பிதாவினுல விடையளிகபபடடுத தமது இருப்பிடங்களை அடைநதாகள. அப்படியே, சிறந்த அப்ஸரஸுகளெலலாரும தம்தம வீட்டை அடைந்தார்கள. ஓ! பகைவரைக் கொலபவனே! பின்னும் மறற அப்ஸரஸுகளும உன பிதாவினுல அனுப்பப்பட்டார்கள. தாமரையிதழ் போனற கணணுள்ளவனே! பிறகு, சிதரஸேனன இநதிரனுல் அனுபபபபடடு என் அருகில்வநது தானுகவே என்னிடமாகக்க கூறலானுன: 'ஓ! ஸதிரீகளுள் சிறநதவளே! நான உனகாக இந்திரனுல அனுப்பப்பட்டேன். இந்திரனுகும எனக்கும உனக்குமே பரியதனதச செயவாயாக. அழகிய பினதட்டுளளவளே! இநதிரனுக்கொப்பானவனும், யுததததில் சூரனும், ரூபம் உதாரததனமை (முதலிய) குணங்களுடன கூடினவனுமான அர்ஜுனனை நீ ப்ரார்தநிப்பாயாக' எனறு இவ்விதம அபபொழுது சொன்னன. ஓ! குற்றமற்றவனே! பகைவரை அடக்குபவனே! பிறகு, நான் அந்த உன பிதாவினுல கட்டளையிடபபட்டவளாகி உன்னிஷடப்படி நடப்பதறகாக உன சமீபம வந்தேன. ஓ! வீர! இந்திரனுல் அனுப்பப்பட்டுமட்டும் நான் இஙகு வந்தவளலலேன். இந்த விருப்பமானது என்னுலும வெகுகாலமாக விரும்பப்பட்டதே' என்றுள்.

தேவனுகு ஒப்பான அர்ஜுனன், அவள் அவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்டு, மிக்க லஜ்ஜையுளளவனகி கைகளால் காதுகளைப் பொதிகொண்டு சொலலலானுன: 'அழகிய அங்கமுள்ளவளே! காந்தியுள்ளவளே! சிறந்த முகமுளளவளே! நீ என்னை நோகிச

சொலலுகிற இது எனககுக் கேட்கததகாததாகும. எனககு நீ குரு பதனிககு ஒபபானவள; நிசசயம. அழகிய நீ எனககு அதிக பாகயமுளள குநதியையும சுததையான இநதிராணியையும போனற வளே இவ்விஷயததில ஆலோசனை செயயததககதிலலை. ஓ! நல்ல வளே! நல்ல சிரிபபுளளவளே! நீ எனனால விசேஷமாகவும வெளிப படையாகவும பாரககபபடடதறகுரிய காரணஙகளனைததையும் உணமையாக எனனிடமிருநதுகேள. 'நலல தந்தஙகளுளள இவள பௌரவ வமசததிறகே தாய' எனறு அபபொழுது நான ஆசசரியத் தால் மலாநத கணணுளளவனாகி உனனைப் பார்ததேன. ஓ! அப ஸரஸே! கலயாணி! எனனை வேறுவிதமாக எணணததக்கவளலலை. நீ எனககுக குருவுக்கும மேலான குருவாயிருபபவள. நீ எனனுடைய வமசததை விருததிசெயதவள' எனறான.

ஊாவசி, 'ஓ! தேவராஜன புததிரனே! நாங்களனைவரும கட்டுபபாடிலலாதவாகளாயிருக்கிறோம. ஓ! வீர! நீ இபபொழுது என்னைக குருஸதானததில வைபபது தகாது. தநதைகளோ ஸகோ தரர்களோ புததிராகளோ பேரனமாரோ, தவததால் இஙகு வந்தவா கள எஙகளைச சேருகினறாகள். அவாகளுக்கு (அது) குறறமனறு. மானததைக் கொடுபபவனே! ஆகையால, தயைசெய. பீடிககப படட எனனை விடுவது தககதனறு. மனமதனால மிக வாட்டப்பட்ட வளும அடுததவளுமான (என்னை) அடை' எனறு சொலலினள. அாஜுனன, 'ஓ! குறறமறறவளே! அழகிய தொடைகளையுடைய வளே! உனனை நோககி உண்மையாகச சொலவதைக கேள. தேவதையுடன கூடின திக்குககளும மூலைததிசைகளும எனனிட மிருநது கேடககககடவன. எவவிதம எனக்குக் குநதியும் மாதரியும் இஙகு (உளள) சசியும (தாய்முறையில்) ஸமமோ அவ்விதமே நீயும. மேலும், வமசததிறகே தாயான நீ இப்பொழுது எனக்கு மிகப் பெரியவளுமாகிறாய். ஓ! உததமமானவளே! உனனுடைய பாதங களைத தலையால வணங்கினவனாயிருக்கின்றேன். போவாயாக. நீயோ என்னால் தாயைபபோல பூஜிககப்படததகுநதவள். நான் உன்னால் பிளளைபோல ரக்ஷிககப்படததகுந்தவன' என்றான.

பிறகு, அர்ஜுனனால் அவமதிககபபெற்ற ஊாவசியானவள், கோபததால கலஙகினவளும துடிககிறவளுமாகிப புருவததைக கோணலாக்கிக்கொணடு, அர்ஜுனனைச் சபிததாள. அவள், 'உன் பிதாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவளும், உன்வீட்டை நோக்கி வலியவந்தவளும, காமபாணத்திறகு வசமானவளுமான என்னை

மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொளளாமையால், நீ மாதர்களின நடுவில் கௌரவ மிலலாதவனும நர்ததகனும ஆணதனமையில்லாதவனெனறு பிரஸிததி பெறறவனுமாகிப பேடிபோலத திரிவாய' எனறாள.

இவவிதம அர்ஜுனனவிஷயததில சாபததைக் கொடுதத பிறகு, உதடுகள துடிபபவளாகிபபெருமூச் செறிநதுகொண்டு, ஊரவசி, திருமபவும் தன்வீடடை நோக்கி விரைவாக வநதனள். அரஜுனனும, அநதச சாபத்தையடைந்து சநதோஷமிலலாதவனாகக காலையில எல்லாவற்றையும சிதரஸேனனுககுச் சொல்ல விருப்பமுளளவனாகி, அநத இரவு முழுவதும துயரததுடன வஸிததான். பிறகு, அர்ஜுனன, காலையில வெளிசசமானவுடன, கந்தர்வனான சிததிரஸேனனுககு (அவறறை) உள்ளபடி அப்பொழுது தெரிவிததான். சிததிரஸேனனும நடநதபடி அவையாவறறையும் சாபததையும் முழுமையும உணமையாக இந்திரனுக்குத தெரிவிததான. அப்பொழுது, இநதிரனும, புததிரனை ஏகாநதததில் வருவிதது அழகிய வார்ததைகளால தேறுதல்செயது புனசிரிப்புளளவனாகி, 'ஐயனே! மிகமேலானவனே! புத்திரனான உனனால் இப்போது குநதி நல்ல புததிரனை உடையவளானாள. ஓ! பெரியகையுள்ளவனே! உனது தைரியததால ரிஷிகளும ஜயிக்கபபட்டாாகளலலரோ? கௌரவததைக் கொடுப்பவனே! ஐயா! ஊர்வசி உனக்குககொடுதத சாபமும் உனககுப பிரயோஜனததைச செய்வதும ஸாதகமுமாகும். குற்றமற்றவனே! வீர! பூதலததில், நீங்கள் (வனததுககுவநத) பதினமூனறாவது வருஷததில அஞஞாதவாஸம் செய்யவேணடும். அப்பொழுது, இந்தச சாபததை நீ போக்குவாய. அநத நட்டுவ வேஷததுடனும் அபபடியே அலிததனமையுடனும் ஒருவருஷம் முழுவதும திரிநது, பிறகு, ஆண்தனமையை அடைவாய' எனறு கூறினன்.

இவ்விதம இநதிரனால் சொல்லப்பட்டவனும் பகைவீரர்களைக் கொல்லுகிறவனுமான அரஜுனன மேலானசந்தோஷததை அடைந்தான. சாபததைப்பற்றியும மிகக கவலைப்படவில்லை. அந்தப் பாணடு புததிரனான அரஜுனன கீர்ததியுள்ள சிததிரஸேனகந்தர்வனுடன கூடி ஸவர்க்கமாளிகையில் மகிழ்ந்திருந்தான். இந்த அரஜுனனுடைய உறுதியை எபபொழுதும் கேட்பவனுக்குப் பாவததைத தரக்கூடிய (தகாதவிடததுக) காமங்களில் ஆசை உண்டாகாது. இந்திரபுததிரனான அர்ஜுனனுடைய இந்தக் கடுமையானதும் சுததமுமான சரிததிரததைக் கேட்டு, அரசர்கள, மதம் காவம் ஆசை

பெரிய சங்கேதகம உணடாகும. (ஆயினும்) நமக்கு ஜயததை நான பார்கக வேயிலலை. கர்ணன அஜாகரதையும தையபுளள வன். குருவான துரோணரும் முதியவர். அர்ஜுனன கோப முளளவன; பலவான; சுறுசுறுபபுளளவன; உறுதியான பராக் கிரமமுளளவன். [1] எலலாவிததிலும அபஜயமற்ற மிக்க நெருங கமான சண்டை உணடாகும. ஏனெனில், யாவரும அஸதிரமறிந தவர்; சூரர்; யாவரும மிகக கீரத்தியையடைநதவர்கள; [2] தோறறு எல்லாவற்றுக்கு தலைவனாயிருக்கும தனமையையும் விரும்பாத வன்றோ? இவர்களுகாவது அர்ஜுனனுகாவது வதம நேருங காலததிலதான ஓய்வு உணடாகும; இதுநிசசயம. ஆனால், அர்ஜுன னைககொலலுகிறவன இலலை. அவனை ஜயிககிறவனுமிலலை. மந்தர் களைக குறிதது உணடான அந்த அர்ஜுனனுடைய கோபம் எவ்விதம் தணியும? தேவேநதிரனுககோபபான அநத வீரன காண்டவ வனததில அக்னியைத திருபதி அடைவிததான. ராஜஸூயமென்ற பெரிய யாகவிஷயததில எலலா அரசாகளையும் ஜயிததான். ஓ! ஸஞ்சய! ஐயனே! மலையின தலைபில விழுந்த வஜ்ராயுதம் மிசசம வைகுமு; அர்ஜுனனால போடபபட்ட பாணஙகள் மிசசமி வையா சூரியனுடைய கிரணஙகள இவ்வு ஸதாவர ஜங்கமங்க ளான பொருளகளை எரிபபதுபோல அர்ஜுனனது கையால விடப் பட்ட பாணஙகள் என புதகிரர்களை எரிக்கும ஸம்பஸரிபான அர்ஜுனனுடைய அந்தத மீதரின சப்ததகினாலுண்டான பயத தால பீடிககப்பட்ட பாரத சைனியமானது நான்குபகுதகிலும் பிளககப்பட்டதுபோலத தோன்றுகின்றது. யுத்தத்தில் பாணங களை எடுதது இறைபபவனும கொலலுதற்கு முயன்றவனுமான அர்ஜுனன, பிரமமாவினால யாவற்றையும் நாசம்செய்கிறவனுகப் படைகபபட்ட யமன்போலத தடுக்கமுடியாதவனாக நிற்பவனை ஆவன்' எனறான.

ஸஞ்சயன சொல்லலானான. 'ஓ! அரசரே! பூமிக்குப் பதியே! நீர துர்யோதனனைக குறிதது இவ்விதம் சொல்லியவை யாவும உண்மையே; பொய்யலல. அரசரே! மஹாராஜரே! கீர்த்தி பெற்ற தர்மபதனியான திரௌபதி ஸபையில இழுக்கப்பட் டதைப பார்ததும், கடுமையாகக் கிளம்பும துச்சாஸனன் கர்ணன இவர்களுடைய அந்தச் சொறகளைக் கேட்டும், கோபத்துடன்

---

1 வேறு பாடம். 2 'எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனுயிருக்கும் தன்மை கிடைத்தாலும், தோல்வியை விரும்பார்கள்' என்பது.

கூடினவர்களும் அதிக சக்தியுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்கள் தூங்காரென்பது என்னுடைய எணணம். ஓ! மகாராஜரே! பதினொரு சரீரமுள்ளவரும எலலாத தேவாகளுககும ஈசரும பகவானும சடைமுடியுளளவருமான பரமசிவன அர்ஜுனனை அறிநது கொள்ளவேணடி வேடன்வேஷததையடைந்து தாமே சண்டை செய்ததையும சணடையில அாஜுனன் ஈஶவரரை விலலால் மகிழவிததையும் அதிக காநதியுளள அவன் பாசுபதமென்னும் சிறந்த அஸ்திரததை அடைநததையும அபபொழுது அஸதிரததிற்கு வேணடித தவததினால முயனற கௌரவஶ்ரேஷ்டனை இந்த அாஜுனனுககு அநத லோகபாலர்கள காட்சியளிததையும் நீா கேட்டிருககிறீர். உலகில அாஜுனனைத தவிர மற்ற மனிதன இநத ஈஶவரர்களுடைய பிரதயக்ஷ தரிசனததை அடைவதறகு நினைககவுமாட்டான். ஓ! அரசரே! எநத அர்ஜுனன மஹேஶவரரால் விழுங்க (=கடட)ப பெற்ற சரீரமுள்ளவனாகியும் ஜீாணததை (=முடிவை) அடையவிலலையோ அவனை யுதததில் வெல்வதற்கு வீரனான எந்த ஆணபிளளை உதஸாஹமுளளவனாவன்? திரௌபதியை நான்குபக்கததிலும இழுக்கிறவர்களும பாணடவர்களைக் கோபிக்கச செய்கிறவர்களுமான (உமது புததிரர்களால) மயிாபொடிததலை உண்டுபண்ணக்கூடியதும, நெருக்கமானதும, துரியோதனனால் திரௌபதிக்கு (த தட்டி)க் காட்டபபடட இரணடு தொடைகளையும கணடு பீமன துடிக்கும் உதடுளளவனாகி, 'பாவி! கபடமாகச சூதாடுகினற உன்னுடைய தொடைகளை வஜரததிற்கொப்பான கதையென்னும ஆயுதததால் பதினமூன்று வருஷங்களுடைய முடிவில பிளக்கபபோகினறேன்' என்று அர்ததமுள்ள வார்ததையைச் சொல்லியதுமான இந்தக் கோரமானது அடையப்பட்டது. யாவரும அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவர்கள்; யாவரும் அளவற்ற பராககிரமமுள்ளவர்கள்; யாவரும எலலா அஸ்திரஙகளையும் அறிந்தவர்கள்; தேவர்களாலும ஜயிக்கமுடியாதவர்கள். வீர்யததுடனும் பகைவரைப் பொறாமையுடனுங் கூடின பாாததர்கள் கோபம்மூண்டவர்களாகி யுத்தததில உமது புததிராகளுடைய நாசததைச் செய்வார்களென்று எண்ணுகிறேன் எனறான.

திருதராஷடிரன் சொல்லலானான். 'ஓ! ஸஞசய! கடுமையான வார்ததையைச் சொல்லுகின்ற கர்ணனால் எனன செய்யப்பட்டது? அந்தத் திரௌபதி ஸபையை அடைந்ததும் இவ்வளவு

பகையுமாகவே முடிந்தது. எவர்களுக்குக் குருவான மூதறதமை யன் நியாயததிலிருக்கவில்லேயோ அநத மந்தபுததியுளள என் னுடைய புததிராகள இபபொழுதாவது இருப்பார்களா? ஓ! ஸூத! எனனேக கணணில்லாதவனும் செயலற்றவனும் அறிவற் றவனுமாகக கருதி மூடாகளேயடைந்த அவன என்னுடைய வார்த தையைக கேடகவும விரும்பவிலலே. மூடாகளான காணன சகுனி முதலிய மந்திரிகள விபரீத புததியுளளவாகளாகி அவனுடைய தோஷஙகளை மிக வளராககிறார்கள. அளவறற சகதியுள்ள ஆஜ்ஞா னுல தற்செயலாக விடபபட்ட பாணங்களும என் புததிரர்களை எரிக்கும. கோபததினுல விடபபடடால கேட்கவும வேணடுமா? அாஜ்ஞானுடைய கைவனமையால விடபபட்டவைகளும பெரிய விலலிலிருநது வெளிவநதவைகளும திவ்யாஸதிரமநதிரததால மகிழவிகக பபட்டவைகளுமான (அஸதிரஙகள) தேவாகளையும நாசம் செய்யுமலலவா? மூவுலகததிற்கும நாதரும ஜனாததனருமான அநத ஹரியை நண்பரும காப்பவரும மந்திரியுமாகவுடைய வனுக்கு ஜயிக்கபபடாதது எது? ஓ! ஸஞ்சய! 'மஹாதேவருடன் கைக ளால் கலந்தான' என்று கேட்ட அாஜ்ஞானுடைய இநதச செய்கை இவவுலகில மிகப பெரிய ஆச்சரியமானது. அக்னிக்கு உதவி செய்யவேணடிக கிருஷ்ணனும அர்ஜ்ஞனனும காண்டவ வனத திலே முனனர்ச செய்யப்பட்டது எலலா உலகததுகளும ப்ரதயக்ஷ மானதே. அாஜ்ஞான, பீமன, ஸாதவதனன கிருஷ்ணன் ஆகிய இவர்கள் கோபமகொண்டபோது, எனனுடைய புததிரர்கள் மநதிரிக ளுடனும பநதுகளுடனும எவ்விதத்திலும இரார்' என்றான" என்று சொனனர்.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமன பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வைசம்பாயனர், பாண்டவர்களுக்குக் காட்டில் உணவுப்பொருள் இன்னதென்பதை ஜனமேஜயருக்குச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், வைசம்பாயனரைப் பார்தது, "ஓ! முனிவரே! வீரர்களான பாண்டவர்களைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திருத ராஷ்டிரராஜா இவ்விதம் துக்கித்ததெல்லாம் பயனற்றது. மஹா ரதர்களான பாணடு புத்திரர்களைக் கோபமூட்டுகின்றவனும் அற்ப புததியுளளவனும ராஜபுத்திரனுமான அந்தத் துரியோதனனை

எவ்விதம் உபேக்ஷிக்கலாம்? காட்டில் பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு என்ன ஆகாரமிருந்தது? சொல்லவேண்டும. காட்டிலுள்ளதா? அல்லது, உழுது விளைந்த தான்யமா? இதனை நீர் எனக்குச் சொல்லும" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொலலலானார்.

"மஹாரதர்கள் காட்டிலுள்ள காய் கனி முதலியவற்றையும சுதந்தமான பாணங்களால் கொலலப்பட்ட மான்களையும் பிராம்மணர்களுக்கு முதலில் [1] தெரிவித்துவிட்டுப் புஜித்தார்கள். ஓ! அரசரே! அப்பொழுது, வனத்தில் வஸிக்கின்றவர்களும பெரிய வில்லுள்ளவர்களும் சூரர்களுமான அவர்களை அக்னியுடன் கூடினவர்களும (க்ருகஸ்தர்களும், வானப்ரஸ்தர்களும) அவ்வாறே அகனியற்றவர்களும் (ப்ரம்மசாரிகளும் ஸந்யாஸிகளும்) ஆனபிராம்மணர்கள பின்தொடர்ந்தார்கள். அவ்வாறு பின்தொடர்ந்த மஹாத்மாக்களும் ஸ்நாதகர்களும மோக்ஷமறிந்தவர்களுமான பிராம்மணர்களுள பதினுபிரவரையுதிஷ்டிரர் போஷிக்கிறார். ருருவென்னும் மான்களையும் கருமையான மான்களையும் மனத்திற்குப்பிடித்த சுத்தமான மற்றவைகளையும் பலவித பாணங்களால் பிளந்து பிராம்மணர்களுக்குத [2] தெரிவித்தார். அவ்விடத்தில் ஒருவனும் நிறங்கெட்டவனுவது நோயுள்ளவனுவது இளைத்தவனுவது பலங்குறைந்தவனுவது தீனனுவது பயந்தவனுவது காணப்படவில்லை. கௌரவஶ்ரேஷ்டரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரர், அன்புடையவர்களான தம்பிமார்களைப் புத்திரர்களைப்போலவும் ஞாதிகளை ஸஹோதரர்களைப்போலவும போஷித்தார். அப்பொழுது, கீர்த்தியுள்ள திரௌபதி எல்லாப் பிராம்மணர்களையும் பதிகளையும் தாய்போல முதலில் உணபித்து மிஞ்சியதை(த தான்) உண்டாள். ஒவ்வொருநாளும், மாமிசத்துக்காக்த தர்மபுத்திரர் கிழக்குத்திக்கையும், பீமன் தெற்குத்திக்கையும நகுலஸஹதேவர்கள் மேற்குத்திக்கையும வடக்குத்திக்கையும் விலஹித்தரித்தவர்களாகி அடைந்து மான்களை அடித்தலைச் செய்தனர். அவ்விதம காம்யகவனத்தில் வஸிக்கின்றவர்களும் அர்ஜுனன் இல்லாதவர்களும (அவனைப்பார்க்க) ஆசையுள்ளவர்களும் அத்தியயனம் செய்கின்றவர்களும் ஜபிக்கின்றவர்களும் ஹோமம் செய்கின்றவர்களுமான அவர்களுக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன.

---

1 'நிவேத்ய' என்பது மூலம். 2 'ந்யவேதயத்' என்பது மூலம.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தை எண்ணி,
தன் பிள்ளைகளைப்பற்றி ஸஞ்சயனிடம் வருந்தியதும்,
வனத்தில் கிருஷ்ணன் முதலியோர் துரியோதனாதி
யரைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததை
ஸஞ்சயன் சாராலறிந்து திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியதும்.)

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! மனுஷ்யாகளை அதிகக்ரமித்ததும் ஆசசரியமானதுமான அவர்களுடைய அந்தச சரித்திரத்தைக் கேட்டு அபிகாபுதத்திரனான திருதராஷ்டிரன கவலையாலும சோகத்தாலும் மூடபபெற்ற மனமுள்ளவனாகியும கோபத்தால மிக நிறைந்தவனாகியும் நீளமாயும உஷ்ணமாயும பெருமூச்செறிந்து ஸூதனான ஸஞ்சயனைக் கூபபிட்டு வாதாதை சொலலலானான: 'ஓ! ஸூத! கூதாட்டத்தாலுண்டானதும கோரமானதும முனகடந்ததுமான அந்த அநியாயத்தையும பொறுக்க முடியாத வீரியமுள்ள அந்த பாரதாகளுடைய சௌரியத்தையும மேலான உறுதிபபுமை தைரியத்தையும ஒருவர் மேல ஒருவாகதுள்ள மனித இயறகைகக்கு மேறபட்ட அனபையும நனகு ஆலோசித்து, இரவிலோ அலலது பகலிலோ கூடாமாவது நான ஆறுதலையடையவிலலை. ஸஞ்சய! தேவபுத்திரர்களும மஹாபாக்யவானகளும தேவராஜனுகோபபான காந்தியுள்ளவர்களும பாண்டுபுத்திராகளும யுத்தத்தில அடஙகாத மதமுள்ளவர்களும உறுதியான ஆயுதமுள்ளவாகளும தூரத்தில விழும்படி அம்பெய்கிறவர்களும யுத்தத்தில செய்யபபட்ட நிசசயமுள்ளவர்களுமான சீக்கிரமாக (அஸ்திரங்களைட பிரயோகிகும) கையுள்ளவர்களும நிலைத்த கோபமுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும முயறசியுள்ளவர்களும் தேரிலிருப்பவர்களும சிங்கமபோன்ற நடையுள்ளவர்களும் (பிறரால்) பொறுக்கமுடியாதவர்களும அஸ்வினிதேவதைகள் போன்றவர்களுமான அந்த நகுலஸகதேவர்கள் எப்பொழுது போர்களத்தில் பீமனையும் அர்ஜுனனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்பார்களோ அபபொழுது எனனுடைய சேனை மிச்சமிராதென்பதை இப்பொழுது பார்கிறேன். மிக்கோப முள்ளவர்களும் போரில் எதிரியற்றவர்களும் மகாரதர்களுமான அந்தத தேவபுத்திரர்கள், திரௌப

திக்கு உண்டாக்கின அந்தக கஷ்டத்தைப பொறுக்கமாட்டார்கள். மேலும, பெரிய விலலுள்ள விருஷ்ணிகளும, மிகக பராக்ரமமுள்ள பாஞ்சாலாகளும, கருதியதைத தவறுமல முடிபபவனன கிருஷ்ணனுல காபபாறறப்பட்டவாகளுமான பாததர்களும போரில என் புததிராகளின சேனையச சாமபலாகத்துவாகள். ஓ! ஸுதநந்தன! பலராமனுலும கிருஷ்ணனுலும நடததபபட்ட விருஷ்ணிகளுடைய மஹிகளாலும காங்கமுடியாத வேகமானது பொறுக்க முடியாதது. அவாகளும பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும பெரிய விலலுள்ளவனுமான பீமன, [1] உறபிபிறபபதும பகைவீரர்களைக கொலலுகினறதுமான கதையுடன ஸஞ்சரிக்கபபோகிறன. அப்படியே, இடியின முழக்கமபோனற காண்டீவதனின சப்தத்தையும பீமனது கதையின வேகத்தையும அரசாகள தாங்குவதற்குச் சக்தரல்லா. ஆகையால, துரியோதனன வசத்தையடைந்த நான, மூஙகி என்னுல செய்யபபடாதவையும நிஜனக்கத்தக்கவையுமான நினைகிதர்களின சொறகளை நினைக்கபபோகிறன' எனறன.

ஸஞ்சயன சொல்லலானன். 'ஓ! அரசரே! அறியாமையால புதிதான உபமால தடுக்கபபடாமையால, ஸமாதானமாயிருந்தும, பெரிய இந்த தவறுதலானது உமமால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டது. மதுஸூதனரான இந்த அசுரதர் சூதாட்டத்தில பாண்டவர்கள ஜயிக்கபபட்டதைக் கேட்டு வேகமாக வந்து, காமயவனத்திலிருக்கும் பாண்டவாகளைத் தேறறினர். அவஷ்டமும, தருஷ்டத்யும்னனும முதல்வனுடைய தருபத புதிரர்களும விராடனும தருஷ்டகேதுவும மஹாரதாகளான கேகயாகளும தேற்றினர்கள். ஓ! அரசரே! தோலவியடைவிக்கபபட்ட பாண்டவாகளைப் பார்த்து அவர்கள சொல்லியவற்றையெல்லாம் ஒறறர்கள அறிந்துவந்தனர். நானும உமக்குத தெரிவித்திருக்கிறன். அவஷ்டத்தில மதுஸூதனர் பாண்டவர்களோடு சேர்ந்து போர்க்களத்தில் அஜனனுக்குத தேரோட்டும விஷயத்தில் வரம் கேட்கபபட்டார். ஹரியும், 'அப்படியே' என்று அவர்களை நோக்கிச் சொன்னர். அப்பொழுது, மான் தோலை மேலாடையாயுடையவர்களாகி வந்த பாண்டவாகளைப் பார்த்துக் கிருஷ்ணரும கோபங்கொண்டு தாமபுதிரரை நோக்கிச் சொல்லலானர: 'வேறு அரசர்களால அடையமுடியாததான பாண்டவாகளுடைய அந்த ஐஸ்வாயத்தை இந்திரப்ரஸ்தத்தில ராஜஸூய

1 'பூமியைப பிளந்துகொண்டு போகுமோ எனற பயத்தால் உயரவைக்கபபட்டதென்பது பொருள்' என்பது பழையவுரை.

யாகம் நடக்கும்போது நான் பார்த்தேன். இந்திரப்ரஸ்தத்தில், வங்கர், அங்கர், பௌண்ட்ரர், ஓட்ரர், சோளர, த்ரவிடர், ஆந்த்ரர், [1] ஸாகராநூபகர், பட்டணத்தில் வஸிக்கின்றவர்கள், ஸிம்ஹளர், பர்பரர, மிலேசசர், மற்றும் லங்காவாஸிகள, மேற்கிலுள்ள நாற்றுக்கணக்கான ராஜ்யங்களிலும கடலோரங்களிலும இருப்பவர்கள், பல்லவர், தரத்ர், கிராத்ர், யவனர், சகர், ஹாரஹூணர், சீனர், க்ஷாரர், ஸைந்தவர், ஜாகுடர், ராமடர், முண்டர், ஸ்த்ரீராஜ்யத்தில வஸிபவர, தங்கணர, கேகயர், மாளவர், காஸ்மீரகர் முதலிய எலலா அரசர்களும், சஸத்ர சக்தியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் அழைக்கப்பட்டவர்களுமாகி, உமது யாகத்தில் எல்லாரும பரிமாறுகின்றவர்களாயிருந்ததை நான் கண்டேன. இழிவானவர்களை அடையும் தன்மையுள்ளதும் நிலைத்திராததுமான அந்த உமமுடைய ஐஸ்வர்யமானது எவர்களால கவரப்பட்டதோ அவர்களுடைய உயிரைக் கவர்ந்து அந்த ஐஸ்வர்யத்தை நான் அபகரிப்பேன. ஓ! கௌரவ்யரே! பாரதரே! பலராமர், பீமன், அர்ஜுனன, இரட்டையரான நகுலஸஹதேவர், அக்ரூர், கதன், ஸாம்பன, பரத்யுமனன், ஆஹுகன், வீரனான த்ருஷ்டத்யுமனன, சிசுபாலபுத்ரன ஆகிய இவர்களுடன கூடி யுத்தத்தில் துர்யோதனன, சர்மண, துச்சாஸனன, சகுனி ஆகிய இவர்களையும் மற்றும எதிர்க்கிறவனையும் உடனே கொன்று, பிறகு, நீ தம்பிகளுடன் அஸ்திரபட்டணத்தில வஸிபவராகித த்ருதராஷ்டிரனுடையதான ஐஸ்வர்யத்தையடைந்து இந்தப்பூமியை ஆளுவீராக' என்றார.

பிறகு, தாமபுத்திரர, அந்த வீரர்கூட்டத்தில் த்ருஷ்டத்யும்னன் முதலிய இந்த வீரர்களை கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, கிருஷ்ணரை நோக்கி, 'ஓ! தோள்வலி அமைந்தவரே! ஜனார்த்தனரே! இந்த உண்மையான உமமுடைய வார்த்தையைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். பதின்மூன்றுவது வருஷத்திற்குமேல் என்னுடைய பகைவர்களை, தொடர்ந்து வந்தவர்களுடன், நாசம்செய்வீர். ஓ! கேசவரே! என்னை மெய்யனாகச் செய்யக்கடவீர். அரசர்களின் நடுவில் என்னுல் இந்த வனவாஸமானது பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதன்றோ?' என்றார். அந்தத த்ருஷ்டத்யும்னன் முதலிய ஸபையிலுள்ளோர், தர்மபுத்ரரின் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்ட மாதவரை நோக்கிக் காலத்திற்கேற்ற இனிய

[1] கடற்கரையை ஒட்டியிருப்பவர.

வார்த்தைகளால, 'தகுதியானது' என்றார்கள். (அவர்கள்.) வாஸுதேவா கேட்டுகொண்டிருக்கும்போது, குற்றமற்ற திரௌபதியை நோகிச் சொலலலாயினர். 'ஓ! மேலானவளே! தேவி! உனது கோபததால் துரியோதனன உயிரை விடபபோகிறான். ஸதியமாக உனக்குப் பிரதிஜஞை செய்கிறோம. நீ துக்கப்படாதே. ஓ! கிருஷணையே! அபபொழுது உன்னைபபார்தது சிரிதத அந்தக கௌரவர்களின மாமஸஙகளைச சுநநாய்களும பக்ஷிகளும தினறு கொணடு இழுகபபோகினறன. ஸபையில உனனை இழுததவர்களின தலைகளைக் கழுகுகளும அவ்வாறே நரிகளும இழுததுகொண்டு இரதததைக குடிக்கப்போகின்றன. ஓ! பாஞ்சாலி! பூதலதில மாம்ஸத்தைததின்னும ஜநதுக்களால இழுக்கபபடுகின்றவையும அடிகடி தின்னபபடுகினறவையுமான அவர்களின சரீரஙகளையும பார்ப்பாய். அவ்விடததில் உன்னை இழுததவர்களும அநாதரணை செய்தவர்களுமான அவர்களுடைய தலை அறுகபபட்டு ரகதததைப் பூமி குடிகபபோகிறது' என்றார். எல்லாரும புருஷஸ்ரேஷடாகளும் சகதியுள்ளவர்களும எல்லாரும சூராகளும லக்ஷணததுடன் கூடினவர்களுமான அவர்கள் இவவிதம் பலவிதவார்தைகளைச சொன்னார்கள். தாமராஜால வேண்டப்பட்டவர்களும், பலராமா, கிருஷ்ணர், அர்ஜுனன், ப்ரதயுமனன், ஸாம்பன, ஸாதயகி, பீமன, மாதரிபுதரிகளான நகுலஸஹதேவர்கள், கேகய ராஜபுதரிர், விராடராஜனுடன கூடிய பாஞசாலபுத்ரிர் ஆகிய மஹாரதர்களுமான அவர்கள பதின்மூனறுவது வருஷததிற்குமேல வாஸுதேவரை முன்னிட்டுகொண்டு வரபபோகிறார்கள. லோகவீரர்களும் ஜயிக்க முடியாதவர்களும் மஹாதமாகளும பரிவாரங்களுடன் கூடினவர்களும சேனையுடன் கூடினவர்களுமான இவர்கள் யாவரையும், உயிரில் ஆசையுளள எவன், கோபமகொண்டவையும் நேரே நிற்கும பிடரிமயிருளளவையுமான சிங்கங்களை எதிர்ப்பது போல யுத்ததில எதிரப்பான?' என்றான். திருதராஷடிரன சொல்லத தொடங்கினான: 'சூது நடக்கும்போது, விதுரன், 'ஓ! நரேநதிரரே! நீர் பாண்டவர்களை ஜயிப்பீரேயாகில் இந்த ஜயமானது குருக்களுக்கு அதிக பயததையுடையதும் உதிரப்பெருக்கையுடையதுமான முடிவுக்காலமாகும. இது நிண்ணம' எனறு என்னை நோகிச் சொல்லினன். ஸுத! முன்பு விதுரன், 'வரப்போகிறது' என்று என்னை நோக்கிச் சொல்லிய இந்த யுததமானது, பாண்டவர்களுக்குப் பிரதிஜ்ஞாகாலம் கழிந்தவுடன், அவன் சொன்னபடி வரப்

போகிறது. ஸந்தேக மிலலையென்று எண்ணுகிறேன்' என்ரன'' எனறு கூறினர்.

இந்திரலோகாபிகமனபர்வம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரரும் பீமனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பிருகதஸ்வர் வந்து யுதிஷ்டிரருக்கு நளோபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது.)

ஜனமேஜயர், "மஹாதமாவான அர்ஜுனன் அஸ்திரததுக்காக இந்திரலோகம் சென்றவுடன், யுதிஷ்டிரா முதலிய பாண்டவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?" எனறுவினவ. வைசமபாயனா சொலலலானர்.

"மஹாதமாவான அர்ஜுனன் அஸ்திரம் பெறுதறகாக இநதிரலோகததுககுப் போனவுடன், பரதஸரேஷடர்கள் திரௌபதியுடன் காம்யகவனததில வஸிததார்கள். பிறகு, ஒரு சமயம பரதஸரேஷடர்களை, துக்கததால் பீடிகபபட்டவர்களாகவும் அர்ஜுனனக்குறிததுச சோகப்படுகிறவாகளாகவும கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுளளவர்களாகவும மிகக துககததை அடைந்தவர்களாகவும், திரௌபதியுடன், சுததமாயும ஏகாந்தமாயுமிருக்கிற மெதுவான புல்லுள்ள இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அர்ஜுனனுடைய பிரிவால் பீடிகபபட்ட அவர்களைச் சோகம சூழ்ந்துகொண்டது. பிறகு, அவனைப் பிரிந்ததாலும் ராஜ்யம் நழுவி விட்டதாலும [1] துக்கித்த புஜபலமுளள பீமன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்ததுச் சொல்லத தொடஙகினன: 'ஓ! மஹாராஜரே! எவனிடத்தில் பாணடுபுதிரர்களின் பிராணன்கள் நிலைபெற்றிருக்கினறனவோ, எவன் நாசமடைந்தால் புதிரர்களுடன் பாஞ்சாலனும் அபபடியே நாமும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணரும் நாசமடைந்துவிடுவோமென்பதில் சந்தேகமில்லையோ இந்தப் பரதஸரேஷ்டனை அர்ஜுனன் உம்முடைய உத்தரவினல் போனன. நாமெல்லாரும் எந்த மஹாதமாவின் கைகளை அடுத்து யுத்ததில் பகைவர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவும் பூமியை

1 'துகிதத:' எனற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

அடையப்பட்டதாகவும எண்ணுகிறேமோ, நாம் சபையின் நடுவில் வில்லாளியான எவனுடைய மகிமையால் சகுனியுடன் திருதராஷ்டிரபுதிரர்கள் யாவரையும ஜயிக்கபபட்டவர்களாக எண்ணுகிறேமோ, எவனுடைய மகிமையின நிமித்தம் சபையின் நடுவில் ஆதிக பலமுளள தார்த்தராஷ்டிரர்கள சகுனியுடன் என்னல் அநத உலகத்தை அடைவிக்சப்படவில்லையோ இநதத தர்மாதமாவான அர்ஜுனன் அதிக கிலேசஙகளை எணணிககொணடு உம்முடைய உததரவினல போலுன. அதைககாட்டிலும் மேலான துக்கம் எனன இருககிறது? தோள்வனமையுளள அப்படிபபட்ட நாஙகள் கோவிநதால காக்கபபட்டவர்களாகி உம்மைக் காரணமாகவுடையதும உண்டானதுமான எஙகள் கோபத்தைப் பொறுக்கினறேம. கிருஷ்ணருடன்கூடின என்னல கர்ணன் முதலிய பகைவர்களைக் கொனறு என்கையால் ஜயிககப்பட்ட இநதப பூமி முழுமையையும் ஆளும். ஓ! மன்னரே! குறைவற்ற பௌருஷமுள்ள நாம் யாவரும் (உமமுடைய சூதாட்ட தோஷததால்) துன்பமடைந்தோம். கப்பஙகளை வாங்குதலால, [1] சிறுவர்களான பகைவர்கள் மிக்க பலமுள்ளவர்களாயினர். ஓ! மஹாராஜரே! கூத்திரியதர்மததை நீர் பார்க்கக்கடவீர். மஹாராஜரே! காட்டை அடைவது கூததிரியனுடைய தர்மமிலலையன்றே? அரசாட்சியே கூததிரியனுக்கு மேலான தர்மமென்று விதவான்கள் எண்ணுகிறார்கள். அரசரே! கூதரிய தர்மமறிந்த அப்படிப்பட்ட நீர் தர்மவழியிலிருந்து (விலகி) நாசமடைய வேண்டாம். ஓ! அரசரே! அர்ஜுனன வனததிலிருந்து திருப்பியழைத்தும் கோவிந்தரை வரவழைத்தும் பன்னிரண்டுவருஷங்கள் முடியுமுன்னரே தாததராஷ்டிரர்களைக் கொல்லுவோம். மனிதர்களுக்குத் தலைவரே! மஹாராஜரே! அணிவகுக்கப்பட்டசேனையுளள திருதராஷ்டிரபுதாகளைப் பெரிய யுத்ததில் வேகமாகவே பரலோகததை அடையச் செய்வோம். சகுனியுடன் கூடின தார்ததராஷ்டிரர்களையும் துரியோதனனையும் கர்ணனையும் மற்றும் எதிர்ப்பவர் யாவரையும் நான் கொல்லுவேன. ஓ! அரசரே! இவ்விதம் என்னல் அடக்கப்பட்டபின் நீர் திரும்பவும் காட்டையடையலாம். இவ்விதம் செய்யப்பட்டபோது உமக்குத தோஷம் வாது. பகைவரையடக்குபவரே! மஹாராஜரே! ஐயா! செய்யப்பட்டபாவததைப் பலவித யாகஙகளால் போக்கிவிட்டு மேலான ஸ்வர்க்கததை

1 வேறு பாடம்.

அடைவோம். அரசரே! அரசன் சிறுவன்போல வீண் பிடிவாத மிலலாதவனாயிருநதால் இது இவவிதமே நடக்கும. நீா தர்மத தையே முககியமாகக் கொணடீரானால, (விரைநது செயயவேணடி யதைத தாமதிததுச செய்வதாகிய) தீாக்கஸூதரமென்னும் குற றம நமககு நேரும. கபட எணணமுள்ளவர்கள் கபடததால்கொல் லபபடததககவர்கள எனபது நிசசயம. கபடம் செய்பவனைக் கப டததால கொலலுவது பாவமெனறு சொலலப்படவில்லையன்றோ? ஓ! பாரதரே! மஹாராஜரே! அப்படியே இவ்வுலகததில் தர்மம் அறிநதவாகளால் தர்மானுஷ்டானஙகளில் ஒரு பகலும் இரவும் சேர்நது ஒருவருஷததுககொப்பாகுமென்பது காணப்படுகிறது. ஓ! விபுவே! அபபடியே, எபபொழுதும் வேதவசனமும் கேட்கப் படுகிறது. மஹாராஜரே! வருஷமானது [1] கருச்ரத்தினாலும் பூர்ணமாகிறது. ஓ! தாமததினினறுமவழுவாதவரே! வேதஙகள் உமககுப் பிரமாணமானால இன்றையிலிருநது பதினமூனறு நாடகள் சென்றால பிரதிஜஞாகாலமானது முடிவுபெற்றதாக அறியககடவீா. பகைவரை அடககுபவரே! பரிவாரஙகளுடன் கூடின துரியோதனனைக கொல்ல (இதுவே) காலம். ஓ! அரசரே! (கொலலாவிடின) அவன பூமி முழுமையையும் தன ஒருவனுக்கே உரியதாகச செய்துவிடுவான. ராஜேநதிரரே! சூதிலபிரியமுள்ள உமமால அது அவ்விதம் செய்யப்பட்டது. அஜ்ஞாதவாஸததில் நாம யாவரும அனேகமாக நாசமடைவிககப்பட்டவராவோம. மிகக் கொடியவனும் கெடட எண்ணமுள்ளவனுமான அநதத துரியோதனன் நம்மைச சாரர்களால அறியமுடியாததும் நாம் வஸிககககூடியதுமான இடததை நான் பார்க்கவிலலை. அற

---

[1] கருசரம = பாவததுககுப பிராயசசிததமாகச செயயபபடும விர தம. அது, பிராஜாபதய கருசரம, ஸாநதபன கருசரம், தபத கருச்ரம முதலாகப பலவாம. அவறறுள, முதல் மூனறுநாள இரவில ஒருவேளை மட்டும இருபததிரணடு கவளமும, மறுமூனறுநாள பகலில ஒருவேளைமட் டும இருபததாறு கவளமும பின் மூனறுநாள் தானாகக்கிடைததில் இரு பத்துநானகு கவளமும புசிததுக கடைசி மூன்றுநாள் படடினியிருபபது பிராஜாபதய கருச்ரமென்னபபடும. பிறா பிறவாறுங கூறுவர். விபரத்தை ஸமிருதி முகதாபலம் முதலிய நூலகளில கணடுகொள்க. 'முபபது பராஜாபதயகருச்ரஙகளால் ஒருவருஷம் ஆகிறது. இப்படி பதது பராஜா பதய கருசரததுககொபபான மிதரவிநதேஷ்டி, பவிதரேஷ்டி, மருகா ரேஷ்டி முதலியவறறால பன்னிரணடு வருஷததையும் இபபொழுதே போககிவிடலாம என்பது கருதது' எனபது பழைய உரை.

பனும் பாவியுமான அவன் எவ்விதமேனும் நம்மை அறிவானுனால் நம் யாவரையும் அறிந்து அங்கிருந்து பிறகும் இநத வனவாஸத தைக் குறிதது கபடமாகத துரதது வான். ஓ! மஹாராஜரே! அஜ்ஞாதவாசததையும தாணடின (நமமைக) கணடு திருபபவும சூதாட்டதிற்குக் கூபபிடுவான. உமக்குத திருமபவும சூதுச சண்டை உண்டாகும திருமபவும கூபபிடபபட்ட நீர் சூதினு லேயே (செலவதததைப) போகவிடுவீர. மதிகெட்ட அவன் சூதுக காய் விஷயததில் அவ்வளவு சமாததன் எனறு நிச்சயிகக பட்டிருக கிறான். ஓ! மஹாராஜரே! எஙகளை உயிருளளவரையிலும செய லறறவராகச செய்யவிருமபுவீரானுல திருமபவும காடுகளில் வாஸக களைச செய்வீர். வேததர்மஙகளை முழுமையையும பாரும். கபடத் தில புததிருளளவன் கபடததால கொல்லப்படதததகவன் எனபது நிச்சயமானது. உமமால விடை அளிககப்பெறறுப போய், எறியப்பட்டதும காற்றை உதவியாக உடையதுமான தீயானது புதரை எரிப்பதுபோலச் சகதிக்குததகசவாறு மநதனை துரியோ தனனைக் கொல்லுவேன. எனகது நீ விடைதருவீர' எனறான.

இவ்விதம் சொல்லுகின்ற பாணடவனை பீமனைத தாமராஜ ரான யுதிஷ்டிரராஜா இனசொற்கூறி உசசியிலமோந்து சொலலத தொடஙகினர்: 'ஓ! மிக்க தோள்வலிமையுளளவனே! பதின் மூன்று வருஷததிறகுமேல் காணடீவவிலலியுடைய அரஜுனனுடன் கூடிய துரியோதனனைக் கொலலுவாய். ஸந்தேகமிலலை. ஓ! பார்த்த! வல்லவனே! சாலம்வாதுவிட்டதெனறு நீ சொல்லுகிறாய். நான் பொய்யைச சொல்லுவதற்குத் துணிவறறவனுயிருககின்றேன். இப படிப் பொய சொல்வது என்னிடததில் இலலையனறோ? ஓ! கௌர தேய! (பகைவரால்) மீறமுடியாதவனே! பாவததில் உறுதியுளள துரியோதனனைத தொடர்ந்துவருதவாகளுடன நீ கபடமிலலாமலே கொல்பவனுக இருக்கின்றாய்' என்றார்.

தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம பீமனுக்குச் சொல்லும் போது மகா மகிமையுள்ள ப்ருஹதஸுவரென்ற மகரிஷியானவர் வந் தார். தர்மபுததிருள்ள தாமராஜர் தர்மானுஷ்டானம செய்கின்ற அவர் வந்ததைக்கண்டு சாஸ்திரப்படி [1] மதுபர்க்கததால் பூஜை செய்

1 பெரியோரகள வருமபொழுது மரியாதையாகக கொடுககப்படுவது, மணமகனுககு மணமகளின தநதையினுல விவாககாலததில் மூதலில் கொடுககபபடுவது இககாலததும வழஙகுகிறது. ஆதிபாவம 146-ம் பககத திலும ஸபாபாவம 76-ம பகசததிலும குறிபபுகளில காணக.

தார். புஜபலம மிக்க யுதிஷ்டிரர், அவர உட்கார்ந்து கலைநீர்த்துக் கொண்டதை அறிந்து அருகில உட்கார்ந்து எளிமையுடன் பல வறறைச சொலலலானார்.

'ஓ! பரவானே! சூதாட்டங் தெரியாதவனன என்னுடைய தனமும ராஜ்யமும சூதாடுவதில தேர்ந்தவாகளும மோசதில எண்ணமுள்ளவர்களும பாவதில் நிச்சயமுள்ளவர்களுமான வஞ் சகாகளால் சூதாட்டதில வலிய அழைதனால் கபடமாகப் பறிக் கபபடடன. எனது உயிருக்கும மேலான மனையாளும் சபைககு இழுகபபடடாள. திரும்பவும், சூதாட்டதால் என்னை ஜயித்து மிக பயங்கரமான வனவாசதைக் குறிதது தோலகளை உடுக் கச செய்து பெரிய காடடை நோக்கித துரதிவிடடார்கள். [1] நான் வனதில கஷ்டமான வாஸங்களைச செயது கொண்டும், மிக துக்க மடைந்து சூதாட்டதின சமபந்ததால மிக கொடிய சொற் களைக் கேட்டுக்கொணடும், துக்கமடைந்தவர்களும் சூதாட்டம் தொடங்கியது முதல சொலலுகிறவாகளுமான சினேகிதர்களு டைய சொற்கள் என்மனதில பதிந்திருபபவற்றை ராத்திரிமுழு வதும் நினைதது கொண்டும (இருகிறேன்.) எந்த அர்ஜுன னிடதில் நாங்கள் எபபொழுதும அடங்கினவர்களோ மிக்க பலசாலியான அவன் அஸ்திரங்களைப் பெறுவதற்காக இந்திரலோ கம் போனான். மஹாத்மாவான அவன இலலாமல உயிர்போன வர்கள் போல இருக்கின்றோம். 'அஸ்திரங்களைக் கற்றுகொண்ட வனும் திரும்பிவந்தவனுமான அர்ஜுனனை எப்பொழுது பார்ப் பேன்?' எனறு பெரிய வில்லுள்ள அர்ஜுனனை யாவரும் நினைக் கிறோம. பாவபுதியுள்ளவர்களும் சூதாட்டதில் பிரியமுள்ள வர்களும் அதனை அறிந்தவர்களுமான அவர்கள் நான் தம்பிமார் களுடன் வனவாஸதிலிருந்து திரும்பிவந்ததை அறிந்து திரும் பவும் சூதுக்காய் கொண்டு ஆடும் சூதாட்டதுக்கு வலிய அழைப் பார்கள். திரும்பவும் சூதாட்டத்தில் கூபபிடபபட்டாலும் மறுக்க முடியாதவனாக இருக்கிறேன். பந்தய விஷயத்தில எனக்குப் பொருள் ஒரு சிறிதுமில்லை. இந்தக் காரணத்தாலும் தம்பிகளுடன் நான துக்கததை அடைந்தேன். இது மூழுமையையும் பகலும் இர வும் எண்ணுகிறவனாகிக் கவலைகொண்டேன். எனனைக்காட்டிலும் மிக்க துக்கமுள்ள மனிதன் இவ்வுலகில் ஒருவனுமில்லை; மிக அற்ப மான பாக்கியமுள்ள அரசன ஒருவனும் பூமியில் எவ்விடத்திலும்

[1] இரட்டிததலால் ஒரு சொல் விடபபட்டது.

என்னால் முன் பார்க்கபபடவுமம முன் கேட்கப்படவும் இலலை. உமமால எவ்விடதிலாயிலும் முன் பார்க்கப்படடவனாவது முன் கேட்கபபட்டவனுவது உணடா? என்னைவிட மிக்க துக்கமடைநத மனிதன இலலையெனபது எனனுடைய எண்ணம்' என்றார்.

பகவானான ரிஷியானவர், புததிமானும் தர்மராஜருமான அரச ருடைய கோபததைப் போககுகிறவராகி, துக்கதநால பீடிக்கப் பட்டு இவ்விதமசொலலுகிற (அவரைநோக்கிச) சொல்லலானார்: 'ஓ! புததிமானகளுள் சிறந்தவனே! நீ துககததில மனததைச் செலுதததாதே. அர்ஜுனன வநதுவிடுவான; பகைவர்களையும் ஜயிப்பான். ஓ! மகாராஜ! பாண்டவ! 'ஓரிடதிலும என்னைகாட்டி லும் மிக்க அற்பபாக்கியமுள்ள ஆண்பிளளை ஒருவனுமிலலை' என்று சொல்லுகிறாய். குறறமறறவனே! பூபதியே! ஒருவன இருக்கிறா னென்னும் இவவிஷயததில நீ கேடக விரும்புவாயானால உன்னிலும மிகக துயரபபட்டவனுயிருநத ஓர் அரசனை உனககுச் சொலலுகி றேன்' என்றார். பிறகு, அரசர், 'இந்த அவஸ்தையையடைந்த ராஜனைப்பறறிக் கேடகவிரும்புகிறேன். பகவானான நீர் சொலல வேண்டும்' என்று அவரைக கேட்டனர். ப்ருஹதஸ்வா, 'ஓ! அரசனே! சொலதவறுதவனே! பருதிவீபதியே! உன்னைவிட மிக்க துயரமடைந்திருந்த அரசனைபபற்றி ஸகோதரர்களுடன் ஸாவதானமாகக் கேட்பாயாக. நிஷததேசததில் வீரசேனன் என்ற பெயர்பெற்ற ஓர் அரசன் இருநதான். அவனுக்குத தர்மம அர்ததம் இவைகளில ஸமர்ததனான நளனென்ற பெயருளளபுததி ரன் ஒருவன் இருநதான். அநத அரசன புஷ்கரனென்ற அரசனால் கபடமாக ஜயிக்கபபட்டானென்று நமக்குக் கேளவி. அவன மிகக துக்கததால பீடிக்கபபட்டவனாகி மனைவியுடன் வனவாஸததைச் செயதான். ஓ! வேந்தனே! காட்டில் வஸிக்கின்ற அவனுக்கு ஒருபொழுதும் வேலைக்காரர்களும் ரதமும ஸைனியகளும பந்துக களும் இருந்தார்களென்று கேட்கப்படவில்லை. நீயோ வீரர்களும் தேவர்களுககொப்பானவர்களுமான ஸகோதரர்களாலும் பிரமமா வுக்கொப்பான சிறந்த பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறாய். ஆதலால், நீ துயரப்படலாகாது' என்றார். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பேசு கிறவர்களுள் சிறந்தவரே! சிறந்த மஹாதமாவான நளனது சரித்தி ரததை விரிவாகயான (கேட்க) விரும்புகிறேன். அதனை எனக் குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றார்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தமயந்தியிடம் காதல்கொண்ட நளன் சோலையில் அன்னமொன்றைப் பிடித்ததும், அது பிரதியுபகாரம்செய்வதாகச்சொல்லித் தன்னைவிடு வித்துக்கொண்டு தமயந்தியிடம் போய் நளனுடைய சிறப்பைச் சொல்லி அவனிடம் அவளுக்கு விருப்பத்தை உண்டாக்கியதும்.)

பிருஹதஶவர் சொல்லலானார். 'வீரஸேனன்புத்திரனும் பலமுள்ளவனும விருமபப்பட்ட குணஙகளமைந்தவனும் ரூபமுள்ளவனும் அஶவவிததையறிந்தவனும யாகம செய்கிறவனும் தானம் செயகிறவனும திறமைவாயந்தவனும எபபொழுதும் நலலொழுக்கததை முதன்மையாகக் கொணடவனுமான நளனெனனும ஓர் அரசன் இருந்தான. நிஷததேசததில பிராம்மணர்களுக்கு அனுகூலமானவனும் வேதமறிநதவனும் சூரனும் சூதாட்டததில பிரியமுள்ளவனும உண்மைபேசுகிறவனும பூஜிககததககவனும் [1] பெருஞ்சேனைக்குத தலைவனும் உததம ஸ்திரீகளால விரும்பப்பட்டவனும உதார குணமுள்ளவனும் புலன்களை அடககினவனும பரஜைகளைக் காபபாறறுகிறவனும் விலலாளிகளுள் சிறநதவனுமான (அநத) அரசன் தேவராஜன்போலவும ஒளியால் எல்லாவற்றுக்கும் மிகமேலேயிருக்கிற சூரியன்போலவும் தானே நேரில வந்த மனுப்போலவும் எலலா அரசர்களுக்கும் மேலானவனாக இருந்தான. அபபடியே, விதர்ப்பதேசததில் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சூரனும் எல்லாக் குணஙகளுமமைந்தவனும் பிளளையிலலாதவனும் பிள்ளையில்விருப்பமுளளவனுமான அந்தபபீமன் (எனனும ஓர் அரசன்) இருந்தான். அவன் புததிரனை அடையுமவிஷயததில் சிதததை அடக்கி மேலான முயற்சியைச்செய்தான். பாரத! தமனரென்னும் ப்ரம்மரிஷி அவனை அடைந்தார். ஓ! ராஜேந்திர! தாமமறிந்த அந்தப்பீமன் மனைவியுடன், பிள்ளையைவிரும்பிக்கொண்டு, நல்ல காந்தியுள்ள அவரை உபசரணையால் சந்தோஷப்படுத்தினான். மிக்க கீர்த்தியுள்ள தமனர் பிரீதியடைந்தவராகி மனைவியுடனிருக்கும் அவனுக்குக் கன்யாரத்னமான தமயந்தியையும், எல்லாக் குணங்களுடனுங்கூடினவர்களும்

---

1 'அக்ஷௌஹிணீபதி:' எனபது மூலம. அக்ஷௌஹிணியின் விவரணத்தை ஆதிபாவ 31-ம் பககததில காணக.

பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் உதாரர்களுமான தமன், தாந்தன், நல்லகாந்தியுள்ள தமனன் என்னும் மூன்று குமாரர்களையும் வரமாகக் கொடுத்தார். அழகிய இடையுள்ள தமயந்தியோ ரூபத்தாலும், ஒளியாலும, சரீரத்தாலும, அழகினாலும், லாவண்யத்தாலும உலகங்களில் புகழை அடைந்தாள். பிறகு, பருவம் வந்தவுடன, அலங்கரிக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான வேலைக்காரிகளும் தோழிகளும இந்திராணியைச் சூழ்வதுபோல அவளை அப்பொழுது நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப பட்ட பீமன்புத்திரியானவள் அங்கே தோழிகளின் நடுவில குற்ற மற்ற அங்கமுள்ளவளாகி மாரிகாலமேகத்தின மேலிருக்கும் மின் னற்கொடிபோலவும் மிக்க அழகுவாய்ந்தவளும் நீண்டகண்களுள்ள வளுமான லக்ஷ்மிபோலவும் விளங்கினாள். அழகுள்ளவளும் சிறுமி யும தேவர்களுடைய மனத்தையும் கலக்கக்கூடியவளுமான அவ்வித ரூபமுள்ளவள தேவர்களுள்ளும யக்ஷர்களுள்ளும் மற்ற மனிதர் களுள்ளும் ஓரிடத்திலும் முன்பாக்கபபட்டதுமில்லை; கேட்கபபட் டதுமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனான நளன் தானும் ரூபத்தால சரீரமுள்ள மன்மதன் போன்றவனும பூமியில் ரூபத்தால் ஒப்பற்றவனுமாக இருந்தான்.

(உலக விருத்தாந்தந் தெரிவிப்பவர்) அந்தத தமயந்தியினிடம் குதூஹலத்துடன் நளனைப் புகழ்ந்தார்கள; நளனிடமும் தம யந்தியை அடிக்கடி புகழ்ந்தார்கள். ஓ! கௌந்தேய! ஒருவர் மற் றொருவருடைய குணங்களை எப்பொழுதும் கேட்கின்ற அவ்விரு வருக்கும் (ஒருவரை ஒருவர்) பராமமலே இசசையானது உண்டா யிற்று. மனத்திலுள்ள அந்தக் காமம் மிக வளர்ந்தது. அப்பொ ழுது, நளன் மனத்தால் காமத்தை அடக்க இயலாதவனாகி அந்தப் புரத்தினருகிலுள்ள சோலையில் ஏகாந்தமான இடத்தை அடைந் திருந்தான். பிறகு, அவன் பொன்மயமான சிறகுள்ள அன்னங் களைப் பார்த்தான்; சோலையில் விளையாடுகின்ற அவைகளுள் ஒரு பக்ஷியைப் பிடித்தான். பிறகு, (அந்தப்) பறவை, அப்பொழுது நளனை நோக்கி, 'ஓ! அரசனே! உன்னால் கொல்லப்படத் தக்கவ னல்லேன். உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். ஓ! நைஷத! குற்ற மற்றவனே! மனிதர்களுள் புலிபோன்றவனே! தமயந்தியினிடம், அவள் உன்னைத்தவிர வேறொரு புருஷனை ஒருபொழுதும் எண் ணுதபடி உன்னைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்; (அவளை) உனக்கே

மனைவியாகும்படியும் செய்வேன ; அப்படிப்பட்ட நீ எனக்கு விடை கொடு' என்ற சொல்லைச் சொல்லிற்று. இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட அரசன, பிறகு, அன்னத்தை விட்டுவிட்டான். பிறகு, அந்த அன்னங்கள் உயரக்கிளம்பி விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தன. அப்போது, விதர்ப்ப நகரியையடைந்து அந்தப் பக்ஷிகள் தமயந்தியின் அருகில் இறங்கின. பிறகு, அந்தப்பக்ஷிகளை அவள் பார்த்தாள். அவள் ஆச்சரியமான ரூபமுள்ள அன்னப்பறவைகளைக் கண்டு சந்தோஷமுள்ளவளாயும் தோழியர் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவளாயும் விரைப்பவளாயும் அவைகளைப் பிடிப்பதற்குத் தொடங்கினாள். பிறகு, அன்னங்கள் ஸ்திரீகளுக்குரிய உத்யானவனத்தில் நானகு பக்கத்திலும் ஓடின. அப்பொழுது கன்னிகைகள் தனித்தனி அந்த அன்னங்களைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். தமயந்தி பின்தொடர்ந்த அன்னமானது, மனிதவாக்கை அமைத்துக்கொண்டு, பிறகு, அவளைப் பார்த்து, 'ஓ! தமயந்தி! நிஷத்தேசத்தில் நளனென்னும் அரசன் ரூபத்தில் அஶ்வினிதேவர்களுக்கொப்பானவன். அவனுக்கொப்பான மனிதர்களில்லை. தானே ரூபத்தால் உருவங்கொண்ட மன்மதன்போலிருக்கிறான். மிகச்சிறந்தவளே! அழகிய இடையுள்ளவளே! நீ அவனுக்கே மனைவியானால் உன் பிறப்பும் இந்த அழகும் பயனுள்ளனவாகும். தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் மனிதர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். எங்களால் அந்த நளன் போன்றவன் முன் பார்க்கப்பட்டதில்லை. நீயும் பெண்களுள் சிறந்தவள். நளனும் மனிதர்களுள் சிறந்தவன. சிறந்தவளுக்குச் சிறந்தவனுடன் சேர்க்கையானது குணமுள்ளதாகும்' என்று சொல்லிற்று. ஓ! மன்னரே! அவ்விடத்தில் அன்னத்தால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட தமயந்தியானவள், 'நீ இவ்விதம் நளனிடமும் சொல்வாயாக' என்று அன்னத்தை நோக்கிச் சொன்னாள். ஓ! நராபதிபனே! பக்ஷியானது, 'அப்படியே' என்று விதர்ப்பன் புத்திரியிடம் சொல்லி நிடதநாட்டைத் திரும்பவும் அடைந்து நளனிடத்தில் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தது.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் இந்திரன் முதலியோரிடம் தமயந்தியின் சிறப்பையும் அவள் ஸ்வயம்வரத்திலிருப்பதையும் சொல்லியதும், ஸ்வயம்வரத் துக்குவரும் இந்திரன் முதலியோர் வழியில் நளனைக்கண்டு தமயந்தியினிடம் தங்களுக்காகத் தூது செல்ல வேண்டினதும்.)

ஓ! பாரத! அந்தத் தமயந்தியோ, அன்னத்தின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு அதுமுதல் நளனையே எண்ணிக்கொண்டு தன நிலையற்றவளாயினள். அப்பொழுது, தமயந்தியானவள் அதுமுதல் கவலைகொண்டவளும் எளிமையுற்றவளும் நிறங்குன்றிய முகமுள்ளவளும் இளைத்தவளும் மிக்க பெருமூச்செறிகின்றவளுமாயினள். பிறகு, மனமதனால் ஆகரமிக்கப்பெற்ற அறிவுள்ளவளும் நொடிப்பொழுதில் வெளுத்த நிறமுள்ளவளும் கவலைப்படுகிறவளும் உயரப் பார்வையுள்ளவளும் பித்திபோன்ற தோற்றமுள்ளவளும் ஆயினள்; படுக்கை, ஆஸனம், ஸுகானுபவம் இவைகளில் ஒருபோதும் ஆசையை அடையவில்லை; அடிக்கடி, 'ஆ! ஆ!' என்று அழுகின்றவளாகி இரவிலும் பகலிலும் உறங்கவில்லை. அந்தத் தோழிமார்கள் அவ்விதரூபமுள்ள அவளைக் குறிப்புக்களால் தன நிலையில்லாதவளாக அறிந்தார்கள். ஓ! நரேஸ்வர! பிறகு, தமயந்தியின் தோழிகள் அந்தத் தமயந்தி தன்னிலையிலில்லாமலிருப்பதை விதர்ப்ப ராஜனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசனான பீமன், தமயந்தியின் தோழிக் கூட்டத்தினிடமிருந்து அதனைக் கேட்டுத் தன பெண்ணைப் பற்றிய மிக்க பெரிதான அந்தக் காரியத்தைப்பற்றி, 'எதற்காக என் பெண் இப்பொழுது நல்ல நிலைமையிலில்லாதவள்போலக் காணப்படுகிறாள்?' என்று ஆலோசித்தான். அந்த அரசன் தன் பெண் யௌவனம் அடைந்ததைக் கண்டு அவளது விஷயத்தில் ஸ்வயம்வரம் செய்யவேண்டுமென்று தானாக எண்ணினான். ஓ! பிரபுவே! அந்த அரசன், 'ஓ! வீரர்களே! இந்த ஸ்வயம்வரம் (உங்களால்) பார்க்கப்படட்டும்' என்று (எல்லா) அரசர்களையும் வரவழைத்தான். பூமியை ஆளுகின்ற வீரர்களான அரசர்கள் யாவரும் தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்தைக் கேட்டு, பிறகு, பீமன் கட்டளையினால், யானை, குதிரை, தேர் இவைகளின் நாதத்தால் பூமியை

ஒலிக்கச் செய்துகொண்டு, விசித்திரமான மாலைகளாலும் ஆபரணங்களாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றவையும் பார்க்கதக்கவையுமான சேனைகளுடன் வந்தார்கள். மிக்க தேஜஸ்வலியமைந்த பீமன் மஹாதமாக்களான அந்த அரசர்களுக்குத் தகுதிப்படி பூஜை செய்தான் அவர்கள் உபசரிக்கப்பட்டவர்களாகி அவ்விடத்தில் வஸித்தார்கள்.

இதே காலத்தில், (எப்போதும் உலகங்களில்) ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களும் பேரறிவாளர்களும் பெரிய விரதமுள்ளவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான நாரதர் பர்வதரென்கிற சிறந்த இரண்டு தேவரிஷிகள் இவ்வுலகத்திலிருந்து தேவலோகத்தை அடைந்து நன்கு பூஜிக்கப்பெற்றவர்களாகித தேவராஜனுடைய மாளிகையில் பிரவேசித்தார்கள். பிறகு, பெருமைவாய்ந்த இந்திரன் அவர்களைப் பூஜித்து எல்லாவற்றிலும் குறைவற்ற க்ஷேமத்தையும் நோயின்மையையும் அவர்களிடம் கேட்டான். நாரதர் சொல்லலானார்: 'ஓ! தேவ! ராஜவர! விபுவே! எங்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் க்ஷேமமானது அடையப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! மகவானே! எல்லா உலகங்களிலும் அரசாகள் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள்' என்றனர். பலாஸுரனையும் வ்ருத்ரனையும் கொன்ற இந்திரன், நாரதர் சொல்லியதைக கேட்டு, 'தர்மந் தெரிந்தவர்களும் உயிரைவிட்டும சண்டை செய்கின்றவர்களும் (சண்டைக்) காலத்தில் புறங்காட்டாதவர்களும் சஸ்திரத்தால் மரணத்தையடைகிறவர்களுமான அரசர்களுக்கு அக்ஷயமான இந்த லோகமானது, எனக்குக் கொடுப்பது போலவே, இஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றது. அந்தச் சூரர்களான க்ஷத்திரியர்கள எங்கே? எனகது விருப்பமுள்ளவர்களான அதிதிகளாக வருகின்ற அந்த அரசர்களை நான் பார்க்கவில்லையே?' என்று கேட்டான். இவ்விதம் இந்திரனால் வினவப்பட்ட நாரதர், 'ஓ! மகவானே! அரசர்கள் காணப்படாமைக்குக் காரணத்தை என்னிடமிருந்து கேள். தமயந்தியென்று பெயர்பெற்ற விதர்ப்ப ராஜன்மகள ரூபத்தால் பூமியிலுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளையும் அதிக்கிரமித்தவளாயிருக்கிறாள். ஓ! சக்ர! அவளுடைய ஸ்வயம்வரம் சமீபத்தில் வரப்போகிறது. அவ்விடத்தில் அரசர்களும் ராஜபுத்திரர்களுமாகிய எல்லாரும் போகிறார்கள். ஓ! பலனையும் வ்ருத்திரனையும் கொன்றவனே! உலகத்துக்குச் சிறந்த ரத்னமான அவ்வேந்தர்கள் மிக்க விருப்பத்துடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்' என்றார். இது சொல்லப்படும்போது, அக்னியுடன் கூடின அமரஸ்ரேஷ்டர்

களான லோகபாலர்கள் தேவராஜனின் சமீபத்தில் வந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் யாவரும் நாரதருடைய சிறந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டார்கள். கேட்டதுமே, மகிழ்ச்சியுற்றவர்களாகி, 'ஆனால், நாமும் போவோம' என்று சொன்னார்கள. ஓ! மஹாராஜனே! பிறகு, யாவரும் பரிவாரங்களுடனும் வாகனங்களுடனும் அந்த எலலா அரசர்களும் கூடியிருக்கும் விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தாகள. ஓ! கௌந்தேய! அரசனுன நளனும், அரசர்கள் கூடுவதைக் கேட்டு, தமயந்தியினிடம ஆசையுள்ளவனுகி, மனதில ஊகத்துடன் வந்தனன். பிறது, தேவர்கள் பூதலத்திலிருக்கின்றவனும அழகு நிரம்பியிருதலால் சரீரத்துடன நேரில் நிற்கும் மனமதன் போன்ற வனுமான நளன வழியில பார்த்தார்கள். அந்த லோகபாலர்கள, விளங்கும சூரியன்போனற அவனைக்கண்டு, ரூபத்தின ஸம்பத்தால் ஆச்சரியமகொண்டவர்களும் தமயந்தியை அடையும் எண்ணமற்ற வர்களுமாகி நின்றார்கள். மன்னவ! பிறகு, தேவர்கள் விமானங்களை ஆகாயத்தில் நிறுத்தி ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி, நளன் சமீபமாகி, 'ஓ! ஓ! நிஷதராஜேந்திர! நளனே! மெய பேசும விரதமுள்ள நீ எங்களுக்கு உதவி செய்யக்கடவாய். நமோஸ்துதம! தூதனாகக் கடவாய்' எனறு சொன்னார்கள்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் இந்திரன் முதலியவருடைய கட்டளையைத் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தது.)

ஓ! பாரத! நளன், 'செய்கின்றேன்' என்று அவர்களுக்கு உறுதிகூறி, பிறகு கைகூப்பி வணங்கி, 'நீங்கள் யாவர்? நான் யாருக்குத தூதுசெல்ல விரும்பப்பட்டேன்? அங்கு நான் என்னசெய்ய வேண்டும்? உண்மையாகச் சொல்லுங்கள்' என்று அவர்களை வினவினன். நளன் இவ்விதம் சொல்லியபோது, இந்திரன், 'எங்களைத் தமயந்தியை உத்தேசித்து வந்த தேவர்களாக அறிந்துகொள். ஓ! அரசனே! நான் இந்திரன்; இவன் அக்கினி; அப்படியே இவன் வருணன்; இவனும் மனிதர்களின் சரீரத்தை நாசம் செய்கின்ற யமன். நீ, நாங்கள் வந்திருப்பதை, 'இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாகி வருகிறார்கள். தேவர்க

வான இந்திரனும அகனியும வருணனும யமனும் உன்னை அடைய விரும்புகினறாகள. அவாகளுள ஒருவனைக் கணவனாக வரிபபாயாக' எனறு தமயந்திகருக தெரிவிகககடவாய்' என்று சொன்னன்.

இநதிரனால இவவிதம சொலலபபட்ட அந்த நளன் கைகூப்பிக் கொண்டு, 'ஓ! பிரயோஜனதைதக குறிதது வந்த எனனை நீங்கள் அனுப்புவது தகாது ஓ! அமரேசுவர! ஒரு ஸ்திரீயினிடம் ஆசை யுளள மனிதன (அவளைபபார்த்துப) பிறனுகாக இவ்விதம் சொல்ல எபபடி 1 உடனபடுவான்? அதனை ஆலோசனைசெய்' என்று சொனனன். நளனால இவவிதம் சொல்லப்பட்ட இநதிரன், திரும பவும், 'ஓ! நளனே! 'செயவேன' எனறு முநதி எனகளிடததில் உறுதிகூறி, எதனால் நீ செய்யாமல் போவாய்? ஓ! நைஷத! போ. தாமதம வேணடாம. அபபடிபபட்ட நீ நாங்கள வந்திருப்பதைத தமயந்திக்குக தெரிவிபபாய். நீ தேவாகளின் உததரவைச் செய்வா யானால் மேனமையை அடைவாய' எனறன. அநதத தேவர்களால் இவ்விதம சொல்லப்பட்ட அந்த நைஷதன, திரும்பவும், நனகு காவல செய்யப்பட்ட மாளிகைகளுள் நுழைய எப்படிதத துணிவேன?' என்றன. இந்திரன 'நுழைவாய்' எனறு அவனுகு மறுபடியும் சொல்லினன. அவன, 'அபபடியே ஆகுக' எனறு சொல்லித் தமயந்தியின் வீட்டை அடைநதான். அவவிடததில் தோழியரின் கூடடஙகளால சூழபபெற்றவளும் சரீரததாலும சோபையாலும மிகப் பிரகாசிககினறவளும் சிறநத நிறமுள்ளவளும் மிக்க ஸுகுமார மான அஙகமுளளவளுமம சிறுதத இடையுள்ளவளும் அழகிய கண் ணுள்ளவளுமம தனகாநதியால் சந்திரனையும் பழிககிறவள்போனற வளுமான அந்தத தமயந்தியைப் பார்ததான். அழகிய சிரிபபுள்ள வளான அவளைப பாரததவுடனே, அவனுக்குக காமம வளர்ந்தது. (தேவர்களின கடடளைபை) உணமையாக நிறைவேற்ற எணணித தன் விருப்பததை அடக்கிக்கொண்டான. பிறகு, அந்தச் சிறந்த மஙகையர்கள் நளனைபபார்ததுப் பரபரப்புளளவர்களுமாக அவனது காந்தியால் மேற்கொள்ளப்பட்டவர்களுமாகி ஆஸனஙகளிலிருநது எழுந்திருந்தார்கள். ஆச்சரியத்துடன் கூடியவர்களான அவர்கள், நன்கு பிரீதியுள்ளவர்களாகி, நளனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவனை நோக்கிப் பேசவுமில்லை. 'இந்த மஹாத்மாவின் ரூபம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. காந்தி ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. தைரியமும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இவன் யார்? தேவனுகவோ யக்ஷனுகவோ அல்லது கந்தர்வனுகவோ

1 'உத்ஸஹதே' எனறு பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

இருக்கவேண்டும்' என்று மனதாலேயே பூஜித்தார்கள். அவனுடைய தேஜஸினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அந்தச் சிறந்த ஸ்திரீகள் லஜ்ஜையுள்ளவர்களாகி அவனை எதுவும் சொல்லுதற்குச் சக்தியற்றிருந்தார்கள். பிறகு, சிரிப்பவளைபோலிருப்பவளும் புன்னகையுடன முந்திப்பேசுகிறவளும் ஆச்சர்யமடைந்தவளுமான தமயந்தி, வீரனான நளனைப்பார்த்துச் சொல்லலானாள்: 'ஓ! குற்றமற்ற எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனே! எனக்கு விருப்பத்தை விருத்தி செய்பவனே! வீர! குறைவற்றவனே! நீ யார்? தேவனைபோல வந்திருக்கின்றாய். (உன்னை) அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு எப்படி வந்தாய்? (காவலர்களால்) எவ்விதம் காணப்படாத வனாயிருக்கிறாய்? என் வீடு நன்கு காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அரசரும் கடிமையான ஆஜ்ஞையுள்ளவர்' என்றாள். தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட நளன் அவளைப் பார்த்து, 'ஓ! கல்யாணி! என்னை நளனென்றும், தேவதூதனாக இங்கு வந்தவனென்றும் அறிந்துகொள். தேவர்களான இந்திரனும் அக்னியும் வருணனும் யமனும் உன்னை அடையவிரும்புகிறார்கள். ஓ! அழகியே! அவர்களுள் ஒரு தேவனைப பதியாக வரிப்பாயாக. நான் அவர்களின் மஹிமையாலேயே பார்க்கப்படாதவனாகிப் பிரவேசித்தேன். பிரவேசிக்கின்ற என்னை ஒருவனும் பார்க்கவும இல்லை; தடுக்கவும் இல்லை. ஓ! சுபமானவளே! நான் இதற்காகத் தேவஸ்ரேஷ்டர்களால் அனுப்பப்பட்டேன். ஓ! நல்ல காந்தியுள்ளவளே! இதைக் கேட்டு விருப்பப்படி புதியைச செய்துதுவாயாக' என்று மறுமொழி சொன்னான.

ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளனும் தமயந்தியும் பேசியதும், நளன் தமயந்தியின் சொல்லை இந்திராதியர்க்குத் தெரிவித்ததும்.)

அவள், தேவர்களுக்கு நமஸ்காரத்தை (ச் சிரித்துக்கொண்டு,) நளனை நோக்கி, 'அரசனே! (என்னை) உள்ளபடி நம்பு. உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? நானும் மற்றும் என்னுடைய பொருளனைத்தும் உன்னுடையவையே. ஓ! ஈச்வர! உறுதியாக நம்பு.

ஓ! அரசனே! ஹம்ஸங்களின்சொல் என்னை எரிக்கிறது. ஓ! வீர! உன்னை வருவிததற்காகவன்றோ அரசர்கள் என்னால் கூட்டப்பட்டார்கள்? ஓ! பெருமையையளிபபவனே! நீ (உனனிடம்) அன்புவைதத என்னை மறுப்பாயானால், உனனிமிததம் விஷத்தை யோ அக்கினியையோ ஜலதததையோ கயிறறையோ அடைவேன்' என்றாள.

தமயந்தியால் இவ்விதம சொல்லப்பட்ட நளன், அவளை நோக்கி, 'லோகபாலர்கள இருக்கும்போது மனிதனை ஏன் விரும்புகிறாய்? நான, மஹாதமாக்களும் உலகததைப் படைக்கின்றவர்களும் ஈஸ்வரர்களுமான அவர்களுடைய பாத தூளிக்கும் ஒப்பாக மாட்டேன். அவர்களிடததில உன்னுடைய மனம் செல்வதாகுக. தேவர்களுக்கு அபரியதததைச செய்கின்ற மனிதன் மரணததை அடைகின்றானன்றோ? குறறமற்ற அங்கமுள்ளவளே! எனனைக் காப்பாற்று. தேவஸ்ரேஷடர்களை வரிப்பாயாக. அழுக்கற்ற ஆடைகளையும தேவலோகததிலுள்ள சிததிரமான மாலைகளையும் திவ்யமான பூஷணங்களையும் தேவர்களை அடைந்து அனுபவிப்பாயாக. எவன் இநதப் பூமி முழுமையையும் சுருகிய திருமபவும் விழுங்குகின்றானோ தேவர்களுக்கு ஈசனான அந்த அகனியை எவள் கணவனாக வரிக்கமாட்டாள? எவனுடைய தண்டபயததால் எல்லாப் பிராணிக்கூட்டங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து தர்மததையே அனுஸரிக்கின்றனவோ அந்த யமனை எவள் பதியாக வரிக்கமாட்டாள்? தர்மத்தில் மனமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் தைத்யரையும் தானவர்களையும் கொல்லுகின்றவனும் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் மேலானவனுமான அந்த இந்திரனை எவள் பதியாக வரிக்கமாட்டாள்? எண்ணுவாயானால், லோகபாலர்களை வருணனைச் சங்கையற்ற மனத்தினால (பர்ததாவாகச்) செய்து கொள். இநத நண்பனை வார்ததையைக் கேள்' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

நைஷதனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் தமயந்தியானவள், பிறகு சோகத்தாலுண்டான ஜலத்தால் நன்கு நனைக்கப்பட்ட கண்களுடன், 'ஓ! பிருதிவீபதியே! நான் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் நமஸ்கரித்து உன்னையே பர்த்தாவாக வரிக்கிறேன். இதனை ஸத்யமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்றசொல்லைச் சொன்னாள். பிறகு, நடுங்குகினறவளும் கைகூப்பினவளுமான அவளை, நளன், 'ஓ! கல்யாணி! நான் தூதனாக வந்து என் பிரயோஜனத்தை

1 விரும்புவதற்குத் துணியவில்லை. நான் விசேஷமாகத தேவர்களுக்கு உறுதி கூறி (அந்தப்) பிறர்விஷயததில முயற்சிசெய்த பின்னர் 2 எவ்விதம் என் பிரயோஜனத்தை இங்கு விரும்புவேன்? (நான் சொல்லும்) இது தர்மமானுல் எனக்கு அதிலிருந்து என் பிரயோஜனமும் கைகூடும். இவ்விதம் என் பிரயோஜனததைச் செய்வேன். சுபமானவளே! நீயும் அவ்விதம செய்' என்றான். பிறகு, சுத்தமான சிரிப்புள்ள தமயந்தி, மறுமொழி சொல்லுபவளாகி, கண்ணீரால் தடைப்பட்ட சொலலை மெதுவாக நளராஜனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்: 'ஓ! நரேச்வர! அரசனே! எவ்விதத்திலும் உனக்குத் தோஷம்வரக்கூடாததும் அபாயமற்றதுமான உபாயமானது என்னுல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! நரச்ரேஷ்ட! என்னுடைய ஸ்வயம்வரம் நடக்குமிடததுக்கு நீயும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும சேர்ந்து வாருங்கள். மனிதப் புலியே! மனிதர்க்கதிபனே! பிறகு, நான் லோகபாலர்களின் முன்னிலையில் உன்னை வரிப்பேன். இவ்விதம (செய்தால்) தோஷம் வராது' என்றாள். ஓ! வேந்தனே! தமயந்தி இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட அரசனை நளன தேவர்கள் கூடியிருக்குமிடத்துக்குத திரும்பவும வந்தனன். மஹாத்மாவர்களான லோகபாலர்கள், அவ்விதம் வருகின்ற அவனைப் பார்த்தார்கள். பிறகு, அவனைப் பார்த்து, 'ஓ! அரசனே! சுத்தமான சிரிப்புள்ள தமயந்தி உன்னுல் பார்க்கப்பட்டாளா? பூமிபதியே! குற்றமற்றவனே! எங்களெல்லாரையும்பற்றி என்ன சொன்னாள்? எங்களுக்குச் சொல்' என்று அந்த எல்லாவிருத்தாந்ததத்தையும் அவனைகேட்டார்கள்.

நளன் சொல்லலானான். 'நான் உங்களால் கட்டளையிடப்பட்டு, மிக விசாலமான கட்டுக்களுள்ளதும் கோல்பிடித்த கிழவர்களால் சூழப்பட்டதுமான தமயந்தியின் மாளிகையில் நுழைந்தேன். அவ்விடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற என்னை அந்த ராஜகுமாரியைத் தவிர ஒரு மனிதனும் உங்களுடைய சக்தியினுலேயே பார்க்கவில்லை. அவளுடைய தோழிகளும் என்னுல் பார்க்கப்பட்டார்கள. அவர்களாலும் நான் பார்க்கப்பட்டேன். ஓ! தேவர்களுக்குத் தலைவர்களே! யாவரும் என்னைப்பார்த்து ஆச்சரியமுள்ளவர்களுமானார்கள். ஓ! ஸ்ரோத்தமர்களே! நீங்கள் என்னுல் புகழப்படும்போதும், அழகிய முகமுள்ள அவள் வேறு எண்ணமற்

1 'ராப்ஸ்யதும்' எனனும் பாடம கொள்ளப்பட்டது.

2 இரட்டிததலால், 'கதமஹ்ரி' என்பது விடப்பட்டது.

றவளாகி எனனையே வரிக்கிறாள். சிறுமியான அவள், 'ஓ! மனிதரிற் சிறநதவனே! என் ஸ்வயமவரம் நடக்குமிடததுக்கு உன்னுடன கூடத தேவர்கள் வாகசடவர். ஓ! நிடதநாடனே! மிக்க தோள்வன மையுளளவனே! அவர்களுடைய முன்னிலையில் நான் உன்னை வரிப் பேன். இவ்விதமானால் உனக்குக குற்றம் வாது' என்றும் என் னிடம் சொனனாள். ஓ ! தேவாகளே! என்னால் இவ்வளவு (செய்தி) தான் நடந்தபடி கொணடுவரப்பட்டது. [1] மிச்ச விஷயததில் தேவேஸ்வரர்களான நீங்களே பிரமாணம்' என்றான்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் இந்திரன் முதலியோர் நளனுருக்கொண்டு அவன் பக்கத்திலேயே இருந்ததும், தமயந்தியின் தூணத் துக்கு மகிழ்ந்த இந்திராதியர் அருளால் அவள் நளனுக்கே மாலை சூட்டியதும்)

பிறகு, சுபமானகாலமும் புண்ணியமான திதியும் அப்படியே க்ஷணமும் வந்தபோது, பீமராஜன் ஸ்வயம்வரததில் அரசர்களை அழைததான. எல்லா அரசர்களும அதனைக்கேட்டுக் காமததால பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித தமயந்தியை அடையவிருப்பங்கொண்டு விரைவாக வநதார்கள். அந்த அரசர்கள் பொன்னாலாகிய தூணக ளால அழகியதும் தலைவாயிலால் விளங்கப்பெற்றதுமான மண்ட பததில் பெரிய சிங்கங்கள் மலையில் பிரவேசிப்பதுபோலப் பிரவே சிததார்கள். நன்கு சுததம்பண்ணபபட்ட ரத்னமயமான குணட லங்கள் அணிந்தவர்களும் வாசனையுள்ள மாலைதரித்தவர்களுமான எல்லா அரசர்களும் அங்குப பலவித ஆஸனங்களில் உட்கார்ந் தார்கள். நராதிப ! நாகர்களால் நிறைந்த போகவதி என்னும் பட்டணம்போலவும் புலிகளால் நிறைந்த மலையின் குகைபோலவும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களால் நன்குநிறைநத அந்தராஜசபையில் [2] புண ணியஸ்லோகனான நளன் தேவர்களுடன் பிரவேசிததான். அங்குப் பரிகாயுதம்போன்ற பருத்த கைகள், வடிவததிலும் நிறததிலும்

---

1 மிசச விஷயங்கள் உங்களைப பொறுததிருக்கின்றன என்பது.

2 புணயதததை தரும் சரிதத்திரததை அல்லது புகழை உடையவன. நளனும் யுதிஷ்டிரரும் கிருஷ்ணரும் ஸீதையும் திரௌபதியும் புண்ய ஸ்லோகா எனபபடுவர். சப்தகல்பதருமம் பார்க்க.

மிக அழகிய ஐந்துதலையுள்ள நாகங்கள்போலக் காணப்பட்டன. அழகிய கேசத்தின முனைகளையுடையவையும் அழகியவையும் நல்ல மூக்குள்ளவையும் சுபமானவையுமான அரசர்களின் முகங்கள் ஆகாயதலில நக்ஷத்திரங்கள் போல விளங்கின. பிறகு, அழகிய முகமுள்ள தமயந்தி, காந்தியால் அரசர்களின் கண்களையும் மனங்களையும கவருகிறவளாகி ஸபாமண்டபதலில் பிரவேசிததாள். பார்க்கின்ற அந்த மஹாதமாக்களுடைய பார்வையானது அவளுடைய அங்கங்களில எங்கெங்கேவிழுந்ததோ அங்கங்கே பதிந்துவிட்டது; அசையவே இல்லை. ஓ! பாரத! பிறகு, அங்கே மனனர்களின் பேர்கள் சொலலப்படும போது, ஒததவடிவமுள்ள ஐந்து ஆடவாகளைத் தமயந்தி பார்ததாள். பிறகு, அவள வேற்றுமையில்லாத வடிவத்துடனிருக்கிற அவர்கள் யாவரையும பார்ததுச் சந்தேகததால் அரசனை நளனை அறியவில்லை. அழகிய அவள் அங்கு வேற்றுமையிலலாத பிராயமும் வேஷமும ரூபமும் உள்ள அவர்களுள எவனெவனைப் பார்ததாளோ அவனவனை நளராஜனாக எண்ணினாள. பிறகு, அந்தபபெண் ஆலோசிக்கின்றவளாகி, 'எவவிதம தேவர்களை அறிவேன? எவ்விதம் நளராஜனை அறிவேன்?' எனறு புதியால் ஆராயந்தாள. பாரத! இவ்வனம் ஆலோசிப்பவளும் மிக்க துயரடைநதவளுமான அந்தத தமயநதி முன் கேட்டிருந்த தேவர்களின் அடையாளங்களை நினைததாள. 'பெரியோர்களிடமிருந்து என்னால கேட்கப்பட்ட தேவர்களுடைய அடையாளங்களைப் பூமியில நிற்கின்றவர்களுள ஒருவருக்காவது நான் காணவில்லை' என்று இப்படிப பலவாறாக எண்ணியும், அடிக்கடி ஆராய்ந்தும், தேவர்களைச் சரணமடைவதைத தக்கதென்றெண்ணினாள். அவள் வாக்கினாலும் மனததாலும் தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம செய்து கை கூபபிக்கொண்டு நடுங்குகிறவளாகிப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள்:

'அன்னங்களின் சொல்லைக்கேட்டு எனக்குப் பதியாயிருக்கும் விஷயததில் நளன வரிக்கப்பட்டானென்னும் ஸத்யததினால் தேவர்கள் எனக்கு அந்த நளனைக் காட்டக்கடவர். நான் மனதாலும் வாக்கினாலும் தவறுமலிருக்கிறேனென்னும் ஸத்யத்தினால தேவர்கள் அவனையே எனக்குக் காட்டக்கடவர். தேவர்களால் அந்த நிஷதராஜன் எனக்குப் பர்த்தாவாகச் செய்யப்பட்டானென்னும் ஸத்யத்தால் 1 தேவர்கள் அவனையே எனக்குக் காட்டக்கடவர்.

---

1 'மே' எனனும ஒரு சொல விடபபட்டது.

என்னுல் நளனுடைய ஆராதன விஷயததில் இந்த விரதமானது தொடங்கபபட்டதென்னும என்னுடைய ஸதயததால் தேவர்கள் அவனேயே எனகருக் காட்டக்கடவர். நான் புண்யஶ்லோகனன நராதிபனே அறியும்படி மகேஶ்வரர்களான லோகபாலர்கள தம் உருவததையே விளக்கக்கடவர்' எனறுள். தேவர்கள் தமயந்தியின் அந்த மனததையுருக்கும் புலம்பலையும நளனிடததில் மேலான நிச்சயத்தையும உண்மையான அன்பையும் மனச்சுதந்தியையும் புதந்தியையும் பக்தியையும் நளனிடததில் ஆசையையும் கண்டு, (அவன்) சொன்னபடி அடையாளததைத தரிப்பதில் (இருந்த ரூபத்திலேயே தேவர்க ளென்பதைக் காட்டுவதாகிய) திறமையைச செய்தார்கள். அவள, எல்லாத தேவர்களையும் வேர்வையற்றவர் களும் கண்ணிமையாதவர்களும் வாடாமாலையுள்ளவர்களும் புழுதி யில்லாதவர்களும பூமியைத தொடாமல் நிற்கின்றவர்களுமாகப் பார்த்தாள். நிழலை இரணடாவதாயுடையவனும் வாடின மாலையும் புழுதியும் வெயர்வையு முள்ளவனும் பூமியிலிருப்பவனுமான நளன் இமைக்கோட்டாலும் அறிவிகபபட்டான். ஓ! பாரத! பாண்டவா! அந்தத தமயந்தியோ அந்தத தேவர்களையும் புண்யஶ்லோகனன நளனையும் நன்கு பார்த்து நளனைத தர்மமாக வரிதாள். நீண்ட கணணுளள அவள் மிக்க லஜ்ஜையுள்ளவளாகி அவனது முன்தானை யைப் பிடிததாள்; மிக்க அழகான மாலையை அவன் கழுததில் போட்டாள. உத்தமஸ்திரீயான அவள் அவனேயே பதியாக வரித தாள். பிறகு, அரசர்களால் விரைவாக, 'ஆ! ஆ!' என்ற சப்தம் செய்யப்பட்டது. ஓ! பாரத! அங்கே அரசனன நளனைப் புகழ் கினறவர்களும ஆச்சரியமடைந்தவர்களுமான தேவர்களும் மஹ ரிஷிகளும், 'நன்று, நன்று' என்ற சொல்லைச் சொல்லினர்.

ஓ! கௌரவ்ய! வீரனென்ன மைநதனன அரசன், மனமகிழ்ச் சியுடன், சிறந்த இடையையுடைய தமயந்தியை நோக்கி, 'ஓ! கல்யாணி! அழகிய சிரிபபுள்ளவளே! நீ தேவர் முன்னிலையில் என்னைக் கணவனாக அடைகின்றுயாதலால், என்னை உன் வார்ததை யில் கட்டுப்பட்டவனென்றும் பர்த்தா (=போஷிப்பவன்) என் றும் அறிந்துகொள்' என்னும் இதனையும், 'என் தேகத்தில் உயி ருள்ளவரையிலும் உன்னிடததிலேயே இருப்பேன்' என்னும் இத னையும் ஸத்தியமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று இன்சொல் கூறினன். அதுபோலத் தமயந்தியும், 'அப்படியே' என்று இன சொற்களால் ஒப்புக்கொணடு கைக்கூப்பினள். அவ்விருவர்களும்

ஒருவரிடத்து ஒருவர் பிரியமுள்ளவர்களாகி, அக்னி முதலிய தேவர்களைப்பார்த்து, அப்பொழுது அவர்களையே மனத்தால் சரணமடைந்தார்கள். தமயந்தியால் நளன் வரிக்கப்பட்டவுடன், அதிககாந்தியுள்ள எல்லாலோகபாலர்களும் மனமகிழ்ந்து நளனுக்கு எட்டுவரன்களைக் கொடுத்தார்கள். சசீபதியான இந்திரன், ப்ரீதியுள்ளவனாகி, யாகதத்தில் (தன்னை) நேரில் காணபதையும மேலான நல்ல கதியையும் நளனுக்குக் கொடுததான். ஹுதாசனனான அக்னி, நளன் விரும்புமிடதத்தில் தனது உற்பதத்தியையும தனபோன்ற ஒளியுள்ள லோகங்களையும் அவனுக்குக் கொடுததான. யமனோ அன்ன [1] ரஸதத்தையும் தர்மத்தில மேலான நிலைமையையும கொடுததான். வருணன், நளன் விரும்புகிறவிடதத்தில ஜலங்களின் உற்பதத்தியையும் சிறந்த மணம் மிகுந்த மாலைகளையும் கொடுததான். யாவரும் (தனித தனி) இரணடு இரணடு வரன்களைக் கொடுததார்கள். அந்தத் தேவர்கள் இவ்விதம் வரன்களை இவனுக்குக் கொடுதது ஸ்வர்க்கததை அடைந்தார்கள். பாரத! மஹாராஜனே! இவை யாவற்றையும் நளனும் தமயந்தியும் மறற ஜனங்களும் ஸ்வப்னமபோலப் பாததார்கள்.

ஓ! அரசனே! பிறகு, பீமராஜன் எல்லாப் பூபாலர்களும் சேர்ந்திருக்குமபோது மனிதர்களால செய்ய முடியாத ஸ்வயமவரத்தைச செய்தான். ஓ! பாரத! பீமபுதரியான தமயநதியும் ஐஸ்வரியமுள்ள அந்த ராஜமணடலததைப் பார்த்து ஆலோசனை செய்து தர்மமாக நளனை வரிததாள. தமயநதியால நளன் வரிக்கப்பட்டு ஸ்வயம்வரம முடிந்தவுடன், எலலா அரசர்களும் வநதது போலவே போயினர். அரசர்கள் இவனுக்கும் தமயந்திக்கும் (நடந்த) விவாக (நிச்சய)ததைப பார்ததது ஆச்சரியமுள்ளவர்களாகிச் சந்தோஷமடைந்து வந்ததுபோலப்போயினர். ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் போனவுடன், பெரிய மனமுள்ள பீமராஜன் மனமகிழ்ந்து தமயந்திக்கும் நளனுக்கும் விவாகததை நடததினான். மனிதஸ்ரேஷ்டனான நைஷதன் அநகு இஷடப்படி வஸிததுப் பீமனால் விடையளிக்கப்பட்டவனாகித தன நகரத்தை அடைந்தான. ஓ! அரசனே! புண்ணியஸ்லோகனான நளனும ஸ்திரீ ரத்னததை அடைந்து பலாஸுரனையும் விருதரனையும கொனற இந்திரன இந்திராணியுடன் மகிழந்ததுபோல அவளுடன் மகிழ்ந்திருந்தான்.

---

1 அவன் சமைததது எனன அனனமானாலும அது சுவை'புள்ளதாயிருததால எனபது.

மிக்க சந்தோஷமடைந்த வீரஸேன ராஜன் சூரியன்போல விளங்குகின்றவனுகிப் பிரஜைகளைத தாமததுடன காப்பாற்றிக்கொண்டு மகிழ்விததான். புதநியுள்ள அவன, நஹுஷபுதநிரஸேன யயாதிபோல அஸ்வமேதததாலும பூர்ணதக்ஷிணையுள்ள மறறும் அனேகயாகங்களாலும தேவர்களைத திருப்திசெய்தான். திரும்பவும் தேவனுக்கு ஒபபான நளன் தமயநதியுடன அழகியவனங்களிலும் தோட்டங்களிலும விளையாடினான். பிறகு, பெரியமனமுள்ள (அவன்) தமயந்தியினிடம் இந்திரசேனனென்னும் புதநிரனையும இந்திரசேனை என்னும கன்னியையும உண்டுபண்ணினான. இவ்விதம அநதநாதிபனான அரசன் யாகம செய்பவனுகவும விளையாடுபவனுகவும் தனததால நிரமபின பூமியைக காததுவநதான்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அதயாயம.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(இந்திரன் முதலியோர் கலியையும் துவாபரனையும் வழியிற்கண்டதும், தமயந்தி நளனை வரித்ததை அறிந்து கலி துவாபரனைத் துணைகொண்டு நளனை அவமானப்படுத்துவதாக உறுதிகூறியதும்)

தமயநதியால் நளன் வரிக்கப்பட்டவுடன, மிக்க ஒளியுள்ள லோகபாலாகள, போமபொழுது, கலியுடன வருகினற துவாபரனைப் பாரததார்கள. பிறகு, பலனையும விருதரனையும் கொன்ற இநதிரன், கலியைப்பார்தது, 'ஓ! கலியே! நண்பனான துவாபரனுடன எங்கே போகின்றுய்? சொல' என்று வினவினான. பிறகு, கலி, (இந்திரனை நோகி), 'தமயநதியின் ஸ்வயம்வரததை அடைநது அவளை வரிக்கப்போகிறேன். என்னுடையமனம் அவளை அடைந்திருகிறது' என்று சொனனான். இந்திரன, அவனை நோக்கிச் சிரிததுக்கொண்டு, '(அந்த) ஸ்வயமவரம் முடிந்துவிட்டது. அவளால் எங்கள் சமீபததில நளராஜன் பதியாகவரிகபபட்டான்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் இந்திரனல்சொல்லபபட்ட கலி, கோபங்கொண்டு, அந்தத தேவர்களையாவரையும அழைதது, அப்பொழுது, 'அவள் தேவர்களுக்குநடுவில மனிதனைப் பதியாக அடைந்தமையால, அவளுக்குப் பெரியதண்டனைசெய்வது நியாயமாகுமன்றே?' என்ற இந்தசசொல்லைச சொன்னான். இவ்விதம் கலியால் சொல்லப்பட்டவுடன், அநதததேவர்கள், 'எங்களால் அனுமதியளிக்கப்பட்ட

பிறகே தமயந்தியால் நளன வரிக்கப்பட்டான். கலியே! விதிப்படி வ்ரதானுஷ்டானம் செய்து எல்லாத தாமங்களையும் அறிந்தவனும் எல்லாக்குணங்களுடனுங்கூடினவனுமான நளராஜனை எவளதான வரிக்கமாட்டாள? இதிஹாஸததை ஐந்தாவதாகவுடைய நானகு வேதங்களையும் முழுமையும அதயயனம்செயதவனும, தன வீடடில தாமமாக யாகங்களில எப்பொழுதும தேவாகளைத திருப்திசெயபவனும, கொல்லாமையில மிகபபற்றுளளவனும, மெய்பேசுகினறவனும், உறுதியான விரதமுள்ளவனும, லோகபாலாகளுக்கு ஒப்பானவனும், புருஷஸ்ரேஷடனும, தன்னிடம் ஸாமாததியமும தைரியமும் ஞானமும் தவமும சௌசமும தமமும சமமும் நிலைதிருபபவனும, இவவிதலக்ஷணபமுளளவனுமான நளராஜனை எவன் சபிக்க விரும்புகிறானோ அந்தமூடன தனனையே சபிததுக் கொணடவனுவான; தானுகவே தனனைக்கொலபவனுமாவான். கலியே! எவன் இபபடிப்பட்டகுணமுளள நளனைச சபிககவிரும்புகின்றானோ அவன கஷ்டமானதும் ஆழமுள்ளதும் விரிநததுமான நரகமாகிறமடுவில முழுகுபவன்' என்று மறுமொழிசொல்லினர். தேவர்கள், கலியையும் துவாபரனையும் இவவிதம் சொல்லிவிட்டு ஸ்வர்க்கததை அடைந்தனர்.

பிறகு, தேவர்கள போனவுடன், கலி, துவாபரனைநோக்கி, 'ஓ துவாபர! கோபததை அடகக சக்தியற்றவனுயிருககிறேன்; நளனிடததில் வஸிபபேன; அவனை ராஜ்யததினினறும் நழுவசசெயவேன். (அவன்) தமயந்தியுடன் ரமிக்கப்போகிறதிலலை. நீயும் சூதுக்காய்களில நுழைநது உதவிசெய்யவேணடும். எனனுடைய பரியததிறகாக இதில் நீயும வேலைசெய்பவனுவாய்' என்று சொனனான்.

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கலியின் தூண்டுதலால் புஷ்கரன் நளனைச் சூதுக்கழைத்ததும், இருவரும் சூதாடியதும்.)

இவ்விதம அந்தக கலி துவாபரனுடன் உடன்பாடுசெய்துகொணடு, பிறகு, அந்த நிடதராஜனிருக்கும் இடததிற்கு வந்துசேர்ந்தான். அவன் தினநதோறும் (நளனை அடைதற்கு அவன் தவறுசெய்வதான) அவகாசததை எதிர்பார்ததுக்கொண்டு நிஷத

தேசத்தில் நெடுங்காலம் வஸித்தான். பிறகு, கலியானவன் பன்னிரண்டாவது வருஷத்தில இவனுடைய அவகாசத்தைக் கண்டான். நைஷதன, ஜலமோசனம செய்து, கால்களைச் சுத்தம் செய்யாமல் ஆசமனமசெய்து, ஸந்தியை உபாஸித்தான்; அப்பொழுது அவனிடம் கலி பிரவேசித்தான. அவன் நளனிடம் பிரவேசித்து (மற்றொரு வடிவத்துடன்) புஷ்கர ராஜனது சமீபத்தை அடைந்து, 'வா; நளனுடன் சூதாடு. நீ என்னுடன்சேர்ந்து காய்களைக்கொண்டு ஆடும் சூதில நளனை வெல்வாய்; நளராஜனையும் ராஜ்யத்தையும் ஜயித்து நிஷத தேசத்தை அடைவாய்' என்று புஷ்கரனை நோக்கிச் சொன்னான். இவ்விதம் கலியினால் சொல்லப்பட்ட புஷ்கரன் நளனை அடைந்தான். கலியும [1] பாச்சிகை உருவங்கொண்டு அந்தப் புஷ்கரனைப் பின் தொடர்ந்தான். பகைவீரரைக் கொல்லும் பிராதாவான புஷ்கரன் வீரனான நளனை அடைந்து, நாம் [2] பாச்சிகைகளைக் கொண்டு சூதாடுவோம' என்று அடிக்கடி சொன்னான். பிறகு, பெரியமனமுள்ள அரசன் (அதனைப்) பொறுக்கவில்லை. தமயந்தி பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், (தானும் அவனைச் சூதுக்கு) அழைப்பதே தக்கதென்று எண்ணினான். தெய்வதத்தினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற அந்தப் புஷ்கரராஜன தெய்வதத்தினால் அவமதிக்கப்பெற்ற பிராதாவான நளராஜனுடன விரைந்து சூதாட நன்கு தொடங்கினான். அப்பொழுது, கலியினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற நளன் சூதில் வெள்ளி, பொன், வாகனங்கள், ஆடைகள் இவைகளை இழந்தான். பகைவரை அடக்குபவனான அவன் சூதாடும் மதத்தால் மிக மயங்கிச் சூதாடுகின்றதை நண்பருள் ஒருவரும் தடுப்பதில் சக்தியுள்ளவராகவிலலை. ஓ! பாரத! பட்டணத்து ஜனங்கள் யாவரும், கஷ்டதசையிலிருக்கிற அரசனைப் பார்ப்பதற்கும் தடுப்பதற்கும், மந்திரிகளுடன் வந்தார்கள். பிறகு, ஸுதன், தமயந்தியின் ஸமீபம் வந்து, 'ஓ! தேவி! இந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் காரியமுள்ளவர்களாக வாசலில் நிற்கின்றனர். 'எல்லா ஜனங்களும் அறம்பொருள்களை அறிந்த அரசருடைய [3] விசனத்தைப் பொறுதவர்களாக நிற்

---

1 'வருஷ:' என்பது மூலம: அதற்கு, காலை முதலிய பல பொருளகளுண்டு. நீலகண்ட வியாக்யானத்திலும், இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்புகளிலும பாச்சிகை யென்று பொருள் செய்திருக்கிறது. நளவெண்பாவிலும் நைடதத்திலும் காலை எனறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2 'வருஷ்ணை' எனபது மூலம; 'காலையைப பந்தயமாக வைத்து' என்பது வேறு பொருள். 3 சாந்திபர்வம் 181-ம் பகுதி குறிப்பில காண்க.

கின்றார்கள்' என அரசருக்குத தெரிவிக்ககடவாய்' என்று தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தத் தமயந்தி சோகத்தால் அறிவு கலங்கியவளாகவும் துக்கத்தால பீடிக்கப்பட்டவளாகவும் கண்ணீரால் தழுதழுத்த குரலுடன் சுதேஷ்ணை நோக்கிச சொல்லலானாள்:

'ஓ! அரசரே! பட்டணத்து ஜனங்கள் ராஜபக்தியை முன்னிட்டுகொண்டு எல்லா மந்திரிகளுடனும் பிராயமுதிர்ந்த சிறந்த பிராம்மணர்களுடனும் வணிகர்களுடனும் கூடி உம்மைப் பார்க்க விருப்பத்துடன் வாயிலில் நிற்கின்றனர். ஓ! வேந்தரே! உமது அருளை அடுத்தவர்களும் சேர்ந்து வந்தவர்களுமான அந்த ஜனங்களைப் பார்க்கக்கடவீர்' என்று இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லினள். கலியினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற மன்னன் அழகிய கடைக்கண்ணுள்ளவளும் அவ்விதம் புலம்புகிறவளுமான அவளைப் பார்த்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அந்த எல்லாமந்திரிகளும் அந்தப் பட்டண வாஸிகளும துக்கத்தால பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும் வெட்கமடைந்தவர்களாயும், 'இல்லை; இவன இருக்கமாட்டான்' என்று சொல்லிகொண்டு வீடுகளை அடைந்தார்கள். ஓ! யுதிஷ்டிர! நளனுக்கும் புஷ்கரனுக்கும் பல மாதங்கள் அந்தச் சூதாட்டமானது அவ்விதம நடந்தது. புண்யஶ்லோகனை நளன் ஜயிக்கப்பட்டான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி, சூதில் நளன் தோற்றுவிடுவனென்றறிந்து மக்களைப் பாகனுடன் பீமன் நகருக்கு அனுப்பியது.)

ஓ! அரசனே! பிறகு, கலக்கமற்றவளும் பீமன்மகளுமான தமயந்தி, புண்யஶ்லோகனை அரசன் பிதுக்கொண்டவன் போலச் சூதில் புத்தி செலுத்தினதைக்கண்டு அதிலிருந்து அச்சமும துயரமும் மேறகொண்டவளாகி அரசனைக்குறித்து அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் சிந்திக்கலானாள். அவள், அவனுக்குக் கெடுதியைச் சந்தேகித்து, அவனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய எண்ணங்கொண்டு, அவனைப் பொருளனைத்தும் கவரப்பட்டவனாக அறிந்து, மிக்க புகழுள்ளவளும் செவிலித்தாயும் வேலைக்காரியும் அனுகூல

மானவளும் எல்லாம் செய்ய வல்லவளும் அன்புள்ளவளும் அழகாக பேசுகின்றவளுமான அந்த ப்ருஹதஸேனை என்பவளை நோக்கி, 'ஓ! பிருஹதஸேனையே! போ; நளராஜரின் உததரவினுல் மந்திரிகளை ரவழைத்து, பொருள்களில் எவ்வளவு கவரப்பட்ட தென்பதையும், எவ்வளவு மிசசமிருக்கிறதென்பதையும் சொல்வாயாக' என்று சொன்னுள். நரேசுவரனே! அந்தப் பிருஹதஸேனை இவ்விதம் கடடளையிடப்பெறறுள். அவள் மந்திரிகளிடம் தேவியின் வார்த்தையைச் சொனனுள். பிறகு, அந்த மந்திரிகள் யாவரும், நளன் உததரவை அறிந்து, 'நமக்கு க்ஷேமம உண்டாகுமா?' என்று சொல்லிக்கொணடு திரும்பவும் வந்தார்கள். அந்த எல்லா ஜனங்களும் இரணடாவது முறையும் வந்துசேர்ந்தார்கள். (வந்த வர்களை) தமயந்தி தெரிவித்தாள். (நளன) அதையும் ஏறறுக் கொள்ளவில்லை. அந்தத தமயநதி தனதுகணவன் தனசொலலை ஏற்றுக்கொள்ளாததைப் பார்த்து வெட்கமுகொணடவளாகித திரும்பவும வீட்டை அடைந்தாள. எபபொழுதும் காயசள நளனுக்கு விரோதமாக இருபபதையும் நளன் எல்லாப பொருளுங்கவரப்பட்ட வனனதையும்கண்டு, திரும்பவும் செவிலிததாயை நோகி, 'ஓ! பிருஹத்ஸேனையே! கல்யாணி! திரும்பவும் போ; நளராஜர் உததரவினுல வாஷ்ணேயனுன ஸுதனை அழைததுவா. பெரிய காரியம் வநதிருக்கின்றது' என்றுள்.

அந்தப்பிருஹதஸேனையும், தமயந்தியின் சொல்லைக கேட்டு, அந்தரஙகமான வேலைக்காரர்களைக்கொணடு வார்ஷ்ணேயனை வர வழைததாள். பிறகு, தேசகாலமறிந்தவளும் குற்றமற்றவளுமான தமயந்தி வார்ஷ்ணேயனை மெதுவான வாக்கினுல் இன்சொற்கூறிக் கொணடு காலததிறகேற்றதைச் சொல்லலானுள்: 'அரசர் எப்பொழுதும் உன்விஷயததில் நன்கு நடந்துகொள்ளுகிறார் என்பதை நீ அறிவாய். கஷ்டத்திலிருககும் அவருக்கு நீ உதவியைச் செய்யக கடவாய். அரசர் புஷகரனுல் ஜயிககப்படடப்பட அவருக்குச் சூதில ஆசையானது மிகவளர்கிறது. புஷ்கரனுக்குக் காய்கள ஸ்வாதீனமாக இருந்துகொணடு (அனுகூலமாக) விழுவதுபோல அரசருகருக் காய்களில் விபரீதமாக விழுவதும காணப்படுகின்றது. இந்த நளராஜர் நண்பர்களின் சொறகளையும் உறவினர்களின் சொறகளையும் கேளாததுபோலவே என்சொல்லையும் ஏறறுககொள்ளவில்லை. ஓ! ஸாரதியே! இப்பொழுது மகாதமாவான நைஷதராஜருக்கு விளஙகுகினற செல்வங்களில் மிச்சமில்லையெனறு உறுதியாக

நினைக்கின்றேன். ஓ! ஸாரதியே! மயகமடைந்த மன்னர் என் சொல்லை ஏறறுக்கொளளாமையால் உனனைச் சரணமடைகிறேன. நான் சொலவதைச்செய். பாகனே! (பொருளகளின்) அழிவைக் குறிதது எனது எண்ணம் தெளிவாயில்லையன்றே? ஆகையால், அரசருக்குப் பிரியமானவையும மனோவேகமுள்ளவையுமான குதிரை களைத தேரிலபூடடி இரண்டு குழந்தைகளையும ஏற்றிக்கொணடு குணடினபுரததை அடையக்கடவாய். என உறவினர்களிடததில குழந்தைகளையும அபபடியே தேரையும இநதக் குதிரைகளையும் அடைககலமாக வைததுவிட்டு இஷடப்படி வஸிபபாய்; அலலது, வேறிடததிலாவது செலவாய' எனறாள.

வாரஷ்ணேயனான நளஸாரதி தமயந்தியின் அநதசசொலலை முகியமாக நளனுடைய மநதிரிகளிடம் முழுதும் தெரிவிததான். ஓ! மஹீபதியே! அவன அவர்களால் ஒன்றுசேரந்து நிச்சயித்து விடையளிகபபட்டவனாகி, குழந்தைகளைத (தேரில) ஏறறிவைத துக்கொணடு, அந்த வாகனததுடன விதர்ப்பதேசததை அடைந் தான். ஸுதன, அவவிடததில குதிரைகளையும் அந்தசசிறந்த தேரையும் இந்திரசேனையெனனும் அந்தக கணனிகையையும் இந் திரசேனனென்னும சிறுவனையும் வைததுவிட்டு, பீமராஜனிடம் விடைபெறறுக்கொணடு, நளராஜனைக் குறிதது துக்கிதது கஷ்டமடைந்தவனாகி, 'எங்குப் போவேன்?' என்று அடிகடி மனததால சிந்திதது க்கொண்டே அப்பொழுது அஙகிருந்து நடந்து அயோத்தி நகரததை அடைந்தான். அவன் மிக்க துயர முள்ளவனாகி ருதுபர்ணராஜனை அடைந்தான்; ஸாரதியதில நியமிக்கப்பட்டான. அவனும இவனுக்குச் சமபளததைக் கொடுத்தான்.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் சூதில் புஷ்கரனால் ஜயிக்கப்பட்டுத் தமயந்தியுடன் காட்டுக்குப்போனதும், பறவைகள் நளனது ஆடை யுடன் ஆகாயத்தில் சென்றதும்.)

வாரஷ்ணேயன் போனபிறகும், சூதாடுகிற நளனுடைய மிச சமிருந்த சிறிது தனமும் ராஜ்யமும புஷ்கரனால் அபகரிக்கப்பட் டன. ஓ! அரசனே! புஷ்கரன் நாட்டைப பறிகொடுதத நளனைநோக

கிச் சிரிததுக்கொண்டு, 'திரும்பவும் சூது நடக்கட்டும். உனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் எனன இருககின்றது? உனக்குத தமயநதி ஒருததி மிச்சமாயிருககிறாள். மற்ற எலலாம் என்னால் பறிக்கபபட்டன. நல்லதென்று எண்ணுவாயானால் தமயநதி பந்தயமாக இருக்கட்டும' என்றான. புஷ்கரன் இவ்விதம சொல்லியதைக் கேட்ட நளனுடைய நெஞசம் கோபததால் பிளக்கப்பட்டதுபோலாயிற்று. (ஆயினும்,) அவனை ஒன்றும சொல்லவில்லை. பிறகு, நளன புஷ்கரனைப்பார்தது மிகக கோபமுளளவனாகி, 'ஓ! நராதம! வேறுதனமும் எனக்கு இருக்கின்றது' என்று சொன்னான். புணயஸ்லோகனான அரசன், மிகக துயருற்ற மனமுளளவனாகி, (தனது) மேலாடையையும் அப்படியே அவளுடையஆபரணஙகளையும் (தனது) ஆபரணங்களையும எலலா அஙகஙகளிலுமிருந்து கழற்றிப பநதயமாக வைததுத தோற்றுவிட்டு, பிறகு, ஒரே ஆடையுள்ளவனும் போர்ததுக்கொளளாதவனும சினேகிதர்களுக்குத துயரததை மிக ளர்ப்பவனுமாகி மிகப் பெரிதான செலவததையிழந்து வெளிக கிளம்பினான். பிறகு, தமயநதி, ஒரே வஸதிரமுள்ளவளாகி, போகிற அவனைப் பின் தொடாநது சென்றாள். அநத நளன் அவளுடன் நகரததிற்கருகில மூனறு ராதரி வஸிததான. ஓ! மஹாராஜனே! புஷ்கரனோ, 'நளனிடததில் எவன நனகு நடபபனோ அவன என்னால கொல்லததக்க நிலைமையே அடைவன்' என்று பட்டணததில முரசறைவிததான். ஓ! யுதிஷ்டிர! பட்டணதது ஜனங்கள் அந்தப் புஷ்கரனுடைய சொல்லாலும அவனுடைய விரோதம் வருமென்ற எண்ணததாலும் அந்த நளனுக்கு உபசரணையைச் செய்யவில்லை. பூஜைககுததக்கவனான அந்த அரசன் அப்படிப் பூஜிக்கப்படாதவனாகப் பட்டணததுக்கு ஸமீபததில் ஜலததைமட்டும் குடித்துக் கொண்டு மூன்றுராத்திரி வஸிததான்.

அரசன் அங்கே பசியால வருத்தமுற்றுப் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் [1] தேடுதற்கு அஙகிருந்து கிளம்பினான். தமயந்தியும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். பசியால பீடிக்சப்படுகின்றவனான நளன், பலநாள் சென்றபின், பொன் போன்ற சிறகுள்ள சில பக்ஷிகளைக் கண்டான். அப்பொழுது, பலசாலியான அந்த நிஷதாதிபதி, 'இப்பொழுது எனக்கு ஆகாரமுமிருக்கினறது. இது தனமுமாகும்' என்று ஆலோசனை செய்தான். பிறகு, அவன் அவைகளை அரையிலிருந்த வஸதிரததால் நன்கு மூடினான். (அவை

1 'காஷயந' எனபது மூலம.

யாவும அவனுடைய அந்த ஆடையை எடுத்துககொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச சென்றன. பிறகு, உயரககிளமபின பகஷிகள, நளன் திக்கை வஸதிரமாயுடையவனும தலகுனிந்து தினனுமாகிப பூமியில் நிற்கக்கண்டு, 'ஓ! மிகக கெடடபுததியுள்ளவனே! நாஙகள சூதுக்காய்கள. உன் ஆடையைககவர விருபபஙகொணடு வந்தோம. நீ வஸ்திரததுடன் போவதில எஙகளுகது விருப்பமிலலையனறோ?' என்று இந்தச சொலலைச சொல்லின. அபபொழுது, புணயஶலோக னை அரசன, அந்தக் காய்கள போவதையும தான வஸதிரமறறி ருப்பதையும பார்த்து, பிறகு, தமயநதியை நோககி, 'ஓ! குறறமறற வளே! நான் எவைகளுடைய கோபததால் ஐஶவரியததினைனும கழுவினவனும பசியுடனகூடித துககததை அடைநதவனுமாகி ஆகாரததை அடையவில்லையோ, எவைகளுகாக நிஷததேசத திலுள்ளவர்கள் என்விஷயததில் உபசரணைசெய்யவிலலையோ அப படிப்பட்ட இந்தக்காய்கள் பறவைகளாகி என ஆடையையும கவர்நதன. மிகக விபரீதநிலைமையை அடைநதவனும அறிவறறவ னும் துக்கத்தை அடைந்தவனுமான நான் உனபாததா (=போஷ கன்). இந்த வார்தததையை உனக்கு நல்லதெனறு அறிந்துகொள். இந்தப் பலவழிகள தகஷிணபதததைகுறிதது அவநதீநசரதததை யும் ரிகஷவான் என்ற மலையையும தாணடிப் போகின்றன. இது விந்தியமென்னும் பெரியமலை. (இந்தப) பயோஷ்ணிநதியும ஸமுத திரததை அடைகின்றது. மஹரிஷிகளுடைய ஆஶ்ரமங்களும் பல கிழங்குகளுடனும கனிகளுடனும கூடினவையாக இருகினறன. இது விதர்ப்பதேசதத்தினவழி. இந்தவழி கோசலதேசதத்திறகுச செல்லுகினறது. இதற்குமேல் தெறகிலுள்ள இநததீதேசம் தகஷி ணபதமென்பது' என்றுசொன்னன்.

ஓ! பாரத! நளராஜன் மனததை அடக்கிப பீமபுதநிரியான தமயந்தியை நோக்கித துக்கத்தை அடைந்தவனாகி அடிக்கடி இந்தவாக்கியத்தைச் சொன்னன். பிறகு, துககத்தால் வாட்ட மடைந்த அந்தத தமயந்தியானவள், கணணீரால் தழுதழுதத சொல்லால் அந்த நைஷதனைநோகாகி மனத்தை உருக்கும் வார்த தையைச் சொல்லினள்: 'ஓ! பாரதநிவரே! உமது என்னததை அடிக்கடி ஆலோசிக்கின்ற என மனம் மிக நடுஙகுகிறது. எல்லா அங்கங்களும தளர்ச்சியடைகின்றன. நாடிழநதவரும் பொருளைப பறிகொடுததவரும் வஸ்திரமற்றவரும் பசியுடனும சிரமத்துடனும் கூடியவருமான உமமை ஜனமிலலாத காட்டில் விட்டு, நான் எவ்

விதம போவேன்? ஓ! மஹாராஜரே! ஸுமதததை அடைநதவரும் பசியால பீடிக்கபபடடவரும அநதஸுகததை எணணுகினறவரு மான உமமுடைய சிரமததைப பயஙகரமான காட்டில நான் போக்குவேன. எப்போதும் கஷ்டததை அடைந்த மனிதனுக்கு எலலாத துககஙகளிலும் மனவிககு ஒபபான மருந்து ஒனறு மிலலை. இதனை உமககு ஸதயமாகச் சொலலுகின்றேன்' எனறாள். நளன, 'ஓ! அழகிய இடைபுளள தமயந்தி! நீ சொல்லுகினற இது இவவிதமே. கஷடமடைநத மனிதனுக்கு மனவிக்கொபபான நணபனும மருந்தும இலலை. நானும உனனை விட்டுவிட விருப்ப முள்ளவனல்லேன. பயநதவளே! ஏன மிகக ஸநதேகததையடை கிறய? நான தேசததை விடுவேன; குறறமற்றவளே! உனனை விட வே மாடடேன' எனறான.

தமயந்தி சொல்லலானாள்: 'ஓ! மஹாராஜரே! இங்கு நீர் என்னை விட்டுவிட விரும்பவில்லையானால, அபபடியிருநதகையில, வித்தர்ப்பதேசததின் வழியை எதறகாக நனகு உபதேசிகின்றீர்? அரசரே! எனனையோ விடததக்கவரலலீர; நானும் அறிவேன. ஓ! மஹீபதியே! மனமகலஙகியிருததலால ஒருகால எனனை விடு வீரோவெனறு நானும (சந்தேகிகின்றன). ஓ! தேவருககு ஒப பான நரோததமரே! எனககு அடிகடி வழியையும சொலலு கினறீர். இதுகாரணமாக எனககுத துயரதததை வளாகின்றீர். அரசரே! உமக்கு இநத எணணமிருககுமானால், (நிரும்பவர) எண்ணினால, சேர்ந்தே வித்தர்ப்பதேசததை அடைவோம். கௌச வதததைக கொடுபபவரே! அஙகு வித்தர்ப்பராஜர் உம்மைப பூஜிப பார. அரசரே! அவரால் நீர பூஜிககபபெற்றுச் சுகமாக எங்கள வீட்டில் வசிபபீர' என்றாள.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தமயந்தியினது ஆடையின் ஒருபாதியைக் கிழித்துக்கொண்டு அவளைத் தனியேவிட்டுச் சென்றது.)

அபபொழுது, தேவியினால் இவ்விதம் சொல்லபபட்ட நளன், 'பிதாவின ராஜ்யம் உனககு எவ்விதமோ அவ்விதமே மனக்குமம என்பதில் ஸநதேகமிலலை. ஆனால, கஷ்டநதிலிருப்பவனுகி எவ்

விதத்திலும் அங்குப் போகமாட்டேன். (ஐஸ்வரியம்) நிறைந்த நான் (முன) உனகு மகிழசகியை வளர்ப்பவனாக சென்று (இப் பொழுது) கஷ்ட-தை அடைந்து உனக்குத துயரதை வளர்ப் பவனாக எவ்விதம போவேன்?' என்ற சொலலிச சொன்னான்.

நளராஜன், இவ்விதம் சொலலிக்கொண்டு, வஸதிரதினை பாதியைக் சுற்றிக்கொணடிருக்கிற கல்யாணியான தமயந்திகு அடிகடி இன்சொல் கூறினான. அவவிருவரும ஒரே வஸதிரதை தை தரிதத்துக்கொண்டும இஙகும அஙகும அலைந்துகொண்டும பசிதாகஙகளால் களைதவாகளாகி ஒரு மண்டபதை அடைந் தார்கள. அபபொழுது, அந்த நிஷதாதிபதியான அரசன் அந்த மண்டபதை அடைந்து தமயந்தியுடன பூதலதில் உட்கார்ந் தான். ஆடையற்றவனும் அழுக்கடைந்தவனும நிறம்மாறினவ னும் புழுதியால் பூசப்பட்டவனுமான அவன் களைதத்துத தமயந்தி யுடன் பூதலதில் உறஙகினான. அரசனே! பிறகு, அழகிபவளான தமயந்தி தன் ஆடையின் தலைபபைப் பூமியில் விரிதது ப பதியை த தழுவிககொண்டு உறஙகினாள். பிறகு, சோகிகபபடத்தக்கவளும் அழகியும் கல்யாணியுமான தமயந்தியும் துககத்தை அடைந்து விரைவாக நிதநிரையால இழுககப்பட்டாள். ஓ! அரசனே! தம யந்தி உறங்கினவுடன், அரசனை நளனை துயரததால் கலககப் பட்ட மனமுளளவனாகி முன்போலப் படுக்கவிலலை. அவன் அந்த ராஜ்யம் கவரப்பட்டதையும நண்பர்களை முழுமையும் பிரிந்ததையும் வனததில் (ஆடைகவரப்பட்டது முதலிய) அந்தக் கஷ்டதையும் கண்டு, 'இதனைச் செய்தால எனக்கு என்னவரும்? செய்யாவிடில் எனக்கு என்னவரும? எனக்கு மரணம மேலானதா? மனைவியை விடுதல் மேலானதா? என்னைக் குறிதது ஆசைகொண்ட இவள் எனக்காக இவ்விதம் துயரததை அடைகிறாள. இவள் என்னால் விடப்பட்டாலோ ஒருகால் தன் உறவினரைக் குறிதது செல்லு வாள். இவள் என்னுடன் தொடர்ந்தால துயரததை அடைவா ளென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. விட்டுவிடுவதில ஒருகால ஸுகததை அடைவாளோ என்ற ஸந்தேகமுண்டு' என்ற ஆலோசனையை அடைந்தான்.

நராதிபனே! அவன் அடிக்கடி பலவாறு ஆலோசித்து உறுதி செய்து தமயந்தியை விடுவது நல்லதென்று கருதினான். 'இவள் புகழுள்ளவளும் மிக்க பாக்யவதியும் என்னிடதில் பக்தியுள்ள வளும் பதிவ்ரதையுமாயிருக்கிறாள். இவள் வழியில் ஒருவராலும்

பலத்தால் அவமதிக்கத்தகாதவள்' என்று அவனுடைய எண்ணமானது கெட்ட எண்ணமுள்ள கலியினால் தமயந்திவிஷயத்தில் அபபொழுது இவ்விதம் அவளை விடுவதில் திருமபிற்று. அந்த அரசன் தனக்கு ஆடையில்லாமலிருப்பதையும அவளுக்கும் ஓர் ஆடையே இருப்பதையும் ஆலோசித்து வஸ்திரத்தின் பாதியைக் கிழிக்க எண்ணங கொண்டான. 'எவ்விதம வஸ்திரத்தை அறுப்பேன? எவ்விதம என காதலியும விழித்துக்கொள்ளாமலிருப்பள?' எனறு இவ்விதம் அரசனை நளன ஆலோசித்து அப்பொழுது மண்டபத்தில நான்கு பக்கத்திலும திரிந்தான். ஓ! பாரத! நளன் இங்குமங்கும் ஓடுகிறவனுகி மண்டபத்தின் ஓரிடத்தில் உறையற்ற சிறந்த கத்தி ஒனறை அடைந்தான். பகைவரை வாட்டுபவனான நளன் அதனால் ஆடையின் ஒரு பாதியைக் கிழித்துக் கட்டிக் கொண்டு, பிரஜ்ஞையற்றவளாகித தூங்கும விதர்ப்பநாட்டன்மகளான தமயந்தியைவிட்டு ஓடினான.

பிறகு, நிடதத்தார்கோமான், தமயந்தியினிடத்தில் மனம் பற்றினவனுகித திரும்பவும் அந்த மண்டபத்தை அடைந்து அவளைக்கண்டு அப்பொழுது, 'எனது காதலியும் மூன்னே வாயுவினாலும் சூரியனாலுங்கூடப் பார்க்கப்பட்டிராதவளுமான இவள் இப்பொழுது நாதனற்றவளபோல மண்டபத்தின் நடுவில் பூமியில் உறங்குகின்றாள். அழகிய சிரிப்புள்ள இவள் விழித்துக்கொண்டு கிழிக்கபபட்ட (பாதி) ஆடையைச சுற்றிக் கொண்டவளாகி என்னைப பிரிந்து, பித்துக்கொண்டவள்போல எவ்விதம் இருப்பள? அழகிய பதிவ்ரதையான தமயந்தி, என்னைப் பிரிந்து மிருகங்களாலும் பாமபுகளாலும் அடையப்பெற்ற பயங்கரமான காட்டில் ஒருத்தியாக எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பாள?' என்று அழுதான். நளன், 'மிகக பாக்கியமுள்ளவளே! ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ருத்ரர்களும மருத்கணங்களுடனகூடின அஸ்வினீதேவர்களும் உன்னைக் காக்கக கடவர். தர்மத்தால் சூழப்பட்டவளாயிருக்கின்றாய்' என்று ரூபத்தால பூமியில் ஒப்பற்ற ப்ரியமான மனைவியைக் குறித்து இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுக் கலியினால் அறிவு கவரப்பட்டவனுகி முயற்சியுடன் கிளம்பினான். அரசனை நளன் அடிக்கடி போய்ப் போய மண்டபத்துக்குத திரும்பி வருகிறான்; கலியினால் இழுக்கப்படுகிறான்; அன்பினால் திருப்பியிழுக்கபபடுகிறான். துயரமடைந்த அவனுடைய மனமானது அப்பொழுது இரண்டு போலாயிற்று. ஊஞ்சல்போல, அடிக்கடி வருகின்றான்; அடிக்கடி

போகின்றான். ஆயினும், கலியினால் இழுகபபட்ட நளன, மயககங் கொணடு இரக்கதுடன மிகப புலமபி, தூஙகுகினற அநத மனிவியை விட்டுவிட்டு ஓடினனை. கலியால ஆவேசிகபபடடு மனம அழிநது அடிகடி அதை அதை எணணிகொண்டு மயங்கினவ னாகி நிரஜனமான காட்டில (காப்பாறறற்குரிய) மனிவியைத தனி மையாய் விட்டுப் போயினன.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(காட்டில் அலையும் தமயந்தியை மலைப்பாம்பு பிடித்துக்கொண்டதும், ஒரு வேடன் அதனைக் கொன்று அவளை விடுவித்ததும், அவள் தனது கற்பினால் அவனைச் கொன்றதும்)

ஓ! வேந்தே! நளன விடடுப் போனவுடன், சிறந்த இடை யுள்ளவளும பயந்தவளுமான தமயநதி மனிதரிலலாத காட்டில சிரமம் நீங்கினவளாகி விழிததுககொணடாள. கனவினைக காணுமல சோ கதுடனும் துககதுடனும கூடினவளாகிப பயந்து நளனைக் குறிதது, 'ஓ! மஹாராஜரே! ஆ! நாதரே! ஆ! மஹாராஜரே! ஆ! ஸ்வாமி! என் எனனை விடுகின்றீர்? ஆ! கெடுவிடடேன்; நாச மடைந்தவளாகிறேன். ஓ! மஹாராஜரே! தாமதெரிந்தவருமு சொல்தவறுதவருமாக இருக்கின்றீரலலவா? அபபடிப்படட நீர் தூங்கும் என்னை எவ்விதம விட்டுபபோனீர்? மேலும், (என்னால்) தீங்கிழைககப்படாத நீர், அடஙகினவளும் பினதொடர்ந்து வந்தவ ளும் பாரியையுமான (எனனை) விட்டு எவ்விதம போகிறீர? பிறனலன்றே தீங்கிழைக்கப்படடீர்? ஓ! அரசரே! என விஷயத திலு லோகபாலாகளுக்கு எதிரில முந்தி உமமால சொல்லப்பட்ட சொறகளை ஸதயமாகச் செய்யச சகதியற்றவராகிவிட்டீரா? புருஷ ஸ்ரேஷ்டரே! மனிவியானவள உமமால விடபபடடும முகூர்த்த மாவது உயிருடனிருககின்றாளாதலால, மனிதர்களுககு அகாலத தில மரணம் விதிக்கப்படவிலலை. ஓ! புருஷரேஷடரே! இநதப பரி ஹாஸம இவ்வளவு போதுமானது. பகைவரால் மீற முடியாதவரே! மிகவும் பயந்திருக்கிறேன். தலைவரே! உம்மைக் காட்டக்கடவீர். அரசரே! பார்க்கப்படுகின்றீர்; பார்க்கப்படுகின்றீர். நிடதநாடரே! நீர் இதோ நிற்கினறீர். புதர்களால் உம்மை மறைததுககொணடு

ஏன் எனக்கு மறுமொழி கூறுமலிருகிறீர்? ராஜேந்திரரே! அரசரே! குருரமானவளும இகழே இங்கிலையை அடைந்தவளும் புலமபுகிறவளுமான எனனை தழுவித தேற்றவில்லையே? கஷடம! நான் எனனை குறிதது மறற எதை குறிதது துயரப்படவில்லை. அரசரே! ஒனறியாக எவவிதம இருபபீரென று உமமைப்பற்றி வருநதுகிறேன. மனனரே! தாகமுளளவரும பசியுள்ளவரும் சிரமதால இளைதவருமாகி மாலைகாலதில என்னைப பாராமல் மரததடிகளில எவவிதம இருபபீர்?' எனறு உரக்க கதறினாள. பிறகு, அவள கடுமையான துககதினால் பீடிக்கப்பட்டவளும் கோபதினால எரிகிறவளை போன்றவளுமாகித் துயரமுற்று அழுது கொணடு இஙகும அஙகும ஓடினாள. சிறுமியான அவள் அடிககடி எழுநதிருந்தாள. அடிக்கடி தளர்ந்து விழுநதாள; அடிக்கடி பயந்து ஒளிந்துகொணடாள; அடிககடி அலறினாள; அழுதாள. துயரததால் மிக வாட்டபபட்டவளும தளர்ச்சியுற்றவளும பதிவரதையுமான பீமனமகள், அடிக்கடி [1] பெருமூசசெறிநது அழுதுகொண்டு, 'நிஷதாதிபரான இவர எந்தப் பூதததின சாபததால் துக்கததால் பீடிககப்பட்டவராகி மகிழவிலலையோ அநத பூதததிறகு அவருடைய துக்கதைப பாகதிலும அதிகந துககம உணடாகவேணடும. எநதப பாவி பாவனணமிலலாத நளராஜரை இவ்விதம் செய்தானோ அவன அவரைகாட்டிலும அதிக துக்கதை அடைந்து ஸுகமறற ஜீவனதைச செய்யகடவன?' எனறு சொனனாள.

மஹாதமாவான அரசனுடைய மனைவியான அவளோ, இவவிதம புலமபிககொணடு, துஷடமிருகங்களால அடையப்பட்ட வனததில் நாயகனைத தேடினாள. பீமபுதரியானவள், பிததுகொண்டவள்போல, 'ஆ! ஆ! அரசரே!' எனறு இடநதோறும அடிக்கடி புலமபிககொணடு இஙகும அஙகும ஓடினாள. மிகவாடினவளும குரரி எனனும பக்ஷிபோல இரகததுடன் மிகக் கதறுகிறவளும துயரபபடுகிறவளும புலமபுகிறவளும அழகிய இடையுள்ளவளும ஸமீபதில ஸஞசரிக்கிறவளும எதிரில வந்தவளுமான அந்த தமயந்தியை, ஆடுகளை விழுஙகும பெரிய சரீரமுள்ள ஒரு பாம்பு பசியுடன் கூடியதாகி விரைந்து பிடிததது பாம்பினால விழுஙகப்படுகின்ற அவள் சோகததால் பீடிக்கபபட்டவளாகி, எவ்விதம நளனைக்குறிதது துககிததாளோ அவ்விதம தன்னைக் குறித்துத் துக்கிக்கவில்லை. 'ஆ! நாதரே! ஜனமற்ற இந்தவனதில் இநதப்பாம்பினால்

[1] இரடடிதததலால ஒரு சொல விடபபடடது.

விழுங்கப்படும் குற்றமற்ற எனனை இபபொழுது ஏன நீர தொடர்ந்து ஓடிவரவிலலை? பிரபுவே! காட்டில எனனை விடடுவிடடு நீர இப பொழுது எவவிதம போனீர? நிஷதராஜரே! பாவததிலிருநது விடப்பட்டுத திருமபவும அறிவையும மனததையும தனஙகளையும் அடைந்தபின எனனைத திருமபவும நினைதது எவ்விதம ஜீவிததி ருப்பீர்? ஓ! நிஷத மனனரே! அரசபபுலியே! குறறமறறவரே! ஶ்ரமமடைநதவரும பசியால பீடிககபபடடவரும வாடினவரு மான [1] உம்முடைய ஶ்ரமததை எவன் போககுவான்?' எனறாள.

அடாந்த காட்டில திரிகிற ஓர் மிருக வேடன, அவள அழுவ தைக் கேடடு, வேகமாக ஓடிவநதான. அவவிதம பாமபினால விழுங கப்படும் நீணட கணணுளள அவளைக கணடு, அடாநத காடடில திரிகினறவனும மிருக வேட்டையாடுகிறவனுமான வேடன விரைப வனாகி வநது கூர்மையான கததியினால அதனை வாயில விரைந்து பிளநதான். ஓ! பாரத! மிருகததால ஜீவிககும அநத வேடன் அசைவற்றிருககும அநதப பாமபைப பிளநது அவளை விடுவிதது ஜலததாலும அலமபித தேற்றி, (அவள்) ஆகா ரம் செய்த பிறகு, 'ஓ! மான்குட்டியினுடைய கண்போனற கணணுளளவளே! நீ யாரைசசாாநதவள? எப்படி இநத வனததை அடைநதாய்? ஓ! காநதியுளளவளே! எபபடி இநதப் பெரிய கஷ்டததையும அடைந்தவளாகிறாய?' எனறு வினாவினான். ஓ! பாரத! அரசனே! அவனால அவவிதம கேட்கபபடட தம யந்தி இவையாவறறையும் நடநதபடி அவனுககுச சொல்லினள. பாதிவஸதிரம் தரிததவளும பருதத பினதடடும கொஙகையுமுளள வளும் அழகிய குற்றமற்ற அஙகஙகளுள்ளவளும பூர்ணசநதிரன் போன்ற முகமுளளவளும வளைந்த இமைமயிருடன்கூடின கண் ணுள்ளவளும் இனிமையாகப் பேசுகினறவளுமான அவளைப் பார் தது மிருகவேடன காமத்திற்கு வசமாயினன. பிறகு, காமததால் பீடிக்கபபட்ட அவன் மெலலிய அழகிய சொலலால் அவளுக்கு இனமொழி கூறினான். தமயநதி அதனை அறிநது கொணடாள். பதிவ்ரதையான தமயநதியும அவனைக கெடடஎணணமுள்ளவனாக அறிந்து தீவிரமான கோபாவேசஙகொணடவளாகிக கோபததால் ஜ்வலிககினறவள போலானாள். கெட்ட எணணமுளளவனும அற பனும (காம) ஆதுரனுமான அவனோ, அகனிஜவாலைபோல ப்ர காசிககின்ற அவளைப் பலாத்கரிகக ஆலோசிததான். பர்ததாவை

[1] இரட்டிததலால ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

யும ராஜ்யதத்தையும் பிரிந்த தமயந்தியோ, துகததால் பீடிக்கப் பட்டவளாகிய பேசமுறை தவறிபோன போது, 'நான நளராஜ ரைத தவிர வேறொருவனை மனததாலும் நிந்திக்கவிலலை யென்னும் இதனால இநத அற்பனை வேடன உயிரை இழநதவனாகி விழக்கட வன்' எனறு அவனை கோபததால் சபிததாள. அவளால் அந்தச் சொல சொலலபபட்டவுடன, அநத மிருகவேடன் உயிரற்றவனாகித தியால எரிகபபட்ட மரமபோலப பூமியில விழநதான.

அறபத்தோராவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி நளனைத்தேடும்போது ஆசரமமண்டலத்தில் முனிவர்களுடன் பேசியதும், அவர்கள் அம்மண்டலத்துடன் மறைந்தபின் அவள் தேர் யானை குதிரைகளுடன் ஜனக்கூட்டத்தைக்கண்டு அதன் தலைவனுடன் பேசினதும்)

தர்மமை மலாபோன்ற கணணுளள அவள, மிருகவேடனைக் கொன்று, பயஙகரமானதும ஜனமறறதும சிளவணடுக கூட்டஙக ளால ஒலிக்கப்பட்டதும சிஙகம, சிறுதுதை, மான, புலி, பன்றி, காடி இவைகளின கூட்டஙகளுளளதும பலவகைப பறவைககூட்டங் களால் சூழப்படடதும மிலேசசாகளாலும திருடர்களாலும அடை யபபெறறதும ஸாலம, மூஙகில, [1] தவம, அரசு, நிங்குகம, இஙகுதி, பலாசு, மருது, அரிஷடம, ஸ்பந்தனம, முளளிலவு இவைகளால மறைக்கப்பட்டதும நாவல, மா, லோதரம், கருங்காலி, தேக்கு, பிரமபு இவைகளாலடாநததும பதமகம், நெலலி, பலகூஷம், கடமபு, அததி இவைகளால சூழபபட்டதும இலங்தைகளாலும் பிலவங்களாலும மறைகபபட்டதும ஆலமரஙகளால் அடர்ந்த தும் பரியாளம, பனை, பேரீது, கடுகாய், தானறி இவைக ளுளளதுமான காட்டை நோகிப் புறபபட்டாள. அவள் அங் குப பலவித தாதுகளுளள பலவித மலைகளையும் பறவைக ளால ஒலிகபபட்ட கொடிபபந்தலகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள குகைகளையும நதிகளையும ஸரஸுகளையும் வாவி களையும ஸஞ்சரிககும நானவிதமான பறவைகளையும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள பிசாசர் உரகர் அரக்கர் ஆகிய பலரையும் குட்டைகளை

[1] ஒருவகை மரம.

யும் தடாகங்களையும் மலையின் கொடுமுடிகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள நதிகளையும [1] அருவிகளையும் அப்பொழுது பார்த்தாள். விதர்ப்பராஜன்மகள் அங்கே எருமைகளையும் பனறிகளையும் ரிகளையும கரடிகளையும் குரங்குகளையும் பாம்புகளையும் கூட்டங கூட்டமாகப் பாாத்தாள். வலலமையுடனும் புகழுடனும் ஒளியுடனும் மேலான தைரியத்துடனும கூடின தமயநதி அபபொழுது நளனைத்தேடிக்கொண்டு ஒருத்தியாக அலைந்தாள். ராஜபுத்திரியும் கணவனைப பிரிந்த துயரத்தால் இளைத்தவளுமான அநத தமயந்தி அப்பொழுது பயஙகரமான காட்டை அடைநது அங்கு ஒன்றுக்கும் பயப்படவிலலை. பிறகு, விதர்ப்பன்பெண்ணனவள் மிக்க துயரமுற்றுக் கணவனைப பிரிந்த துயரால் சூழப்பட்ட அங்கஙகளுள்ளவளாகி ஒரு கறபாறையை அடைந்து புலம்பலானாள்.

தமயந்தி, 'சிஙகத்தினுடைய மாபுககு ஒபபான மார்புள்ளவரே! மிகக தோள்வலிமை யுள்ளவரே! நிஷததேசத்து ஜனஙகளுக்கு அதிபரே! அரசரே! நீர் நிர்ஜனமான காட்டில் என்னை விட்டு எங்குப் போயினீர்? வீரரே! மனிதப்புலியே! பூர்ணமான தக்ஷிணையுள்ள அஸ்வமேதமுதலிய யாகஙகள் செய்து ஏன் என்னிடத்தில் பொய்யாக நடக்கின்றீர்? நரஸ்ரேஷ்டரே! மிக்க காந்தியுள்ளவரே! சுபமானவரே! அரசருட் சிறந்தவரே! எனக்கு எதிரில உமமால் சொல்லப்பட்டதை மெய்யாக்கக்கடவீர். ஓ! பூபதியே! அன்னபபறவைகளால உம்மிடத்தில் சொல்லப்பட்டதையும் என்னிடத்தில சொலலப்பட்டதையும் ஆலோசிக்கக்கடவீர். ஓ! மனிதருட் புலிபோன்றவரே! நன்கு ஓதப்பட்டவையும் அங்க உபாங்கங்களுடன் கூடினவையும் விஸ்தாரத்துடன் கூடியவையுமான நான்கு வேதங்களும் ஒரு பக்கமும ஸத்தியம ஒனறு ஒரு பக்கமுமன்றோ? பகைவரைக் கொல்பவரே! அரசரே! வீரரே! ஆகையால், முற்காலத்தில் என்னிடமசொல்லிய சொலலை உண்மையாகக்கடவீர். அந்தோ! வீரரே! குற்றமற்றவரே! நான் உமக்குப் பிரியமானவளனறோ? பயங்கரமான இந்தக் காட்டில் ஏன் எனக்கு மறுமொழி சொலலவில்லை? பயங்கரமானதும் வாயைதிறந்துகொண்டிருப்பதும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளதும் பசிகொண்டதுமான காட்டுக்கு அரசனை இந்தச சிங்கமானது என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது; ஏன் என்னைக் காபபாற்ற வேண்டியவராகவில்லை? கல்யாணரே! அரசரே! 'எனகது உன்னைவிடப் பிரிய

[1] வேறு பாடம்.

மானவள் வேறு ஒருததியுமிலலை' என்று அபபொழுது சொன்னீரே? முன சொலலப்பட்ட அநதச சொலலை உணமையாகச் செயயக கடவீர். ஓ! நராதிபரே! என்னால நீர விருமபபபட்டவராயிருககிறீர். பிததுககொணடவளும புலமபுகிறவளும பிரியமானவளும உமமால விருமபபபடடவளும மனைவியுமான எனக்கு ஏன் மறுமொழி கூறவிலலை. பூபதியே! பெரியகணணுளளவரே! பூஜயரே! பகைவரை வாடடுபவரே! இளைததவளும தீனையும நிறமமாறியவளும அழுககடைநதவளும பாதி ஆடையைச் சுறறிக் கொணடவளும நாதனிலலாதவளபோலப புலமபுகினறவளும கூடடததைப பிரிநத ஒற்றை மானபோலத தனியாயிருப்பவளும் அழுகின்றவளுமான [1] எனனை ஏன தேற்றவிலலை? ஓ! மஹாராஜரே! இநதப பெரிய காட்டில தனியே இருபபவளும பதிவ்ரதையும பேசுகினறவளும் சொநத மனைவியுமான [2] எனககு ஏன மறுமொழி சொலலவிலலை? மஹாராஜரே! நறகுலததுடனும நலலொழுக்கததுடனும் கூடியவளும அழகிய எலலா அஙகஙகளாலும விளஙகுகினறவளும அனுஸரிததவளுமான எனககு ஏன் உததரம் சொல்லவில்லை? ஓ! நரோததமரே! நிஷதாதிபரே! மனிதரிற் சிறநதவரே! என சோகததைப் போககுகினறவரே! இப்பொழுது இநத மலையிலும, மிகப் பயஙகரமானதும சிஙகங்களாலும புலிகளாலும அடையபபடடதுமான இநதககாடடிலும, உமமைப படுததிருப்பவராகவோ உடகாரந்திருபபவராகவோ நிறபவராகவோ நடபபவராகவோ நான் காணவிலலை. துககததால பீடிககபபட்டவளும் உமது விஷயமான சோகததால இளைததவளுமான (நான) யாரிடம சென்று, 'காட்டில் அரசா உன்னால் பாரக்கப பட்டாரா?' என்று கேட்பேன்? அழகியவரும் மஹாதமாவும் பகைவர் படையை அழிப்பவருமான அரசரை, 'இந்தக காடடில் இருக்கிறா' எனறு எவன் எனக்கு இபபொழுது சொல்லுவன்? 'தாமரை மலர்போனற கணணுளளவரும நீ தேடுகின்றவருமான நளராஜர் இவர்தாம' எனனும எவனுடைய மதுரமானசொல்லை இப்பொழுது கேட்கபபோகிறேன்? காந்தியுள்ளதும நான்கு வளைந்த பற்களுள்ளதும் பெரிய மோவாயுள்ளதும் அரணயராஜனுமான இந்தப புலியானது எதிர்முகமாக வருகினறது. அசசமற்றவளாகி இதனைக கேட்கிறேன. 'நீ மிருகங்களுககு அரசன். நீ இநதக் காட்டில் (ஸஞ்சரிப்பதில) வல்லவன். என்னை விதர்ப்பராஜன புத்ரியும,

1, 2 இரடடிததலால இரணடு சொறகள விடபபட்டன.

பகைவரைக் கொல்லுகினறவரும் நிஷததேசாதிபதியுமான நள ராஜருடைய பாரியையும், பதியைததேடுகிறவளும், ஒன்றியாயிருப் பவளும, துன்பப்படுகிறவளும், சோகததால் இளைததவளுமான தமயநதி என்றறி. மிருகேந்திர! சிஙகததிற்கு ஒபபான தோ ளுள்ளவரும பெரிய கையுளளவரும தாமரை இதழ்போன்ற கண ணுள்ளவருமான அரசர் இஙகு உன்னால பாாக்கபபட்டாராகில (எனககுசொல்லித) தேறறுவாயாக. ஓ! அரண்யராஜனே! மிருக ஶரேஷட! அலலது, அவரை நீ சொலலாவிட்டால் எனனைத தினறு விடு. இநதத துயரததினினறும விடுவி' (எனறுசொலலியும,) இநத மிருகராஜன் காட்டில எனனுடைய புலமபலைத தான கேட்டும சுதத மான ஜலமுள்ளதும் கடலுக்கு ஒப்பானதுமான நதியைநோக கிச் செல்லுகினறது. உயர்ந்தவையும ஆகாயததை அளாவியவை யும் பலநிறமுள்ளவையும மனததை மகிழ்விபபவையுமான பல கொடுமுடிகளால் விளங்குகின்ற இந்த மலையைக் கேடகிறேன. பல வித தாதுககள் சிதறிபிருபபதும பலவிதககற்களால் அலஙகரிக்கப் பெறறதும இநதபபெரிய காட்டிற்கு உயாநதகொடிமரம போனற தும சிஙகம, வேஙகை, யானை, பனறி, கரடி, மான இவைகளுடன கூடியதும பலவிதமான பறவைகளால நான்கு பககஙகளிலும ஒலிக கபபெறறதும பலாசு, அசோகு, மகிழ, புனனை இவைகளால விளங் குவதும் நன்கு புஷபிதத கோஙகுகளாலும தவங்களாலும் பல க்ஷங்களாலும அலஙகரிககபபட்டதும பக்ஷிகளுடன்கூடின நதிக ளாலும கொடுமுடிகளாலும அடாநததும பூமிககு அழகியவடிவ முளள சூடாமணிபோலிருககினறதுமான இநதச சிறநதமலையை நளராஜரைக குறிததுக கேடகிறேன.

'ஓ! பகவானே! மலைகளுட் சிறநதமலையே! அழகிய தோற்ற முள்ளவனே! புகழபெற்றவனே! புகலிடமானவனே! மிகவும் சுப மானவனே! மலையே! உனககு நமஸகாரம. நான உனனை அடைந்து தலையால் வணஙகுகிறேன்; என்னை அரசன்மகளும் அரசன்மரு மகளும் அரசன்மனைவியும் புகழ்பெறறவளுமான தமயநதியென்று அறி. விதர்பபதேசாதிபதியும் மஹாரதனும பூமிககுப்பதியும நான்கு ஜாதிகளையும ரக்ஷிக்கின்றவனும் மிக்கதக்ஷிணையுளள ராஜ ஸூயம் அஶவமேதம் என்னும் யாகஙகளைச் செய்தவனும அரசர் களுள் சிறந்தவனும மிக அழகிய பெரிய கணகளுள்ளவனும [1] பிராம

1 வேதஙகளில எனினும, வைதிக காமஙகளில எனினும, கடவுளி டத்தெனினும ஆம.

மணரிடம் பிரியமுள்ளவனும நல்ல நடையுள்ளவனும் சொல்தவ
றுதவனும பொறுமையற்றவனும் நல்லியற்கையுள்ளவனும் வீர்ய
முள்ளவனும மிக்கசெல்வமுள்ளவனும தர்மந்தெரிந்தவனும சுத்த
மானவனும விதர்ப்பதேசத்தை நன்கு காப்பாற்றுகிறவனும பகை
வர்கூட்டங்களை வென்றவனும பிரபுவுமான பீமன் என்னும பெயர்
பெற்ற அரசன் என் தநதை. பகவானே! உன் அருகில்வநத என்னை
அவனுடைய மகளென்று அறி. நிஷததேசதத்தில் நரஸ்ரேஷ்டரும
வீரஸேனரென்ற பெயர்கொண்டவரும மிக்க புகழ்பெற்றவருமான
மஹாராஜர் எனது மாமனார். ஓ! மலைகளுட் சிறந்த மலையே! ஐசு
வரியதையிழந்தவளும, பர்தாவைப் பிரிந்தவளும், நாதனற்றவ
ளும, விசனதுடன் கூடியவளும, நரஸ்ரேஷ்டருள மேலானவரும
பாத்தாவுமான நளராஜரைத தேடுகின்றவளும, இங்கு வந்தவளு
மான என்னை அந்த வீரஸேனராஜரின புதநிரும் வீரரும் செல்வ
முளளவரும் உண்மையான பராகரமமுள்ளவரும் பகைவரைக்
கொல்லுகின்றவரும் பொன்னிறமுள்ளவரும் புண்ய ஸ்லோக
ரென்று புகழ்பெற்றவரும ப்ராமமணப்ரியரும் வேதததை அறிந்த
வரும பேசத்தெரிந்தவரும புண்ணியம் செய்கினறவரும் ஸோம
பானஞ் செய்தவரும் அகணிசயனம செய்தவரும் (மற்ற) யாகங்
களைச்செய்தவரும கொடையாளியும சணடை செய்கிறவரும நன்கு
ஆள்பவருமான எந்த நளராஜர் பிதாவினிடமிருந்து கிரமமாகக்
கிடைதத தமது ராஜ்யத்தை நன்கு ஆளுகின்றாரோ அவருடைய
பாரியையாக அறியக்கடவாய். ஓ! மலையரசே! உன்னுல் ஆகாயத்
தைப் பிளக்கின்ற இந்த நூறு கொடுமுடிகளால் இந்தப்பயங்கர
மான காட்டில் நளராஜர் பார்க்கப்பட்டது உண்டா? சிறந்த யானை
போன்ற நடையுள்ளவரும் புதநியுள்ளவரும் நீண்டகையுள்ளவரும
(பகைவரைப) பொறுதவரும் பராக்ரமமுள்ளவரும் பலமுள்ளவ
ரும் வீரரும் அதிககீர்தியுள்ளவரும் நிஷததேசத்திற்கு அதிபதியு
மான எனது பர்தாவான நளராஜர் உன்னுல் பார்க்கப்பட்டது
உண்டா? சிறந்தமலையே! புலம்புகிறவளும் தனியாயிருப்பவளும்
கலங்கினவளுமான என்னை, துக்கத்தை அடைந்த உனது மகளைத்
தேற்றுவதுபோல என் இப்பொழுது சொல்லால் தேற்றவில்லை?
வீரரே! பகைவரை மிஞ்சியவரே! தர்மததை அறிந்தவரே! சொல்
தவறுதவரே! மஹீபதியே! அரசரே! இந்த வனதகில் இருப்பீராஞல்
உம்மை நீரே காட்டக்கடவீர். மிக இனிமையானதும் கம்பீரமான
தும் மேகமுழக்கம்போன்றதும் அமிர்தத்திற்கு ஒப்பானதும்

தெளிவானதும் அழகியதும், 'விதர்ப்பகுமாரீ! வா' என்று என்னை அழைபபதும் அர்த்தம் நிரம்பினதும் என்சோகததை நாசம் செய்யக கூடியதுமான மஹாதமாவும் நிஷதாதிபருமான அரசருடைய அந்தச் சொலலை நான் எப்பொழுது கேட்பேன்?' என்று அந்த ராஜபுதரியான தமயந்தி அந்தச சிறந்தமலையைப்பார்ததுச சொல்லி அங்கிருந்து மறுபடியும வடக்குததிக்கை நோககிச சென்றாள்.

சிறந்த ஸ்திரீயான அவள், மூன்று பகலிரவுகள்சென்று, ஒப்பற்றதும் திவ்யமான சோலைகளால் விளங்குவதுமான தவசிகளின் வனத்தைக் கண்டாள். வஸிஷ்டருக்கும் பிருகுவுக்கும் அதரிக்கும் ஒப்பானவர்களும் நியமமுள்ளவர்களும் ஆகாரவரையறையுள்ளவர்களும அடக்கத்தையும் தூய்மையையும் உடையவர்களும நீரைமட்டும் பருகுகின்றவர்களும் காற்றைமட்டும் புசிப்பவர்களும் அப்படியே இலைகளைமட்டும் உட்கொள்ளுகிறவர்களும் புலன்களை வென்றவர்களும் மிகக பாக்யசாலிகளும் ஸவர்க்கததின் வழியைக் காண விருப்பமுள்ளவர்களும் மரவுரிகளையும் தோலகளையும தரிததவர்களும தியானம்செய்கின்றவர்களும இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவர்களுமான தவசிகளால் விளஙகுவதும், தவசிகளால் வஸிக்கப்பெற்றதுமான அழகிய ஆஶ்ரம மணடலததைக் கண்டாள். பலவித மான்கூட்டங்களால் நிரமபினதும் குரங்குக் கூட்டததுடன கூடியதும் தவசிகளுடன் கூடியதுமான (அந்த ஆஶ்ரம மண்டலத்தைப்) பார்ததவுடனே அவள் தேறுதலை அடைந்தாள். அழகிய புருவமுள்ளவளும் அழகிய கூந்தலுளளவளும் அழகிய பின்தட்டுள்ளவளும அழகிய கொங்கையுள்ளவளும் அழகிய பறகளமைநதவாயுள்ளவளும் காந்தியுளளவளும் அழகியஜகனமுள்ளவளும நன்கு கறுத்தும் நீணடுமிருக்கின்ற கண்களுள்ளவளுமான அந்த வீரசேன புத்திரன் பாரியையானவள், ஆஶ்ரமங்களுள்ளவிடததில நுழைந்தாள். ஸ்திரீரத்னமும் மிக்க பாக்யவதியும இரக்கப்படததக்கவளுமான அநதத தமயந்தி தவமுதியோர்களை நமஸகரிதது வினயததால் தலைகுனிந்து நின்றாள். சிறந்த தவசிகளான அவர்களனைவராலும், 'உன் (வரவு) நல்வரவாகுக' என்று சொல்லப்பட்டாள்.

அந்தத தபோதனர்கள், அங்கு இவளுககு முறைப்படி உபசாரம்செய்து, பிறகு, 'உட்காரக்கடவாய். நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்' என்று சொன்னார்கள். அழகிய இடையுள்ள (அவள்), 'ஓ! குற்றமற்றவர்களே! மிக்கபாக்யவான்களே! இஙகே பூஜ்யர்களான உங்களுக்குத தவஙகளிலும் அக்னிகளிலும் தர்மஙகளி

லும் மிருகங்களிலும பறவைகளிலும ஸ்வதர்மானுஷ்டானங்களி லும் க்ஷேமமிருகின்றதா?' எனறு அவர்களைக் கேட்டனள். அவர் கள, புகழுள்ள அவளைப் பாரதது, 'சுபமானவளே! எலலாவற்றிலும் குசலமே. எல்லா அஙகங்களிலும குற்றமற்றவளே! நீ யார்? எதைச் செய்யவிரும்புகின்றாய்? சொலவாயாக. இங்கே உனது சிறந்த உருவத்தையும மேலான காந்தியையும் கணடே எஙகளுக்கு ஆச் சரியம் உணடாயிற்று. தேறுதலடை; துயரப்படாதே. கல்யாணி! நீ இந்த வனதின் தேவதையா? இந்த மலையின் தேவதையா? அல்லது, இநத நதியினுடைய தேவதையா? இகழப்படாதவளே! உண்மையைச் சொல' எனறு கேட்டனர்.

அவள, அந்த ரிஷிகளை நோக்கி, 'ஓ! அந்தணர்களே! யான் இந்த வனத்தின தேவதை அலலேன்; இந்த மலையின தேவதையு மல்லேன்; நதியின்தேவதையுமே அல்லேன். ஓ! தபோதனர் களே! நீஙகள்யாவரும எனனை மானிட மங்கையாக அறியககடவீர். விவரமாகச சொல்லுகிறேன். அதனை முழுமையும் என்னிட மிருந்து கேளுஙகள. விதர்ப்ப தேசத்தில் பீமன்என்னும அரசன் ஆண்டுகொண்டிருக்கிறான். பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களே! என்னை அவனுடையபெணணாக யாவரும அறியக்கடவீர். நிஷததேசாதி பதியும புததிமானும புகழ்மிக்கவரும வீரரும் யுத்ததில் ஜயிக் கினறவரும் கற்றறிந்தவருமான நளராஜனெனனும் அரசர் எனது நாயகர். தேவதைகளைப் பூஜிப்பதை முக்கியமாகக்கொண்டவரும் பிராம்மண ஜனங்களிடதில் அன்புள்ளவரும் நிஷத வம்சத்தைக காப்பாற்றுகிறவரும் மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவரும் மிக்க பலமுள்ளவ ரும் மெய்ம்மையுடையவரும் தர்மததை அறிந்தவரும அறிவாள ரும் சொல்தவறாதவரும் பகைவரை நொறுக்குகினறவரும் பிராம் மணப்ரியரும் தெய்வததை முக்கியமாகக் கொணடவரும் காந்தி யுள்ளவரும் பகைவர்பட்டணஙகளை ஜயிப்பவரும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான காநதியுள்ளவரும் நீண்ட கண்ணுள்ளவரும் பூர்ணசந் திரன் போன்ற முகமுள்ளவரும் பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவரும் சிறநத யாகஙகளைச் செய்தவரும் வேதவேதாங்கங்களின் கரையை அடைந்தவரும் பகைவனைப் போரில் கொல்லுகின்றவரும் ஸுரி யனையும் சநதிரனையும போனற காந்தியுள்ளவரும் பூமிபாலரும் ஸத்தி யத்தையும் தர்மததையும் முக்கியமாயுடையவரும் ராஜஸ்ரேஷ்ட ருமான நளராஜனென்னும் அந்த எனது பார்த்தா, ரகஸ்யமாகக் கெடுப்பதில் எண்ணமுள்ளவர்களும் கல்வியறிவில்லாதவர்களும்

சூதில் தேர்ந்தவர்களும கபடமுள்ளவர்களுமான இழிவானவர் சிலரால் (சூதில) அழைக்கபபட்டு ராஜயததையும் தனததையும் தோற்றார். தமயந்தியென்று பெயர்பெற்றவளும நாடகரைக் காண்பதில் ஆசை கொண்டவளுமான என்னை அநத ராஜஶ்ரேஷ்டருடைய பாரியையாக அறியுஙகள். அப்படிபபட்ட நான் துயரமடைநதவளாகிப போரில் வலலவரும மகாதமாவும அஸ்தரமறிந்தவரும் பர்ததாவுமான நளராஜரைச சோலைகளிலும மலைகளிலும் தடாகங்களிலும் ஆறுகளிலும அப்படியே எலலாக்குடடைகளிலும் அபபடியே காடுகளிலும எஙகும் தேடிககொணடு இஙகு ஸஞசரிககிறேன. நான எவாநிமிததம மிககொடியதும் பயததையுணடுபணணககூடியதும கோரமானதும புலிகளாலும மான்களாலும அடையப்பட்டதுமான இநதத துககமான வனததை அடைந்தேனோ நிஷததேசதது ஜனஙகளுககுப் பதியான நளராஜரென்னும் அந்த அரசா பகவான்களான உங்களுடைய இந்த அழகிய தபோவனததை அடைந்ததுணடா? சில பகலிரவுகளில் நளராஜரைப் பாரேனாகில இந்தத தேகததைவிட்டு ஜீவனை மோக்ஷததுடன் சேர்ப்பேன. அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டரில்லாமல் இநத உயிர் வாழ்க்கையினால எனககு என்ன பயன்? கணவரைப் பிரிந்த துயரால் வருத்தப்பட்ட நான் எவ்விதம் இருபபேன்?' என்று சொன்னாள். பிறகு, வனத்தில் அவ்விதம் புலமபுகின்றவளும் தனியாயிருப்பவளும் பீமபுதரியுமான தமயந்தியை ஸதயவாதிகளான அந்தத் தவசிகள், 'ஓ! கலயாணி! சுபமானவளே! வருங்காலம் உனக்கு க்ஷேமத்தைத தருவதாகுமென்பதை நாங்கள தவததால் காண்கிறோம். நளனை விரைவில பார்ப்பாய். ஓ! பீமன்மகளே! நிஷததேசததிறகு அதிபதியும் பகைவர்களைககொல்லுகின்றவனும் தர்மானுஷ்டானஞ்செய்பவருள் சிறந்தவனுமான நளனைத துன்பமற்றவனாகப் பார்ப்பாய். ஓ! கல்யாணி! எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனும் எலலா ரதனங்களுடனுஙகூடினவனும் அதே சிறந்த நகரததை ஆளுகின்றவனும பகைவரை அடக்குகின்றவனும் பகைவர்களுக்குப் பயத்தைச செய்பவனும நண்பர்களுக்குத் துயரைப் போக்குகிறவனும் க்ஷேமங்களுக்கிருப்பிடமானவனும் அரசனுமான பதியை அடைவாய்' எனறு சொல்லினர். அந்தத தவசிகள் ராஜபுததிரியான நளனுடைய பிரியமான மனைவியைப் பார்தது இவ்விதம் சொல்லி, அக்னிஹோதரங்களுடனும் ஆஶ்ரமங்களுடனும் மறைந்தனர். அபபொழுது, குற்றமற்ற அங்க

முள்ளவளும வீரசேனராஜன் மருமகளுமான அந்தத தமயந்தி பெரிய ஆசசரியததைக் கண்டு வியப்படைந்தனள். தமயந்தி, 'நான் பார்ததேனே இது என்ன? என்னால் கனவு காணப்பட்டதோ? இஙகு என்ன ஸம்பவம நேர்ந்தது? அந்தத தவசிகள் யாவரும் எஙகே? அநத ஆஶ்ரமமண்டலம் எங்கே? புண்யமான ஜலமுள்ளதும் பக்ஷிகளால அடையபபெற்றதும் அழகியதுமான அநத நதி எஙகே? கனிகளாலும மலாகளாலும் விளங்கும் அழகிய அந்த மரஙகள் எஙகே?' எனறு ஆலோசிததாள.

மனிதப்புலியே! இவவிதம ஆசசரியமடைந்தவளும் தாமரை மலர்போன்ற கணணுளளவளும பீமனமகளும் அழகிய சிரிப்புள்ளவளுமான தமயநதி, நெடுநேரம் ஆலோசிதது, கணவனைபபிரிநத துயரமிக்கவளும் எளிமையுறறவளும நிறம்மாறின முகமுள்ளவளும் ஆயினள. பிறகு, அவள், அஙகிருநது வேறிடததை அடைநது, கணணீரால (தடைபபடடு) விளஙகாத சொலலுடன் ஓர் அசோக மரததைக கணடு கண்ணீரால் நிறைநத கண்களுள்ளவளாகி, வனததில மலர்நததும் தளிாகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் மனததிற்குப்பிடிததது பக்ஷிகளால சபதிககபபெற்றதும் மரஙகளுடசிறநத மரமுமான அநத அசோகமரததை அடைநது, 'அந்தோ! கஷ்டம! இந்தக்காட்டின் நடுவில அழகிய இநத மரமானது பலவான (மலர் கனி முதலிய) அலஙகாரஙகளுடன் அழகிய சிறந்த மலைபோல் விளஙகுகின்றது. ஓ! இனிய தோற்றமுள்ளவனே! அசோக! சீக்கிரம எனனைச் சோகமற்றவளாகச செய். அரசர் துயரமும் அச்சமும துன்பமுமற்றவராயிருபபதை நீ பார்த்ததுணடா? பகைவரை அடககுகின்றவளும தமயநதி யென்ற எனக்குப் பிரியபதியும நிஷததேசததின அதிபதியும ஒறறைவஸ்திரததின் பாதியால சுறறப்படடவரும அழகிய உடமபின் தோலுள்ளவரும துக்கததால பீடிககப்பட்டவரும் வீரரும இந்தக காட்டை அடைந்தவருமான நளராஜரெனனும் எனது நாயகரைப் பார்ததிருககினறாயா? ஓ! அசோக மரமே! நான் துயரமற்றவளாகச் செலலுமபடிசெய். அசோகமே! என்னுடைய சோகததைப் போக்குவதால் (அசோகன = சோகததைப் போக்குகிறவன் என்னும்) உண்மையான பெயருள்ளவனாகக் கடவாய்' என்று புலம்பினாள்.

இவ்விதம், பீமபுத்ரியான அந்தச் சிறந்த ஸ்திரீ துன்பமுற்றவளாகி அநத அசோக மரததைச் சுற்றிக்கொண்டு மிக்க பயங்கர

மான (வேறு) ஓர் இடத்தை அடைந்தாள். அவள் அனேக மரங்களையும் பல ஆறுகளையும அப்படியே அழகிய பல மலைகளையும் பல மிருகங்களையும் பறவைகளையும கண்டாள். அப்பொழுது, பீமன் மகள் கணவனை தேடிக்கொண்டு அங்குள்ள குகைகளையும் தாழ்வரைகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள நதிகளையும பார்த்தாள். பிறகு, அழகிய சிரிபபுள்ள தமயநதி அதிக வழியை கடந்து, தெளிவான ஜலமுளளதும் அழகியதும் மிகக் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் அகனறதும் மடுக்களுளளதும் நீர்நொச்சிகளால சூழப்பட்டதும் கிரௌஞ்சங்களாலும குராங்களாலும மிக ஒலிகபபெற்றதும் சகரவாகங்களால சபதிகபபெற்றதும் ஆமைகளும் முதலைகளும் மீன்களும அடர்ந்ததும் விஸதாரமான திட்டுகளால் விளஙகுவதும் ரமயமாயுள்ளதுமான ஒரு நதியைத தாணடுகினறதும யானைகளாலும குதிரைகளாலும தேர்களாலும நெருஙகினதுமான பெரிய ஜனஙகூட்டதைதக கணடாள். புகழுள்ளவளும சிறந்த இடையுள்ளவளும் பிததுக்கொண்டவள் போனறு உருவமுளளவளும துயரததால பீடிகபபட்டவளும அப்படியே பாதி ஆடையுடுததவளும இலைததவளும நிறமமாறினவளும் அழுக்கடைநதவளும புழுதியுடன கூடிய அவிழ்நத கூந்தலுள்ளவளும நளனது மனைவியுமான அவள, பெரிய ஜனக் கூட்டதைதக் கண்டவுடனே, அருகிற்போய், ஜனங்களின் நடுவில நுழைநதாள். மனிதர்கள், அஙகு அவளைககணடு, சிலர் பயந்து ஓடினர்; சிலர் கவலமிகவராயினர்; அஙகே சிலர் கூகுரலிட்டனர்; சிலர் அவளைப் பரிகசித்தனர்; சிலர் பொறுமைபபட்டனர். ஓ! பாரத! சிலர் அவளிடதில் தயையைச் செய்தனர். 'ஓ! கலயாணி! நீ யார்? யாரைச சார்ந்தவள்? காட்டில் எதைத் தேடுகின்றாய்? நாங்கள் இங்கே உன்னைக்கண்டு அஞ்சுகிறோம. நீ மானிடப்பெண்ணா? கலயாணி! நீ இந்த வனதிறகாவது மலைக்காவது அல்லது திக்குக்காவது தேவதையா? நீ இயக்கியா? ராகஷஸியா? அல்லது தேவ ஸ்திரீயா? உண்மையைச் சொல். உன்னை நாஙகள் சரணமடைந்தோம. எலலா விதததிலும் எங்களுக்கு கஷேமத்தைச் செய்வாயாக. குற்றமற்றவளே! எங்களை ரகஷிப்பாயாக. ஓ! கல்யாணி! இந்தக் கூட்டமானது, எல்லாவிதத தாலும் கஷேமமுள்ளதாகி, இங்கிருந்து விரைவாகச் செல்லும்படியும் எங்களுக்கு கஷேமமுண்டாகும்படியும் செய்வாயாக' என்றும் வேண்டலும் செய்தனர்.

ராஜபுதரியும கற்புள்ளவளும் கணவனைப் பிரிந்த துயரால் வருத்தப்பட்டவளுமான தமயநதி, அநதக கூட்டததால் அவவிதம் சொல்லப்பட்டவளாகி, பிறகு, கூட்டத்தலைவனையும் கூட்டததையும் நோககி, 'யௌவனமுள்ளவர்களும் முதியவர்களும சிறுவர்களும் கூட்டததின முனபோகின்றவர்களுமான இஙகுளள அனைவரும, என்னை, அரசன மகளும அரசனமருமகளும் அரசன மனைவியும் கணவரைக காணபதில ஆசையுள்ளவளுமான மனிதப் பெண்ணாக அறியக் கடவீர். விதர்பபதேசததரசன் எனது தந்தை. நளராஜரென்று பெயா பெற்றவரும மிக்க பாகயசாலியுமான நிஷததேசததரசர் எனது நாயகர். பகைவரால் வெல்லப்படாத அவரைத் தேடுகின்றேன். புருஷஸரேஷ்டரும் பகைவர் கூட்டததைக்கொல்லுகினறவரும் எனது நாயகருமான நளராஜரை அறிநதிருப்பீரகளானால் சீககிரம சொல்லுஙகள' எனறு மறுமொழி சொனனாள். பெரியகூட்டததிறகுத தலைவனும சுசியெனறு பெயருளளவனுமான கூட்டத்தை நடததுபவன, குற்றமற்ற அஙகமுளள அவளை நோககி, 'ஓ! கலயாணி! என் வாாததையைக கேள. அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! நான் கூட்டததை நடததும் கூட்டததலைவன். புகழுள்ளவளே! நளனென்று பெயருள்ள மனிதனை நான பாாககவிலலை. மனிதரலலாத மற்றப் பிராணிகளால அடையப்பட்ட இந்தக காடு முழுவதிலும யானைகளையும வேங்கைகளையும் காட்டெருமைகளையும சிறுததைகளையும் கரடிகளையும் மான்களையும் பார்க்கிறேன். பெரியகாட்டில உன்னைததவிர வேறு மானிடபபெணணையாவது மானிடனையாவது நான பாாக்கவிலலை. ஆதலால், யக்ஷராஜனான [1] மணிபததிரன எஙகளுககு அருள்புரிவானாக' எனறான். பிறகு, அவள், எலலா வியாபாரிகளையும அந்தக் கூட்டததலைவனையும் நோக்கி, 'இநதக் கூட்டம எஙகே போகின்றது? இதனைச் சொலலுஙகள' என்று வினவினாள. கூடடததலைவன், 'ஓ! அரசன் மகளே! இந்தக் கூட்டமானது உணமையைக் காணபவனான ஸுபாஹுவென்னும சேதிராஜனுடைய தேசததைக்குறிதது லாபத்திற்காக விரைந்து போகின்றது' என்றான்.

---

1 'மணிபத்ரன குபேரனுககடுததபடியான யக்ஷர் தலைவன். காடுகளையும் மலைகளையும கடநது செல்லும பிரயாணிகளையும் வாத்தகக்கூட்டங்களையும் காககும்தெய்வம்' எனபது இஙகிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி வர்த்தகர் கூட்டத்துடன் சென்று இரவு ஒரு குளக்கரையில் தங்கியதும், நீர்குடிக்கவந்த யானைகள் தமயந்தியைத்தவிரப் பெரும்பாலானாரைக் கொன்றதும், மிஞ்சினவர்களுடன் தமயந்தி சேதிநகர் அடைந்ததும், அந்நாட்டரசன் தாய் அவளைத் தன் அந்தப்புரத்தில் வஸிக்கச் செய்ததும்.)

குற்றமற்ற அங்கமுள்ள அவள், அப்பொழுது கூட்டத்திலிவளுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுக் கணவனைக் காண்பதில் ஆசை கொண்டவளாகி, அந்தக் கூட்டத்துடன்கூடவே போயினள். பிறகு, வியாபாரிகள், பலநாட்களை சென்றபின, பயங்கரமான பெரிய காட்டில் நானகு பக்கத்திலும அழகியதும் தாமரை மலர்களுடனும மெளகந்திக மலர்களுடனுங் கூடியதுமான ரம்யமானதும் மிக்க புற்களும் விறகுகளுமுள்ளதும் அனேகம் கிழங்குகளுடனும கனிகளுடனும் கூடினதும் பலவித பக்ஷிகளால அடையப்பெற்றதுமான தடாகத்தைக் கண்டார்கள். மிகக்களைத்த வாகனங்களுள்ள அவர்கள், சுத்தமான ஜலமுள்ளதும் மனத்தைக் கவரக்கூடியதும் நன்கு குளிர்ந்ததுமான அந்த தடாகத்தைக் கண்டு, தங்குவதற்கு எண்ணங் கொண்டார்கள; கூட்டத்திலிவளுடைய ஸம்மத்தத்தின்மேல் சிறந்த வனத்திலும் நுழைந்தார்கள். பெரியகூட்டமானது ராத்ரி முழுதும் தாமரைத் தடாகத்தை அடைந்து வஸித்தது. பிறகு, ஒலி அடங்கிய பாதி ராத்திரிவேளையில் இருட்டில வர்த்தகக் கூட்டம அப்பொழுது களைத்துத் தூங்கும்போது, மதப்பெருக்கால் கலங்கின ஒரு யானைக்கூட்டமானது மலையின் தாழ்வரையினின்றும் நீர் குடிப்பதற்காக வந்தது; பிறகு, அந்த வர்த்தகக்கூட்டத்தையும் கூட்டத்திலுள்ள அனேகம் யானைகளையும் பார்த்தது. அப்பொழுது, அதிக மதமுள்ள அந்தக் காட்டுயானைகளெல்லாம் அந்தக் கிராமத்து யானைகளைக் கண்டு கொல்ல எண்ணங்கொண்டு வேகமாக எதிர்த்தோடிவந்தன. எதிர்த்துவரும் அந்த யானைகளின் வேகமானது மலையின் உச்சியினின்றும் சிதறிப் பூமியிலவிழும் கொடுமுடிகளுடைய வேகம்போலத் தாங்கமுடியாததாயிருந்தது. யானைகள் வேகமாக ஓடும்போது, காட்டிலுள்ள வழிகள் மறைந்துபோயின.

தாமரைக்குளத்தின்வழியை மறைத்துக்கொண்டு நன்கு தூங்குகிறதும் பூமியில் புரளுகின்றதுமான அந்தப் பெரிய கூட்டத்தை அந்தக் காட்டுயானைகள் விரைந்து துகைத்தன. தூக்கத்துடன் பேரிரைச்சலிடுகின்றவர்களும் புகலிடத்தை விரும்புகிறவர்களும் பெரிய பயங்காரணமாகக் காட்டிலுள்ள புதர்களைக்குறித்து ஓடுகிறவர்களுமான அவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். யானைகளால சிலர் தந்தங்களாலும் சிலர் துதிக்கைகளாலும் சிலர் கால்களாலும் அடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் கொல்லப்பட்ட ஒட்டகங்களாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்தவர்களாகவும் கலங்கின காலாள் ஜனங்களுள்ளவர்களாகவும் பயத்தால் ஓடுகின்றவர்களாகவும் அப்பொழுது ஒருவாலொருவர் அடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் பயங்கரமான சப்தங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு பூதலத்தில விழுந்தார்கள் ; மரங்களில் தாக்கி நொறுங்கினவர்களாகி மேடுபள்ளமான இடங்களிலும் விழுந்தார்கள். அரசனே ! மிக்க செலவத்துடனிருந்த வியாபாரிக் கூட்டம் இப்படிப் பலவாற்றலும பலயானைகளால் தெய்வவசத்தால் ஆக்ரமித்துக் கொல்லப்பட்டது.

'கஷ்டமான இந்த அகனி உண்டாயிற்று ; காப்பாற்றுங்கள் ; இப்பொழுது ஓடுங்கள் ; இந்த ரத்னக்குவியில சிதறிவிட்டது ; எடுத்துகொள்ளுங்கள் ; ஏன் ஓடுகின்றீர்கள ? இந்தப்பணம் பொதுவானதே. என்வார்த்தை பொய்யன்று. மிகப்பயந்தவர்களே ! திரும்பவுமே சொல்லுகிறேன். ஆலோசனை செய்யுங்கள்' என்று மூவுலகத்திற்கும பயத்தை உண்டுபண்ணும் பெரியசப்தம் உண்டாயிற்று. இவ்விதம் சொலலிக்கொண்டு, (அவர்கள்) அப்பொழுது பயத்தால் ஓடினார்கள். பயங்கரமான அந்த ஜனங்களின் நாசமானது அவ்விதம நடக்கும்போது தமயந்தி பயத்தால கலங்கினமனமுள்ளவளாகி விழித்துக்கொண்டாள். அவ்விடத்தில் எல்லா உலகத்திற்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணும் நாசத்தைப் பார்த்தாள். தாமரைமலருக்கு ஒப்பான கண்ணுள்ள சிறுமியானவள் மூன் பார்த்திராத அதனைக் கண்டு, (அந்தத் துயரத்தில்) ஸம்பந்தமுள்ளவள் போலத் தேறுதலற்றவளாயும் பயத்தால் கலங்கினவளாயும் எழுந்தாள். அங்கு, கூட்டத்தினின்றும் அதிக காயப்படாதவர்களாக விடப்பட்டவர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, 'இது எந்தக் கர்மத்தின் பயன் ? நம்மால் மிக்க கீர்த்திபுள்ள மணிபத்திரனும பூஜிக்கப்படவில்லை. அப்படியே, யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியும் செல்வமுள்ளவனும் பிரபுவுமான குபேரனும் பூஜிக்கப்படவில்லை ; நிச்சயம். அல்

லது, இடையூறுசெயயும தேவதைகளுக்கு முதலில பூஜைசெய்யப் படவிலலை. அல்லது, இது சகுனஙகளுடைய விபரீதமான பயனென் பது நிசசயம. கிரஹஙகளோ விபரீதமிலலை. வேறு எது இவவிதம வநதது?' என்றனர். மற்றும் சிலர், இரக்கபபடததககவளும் சுற்ற மும பொருளுமற்றவளும பிததுக்கொணடவள் போன்ற தோற்ற முளளவளும விகாரமான உருவமுளளவளும மனிதரல்லாத உரு வததைச செய்துகொணடு இபபொழுது பெரிய கூடடததினுள் நுழைந்தவளுமான இநதபபெணணால மிகக பயங்கரமான மாயை முன்னரே இவவிதம செய்யபபட்டது. (இவள்) அரககியோ? அல லது இயக்கியோ? அல்லது பயததை உண்டுபணணும பேயச்சியோ? இந்தத் தீமைமுழுதும் இவளுடையதே; இது நிசசயம. இவ்விஷயத தில ஆலோசனைசெய்ய வேணடாம். கூட்டததைக கொனறவளும பலருக்குத துககததை உணடுபணணுகினறவளும கூட்டததிறகே பிசாசு போனறவளுமான அந்தப பாவியைப பாாபபோமானால கற் களாலும் புழுதிகளாலும புற்களாலும கட்டைகளாலும முஷடிக ளாலும அவசாயமாகவே கொல்ல வேணடும' எனறு சொனனார் கள. தமயந்தியோ, மிக்க பயங்கரமான அவாகளின அந்த வார்த தையைககேட்டு வெட்கமுற்றுப பயநதவளாகி நடுஙகிக்கொணடு அந்தத தீமை வருமோ என்று சநதேகிததுக் காடுளள இடததுக்கு ஓடினாள். அவள, 'அந்தோ! எனமேல் தெயவததிற்குப பயஙகர மான பெரிய கோபமிருக்கின்றதே? க்ஷேமததைத தொடர்வதாயு மிலலையே? இது எந்தக் கர்மததின் பயன? செய்கையாலோ மனத தாலோ வாக்கினாலோ ஒருவருக்கும ஒரு தீஙகும அணுவளவே னும் செய்யப்பட்டதாக நான் நினைக்கவில்லையே. இது எநதசசெய கையின் பயன்? வேறு ஜன்மததில் செய்யப்பட்ட மஹததானபாவம எனனை அடைநதிருக்கிறதெனபது திணணம. நான், பர்ததாவின் ராஜ்யம் கவரப்பட்டதும் தன்னுடைய ஜனததிலிருந்தும தோல்வி யும கணவனைப் பிரிதலும் மக்களைப் பிரிதலும நாதனிலலாமையும் பல துஷ்ட ஜந்துக்களடர்ந்த வனததில வாஸமும் ஆகிய மீள முடியாததும் கஷ்டமாயுள்ளதுமான இந்த ஆபததை அடைநது விட்டேனே' என்று தன்னைப்பற்றி அழுதாள.

ஓ! நராதிப! பிறகு, மறுநாள் வநதவுடன், கொல்லப்பட்டவர் கள் போக மிஞ்சின ஜனஙகள், காட்டுப் புதரிலிருந்து வெளிவநது, அப்பொழுது கொலைசெய்யபபட்ட உடன்பிறநதானையும் தந்தை யையும் மகனையும் நண்பனையும் குறித்துத துக்கிததார்கள். அழ

கிய சிரிபபுளள தமயநதி, அபபொழுது, கூட்டம கொலலபபடுகை யில, பிராமமணாகளுடனிருநதமையால் அநத வனததில அழிககப படவிலலை. அஙகே, தமயநதி, 'எனனால எனன பாவம செயயப படடதோ? ஜனமற்ற காடடில எனனால அடையபபடட இநத ஜனககடலும் எனனுடைய துரதிருஷடததாலேயே யானைககூட்டத தால கொல்லபபடடது. எனனால இபபொழுதும அநதத துயரம நெடுங்காலம அடைய வேணடியிருக்கிறதெனபது நிசசயம. காலம்வராமல (மனிதன்) மரிககமாட்டான் எனனும் பெரியோரின உபதேசததைக் கேட்டிருககிறேன். (அதனால்தான்,) துககததை அடைந்த நான் இபபொழுது யானைக் கூட்டததால் துகைக்கப படவிலலை. இவ்வுலகில மனிதாகளுக்குத் தெயவததால் செயயப படாதது ஒனறும் இல்லை. என்னால, குழந்தைப்பருவததிலும், இந தத துககம் வருவதற்குக காரணமான பாவசசெயல செயகையா லும் மனததாலும சொல்லாலும சிறிதும் செய்யபபட்டதிலலை. ஸவயம்வரததிறகாக வநத லோகபாலாகளான தேவாகள அந்த ஸவயம்வரததில நளராஜருக்காக எனனால் மறுககபபட்டாாகள். அவர்களுடைய பிரபாவததாலேயே நான பிரிவை அடைந்தேன் எனறு நிச்சயமாக நினைககிறேன' எனறு வருநதினாள. அரசப புலியே! துக்கததால பீடிககபபடடவளும் சிறநத ஸதிரீயும கற்புள்ளவளுமான அந்தத தமயந்தி இவை முதலிய அந்தப் புலமபல்களைப புலம்பித துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டவளாகி, அப்பொழுது சொலலப்பட்டவர்கள் போக மிஞ்சினவர்களும வேதததின கரைகணடவர்களுமான பிராம்மணர்களுடன் சென்ற னள். போகின்ற அநதச் சிறுமியானவள், நெடுநேரம் சென்றபின, மெயபேசுகிறவனும சேதிராஜனுமான ஸுபாஹுவினுடைய பெரிய பட்டணததை மாலைககாலததில் அடைநதாள.

அழகான எலலா அஙகஙகளுமுள்ளவளும் பாதி ஆடையுடுத் தவளுமான அவளோ, உயர்நத கோபுரத்தையுடைய ஸுபாகுவின் அந்தச் சிறந்த பட்டணததில நுழைந்தாள். தளர்ச்சியுற்றவளும் இளைததவளும் எளிமையுற்றவளும் அவிழ்ந்த கூந்தலுளளவளும அழுககடைந்தவளும பிததுக்கொண்டவள் போலப் போகினறவளு மான அவளை நகரவாசிகள் பார்ததார்கள். அப்பொழுது, சேதி ராஜனது பட்டணததில் நுழைகின்ற அவளை அஙகே கணடு கிராம வாஸிகளின் புததிரர்களான சிறுவர்கள் குதூஹலத்தினால் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவள் அவர்களால் சூழப்பட்டவளாகி ராஜ

மாளிகையின் ஸமீபத்தை அடைந்தாள். உபபரிகையிலிருக்கும அரசன் தாய், ஜனங்களால் சூழப்பட்ட அவளைக் கண்டு செவிலியை நோக்கி, 'போ; அவளை இங்கே எனனிடம் அழைத்துவா. துயரமுற்றவளும் பாதுகாவலை விரும்புகிறவளுமான சிறுமியானவள் ஜனங்களால் தனபுறுத்தப்படுகிறாள். பிதற்றுகொண்டவள் போல வேஷமுள்ளவளும் லக்ஷ்மிபோனறவளுமான கணணுள்ளவளுமான கலயாணியானவள் எனது வீட்டை விளங்கச் செய்கிறாள். (அவளுடைய) அவ்வித ரூபத்தையும பார்க்கிறேன்' எனறு சொலலினாள். அரசனே! அந்தச செவிலியானவள, அந்த ஜனங்களைத் தடுத்துத தமயந்தியைச் சிறந்த உப்பரிகையில ஏறிவரச்செய்து, ஆசசரியமடைந்து, 'இவ்விதம் அஸ்வகதத்தை அடைந்தவளாயிருந்தும சிறந்த சரீரத்தைத தரிக்கிறாய். மேகங்களில மின்னல் விளங்குவதுபோல விளங்குகிறாய. நீ யார்? எவனைச் சார்ந்தவள? சொலலுவாயாக. ஓ! தேவதைபோனற காந்திபுள்ளவளே! ஸகாயமற்றவளாயிருந்தும ஆடவர்களிடமிருந்து பயப்படாமலிருக்கின்றாய். ஆபரணங்களிலலாமலிருந்தாலும் உன்னுடைய ரூபம் மனிதர்களுடையதாயிலலை' என்று கேட்டனள. தமயந்தி, அவளுடைய அந்தச சொலலைக கேட்டு, ராஜமாதாவையும பாத்து, மறுமொழி சொலலலானாள.

'எனனைக கணவரைப் பின்பற்றியவளும் நல்ல குலத்தில பிறந்தவளைச் சைரந்தரியும் வேலைக்காரியும் இஷ்டப்படி வஸிக்கின்றவளும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் ஆகாரமாயுடையவளும தனியாயிருப்பவளும் பொழுதுபோனவிடத்தில தங்குபவளுமான மானிடப் பெண்ணைக அறியக்கடவீர். என கணவர் எணணமுடியாத குணமுள்ளவர்; என்னையும் எப்பொழுதும் அனுசரித்தவர். வழியில நிழல் தொடர்வதுபோல நானும் அந்த வீரரைப் பகதியுடன் அனுசரித்தவள். அவருக்குத தெய்வச்செயலாக நன்கு சூதாடுவதில் மறுக்கமுடியாத பறறு வரைகடந்து உண்டாயிறறு. அவர் சூதில ஜயிக்கப்பட்டவராகித தனியே காட்டை அடைந்தார். ஒற்றை ஆடையுடுத்தவரும் பித்துக்கொண்டவர்போலக் கலங்கினவருமான அந்தப் பர்த்தாவைத் தேறுதல்செய்துகொணடு நானும் காட்டை அடைந்தேன். அந்த வீரர், காட்டில் வேறு ஒரு காரணத்தில் ஒரு சமயம் பசியுடன்கூடினவராகி, (போய்விடுமென்று) எண்ணுமல் ஒருவஸ்திரத்தையும் விட்டுவிட்டார். ஆடையற்றவரும் பிதற்றுக்கொண்டவரைப்போல நினைவற்றவருமான அவரை

ஒற்றை ஆடையுடனிருந்த நான் எப்பொழுதும் பின்தொடர்ந்தவளாகிப் பல இரவுகள் தூங்கவில்லை. பிறகு, பலநாள் சென்றபின், ஓர் இடத்தில் தூங்குகின்ற என்னைவிட்டு, வஸ்திரத்தின் பாதியைக் கிழித்துக்கொண்டு குற்றமற்ற என்னைப் பிரிந்துபோயினா. அப்படிப்பட்ட நான் தாமரையின் உட்காய்போன்ற காந்தியுள்ளவரும் மனத்திற்குப் பிடித்தவருமான அந்தப் பார்த்தாவைத் தேடுகிறவளும் காணாதவளும் பகலும் இரவும் எரிக்கப்படுகின்றவளுமாகி, தேவனுக்கு ஒப்பானவரும் பிரியமானவரும் பிரபுவுமான பிராணேசுவரரை அடையவில்லை' என்று சொல்லிக் குற்றமற்ற அங்கமுள்ள அவள் நீர்நிரம்பின் கண்ணுள்ளவளாயும் நடுங்குகின்றவளாயும் மிக்க துக்கத்தை அடைந்தவளாயும் நின்றனள்.

அரசன் தாய், கண்ணீர் நிரம்பின் கண்ணுள்ளவளும் தீனமானஸ்வரத்துடன் அவ்விதம் மிகப் புலம்புகின்றவளுமான அந்தத் தமயந்தியைப் பார்த்துத் துயரமுற்றவளாகித் தானே சொல்லலானாள். 'கல்யாணி! நீ இங்கு வாசம் செய். எனக்கு உன்னிடத்தில் சிறந்த ப்ரீதியிருக்கின்றது. சுபமானவளே! உனது பர்த்தாவை எனது வேலைக்காரர்கள் தேடுவார்கள். அல்லது, இங்கும் அங்கும் திரிந்துகொண்டு (அவர்) தாமாகவேயும் வருவர். சுபமானவளே! இங்கேயே வஸிக்கில், பர்த்தாவை அடைவாய்' என்றாள். ராஜமாதாவின் சொல்லைக்கேட்டு, தமயந்தி, 'ஓ! வீரரைப் பெற்றவளே! உடன்பாட்டுடன் உன்னிடம் வஸிக்க விரும்புகிறேன். 'எச்சிலை உண்ணவே மாட்டேன். பிறர்காலை அலம்பமாட்டேன். வேறு ஆண்பிள்ளைகளுடன் எக்காரணம்பற்றியும் பேசேன்' என்று என்னால் விரதம் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. என்னை ஓர் ஆண்பிள்ளை விரும்புவனானால் அவன் உன்னால் தண்டிக்கப்படவேண்டும். அடிக்கடி (விரும்புவனானால்) மூடனான அவன் கொல்லப்படவும் வேண்டும். பர்த்தாவைத் தேடும்பொருட்டு மட்டும் பிராமணர்களைப் பார்ப்பேன். இப்படியானால், உன்னிடம் இங்கு வஸிப்பேன்; சந்தேகமில்லை. இப்படியில்லையானால், ஓர் இடத்திலும் வஸிப்பதில்லை யென்பது என் மனத்திலிருக்கின்றது' என்ற சொல்லைச் சொன்னாள். தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட ராஜமாதாவோ, 'இதை முழுமையும் செய்வேன். தெய்விகமாக உன்விரதமும் இவ்விதமிருக்கின்றது' என்னும் இதைச் சொல்லினள். ஜனாதிப! பாரத! ராஜமாதா, தமயந்தியை, நோக்கி, இவ்விதம்சொல்லி, பிறகு, ஸுநந்தை என்னும் பெயருள்ள தன்

மகளைப் பார்த்து, 'ஓ! ஸுநந்தையே! தேவரூபமுள்ள (இவளை) ஸைரந்திரி எனறு அறிநதுகொள பிராயததால் ஒப்புமையை அடைந்த இவள உனககுத தோழியாக இருக்கடடும். இவளுடன் கூடிக கவலையறற மனமுளளவளாகி எபபொழுதும் மகிழவாயாக' எனனும் இதனைச சொனனாள். பிறகு, ஸுநநதை மிக்க மகிழசசி அடைநது தமயந்தியை அழைததுககொண்டு (மறறத) தோழிகளால சூழபபட்டவளாகி வீடடை அடைநதாள. ஓ! அரசனே! அழகிய சணசளையுடைய அநதத தமயந்தி வீரனான நளனை எபபொழுதும சிந்தித்துக்கொண்டு ஸுநநதை எனற ராஜபுததிரியுடன் வாஸம செய்தாள்.

அறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தியைப் பிரிந்து காட்டில் திரியும் நளனைக் காட்டுத் தீயில் அகப்பட்ட கர்க்கோடகன் தன்னைக் காக்கவேண்டினதும், நளன் விடுவித்தவுடன், கர்க்கோடகன், அவனைக் கடித்து உருவை விகாரப்படுத்தி, முன்னுருவை அடையவிரும் பும்போது தன்னை நினைந்து உடுக்கும்படி சொல்லி ஆடை அளித்ததும்.)

ஓ! வேந்தனே! நளராஜனோ, தமயந்தியைவிட்டு(ப் பிரிந்து போய்ச) செலலமுடியாத காட்டில எரிகினற பெரிய காட்டுததீயைப பார்ததான். அஙகு நடுவில, 'ஓ! நள! வா' என்றும, 'புண்யஶ்லோக!' எனறும உரக்க அழைத்த ஒரு பிராணியின சப்தததைப் பல முறை கேட்டான. நளனும, 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லிககொண்டு அக்னியின் நடுவிறசெனறு, சுருட்டிக்கொண்டு படுததிருககினற அநத நாகராஜனைப் பாரததான. அந்த நாகமும் அப்பொழுது நடுஙகிக் கொணடு கைகூப்பி, 'அரசனே! மனிதரைக் காபபவனே! என்னைக கர்க்கோடகனென்ற நாகனாக அறி. ஓ! மனிதர்க்கதிபனே! [1] குற்றமற்றவரும் மிகக பெருந்தவமுள்ளவருமான ஒரு பிரம்மரிஷி எனனால் வஞ்சிக்கப்பட்டார். கோபததால் சூழபபட்ட அவரால், 'நீ ஸதாவரமபோல நளன வரும்வரையில் இருக்கக்கடவாய்.

---

1 'அநாகாஃ' எனபது மூலம்; அநாகஸர் எனனும முனிவா எனறும கொள்ளலாம. 'நாரதா' எனபது நீலகணடவியாகயான பாடம.

அவன் இஙகிருந்து உன்னை (வேறு) ஓர் இடததுக்குக் கொண்டு போவான. [1] அஙகே எனனால் செய்யப்பட்ட சாபததினினறும் விடுபடுவாய்' என்று சபிக்கபபட்டேன். அவரது சாபததால ஓர் அடியிலிருந்து மற்றோர் அடி அசைவதற்கும சகதியற்றிருககிறேன. உனககு க்ஷேமததை உபதேசிப்பேன. நீ எனனைக் காப்பாற்றக கடவாய். உனககுத் தோழனும் ஆவேன. எனக்கு ஒப்பான பன்னகன இலலை. உனக்குக் கனக்காதவனும ஆவேன. சீக்கிரம என்னை எடுததுச செல்' என்று நளனை நோககிச் சொலலிற்று. இவ்விதம சொல்லி அந்த நாகஸரேஷடன கட்டைவிரல் அளவுள்ளதாயிற்று. நளன் அதனை எடுததுககொண்டு காட்டுத தீயில்லாத இடததை அடைந்தான் அககினியறற இடைவெளியுள்ள இடததை அடைநது விடஎணணஙகொணட அவனைக் கர்க்கோடகனென்னும நாகம திரும்பவும சொலலிறறு. நைஷத! நீ உனனுடைய சில அடிகளை எண்ணிககொண்டுபோ. நீணட கைகளையுடையவனே! அஙகு நான் உனககுச சிறந்த க்ஷேமததைச செய்வேன்' என்றது பிறகு, எணணத தொடங்கின அவனைப் [2] பத்தாவது அடியில சடிததது. கடிககப்பட்ட அநத நளனுடைய அந்த உருவம விரைவில மறைநது (மாறி) விட்டது. அநத நளனதான் விகாரபபடுததப்பட்டதைக் கணடு ஆச்சரியமுற்றவனாகி நின்றான். அந்த அரசன், தன் சொந்த ரூபததைத தரிதத நாகததைப பார்ததான்.

பிறகு, கர்ககோடக நாகம், நளனைத தேற்றிககொண்டு, 'ஓ! நள! உனனை ஜனஙகள் தெரிந்துகொள்ளாதபடி உன்னுடைய ரூபம் எனனால மறைக்கப்பட்டது. எந்தக கலிநிமிததம அதிக துக்கததால் வஞசிக்கப்பட்டாயோ அந்தக் கலி என்னுடைய விஷததினால் துககப்பட்டுககொணடு உன்னிடததில் வஸிபபான். மஹாராஜ! அவன் உனனை விடும்வரையில் விஷததால் நன்கு மறைக்கபபட்ட அங்கங்களுடனும துயரத்துடனும [3] உன்னிடம் வஸிப்பான். ஓ! அரசனே! குற்றமறறவனும (வஞ்சிக்கத) தகாதவனுமான நீ எவனால் வஞ்சிக்கப்பட்டாயோ அவனைக் கோபததால் வெறுதது உனககு என்னால் ரக்ஷை செயயப்பட்டது. ஓ! மனிதப்புலியே! தெற்றுபபலலுள்ள ப்ராணிகளிடமிருந்தும் பகைவர்களிடமிருந்தும் உனக்குப்

---

1 வேறு பாடம்.

2 'தச' எனற வடசொலலுககு, 'பதது' என்றும, 'கடி' என்றும் பொருளுண்டாதலால் கடிககச்சொனனதாககொண்டது. 3 வேறு பாடம்.

பயமில்லை. நராதிப! எனது அனுகிரகத்தால் நீ [1] பிரம்மஹத்தும் ஆவாய். அரசனே! விஷ நிமித்தமான பீடையும் உனக்கு உண்டாகாது. ஓ! ராஜேந்திர! யுத்தங்களில் அடிக்கடி 'வெற்றியையும் அடைவாய அரசனே! நிஷத்தநாதர் தலைவனே! 'நான பாகுகன எனற தேர்பபாகன' என்று சொல்லிகொணடு இஙகிருந்து அழகிய அயோதத்தி நகரத்தில் ருதுபாணராஜனிடம இபபொழுதே செல. அவனை சூதாடும திறத்தை அறிந்தவன். இக்ஷவாகு குலத்திலுணடான ஸ்ரீமானுன அநத ராஜன அஸ்வஹறுதயமெனற வித்தையைப பெற்றுகொணடு அக்ஷஹறுதயமெனற வித்தையை உனகுத தருவான்; நணபனுமாவான. அக்ஷவித்தையை அறிநதபின சூக்ஷமத்துடன் சேருவாய. அபபொழுது நீ உனமனைவியுடனும ராஜயத்துடனும மக்களுடனும சேர்வாய். சோகத்தில மனத்தைச செலுத்தாதே. இதனை உணமையாக உனகுச சொலலுகிறேன. ஓ! நராதிப! சொநத ரூபத்தை எபபொழுது பாகக விரும்புவாயோ அபபொழுது நீ எனனை நினைகக கடவாய; இநத ஆடையையும உடுத்துக் கொளவாய். இநத வஸ்திரத்தால் மறைகபபட்டவனுல் சொநத ரூபத்தை அடைவாய்' எனறு சொலலி அவனுக்குத தெய்வத தனமைபொருநதிய இரண்டு ஆடைகளை அபபொழுது கொடுத்தான. ஓ! கௌரவ! வேந்தனே! நாகராஜன இவ்விதம நளனுகுச செய்திசொல்லி வஸ்திரத்தையும கொடுத்து விடடு பிறகு அங்கேயே மறைந்தான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தன் பெயர் பாதுகன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அயோத்தியில் நுதுபர்ணராஜனிடம் சென்றதும், நுதுபர்ணன் நளனைத் தேர்ப்பாகனுக நியமித்ததும்)

அந்த நாகம மறைந்தவுடன, நிஷ்டையுன நளன புறப்பட்டுசசென்று பத்தாவது நாளில ருதுபர்ணனுடைய நகரத்தில துழைநதான. அவன், 'நான் பாஹுகனென்னும பெயரையுடையவன. குதிரைகளை நடத்துவதில எனக்கு ஒபபான ஸமர்த்

1 'பிராம்மணாகளிடமிருநதும பயமிலலை' என்பது வேறுபாடதின் பொருள.

தன் பூமியில் இல்லை. சிரமமான காரியங்களிலும் உபாயங்களிலும் என்னுடன் நீங்கள ஆலோசிக்கலாம. உணவுப பொருளகளைச் சமைப்பதையும பிறரைவிட விசேஷமாக அறிவேன இந்த உலகதிலுளள சிறபங்களையும் மற்றும செயய மிக அரிய யாவற்றையும செய்ய முயலுவேன. ஓ! ருதுபாண! எனனைப் போஷிக்கக் கடவாய்' எனறு சொலலிக்கொணடு (ருது பர்ண) ராஜனை அடைந்தான். பூமிக்குப்பதியே! பிறகு, நளனுல இவ்விதம சொலலப்படட அந்த ருதுபர்ணராஜன், அவனைப பாரதது மனததில மிகக பரீதியை அடைநது, 'ஓ! பாஹுக! (இங்கே) வலிபபபாயாக. உனககு கேஷமமுணடாகுக. இவறறையெல்லாம செய்வாய. எனக்கு எபபொழுதும விரைவாகச (சவாரி) செலவதில் எணணம முக்கியமாக இருக்கிறது. அபபடிபபடட எனனுடைய குதிரைகள் விரைவாகச செல்லக்கூடிய உபாயத்தைச செய. குதிரைகளுககுத தலைவனுயிரு. உனக்குப் பதினுயிரம் (பொன) சமபளம. ஓ! பாஹுக! உனககு எப்பொழுதும வார்ஷ்ணேயனும் ஜீவலனும் அருகிலிருந்து ஏவினவைகளைச் செய்வா. இவாகளுடன் கூடி மகிழுவாய. என்னிடததில் வசிகக கடவாய்' எனறான. இவவிதம அவனால சொலலபபட்ட நளன் வார்ஷ்ணேயனுடனும் ஜீவலனுடனும ருதுபர்ணனுடைய அந்த நகரததில கௌரவிக்கபபட்டவனுகி வஸிததான்.

அந்த அரசன், அங்கே தமயநதியைச் சிநதிததுகொணடு மாலைதோறும், 'இரஙகப்படததக்க அவள பசிதாகஙகளால் பீடிகபபட்டவளும கலைததவளுமாகி அந்த மநதனுடைய செயலை நினைததுக்கொணடு எங்கு படுத்திருக்கிறளோ? எவனை அடைந்து சேவிககிறளோ?' (என்ற பொருளுளள) இநத ஒரு சுலோகததைச் சொலலிக்கொணடு வநிததான. இவ்விதம் சொலலுகின்ற அரசனை ராதரியில் ஜீவலன், 'ஓ! பாகுக! எபபொழுதும எவளைகுறிதது [1] இவ்விதம் சோகிக்கின்றய? எவளைகுறிதது இவ்விதம் துககிக்கின்றயோ அவள் யாருடைய ஸ்திரீ என்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன' என்று சொனனான. நள ராஜன் அவனை நோக்கிச் சொல்லுறுன்:—'குறைநத அறிவுளள ஒருவனுக்கு மிக்க பிரியமான ஒரு ஸ்திரீ இருநதாள். அவனும அவளுக்கு மிகக ப்ரியமானவன். அந்த மந்தன, ஒரு காரணததினுல் அவளைவிட்டுப பிரிநதான். பிரிந்த மதிகெட்ட

1 'ஏவம்' என்று பாடம கொளளபபட்டது.

அவன் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி அலைந்து திரிகிறான். அவன் சோகத்தால் வாட்டப்படுகின்றவனும் ஒய்வற்றவனுமாகி இரவும் பகலும அவளை நினைத்துக்கொண்டு இராக்காலத்தில ஒரு ஸாலமரத்தைக் கானம செய்கிறான. அவன பூமிமுழுதும் சுற்றிக கொண்டு ஓர இடத்தில் ஒன்றை அடைந்து, (துக்கத்திற்குத) தகாதவனாயினும அந்தத்துக்கத்தைத திருப்பவுமே நினைத்துக்கொண்டு வஸிக்கிறான். கஷ்டத்திலும் காட்டில அந்தப புருஷனைப் பின் தொடர்ந்தவளும அறப்பாக்யமுள்ள அவனால விடப்பட்டவளுமான அந்த ஸதிரீயோ உயிருடனிருப்பது அரிது தனிமையான வளும் சிறுமியும அறியாதவளும் தேடுகின்றவளும அவ்விதம் தேடுவதற்குத் தகாதவளும் பசிதாகம் மேலிட்ட அங்கமுள்ளவளுமான (அவள்) ஜீவிப்பது அரிது. ஐயா! எப்பொழுதும துஷ்ட மிருகங்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றதும பயங்கரமாயுள்ளதுமான பெரிய காட்டில, (அவள), அற்ப புத்தியுள்ளவனும அற்பபாக்யமுள்ளவனுமான அவனால விடப்பட்டாள்' என்றான். இவ்விதம நைஷத ராஜன் தமயந்தியை நினைத்துக்கொண்டு அவ்வரசனது வீட்டில் அஜ்ஞாத வாஸத்தைச் செய்தான்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமராஜன் நளதமயந்தியரைத் தேடும்பொருட்டுப் பிராம்மணர்களைப் பல தேசங்களுக்கும் அனுப்பியதும், ஸுதேவனென்னும் அந்தணன் சேதிராஜன் அரண்மனையில் தமயந்தியைக் கண்டதும், தமயந்தி அந்தணனிடம் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு பேசுவதைக் கண்ட அரசன்தாய் தமயந்தியின் தலைமுதலியவற்றை அவனிடம் கேட்டதும்)

நாடு கவரப்பட்ட நளன் பார்யையுடன் காணுமற்போன போது, பீமராஜன் மந்திரிகளுடன் கூடிப் பலமுறை ஆலோசனை செய்தான். எல்லாப் பிராமணர்களையும் வரவழைத்துப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானான்: 'எந்தப பிராமணன் தமயந்தியையும் நளனையும் எல்லாப் பக்கத்திலும் தேடிக் காண்கிறானோ அந்த

அந்தணனுக்கு [1] அக்ரகாரத்தையும் பட்டணத்திற்கு ஒப்பான கிராமத்தையும் கொடுப்பேன்; நூறுயிரம் பசுக்களையும் கொடுப்பேன்' எனறு தவிஜோத்தமர்களான எலலாப் பிராமணர்களையும் அழைத்துச் சொல்லி, அவரிருவரையும் பார்க்கும விருப்பததால் அப்பொழுது பயணப்படுதினன். பீமன், நிரமபின தனதத்தைக் கொடுதது, 'நளனையும் என பெண்ணன தமயந்தியையும் தேடுங்கள. நளன் அறியப்பட்டு இந்தக் காரியம் நிறைவேறினவுடன், உங்களுள் அவ்விருவரையும் அழைதது வருபவனுக்கு ஆயிரம்பசுக்களைக் கொடுப்பேன். அக்ரகாரங்களையும் பட்டணததிறகு ஒப்பான கிராமத்தையும தங்கத்தையும் அப்படியே வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் கொடுப்பேன். தமயந்தியையாவது நளனையாவது இங்கு அழைததுவர முடியாமற்போனாலும் அறியப்பட்ட மாத்திரததிலும் ஆயிரம்பசுக்களாகிய தனத்தைக் கொடுப்பேன' என்று அவர்களுக்குக் கடடளையிட்டான். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த அந்தணர்கள் சந்தோஷமடைந்தவர்களாகிப் பட்டணங்களிலும் தேசங்களிலும் மனைவியுடன் கூடின நளனைத் தேடிக்கொணடு எல்லாதிகுக்களிலும் சென்றனர்; நளனையாவது பீமபுத்திரியையாவது ஓர் இடத்திலும் பார்க்கவில்லை. பிறகு, தேடுபவனன ஸுதேவனென்று பெயருள்ள அந்தணன், சேதிபுரியில அரசன் மாளிகையில் தமயந்தியைக கண்டனன். ராஜமாதாவும அந்தத தமயந்தியைக் கொண்டே பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுவித்தாள். ஸுதேவனும் போஜனததிறகாக அஙகேயே பிரவேசிததான். இளைத்தவளும் நிறம்மாறினவளும் அழுக்கடைநதவளும் கணவனைப் பிரிந்ததுயரை முக்கியமாக உடையவளும் புகைக்கூட்டத்தால் சூழபபட்ட அக்னியின் காந்தியைப் போலச் சிறிது பிரகாசித்தும் ஒப்பற்றதான ரூபத்துடன்கூடியவளும் நீண்டகண்ணுள்ளவளும் மிக்க அழுக்கடைந்து இளைத்திருப்பவளுமான அவள் [2]அரசனுடைய வாழததுக்காலததில் ஸுகந்தையுடனிருப்பதைக் கண்டு அடையாளங்களால் ஆராய்ந்து தமயந்தியென்று ஊகிததான்.

ஸுதேவன், 'இந்தஸ்திரீ முன் என்னால் காணப்பட்ட உருவமுள்ளவளாக இருக்கிறாள். லோகததிற்கு அழகான லக்ஷ்மி

---

1 'அகரம் = பிராம்மண போஜனம்; அதற்காக அரசன் சொததிலிருந்து ஒதுகிவைகபபடும் நில முதலியவை அக்ரகாரம்' என்பது பழைய வுரை. 2 'புண்யாஹவாசநே ராஜ்ஞ:' என்பது மூலம்.

போன்றவளும், பூர்ண சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளும் [1] ஸ்யாமையும், அழகிய வட்டமான கொங்கையுடையவளும், ஒளியால் எல்லாத்திக்குக்களையும் இருளற்றவையாகச் செய்கின்றவளும, தேவியும், அழகிய பத்மம்போன்ற நீண்டகண்ணுள்ளவளும், மன்மதனுடைய ரதிதேவியைப்போன்றவளும், எல்லா உலகததிற்கும் பூர்ணசந்திரனின் காநதியைப்போல விருப்பமானவளும், அநத விதர்ப்பதேசமாகிற குளததினின்றும் தெய்வக்குற்றததால் வெளியில் எடுக்கப்பட்டதும அழுககினாலும் சேற்றினாலும் பூசப்பட்ட அங்கமுள்ளதும் மிக வாடினதுமான தாமரைக் கொடியைப் போன்றவளும, ராகுவால விழுஙகப்பட்ட சந்திரனையுடைய பூர்ணிமை ராததிரியைப் போன்றவளும், பதியைப் பிரிந்த சோகத்தால் கலங்கினவளும், நீர்பபெருககுக் குறைந்த நதியைப் போல எளிமையுற்றவளும், தாமரையிலைகளும மலர்களுமழிந்ததும் பயமுறுத்தப்பட்ட பக்ஷிகளையுடையதும யானையின் துதிக்கையால் பீடிக்கப்பட்டுக் கலஙகினதுமான தாமரைததடாகததைப் போன்றவளும், ஸுகுமாரியும், நன்கு அமைந்த அஙகமுள்ளவளும், ரதனங்களாலிழைக்கப்பட்ட மாளிகையில் வசிக்கததககவளும், களைந்தெறியப்பட்டுச சூரியனால் காய்கின்ற தாமரைக் கொடிபோன்றவளும், ரூபத்துடனும் பெருந்தன்மையுடனும் நற்குணததுடனும் கூடியவளும், அலஙகாரததிற்குத் தக்கவளாயினும் அலங்கரிக்கப்படாதவளும், ஆகாயததில் கறுததமேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட புதிதான சந்திரகலையைப்போன்றவளும், ஸுகங்களும் இஷ்டானுபவங்களுமிலலாதவளும், பந்து ஜனததைப் பிரிநதவளும், சரீரம் இளைததும பர்த்தாவைப் பார்க்க விருப்பததால் (அதனைத) தரிக்கின்றவளுமான இந்தத தமயந்தியைக் கணடு, இப்பொழுது கிருதார்த்தனாயினேன். ஸ்திரீக்குப் பூஷணமில்லாவிடினும் பார்த்தாவே மேலான பூஷணமன்றோ? பிரகாசிக்கின்ற இவளோ அழகுள்ளவளாயிருந்தும் கணவனைப்பிரிந்

---

[1] இதறகு, கருமைநிறமுளளவள், நடு யெனவனததிலிருப்பவள, மககளைப பெறாதவள, காளி, அறுகு, மஞசள, அவுரி முதலிய பல பொருளகளுணடு. 'குளிாகாலததில இனிய சூடுளளவையும கோடைககாலததில இனிய குளிாசசியுளளவையுமான அஙகஙகளும் புடமிட்ட பொன்போன்ற நிறமுமுளள ஸ்திரீ' எனறு கூறி இதனை விளக்க ஒரு சுலோகமும காட்டுவர் படடி காவிய உரைகாரருள் ஒருவரான பரதமலலிகா. விரிவை இவா அந நூலுககுச செயதுள்ள முக்தபோதவுரையில காண்க.

திருததலால் பிரகாசிச்சகவில்லை. நளன் இவளைப்பிரிந்தும் சோகத் தால் வாடாமல் தன் சரீரததை வைததிருக்கிறுனதலால் மிகவும் செயற்கரியசெயலைச் செய்கிறுன. கருமையான கூந்தலின் நுனி யுள்ளவளும் தாமரைமலர்போல நீண்டகண்ணுள்ளவளும் ஸுகத திறகுததகவளுமான இவளைத துயரமடைந்தவளாகக்கணடு எனது மனமும் கலங்குகின்றது. அழகுள்ள இந்தப் பதிவ்ரதை யானவள் ரோகிணி சந்திரனை அடைவதுபோலக் கணவனை அடைந்து துககத்தின்கரையை எப்பொழுதுதான் கடப்பாளோ? நாட்டை இழந்த ஓர் அரசன் திரும்பவும் நாட்டை அடைநது மகிழ்வதுபோல நளன இவளை மறுபடியும் அடைவதால் மகிழ்ச் சியை அடைவான். இது நிசசயம். ஒத்த ஒழுகைகமும பிராயமும் உள்ளவளும் ஒத்தநற்குலததுடன் கூடினவளுமான தமயநதிக்கு நளன் தகுதியானவன. கருமையான கண்ணுள்ள இவளும் அந்த நளனுக்குத் தகுதியானவள. அளவிடமுடியாதவனும் வீர்யமும் பலமுமுளளவனுமான அநத நளனுடைய மனைவியும பதியைப்பார் க்க விருபபமுளளவளுமான இவளைத தேற்றுவது எனது கடமை. பூர்ணசநதிரனபோன்ற முகமுள்ளவளும துககததைப பார்ததே இராதவளும துக்கததால பீடிக்கப்பட்டவளும கவலையும அழுகை யும மேலிட்டவளுமான இவளை யான் தேறுதல் செய்கிறேன்' என்று ஆலோசிததான்.

இவ்விதம ஸுதேவன் என்ற பிராம்மணன், பற்பலகாரணங்க ளாலும அடையாளங்களாலும் அவளைத தமயநதி என்று நிச்சயித தப் பிறகு அருகில் போய், 'ஓ! தமயந்தி! நான் உன்பிராதாவுக்கு இனிய நணபனை ஸுதேவன்; பீமராஜனுடைய சொலலால உன னைததேடுவதற்கு இங்கு வநதேன். ஓ! அரசியே! உன்பிதாவும் மாதாவும் உன்ஸகோதரர்களும் சுகமமாயிருகின்றனர். அங் கிருப்பவர்களும் நீணடஆயுளுள்ளவர்களுமான உன்மக்களும சௌ கயமே. பந்துககூட்டங்களும் உன் நிமிததம் உயிரை இழந்தவர்கள் போல இருக்கின்றூர்கள். நூற்றுக்கணககான பிராமமணர்களும் (உன்னை) தேடிக்கொண்டு பூமியைச சுற்றுகின்றனர்' என்றான். ஓ! யுதிஷ்டிர! தமயந்தி, அந்த ஸுதேவனை அறிந்துகொண்டு, தன்னுடைய அநத எலலா நணபர்களையும்பறறிக் கிரமமாகக் கேட் டாள. ஓ! அரசனே! தமயந்தி பிராதாவுக்கு இஷ்டனும் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டனுமான ஸுதேவனைபபார்த்துச் சோகததால் விரைது பீடிகசபபட்டவளாகி மிசவும அழுதாள். ஓ! பாரத! தனிமையில்

ஸுதேவனுடன் பேசுகிறவளும் அழுகிறவளுமான அவளை ஸுநந்தையானவள் கண்டு, பிறகு, துன்பமுற்று வருந்தி, 'ஸைரந்திரியானவள் பிராம்மணனுடன மிக அழுகிறாள. வேண்டுமானால், வந்து அவளை அறிவாயாக' எனறு தன் தாயாருக்குச் சொலலியனுப்பினாள். பிறகு, அப்பொழுது சேதிபதியான அரசனின் தாயானவள் அந்தப்புரத்தினினறும் அநதச்சிறுமி பிராமமணனுடனிருந்த இடத்திறகுப் போனாள். வேந்தனே! பிறகு, ராஜமாதா, ஸுதேவனை அழைத்து, (இந்த) ஸைரீ எவனுடைய மனைவி? எவனுடைய மகள? அழகியகண்ணுள்ள இவள உறவினரிடமிருந்தும் கணவனிடமிருந்தும் எவ்விதம் காணுமற்போனாள? அந்தணனே! இவ்விதம் இருக்கின்ற பதிவரதையானவள உனனால் எவவிதம அறியப்பட்டாள்? இவற்றையெல்லாம் மீச்சமினறி உன்னிடமிருந்து கேட்க விரும்புகின்றேன். தேவரூபமுள்ள (இவளைக்) கேட்கின்ற எனககு உணமையாகச சொல' எனறு வினவினாள். ஓ! அரசனே! இவவிதம அவளால் வினவப்பட்ட பிராமமணஸ்ரேஷ்டனை ஸுதேவன், ஸுகமாக உட்காரநது, தமயநதியின உணமையைச் சொலலலானான.

அறுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அரசன்தாயி ஸுதேவனால் தமயந்தியின் உணமையை அறிந்து அவளுக்கிருந்த மச்சத்தாலும் தமயந்தியென்று நிச்சயித்து அவளைத் தகப்பனிடம் அனுப்பியது.)

ஸுதேவன், 'தர்மாதமாவும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனுமான பீமனென்பவன விதர்ப்பதேசததரசன். கல்யாணியான இவள் தமயந்தியென்று பெயர்பெற்ற அவனுடைய மகள். வீரஸேனபுத்திரனாகிய நளனென்பவன நிஷததேசத்தரசன். இந்தக் கல்யாணி புதநிமானும புணயஸுலோகனுமான அவனுடைய மனைவி. பெரியமனமுள்ளவனும் பிராதாவினால் சூதாட்டததால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் நாட்டைப் பறிகொடுததவனும தமயநதியுடன சேர்ந்து போனவனுமான அவன ஒருவராலும அறியப்படவிலலை. அபபடி (தேடிவந்த) நாங்கள் தமயந்தியினிமித்தம் இந்தப் பூமிமுழுவதும ஸஞ்சரிசகின்றோம. ஓ! தேவி! அப்படிப்பட்ட இந்தச சிறுமி உன்னுடைய வீட்டில அடையப்படடாள்.

ரூபத்தால் இவளுக்கொப்பான மானிடப்பெண் இல்லையன்றே? ஸ்யாமையான இவளது புருவங்களின் நடுவில் உடன் பிறந்த தும் மேலானதும் தாமரைமலர் போன்றதும் மறைந்ததுமான இந்த மறுவானது, இவளது அழுக்கால் மறைக்கப்பட்டு மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரன்போல என்னால் பார்க்கப் பட்டது. இவள் எல்லாரிலும் சிறந்து விளங்குவளென்பதறகு அடையாளமாகப் பிரம்மாவால் அமைக்கப்பட்ட இது (வளர் பிறை) பிரதமையால் தெளிவாகத் தெரியாத சந்திரகலைபோல நன்கு விளங்கவில்லை. இவளுடைய சரீரமானது அழுக்கால் மிகப் பூசப்பட்டிருந்தும் ரூபம் மறைந்துபோகவில்லை; (நீராட்டமுதலிய) சுதந்திகள் செய்யப்படாமலிருந்தும பொன்போல விளங்குகின்றது. சிறுமியான இந்தத தேவி, மறைக்கப்பட்ட அக்கினியானது சூட் டினால் அறியப்படுவதுபோல இந்தச் சரீரத்தாலும இந்த மச்சத தாலும் குறிப்பிக்கப்பட்டு என்னால் அறியப்பட்டாள' என்றான்.

ஓ! அரசனே! அந்த ஸுதேவனுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஸுநந்தை மச்சத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த அழுக் கைத் துடைத்தாள். அந்தத தமயந்தியினுடைய அந்த மறுவா னது, அழுக்குப் போக்கபபட்டவுடன், மேகமற்ற ஆகாயத்தில் சந்திரன் விளங்குவதுபோல மிக விளங்கிற்று. ஓ! பாரத! மச்சத தைக் கண்டவுடன், ஸுநந்தையும் ராஜமாதாவும் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு முகூர்த்த காலம் அழுதுகொண்டு நின்றனர். ராஜ மாதா கண்ணீரைவிட்டுக்கொண்டு, மெள்ள, 'இந்த மறுவினால் என் உடன்பிறந்தாளின் பெண்ணென்று குறிப்பிக்கப்பட்டவளாகி ருய. ஓ! அழகிய தோற்றமுள்ளவளே! நானும் உன் தாயும், தசார்ணதேசாதிபதியும் மகாத்மாவுமான ஸுதர்மாவென்ற அர சனுடைய பெண்கள். அவள பீமராஜனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டாள். நானை வீரபாகுவேந்தருக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். தசார்ண தேசத்தில என் பிதாவின வீட்டில நீ பிறந்ததை நான் பார்த தேன். ஓ! அழகியவளே! உனக்கு இதுவும் பிதாவின் வீடுபோன் றதே. தமயந்தி! இந்தச் செல்வம் எனக்கு எவ்விதமோ அவ்வி தமே உனக்கும்' என்னும் இதனைச் சொன்னாள். மன்னவ! தம யந்தி, சந்தோஷமுள்ள மனதுடன் அந்த மாதாவின் ஸுஹார்த நியை வணங்கி, 'அறியப்படாதவளாயிருந்தும் வேண்டிய எலலா வஸதுக்களாலும் திருப்தி செய்யப்பட்டவளும் எப்பொழுதும் உன் னால காப்பாற்றப்பட்டவளுமாகி உன்னிடத்தில் ஸுகமாக வாஸஞ

செய்தேன். ஸுகவாஸதிலிருந்து மிக்க ஸுகமானவாசம் உண்டாகப்போகின்றது. இதில் ஸந்தேகமில்லை. தாயே! நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவாய். குழந்தைகளான எனனுடைய பிள்ளையும் பெணணும் அழைததுப் போகப் பட்டு அங்கு வஸிக்கின்றார்கள். பிதாவையும் என்னையும் பிரிந்தவர்களும் துயரததால் பீடிக்கப்படுகினறவர்களுமான அவர்கள் எவ்விதம் இருக்கின்றார்களோ? விதர்பபதேசதிற்கு விரைந்து செல்ல விரும்புகிறேன். என்னிடதில் சிறிதும் ப்ரியதைச்செய்ய விருமபுவாயானால இநத விஷயத்தில் எனகு வாகனத்தைக் கட்டளையிடுவாயாக' என்னும் இந்த வசனதைச சொன்னாள்.

ஓ! அரசனே! பாதபஸ்ரேஷ்ட! பிறகு, தாயின் ஸஹோதரியான ராஜமாதா களிப்புற்று, 'சரி' எனறே அவளுக்குச் சொல்லிப் புததிரனுடைய அனுமதிப்படி, பெரிய சேனையால் காக்கப்பட்டவளும், சோபையுள்ளவளுமான (அவள்) நல்ல அன்னத்துடனும் பானததுடனும் வஸதிரஙகளுடனும் கூடியவளாக மனிதரால் சுமக்கப்படும் வாகனததுடன் அனுப்பினாள். பிறகு, அழகிய அவள் விரைவாகவே விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தாள். பந்துஜனங்களனைவரும் மிக்க களிப்புற்று அவளைப் பூஜை செய்தனர். ஜனதிப! புகழ்பெற்ற தமயந்திதேவி, உறவினர்களும் அந்தக் குழந்தைகளும் மாதாபிதாக்கள் இருவரும் தோழியரனைவரும் மற்றயாவரும் க்ஷேமமாயிருப்பதைக் கண்டு, தேவதைகளையும் பிராமணர்களையும் சிறந்த முறையுடன் பூஜைசெய்தனள். அரசனும் பெண்ணைக் கண்டு ப்ரீதியுள்ளவனாகி உடனே ஸுதேவனை ஆயிரம் பசுக்களாலும் கிராமத்தாலும் தனததாலும் திருப்தி செய்தனன். ஓ! அரசனே! அந்த ஸ்திரீ பிதாவின் அந்த வீட்டில் இரவு வாஸம் செய்து ஸ்ரமத்தைப் போக்கிகொண்டவளாகி மாதாவை நோக்கிப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானாள்.

அறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தியால் அனுப்பப்பட்ட அந்தணர்கள் நளனைப் பலவிடங்களிலும் தேடியது.)

தமயந்தி, 'தாயே! உனக்கு உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். என்னை உயிருடனிருக்க விரும்புவையாயின், நரவீரரான நளராஜ

ரை வரவழைப்பதில் திரும்பவும் முயற்சி செய்வாயாக' என்றாள். தமயந்தியால அவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அரசியான அந்தத தேவி யும, மிக்க துக்கததை அடைந்தவளும கணணீரால் மறைகபப்பட்ட வளுமாகி, உததரம ஒன்றும சொல்லவில்லை. அப்பொழுது, அந்த அவஸதையையுடைய அவளைக் கணடு அந்தப்புரம முழுதும், 'ஆ! ஆ!' எனனும ஒலிமிகததாகி மிகவும் அழுதது. பிறகு, பீமமஹாராஜனை நோககி (அவனுடைய) மனைவி, 'ஓ! மனிதரைக் காபபவரே! தமயந்தி பாததாவைக்குறிதது மிகத்துயரப் படுகிறாள. விபுவே! அவள் வெட்கததை விலககித தானே சொல்லினள். உமது வேலைக்காரர்கள புணயஸ்லோகனை நளனைக் காண முயலக்கடவர்' என்றாள். அவளால் தூண்டப்பெற்ற அரசன் தன்வசததிலிருக்கின்ற பிராம்மணாகளை, 'நளனைப்பார்க்கும் விஷயததில முயற்சிசெய்யுங்கள்' என்று சொல்லி எல்லாத திசைகளிலும் அனுபபினன். பிறகு, அந்த ப்ராம்மணர்கள, அப் பொழுது விதர்ப்பாதிபதியின் உததரவினால் புறப்பட்டுத தமயநதியிடம [1] வந்து, 'நாங்கள் நளனைத தேடப் புறப்பட்டோம' என்று சொல்லினர். பிறகு, தமயநதி, அவர்களைப்பார்ததது, 'எல்லாராஜ்யங்களிலும ஜனக்கூட்டங்களிலும் ஆங்காங்கு, 'சூதாடியே! காதல! தூங்குகினறவளும் காதலியுமான நாயகியான என்னைக் காட்டில் விட்டு என பாதிஆடையைக் கிழிததுக்கொணடு நீ எங்கே போயினை? அந்தச சிறுமி உன்னால காணப்பட்டது போலவே பாதி ஆடையால் சுற்றப்பட்டவளும மிக எரிக்கப்படுகிறவளுமாகி உன்னை எதிர்பார்ததுக்கொண்டிருககிறாள். ஓ! அரசனே! தேவ! அந்தச் சோகததினால் எப்பொழுதும அழுகினற அவள் விஷயததில் தயை செய். மறுமொழியையும சொல' என்ற இந்த வார்ததையை அடிக்கடி சொலலுங்கள்' எனறு சொலலி, 'காற்றால் அசைக்கப் படுகின்ற நெருப்பானது காட்டை எரிக்குமனறே? மனைவியானவள் கணவனால் எப்பொழுதும போஷிக்கப்படத தகுந்தவளும் காக்கப்படத தகுந்தவளுமன்றே? தர்மததை அறிந்திருக்கின்ற உத்தமனை உனக்கு யாது காரணததால் அவ்விரண்டும் இல்லாமற்போயின? புகழ்பெறறவனும் புததிமானும நற்குலத்தில் உதித்தவனும் எப்பொழுதும் தயையுடன் கூடியவனுமான நீ என் பாக்கியக்குறைவினால் தயையற்றவனாயினையென்று ஸந்தேகிக்கிறேன். புருஷப்புலியே! ஆனதுபற்றி, என்விஷயததில தயை செய்வா

1 வேறு பாடம்.

யாக. மனிதரிற் சிறந்தவனே! குரூரமில்லாமையானது மேலான தர்மமெனறு உன்னிடமிருந்தனரே என்னால கேட்கப்பட்டது' எனபதையும, இப்படி எனனிடதஇில தயை செய்யக்கூடியவாறு மற்றதையும் சொலலக்கடவீர். இவவிதம சொலலுகின்ற உங்களுக்கு ஒருவன மறுமொழி சொல்வானனால, 'அவன் யார்? எங்கு இருகிறான?' என்று அமமனிதனை எவ்விதததாலும் நீஙகள் அறிய வேண்டும. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களே! எநத மனிதன் இவ்வித வார்தையைக் கேட்டு மறுமொழியைச சொல்லுவனோ அவனது அநத வார்தையைக் கிரகிதது வந்து எனகுத தெரிவிக்க வேண்டும். நீங்கள், அஜாக்ரதையிலலாதவர்களாகி, பீமராஜர் உதரவால் ஸஞசரிப்பதையும் திரும்பி இஙகு வருவதையும் எவரும் அறியாதபடி செயயவேண்டும. அவன தனமுள்ளவனாயிருந்தாலும், அல்லது தனமற்றவனாயிருந்தாலும், அல்லது சகதியறறவனாயிருந்தாலும் அவனது தொழிலை அறிநதுவாகவடவீர்' என்றாள.

ஓ! அரசனே! இவ்விதம சொலலக்கேட்ட அநதபராம்மணர்கள், அவ்விதம துகமடைந்த நளனை தேடுவதற்கு அபபொழுது எல்லாத திக்குக்களிலும் சென்றார்கள. ஓ! வேந்தனே! அந்தப் பிராமணர்கள் ராஜ்யஙகளுடன கூடின பட்டணஙகளிலும் கிராமங்களிலும் இடைச்சேரிகளிலும அவ்விதமே ஆஸ்ரமஙகளிலும தேடியும் நளனைக் காணவிலலை. ஜனாதிப! பிராமணாயாவரும தமயந்தியால் சொல்லப்பட்ட அந்த வாக்கியததையும் ஆங்காங்கு (உள்ளவர்கள) கேட்கச் சொல்லினர்.

அறுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பர்ணதனென்னும் பிராம்மணன் நதுபர்ணனது அரண்மனையில் பாஹுகன் கேட்கத் தமயந்தியின் சொல்லைச் சொல்லியதும், அவன் தனிமையில் பர்ணதனுக்கித மறுமொழி சொல்லியதும், பர்ணதன் திரும்பி வந்து தமயந்திக்கு அதனைத் தெரிவித்ததும், அவளால் ஸந்தேகித்து அனுப்பப் பட்டஸுதேவன் அயோத்தி சென்று, மறு நாள் தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரமென் பதை நதுபர்ணனுக்குத் தெரிவித்ததும்.)

பிறகு, நீண்டகாலஞ் சென்று, பர்ணதனென்னும் பிராம்மணன், (விதர்பப) நகரததைத திரும்பவும அடைந்து தமயந்தியை

நோக்கி இவவார்த்தையைச் சொல்லினன் : 'ஓ! தமயந்தி! இரவும் பகலும நளனைததேடுகினற நான அயோததி நகரததை அடைந்து [1] பாகஸ்வரி என்னும் ருதுபர்ணனை அடைநதேன். சிறந்த நிற முளளவளே! மிக்க பாக்யசாலியான ருதுபர்ணன் ஜனக்கூட்டததில உனது வாகயததை நீ சொலலியபடி கேட்கச் செய்யப் பட்டான. எனனால அடிககடி சொல்லப்பட்டும் அதைககேட்டு ருதுபர்ணராஜனும ஒன்றும சொலலவிலலை; ஸபையிலுளள ஒருவனும சொல்லவிலலை. அரசனால் விடையளிககப்பட்ட என்னிடம் ஏகாநதததில ருதுபர்ணனுடைய வேலைககாரனும் பாஹுகனென்னும் பெயரினால் பிரஸிததிபெறறவனும அந்த நரேந்திரனுக்குத் தேர்ப்பாகனும விகார வடிவமுள்ளவனும் குறுகிய கையுள்ளவனும் வாகனஙகளை விரைந்து செலுத்துவதில் வல்லவனும உணவுப் பொருள்களை நன்கு சமைப்பவனுமான ஒருவன் பேசினன். அவன் மிக்க பெருமூசசெறிந்தும அடிக்கடி அழுதும் என்னைக் குசலத்தைக்கேட்டுமே, பிறகு, 'குலஸதிரீகளான பதிவ்ரதைகள் கஷ்டத்தையடைநதாாகளாயினும் தமமைத தாமாகவே காக்கின்றனர். (அவர்களால) ஸவாக்கம ஜயிககப்பட்டதென்பதில் ஸம்சயமில்லை. மேலான ஸதிரீகள் பர்ததாக்களால விடப்பட்டார்களாயினும் ஒருபொழுதும கோபியார்; ஒழுககததைக் கவசமாகவுடைய பிராணன்களைத தரிக்கின்றார்கள். கஷ்டததிலிருபபவனும மூடனும் ஸுகததிலிருநது நழுவினவனுமான அவனால் விடப்பட்ட விஷயத்தில் அவள் கோபிபபது தகாது. உணவை விரும்பினவனும் பறவைகளால ஆடை கவரபபடடவனும் மனோவியாதிகளால எரிக்கப் படுகினறவனுமான (அவன) விஷயததில ஶயாமையானவள் கோபிபபது தகாது. மரியாதை செய்யப்பட்டவளாயிருந்தாலும், மரியாதை செயயபபடாதவளாயிருந்தாலும் ஶயாமையானவள், அவ்விதம போனவனும ராஜயததை இழந்தவனும் செல்வமற்றவனுமான பர்ததாவைக கணடு கோபிப்பது தகாது' என்று இதனைசசொன்னான். அவனது அந்த வார்ததையைக் கேட்டு நான் விரைவாக இஙகே வந்தேன். கேட்டு, நீ உன் விருபபப்படி செய்; அரசனுக்குமே தெரிவிபபாயாக' என்றான்.

ஓ! மனிதர்க்கதிபதியே! தமயந்தி, பர்ணாதனுடைய இந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, நீர்நிரம்பின கண்ணுள்ளவளாகி ரஹஸ்யமாக

---

1 'பாஙகாஸுரி' என்பது வேறு பாடம. 'பங்காஸுரன குமாரன்' என்பது இஙகிலீஷ் மொழிபெயாபபு.

மாதாவையடைந்து, 'தாயே! பீமராஜரிடததில் இந்த விஷயததை ஒருபொழுதும தெரியப்படுததக் கூடாது. நான உன் முன்னிலையில் ஸுதேவனென்கிற பிராமமண ஸரேஷடனை ஏவுவேன. எனக்குப் பிரியததை விருமபுவாயானால் பீமராஜர் எனது அபிபராயததை அறியாதபடி நீ செய்யவேணடும. தாயே! ஸுதேவனால் (கடவுள் வணகக முதலிய) எவ்வித மஙகளததைச செய்து சீககிரம் பந்துக்களைக் குறிதது நான அழைததுவரபபெற்றேனோ அவ்விதமஙகளததுடனே இப்பொழுது ஸுதேவன ருதுபாணனுடைய பட்டணததில் வஸிககினறவரும பகைவரை அடககுகினறவருமான நளராஜரை அழைததுவர இஙகிருநது அயோதயாபுரிககுச செல்லக்கடவன; தாமதம் வேணடாம' எனறு சொன்னாள்.

பிறகு, விதாபபன்குமாரியான தமயநதி ஸரமபரிகாரம செய்து கொண்ட தவிஜ ஸரேஷ்டனான பாணாதனை மிகக தனததால ஸமமானம்செய்தாள். மிகக தனததால பூஜைசெய்து அவனை நோககி, 'ஓ! அந்தணரே! நளராஜர் இங்கு வநததும திருமபவும உமககுப பொருளைத் தருவேன். ஓ! தவிஜோததமரே! மற்றவன செய்யமுடியாததும நான் பர்ததாவுடன விரைவில சேரததக்கதுமான (மிகக) உபகாரம எனககு உமமாலனறோ செய்யப்பட்டது?' என்றும் கூறினள். பிறகு, இவ்விதம் சொல்லக் கேட்டவனும விருப்பம் நிறைவேறியவனும் நல்ல பெரிய மனமுள்ளவனுமான அவன் மிக்க மங்களமான ஆசீர்வாதங்களால் தமயநதியைத தேற்றி வீட்டை அடைந்தான்.

ஓ! யுதிஷ்டிர! பிறகு, தமயந்தி, ஸுதேவனை வரவழைதது, துகக சோகங்களுடன் கூடியவளாகி, மாதாவின எதிரில், 'ஓ! ஸுதேவரே! (அயோதயா) நகரியை அடைந்து, அயோதயா வாஸியான ருதுபர்ணராஜனிடம், 'பீமபுததிரியான தமயநதி வேறு பர்ததாவை அடையவிருபபமுள்ளவளாகி மறுபடியும் ஸவயம்வரததில் இருக்கப்போகிறாள். அங்கு எல்லா அரசர்களும அரசகுமாரர்களும் செல்லுகிறார்கள். அப்படியே குறிப்பிடப்பட்ட அந்தக்காலமும நாளைத்தினமேயாகும். பகைவரை அடககுபவனே! இப்படிச் செல்வது உனக்கு முடியுமானால், விரைவாகச் செல்லு. அவள் ஸூரியோதயததில் இரண்டாவது பர்ததாவை வரிககபபோகின்றாள். வீரனான அந்த நளன் உயிருடன் இருப்பதாகவோ மரிதததாகவோ அறியப்படவில்லை' என்றசொல்லைச் சொல்லும' என்றாள். மஹாராஜனே!

பிராம்மணனை ஸுதேவன், அவளால சொல்லப்பட்டபடி, அப் பொழுது ருதுபர்ணராஜனை அடைந்து சொலலினன்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ருதுபர்ணன் பாதகனைத் தேரோட்டச்செய்து வார்ஷ்ணேயனுடன் தமயந்தி ஸ்வயம்வரத்திற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றதும், வார்ஷ்ணேயன் பாதகனது தேரோட்டும் திறமையைப் பார்த்து அவனை நளனென்று சந்தேகித்ததும்.)

நராதிபதினை அந்த ருதுபர்ணராஜன், ஸுதேவன் வார்த்தை யைக்கேட்டு, வார்ஷ்ணேயன் முதலிய ஸாரதிகளை வரவழைத்துப் பாகுகனையும் அழைத்துப் பிராமமணனிடமிருந்து கேட்ட தமயந் தியின் ஸ்வயமவரச செய்தியைச சொன்னை. மெலலிய வாத தையால் இன்மொழி கூறிக்கொண்டு, பாகுகனை நோக்கி, 'குதிரை யின் ததவமறிந்தவனே! ஓ! பாகுக! (முடியுமென்று) எண்ணுவை யாயின், தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்தைக் குறித்து விதர்ப்ப தேசத்துக்கு ஒரே நாளில செல்லவிரும்புகிறேன்' என்று சொன் னன். ஓ! கௌந்தேய! அந்த அரசன இவ்விதம சொலலக்கேட்ட நளனுடைய மனமானது துக்கத்தால வெடித்தது. பெரிய மன முள்ள அவன், 'துக்கத்தால மயக்கப்பட்ட தமயந்தி இவ்விதம ஆகிவிடுவாளா? என்ன? அல்லது, என் விஷயத்தில் இந்தப் பெரிய உபாயம் சிந்திக்கப்பட்டிருக்குமா? கெட்ட எண்ணமுள்ள அற்ப னை என்னால வஞ்சிக்கப்பட்டவளும் எளியவளும் இரங்கப்படத் தக்கவளுமான தமயந்தி கொடுமையைச செய்ய எண்ணங்கொண் டாள்; ஆ! கஷ்டம்! உலகில் ஸ்திரீகளின் இயற்கை சஞ்சலமா னது; எனது குறறமும பயங்கரமானது. சிறிய இடையுடைய அவள் விட்டுப பிரிந்ததால அன்பு நீங்கினவளும் எனது சோகத தால் கலங்கினவளுமாகி (நான் வருவேனென்னும) ஆசையற்ற மையால் இவ்விதம செய்துமிருக்கலாம். அவள் முக்யமாக குழந்தைகளையுடையவளாயிருததலால், ஒரு கால் இவ்விதம் செய் யாமலும் இருக்கலாம். இவ்விஷயதத்தில உண்மையா, பொய்யா என்னும் நிச்சயதத்தைப் போய் அறிவேன். ருதுபர்ணனது விருப் பதத்தை எனகாகவும் யான் செய்கிறேன்' என்று ஆலோசனையும் செய்தான். வாடின மனமுள்ள பாகுகன், இவ்வாறு மனததால்

நிச்சயிததுக் கைகூபபிககொண்டு, ருதுபர்ணராஜனை நோக்கி, 'உனது கட்டளையைச் செய்வதாக உறுதிகூறுகிறேன். மனிதப் புலியே! நராதிப! அரசனே! ஒரேநாளில விதாப்பநகரியை அடைவேன். நாளைததினம ஸூரியோதய காலததில அங்கே விதர்ப்ப தேசததை அடைவாய்' எனனும் இதனைச சொனனான்.

இவ்விதம சொல்லபபட்டஅரசன், சிரிததுககொணடு, பாஹுகனைப பாாதது, 'ஓ! பாஹுக! உன விஷயததில ஸந்தோஷமுடையவனாயிருககிறேன. இபபொழுது உனககு எநதவிருப்பததைச் செய்யக்கடவேன.' என்று வினவினான. பாஹுகன, 'ஓ! ருதுபாண! யான் இந்த வாகனததை ஸிததம செயவேன' என்றான். ஓ! அரசனே! பிறகு, அநதப பாஹுகன், பாகஸவரிராஜனது கட்டளையால குதிரைச்சாலையை அடைந்து குதிரைகளைப பரீக்ஷைசெய்தான். அநதப்பாஹுகன் ருதுபாணனால் பலமுறை விரைவுபடுததப் படடுக் குதிரைகளை அறியவிரும்பி அடிக்கடி ஆலோசனை செய்து மெல்லியவைகளும வல்லமையுள்ளவைகளும நெடுவழி செலவதில் திறமையுள்ளவைகளும காநதியுடனும் பலததுடனும் கூடியவைகளும நலல ஜாதியும நல்ல தனமையுமுள்ளவைகளும் கெட்ட லக்ஷணஙகளிலலாதவைகளும பருததமூககுளளவைகளும் பெரிய மோவாயுளளவைகளும் பததுச் சுழிகளால் சுத்தமானவைகளும் ஸிந்துதேசத்திற்பிறந்தவைகளும காற்றுவேகமுளளவைகளும அங்கங்களால மெல்லியவையாகக காணப்படுகினறவைகளும் வழிச் செலவதில் வேகததினால ஒப்பிலலாதவைகளுமான குதிரைகளைத தேர்ந்தெடுததான். அரசன், பலமற்ற அவைகளைக்கணடு கோபத்துடன்கூடியவனாகி, 'நீ செய்ய விரும்பியது இது என்ன? உன்னால நாம் வஞ்சிக்கததக்கவர்களல்லோம. அற்பமான [1] பலமும் [2] பிராணனுமுளள இந்தக் குதிரைகள் தேரை எவ்விதம் இழுக்கும்? மார்க்கமோ பெரிது. அதுவும் ஒரேநாளில இவ்விதமான குதிரைகளால் எப்படி செல்லததக்கதாகும்?' என்றான். பாஹுகன், '[3] நெற்றியில் ஒன்றும தலையில் இரண்டும் விலாவிலும் அவற்றின் பக்கததிலும இரணடிரண்டும் மார்பில இரண்டிரண்டும் பின்புறத்தில் ஒன்றுமே என அறியததக்க (சுழிகளுள்ள) இந்தக்

---

1 பாரததைப பொறுககும் தனமை. 2 வேகம.

3 முனனே பததுச்சுழிகளெனறு கூறபபடடுளளது. இஙகே பனனிரணடு சொலலபபடுகினறன. இதறகுப பொருள் விளககிவிடடு இநத ஸ்லோகம சில பிரதிகளில் இலலையெனறு பழையவுரை கூறுகிறது.

குதிரைகள் விதர்ப்பதேசததை (நளனே) அடையும். இந்த விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. ஓ! அரசனே! நீ எண்ணுகிற மற்றக குதிரைகளைச் சொல். அவைகளை உனக்காகப் பூட்டுகிறேன்' என்றான். ருதுபர்ணன், 'ஓ! பாஹுக! நீயே குதிரையின் தனமையை அறிந்தவனும ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிறாய். நீ எவைகளைத திறமையுள்ளவைகளென்று எண்ணுகிறாயோ அவைகளையே விரைவில் பூட்டுவாயாக' எனறான்.

பிறகு, ஸமர்த்தனன நளன், நற்குலததுடனும் நன்னடையுடனும் கூடியவைகளுமம வேகமுள்ளவைகளுமான நான்கு நலலகுதிரைகளைத தேரில பூட்டினான. பிறகு, அரசன் விரைவுடனகூடிய வனுகி (க்குதிரைகள) பூடடப்பட்ட ரதததில் ஏறினான். பிறகு, அந்தச் சிறந்த குதிரைகள முழஙகாலகளால் பூமியில விழுந்தன. வேந்தே! பிறகு, சோபையுள்ளவனும மனிதரிற் சிறந்தவனுமான நளராஜன் தேஜஸுடனும் பலத்துடனுமகூடிய அந்தக் குதிரைகளைத தேறறினான். அந்த நளன் கடிவாளங்களால் நனகு தூக்கிப்பிடிதது வார்ஷ்ணேயனென்கிற தேர்ப்பாகனை ஏற்றி வைததுககொண்டு மிகவேகததுடன் போகவிரும்பினான். அந்தச சிறந்த குதிரைகள முறைப்படி பாஹுகனால ஓடடப்பட்டுத தேரிலிருக்கும் அரசனை மயஙகசசெய்வது [1] போல ஆகாயததில் கிளம்பின. ஸ்ரீமானன அயோத்யாதிபதியோ காற்று வேகமுள்ளவையும அவ்விதம் சுமககின்றவையுமான அநதக் குதிரைகளைக்கண்டு மிக்கவியப்பை அடைந்தான. வார்ஷ்ணேயனே, அந்தத தேரொலியைககேட்டும அநதக் குதிரைகளைப் பிடிபபதைப் (பாரததும) பாஹுகனின் குதிரைகளின் உணமை அறியும் தன்மையைப்பற்றி, 'இவன் தேவராஜனுடைய ஸாரதியான மாதலியாயிருப்பனோ? அவவிதம வீரனன பாஹுகனிடம் பெரிதான அந்த (மாதலியின் ஸாரதிய) லகஷணம காணப்படுகின்றது; அல்லது, மிக்கஅழகான மனிதசரீரததை அடைந்தவரும் அஸவஙகளின்குலத்தின் உணமையை அறிநதவருமான [2] சாலிஹோத்ரமுனியோ? அலலது (இங்கு) வந்த இவன் பகைவர் பட்டணத்தை ஜயிக்கின்றவனும் ஜனஙகளுக்குப்பதியுமான அந்த நளராஜனுக இருப்பனோ? அல்லது, இந்தப் பாஹுகன் அதிதவிததையை நளனிடமிருந்து அடைநதிருப்பனோ? ஏனெனில், பாஹுகனுக்கும் நளனுக்குமுள்ள

1 வேறு பாடம்.

2 'அஸவசாஸ்திரம இயறறிய ஆசார்யா' என்பது பழைய உரை.

ஞானத்தை ஒத்ததாகவே காண்கிறேன். மேலும், பாஹுகனுக்கும் நளனுக்கும் இந்தவயதும ஸமமாயிருக்கின்றது. இவன் மிக்கவீர்ய முள்ள நளனலலன். அவனுடைய விதத்தையுடையவனாக இருக்க லாம். மஹாத்மாக்களோ, விதிவசததாலாவது சாஸ்திரதிற் சொல் லிய முறையை அனுஷ்டித்தலாலாவது மறைந்து இந்தப் பூமியில் சஞ்சரிகிறார்கள. வடிவததோற்றதின் மாறுபாட்டைக் குறித்து எனது எண்ணம் மாறவேண்டாம். அளவிலும் குறைந்தவனாகவே இருததலால் மாறலாமெனபது எனது கருதது பிராயதின் அள வானது அவனுக்கு ஒப்பாயிருகினறது; ரூபததாலோ மாறுபாடி ருக்கினறது. பாஹுகனை நிச்சயமாக எலலாக குணங்களுடனும் கூடிய நளனென்றே எணணுகிறென' எனறு ஆலோசித்தான். ஓ! மஹாராஜனே! புண்யஶலோகனுடைய ஸாரதியான வார்ஷ்ணே யன இப்படி மனததால் பலவாறு தர்கிதது நனகு ஆலோசிததனன். ராஜஶரேஷ்டனான ருதுபர்ணராஜனும், பாஹுகனது குதிரை அறி யும தன்மையை ஆலோசிக்கின்றவனாகி வார்ஷ்ணேயனென்னும் ஸாரதியுடன் ஸந்தோஷிததான; (புதியின) ஒருவழிச செலலும தன்மையையும், அப்படியே உதஸாகதையும, அநகக் குதிரைகளைப் பிடிப்பதையும், திறமையையும் நன்கு நோக்கி மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

எழுபதாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ருதுபர்ணன் பாஹுகனுடைய குதிரை நடத்தும் திறமையைக் கண்டு கொத்துக் கொத்தாயுள்ள பொருள்களைக் கணக்கிடுவதில் தனக் குத் திறமையிருப்பதை அவனுக்குச் சொல்லியதும், ருதுபர்ணன் ஒரு மரத்தின் இலைகளை எண்ணிக்காட்ட வியந்த நளன் அஶ்வஹ்ருதயமென்னும் வித்தையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ருதுபர்ணனிடமிருந்து அக்ஷ ஹ்ருதய முதலிய வித்தைகளைப் பெற்றதும், பின்பு, நளன் தேகத்திலிருந்து வெளி வந்த கலி நளன் சபிப்பனே என்று பயந்து அவனுக்கு வரங்கொடுத்துத் தான்றி மரத்தை அடைந் ததும்)

அவன் நதிகளையும் மலைகளையும் வனங்களையும் குளங்களை யும் பறவை ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துத் தாண்டுவதுபோல விரை

வாகத் தாண்டினான். அப்பொழுது, தேரானது அவ்விதம் செல்லுகையில், பகைவர் பட்டணங்களை வெல்லுபவனான பாகஸ வரிராஜன் மேலாடை கீழேவிழுந்ததைக் கண்டான். அப்பொழுது, வஸ்திரம விழுந்தவுடன், நல்ல மனமுள்ள அந்த அரசன், அதனை எடுக்கக கருதி விரைவாக நளனை நோக்கி, 'மிக்க புத்திமானே! வார்ஷ்ணேயன எனது இந்த வஸ்திரத்தை இங்கே எடுத்து வரும வரையில மிகக வேகமுள்ள இந்தக்குதிரைகளை இழுத்துப் பிடி' என்றான். நளன, 'உனது ஆடை தூரத்தில் விழுந்துவிட்டது. ஒரு யோஜனை தூரம தாண்டி விட்டாய். திரும்பவும் எடுத்து வர முடியாது' எனறு அவனுக்கு விடை கூறினான்.

அரசனே! பிறகு, நளன் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அரசன், மனததில் சிறிது அதிருப்தியுள்ளவனாகிக காட்டில் பழமுள்ள ஒரு தான்றிமாதத்தை அணுகினான். அரசன, அதனைக்கண்டு விரைபவனாகி, பாஹுகனை நோக்கி, 'ஓ! ஸூத! எண்ணுவதில எனனுடைய சிறந்த வன்மையை நீ பார். எலலாரும் எலலாவற்றையும அறியார். எல்லாம்அறிந்தவன ஒருவனுமில்லை. ஒருபொழுதும் ஒரேமனிதனிடத்தில ஞானம முழுமையும சேர்ந்திருப்பது ஒரிடத்திலும் இல்லை. ஓ! பாஹுக! [1] இந்த மரத்தில இருக்கிற இலைகளையும் பழங்களையுமகாடடியும கீழே உதிர்ந்துகிடக்கிற இலைகள் நூறு அதிகமும் பழங்கள் ஒனறு அதிகமுமாகும். பாஹுக! இந்த இரண்டுகிளைகளிலும் (ஒன்றில) ஓரிலை அதிகமும் (மறறொன்றில) ஒருபழம அதிகமுமாக ஐந்துகோடி இலைகள இருக்கின்றன. நீ எண்ணப்போகிற இந்தககிளைகளிலுள்ள பழங்களைச் சொல்லுவேன். இந்த மரத்தின இரண்டுகிளைகளையும் (அவற்றிலுள்ள) மற்றச்சிறு கிளைகளையும கூட்டிப்பார். இவைகளில் இரணடாயிரத்துத்தொணணூற்றைந்து பழங்களிருக்கின்றன' எனறான். பிறகு, பாஹுகன், தேரினினறும இறங்கி அரசனை நோக்கி, 'ஓ! பகைவரை மெலிவிப்பவனே! அரசனே! எனக்குத தெரியாததுபோலத் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொளளுகிறாய். தானறி(க்கிளை)யை ஒடித்து இதனை நேரில் கணக்கிடுவேன். வேந்தே! பிறகு, எணணப்பட்டவுடன், உனது (கணக்குத) திறமையை அறிவேன். ஓ! மஹாராஜ! உனக்கெதிரிலேயே தான்றியை [2] ஒடிப்பேன். இது இவ்விதம் இருக்குமோ இராதோ யான் அறியேன். ஓ! ஜனதிப! நீ பார்க்குமபொழுதே இதன் பழங்களை எண்ணுவேன். வார்ஷ்ணேயன் குதிரைகளின் கடி

1 வேறு பாடம். 2 வேறு பாடம.

வாளதை ஒரு முகூர்த்தம் பிடிக்ககடவன' என்று சொல்லினன். அரசன், 'நமதிகக இது காலமன்று' என்று பாகனை அவனுக்குச் சொல்லினன. பாஹுகனை, மிகக முயற்சியை அடைநதவனாகி, அவனை நோககி, 'நீ ஒரு முகூர்தகாலம பொறுததிரு. அலலது, நீ விரைவுபடடால, மஙகளமான இந்தவழி போகின்றது; வார்ஷ்ணேயனை தேரபபாகனுக்கிகொணடு போ' எனறான். ஓ! குருநநதன! ருதுபாணன் அவனுககு இனமொழி கூறிகொணடு, 'ஓ! பாஹுக! உலகததில் தோ ஓட்டுகிறவன் நீ ஒருவனே; மறறவனில்லை. ஓ! குதிரைகளை அறிநதவனே! உனனைககொணடே விதாப்பதேசததை அடையவிரும்புகிறேன. உன்னைச் சரண மடைந்தவனாக இருககின்றேன். தடைசெயயாதே. ஓ! பாஹுக! இன்று விதர்பபதேசததிற்குச சென்று சூரியனை எனாகுக் காண்பிபபாயானால் என்னிடம நீ சொல்லும உனது இஷடதைதயும செய்வேன' என்று சொன்னை.

பிறகு, பாஹுகன், 'தானறியை எணணினபினபு விதாபப தேசததிற்குச செல்லுவேன. இவவிதம எனது வார்தைதையை செய' எனறு அவனுககுச் சொலலினன. அரசன், விருப்பமிலலாதவனாக, 'எணணுவாய்; குறறமறறவனே! குதிரைகளின் தனமை அறிந்தவனே! எனனால் உததரவு செய்யபபட்ட இலையின் ஒரு பாகததை எண்ணு. அதிலிருநது நீ திருப்தியடை' என்று அவனுக்குச சொல்லினன். அவன் விரைவாகத தேரினினறும இறங்கி அந்த மரக்கிளையை ஒடிதததன. பிறகு, சொல்லப்பட்டபடி அவ்வளவு பழங்களையே அவன் எணணி வியப்படைந்து அரசனை நோக்கி, 'அரசனே! இந்த மிகக ஆச்சரியமான உனது திறமையைக் கணடேன். ஓ! மன்னவ! இதனை அறியக்கூடிய அந்த வித்தையைக் கேட்க விரும்புகிறேன' எனனும் இதைச் சொலலினன. வேந்தே! பிறகு, போவதில் விரைவுள்ளவனான அரசன், 'என்னை[1] அகஷஹருதயததை அறிந்தவனென்றும் கணக்கிடுவதிலும் வல்லவனென்றும அறிவாயாக' என்று அவனுககுச் சொல்லினன். பிறகு, பாஹுகன், அவனை நோக்கி, 'மனிதரிற்சிறந்தவனே! இரண்டு வித்தையையும கொடு. என்னிடமிருந்தும் அஸ்வஹ்ருதயத்தைப பெற்றுக் கொள' என்று சொன்னை.

பிறகு, ருதுபர்ணராஜன், காரியகௌரவததாலும் குதிரை வித்தையில் ஆசையாலும் அந்தப் பாஹுகனை நோக்கி, 'அப்

[1] சூதாட்டததிற்குரிய தேவதையை வசபபடுததும மந்திரம.

படியே. ஓ! பாஹுக! நீ இந்தச் சிறந்த அக்ஷஹ்ருதயத்தைச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டபடி பெற்றுக்கொள். எனது அக்ஷ ஹ்ருதயமானது உன்னிடத்தில் அடைக்கலமாக இருக்கட்டும்' எனும் சொல்லிச் சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லி ருதுபர்ணன் நளனுக்கு வித்தையைக் கொடுத்தான். அக்ஷஹ்ருதயத்தை அறிந்த அவனது சரீரத்தினின்றும் கொடிதான காக்கோடக விஷத்தை வாயினால் எப்பொழுதும் கக்கிக்கொண்டு கலியானவன் வெளிவந்தான்.

அப்பொழுது, (தமயந்தியின் சாபத்தினால்) பீடிக்கப்பட்ட அந்தக் கலியினுடைய அந்தச் சாபாக்னியானது (அவனை விட்டு) வெளிப்பட்டது. கலியானவன் முன்பு நளனைப் பித்தனை போன்ற உருவமுள்ளவனாகவும் காந்தியற்றவனாகவும் மிகத் துன்புறுத்தப்பட்டவனாகவும் செய்தான். அந்த அரசன் அந்தக் கலியினால் நீண்டகாலம் மெலிவிக்கப்பட்டு உருமாறியிருந்தான். பிறகு, கலி விஷத்தால் விடுபட்ட சரீரமுள்ளவனாகித் தனது (முன்) உருவத்தை அடைந்தான். நிஷதாதிபதியான நளன் கோபங்கொண்டு அவனைச் சபிக்கவிருமபினான். கலியானவன் பயந்து நடுங்கிக் காகரூபித்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, 'அரசனே! கோபத்தை அடக்கு. உனக்குச் சிறந்த புகழைத் தருவேன். இந்திரசேனனின் தாய முன்பு உனனால விடப்பட்ட பொழுது கோபங்கொண்டு எனனைச் சபித்தாள். ஓ! ராஜேந்திர! ஜயிக்கப்படாதவனே! அதனால, யான மிகப் பீடிக்கப்படுகிறவனும் நாகராஜனின விஷத்தால் இரவும் பகலும் எரிக்கப்படுகிறவனுமாகி உனனிடத்தில் மிக்க துயருடன் வஸித்தேன். உன்னைச் சரணமடைந்தவனாக இருக்கிறேன. எனது இந்தச் சொல்லையும் கேள். உலகத்தில எந்த மனிதர்கள் பரத்தையுடன உனனைச் சொல்லுவார்களோ அவர்களுக்கு எனனிடமிருந்து உண்டாகும் பயம ஒருபொழுதும் ஏறபடாது. மஹாராஜனே! பயத்தால பீடிக்கப்பட்டுச் சரணமடைந்த எனனை நீ சபிக்காமலிருந்தால், எவர்கள் நள(னை உன்)னைச் சொல்லுவார்களோ அவர்களுக்கு மனத்தைப்பற்றியதும மெய்யைப்பற்றியதும சொல்லைப் பறறியதுமான (பயம) உண்டாகாது' என்றான. இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட நளராஜன் தனது கோபத்தை அடக்கினான். பிறகு, கலி பயத்துடன் விரைவாகத் தான்றிமரத்தில நுழைந்தான். கலி நளனுடன பேசினபொழுது பிறரால் பார்க்கப்படவில்லை.

கலி நன்கு மறைந்தவுடன், பகைவீரர்களைக் கொல்லும் நிடத ராஜன தாபம் நீங்கினவனாகி அதன் பழங்களையும் எண்ணி, பிறகு,

மிக்க களிப்புடனும் மிக்க காந்தியுடனும் கூடிய தேரிலேறி விரைவு குபவனுகி வேகமான குதிரைகளுடன் சென்றான். ஓ! பாண்டு நந்தன! ராஜேந்திர! அதுமுதல், இவ்வுலகில் தானறிமரமானது கலி அடைந்திருந்ததலால், விலக்கப்பட்டதாயிற்று. அடிக்கடி பகுதி களைப்போல உயரக்கிளம்புகின்ற சிறந்த குதிரைகளை நளன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ள மனதுடன் நடத்தினான். மிகவும் புகழ்பெற்ற அந்த அரசன விதர்ப்ப தேசத்தை நோக்கிச் சென்றான். நளன் நெடுந்தூரம் சென்றவுடன், கலியும தன் வீட்டை அடைந்தான். அரசனே! பிறகு, கலியால் விடப்பட்டவனும் உருவம்மட்டும் மாறின படியிருப்பவனும பூமிக்குப் பதியுமான நளராஜன கவலையற்றவனு யினன.

எழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ருதுபர்ணன் தண்டினபுரத்தில் நுழைந்ததும், அவனது தேரோலியைக் கேட்ட தமயந்தி அதனை ஓட்டுபவனை நளனென்றெண்ணி அதனை அறிதற்காகத் தூதியை அனுப்பியதும்.)

பிறகு, உண்மையான பராக்ரமமுள்ள ருதுபர்ணன் ஸாயங காலததில விதர்ப்பதேசததை அடைந்திருப்பதை ஜனங்கள் பீமராஜனுக்குத தெரிவித்தார்கள். அந்த அரசன், பீமனிடம் அனுமதி பெற்றுத தேரொலியினல் மூலததிசைகளுடன் கூடின எல்லாத திக்குக்களையும் முழங்கச செய்துகொண்டு குண்டினபுரததில் நுழைந்தான். பிறகு, அங்குள்ள நளனுடைய குதிரைகள் அந்தத தேரொலியைக் கேட்டன; கேட்டவுடன், முன் நளனதிரில் மகிழ்வதுபோல மிகமகிழ்ந்தன. மழைகாலததில் முழங்குகின்ற மேகததின் ஒலியைபபோன்ற நளனுடைய கம்பீரமான அந்தத் தேரொலியைத தமயந்தியும் கேட்டாள். மிக உரத்த சபதத்தைக் கேட்டு மிக்க வியபபடைந்த தமயந்தியும், அப்படியே நளனது குதிரைகளும், அந்தத தேரொலியை, முன்பு நளனல் அவனுடைய குதிரைகள் ஓட்டப்படுமபோது உண்டான ஒலிக்குஒப்பாக எண்ணினர்கள். உப்பரிகையிலிருகுகும மயில்களும், யானைச்சாலையிலும குதிரைச்சாலை

பிலுமுள்ள யானைகளும் குதிரைகளும் அந்த அரசனுடைய தேரொலியைக கேட்டன. ஓ! அரசனே! யானைகளும அப்படியே மயில்களும அந்தத தேரொலியைக கேட்டு மேகத்தின் வரவைப் பார்த்து ஒலிப்பதுபோல எதிர்முகமாக ஒலித்தன.

தமயந்தி, 'பூமியை நிரபபுவதுபோன்ற இந்தத தேரொலியானது எனது மனத்தை மகிழுவிகக்கினறதாதலால இதனை ஓட்டுபவா னளராஜரே. இப்பொழுது சந்திரன்போலப பிரகாசிககும முகமுள்ளவரும் எண்ணுதற்கரிய குணமுள்ளவரும வீரருமான அந்த னளராஜரைப பாரேனுகில் கெடுவேன்; சந்தேகமிலலை. யான் இப்போழுது அந்த வீரருடைய இனிய தொடுகையுள்ள கைகளின் நடுவை அடையேனுகில இருக்கமாடடேன; ஸந்தேகமிலலை. மேக முழுகம்போனற குரலுள்ள னளராஜர் எனனை அடையாவிடில் இப்பொழுது பொன்போனற நிறமுளள தீயில் பாய்வேன். சிங்கம் போனற பராக்ரமமுள்ளவரும் மதம்கொண்ட யானைபோல நடபப வருமான ராஜஸுரேஷ்டர் என்னை அடையாவிடில நாசத்தை அடைவேன்; ஸந்தேகமிலலை. (அவரிட தில) சிறிதும பொய இருப்பதாக நான் எண்ணவிலலை; அபகாரம் செய்யும தன்மையுமிருப்பதாக எணணவிலலை. தற்செயலான பேசசுக்களிலும (அந்த) மஹாதமாவினுடைய சொல பழுதுபோனதில்லை. பிரபுவும பொறுமையுள்ளவரும் வீரரும் ாகையுளளவரும மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும மேலானவருமான எனனுடைய நிஷதராஜர் பேடிபோல அறபர்களை அடுத்திருகிறார். கஷ்டம! அவருடைய குணங்களை நினைக்கிறவளும பகலும இரவும் அவரையே பற்றியுளளவளுமான எனது இந்த மனமானது காதலரைப் பிரிந்ததாகிச சோகததால பிளக்கபபடுகின்றது' என்றுள்.

இவ்விதம அவள் அறிவற்றவளபோலப் புலம்பிக்கொண்டு, புண்யஸ்லோகனைப பார்கக்வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால உயர்ந்த உப்பரிகையில ஏறினுள். ஓ! அரசனே! நல்ல மனமுளள தமயந்தி நாறபுறமும பார்த்துப் பிறகு நடுகக்கட்டில் தோ இருப்பதையும் ருதுபர்ணராஜன் வார்ஷ்ணேயனுடனும பாஹுகனுடனுமிருப்பதையும் கண்டாள். பிறகு, வார்ஷ்ணேயனும் பாகுகனும் அந்தச் சிறந்த தேரினின்றும் இறங்கி அந்தக் குதிரைகளைக் (கடிவாளத்தை) தளர்த்திவிட்டுத் தேரை நிறுத்தினுர்கள். அந்த நாதிபனை ருதுபர்ணன் தேர் நடுவிலிருந்து இறஙகிப் பயங்கரமான பராக்ரமமுடைய பீமமஹாராஜனை வந்தடைந்தான். பீமன், அவனை மிக்க

ஸந்தோஷத்துடனும மரியாதையுடனும் வரவேற்றன. நாதிய னை அந்த ருதுபர்ணன அந்த அரசனால பூஜிகக்பெற்றன. அழ கிய அந்தக குண்டினபுரத்தில வசித்திருகிற [1] அந்த அரசன [2] அப பொழுது அடிகடி பாதத்தும விதர்பபாதிபதியான அரசனுடன சேர்ந்திருந்தும (விசேஷம) ஒனறையும காணவில்லை. சடிதியில் அடையப்பட்ட ஸதிரீகளின ரகஸய ஆலோசனையை, காரணமில் லாமையால, பீமன் அறியவில்லை. பாரத! பீமராஜன, ருதுபா ணனை, 'உன வரவு நல்வரவாகுக; என்ன செயயவேண்டும?' என்று கேட்டான. அந்தப் பீமராஜன், (ருதுபாணன) தன் மகள விஷய மாக வந்ததை அறியவில்லை. புதியுள்ளவனும உண்மையான பராக்ரமமுள்ளவனுமான அந்த ருதுபர்ண ராஜன் ஓர் அரசனை யாவது ஒரு ராஜகுமாரனையாவது காணவில்லை. ஸ்வயம்வரப் பேச்சையும் பிராம்மணர்களின் வரவையும் ஸ்வயமவர காரியத் தைக குறித்து மற்றும் ஒரு யதனதத்தையும் காணவில்லை. பிறகு, கோஸலாதிபனாகிய அரசன் மனதில் ஒனறும் தோனறாதவனாகி, 'உங்களை நமஸ்கரிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன' என்று அந்தப பீமனுக்குச் சொல்லினன. பீமராஜனும, சிரித்துக்கொண்டு, பல கிராமங்களைத தாண்டி நூறு யோஜனைக்கு அதிகதூரம வந்த அவனது வரவின் காரணத்தை மனத்தால் நனகு ஆலோசித்தனன்; உண மையை அறியவில்லை. அந்த அரசன, 'வரவின் காரணமானது சிறிய காரியமுடையதாக அவனால் குறிபபிடப்பட்டது. (ஆனால,) இது இவ்விதமன்று. காரணம் எதுவாகுமென்பதைப பின்பு முடிவில் தெரிந்துகொளவேன்' எனறெணணி, அவனை மரியாதை செய்து, 'வாட்டமடைந்திருக்கிறாய்; இளைபபாறக்கடவாய்' எனறு அடிக்கடி சொல்லி அனுப்பினன்.

அன்புள்ள பீமராஜனால மரியாதை செய்யப்பட்டவனும் மனம் மிக மகிழ்ந்தவனும் அன்புள்ளவனுமான அந்த ருதுபாணராஜன, பீமராஜனுடைய வேலைக்காரர்களால் பினதொடரபபடடவனாகிக குறிப்பிடப்பட்ட விடுதியை அடைந்தான் வேந்தே! ருதுபர்ண ராஜன் வார்ஷ்ணேயனுடன் சோந்து போனபிறகு, பாகுகன் ரதத்தை ஓட்டிககொண்டு ரதசாலையை அடைந்தான. அவன் அந்தக குதிரைகளை அவிழத்துவிட்டு, அவைகளை முறைப்படி உபசரித் துக் களைப்பாற்றித தானும தேரு நடுவில் உட்கார்ந்தான. விதர்ப்ப ராஜகுமாரியான தமயந்தியும் சோகத்தால் துன்பமடைந்து

---

[1] , [2] இரட்டிததலால் இரண்டு சொறகள விடபபடடன.

பாகஸவரி ராஜனையும் ஸுதபுதரனுன வார்ஷ்ணேயனையும அப்படி யிருக்குமபாஹுகனையும கண்டு, ‘இது யாருடைய தேரின் ஒலி? நளராஜனுடைய தேரொலிபோலப பெரிதாக இருநதது. நிஷதராஜ ரையோ காணவிலலை. அதே விதமதையானது வார்ஷ்ணேயனுல கற கப்பட்டிருககவேண்டுமென்பது நிசசயம. அதனுல, இந்தத தேரொலியானது இபபொழுது நளராஜருடைய தேரொலிபோலப் பெரிதாக இருநதிருக்கவேணடும் அல்லது, ருதுபர்ணனும நளராஜர் போலவே (அஸுவஹருதயம தெரிந்தவனு யிருக்கவேணடும்.) நிஷத ராஜருடைய தேரொலிபோலவே இநதத தேரொலியும் காணபபடு கிறது’ என்று ஆலோசிததாள். அரசனே! அழகிய அந்தத தமயந திதியோ இவவிதம் ஆலோசிதது நிஷதராஜனைத தேடடும விஷயததில் வேலைக்காரியை அனுப்பினுள.

எழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தமயந்தியால் அனுப்பப்பட்ட கேசினி நளனிடம் பேசித் திரும்பிவந்து, பேசும்பொழுது உண்டான குறிப்புக் களைத் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தது.)

தமயந்தி, ‘ஓ! கேசினி! ரதததின் நடுவில உடகார்ந்தவனும விகாரததை அடைந்தவனும குறுகிய கையுளளவனுமான இந்தத தோபபாகன யா? போ; தெரிந்துவா. சுபமானவளே! குற்ற மறறவளே! இநத மனிதனிடம சென்று சாவதானமுளளவளாகி நயததுடன கூஷமததை உளளபடி வினவுவாயாக. என மனததிற் குச் சந்தோஷமும ஹ்ருதயததிற்கு ஸுகமும் உண்டாதலால் இவர் நளராஜராக இருக்கவேணடுமென்ற பெரிய சஙகையானது இவர் விஷயததில் எனககு இருக்கினறது. குறறமறறவளே! நீ பேசகின் மூடிவில, பாணுதன் சொலலிய சொல்லையும இவரை நோக்கிச் சொலலக்கடவாய். நீ மறுமொழியையும அறிந்து வருவாயாக’ என்ருள். தூதியானவன் சாவதானமாகச் சென்று பாகுகனை நோக்கிப் பினவருமாறு சொன்னுள். கல்யாணியான தமயந்தியும் உப்பரிகையில் நின்று பார்ததுக்கொண்டிருந்தாள.

கேசினி, ‘ஓ! மனுஷ்யேந்திரரே! உமது வாவு நலவரவாகுக. யான் உமக்கு கூஷமததைச் சொலலுகின்றேன். மனிதரேறே!

தமயந்தியின சொலலே நனகு அறியக்கடவீர். நீஙகள எப் பொழுது புறபபட்டீரகள்? எதறகாக இஙகுவந்தீரகள? நியாயப் படி, உண்மையை உரைப்பீராக. தமயநதி கேட்க விருமபுகிறள' எனறள. பாஹுகன், 'மகாதமாவான கோஸலராஜன நாளத தினம தமயந்திக்கு இரணடாவது ஸவயம்வரம் நடக்கபபோகிற தென்று பிராமமணனிடமிருந்து கேட்டான. இதைக்கேட்டு, அரசன நூறுயோஜனம செலலக் கூடியவையும காறறுவேகமுள ளவையுமான முகியமான குதிரைகளுடன் புறபபடடான. நான இவனுடைய தேர்ப்பாகன' எனறன. கேசினி, 'உஙகளுள மூன்று மவனுன இவன எஙகிருநதவன்? எவனுடையவன? நீர் யாரைச சேர்நதவா? எவ்விதம இநதககாரியம உமமிடதில ஆமைந்தது?' எனறு கேட்டாள. பாஹுகன், '(இவன) புணயஸலோகனுடைய ஈமதன்; வாஷணேயனென்று பெயாபெற்றவன். சுபமானவளே! இவன, நான ஓடிப்போனதும பாகஸவரிபை அடைந்தான். குதி ரைததொழிலில வலலவனும தேரோடடுவதில புகழபெறறவனுமான யானும ருதுபர்ணனுல தேரோட்டுவதிலும சமையல செயவதிலும வலிய வேணடப்பட்டேன்' என்று விடையளிததான. கேசினி, 'ஓ! பாஹுகரே! நளராஜர் எஙகுபபோனரென்று வார்ஷ்ணேயன் அறி வானு? அவனுல் உம்மிடதில எதாவது சொலலபபட்டது உண்டா?' என்றள. பாஹுகன, 'இவன நளனுடைய அழகிய தோற்றமுளள மகளை இஙகேயேவிட்டுப பிறகு இஷ்டப்படி போயி னன். நளனை அறியான. புகழுளளவளே! மற்றும எந்தமனிதனும நளனை அறியான். பூமிக்கு அரசனுன அவன் உருவம மாறினவனுகி இவ்வுலகில மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறன. நளன அவனது [1] ஆதமாவை அறியும, அந்த ஆதமாவுக்கு அடுததபடியானவளும (அறிவாள.) நளனுக்கு உரிய அடையாளஙகள் ஒருபொழுதும அவனைகாட்டா' எனறன். கேசினி, அப்பொழுது, 'சூதாடியே! காதலனே! என னுடைய பாதி வஸதிரததைக் கிழிததுக்கொண்டு, பிரியமுள்ளவளும் தூங்குகினறவளும சாதவியுமான எனனைக் காட்டில்விட்டு எங்கே சென்றனை? பகலும இரவும எரிக்கபபடுகின்றவளும் பாதி ஆடை யைச சுற்றிகொண்டவளுமான அவள் [2] உன்னுல் காணபபடட

---

1 அவனே அறிவானெனபது.

2 'ஸமாதிஷ்டா' எனபது மூலம, முன 67-வது அதயாயததில் 'தவயா தருஷ்டா' என்றிருகிறது. இஙகும அந்தபபாடமே கொள்ளப் படடது. உசஅ-ம பக்கம உக-வது வரி பாகக.

படி உனனை எதிரபார்த்த வணணமாயிருககிறாள. அரசனே! அந்த துககததால எபபொழுதும அழுகின்ற அபபடிபபடட எனக்குத தயைசெய். வீர! மறுமொழியும சொல. ஓ! அறிவிறசிறநதவனே! அவள விருபபும அந்த வரலாற்றைச சொல, குற்றமற்ற தமயநதியானவள அதே வார்த்தையைக் கேடக விருமபுகினறாள' (எனற) இந்த ஸைதிரீவாததைகளை அடிககடி சொல்லிககொணடு முதலில அயோததியை அடைநத அநதணனுக்கு இவற்றைக் கேடடு, நீ முனபு மறுமொழி சொனனீரல்லவா? அதனைத் திருமபவும தமயந்தி கேட்க விரும்புகிறாள' என்றாள.

ஓ! குருநநதன! இவவிதம கேசினியால சொலலப்பெறற நளனது மனமானது துக்கமடைந்ததாயிற்று. கணகளும நீர் நிரமபினவை ஆயின. பாரத! எரிக்கப்படுகினற அநத அரசன், தனது துக்கததை அடககிகொணடு, கண்ணீரால விளஙகாத சொலலுடனே திருமபவும பின்வருமாறு சொலலலானான. 'குலஸ்திரீகளான கற்புள்ளபெணகள், கஷ்டததை அடைநதவர்களாயினும, தாமே தம்மைக காததுககொள்ளுகின்றார்கள. (அவர்களால) ஸவாக்கமானது ஜயிககபபட்டது. ஸமசயமிலலை. பாததாக்களால விடப்பட்டவர்களாயினும, ஒருபொழுதும, கோபியார. உததமஸ்திரீகள ஒழுககததைக் கவசமாயுடைய உயிர்களைத தரிக்கினறார்கள. கஷ்டததிலிருப்பவனும மூடனும ஸுகததிலிருந்து நழுவினவனுமான அவனுலை விடப்பட்ட விஷயததில. அவள் கோபிப்பது தகாது. உணவை விரும்பினவனும பறவைகளால ஆடை கவரபபட்டவனும மனுஷியாதிகளால எரிக்கப்படுகின்றவனுமான (அவன) விஷயததில ஸ்யாமையானவள கோபிபபது தகாது. மரியாதை செய்யபபட்டவளாயினும அல்லது செய்யப்படாதவளாயினும, ராஜ்யததை இழந்தவனும செல்வமற்றவனும பசியுள்ளவனும துக்கததில முழுகியவனுமான அவவிதமான பர்த்தாவைக்கண்டு' என்று இவவிதம அவ்வாததையைச் சொல்லுகின்ற நளன் மிக்க மனவருததங்கொண்டு கண்ணீரை அடக்கச் சக்தியற்றவனாகி மிக அழுதான். பிறகு, அந்தக கேசினி திரும்பிப்போய் அவனது அநதச சொல அனைத்தையும் அந்தச் சரீரததிலுண்டான வேறுபாடுகளையும தமயந்திக்குத் தெரிவித்தாள.

எழுபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாஹுகன் நீரும் நெருப்பும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டதைக் கேசினி தமயந்தியிடத்துத் தெரிவித்ததும், தமயந்தி பரிசோதிப்பதற்காக பரிகளை அனுப்பியதும், பாதகன் கண்ணீருடன் மக்களைத் தழுவியதும், கேசினியிடம் அவர் களைத் தான் தழுவினதற்கு வேறு காரணம் சொல்லியதும்)

அரசனே! தமயந்தி, கேசினியின அந்தச சொல்லிக கேட்டு, அவளை நளனெனறு ஸந்தேகித்ததுக கேசினியை நோக்கி, 'ஓ! கேசினி! நீ திருமபவும் போ. பாகுகனிடம் சாதனையைசசெய். ஒனறும சொலலாமல் ஸமீபத்திலிருந்துகொணடு அவனுடைய செயல களைப் பார். ஓ! விளக்கமுளளவளே! அவன ஒரு காரியத்தைச செயயுமபொழுது அதன் காரணத்தையும அதில் வேலை செய்கினற (அவனுடைய) செய்கையையும உற்றுநோக்கக்கடவாய். ஓ! கேசினி! நிர்ப்பந்தித்தாலும, அவனுககு நெருபபுக் கொடாதே. யாசித்தாலும, காமத்தாலும் ஒரு முறையும நீரும் கொடாதே. நீ இந்தச செயலனைதையும நன்கு பார்த்து எனக்குத தெரி விபபாயாக. நீ பாஹுகனிடத்தில் காணும் தேவர்க குரியவையும் மனிதர்கருரியவையுமான குறிப்புகளையும் மற்றும பார்பபதையும நீ எனகுகுச் சொலல வேண்டும்' என்னும் இதனைச் சொல்லி னள். தமயந்தியால் இவ்விதம சொல்லப்பட்ட அந்தக் கேசினி பின்னும் போயினள்; பிறகு, குதிரைகளை அறிந்தவனுடைய குறிப்புக்களைக் கணடு திருமபவும வந்தனள். அவள் பாஹுக னிடத்தில தேவர்க்குரியவையும் மனிதற்குரியவையுமான தான் கண்ட குறிப்புக்கள் முழுமையையும நடந்தபடியே தமயந்திக்குத தெரிவித்தாள.

கேசினி, 'ஓ! தமயநதி! இவன் உறுதியாகச சுத்தமான செய்கையுள்ளவன. இப்படிப்பட்ட மனிதன ஓர் இடத்தி லும முனபு எனனால் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டது மிலலை. இது நிச்சயம். தாழ்வான வாயிலை அடைந்தும் இவன் ஓரி டத்திலும குனியவில்லை. ஆனால், அவனைக் கண்டு மேலே படாத படியும் ஸுகமாகச் செல்லுமபடியும் (வாயில்) உயர்ந்துவிடுகின்

றது. நெருககமான இடததிலும, இவனுககு மிகபபெரிதும அதிகமுமான இடம உணடாகின்றது. மேலும, பீமராஜனால் ருதுபாணனுக்காகப பலவகை உணவுபபொருளகளும ஆடு முதலியவற்றினுடையவையான பலவகை மாமிசஙகளும அவவிடததில அனுபபபபடடன. அவறறை அலம்புவதறகாக அஙகுக குடஙகள வைககபபட்டன. பிறகு, அவனால பார்ககப்பட்ட அநதக் குடஙகள (நீர) நிரமபினவையாகவே ஆயின. பிறகு, பாஹுகன, அலமபு தலைச்செயது (அடுப்பில்) வைதது ஒருபிடி துருமபை எடுதது அதனைச சூரியனுக்கெதிரில் பிடிததான. பிறகு, அஙகு நெருபபு விரைவாக மூண்டது. அந்த மிக்க ஆசசரியததைக கணடு நான வியபபடைந்து இஙகு வந்தேன். சுபமானவளே! மிகப்பெரிய வேறு ஆச்சரியமும அவனிடததில் என்னால பார்க்கபபட்டது. அவன நெருப்பைததொட்டும அது அவனைச சுடவேயிலலை. குடம் சாய்க்கப்பட்டால் ஜலமும அவனுடைய இஷடபபடி வேகமாகப பெருகுகினறது. வேறு மிகப்பெரிய ஆசசரியத்தையும நான மிகுதியாகக கணடேன. அவன புஷபஙகளைக கைகளால எடுதது மெலலக் கசககினான. அவனால் கைகளினால் கசககப்பட்ட புஷபஙகள மாறுபடவிலலை. அதிகமாக மலர்ந்தவையும நல்ல மணமுள்ளவையுமே ஆயின. ஓ! விசாலாக்ஷி! பாகுகனிடம் ஆசசரியமான இந்தச செய்கைகளைக கணடு நான் மிகக ஆசசரியததை அடைந்தேன்' எனறாள்.

தமயந்தியோ, புண்யஶ்லோகனுடைய அநதச் செய்கையைக கேட்டு, வந்திருபபவனை (ச சமையல் முதலிய) காரியங்களாலும(பூத ஜயம முதலிய) செயகைகளாலும் குறிப்பிடபபடட நளனென்று எண்ணினாள. அவள் பாகுகரூபமுள்ளவனைப பர்த்தாவான நளனென ஐயமுற்று அழுதுகொணடு கேசினியைநோக்கி மெதுவான சொல்லால, 'விளஙகுபவளே! திருமபவும் செலவாய்; பாகுகன் பராக்காயிருககும்பொழுது சமையல் அறையிலிருந்து சமையல் செய்யப்பட்டதும சமபாரம சேர்க்கப்பட்டதுமான மாம்ஸத்தை இங்குக் கொண்டுவா' என்று, திருமபவும் சொன்னாள. ஓ! குருநநதன! அந்தக் கேசினியானவள், பாகுகன் வேறு காரியத்தில் மனஞ் செலுததிக்கொண்டிருக்கும ஸமயமபார்தது, மிகக உஷ்ணமாகவே அந்த மாமிசத்தை அவனுக்குத தெரியாமல் எடுத்துக் கொணடு அங்கிருநது வேகமுள்ளவளும் பிரியத்தைசசெய்பவளுமாகிவந்து அதேக்ஷணததில் தமயந்திக்குக் கொடுத்தாள். முன்பு

பலமுறை நளனுல் பாகம செயயப்பட்ட மாமிசததைப புசிததவளான அவள், (அதனைப்) புஜிதது, ஸுதனை நளனுக எணணி மிக்க துக்கத துடன் அழுதாள். ஓ! பாரத! மிக்க தளர்சசியை அடைந்து, பிறகு முகததை அலமபிக்கொண்டு, கேசினியுடன ஆணும் பெண்ணுமான இருகுழந்தைகளையும அனுப்பினுள். அரசனை பாகுகன் இந்திர சேனையையும அவள் தமயனையும் நன்கு அறிந்துகொண்டு அப்பொழுது எதிரில ஓடிவந்து (அவர்களைத்) தழுவி மடியில் வைததுக கொணடான. பாகுகனை தேவாகளின குழநதைகள் போன்ற குழந்தைகளை அடைந்து மிக்க துக்கததால நிரமபிப மனமுள்ளவனுகி உரதத குரலுடன அழுதான. அபபொழுது, நைஷதன, (தயாசசெயலகளை அடிகடி காணபிதது விரைவாகக குழந்தைகளைவிட்டுக் கேசினியை நோக்கி, 'ஓ! சுபமானவளே! இந்த இரண்டு குழந்தைகளும் என் குழநதைகளை ஒததிருகிறாகள். ஆகையால், பார்தத வுடனே, நான் விரைவாகக கணணீரை விட்டேன. அடிக்கடி வருகின்ற உன்னை ஜனங்களை தோஷமுளளவளாக ஸநதேகிப்பார்கள. நாகளும் தேசததிறகுப புதியவாகள். சுபமானவளே! ஸுகமாகச செலலக் கடவாய்' எனறான.

எழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி பெற்றோரிடம் அனுமதிபெற்றுக் கேசினியை அனுப்பிப் பாதுகனைத் தன் மாளிகைக்கு வரவழைத்து அவனுடன் பேசியதும், அவன் தான் நளனென்பதைச் சொல்லிக் கர்க்கோடகனை நினைத்து அவன் கொடுத்த ஆடையை அணிந்து நளரூபத்தை அடைந்ததும், தமயந்தி அவனைத் தழுவியதும்)

கேசினி, புதிதிமானை புண்யஸ்லோகனின் செயலனைத்தையும்கண்டு விரைவாகவந்து தமயந்திககுத தெரிவிததாள. பிறகு தமயந்தி, நளனைக் 1 காணும் ஆசையால் துக்கததால பீடிகபபட்டு, மறுபடியும் தன் தாயினிடம், 'நளனைனுமை ஐயததால் பாகுகன் பலமுறை என்னுல் பரீக்ஷிக்கப்பட்டான. ரூபதனில் மட்டும் ஒரு சமசயம எனக்கு இருக்கிறது. (அதனை) நான் நேரில்

1 வேறு பாடம்.

அறியவிரும்புகிறேன். தாயே! அவனையாவது வரச்செய். எனக் காவது போக அனுமதி கொடு. என பிதாவுக்குத தெரிவிததோ தெரியியாமலோ (இதனை) ஏற்பாடு செய்' என்று சொல்லும்படி கேசினியை அனுபபினாள். இவ்விதம் தமயநதியால் சொல்லப் பட்ட தேவியானவள குமாரியின விருப்பதைதப பீமனிடம சொன னாள. அநத அரசன் அனுமதி கொடுததான. ஓ! பரதருட்சிறநத வனே! கௌரவய! அவளோ தநதையினுலும தாயினுலும அனு மதியளிக்கபபெற்று, அவர்களின உததரவுப்படி, கேசினியிடம, 'ஓ! கேசினி! நீ விரைவாகசசெல. பிதாவின உததரவினுல பாகுகனை அழைததுவா. நீ எனதாயபோல எனகுப் பிரியததைச செய் வாயாக' எனனும இதனைக் கூறினள். கேசினியோ, விரைவாகச் சென்று பாகுகனைப பார்தது, 'ஸுதரே! பாகுகரே! நான் பீம ராஜரின் உத்தரவினுல் வந்தேனென அறிவீர். அரண்மனைக்கு நீர வரகடவீர' எனற சொல்லைச் சொல்லினள. ஓ! பரதரிறசிறந்த வனே! பாரத! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட புஜபலமுளள பாகு கரனு, நெடுநேரம் ஆலோசனைசெய்து, கேசினியுடன் தமயந்தியின மாளிகையில் நுழைந்தான். (கேசினி) நளனைத் தமயந்தியிருககு மிடததுககு அழைததுப்போனுள். நளராஜன், அந்தத தமயநதி யைப பாரதததுடனே, சோகததுககங்களால சூழப்பட்டவனும் கண்ணீரால நனைக்கப்பட்டவனுமாயினன. அப்பொழுது, சிறந்த நிறமுள்ள தமயந்தி, அந்த நளன் அப்படியிருப்பதைக் கணடு கடும துயரததை அடைந்தவளாயினள்.

ஓ! மஹாராஜ! பிறகு, அழுக்கடைந்த ஆடை அணிந்தவ னும ஜடையுள்ளவனும அழுக்கும சேறுமுள்ளவனுமான தமயந்தி, பாகுகனைநோக்கி, 'ஓ! பாகுக! காட்டில உறங்குகின்ற மனைவியை விட்டுபபோனவரும் (தமது) கடமையை அறிந்தவரென்னப்படுபவ ருமான ஒரு மனிதரை நீ பார்தததிருக்கவேண்டும். குற்றமற்றவனும பிரியமானவனும சிரமததால மயக்கததை அடைந்தவனுமான மனைவியைப புண்யஸலோகராகிய நளராஜனைததவிர எவன்தான் ஜனமற்ற இடததில் விட்டுச்செல்லுவன்? காட்டில் தூக்கத்தால் பீடிககப்பட்ட என்னை விட்டுபபோன அரசருக்கு என்னால் சிறு பிராயமுதல் என்ன தீங்குசெய்யப்பட்டது? நேரில் வந்த தேவர் களைவிட்டு முந்தி என்னால் வரிக்கப்பட்ட அவர், பின்பற்றியவனும் அவரால் விரும்பப்பட்டவனும் குழந்தைகளுள்ளவனுமான (என்னை) எவ்விதம் விட்டார்? அக்னியின் முன்னிலையில் பாணிக்ர

கணம் செய்யப்பட்டவளும ஹம்ஸங்களின் வார்த்தைகளில் இருப பவளுமான (என்னை) 'காப்பாறறுவேன்' என்று ஸதயமாக உறுதி கூறியது எங்கே போயிற்று?' என்று வினவினள.

பகைவரை அடக்குபவரே! இவை யாவற்றையும தமயந்தி சொல்லுமபொழுது, (அவளுடைய) கணகளினின்றும சோகத தால் உண்டானதும சூடானதுமான கணணீர் மிகப் பெருகிற்று. நளன், கடை சிவந்த கருவிழிகளினின்றும மிகப்பெருகும அந்த ஜலததைப் [1] பார்த்துச சோகததால் பீடிக்கபபட்டவனாகி, 'ஓ! விசாலமான பின்தட்டுள்ளவளே! நளன் நானே. சுபமானவளே! அநதக் கலியால் ஆவேசிக்கபபட்டு மயக்கததின் வசததையடைந்து உன்னைவிட்டுப் போனேன. பயந்தவளே! எனது நாட்டையிழந் ததையும உனனை விட்டதையும நான் ஸவதந்திரனாக செய்ய வில்லை. கலியே அவற்றைச செய்விததான. தர்மஸதகடதில, காட்டி லிருப்பவளும துயரததை அடைந்தவளும பகலும இரவும என்னைக் குறிதது சோகிக்கினறவளுமான உனனால் முன் சாபததால அடிகாகபபட்ட அநதக கலியானவன், உனது சாபத்தால எரிகாப படுகின்றவனாகி, எனது சரீரததில வஸிததனன். எபபொழுதும் உனது சாபததால எரிகாபபடுகின்றவனும் அக்கினியில் அக்னி வைக்கப்பட்டது போல (க் கார்க்கோடகனது விஷாகனியுள்ள எனது சரீரததில வஸிததவனுமான) அவன எனது முயற்சியா லும் தவத்தினாலும ஜயிக்கபபட்டான். சுபமானவளே! நமமிரு வருகாகும் இது துக்கததின் முடிவாக இருக்கவேண்டும. விசால மான பினதட்டுள்ளவளே! பாவியான அவன என்னை விட்டுப் போயி னன். அதனால், நான இங்கு உனகாக வந்தேன். எனக்கு வேறு காரியம் இல்லை. ஓ! பயந்தவளே! (வேறு) ஒரு ஸ்திரீயான வள், ஆசைகொண்டவனும் அனுஸரிததவனுமான பர்த்தாவை விட்டு, உன்னைப் போல, வேறொருவனை எப்பொழுதாயினும் வரிப பளா? அரசனுடைய கட்டளையால் தூதர்கள், 'தமயந்தி, ஸ்வதந்திர மான நடையுள்ளவள் போலத தன் இஷ்டப்படி தனக்கு ஓதத இரண்டாவது கணவனை வரிக்கப்போகிறாள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு பூமிமுழுமையும திரிகிறார்களல்லரோ? பாகஸ்வரியான வன் இவ்விதம் கேட்டுததான் விரைபவனாகி வந்திருக்கின்றான்' என்ற இதனைச் சொன்னன்.

---

1 வேறு பாடம

அறியவிரும்புகிறேன். தாயே! அவனையாவது வரச்செய். எனக் காவது போக அனுமதி கொடு. என் பிதாவுக்குத தெரிவித்தோ தெரியாமலோ (இதனை) ஏற்பாடு செய்' என்று சொல்லுமபடி கேசினியை அனுப்பினள். இவ்விதம் தமயந்தியால் சொல்லப் பட்ட தேவியானவள குமாரியின விருப்பதைதப பீமனிடம சொன னள. அந்த அரசன் அனுமதி கொடுததான். ஓ! பரதருட்சிறநத வனே! கௌரவய! அவளோ தந்தையினுலும் தாயினுலும அனு மதியளிக்கபபெற்று, அவர்களின உததரவுப்படி, கேசினியிடம, 'ஓ! கேசினி! நீ விரைவாகசசெல். பிதாவின் உததரவினுல பாகுகனை அழைததுவா. நீ எனதாயபோல எனக்குப் பிரியதததை செய் வாயாக' என்னும இதனைக கூறினள். கேசினியோ, விரைவாகச சென்று பாகுகனைப் பார்த்து, 'ஸுதரே! பாகுகரே! நான் பீம ராஜரின உததரவினுல் வந்தேனென அறிவீர். அரண்மனைக்கு நீர் வரக்கடவீர' என்ற சொல்லைச சொலலினள். ஓ! பரதரிறசிறநத வனே! பாரத! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட புஜபலமுளள பாகு கனை, நெடுநேரம் ஆலோசனைசெய்து, கேசினியுடன் தமயந்தியின மாளிகையில நுழைந்தான. (கேசினி) நளனைத தமயந்தியிருககு மிடததுக்கு அழைததுப்போனுள. நளராஜன, அந்தத தமயநதி யைப பாரததவுடனே, சோகதுகககங்களால சூழப்பட்டவனும் கணணீரால் நனைக்கப்பட்டவனுமாயினன். அப்பொழுது, சிறந்த நிறமுள்ள தமயந்தி, அந்த நளன் அப்படியிருப்பதைக் கண்டு கடுங் துயரததை அடைந்தவளாயினள்.

ஓ! மஹாராஜ! பிறகு, அழுக்கடைந்த ஆடை அணிந்தவ னும ஜடையுள்ளவனும அழுக்கும சேறுமுள்ளவனுமான தமயந்தி, பாகுகனைநோக்கி, 'ஓ! பாகுக! காடடில உறஙகுகினற மனிவியை விட்டுப்போனவரும் (தமது) கடமையை அறிந்தவரென்னப்படுபவ ருமான ஒரு மனிதரை நீ பார்த்திருககவேண்டும். குற்றமற்றவனும் பிரியமானவனும் சிரமததால மயக்கததை அடைந்தவனுமான மனிவியைப புண்யஸ்லோகராகிய நளராஜனைததவிர எவனதான் ஜனமற்ற இடத்தில் விட்டுச்செல்லுவன்? காட்டில் தூக்கத்தால் பீடிககப்பட்ட என்னை விட்டுப்போன அரசருக்கு என்னல் சிறு பிராயமுதல் என்ன தீங்குசெய்யப்பட்டது? நேரில் வந்த தேவர் களைவிட்டு முந்தி என்னை வரிக்கப்பட்ட அவர், பின்பற்றியவனும் அவரால் விரும்பபட்டவனும் குழந்தைகளுள்ளவனுமான (என்னை) எவ்விதம் விட்டார்? அக்கினியின் முன்னிலையில் பாணிக்ர

கணம் செய்யப்பட்டவனும ஹுட்ஸங்களின் வார்தைகளில் இருப பவனுமான (எனனை) 'காப்பாற்றுவேன்' என்று ஸதயமாக உறுதி கூறியது எங்கே போயிற்று?' என்று வினவினள.

பகைவரை அடகுபவரே! இவை யாவற்றையும தமயநதி சொல்லுமபொழுது, (அவளுடைய) கணகளினின்றும சோகத தால் உணடானதும சூடானதுமான கண்ணீர் மிகப் பெருகிற்று. நான், கடை சிவந்த கருவிழிகளினினறும மிகப்பெருகும் அந்த ஜலததைப் [1] பார்த்துச சோகததால் பீடிக்கபபட்டவனாகி, 'ஓ! விசாலமான பின்தட்டுள்ளவளே! நளன நானே. சுபமானவளே! அநதக் கலியால் ஆவேசிகக்பபட்டு மயக்கத்தின வசததையடைந்து உன்னைவிட்டுப் போனேன. பயந்தவளே! எனது நாட்டையிழந் ததையும உன்னை விட்டதையும நான ஸவதந்திரனாக செய்ய வில்லை. கலியே அவற்றைச செயவிததான். தர்மஸதகடததில், காட்டி லிருப்பவனும துயரததை அடைநதவனும பகலும் இரவும் என்னைக் குறிதது சோகிகினறவனுமான உனனால முன சாபததால அடிக்கபபட்ட அநதக் கலியானவன, உனது சாபததால் எரிக்கப் படுகின்றவனாகி, எனது சரீரததில வஸிததனன். எபபொழுதும் உனது சாபததால எரிகக்பபடுகின்றவனும அக்கினியில் அக்னி வைக்கப்படடது போல (க் கார்க்கோடகனது விஷாக்கினியுள்ள எனது சரீரததில வஸிததவனுமான) அவன எனது முயற்சியா லும் தவததினாலும ஜயிக்கப்பட்டான். சுபமானவளே! நம்மிரு வருக்கும் இது துக்கத்தின் முடிவாக இருக்கவேண்டும. விசால மான பினதட்டுள்ளவளே! பாவியான அவன் என்னை விட்டுப் போயி னன். அதனால், நான இங்கு உனக்காக வந்தேன். எனக்கு வேறு காரியம இல்லை. ஓ! பயநதவளே! (வேறு) ஒரு ஸ்திரீயான வள், ஆசைகொண்டவனும அனுஸரிததவனுமான பர்த்தாவை விட்டு, உன்னைப் போல, வேறொருவனை எப்பொழுதாயினும் வரிப் பளா? அரசனுடைய கட்டளையால் தூதர்கள், 'தமயந்தி, ஸவதந்திர மான நடையுள்ளவள் போலத தன் இஷ்டபபடி தனக்கு ஒதத இரண்டாவது கணவனை வரிக்கப்போகிறாள்' என்று சொலலிக் கொண்டு பூமிமுழுமையும் திரிகிறார்களல்லரோ? பாகஸவரியான வன் இவ்விதம் கேட்டுததான் விரைபவனாகி வந்திருகின்றான்' என்ற இதனைச் சொன்னன்.

---

1 வேறு பாடம்.

தமயந்தியோ, நளனது அந்தப் புலம்பலைக்கேட்டுப பயந்து நடுஙகிக கைகூபபிககொணடு, 'கலயாணரே! குற்றததினால் என்னை சந்தேகிபபது தகாது. நிஷதாதிபரே! நான தேவர்களை விட்டு உமமையே வரிததேதனல்லவா? உம்மை அடையும பொருடடே, பிராமணர்கள எனது வாகயங்களைப் பாட்டுக்க ளாகப் பாடிககொணடு பததுத திகுகுகளிலும் எங்கும் போயினர். ஓ! அரசரே! பிறகு, கறறறிந்தவனும் பர்ணதனென்னும பெய ருள்ளவனுமான பிராமணன் கோஸலதேசததில ருதுபாணன் அரணமனையில உமமை அடைந்தான ஓ! நைஷதரே! அவன (நான) சொல்லியதைச் சொல்லி அப்படியே நன்கு மறுமொழி யையும் கொணடுவநதவுடன், உமமை வருவிப்பதறகாக, இந்த உபா யம் எனனால காணப்பட்டது. ஓ! பிருதிவீபதியே! நராதிபரே! உலகில் உமமைத தவிர மற்றவன ஓரேநாளில் குதிரைகளால் நூறு யோஜனதூரம செலலுதறகுவல்லவனலலனன்றோ? [1] ஓ! பூமிக்கு அரசரே! நான் மனததாலும் சிறிதும தீஙகு செய்யாதவளாக இருக்கிறேனென்று ஸததியததுடன இநத உபமுடைய காலகளைத் தொடுகிறேன. இந்த உலகில நிந்த வாயுவானவன பிராணிகளுக் குச் சாகஷியாக ஸஞசரிக்கிறன. நான தீமையைச் செய்கிறே னெனில் இவன எனது பிராணன்களை விடசசெய்யக்கடவன். ஸூரி யன் எப்பொழுதும உலகமெஙகும ஸஞசரிக்கிறன. நான் தீமை யைச் செயகிறேனெனில அவன் என்னுடைய பிராணனகளை விடச் செய்பக்கடவன. சந்திரன எல்லாபபிராணிகளுள்ளும ஸாகஷி போல ஸஞசரிககிறன. நான தீமையைச செய்கிறேனெனில் அவன் எனது பிராணன்களை விடசசெயயக்கடவன. இம் மூன்று தேவா களும மூவுலகஙகளையும முழுமையும நிலைததிருக்கச செய்கிறார்கள. தேவர்கள இது மெய்தானு என்பதைச சொலலக்கடவர். (உண் மையலலாவிடில்) எனனை விட்டுவிடக்கடவர்' என்றாள்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடன், வாயு ஆகாயததினின்று, 'ஓ! நள! இவள தீமையைச் செய்தவளலலள். உனக்கு உண்மை யாகச் சொலலுகின்றேன். அரசனே! பெருகிய நல்லொழுக்கமாகிற நிதியானது, தமயந்தியால் நன்கு ரகஷிக்கப்பட்டது. நாஙகள் (இந்த) மூன்று வர்ஷங்களும இவளுக்கு ஸாகஷியும் பாதுகாவலு மாக (இருநதோம்) உனக்காக இவளால் ஒப்பறற இந்த உபாயம்

1 பொருநதாமைபால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம விடப பட்டது

செய்யப்பட்டது. இவ்வுலகில் உனக்கொத்தவீர வேறு ஆண்பிள்ளை ஒரே பகலில் நூறு யோஜனை செல்லசகூடியவன இல்லையன்றே? ஓ! அரசனே! தமயந்தி உனக்கும நீ தமயந்திக்கும ஏற்றவா. இவ விஷயத்தில் நீ ஸந்தேகப்படலாகாது. மனைவியுடன சேர்ந்திருக் கக்கடவாய்' என்று சொன்னான. வாயு அவ்விதம சொல்லும பொழுதே மலர்மாரி பெய்தது; தேவதுந்துபிகள முழங்கின; மங்கள காமான காற்றும வீசிற்று.

ஓ! பாரத! பிறகு, பகைவரை அடக்குகின்ற இந்த நள ராஜன, அந்த அற்புதத்தைக் கண்டு, தமயந்தியிடம (கொண்ட) அந்த ஸந்தேகத்தை விட்டான. பிறகு, பூர்த்தியான நள், அழுக்கற்றவையான அந்த (க காக்கோடகன்) கொடுத்த ஆடைகளை, அந்த நாகராஜன் நினைத்து, உடுத்துகொண்டான; உடனே, தனது (பழைய) வடிவத்தை அடைந்தான. ஸவரூபத்தை அடைந்த பர்த்தாவைக்கண்டு, குற்றமற்ற தமயந்தி, அபரிமிதபுண்யஶ்லோகனை அந்த நளனைத்தழுவிக்கொண்டு, உரக்க அழுதாள. நளராஜனும, முன்போல விளங்குகின்றவளும் தமயந்தியையும தன் மகள்களையும் தழுவிக்கொண்டு, உள்ளபடி மகிழ்ந்தான. பிறகு, அழகிய முகமுள்ளவளும நீண்ட கண்ணுள்ளவளுமான (அவள்) அந்த துக்கத்தால சூழப்பெற்றவளாகித [1] தனது மார்பில அவ னது முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சுசெறிந்தாள். அப படியே புருஷஶ்ரேஷ்டனை அவனும, சோகத்தால சூழப்பட்டவ னாகி, அழுக்கால பூசப்பட்ட அங்கமுள்ளவளும அழகிய சிரிப்புள்ள வளுமான அவளைத் தழுவிக்கொண்டு நெடுநேரம துயரில முழுகி நின்றான.

அரசனே! பிறகு, தமயந்திக்கும நளனுக்கும (நடந்த) அனைத் தையும, தமயந்தியின தாய், நடந்தபடி, பிரீதியுடன பீமனுக்குச சொன்னாள. பிறகு, மஹாராஜன, 'நான, சுத்திசெய்துகொண் டவனும் தமயந்தியுடன சேர்ந்திருப்பவனும (இரவு) ஸுகமாக வஸித்தவனுமான நளனைக் காலையில் பார்ப்பேன' என்று சொன் னான. அரசனே! பிறகு, அவ்விருவரும சோகத்தை, காட்டில் நடந்த பழையசரித்திரம் யாவற்றையும சொல்லிக்கொண்டு, இரவு மகிழ்ந்து வஸித்தார்கள். தமயந்தியும் நளனும் ஒருவருக்கொருவர் ஸுகத தை விரும்பினவர்களாயும மனம் மிகமகிழ்ந்தவர்களாயும பீமராஜ

1 'தனது முகத்தை அவனது மார்பில வைத்துக்கொண்' எனப்தை இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

னுடைய அரண்மனையில் வஸித்தார்கள். பிறகு, அவன் நான்காவது வருஷத்தில பாரியையுடன சேர்ந்து எலலா விருப்பங்களும நனகு நிறைவேறினவனாகி மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைநதான். தமயந்தியும பர்ததாவை அடைநது, பாதிவளர்ந்த பயிரையுடைய பூமியானது ஜலத்தை அடைநது திருப்தி அடைவதுபோல, மிகவதிருப்தியை அடைநதாள். அநதத தமயந்தியானவள இவ்விதம் நளனுடன் சேர்ந்து தனது ஆயாஸதைதப் போக்கித தாபம் தணிந்தவளாகவும மகிழச்சிபெருகிய மனமுளளவளாகவும் விரும்பினவற்றை அடைநதவளாகவும், உதயமான சந்திரனால் ராதரி விளங்குவது போல விளஙகினாள.

எழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் காலையில் நளதமயந்தியரைப் பர்த்ததும், நதுபர்ணன் நளனை கூஷமிக்கும்படி வேண்டி அவனிடமிருந்து அஸ்வஹ்ருதயத்தைப் பெற்று அயோத்தி சென்றதும்)

பின்பு, நளராஜன, அந்த ராதரியைப் போக்கி, (காலையில்) நன்கு அலங்கரிதது க்கொண்டு தமயந்தியுடன் சேர்ந்து பீமராஜனைப் பார்ததான். பிறகு, பரிசுததனான நளன மாமனை வணங்கினான். பிறகு, அழகிய தமயந்தியும பிதாவை வணஙகினாள். பீமன், மிக்க ஸந்தோஷததுடன புத்திரனபோல நளனைத தழுவிக் கொண்டான். பிரபுவான பீமன், (நளனைத்) தக்கபடி பூஜித்துத தேற்றினான் பீமராஜன், அங்கு நளனுடனிருபபவரும் பதிவ்ரதையுமான தமயந்தியை மேலான மரியாதையுடன் அனுப்ரகித்தான். நளராஜன அந்தப் பூஜையை முறைப்படி பெற்று அவனுக்குத் 1 தனது மரியாதையை உள்ளபடி தெரிவித்தான். பிறகு, பட்டணததில அவ்விதம் வந்த நளனைக்கணடு நன்கு சந்தோஷததை அடைந்த ஜனஙகளின் ஸந்தோஷததால் உண்டாகிற பெரிய ஒலி உண்டாயிறறு. (பீமன்) நகரத்தைப் பதாகைகளுடனும் த்வஜங்களுடனும் மாலைகளுடனும் கூடினதாக அலங்கரிக்கச் செய்தான். ராஜவீதிகள், நீர் தெளித்து நன்குபெருக்கிப் புஷ்பங்களை நிரப்பி

1 'தான் செயதுவந்த தொழிலை' என்றும் கொள்ளலாம்.

நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றன. பட்டணத்து ஜனங்களின் வீட்டு வாயிலிதோறும் புஷ்பபலியானது செய்யப்பட்டது. தேவாலயங்களெல்லாம பூஜிக்கபபெற்றன.

ருதுபாணராஜனும, நளன பாஹுகவேஷத்தில மறைந்திருந்ததையும தமயந்தியுடன் சேர்ந்துவிட்டதையும கேடடுச் சந்தோஷித்தான. ருதுபாணராஜன அந்த நளராஜனை அழைத்து க்ஷமிக்கவேணடினன். புததிமானான அந்த நளனும காரணங்களுடன அவனைப் பொறுக்கசசெய்தான். மரியாதை செய்யபபெற்ற அந்த ருதுபர்ணராஜன, சிரித்த முகமுள்ளவனாய், 'நீ தெய்விகமாக உனது பதனியுடன கூடினாய' எனறு நளனைப புகழ்ந்தான. அவன், 'பூபதியே! ஸுஷ்ட! எனது வீட்டில மறைந்து வஸித்த உனககுத தீமைசெயயாமலிருந்தேனா? தெரிந்தோ தெரியாமலோ, என்னுல சில அகாரியங்கள செயயப்பட்டிருந்தாலும அவைகளை நீ பொறுக்கக்கடவாய' என்றான். நளன், 'ஓ! பார்த்திவ! நீ எனக்குச் சிறிதும தீங்கு செய்யவில்லை. செய்திருந்தாலும் எனகுக் கோபமில்லை. உன விஷயத்தில் நான் பொறுக்கவேண்டுமன்றோ? ஓ! ஜகாதிப! நீ முந்தியும எனக்குத தோழனும் ஸமபந்துவுமாயிருக்கிறாய். இதற்கு மேலும், மிகபபிரீதியை உண்டுபண்ணக்கடவாய். விருமபினவையெலலாம நனகு செய்யப்பட்டமையால், உன்னிடததில ஸுகமாக வாஸஞசெய்தேன். ஓ! அரசனே! உனது வீட்டில் எப்பொழுதும் ஸுகமாக இருந்தது போல எனது வீட்டில இலலை. ஓ! பார்த்திவ! உனனுடைய இந்த அச்வஹ்ருதயமும என்னிடததில் இருகக்கினறது. நீ விருமபினால அதனைக் கொடுகக விருமபுகிறேன்' எனறான. நளன் இவ்விதம் சொல்லி ருதுபாணனுக்கு வித்தையைக் கொடுத்தான். அவனும சாஸ்திரத்திறசொல்லிய செயகையால் அதனைப பெற்றுககொண்டான். அரசனே! பாகஸவரிராஜனும் அச்வஹ்ருதயத்தைப பெற்றும், பிரீதியடைந்து நைஷதனுக்கு அக்ஷஹ்ருதயத்தைக் கொடுத்தும், வேறு ஸித்தியை அழைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணத்தையே அடைந்தான். அரசனே! ருதுபர்ணன் போனபின, நளராஜன் குண்டினகரத்தில நீணடகாலம வஸிக்கவில்லை.

எழுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தன்னகர்சென்று புஷ்கரனை மறுசூதில் வென்று அவனை அவனூருக்கு அனுப்பியது.)

ஓ! கௌந்தேய! அந்த நைதஷன ஒருமாதம் ஸெிந்துப் பீமனிடம விடைபெற்றுச் சிறிது சேனையுடன (குண்டின) புரததிலிருந்து நிஷத தேசததைககுறிததுப போயினன. வெணமையான ஒரு தேருடனும பதினாறு யானைகளுடனும ஐமபது குதிரைகளுடனும அறுநூறு காலாட்களுடனும் பெரிய மனமுள்ள அவன பூமியை நடுஙகசசெயகிறவன்போலக கோபஙகொண்டு விரைந்து பெரிய பட்டணததைத திடீரெனறு அடைநதான. பிறகு, வீரஸேன புதரனான நளன, புஷ்கரனை அடைநது, 'மிக்க பொருள் எனனால் சமபாதிக்கப பெற்றிருக்கிறது. திரும்பவும சூதாடுவோம. ஓ! புஷ்கர! தமயந்தியும் மற்றும் என்னிடமுளள பொருள முழுமையும எனது பநதயமாவர். உனக்கோ ராஜ்யம பந்தயமாகடடும. திருமபவும சூது தொடங்கப்பட வேண்டும; உனக்கு க்ஷேமம் உணடாகுக. ஒரே பந்தயததில (நமது) உயிர்களையும் பநதயம் வைத்து ஆடுவோம். பிறன உடைமை, நாடேயாயினும செல்வப்பொருளேயாயினும், (அதனை) ஜயிதது (அவனிடமிருந்து) கவர்ந்தும எதிர்பபந்தயம் கொடுக்கவேணடுமென்பது [1] சிறந்த முறையென்று சொல்லபபடுகிறது. நீ அந்தச் சூதை விருமபாமறபோனால யுததமாகிற சூது தொடஙகப்படவேணடும். அரசனே! இரண்டு தேர் ஒனறை ஒன்று எதிர்ததுச செய்யும சணடையினால் உனக்காவது எனககாவது ஒழிவு உணடாகட்டும். இநத ராஜயமானது வமசபரமபரையாக அனுபவிக்கப்படுவதாதலால் எநத உபாயததினாலும் விருமபததக்கதென்பது பெரியோர்களின் கட்டளை. ஓ! புஷ்கர! இப்பொழுது கபடததினால் சூதாடுவது அல்லது வில்லை வளைத்துச் சண்டைசெய்வது (என்ற இந்த) இரண்டினுள் ஒன்றில் புததியைச் செலுத்து' என்றான்.

நைஷதனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட புஷ்கரனோ, உரக்கச சிரிதது, தனககு ஜயததையே உறுதியாக எண்ணி, நளனை

---

1 வேறு பாடம்.

நோக்கி, 'ஓ! கிருஷ்ண! எதிர்பாராதவிதமாக வைப்பதற்காக உன்னால தெய்வாதீனமாகப் பொருள சபபாதிதகப்பட்டது. தெய்வாதீனமாகத தமயந்தியின சீவிதனையும் நாசததை அடைந்தது. ஓ! கிருஷ்ண! அரசனே! எனது லாபததைக்குறிதது தெய்வாதீனமாகப பிரியப்படுகின்றாய. ஆணபிள்ளைகளுள் மிகச சிறந்தவனே! தெய்விகமாகத திருமபவும சூதாடுவதில் உனகது எணணம் உண்டாயிருகிறது. ஜயிக்கப்படட இந்தத தனததுடன, அலங்கரிக்கபபடட தமயநதியும, தேவலோகததில அபஸரஸானவள் இநதிரனை அடைவதுபோல என்னை அடைவாளெனபது திண்ணம். ஓ! கிருஷ்ண! உனனைத தினநதோறும நினைதது எதிர்பாரததுக கொண்டிருகிறேன. [1] பகைவர் கூட்டங்களுடன் சூதாடுவதனால் எனகது ஸநதோஷம் உண்டாகிறதிலலை. இப்பொழுதே, சிறநத இடையுளளவனும குறறமறறவனுமான தமயந்தியை ஜயிததுக [2] கிருதகருதயன ஆவேன். அவளோ எப்பொழுதும எனது மனததில இருககிறாள்' எனறு கூறினான.

அநத நளனை, அநதச் சொறகளைக கேட்டுக கோபங்கொணடு, தப்பாகப்பேசுகிற அவனுடைய தலையைக கததியால வெட்டவிருபபினான. கோபததால சிவநத கணணுள்ள நளராஜனை, சிரித்துக்கொண்டு, அவனைபபார்த்து, 'பந்தயம வைதது ஆடுவோம. ஏன பேசுகின்றாய்? ஜயிககப்பட்டால் பேசாய்' என்றான. பிறகு, நளனுக்கும புஷகரனுககும சூதாட்டம் தொடங்கிறது. உனக்கு க்ஷேமம உணடாகுக. அந்தப் புஷ்கரன், (தானும்) பநதயம வைததானாயினும், ரதனங்கள் பொக்கசங்கள் இவற்றின் குவியல்களுடனும உயிருடனும அவன் ஒரே பநதயததால நளனால தோலவி அடைவிககப்பெறறான். நளராஜன், புஷ்கரனை ஜயிததுச் சிரிததுககொண்டு, 'அரசர்களுள் இழிவானவனே! பகை ஒழிந்ததும கலக்கமறறதுமான இந்த ராஜபமுழுதும என்னுடையது. தமயந்தி உனனால பார்ப்பதறகும முடியாதவள். மூட! நீ பரிவாரங்களுடன அவளுக்கு அடிமையாயிருததலை அடைந்தாய். நான முனபு ஜயிக்கப்பட்டதும உன்னால செய்யப்படட காரியமனறு. அநதக்காரியம் கலியால் செய்யப்படடது. ஓ! மூட! நீ அறியவில்லை. நான் பிறரால் செய்யப்பட்ட குறறததை உன்னிடத்தில் எவவிதமும சுமததமாட்டேன். நீ ஸுகமாகப் பிழைததிருக்கக்கடவாய. உனது உயிரை உனகதுக் கொடுக்கிறேன். அப்படியே, எல்லாப பொருள்களுமுளள

1 வேறு பாடம. 2 மேறகொணட காரியததைச செயது முடிததவன.

(உனக்குச) சொந்தமான பாகத்தை உனக்குத் தருகிறேன். ஓ! வீர! எனக்கு உணவிடத்தில் அனபும முன்போலவே இருக்கிற தென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. எனக்கு உணவிடமுள்ள நடபும ஒரு பொழுதும குறையாது. ஓ! புஷ்கர! நீயோ எனது ஸ்நேஹிதனான. நூறு வருஷம நனகு உயிர்வாழக்கடவாய' எனனும இதனைச சொனனான.

ஸதயமான பராகரமுளள நளன ஸஹோதரனை இவவித வார்தைகளால தேறறித திரும்பத திருமபத தழுவி மகிழ்வித தான. அரசனே! இவ்விதம நளனால தேறறபபட்ட புஷ்கரன, புண்ய ஸ்லோகனான நளனை அப்பொழுது வணஙகிக் கைகூப்பிககொணடு, 'ஓ! பார்ததிவ! நீ எனககு உயிரையும இருப்பிடதையும கொடுக கின்றாயாதலால், உனதுபுகழ் அழிவற்றதாகுக. பதினாயிரம் வரு ஷம ஸுகியாக உயிர்வாழக் கடவாய்' எனறு மறுமொழி கூறி னான. புருஷஸ்ரேஷ்ட! அப்பொழுது அந்தப் புஷகரராஜன், நளனால அவ்விதம மரியாதைசெய்யப்பெறறு ஒருமாதம அஙகே மகிழந்து வஸிததுத தனது ஜனஙகளால சூழப்பெற்று, பெரியசேனையுட னும வணங்கின வேலைக்காரராகளுடனும், சரீரததால் சூரியன்போல விளங்கிகொணடு, தனதுபட்டணததை அடைந்தான். ஸ்ரீமானன நளராஜன புஷ்கரனைத தனமுள்ளவனாகவும துன்பமற்றவனாகவும அனுப்பி மிகக ஆலஙகாரமுளள தனது நகரததில் பிரவேசிததான. நிஷதராஜன் பிரவேசிதது நகரவாஸிகளைத தேறற்றலும செய்தான. எப்பொழுதும அவர்களுடைய நனமைகளில் தந்தைபோல மனம பற்றினவனாக இருநதான். பட்டணததிலும் தேசததிலுமுள்ள ஜனஙகள் யாவரும புளகமெய்தி மந்திரி முதலியோருடன்கூடிக கைகளைக கூப்பிகொணடு, 'ஓ! அரசனே! பட்டணததிலும தேசததிலும (உள்ள நாஙகள) இப்பொழுதுதான ஸௌக்யமாயிருக் கிறோம். தேவர்கள் மறுபடியும இந்திரனை ஸேவிக்கவநதது போல, நாஙகள உனனை மறுபடியும ஸேவிகக வநதிருகிகிறோம்' என்று சொன்னார்கள.

எழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நளன் புஷ்கரனைத் துரத்தியபின் குண்டினபுரத்திலிருந்து தமயந்தியையும் குழந்தைகளையும் தருவித்துக்கொண்டு ஸுகமாக அரசு செலுத்தியதும், பிரஹதஸ்வர் நளன் கதையை முடித்து யுதிஷ்டிரருக்கு அக்ஷஹ்ருதயத்தை உபதேசித்து ஹரிச்சந்திரன் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிச் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனைப்பற்றிக் கவலைப் பட்டதும்)

பட்டணமானது [1] சோகமற்று ஸுதாஷமடைந்து மஹோதஸவமும தொடங்கியவுடன, நளராஜன, (குண்டினபுரத்திலிருந்து) தமயந்தியைப் [2] பெரிய சேனையுடன வரவழைத்தான. பரதரில சிறந்தவனே! அரசனன பீமன புண்யஸ்லோகன ராஜயத்தில் நிலை பெற்றதாகக் கேடடு மேலான ஸந்தோஷத்துடன் கூடியவனபினன். பிறகு, பீமராஜன மனமகிழ்ந்து தன் மகளான தமயந்தியைப் புதிதமாணன புண்யஸ்லோகனிடம் செலலுமபொருட்டுப பெரிய சேனையுடன புறபபடச செய்தான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகினறவனும அளவிடமுடியாத சகதி பொருந்தியவனும பயஙகரமான பராகரமமுடையவனும பிதாவுமான பீமனும் தமயந்தியை மரியாதைசெய்து அனுபபினன். நளராஜனே, குழநதைகளுடன தமயநதி வந்தபின, தேவராஜன நந்தனவனதில் மகிழந்திருப்பதுபோல மகிழந்திருந்தான். ஜம்பூதவீபதில அரசர்களுள் அப்படி விளக்கதனை அடைந்தவனும மிக்க புகழ்பெறறவனுமான அந்த நளன் மறுபடியும் தனது நாட்டைத் திருப்பி அடைநது அதில வஸிததான; நிரம்பின தக்ஷிணையுளள பலவித யாகங்களையும் விதிப்படி செய்தான். அரசருகளு அரசனே! அபபடியே, நீயும் விரைவில் ஸோதரர்களுடன்கூடி விளங்குவாய். மனிதருட் சிறநதவனே! பரதரேறே! பகைவர் பட்டணங்களை ஜயிக

---

1 'அமைதியடைந்து' எனினுமாம.

2 'பெரிய சேனையை அனுப்பி' எனினுமாம.

கின்ற நளன சூதாட்டத்தால் மனைவியுடன இமமாதிரியான துககத்தை அடைநதான். பூமியை ஆளபவனே! நளன ஒருவனுக வேயிருந்து மிகப்பெரிய பயஙகரமான துககத்தை அடைநது திருமப வும சுகஷமத்தை அடைநதான. ஓ! பாணடவ! அரசனே! நீயோ பிராதாக்களுடனும திரௌபதியுடனும சோநது கதைகளைக கேட டுக்கொணடும தாமத்தையே சிநதித்துககொணடுமிருபபதுடன், வேத வேதாஙகஙகளின கரைகடநதவர்களும மிகக புகழ்பெறறவர்களு மான பிராமமணாகளால் எபபொழுதும சூழபபட்டுமிருக்கிறய. அபபடியிருக்கையில, துககம் எனப காககோடக நாகன, தமயநதி, நளன், ராஜரிஷியான ருதுபர்ணன் இவாகளின கீாதத்தியைச சொல லுவது கலியைப போகசுவதாகும. தவறுதவனே! அரசனே! உன னைப போன்றவன, கலியைப போகசுவதான இநத இதிஹாஸத தைக்கேடடும் தேறுதலடையவேண்டும. புருஷார்தத எப பொழுதும நிலையறறிருததலே ஆலோசிததும, அதன் தோற்றததி லும அழிவிலும் நீ கவலைப்படலாகாது. அரசனே! இதிஹாஸத தைக கேட்டுத தேறுதலடை; துயரப்படாதே. ஓ! மஹாராஜ! வியஸனததில நீ துயரபபடததக்கவனல்லை. தெய்வம் விபரீதமாகி முயற்சியும் பயனற்றுப்போனபொழுது, தைர்யசாலிகளான மனி தர்கள் தமமைத துயரததுககுளளாக்கிககொள்ளார். எவர்கள் நள னது இந்தச சிறந்த சரிதததிரததை அடிக்கடி சொல்லுகின்றார் களோ கேடகின்றார்களோ அவர்களை அமஙகளமானது அடையாது. அங்ஙனம் செய்பவனுடைய விருபபஙகள கைகூடும். (அவன்) செலவமாணயிருத்தலையும் அடைவான். சிறந்ததும புராதனமு மான இந்த இதிஹாஸததைக் கேட்பவன புததிரர்களையும பௌதரர் களையும பசுகளையும மனிதர்களுள தலைமையையும் அடைவான்; நோயினமையும அன்புமுளளவனுவான.

ஓ! பார்தத! 'சூதாடததிறநத (துரியோதனன்) எனனைத் திரும்பவும ஆட அழைப்பான்' என்று நீ பயததால நடுஙகு கிறாய். அந்த உனது பயததை நான் போக்குவேன். ஸதயமான பராக்கிரமமுள்ளவனே! நான் அகஷஹருதயதத முழுதும் அறிவேன். ஓ! கௌந்தேய! மகிழ்சசியடைந்தேன; உனக்கு உபதேசிககிறேன; பெற்றுக்கொள்' என்று சொனனர். பிறகு, அரசா, மனமகிழநது பிருஹதஸுவரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! அகஷஹருதயதத உண்மையாக அறியவிரும்புகிறேன்' என்று சொனனர். குந்தீபுதராால இவ்விதம சொல்லபபட்ட பிருஹ

தஶவமாமுனிவா, பிறகு, மஹாதமாவான பாண்டவருககு அக்ஷஹ்ருதயததை உபதேசிததார். பாண்டவராஜரும (அதனை) அடைநது சோகமற்றவராயினர்.

[1] பிருஹதஶவர் சொலலலானா: 'மஹாராஜனே! உனது துயரமனைததையும போககுமபொருட்டே உனனைவிடத துயரததையடைநத (வேறோ) அரசனை மறுபடியும சொல்லுகிறேன். கேள். இக்ஷவாகு குலததில மஹாதமாவும ராஜராஜனும் மிககாந்தியுளளவனுமான திரிசஙகுவெனனும புகழ்பெற்ற ஓர் அரசன உண்டானான. முக்யமானவையும பலவிதமானவையும் மிககதக்ஷிணையுளளவையுமான யாகஙகளைச செயதமையால அநத அரசனிடமிருந்து குணக்கடலாகிற ஹரிசசந்திரன உணடானான். புணயஶலோகனும மிகக புகழுளளவனும் மெய்பேசுகிறவனும இனியசொல்லுள்ளவனும ஸதயததுடன மிகபபேசுகிறவனுமான அவன, உலகில ஆணபிளளைகளுள சிறந்தவனாயிருந்தான். அவனுககுப பூமியில நலலொழுககத்தால அலங்கரிக்கப்பட்டவளும நலல லக்ஷணஙகளுளளவளுமான உசீனரராஜரிஷியின் மகள மனைவியானாள். அழகிய அவள, ஸ்வயமவரததில் கூடியிருக்கின்ற அரசர்களின் நடுவில, மிக்க பாகயசாலியும மேனமைபெற்றவனுமான ஹரிச்சந்திரனைப் பர்ததாவாக வரிததாள். பூபாலனான அந்த அரசன் மனத்துக்கினியவளும் ஸதயவதியுமான அவளுடன் தன் நாட்டை அடைநது நெடுஙகாலம் மகிழ்ந்திருநதான். அந்தத தேவியினிடம் ஹரிச்சநதிரனுக்குத தாமரைமலர்போன்ற கண்ணுளளவனும் புணயவானகளுள சிறந்தவனும லோஹிதாஶவனென்னும் பெயர்பெற்றவனுமான புதரன் உணடானான். புணயஶலோகனும மிக்க புகழுளளவனும் வஸிஷ்டருடைய சிஷயனுமான அரசன தேவியுடனும புதரனுடனும் சேர்ந்து புண்யமான பெரிய யாகஙகளைச செய்தான். இதேகாலததில் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்த விஶவாமிதரரோ, இந்திரனைக் காண்பதற்காக அழகிய இந்திரபட்டணததை அடைநதார். மஹாதமாவான தேவேந்திரனது பூஜை நடக்கும பொழுது, வாமதேவரைத துணையாகக்கொண்ட வஸிஷ்டரும வநதார். அப்பொழுது, பூஜை நடந்து இந்திரன் ஸுகமாக வீறறிருநது ஸத்ய

---

[1] இநத ஹரிச்சநதிரன சரிததிரம நீலகண்டவியாகயான பாடததிலும இஙகிலிஷ மொழிபெயாபபுககளிலும இல்லை ஸபாபர்வததில வநதுளளது; 43 - 45-ம பககம பாாகக.

வாதிகளான அரசர்களும சொல்லப்படுகையில், அந்த ஸபையில், ஹரிசசந்திரன, வேளவி கொடை தவம ஓழுகுகம மெயபேசுதல உறுதியானவிரதம ஆகிய இவைகளால எலலாரையுங்காடடிலும் புகழப்பெற்றனை. வஸிஷடர், தம சிஷயனைப் புகழநததனால, மிகக மகிழ்சசியடைநதார். அப்படியாயினும், அவன ஸதயதததால் அலஙகரிககபபெறறதை விஸ்வாமித்ர பொறுக்கவில்லை. அப் பொழுது, விஸ்வாமிதரருககும வஸிஷடருக்கும ஹரிச்சநதிரனைக் குறிததுப் பந்தயம ஏற்படடது. அதனபிறகு, விஸ்வாமிதரரால் அரசன ராஜயததினினறும ஸுகததினினறும விரைவில் நீககபபெற்று மரணததைவிடக் கெடுதலான மிகக துகஙகததை அடைநதான' என்றார்.

பிறகு, தர்மராஜரான யுதிஷடிரர, தமபிமாருடனும திரௌபதியுடனும பிராமணாகளுடனும அதனைககேட்டு (த தம்நிலையில்) மிக்க திருப்தியுடன் மேலான ஆசசரியதததை அடைநது, 'நலலது! நல்லது' என்று சொன்னார். பிறகு, ராஜஸரேஷ்டரான தர்மபுதரர், ஹரிச்சந்திரன கதையை [1] முழுமையுங கேடடுச சோகததை விட்டுத திருமபவும் மிக்க கீர்ததியுள்ள ஹரிசசந்திரனை நினைததுக கொணடு ஸந்தோஷிததார. அபபடியே, பிருஹதஸ்வர், ஹரிச்சநதிரனையும நளனையும பற்றிய கதைகளை இவ்விதம சொல்லிமுடிதது, எல்லாப பாண்டவர்களிடமும் விடைபெறறுக்கொணடு போயினர். பெருந்தவமுள்ள அவர், [2] சொல்லிவிட்டு, நீராட்டமுதலியன செய்வதறகு விரைவாகத தடாகததை அடைந்தார். உறுதியான விரதமுள்ள யுதிஷ்டிரர், பிருஹதஸ்வர சென்றவுடன, ஸவய ஸாகியும புதிதுமானுமான அஜனன காற்றை உணவாகக் கொணடு உகரமான தவததிலிருப்பதை, தவசிகளும ஆங்காஙகுத தீரததஙகளிலும மலைகளிலும வனஙகளிலுமிருநது வருகினறவாகளும ஒருஙகுசேர்ந்தவர்களுமான அநதணாகளிடமிருந்து, 'மிகக புஜபலமுள்ள பார்ததன பிறரால் அடையமுடியாத தவததை அடைநதிருக்கிறான்' எனறும, 'பிருதாபுத்ரனன அர்ஜுனன்

---

1 'ஸாவாம்' என்று பாடம கொளளபபட்டது.

2 'ததவாச அஸ்வசிரஃ' எனறு பாடம ஓதி, 'அஸ்வஹருதயதலதையும் கொடுதது' எனறு பொருள கூறி, 'முனிவருககு இந்த விதையாலேயே பிருஹதஸ்வர எனறு பெயர வந்தது' எனபது பழையவுரை 'அஸ்வசிரஸ் எனனும தீரதததை அடைந்தார்' எனபது இஙகிலிஷ்மொழிபெயரபபு.

நியமமான விரதமுள்ளவனும் தியானஞ்செய்பவனும ஒருவனாக ஸஞ்சரிபபவனும காந்தியுள்ளவனும் தர்மமே வடிவெடுதது வந்தது போன்றவனுமாகத தவஞ்செயவதுபோல வேறெவனும் கடுந்தவஞ்செய்ததாக முன்பு காணப்பட்டதிலலை' எனறும் சொலலக் கேட்டார். அரசரே! குந்திபுதரராகிய பாணடவர், [1] ஜயததை உடையவனும பிரியமானவனும் ஸஹோதரனுமான அந்த அர்ஜுனன் பெரிய காட்டில் தவஞ்செய்வதைக் கேட்டுத துயரததை அடைந்தார். ரக்ஷகனை விரும்புகின்ற யுதிஷ்டிரர், எரிக்கப்படுகினற மனததுடன, பெரிய காட்டில் பல கலைகளையும அறிநத அந்தணாகளை வினவினர் மன்னரே! குந்தீபுதரராகிய யுதிஷ்டிரர் அக்ஷஹ்ருதயததைப் பெற்று, பீமஸேனன் முதலியோருடன சேர்நது, மனம மகிழந்திருந்தார். குந்தீபுதரராகிய அவர், ஸஹோதரர்கள கூடியிருபபதைப பார்தது, அஙகே அர்ஜுனனைக காணாமல கண்ணீரால நனைக்கப்பட்டவராயினர். குந்தீபுதரர், மிகவாட்டப்படுகின்றவராகிப பீமஸேனனை நோக்கி, 'ஓ! பீம! இங்கு உனக்குப் பின் பிறந்தவனான பார்ததனை எப்பொழுது பார்பபேன்? குருஶரேஷ்ட! (அவன) எனக்காகவன்றோ மேலான தவததைச் செய்கிறான்? அவனுககு நான் அக்ஷஹ்ருதய ஞானததை எப்பொழுது உபதேசிப்பேனோ? விபுவே! புருஷஶரேஷ்டனான அவன் என்னால் நன்கு கற்கபபடட அக்ஷஹ்ருதயததைக் கேட்டு மிகக மகிழ்ச்சியுள்ளவனாவானெனபதில ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னார்" என்றார்.

நளோபாக்யானபர்வம் முற்றிற்று.

---

1 'ஜயம்' என்பது மூலம; 'ஜயனெனனும் ஸஹோதரனை' என்பது இஙகிலிஷ் மொழிபெயர்பபு.

எழுபத்தேட்டாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம்.

(அர்ஜுனனுடைய பிரிவினல் காம்யகவனத்தில் வஸிக்க விருப்பமற்ற பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தை விட்டு வேறிடம் செல்ல நிச்சயித்தது)

ஜனமேஜயர் வினவலானர். "பகவானே! என்னுடைய பரபிதாமஹரான அர்ஜுனா (திவயாஸதிரஙகளைப பெறுவதற்காகக) காமயக வனததை விடடுச சென்றவுடன, அந்த ஸவ்யஸாசியை விடடுப் பிரிந்த அநதப பாணடவர்கள யாது செய்தனர? (பகைவாகளுடைய) படையை ஜயிபபவரும பெரிய விலலுளளவருமான அநத அர்ஜுனர தேவாகளுககு விஷ்ணு கதியாயிருபபது போலப பாணடவர்களுககுக் கதியாக இருந்தாரெனறே எனக்குத தோன்றுகிறது: இநதிரனுக்குச சமமான வலலமையுளளவரும யுததஙகளில திரும்பாதவருமான அநத அர்ஜுனரைப பிரிந்திருக்கிற வீரர்களான (எனனுடைய) பாடடனர்கள் வனததில் எவ்வணணமிருநதார்கள்?" என்று வினவ, வைசமபாயனர கூறலானர.

"ஐயா! பாணடுகுமாரனான அர்ஜுனன காம்யகவனததை விடடுச சென்றவுடன, அந்தப் பாண்டவர்கள மனவருததமும க்லேசமும மேலிட்டவர்களானர்கள. பிறகு, அவர்கள அனைவரும், (கோகசபபட்ட) தால் அறுநத ரதனங்கள் போலவும சிறகுகள வெட்டப்பட்ட பக்ஷிகள போலவும மகிழ்சசியற்ற மனமுளளவரானர்கள. புகழததக செய்கைகளை உடைய அந்த அர்ஜுனனை விடுபடட அநத வனமானது, குபேரனை விடுபட்ட சைதாரதமெனனும உதயானவனம போலாயிறறு. ஜனமேஜயரே! ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களான அந்தப பாணடவாகள அந்த அர்ஜுனனை விட்டுப் பிரிநததனல் ஸந்தாபததை அடையாதவாகளாகவே காமயகவனததில அப்பொழுது வஸிததுவந்தனர். பாதர்களுள சிறநதவரே! பிராம்மணர்களுக்காகப பராக்கிரமம செலுததுபவர்களும மஹாரதர்களும புருஷஸ்ரேஷ்டாகளும பகைவரை அடகுகுகிறவர்களுமான (பாண்டவர்கள் கானகததில) மிக அலஙகாரமான பாணங்களால் யாகததுக்குத தக்கவையான பலவித மிருகங்களைக் கொன்று வனததில கிடைபபதான (அந்த) ஆகாரத்தைக கொண்டுவந்து நாள்தோறும பராம்மணர்களுககுக கொடுததார்

கள். அரசரே! தனஞ்சயன் சென்றபிறகு, புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அவர்களனைவரும், மனமகிழ்ச்சியில்லாதவர்களாகவும் (அர்ஜுனனை அடைவதில்) மிகக ஆவலுள்ளவர்களாகவும, அந்த வனத்தில இவ வண்ணம வாஸம செய்தார்கள். வேந்தரே! பிறகு, பாஞ்சாலியான வள், வேறிடம் போயிருக்கிற நடுவாமவனுன நாயகனை நினைத்துப பாண்டவர்களுள சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரரைபபார்த்து இந்த வசனத்தை உரைக்கலானாள:

'இரண்டு கைகளுள்ள எந்த ஆஜுனர் அனேகம கைகளுள்ள (கார்த்த வீர்ய) அர்ஜுனனைடு ஒபபானவரோ அந்தப் பாண்டவ ஶ்ரேஷ்டரிலலாமல இந்தவனமானது எனகு அழகாகத் தோற்ற வில்லை. இந்தப பூமியை ஆகாஶத்து ஒனறுமில்லாததைப் போலக் காண்கிறேன. பூத்திருகிற மரஙகளுடன கூடியதும் பல ஆச சர்யப் பொருள்களுள்ளதுமாயிருந்தாலும், இந்த வனமானது அந்த ஸவ்யஸாசிபப பிரிந்தபின முனபோல ரமணீயமாக இலலை. கரிய மேகத்திறகு ஒப்பான ஒளி பொருந்தியவரும் மதயானை போல நடபபவரும செந்தாமரை மலர்போனற கணகளுள்ளவருமான அர்ஜுனரிலலாமல காம்யக வனமானது எனகு அதிக விளக்கமாக இலலை. அரசரே! எவருடைய வில்லின் நாணொலியானது இடி முழகம் போலக் கேட்கப்படுகிறதோ அந்த ஸவ்யஸாசியை நான் நினைத்துக்கொணடே ஸுகத்தை அடையாமலிருகக்கிறேன' என்றாள்.

மகாராஜரே! பகை வீரர்களைக் கொல்லுபவனுன பிமஸேன, அவ்வாறு அடிக்கடி புலம்புகிற அந்தத்ரௌபதியைப் பார்த்து, 'கல்யாணி! அழகிய இடையுள்ளவளே! மனத்துககு மகிழ்ச்சி யைச் செயவதும நீ சொல்லுகிறதும் அம்ருதபானம போனறது மான அந்த (இன் சொல்லானது) என் உள்ளத்தை மகிழச்செய் கிறது. எவனுடைய இரு கரஙகளும் தீண்டவையும் பருத்த வையும ஸம அளவுள்ளவையும் பரிகாயுதத்திறகு ஒபபானவையும் நாண்கயிறு உரைவதனால தழும்பு உணடுபணணப்பட்டவையும உருண்ட வடிவமுள்ளவையும் கத்தியையும் மற்ற ஆயுதஙகளையும் வில்லையும் தரித்தவையும் பதகஙகளாலும் தோல்வளைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையுமாக இரணடு ஐந்துதலை நாகங்கள் போல விளங்குகின்றனவோ ஆண்மையில சிறந்தவனுன அந்த அர்ஜுன னில்லாமல் (இந்தக் காமயக வனமானது) ஸூர்யனை இழந்த வானம போல (ஒளியை இழந்ததாக ஆயிற்று.) மிக்க புஜபலமுள்ள

எவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு பாஞ்சாலர்களும அவ்வாறே கௌரவாகளும (போருக்கு) முயனற தேவர்களுடைய சேனைகளிலும் அஞசுவதிலலையோ, மகாதமாவான எவனுடைய இருகரஙகளையும் அடுதது நாமெலலோரும பகைவர்களை யுத்தததில் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவும் பூமியை அடையபபட்டதாகவும எண்ணுகிறோமோ அப்படிப்பட்ட வீரனான பல்குனனைபபிரிந்து காமயகவனததில் நான் அமைதியை அடையவிலலை. எல்லாத திசைகளையும் இருளால மூடப்பட்டவைகளைப போலக் காணகிறேன' எனனும் இதனைக் கூறினான். பிறகு, பாணடுநநதனனான நகுலன, கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுளளவனாக, 'யுததரஙகததில எவனிடததிலுளள மனித இயற்கைககு மேறபட்ட செய்கைகளைத தேவாகளும் புகழந்து பேசுகிறாகளோ போர்புரிபவாகளுள சிறந்த அநத அர்ஜுனனைப் பிரிந்து காம்யகவனததில எனன ஸநதோஷமிருக்கிறது? அதிக காநதியுள்ளவனும பிரியமானவனுமான எநத அர்ஜுனன வட திசையில சென்று மஹா பலசாலிகளான சிறந்த சந்தர்வர் தலைவர்களைப் போரில நூறறுக்கணககாக வென்று திததிரிப் பக்ஷிநிறமுள்ளவையும சிதரவர்ணமுள்ளவையும ஒளியுளளவையும் காற்றுப்போல வேகமுள்ளவையுமான குதிரைகளைக கைபபற்றி ராஜஸூயமெனகிற மகாயாகததில் பராதாவான தர்மராஜருக்கு அனபினால் கொடுததானோ பயஙகரமான வில்லை உடையவனும் பீமனுககுப் பின பிறந்தவனும் தெய்வம போன்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனில்லாமல் காம்யகவனததில் இபபொழுது நான் வாஸததை விருமபவிலலை' எனறு சொன்னான. ஸஹதேவன, 'பரதகுலததிலுதிததவரே! எவன யுதததில படைநடுவை அடைந்து மிக்க பலசாலிகளான பகைவாகளை நூறு நூறாகக கொன்று தனஙகளையும கனனியர்களையும்[1] ஜயிதது ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகததில யுதிஷ்டிர மகாராஜருக்கு முறகாலததில கொண்டு வந்து கொடுததானோ, அளவிறந்த காநதியுள்ள எந்த அர்ஜுனன், ஒருவனாகவே, கூடியிருககிற யாதவர்களைப் போரில்வென்று வாஸுதேவருடைய ஸம்மதததினால் ஸுபதரையைக் கொணடுவந்தானோ, எந்த அர்ஜுனன் யுதததில் மஹாத்மாவான தருபதராஜனுடைய பாதிராஜ்யததைக் கவர்ந்து த்ரோணருக்குக் குரு தக்ஷிணை கொடுததானோ அநத அர்ஜுனனுடைய ஆஸனம வீட்டில் சூன்யமாயிருப்பதைக் கண்டு எனனுளளமானது அமைதிபெறவில்லை. பகைவரை அடக்

1 வேறு பாடம்.

குபவரே! இந்த வனத்திலிருந்து வெளிச்செல்வதை நான் விருமபுகிறேன். அந்த வீரனை அர்ஜுனனில்லாமல் இநதக் காடானது நமக்கு மகிழுதறகாக இலலையனறோ?'என்று கூறினன்.

எழுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் காமயகவனத்திற்ற வந்த நாரதரை வணங்கி, பூமியை வலம் வந்து தீர்த்தயாத்திரை செய்வதன் பயனைவினவ, நாரதர் அந்த விஷயமாகப் புலஸ்தியருக்கும் பீஷ்மருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக் கூறத்தொடங்கியது)

மஹாரதாகளும மஹாபாக்யசாலிகளுமான அநதப்பாண்டவர்களோ அந்தக காட்டில தனஞசயனிடததில் மிக்க ஆவலுளளவர்களாக தருபதராஜகுமாரியான கிருஷ்ணையுடன் வாஸம செய்தனர். தனஞ்சயனிடததில ஆவலுளளவர்களான ஸஹாதராகளும் கிருஷ்ணையும ஆகிய இவாகளுடைய வாக்கியங்களைக கேட்டுத தர்மராஜரும் மனவருததமுற்றவரானர்; பிறகு, மஹாதமாவும் தேவரிஷியும் பிரமமதேஜஸினால் விளங்குபவருமான ஜ்வலிககின்ற நெருபபுக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவருமான நாரதரை அந்த வனததில கண்டார். தர்மராஜர் அந்த நாரதர் வருததைக் கண்டு, ஸஹாதரர்களுடன் எழுந்திருந்து, மஹாதமாவான அந்த நாரதருக்கு விதிப்படி பூஜைசெய்தார். கௌரவர்களுள சிறநதவரும ஸ்ரீமானுமான அநதத தமபிமார்களால் சூழபபட்டு மிகப் பிரகாசிககின்ற ஒளியுள்ள இந்திரன் தேவர்களால் சூழபபட்டுவிளஙகுவதுபோல் அதிகமாக விளஙகினர். ஸாவித்ரி வேதஙகளை விட்டு விலகாததுபோலவும் சூரியனுடைய ஒளி மேருமலையை விட்டு விலகாததுபோலவும திரௌபதியானவள் குருதீபுததிரர்களான தன் கணவர்களை (தான் நடந்துகொள்ளவேண்டிய)முறையில் விடடு விலகாமலிருந்தாள். பிறகு, தவறுதவரான யுதிஷ்டிரர் அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் கொணடுவந்து அபிவாதனம்செய்தார். மிக்க தேஜஸுள்ள நாரதரோ, 'க்ஷேமம உண்டாகுக' என்று சொன்னர். பிறகு, குருநந்தனரான யுதிஷ்டிரராஜர், தேவரிஷிகளுள் மிகக மேனமைபெற்ற நாரதரைக் கண்டு முறைப்படியும் தகுதிபபடியும பூஜித்தார். குற்றமற்றவரே! பகவானை நாரத

ரிஷியானவர் அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு தர்மநந்தன ருக்குத் தகுதிபபடி தேறுதல்கூறினர்.

அவர், மஹாதமாவும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'தார்மிகர்களுள சிறந்தவனே! எதில உனக்கு விருப்பம? உனககு எதைக கொடுகககடவேன? சொல' என்று கேட்டார். பிறகு, தர்மபுத்ரரான அரசர, ஸஹோதரர்களுடன் தெயவம்போனற தாரதரை நமஸகாரமசெய்து இருகரஙகளையும குவிதது கொணடு, 'மஹாபாகயமுளளவரே! நல்ல விரதததுடன கூடியவரே! எலலா உலகஙகளாலும பூஜிக-படுகிற தேவரீர் ஸந்தோஷமடைநதுவிட்டால. தேவரிருடைய அருளால, (எலலாம்) செயயப்பட்டதென்றே நான நிணைகிறேன். தோஷமற்றவரே! ரிஷிகளுள மேனமை வாய்நதவரே! ஸஹோதரரகளுடன சேர்ந்திருக்கிற நான் அணுககிரகிககப்படதறகுந்தவனகில தேவரீர் உணமையை உபதேசிதது என் ஸந்தேஹததைப் போக்ககடவீர. எவன தீர்தத யாததிரையில் பறறுதலுடன பூமியை பரதகஷிணமசெயகிறானே அவனுக்கு உணடாகும பயன யாது? அதனைத தேவரீர் மிச்சமினறிச் சொல்லக்கடவீர்' எனறு வினவ, நாரதர சொல்லலானர்.

'அரசனே! சிறநத புதகியுளள பீஷ்மரிலே புலஸதியரிடமிருந்து கேடகப்பட்ட இவை அனைதையும நீ கருத்துடன கேள. தர்மதததை தரிபபவர்களுள் சிறந்தவரான பீஷமர மூற்காலததில் கஙகைககரையில் பிதருதேவதைகளை தருப்தியடையச் செய்கிற விரதததை மேற்கொண்டு ரிஷிகளுடன வஸிதது வந்தார. அரசனே! மஹா பாகயமுள்ளவனே! நிகரிலலாத ஒளி பொருநதின அந்தப் பீஷ்மர், மங்களகரமானதும புண்யமானதும தேவரிஷிகளால் அடையபபட்டதும தேவர்களாலும கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான அப்படிபபட்ட கஙகாதவாரமெனனுமிடததில பிதருக்களையும தேவாகளையும ரிஷிகளையும சாஸ்திரததில சொலலிய கர்மாக்களைச் செய்து தருபதியடையும்படி செய்தார். பிறகு சிறிதுகாலம் சென்ற பின், மிக்க புகழுள்ள பீஷ்மர் மந்திரங்களை ஜபிததுக்கொண்டே இருக்குபபொழுது அதபுதமான தோறறமுள்ளவரும ரிஷிகளுள் மிகக மேன்மைபெற்றவருமான புலஸ்தியரைக கணடார் அந்தப் பீஷ்மர், கடுந்தவமுள்ளவரும் தேஜஸினால ஜவலிப்பவர் போலிருபபவருமான அந்தப் புலஸ்தியரைக் கண்டு நிகரில்லாத மகிழ்சசியை அடைந்ததுடன மிக்க ஆச்சாயதததையும் அடைந்தார. பரத குலத்தில் உதிததவனே! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரான பீஷமர, வந்தி

ருக்கின்ற மஹா பாகயசாலியான புலஸ்தியரைச சாஸ்திரத்தில கண்ட செயகையினல் பூஜித்தார். சுதந்தரும் மனததை அடகின வருமான பீஷமர் தலேயினல பூஜாதாவ்யததை எடுத்துக்கொணடு ப்ரமமரிஷிகளுள் மிசசிறந்த அநதபபுலஸதியரிடததில, 'கல்ல விரத முளளவரே! நான பிஷமன. தேவரீருககு மங்களம நான் தேவரீ ருககு அடிமை. தேவரீருடைய தர்சனததினலேயே நான எல் லாப பாவங்களினினறும விடுபட்டேன்' எனறு தம பெயரைச சொன னர். மஹாராஜனே! யுதிஷ்டிர! தார்மிகளுள சிறந்தவரான பீஷ மர் இவ்விதம் சொல்லிவிடடுப் பேசசை நிறுததிககைகூப்பிகொணடு மெளனமாக இருநதார். பிறகு, முனிவர, விரதத்தாலும வேதாத தியயனததினலும குருகுலஸேவையாடரான அந்தப பீஷமர் மெலிந திருபபதைக கணடு மனமகிழ்ந்தவராயின. பெருநதவமுளள வரும் தர்மததை அறிந்தவருமான அநதப புலஸதியர், மன மகிழ்ந்து இனிய குரலுடன (பினவரும்) வாகயங்களை உரைக்க லானர்.

எண்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புலஸ்தியர் பீஷ்மருக்குப் புஷ்கர முதலிய தீர்த்தங்களின் மஹிமையைச் சொல்லியது)

புலஸ்தியர், 'தாமததை அறிந்தவனே! மிக்க பாக்கியமுள் ளவனே! நல்ல விரதததுடன கூடியவனே! உன்னுடைய இந்த வணக்கத்தாலும (இந்திரியங்களுடைய) அடக்கததாலும உன னுடைய ஸதயததாலும மகிழ்ச்சியடைநதவனாக இருக்கிறேன். தோஷமற்றவனே! புதானே! பிதருவாக்யததினல அடையப் பட்ட உனனுடைய இபபடிபபட்ட இநதத தர்மததினல் நீ என் னைக் காணகிறாய் உனனிடத்தில எனகது, இணையில்லாத அன் பும் இருகிறது. பீஷம! நான [1] வீணபோகாத காட்சியுள்ளவன். உனக்கு என்ன செயயக்கடவேன்? சொல். கௌரவர்களுள சிறந்த

---

1 தமமைக காணபது பயனுள்ளதாகவே இருக்குமெனபது

வனே! குற்றமற்றவனே! நீ எதைச் சொல்லுவாயோ அதைக் கொடுப்பேன்' எனறார.

பீஷ்மர, 'மஹாபாக்யமுள்ளவரே! நான பரபுவான உம்மைத தரிசித்ததமையினாலும் எலலா உலகங்களாலும் பூஜிக்கபபட்ட தேவரீர மகிழசசியடைந்தமையினாலும், (எல்லாம்) செய்யப்பட்டன வென்றே நான எண்ணுகிறேன. தார்மிகர்களுள சிறந்தவரே! நான உமமால அனுக்ரஹிக்கப்பட்டதக்கவனாகில் ஒரு ஸந்தேகத்தை உமமிடம சொலலுவேன். என்னுடைய அந்த ஸந்தேஹத்தைத தேவரீர் போக்கக்கடவீர. பகவானே! எனகுத் தீர்த்தங்களைப் பற்றி ஒரு ஸமசயமிருக்கிறது. நான் அதனைக கேட்க விரும்புகிறன. அதைத தேவரீர் சொலலக்கடவீர். தெய்வமேபான்றவரே! பிரமமரிஷியே! எவன பூமியைப பிரதக்ஷிணம் செய்கிறானோ அவனுககு என்ன பயன் உண்டாகிறது? தபோதனரே! அதனை எனகுச சொல்வீராக' என்று வினவ, புலஸ்தியர் சொல்லலானார்.

'ஸந்தோஷம். ரிஷிகளுக்கு எது முக்கியகத்தியாக இருக்கிறதோ அதனை உனக்கு நன்கு எடுத்துரைப்பேன். ஐயா! தீர்த்தங்களில் கிடைகுமபயனைக கருத்துடன் கேள. எவனுடைய * கைகளும கால்களும மனமும் கல்வியும் தவமும் கீர்த்தியும் நன்கு அடக்கப்பட்டிருகினறனவோ அவன் தீர்த்தபலனை அடைகிறான. தானம் வாஙகாதவனும் கிடைத்ததைக் கொணடு மகிழ்பவனும் நான எனற அஹம்பாவத்தினின்று விடுபட்டவனுமான மனிதன தீர்த்த பலனை அடைகிறான. டம்பம் முதலியவை இல்லாதவனும் (பயனை எதிர்பார்த்துக் கார்யங்களைத) தொடஙகாதவனும் லகுவான ஆகாரமுளளவனும் புலன்களை வென்றவனுமாயிருப்பவன், எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுத தீர்த்தபலனை அடைகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கோபமிலலாதவனும் இயற்கையாகவே உண்மை பேசுகிறவனும உறுதியானவிரதமுள்ளவனும் எலலாப் பிராணிகளையும் தனக்கொப்பாகனிைபபவனுமாயிருப்பவன் தீர்த்தபலனை அடைகிறான். இவ்வுலகில் ரிஷிகளால்

---

*1 கைகளை அடகுதலாவது—தகாத தானஙகளை வாங்காமை, பிறரைத துன்புறுததாமை முதலியன. 2 கால்களை அடக்குதலாவது—கணணுல பாதத்தச சுத்தமான இடத்தில அடிவைத்தல. 3 மனததை அடக்குதலாவது—பிறனுககுத தீங்கு நினையாமை. 4 கலவியை அடகுதலாவது—அபிசாரம செயயாமை, அதாவது, மந்திர முதலியவற்றால் பிறருககுத தீங்கு செயயாமை. 5 தவத்தை அடகுதலாவது—காவ மில்லாமை. 6 கீர்த்தியை அடகுதலாவது—அபகீர்த்தியில்லாமை' என்பது பழையவுரை.

தேவர்கள் விஷயமாக(ச செய்ய வேண்டிய) யாகங்களும் அந்த யாகங்களுக்கு முறைப்படி இயமையிலும மறுமையிலும கிடைககுமபயனும் முழுமையும உளளபடி கூறபபட்டிருககினறன. அரசனே! அந்த யஜ்ஞங்கள பொருளிலலாதவனால செயது முடிககக்கூடியவையலல. பல ஸாதனங்களுளளவையும பலவகைபபட்ட விரிவான பொருளுளளவையுமான யஜ்ஞங்கள இந்த அரசர்களாலாவது செலவததால் நிறைந்த மனிதாகளாலாவது ஒரு ஸமயததில செய்யபபடுகின்றன. பொருளும மற்றஸாதனங்களும் குறைநதவாகளாலும ஸஹாயமற்றவர்களாலும மனைவிமக்களிலலாதவர்களாலும செயயபபடமுடியா. மஹாராஜனே! யுததம செய்பவாகளுள சிறநதவனே! எளியவாகளும் செய்யக்கூடியதும் புணயமான யாக பலனகளை ஒதத பலன் தருவதுமான செய்கையை நீ தெரிநதுகொள பரதர்களுள மிகச சிறநதவனே! ரிஷிகளுடைய பரமரஹஸயமாயுள்ள இநதப புணயமான தீர்ததயாததிரையானது, யாகங்களைககாட்டிலும சிறநததாகும. தீர்ததங்களை அடையாமையாலும, (அடைநதும) மூனறுநாள் உபவாசம் இராமையாலும், பொனனையும பசுககளையும கொடாமையாலும், மனிதன் தரிதரனாகப் பிறக்கிறான் அன்றோ? (மனிதன) தீரததாடனத்தினால் எந்தப் பலனை அடைகிறானோ அந்தப்பலனை அதிக தக்ஷிணைகளுள்ள அக்நிஷ்டோம முதலிய யாகங்களைச செய்தும் அடையான்.

ராஜஸரேஷ்டனே! மிகக பாகயசாலியானவன எல்லாததீர்ததங்களுள்ளும் மூவுலங்களிலும ப்ரஸிததிபெற்ற [1] புஷ்கரம என்கிற பெயர் பெற்ற தீர்ததததை அடையவேண்டும. பேரறிவுள்ளவனே! குருநநதன! பதினாபிரங்கோடி தீர்ததங்கள புஷகரததில் மூன்று ஸந்தியாகாலங்களிலும் வருகின்றன. பிரபுவே! ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும ருத்ரர்களும மருதகணங்களும ஸாதயர்களும் கந்தர்வர்களும்அப்ஸரஸுகளும எபபொழுதும்புஷ்கரத்தில் வஸிக்கிறார்கள. மஹாராஜனே! அந்தத தீர்ததததில தேவர்களும் அஸுரர்களும், அப்படியே பிரம்மரிஷிகளும, தவததைச்செய்து சிறந்தயோகமுள்ளவர்களும் பெரும புண்ணியததையடைந்தவர்களும் அதிகதேஜஸுள்ளவர்களுமாகிப் பல சிறந்த தவங்களால் (அடையக்கூடிய) ஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். நல்ல எண்ணமுள்ளவனுரகுப் புஷ்கரதீர்ததங்களை

1 சில தீரததங்கள பலமுறை வருகினறன. சில தீரததமுதலியவறறுககு நீலகண்டவியாகயான பாடததில பெயாகள வேறுபடுகின்றன.

அடைய மனதகிலை விருமபுவதாலும பாவங்களினததும நாசமடை கினறன. (அவன) ஸவாக்கதகிலும பூஜிககப்படுகிறான. மிக்கபுகழ பெறறவரும தேவாஸுரர்களுள மிகக மேன்மைபெறறவருமான பிரமமதேவர், அநதப் புஷகரதீர்ததகதில் எப்பொழுதுமே நிகரறற பிரியமுடையவராக வஸிததார. புகழுளளவனே! மூறகாலதகில் ரிஷிகளுடனும தேவாகள பெரிய புணணியதுடன சேர்நதவர்களாகிப புஷகரதீரதகதில் ஸிதகியை நண்கு அடைந்தார் கள். அநதகதீரதகில ஸநானமசெயது பிதருக்களுககும தேவர் களுக்கும தர்ப்பணம செய்பவன் எலலாபபாவங்களினின்றும விடுபட் டுப பிரமமலோகதகிலும பூஜிகப்படுகிறான. ஓ! பீஷ்ம! புஷகர தீரதகதின கரையிலுளள வனதகை அடைந்து ஒரு பிராம்மணனை யாவது உணபிப்பவன அநத நறசெயகையால இமமையிலும மறு மையிலும மகிழகிறான. கறறறிந்த மனிதன கீரைகளாலோ கிழங்கு களாலோ பழங்களாலோ எதனால் தான ஜீவனம் செயகிறானோ அதனை ஸாரதகையுளளவனுகவும அஸூயை இலலாதவனுகவும (அங்கே) பிராமமணனுகுக கொடுகக கடவன்; அதனாலேயே அப்வமேத பலனை அடைவான். தீர்த்தபாதகிரங்களையாவது (கொடுதது) பிராம்மணர்களைக் கொண்டு மங்கள ஆசீர்வாதத்தைச சொல்லுவிகக வேண்டும். அநதப் பூஜையினாலும, இறநதபின விரைவில மோகஷ தகை அடைகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! (புஷகர) தீர்ததகதில ஸநா னம்செய்த மஹாத்மாக்கள பிராமமணர்களாயினும க்ஷகதிரியர்களாயி னும வைசியர்களாயினும சூதகிரர்களாயினும பிறவியை அடையார். பாதர்களுள சிறந்தவனே! முக்கியமாகக் கார்தகிகை மாதகதுப் பௌர்ணமாஸியில புஷகரதகை அடைகிறவன் அந்தத தீர்த தத்தில் அக்ஷயமான பலனை அடைகிறான. பாதகுலதகில் தோன்றி யவனே! காலையிலும மாலையிலும கைகுவித்துகொண்டு புஷ்கரதகி லுள்ள தீர்ததங்களை நினைபபவன் எல்லாத் தீர்ததங்களிலும ஸ்நானம செய்தவனுவான. அந்த மனிதன் பிரம்மலோகதகில் அழிவற்ற இடங் களையும அடைவான். ஸதரீகளுக்கோ புருஷர்களுக்கோ பிறந்தது முதல் உள்ளபாவமனைததும புஷ்கரதகில ஸநானம்செய்த மாத்திரதகி லேயே நீங்கிவிடுகின்றது. அரசனே! மநுஸ்மிருதனர் எல்லாததேவர் களுக்கும் முதனமையாயிருப்பது போல புஷ்கரமானது எல்லாத்தீர்த தங்களுக்கும் முதன்மையாயிருப்பதென்று சொலலபபடுகிறது. நியம முள்ளவனுகவும சுத்தனுகவும புஷ்கரத்தில் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம்

வஸிப்பவன் எலலா யாகங்களின் பலனையும் அடைநது பிரம்மலோகத தையும் அடைகிறான். ஒருவன் பூரணமாக நாறு வருஷகாலம் அகநி ஹோதரகதைச் செய்தாலும், அலலது புஷகரகதில் காததிகைமாதத துப பூரணிமை ஒருதினம மாதரதிரம் வஸிததாலும அவ்விரண்டிற் கும பலன ஒனறே வெணமையான மூனறு மலைசிகரங்களும மூன்று சீதோட்டஙகளும தொனறு தொடடுப் புஷகரமென னும் பெய ரால வழஙகுகினறன. அது விஷயததில காரணததை நாம் அறி யோம. புஷகரததை அடைவதும அரிது, புஷ்கரததில தவஞசெய வதும அரிது; புஷகரததில தானங்கொடுப்பதும அரிது, புஷ்கரத தில வஸிபபது மிக அரிது. (மனிதன) நியமமுளளவனுகவும ஆகார நியமமுள்ளவனுகவும புஷகரததில் பன்னிரணடுநாள வஸிதது விடடு அதனை வலமாகசசுற்றி வந்து ஜம்பூமார்கக தைத அடையவேண டும. தேவர்களாலுமரிஷிகளாலும பிதருக்களாலுமஅடையபபட்ட ஜம் பூமார்கததை அடைநதால் அஸவமேத பலனை அடைந்து விஷ்ணு லோகததுக்குமசெல்லுகிறான.மனிதன் பசலில [1] ஆறாவது காலம்வரை யிலபசியைபபொறுததுககொணடு ஆந்த ஜமபூமார்கததில ஐநதுஇரவு கள்வஸிததால நாகததை அடையான; உததமமான ஸிததியையும் அடைகிறான. அறிவுமிக்கவனான மனிதன்அநதசசெனறு உறுதியான விரதததுடன ஸ்நாதததைச் செய்யக்கடவன. (அபபடிச செய்ப வன்) வாஜபேயயாகததினபலனை அடைகிறான. அவனுடைய பாவ மும தொலைகிறது. ஜம்பூமார்க்கத்தினின்று திருமபி ஸதண்டில காஸரமததுககுச் செல்லவேண்டும். (அபபடிபபோகிறவன் நாகததை அடையான; பிரம்மலோகததையும அடைகிறான. அரசனே! அகஸ தியருடைய ஸாலை அடைந்து பிதருக்களையும தேவர்களையும அர்ச் சிபபதில பற்றுதலுள்ளவனாக மூன்று நாள உபவாஸமிருப்பவன அகனிஷ்டோமயாகததின் பலனை அடைவான. (அங்கே) இலகாய யாவது பழஙகளையாவது உணவாகக் கொணடிருபபவன் ஸுப்ரம மண்யருடைய ஸதானததை அடைகிறான். பரதாகளுள் சிறந்த வனே! பிறகு, லகஷமீ வாஸம பொருநதியதும உலகததால பூஜிக் கப்பட்டதுமான கண்வாஸ்ரமத்துக்குச் செல்லவேணடும். அந் ததக தீர்மாரணயம புணயமானதும ஆதியில் உண்டானதுமன்றோ? அநத இடததில் ப்ரவேசிதத மாகதிரததிறலேயே (மனிதன்)

[1] சாதுர்மாஸ்யம 900-ம பககததிலும், ஆஸ்வமேதிகபாவம 248-ம பககத திலும குறிபபிறகாணக.

எலலாப பாவங்களினினறும விடுபடுகிறான். நியமமுள்ளவனாகவும ஆஹார நியமமுளளவனாகவும பிதருக்களையும தேவர்களையும் அரசசிப்பவன், விருமபிய எல்லாம நிரமபினவன ஆவான்; யாக பலனையும அடைகிறான. பிறகு, (அதனை) வலம செயது யயாதிபதனம் என்னுமிடததை அடையவேணடும. (அடைபவன) அங்கே அஶவமேத யாகததின பயனை அடைகிறான. பிறகு, நியமமுள்ளவனாகவும நியமமான ஆஹாரமுளளவனாகவும மஹாகாலமென்னும இடததைக் குறிததுச் செலலவேணடும. (அஙகுளள) கோடி தீரததததில ஸநானம செய்தால அஶவமேத பலனை அடைவான பிறகு, தர்மங்களை அறிநதமனிதன பதரவடமெனகிற பெயருளளதும் மூவுலகஙகளிலும பரஸிததிபெறறதுமான உமாபதியாகிய ஸதாணுவினுடைய தீர்தததை அடையவேணடும. அநததீர்தததில ஈசானனை அடைநது (வணஙகினால) ஆயிரம பசுககளைத தானம செயவதனாலுணடாகும பலனை அடைவான்; மஹாதேவருடைய அருளால் கணஙகளுககுத தலைமையையும அடைகிறான. மனிதஶரேஷ்டன் அவ்விடததில்சென று செலவப பெருககுளளதும பகைவரிலலாததும அழகியதுமான அரசாக்கு அரசனாபிருககும பதவியையும் அடைவான். அந்த மனிதன மூவுலகஙகளிலும பரஸிததிபெறற நர்மதாநதியை அடைநது பிதருக்களுககும தேவர்களுககும தாபபணம செயதால அகநிஷடோமததின பலனை அடைவான். பிரமமசர்யமுள்ளவனும பொறிகளை வெனறவனுமான மனிதன் தெனதிசையிலுளள 1 ஸிநதுநதியை அடைந்தால அக்நிஷடோமயாகததின பலனை அடைவதுடன விமானததின மீதும ஏறுகிறான. நியமமுளளவனாகவும் ஆகாரநியமமுளளவனாகவும் 2 சாமண்வதீ நதியையடைநது ரந்திதேவனால் அனுமதிகொடுக்கப்படடிருககிற அகனிஷடோமபலனை அடைவான. 3 யுதததில் ஸதிரமாயிருப்பவனே! அஙகிருநது எந்த இடததில முற்காலததில பூமியில் துவாரமிருந்ததோ ஹிமவானுடைய பிளளையும தர்மஙகளை அறிநததுமான அநத அற்புததை அடையவேண்டும். அந்தஇடததில மூவுலகங்களிலும் பிரஸிததிபெற்ற வஸிஷ்டருடைய ஆஶ்ரமம் இருககிறது.

---

1. 'தக்ஷிணம ஸிநதும' எனபது மூலம; 'தெனகடலை' என்பது இஙகிலீஷ் மொழிபெயாபபு 2. துரோண பாவம 217-ம பககததிலும சாநதி பாவம 95 ம பககததிலும பாாகக. 3. 'யுதிஷடிர!' என்பது மூலம; பீஷமருககானமையால இஙஙனம பொருள செயயபபடடது. இந்த ஸமபாஷணையில் பினவருமிடஙகளிலும இஙஙனமே கொளக.

அங்கே ஓர் இரவு வாஸம செய்தால ஆயிரம பசுக்களைத தானம் செய்த பலனைப பெறுவான. மனிதர்களுள சிறநதவனே! பிரமம சர்யமுளளவனும ஐமபுலனகளையும் வெனறவனுமான மனிதன பிஙக தீர்தததில ஸநானம செய்தலால, நூறு கபிலைப பசுக்களைக் கொடுக கும பலனைப் பெறுகிறான. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, உலகததில புகழ்பெறறதும தேவகணஙகளால பூஜிககததக்கதும ரிஷிகளால் அடையபபடடதுமான பிரபாஸதீர்தததுககுச் செலலவேணடும. வீரனே! அநத பரபாஸதீர்தததில ஹவிஸையுண்பவனும தேவதை களுககு வாயாக இருபபவனும காறறை ஸாரதியாகவுடையவனுமான அகனியானவன தானே எபபொழுதும நேரிலிருககிறான. மனிதன சுததனாகவும மனததை நனகுஅடககினவனாகவும அநததீர்தததில் ஸநானம பணணுவதால் அகநிஷடோமததினாலும அதிராதரததா லும் உண்டாகிற பலனை அடைகிறான். பிறகு, ஸரஸவதீநதியும ஸமுததிரமும் சேருமிடததில சென்று (ஸநானம செயதால) அவ னுககு ஆயிரம பசுககளைத தானமசெயத பலன் உணடாகிறது. (அவன) ஸவர்ககலோகததையும அடைகிறான. பரதஶ்ரேஷடனே! ராஜேநதிரனே! அதில ஸநானமசெய்து மாசற்ற ஸூர்யனபோனற காநதியுடையவனாகி ஒளியினால எபபொழுதும அகநிபோலப பிரகாசிக் கிறான். அநத இடததில் மூன்று நாள வஸிதது ஸநானம செயது பிதருககளையும தேவாகளையும் திருப்தியடையச செய்யவேண்டும. அபபடிச செய்பவன சந்திரனபோலப் பிரகாசிப்பதுடன அஶவமே தததின பலனையும் அடைகிறான். பரத குலததில பிறநதவாகளுள உததமனே! யுததததில ஸதிரமாயிருபபவனே! பிறகு, எதில் துர் வாஸரிஷியினால விஷணுவுககு வரம அளிக்கபபட்டதோ அநதவர தானமென்கிற தீர்தததை குறிததுசசெலலவேணடும. மனிதன் வர தானததில் ஸநானமசெய்தால் ஆயிரமபசுக்களைத தானமசெய்தபலனை அடைவான. பிறகு, மனிதன் நியமமுளளவனாகவும் நியமமான ஆகார முளளவனாகவும த்வாரகையைக் குறிததுச செலலவேணடும. ஒருவன் பிணடாரகததில ஸநானம பண்ணினால் பல ஸுவாணங்களைத தானஞ் செய்தபலனை அடைவான். மஹாபாக்கியமுள்ளவனே! அந்தத தீர்த ததில தாமரைமலர் முததிரை இடபபட்ட நாணயஙகள் இனறும காணப்படுகின்றன. பகைவரையடக்குபவனே! அது ஆச்சரியம். குருநந்தன! மூவிலைச் சூல அடையாளமுளள தாமரை மலர்கள் காணபபடுகின்றன. மனிதருட்சிறந்தவனே! அங்கே மஹாதேவ

ருடைய ஸாந்நிதயம இருக்கின்றது. பரதர்களுள சிறநதவனே! அடைவதறகு அரியதும கடலும் ஸிநதுநதியும் கூடுவதுமான இடத தை அடைந்து மன அடககததுடன தீாததராஜனான வருணனுடைய தீாததததில ஸநானம செய்து பிதருககளையும தேவர்களையும் ரிஷி களையும திருபதிசெயது தன தேஜஸினால [1] ஜ்வலிக்கினற வருண லோகததை அடைகிறான யுதததில ஸதிரமாயிருபபவனே! தேவ ரான ரஙகுகாணேஶவரரை அாசசிதது அஶ்வமேதயாக பலனுக்குப பதது மடஙகானபலனை அடைகிறானெனறு புததிமான்கள கூறுகினற னா. பரதர்களுள சிறந்தவனே! சிறந்த கௌரவர்களுள சிறந்த வனே! வலமாகசசென்று மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெற்றதும எல்லாப் பாவஙகளையும போக்குவதும சமியென்னும பெயர் வழஙகு வதுமான தீாததததை அடையவேணடும. அந்தத தீர்ததததில பிரம் மாமுதலிய தேவர்கள மஹேஶவரரை உபாஸிககிறார்கள். அந்தத தீர்ததததில ஸநானமசெய்து தேவகணஙகளால் சூழப்பட்டிருககிற ருதரரை அர்சசிததால அாச்சிபபவனுககுப் பிறந்தது முதலுளள பாவம அழிநதுவிடுகிறது. புருஷஶரேஷ்டனே! இஙகுள்ள [2] சமீதீர்ததமானது எலலாத தேவாகளாலும புகழப்பட்டிருககிறது. நரஶரேஷ்டனே! பேரறிவுள்ளவனே! அரசனே! முற்காலததில பிரபுவான விஷணு தேவசதருககளைக் கொனறபின் சென்று சுததி செய்துகொண்டதான சமீ தீர்ததததில ஸநானம செயதால் அஶ்வ மேதபலனை அடைவான். தர்மங்களை அறிநதவனே! பிறகு, துதிக் கப்பட்டிருக்கிற வஸோாததாரைக்குச் செலலவேணடும. மனிதன் அஙகே செலவதனாலேயே அஶவமேதபலனை அடைவான. கௌர வாகளுள சிறநதவனே! ஒருவன் மனததை அடககினவனும் இந்திரி யங்களை அடககினவனுமாகி அதில் நீராடித தேவாகளையும் பிதருக களையும தருப்தி செயதால விஷணுலோகததில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பரதஶரேஷடனே! இநதத தீர்ததததில வஸுக்களுடைய புண்ணிய மான தடாகம இருக்கிறது. ஒருவன் அதில ஸநானம செய்தும்

---

1 'தீப்யமாநஃ' எனற பாடஙகொணடு,'ஜவலிககின்றான்' எனபது இஙகி லிஷ மொழிபெயாபபு.

2 'சமீச' எனபது மூலம், 'சமீச' என்று சகாரம் கொடுததிருபபதனால, சமீ, அஙகுளள மரமாயிருககலாமென்றும அதனாலேயே அநதத்தீாத்ததததுக்கு, சமீதீாததமெனறு பெயா வந்திருககலாமென்றும் தோன்றுகிறது.

தீர்தததைப பானம பணணியும வஸுக்களுககுப பிரியனாவான. நரஶ்ரேஷடனே! எலலாபபாவஙகளையும் போக்குவதான ஸிந்தூத தமம எனகிறபரஸிததமான தீர்ததம இருககிறது. ஒருவன அதில ஸநானம செய்து அனேக ஸுவர்ணஙகளைத தானஞ்செயத பலனை அடைவான. ஒருவன பரிசுததனாகி நனனடையுடன பிரமம தீர்த ததை அடைநது (ஸனானம செய்தால) பிரமமலோகததை அடைவதுடன உததமமான கதியையும அடைவான. ஸிததா களாலே அடையபபட்ட இந்திரனுடைய குமாரிகளின் தீர்த தம இருக்கிறது. ஒருவன அதில ஸநானமசெயதால விரைவில ஸவர்க்கலோகததை அடைவான. அந்த இடததிலேயே ஸிததா களால் அடையபபட்ட ரேணுகையின தீர்ததம் இருககிறது. ஒரு பிராமமணன அதில ஸநானம் செய்தால சநதிரன் போல நிரமலனா வான. பிறகு, ஒருவன நியமமுள்ளவனாகவும நியமமான ஆகார முளளவனாகவும பஞ்சநததையடைநது ஒன்றின்பின ஒன்றாகச சொலலப்பட்ட ஐநதுயாகஙகளின பலனை அடைகிறான. ராஜ ஶரேஷ்டனே! பிறகு, ஒருவன உததமமான பீமையினுடைய ஸநா னததை அடையவேணடும். பரதர்களுள் சிறநதவனே! அந்தத தீர்ததத்தில் ஸநானம செய்தால பிறவியில பிறக்கமாட்டான். அரசனே! ஒரு மனிதன் புடமிடட பொன்னாலாகிய குண்டலங்களை அணிந்து தேவியின புதரனாவான்; லக்ஷம் பசுககளைத தானம செய்த பலனையும் அடைவான். ஒருவன மூவுலகங்களிலும பர ஸிததிபெற்ற கிரிகுஞ்சததை அடைந்து பிரம்மதேவரை வணஙகி னால் ஆயிரம் பசுக்களைத தானம் செய்த பலனைப் பெறுவான. தர் மஙகளை அறிநதவனே! பிறகு ஒருவன பொன்னிறமும வெளளி நிறமுமுள்ள மீன்கள் இப்பொழுதும காணப்படுகினற உததம மான விமலமென்கிற தீர்ததததைக்குறிததுச் செலலவேண்டும. ஒருவன் அதில ஸ்நானம செய்து இந்திரலோகததை விரைவில அடைவான்; எல்லாப் பாவஙகளினின்றும் விடுபட்டுச சுததனாகிச் சிறந்த கதியை அடைவான். பரதவமசததில பிறந்தவனே! ஒரு வன் விதஸதையை அடைந்து பிதருக்களுக்கும தேவர்களுக்கும நன்கு தர்ப்பணம் செய்து வாஜபேயததின் பலனை அடைகிறான். காஶ்மீரதேசததிலேயே தக்ஷகன் என்கிற ஸர்ப்பததுககு இருப் பிடமும் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதும விதஸதை

எனகிறபெயரினால் பரஸித்திபெற்றதுமான தீர்த்தம இருகிறது. ஒருவன அதில ஸநானமசெய்து நிசசயமாக வாஜபேய யாகத்தின பலனை அடைவான. எல்லாபபாவங்களினினறும் விடுபடுசசுத்தனுகிச சிறநதகதியையும் அடைவான. பிறகு, ஒருவன மூவுலகங்களிலும பிரஸித்திபெற்ற மலதையை அடையவேணடும. அரசனே! ஸாயம்ஸந்தியாகாலதத்தில விதிபபடி அதில ஸநானம் செயது தன சகதிக்குததக்கவாறு அகனிகருக்[1] சருவை நிவேதனம செய்யவேணடும. விதவான்கள பிதருகளுக்கு (அங்கே செய்யபபடும) தானதத்தை அகஷயமானதாகச் சொலலுகிறார்கள. மனிதர்களுககுததலிவனே! ரிஷிகளும பிதருக்களும தேவர்களும கநதாவர்களுடைய கூடடங்களும அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும குஹயகர்களும கினனரர்களும யகஷர்களும விததர்களும வித்யாதராகளும மனிதர்களும ராகஷஸர்களும தைதயர்களும ருதரர்களும பிரமமாவும நியமமுளளவர்களாக ஆயிரம வருஷ காலம நிகரற்றதீக்ஷையை அடைந்து விஷணுவுக்கு அருள்வரச் செய்பவராகளாகி அப்படியே சருவையும நன்கு பக்குவமசெய்து (நிவேதனம செய்தார்கள்.) ஏழு ஏழு ரிக்குக்களால கேசவரை ஸ்தோத்திரம செய்தார்கள கேசவரோ, ஸ்தோஷமடைநது, அவர்களுகு எட்டுமடங்கான ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுத்தார. வேநதே! அந்தத்தேவர் மற்றும் அவர்கள விரும்பியவற்றையும் விரும்பின வணணம கொடுத்து மேகங்களில் மினனல் மறைவதுபோல அவ்விடத்திலேயே மறைநதுவிட்டார. பரதவமசதத்தில் பிறநதவனே! அதனால, (அநத தீர்த்தம) உலகங்களில ஸபதசரு என்கிற பெயரினால் ப்ரஸித்திபெற்றதாயிறறு. அநத இடத்தில அகனிக்குச சருவை நிவேதனமசெய்வது லகஷ்ம பசுகளின் தானத்தைக்காட்டிலும் நூறு ராஜஸூய யாகங்களைகாட்டிலும் ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களைகாடடிலும மேன்மையுள்ளது. ராஜஸ்ரேஷடனே! பிறகு, அங்கிருந்து திருமபி ருதரபதத்தை அடையவேணடும. ஒருவன் அஙகே மஹாதேவரை அரச்சித்து அஸ்வமேதபலனை அடைவான். அரசனே! ஒருவன் மணிமான் எனகிற தீர்த்தத்தை

---

1 தேவாகளோவது பிதருகளோவது உததேசித்து வைதிகாக்நியில விதிபபடி யவை அலலது நெலலரிசியில் பாலவிடடுப பகுவனுசெயயபபடுவதும் களுசிவடியாததும பகுவமானதும சுடாநினதுமான அனனம்.

அடைந்து ஸநானம்செய்து பிரம்மசர்யமுள்ளவனாகவும் மனஅடக்க முள்ளவனாகவும் ஓர் இரவு அங்கு வஸித்தலால அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பரதஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, ஒருவன் பிராம்மணர்களுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானம் என்று கேடகப்படுவதும் உலகங்களில் பரஸித்திபெற்றதுமான தேவிகையைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற தரிசூல பாணியினுடைய ஸ்தானமும் (அங்கு) இருக்கிறது. பரதஶ்ரேஷ்டனே! ஒருவன் தேவிகையில் ஸநானம்செய்து மஹேஶ்வரரை நன்கு பூஜித்து அந்தப் பூஜையில் சக்திக்குத்தக்கவாறு சருவை நிவேதனம் செய்தால் விரும்பின் எல்லாம் நிரம்பின் யாகத்தினுடைய பலனை அடைகிறான். பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! அந்த இடத்தில், தேவர்களால் அடையப்பட்டிருக்கிற காமமென்று பெயர்பெற்ற ருதரருடைய தீர்த்தம் இருக்கிறது. ஒருவன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து சீக்கிரம் ஸித்தியை அடைகிறான். (அங்குள்ள) யஜனம், யாஜனம், பரம்மவாலுகம், புஷபாம்பஸ் என்கிற தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்த மனிதன், மரணமடைந்த பிறகு, துக்கிக்கவேண்டாம். தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதும் புண்யமுமான இந்தத் தேவிகையை அரையோஜனை அகலமுள்ளதும் ஐந்துயோஜனை நீளமுள்ளதுமாகவன்றோ சொல்லுகிறார்கள். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பிறகு, வரிசைப்படி தீர்க்கஸதரத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் ஸித்தர்களும் நிகரில்லாத ரிஷிகளும் தீக்ஷைபெற்றவர்களாகவும் தவறாத விரதமுள்ளவர்களாகவும் தீர்க்கஸதரமென்னும் யாகத்தைச்செய்கிறார்கள். ராஜேந்திரனே! பகைவரை அடக்குபவனே! பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! ஒருவன் தீர்க்கஸதரமென்னும் அந்த இடத்தை அடைவதனாலேயே ராஜஸூயத்தாலும் அஶ்வமேதத்தாலும் உண்டாகக்கூடிய பலனைப் பெறுகிறான். பிறகு, ஒருவன் மேருவினமேல் எந்தவிடத்தில் ஸரஸ்வதீ நதியானது பூமியினுள் மறைந்து ஓடி, பிறகு சமஸத்திலும் சிவோத்பேதத்திலும் நாகோத்பேதத்திலும் காணப்படுகிறதோ அந்த விநசனத்தை நியமமுள்ளவனும் ஆகாரவரையறையுள்ளவனுமாக அடைய வேண்டும். நரஶ்ரேஷ்டனே! அதில் ஸ்நானம் செய்பவன் சந்திரன் போல எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கிறான். சமஸோத்பேதத்தில் ஸநானம் செய்பவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைகிறான். ஒரு மனிதன்

சிவோதபேததத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்தபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன் நாகோதபேததத்தில் நீராடினால் நாகலோகத்தை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பாரத! மஹாராஜனே! நரச்ரேஷ்டனே! ஸரஸ்வதிநதியில எந்தச் சுசியான தீர்த்தத்தில நூறு வருஷங்களாகத் தாமரை மலர்கள் கார்த்திகை மாதத்தப பூர்ணிமைதோறும் [1] பலநிறமுள்ளவையாகக் காணப்படுகினறனவோ அந்தத் தீர்த்தத்தை ஒருவன் அடைந்து அதில் ஸ்நானம் செய்து எப்பொழுதும் சுத்தமான போலப் பிரகாசிக்கிறான்; பரதரேறே! ஆயிரம் பசுக்களைத தானம் செய்வதால விளையும பலனையும அடைவான். குருநந்தனனே! ஒருவன் நியமமுள்ளவனாக குமாரகோடி தீர்த்தத்தை அடைந்து பிதருக்களையும தேவர்களையும பூஜிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாகி அதில் நீராடுகிறானோ; அவன பதினாயிரம பசுக்களைத தானமசெய்த பலனை அடைவதுடன் குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு, அடக்கமுள்ளவனாக ருத்ரகோடியைக் குறித்துச செல்லவேண்டும். மஹாராஜனே! முற்காலத்தில அந்த இடத்தில் கோடிரிஷிகள பெரு மகிழ்ச்சியுடன் ருத்ரரைத்தரிசிக்கும விருப்பத்தால் கூடினார்கள. பாரத! அரசனே! ரிஷிகள், 'விருஷபத்வஜரை நான் முந்திப பார்ப்பேன்; நான முந்திப் பார்ப்பேன்' என்று இவ்வண்ணம் புறப்பட்டு வந்தார்களாம். பூமிக்கு நாதனே! பிறகு, மனத்தை அடக்கினவர்களான அந்த ரிஷிகளின் விவாதம் ஒழிவதற்காக யோகேச்வரரால யோகத்தை அடைந்து உண்டுபண்ணப்பட்ட கோடிருத்ரர்கள் (அந்த) ரிஷிகளின் முன்னிலையில வந்து நின்றார்கள். அந்த ரிஷிகள், 'ருத்ரர் எனறலேயே முதல் முதலில் பார்க்கப்பட்டார்' என்று தனித்தனியாக நினைத்தார்கள. அரசனே! மஹாதேவா மனத்தை அடக்கினவர்களான அந்தரிஷிகளுடைய உத்தம பக்தியினால மகிழ்ந்து அவர்களுக்கு, 'இனறுமுதல் உங்களுக்குத்த தர்மப் பெருக்கம் உண்டாகும்' என்று வரன் அளித்தார். நரச்ரேஷ்டனே! ஒரு மனிதன சுத்தனாக அந்த ருத்ரகோடியில் ஸ்நானம் செய்து அச்வமேதபலனைப் பெறுவதுடன் குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே!

---

1 சிறிது வேறுபாடமகொண்டு, 'ஸாரஸபபறவைகள சஞ்சுகளில மறைந்துபோய வருஷந்தோறும் கார்த்திகைப பூர்ணிமையில காணபபடுகின்றன' எனபது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர்ப்பு.

பிறகு, எந்தத தீர்ததத்தில பிரம்மாவை முதன்மையாகக் கொண்ட தேவர்களும் தவததைத தனமாகக கொணட ரிஷிகளும கேசவரை உபாலிப்பதற்காகச சிததிரைமாததது வளர்பிறைச் சதுர்தசியில வருகிறார்களோ, மிகக புணயமானதும உலகததில ப்ரஸித்திபெற்றது மான அந்த ஸரஸவதியினுடைய ஸங்கமததை அடையவேணடும. நரஸரேஷ்டனே! ஒருவன் அநதத தீர்ததததில ஸநானம செய்து பல ஸுவர்ணங்களோத தானஞசெயத பலனை அடைவான்; எல்லாப பாவஙகளினினறும விடுபடடுச சுததமான ஆதமாவுடன பிரமமலோகதததையும அடைகிறான. நராதிபனே! ஒரு மனிதன எந்த இடததில ரிஷிகளுடைய ஸதர யாகஙகள் நிறைவேறினவோ அநத ஸரஸவதி ஸங்கமததை அடைந்து ஆயிரம பசுக்களோத தானம்செய்வதன் பலனை அடைவான்.

எண்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புலஸ்தியர் பற்பல தீர்த்தங்களின் மகிமையைப் பீஷ்மருக்குச் சொல்லியது.)

ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஒருவன், (எல்லாராலும்) புகழப்பட்ட [1] குருக்ஷேத்திரதததை அடையவேண்டும். அந்தக் குருக்ஷேத்திரதததை அடைந்த எல்லா ப்ராணிகளும் பாவங்களினின்று விடப்படுகின்றன எவன், 'நான் குருக்ஷேத்திரம செல்வேன்; குருக்ஷேத்திரததில வஸிப்பேன்' என்று இவவண்ணம எபபொழுதும சொல்லுவனை அவனும் பாவங்களால விடப்படுகிறான். குருக்ஷேத்திரததில் காற்றினால் தூற்றப்பட்ட புழுதிகளும் (மேனியில் பட்ட மாதத்திரதத்தினாலேயே) பாவச செயலுள்ளவனையும் மேலான கதியை அடையச செய்கின்றன. ஸரஸவதி நதிக்குத தெற்கிலும தருஷத்வதி நதிக்கு வடக்கிலுமுள்ள குருக்ஷேத்திரததில எவர்கள் வஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸவர்க்கததில வஸிககிறார்கள. போர் புரிபவர்களுள் உத்தமனே! பூபதியே! பாரத! தீனனாயிருப்பவன் எந்தக் குருக்ஷேத்திரததில் ப்ரமமாதி தேவாகளும ரிஷிகளும ஸித்தர்களும சரணர்

1 'பாவதததப போககிக் காபபாறறுவதனால குருக்ஷேதரம என்றுயிறறு' எனபது பழையவுரை.

களும கந்தாவாகளும அபஸரஸுகளும் யக்ஷர்களும் பன்னகர்களும் மிகக புணயமான [1] பரமம க்ஷேததிரததைக குறிதது வருகினறார்களோ அநதக் குருக்ஷேததிரததில ஸரஸவதிநதிக்கரையில ஒரு மாதம வஸிக்க வேணடும. யுததம செயபவாகளுள சிறந்தவனே! குருக்ஷேததிரததை அடைய மனததினால விரும்புகிறவனுக்கும பாவங்கள் தொலைகினறன. அவன பரமமலோகததையும அடைகிறான. கௌரவர்களுள சிறநதவனே! ஒரு மனிதன ஶரததையுடன குருக்ஷேத்திரததை அடைநது ராஜஸூயயாகததாலும அஶ்வமேத யாகததாலும உணடாகும பலனை அடைகிறான. அரசனே! பிறகு, வாயில் காபபவனும மஹாபலசாலியுமான மநதுகன எனகிற யக்ஷனை நமஸகரிப்பதனாலேயே ஆயிரம பசுக்களைத தானம்செய்த பலனை அடைவான. தாமஙகளை அறிநதவனே! ராஜேநதிரனே! பிறகு, ஒருவன் எநத இடததில ஹரியானவா ஸாந்நிததியம செய்கிறாரோ அந்த ஸததமெனகிற பரஸிததமான விஷ்ணுவினுடைய சிறந்த ஸதானத்தைக குறிததுச செலலவேண்டும. அந்த இடததில் ஸநானம செய்தும மூவுலகங்களுககும காரணமாயிருககிற ஹரியை அர்ச்சிததும அஶவமேத யாகததின பலனை அடைவதுடன் விஷ்ணுலோகததையும அடைகிறான். பாரத! ஒருவன, பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பரஸிததிபெற்ற பரிப்லவமெனகிற தீரததததை அடையவேணடும. அவன் அக்னிஷ்டோமததாலும் அதிராதரததாலும உண்டாகும் பலனை அடைகிறான். ஒருவன் ப்ருதிவீதீரததததை அடைந்து ஆயிரம் பசுக்களைத தானமசெய்தபலனை அடைவான். நராதிபனே! தீரதத யாதரை செய்பவன், பிறகு, சாலூகினியை அடைந்து தசாஶவமேத தீர்ததததில ஸ்நானம செய்து (அநதப்) பதது அஶவமேத யாகங்களின் பலனையே அடைவான். ஒருவன் ஸர்பபதர்வி என்கிற நாகங்களுடைய உததம தீரததததை அடைநது (ஸநானம் செயதால்) அகனிஷ்டோம யாக பலனை அடைகிறான; நாகலோகததையும அடைகிறான. தர்மஙகளை அறிந்தவனே! ஒருவன், பிறகு, தவாரரக்ஷகனான அருந்துகனை அடையவேணடும். அந்த இடததில ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத தானம செய்த பலனை அடைவான். பிறகு, பஞ்சநதத்தையடைந்து நியமமுள்ளவனாகவும் நியதமான ஆகாரமுள்ளவனாகவும் கோடிதீரததததில ஸநானமபண்ணி அஶவமேதயாகத்தின் பலனைப பெறுவான.

---

1 'பிரமமததை அடைதறகிடமான குருக்ஷேததிரததை' என்பது பழைய வுரை.

அஶவினீதேவர்களுடைய தீர்த்தத்தையடைந்து ஸநானம செயது நல்ல ரூபமுள்ளவனாகிறான. தர்மங்களையறிந்தவனே! ஒருவன, பிறகு, எந்த இடத்தில எஙகும வ்யாபித்தவரான விஷ்ணுவானவர் வராஹவடிவத்துடன இருந்தாரோ அந்த உத்தமமான வாராஹ தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும. நரஶரேஷ்டனே! அந்தத தீர்த்தத்தில நீராடி அகனிஷ்டோமபலனைப பெறுவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஜயந்தியில ஸோமதீர்த்தத்தை அடையவேண்டும. ஒருமனிதன அதில ஸநானமசெயது ராஜஸூயயாகபலனை அடைகிறான. ஒரு மனிதன ஏகஹமஸத்தில ஸநானமசெய்து ஆயிரம கோதானபலனை அடைகிறான. நராதிபனே! தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் சதசௌசத்தை அடைந்து பௌண்டரீக யாகபலனை அடைகிறான; சுத்தி செய்து கொண்டவனுமாவான். அதற்குப் பிறகு, மஹாதமாவான ஸ்தாணுவினுடைய முஞ்சவட மெனகிற ஸ்தானத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில ஓரிரவு உபவாஸமிருந்து கணங்களுக்குத தலைமையைப பெறுகிறான. மஹாராஜனே! அந்த இடத்திலேயே உலகத்தில கியாதிபெற்ற ஒரு [1] யக்ஷிணி இருக்கிறாள. ராஜேந்திரனே! அவளை அடைந்து வணங்கினால் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைவான். பரதஶரேஷ்டனே! ராஜனே! அது குருக்ஷேத்திரத்திற்குப பிரஸித்திபெற்ற வாயிலாக இருக்கிறது. தீர்த்தயாத்திரை செயபவன மன அடக்கத்துடன் அதை பரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்து புஷ்கரங்களுக்கு ஸமமான அந்தத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானமசெய்து பிதருதேவதைகளை அர்ச்சித்துக கிருதகருத்யன் ஆவான்; அஶவமேதபலனையும் அடைகிறான். அந்தத தீர்த்தமானது பெரிய மஹாதமாவும் ஜமதக்நிகுமாரருமான பரசுராமரால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன், பிறகு, மன அடக்கத்துடன் ராமஹ்ரதங்களை அடையவேண்டும. ராஜேந்திரனே! நரஶ்ரேஷ்டனே! ஜ்வலிக்கிற தேஜஸுள்ளவீரரான பரசுராமராலே அந்த இடத்தில பலத்தினால் க்ஷத்திரியர்களைக்கொன்று அவர்களுடைய ரகத்ததால் நிறைத்து ஐந்துமடுக்கள் அமைக்கப பட்டனவென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். (அந்த இரத்தத்தால) பிதருக்களும, அவ்வாறே, பரபிதாமஹாகளுமான அனைவரும தருபதி செய்யப்பட்டார்கள். நராதிபனே! பிறகு, அந்தப் பித

---

1 'யக்ஷிணீ' எனபதுமூலம, 'யக்ஷிணீம' என்ற பாடங்கொண்டு 'யக்ஷிணீ தீர்த்தம்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்பபு.

ருககள பரீதியடைநது ராமரைபபார்தது, 'ராம! ராம! மஹாபாக்கிய முளளவனே! ப்ருகுநந்தனனே! பரபுவே! உன்னுடைய இநதப பிதருபக்தியினாலும விகரமததினாலும உன் விஷயததில தருப்தி அடைந்தவாகளாக இருககிறோம. மிகக காந்தியுளளவனே! வரததைக கேடபாயாக. உனக்கு மஙகளம. எதை விரும்புகிறாய்?' எனறு வினவினார்கள. ராஜஶரேஷடனே! இவவாறு சொலலக கேட்டவரும அடிபபவர்களுள சிறந்தவருமான அநதப பரசுராமர், இரு கைகளையும குவிததுக்கொண்டு, ஆகாயததில நிறகினற பிதருககளைப பார்தது, 'நீஙகள எனவிஷயததில பரீதியுளளவர்களாகில, எனனிடததில (தஙகளால) அனுக்ரஹிககபபடததகக தன்மையும இருந்தால, பிதருககளுடைய அருளால மீணடும தவததையும நல்ல வேதாததியயனததையும விருமபுகிறேன். மேலும, நான கோபவசபபட்டு க்ஷததிரியர்களைக்கொனற பாவததினினறும உஙகளுடைய தேஜஸினால விடுபடக்கடவேன். எனனால உணடுபண்ணப்பட்ட ரகதமடுககளும பூமியில் பிரசிததியுளள தீர்ததஙக ளாகவேண்டும்' என்று வேணடிககொண்டார். பிதருக்கள். ராமருடைய இந்த மங்களவாககியததைக்கேடடு, அபபொழுது அதிக ப்ரீதியடைந்தவர்களாகவும ஸந்தோஷததுடன் கூடியவர்களாகவும் ராமரைப் பாரதது, 'பிதருபக்தியினால் உனனுடைய தவமானது மீண்டும விசேஷமாக விருததியடையட்டும். நீ கோபததுககு வசப்படடு க்ஷதரியாகளைககொனற பாவததினின்றும விடுபட்டுவிட்டாய். அவர்கள தஙகள கர்மங்களாலேயே மாணடார்கள. உன்னாலுண்டு பணணபபட்ட மடுக்களும தீர்ததங்களாகும. இதில் ஸமசயமில்லை. எநத மனிதன அந்த மடுககளில் ஸநானம்செய்து பிதருககளுக்கு நன்கு தர்பபணம செய்வானோ அவனுக்குப் ப்ரீதியடைந்தபிதருக்கள பூமிபில கிடைததறகரியதும் விருமபபபட்டதுமான மனோ பீஷடஙகளையும சாஶ்வதமான ஸவர்ககததையும் கொடுப்பார்கள்' எனறு மறுமொழி கூறினார்கள. அரசனே! ராமருடைய பிதருக்கள் இவ்வாறு வரஙகளைககொடுதது அப்பொழுது மகிழ்ச்சியுடன் பாரக்கவரான அவரிடம விடைபெற்றுககொண்டு அஙகேயே மறைநதாரகள. மகாதமாவான பார்க்கவருடைய ராமஹ்ரதங்கள் இபபடிப் புணயமானவை. ராஜேநதிரனே! ஒருவன பிரமமசர்ய முளளவனும் சுததவிரதமுள்ளவனுமாகி ராமஹ்ரதங்களில் ஸநானமசெய்து ராமரைப் பூஜிததுப் பல பொன்னாணயங்களைத

தானம்செய்தபலனை அடைவான். கௌரவர்களைத தாங்குபவனே! அரசனே! தீர்ததயாததிரை செய்பவன் வமசமூலகததை அடைநது அநத வமசமூலகததில ஸநானமசெய்து தன் வமசததைக் கரையேற்றுவான. பரதர்களுள மிகச சிறந்தவனே! காய சோதனமெனகிற தீாததததை அடைந்து, அந்தத தீர்ததததில் ஸநானம செய்தவனுககுச சரீரசுததி உண்டாவது திணணம. (அவன்) சுததேகமுள்ளவனாகி மஙகளகரமானவையும எலலாவற்றிலும சிறந்தவையுமான உலகஙகளையும் அடைகிறான. தாமஙகளை அறிநதவனே! ஒருவன், பிறகு, முறகாலததில எநத இடததில் பிரபுவான விஷணுவினால உலகஙகள மேலே தூக்கபபடடனவோ மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெற்ற அநத தீர்தததைக குறிததுச் செலல வேணடும. அரசனே! மூவுலகததாராலும பூஜிககபபட்ட லோகோததாரமெனகிற அந்தத தீர்தததை அடைந்து அந்த உததமதீர்ததததில நீராடித தனககுச் சிறந்த உலகஙகளைப பெறுகிறான. ஸ்ரீதீர்தததையுமடைநது மன அடககததுடன ஸ்நானம செய்து பிதருககளையும தேவர்களையும அர்சசிதது உததமமான ஶரேயஸை அடைகிறான். பிரம்மசர்யமுள்ளவனும மனததை ஒருவழிப்படுததினவனுமான மனிதன் கபிலாதீர்தததை அடைந்து அதில் ஸநானம்செய்து தன் பிதருககளையும தேவதைகளையும் அர்சசிதது ஆயிரம் கபிலைப் பசுக்களின் தான பலனை அடைகிறான். ஸூர்யதீர்தததை அடைந்து மனததை நனகு அடககிககொணடு அதில ஸ்நானம செய்து பிதருக்களையும தேவர்களையும அர்சசிதது உபவாஸமிருப்பவன் அகநிஷ்டோம பலனை அடைகிறான்; ஸூர்ய லோகததையும் அடைகிறான. தீாததாடனம செயபவன் கிரமப்படி கோபவனம் எனகிற தீர்ததத்தை அடைநது அதில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம கோதானபலனை அடைகிறான. கௌரவர்களைத தாங்குபவனே! தீர்தத யாததிரை செயகினற மனிதன் சஙகினீ தீாதததையடைநது தேவீதீாததததில ஸநானம்செயது உததமமான ரூபததைப் பெறுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, துவாரரக்ஷகனான அருந்துகனை அடையவேண்டும். ஸரஸவதியில் மஹாதமாவான யக்ஷராஜனுடைய அந்தத தீர்ததம இருககிறது. அரசனே! மனிதன் அந்தத் தீர்ததததில ஸநானம செய்து அகனிஷ்டோமபலனை அடைவான. ராஜேந்திரனே! மனிதர்களுள் சிறந்தவனான ஒருவன் பிறகு, பரமமா வர்தததை அடையவேணடும். அநத மனிதன் பிரமமாவர்தததில் ஸநானம்செயது பிரம்மலோகததை

அடைவான. ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, ஸர்வோத்தமமான ஸுதீர்த்தத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் பிதருக்கள் தேவதைகளுடன் நித்யம் ஸாந்நித்யம் செய்கிறார்கள். ஒருமனிதன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கடவன. அவன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் [1] அர்ச்சிப்பதில் பற்றுள்ளவனாகி அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; பிதருலோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! அதனால், அம்புமதியிலுள்ள ஸுதீர்த்தம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! கோசேஸ்வரனுடைய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்பவன் எல்லா நோய்களினின்றும் விடுபட்டு பிரமமலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பாரத! அரசனே! அந்த இடத்திலேயே மாதருதீர்த்தம் இருக்கிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தவனுக்கு ஸந்ததியானது விசேஷமாக விருத்தியடைகிறது. அவன் பெருஞ்செல்வத்தை அடைகிறான். மகாராஜனே! பிறகு, மனிதன் நியமமுள்ளவனும் ஆகாரநியமமுள்ளவனுமாகிப் பெரிதும் வேறிடத்தில் கிடையாததுமான அங்குள்ள சீதவனம் எனகிற தீர்த்தத்தை அடைய வேண்டும். நராதிபனே! அந்தத் தீர்த்தத்தைநோக்கிச் செல்வதனாலேயே மனிதன் தன் ஒரு குலத்தைப் பரிசுத்தம் செய்கிறான். பாரத! அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தலைமயிர்களில் [2] தெளித்துக் கொண்டால் பரிசுத்தனாகிறான். மகாராஜனே! நரஸ்ரேஷ்டனே! பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! கற்றறிந்தவர்களும் தீர்த்தத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் எதில் ஸ்நானம்செய்து உயர்ந்தகதியை அடைகிறார்களோ அந்த [3] ஸ்வானலோமாபஹம் எனனும் தீர்த்தம் அங்கு (இருப்பதாகக்) கருதப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்ட! பிராமமணோத்தமர்கள் ஸ்வானலோமாபநயன தீர்த்தத்தில் பராணாயாமங்களால் தம் தேகத்திலுள்ள ரோமங்

---

1 அர்ச்சித்து என்பது

2 'அபயுக்ஷய' என்பது மூலம்; 'நீராடி' என்றும் கொள்ளலாம். தெளித்தல் மூன்றுவகைப்படும். 1 ப்ரோக்ஷணம்—நிமிர்த்தகையால் ஜலத்தைத் தெளித்தல், 2 அபயுக்ஷணம்—கையை வளைத்துப் பக்கத்தால் தெளித்தல்; 3 அவோக்ஷணம்—கையைக்கவிழத்துத் தெளித்தல் என்பன 'க்ஷௌரம் செய்து கொண்டு' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

3 'ஸ்வாநலோமாப நயநம்' என்பதும் இதுவே. 'ஸ்வாவிலலோமாபஹம்' என்பது வேறுபாடம்.

களை உதிர்நது போகுமபடி செய்கின்றனர். ராஜேந்திரனே! ஆத்மா பரிசுத்தமாகி உததமகதியை அடைகின்றார்கள். பூமிக்கு அரசனே! அநததீர்தததில தசாஶ்வமேதிகம எனகிற தீர்தத மும இருக்கிறது. மனிதர்களுள சிறந்தவனே! ஒருவன் அதில் நீராடினால சிறந்தகதியை அடைவான. அரசர்களுள் சிறந்தவனே! அரசனே! பிறகு, எநத இடததில வேடனால நாற்புறங்களிலும் துனபுறுததபபட்ட கருமைநிறமுளள மான்கள் அங்குள்ள ஸரஸில விழுந்து மனிதரூபததை அடைநதனவோ அநத இடததில் உலகஙகளில பிரஸிததிபெறற மானுஷமெனகிற தீர்தததை அடையவேண்டும. ஒருமனிதன பிரமமசர்யததுடனும் மன அடககத்துடனும அந்தத தீர்தததில நீராடி, எலலாப்பாவஙகளினின்றும் விடுபட்டு ஆதமா சுததியடைநதவனாகி, ஸவாககலோகததில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பூமிக்கு நாதனே! மானுஷதீர்தததுக்குக கீழபுறததில் ஒரு குரோசதூரததில புகழபெறறதும் ஸிததர்களால் அடையபபட்டதுமான ஆபகை என்கிற நதி இருககிறது. அந்த இடததில் எவன் தேவர்களையும பிதருக்களையும் உததேசிததுச சாமை அரிசியினால்செய்த போஜனததை (ப்ராமமணாகளுக்குக்) கொடுக்கிறானோ அவனுககுப் பெரிதான தர்மபலன் உண்டாகிறது. (அங்கே) ஒரு பராமமணன் போஜனம செய்விககபபட்டால் கோடி ப்ராம்மணர்கள் போஜனம் செயவிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். ஒருவன் அந்த ஆபகா தீர்ததத்தில ஸநானமசெயது பிதருக்களையும் தேவதைகளையும் அர்சசிதது ஓா இரவு அவ்விடததில் வாஸமசெய்தால் அக்நிஷ்டோமபலனைப் பெறுவான். ராஜேந்திரனே! பாரத! பிறகு, பூமியில் பிரம்மோதுமபரமெனனும பெயராலேயே விளஙகுகின்ற உததமமான பிரம்மாவினுடைய ஸதானததைக்குறிததுச செல்லவேண்டும். நரஶ்ரேஷ்டனே! ராஜேநதிரனே! அந்த இடததில் ஒருவன் சுததனும் மிக்க மன அடககமுளளவனுமாக ஸபதரிஷி குண்டங்களிலும கபிஞசல மஹரிஷியினுடைய கேதாரத்திலும் ஸ்நானம் செய்து பிரம்மாவை வந்தனம செய்தால எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுப பரிசுததமான ஆதமாவுடன் பிரம்மலோகததை அடைகிறான. ஒருவன் கிடைகக மிகஅரிதான கபிஞ்சலருடைய கேதாரத்தை அடைந்து தவததினால் பாவங்களை எரிதது அந்தர்ததானததை (அதாவது, ஒருவர் கண்ணுக்கும புலப்படாமை என்னும் சக்தியை) அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, உலகங்களில் புகழ்பெற்ற சங்கரதீர்ததத்தைக்குறிததுச செல்லவேண்டும்.

கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியில் விருஷபதவஜரைத தரிசிததால் விரும் பின எலலாவறறையும அடைவதுடன ஸ்வர்ககலோகததையும் அடைகிறன. குருநந்தன! அரசனே! சஙகரதீர்ததததிலும் ருதர கோடியிலும் அவவாறே கூபததிலும மடுக்களிலும மூன்றுகோடி தீரததங்கள இருக்கினறன. பரதஸ்ரேஷ்ட! அந்த இடததி லேயே சுததாஸ்பதம எனகிற தீரததம் இருகிறது. அதில் ஸ்நானம் செய்தும தேவதைகளையும பிதருகளையும் அர்ச சிததும் மனிதன் நரகததை அடையான; வாஜபேய யாகததின் பலனையும் அடைகிறன். அரசனே! பாரத! ஒரு மனிதன் கிந்தானத திலும் கிருசசபரதததிலும ஸ்நானம்செய்து அளவிடமுடியாத தானபலனையும மந்திரஜபததின பலனையும அடைகிறன். ஒரு மனிதன் ஸரஸ்வதியுளளவனாகவும் இநதிரியங்களை வசப்படுததினவ னாகவும கலசீதீர்ததததில் ஸ்நானம்செயது அக்நிஷ்டோமயஜ்ஞ பலனைப் பெறுகிறன. குருகுலததவருள் உததமனே! சங்கர தீர்ததததிறகுக் கீழ்புறததில மஹாதமாவான நாரதருடைய அஜ்ஞானந்தை என்கிற ப்ரஸித்தமானதீர்ததம் இருகிறது. பரத வம்சததில பிறநதவனே! ஒரு மனிதன, அந்தத தீர்ததததில் ஸ்நானம் செயதால, பிராணனைவிடட பிறகு, நாரதரால் அனுமதி கொடுகபபட்டவனாகி, மிகச சிறந்த உலகஙகளை அடைகிறன். சுக்லபக்ஷ தசமியில புண்டரீக தீர்ததததை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒரு மனிதன் அதில நீராடினால பௌண்டரீக யாக பலனைப் பெறுவான். பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்திபெறற தரிவிஷ்டபதததைக்குறிததுச் செலலவேணடும. அநத இடத்தில் பாவஙகளைப போககுந் தனமையுளள [1] வைதரணீ எனகிற புண் ணியநதி ஓடுகிறது. அதில் ஸ்நானமசெயதும சூலதததைக் கையி லேந்திய வருஷபதவஜரை அர்சசிததும, எலலாப பாவஙகளும் விடுபட்டுப் பரிசுததனாகி உயர்ந்த கதியை அடைவான். ராஜ ஸ்ரேஷ்டனே! அவ்விடததிலிருந்து உததமமான பலகீவனத்தைக் குறிதது யாத்திரை செய்யவேணடும. வேந்தனே! தேவர்கள் அவ்விடததில் எப்பொழுதும் பலகீவனத்தை அடைந்து பல்லாயிர வர்ஷங்களாகப் பெருந்தவம் புரிகின்றார்கள். பாரத! மனிதன் த்ருஷ்தவதியில் ஸ்நானம்செய்தும் தேவதைகளுக்குத தர்ப் பணம் செய்தும அக்நிஷ்டோமம் அதிராதரம் என்கிற யாகங் களின் பலனை அடைகிறன். பரதர்களுள் சிறந்தவனே!

[1] இது வேறு.

ராஜேந்திரனே! ஒரு மனிதன ஸர்வதேவர்களுடைய தீர்த்தததில ஸ்நானம செய்துமம ஆயிரம பசுகளோத தானம் செய்த பலனைப் பெறுகிறான. பாரத! ஒரு மனிதன் பாணிகாதததில் ஸ்நானம செய்துமம தேவதைகளோத திருப்தி செய்துமம அக்நிஷ்டோமம அதி ராதரம என்கிற யாகங்களின பலனைப பெறுகிறான்; ராஜஸூய யாக பலனையும பெறுகிறான; ரிஷிலோகததையும அடைகிறான். ராஜஸரேஷடனே! அவவிடததினினறு உததமமான மிஸரகமென் கிற தீர்ததததைக குறிதது செலலவேண்டும. ராஜேந்திரனே! அரசருள புலிபோனறவனே! ஆந்த இடததில மஹாதமாவான வ்யாஸரால பிராமமணர்களுகாகத தீர்ததங்கள ஒன்றோடொனறு மிஸ்ரமசெயய (=சேர்கக)பபடடனவெனறு நாம கேட்டிருக்கி றோம். எந்த மனிதன் மிஸரகததில ஸநானம் செயகிறானே அவன் எலலாத தீர்ததங்களிலும் ஸ்நானம செயதவனாகிறான். ஒரு மனிதன் நியமமுள்ளவனாகவும நியமமான ஆஹாரமுளளவனாகவும அநதத தீர்ததததிலிருநது வயாஸவனததை அடையவேணடும; மனிஜவதததில் ஸ்நானம செய்தால ஆயிரம பசுகளோத தானம் செய்த பலனை அடைவான. ஒரு மனிதன சுததனாகத தேவியின் ஸ்தானமான மதுவடியையும அடைநது அங்குளள தீர்த்ததில ஸநானம செயதும பிதருகளையும தேவர்களையும அர்ச்சிததும, தேவியினால நன்கு அனுகரஹிகபபட்டவனாகி, ஆயிரம பசுக்களைத் தானம செய்த பலனைப் பெறுவான. பாரத! கௌசிகீ தருஷதவதீ எனகிற இரணடு மஹா நதிகளின ஸஙகமததிலும் ஆகார நியமமுள் ளவனாகி ஸ்நானம் செயகிறவன எலலாப் பாவஙகளாலும விடப் படுகிறான. அதறகபபுறதது, எந்த க்ஷேதரதில புதர சோகததால எரிக்கபபட்ட புதிமானான வயாஸர தேகததை விடுவ தில நிச்சயம செய்து, பிறகு தேவாகளால அபபொழுது மீண்டும் தேகததுடன் எழுப்பப்பட்டாரோ அநத வியாஸஸ்தலி என்கிற க்ஷேதரம் இருக்கிறது. அந்த வியாஸருடைய ஸ்தலியை அடைந்து, ஆயிரம் பசுக்களைத தானம செயத பயனைப் பெறுவான். குரு வம் சதததைத தாஙகுபவனே! ஒருவன் கிந்ததமம என்கிற கிணற்றை அடைந்து ஒரு [1] பிரஸ்தம எள்ளைத தானம் செய்து, கடன் களால விடுபட்டவனாகி உததமமான ஸித்தியை அடைவான்.

---

1 பனனிரணடு பிடி தானியம கொணடது ஒரு குடவம; நானகு குட வம கொணடது ஒரு பிரஸ்தம.

ஒரு மனிதன் வேதீ தீர்ததததில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களோத தானமசெயத பயனைப் பெறுவான். மனிதரில சிறந்தவனே! அஹஸ ஸுதினம் எனகிற இரணடு தீரததங்களும் உலகங்களில் பரஸிததிபெறறவை. அவைகளில ஸநானம் செய்தால் ஸூர்யலோகததை அடைவான. அரசர்களுள் சிறந்தவனே! அநதத தீர்ததததினின்று மூவுலகங்களிலும ப்ரஸிததிபெறற மிருகதூமததை அடையவேண்டுமு; அஙகே, கஙகையில ஸ்நானம் செயயவேணடுமு; மஹாதேவரை அர்சசிததால அஸ்வமேத யாகததின் பலனை அடைவான. ஒருமனிதன தேவீ தீரதததில் நீராடினால ஆயிரம் கோதான பலனைப பெறுவான. அந்தத தீர்த் ததினினறு மூவுலகங்களிலும பரஸிததிபெற்ற வாமன தீர்த தததை அடையவேணடுமு. அந்த இடததில விஷ்ணுபதததில் ஸநானம் செயதும், வாமனரை அர்ச்சிததும் எல்லாப் பாவங்களி னின்றும விடுபட்டுத தூயமன முளளவனாகி விஷ்ணு லோகததை அடைகிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, குலமபுனதததில ஸநானம செய்து தன் குலததைப் பரிசுததப்படுததுகிறான. புருஷ ஸ்ரேஷ டனே! பவன னுடைய மடுவில ஸ்நானம செய்து உததமமான மருததுக்களுடைய தீர்ததததை (அடைநது) அதிலும ஸநானம செய்து விஷ்ணுலோகத்தில பூஜிகபபடுகிறான. அமரர்களுடைய மடுவில ஸ்நானமசெய்து அமராதிபனன இந்திரனை நன்கு ஆச சிதது அமரர்களுடைய ப்ரபாவததினால ஸவர்க்கலோகததில பூஜிக்கப்படுகிறான். சிறந்த மனிதருள் சிறந்தவனே! சாலிஹோதர ருடைய சாலிசூர்பபம் எனகிற தீரதததிலும விதிப்படி ஸநா னம் செயது ஆயிரம கோதானபலனை அடைவான். பரதாகளுள உததமனே! ஸ்ரீ குஞசமென்பது ஸரஸவதியினுடைய தீர்ததம. புருஷ ஸ்ரேஷடனே! ஒருவன அதில ஸநானம் செய்தால அக்நிஷ் டோமபலனைப பெறுவான. கௌரவாகளோத தாஙகுபவனே ! ராஜேந்திரனே ! பிறகு, நைமிஷகுஞசததை அடையவேண்டுமு. ராஜ ஸ்ரேஷடனே ! முறகாலததில நைமிஷாரண்யவாஸிகளும் தபஸவிகளுமான ரிஷிகள் தீர்த்தயாத்திரையை முன்னிட்டுக் கொண்டு குருக்ஷேத்ரததை அடைநதார்களாம். ஒருமனிதன் அநதத தீரதததில ஸ்நானம் செய்வதால அஸ்வமேதயாகததின் பலனை அடைவான. பரத ஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, ரிஷிகளுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணக்கூடிய பெரிய வெளியிருக்குமபடி ஸரஸவதியினுடைய (கரையில்) குஞசம (=கொடிப்பந்தல்) உண்டு

பண்ணப்பட்டது. ஒரு மனிதன் அநதக்குஞ்சததில் ஸ்நானம் செய்தால் அக்நிஷடோமபலனை அடைவான. தர்மங்களை அறிந தவனே! ஒரு மனிதன் அவ்விடததினினறு ஸர்வோததமமான கனயா தீாதததை அடையவேணடும; கன்யா தீாதததில ஸநானம் செயதால ஆயிரம கோதானபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! அந்தத தீாதததிலிருநது உததமமான பிரம்ம தீர்தததை அடைய வேண்டும். தாழநதவர்ணததானான மனிதன அநதத தீர்தததில் ஸ்நானமசெயது பிராமமணத தனமையை அடைகிறான். பிராமமண னும் ஸ்நானமசெயதால ஆதமா பரிசுததமாகி உததமகதியை அடைவான. மனிதருட் சிறந்தவனே! அநதத தீர்தததினினறு சிறபபுற்ற ஸோமதீாதததை அடையவேணடும. அரசனே! ஒரு மனிதன் அதில ஸநானமசெய்தால் ஸோமலோகததை அடைவான. வேந்தே! ஒருவன, பிறகு, எந்தத தீாதததில் உலகத்தில் பிரஸித்தி பெற்ற மஙகணகர் என்கிற மஹரிஷியானவர் ஸிததியடைந்தாரோ அந்த ஸப்தஸாரஸ்வத தீர்தததை அடையவேணடும்.

அரசனே! 'முறகாலததில மஙகணகர் எனகிற ரிஷி தம்முடையகையில் தாப்பததின நுனியினால் அறுக்கப்பட்டார். அதினின்று [1] சாகரஸம் பெருகியது. அந்த மங்கணகர் சாகரஸத்தைக்கண்டு களிகொண்டு கூததாடினார். வீரனே! பிறகு, அவர் கூததாடினபோது ஸதாவரமும ஜங்கமமுமான இருவகைப் பொருள்களும் அந்த ரிஷியினுடைய தேஜஸினால் மயககப்படடுக் கூததாடின. அரசனே! நராதிபனே! பிரமமவாதிக ளும தேவர்களும் தபோதனாகளான மகரிஷிகளும் மஹாதேவரை, 'தேவரே! இநத ரிஷி கூத்தாடாமலிருக்குமபடி தேவரீர் செய்யக் கடவீர' என்று ரிஷியின் நிமிததம விணணப்பம்செய்தனர். மகா தேவர், தேவர்களுடைய நன்மைக்காக, களிப்பினால கவரபபட்ட மனததுடன் அதிகமாக நர்த்தனம செய்கின்ற அந்த ரிஷியை அடைநது, 'ஓ! ஓ! மஹரிஷியே! தர்மஙகளை அறிந்தவனே! எதற் காக நீ நர்ததனம் செய்கிறாய்? முனிஶ்ரேஷ்ட! உனக்கு இப்பொழுது ஸந்தோஷததிற்குக் காரணம யாது? எதற்காக நர்ததனம் செய்கி றாய்?' என்று வினவினார். ரிஷியானவா, 'பிராமமணஶ்ரேஷ்டரே! பிராமமணரே! தர்மமார்க்கததில் நிலைபெறறிருக்கிற தபஸ்வியான என்னுடைய கையிலிருந்து சாகரஸம் பெருகுவதை நீர் பார்க்கவில்லையா? அந்தச் சாகரஸத்தை நான் பார்த்து அதிக

1 கீரை அல்லது காயகறிகளின் சாறு.

ஸந்தோஷததோடு [1] மிகக கூததாடுகிறேன்' என்று விடை அளிததாா மஹாதேவர், ரஜோகுணததால் மதிமயக்கமுற்ற அநத ரிஷியைபபாாதது நகைதது, 'பிராமமணா! நான ஆசசர்யததை அடையவிலலை எனனைப பாா' எனறாா. நரஶரேஷ்டனே! ராஜேநதிரனே! தோஷமறறவனே! இவ்வாறு கூறி விடடுச சிறநதபுததியுளள மஹாதேவர் விரலநுனியினாற் தமது கட்டைவிரலைத தடடினார். அரசனே! அநதககாயததிலிருநது பனிககொபபான பஸமம வெளிவநதது. அரசனே! அந்த ரிஷியானவர் அதைபபார்தது, வெடகி, அவருடைய இரு காலகளிலும தணடனிட்டுத தேவரான ருதரரைக் காட்டிலும வேறொன்றைப பெரிதும் மிகசசிறந்ததுமாக எணணவில்லை. அவர், 'சூலாயுததததை தரிபபவரே! தேவரீா தேவாஸுராகளுடனகூடின உலகததுக்குக கதியாக இருக்கிறீர். ஜங்கமஙகளுடனும ஸதாவரஙகளுடனுமகூடின இந்த மூவுலகம முழுமையும உமமால படைக்கப்படடது யுகமுடிவில் மறுபடியும தேவரீரே எல்லாவற்றையும பக்ஷிககிறீா. தேவர்களாலேகூட உம்மை அறியமுடியாது; எனனால எபபடி அறியமுடியும? தோஷமறறவரே! தேவரீரிடததில பிரமமா முதலிய எலலாத தேவர்களும் காணப்படுகிறாாகள. நீர் எலலாமாகவுமிருக்கிறீர். உலகஙகளைப படைபபவரும படைககுமபடி செய்பவரும் நீரே; உம்முடைய அனுகரஹததினால் எல்லாத தேவர்களும ஓரிடததினின்றும பயமில்லாதவர்களாக வஸிககிறாாகள' எனறாா. இவ்வண்ணம் மஹாதேவரைத துதிதது, ரிஷியானவா, 'மஹாதேவரே! உமமுடைய அனுககிரகததினால என தவமானது குறையாமல இருக்கவேணடும' எனகிற வசனததை உரைததார். பிறகு, மஹாதேவர், மனம மிகமகிழ்நது, பிரமமரிஷியைப் பாாதது, 'பிராமமணா! என்னுடைய அனுக்ரஹததினால் உனனுடைய தவம ஆயிரமடங்காக வளரடடும். மஹாமுனியே! உனனுடன்கூடவே இநத ஆஶ்ரமத்தில் வஸிப்பேன எவர்கள ஸபதஸாரஸவததில் ஸ்நானமசெய்து எனனை அர்சசிப்பார்களோ அவர்களுக்கு இவவுலகத்திலும பரலோகததிலும் கிடைக்க அரியது ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் ஸாரஸ்வத லோகத்தையும் அடைவார்களென்பதில ஸமசயமிலலை' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணங்கூறி, மஹாதேவர் அவவிடததிலேயே மறைந்தாா' என்று நாம கேட்டிருககிறோம. பாரத! பிறகு, எதில் ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களும் தவத்தையே

[1] வேறு பாடம.

பொருளர்கக்கொண்ட ரிஷிகளும் மகிமைபொருந்திய ஸுப்ரம்மணயரும பருகுபுததிரனான சுககிரனுககு பரியததைச்செய்யும் விருபபததால தினநதோறும மூனறு ஸந்தயாகாலங்களிலும் ஸாநநிதயம செயகிறாகளோ அநத மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததி பெற்ற ஔசனஸதீரதததை அடையவேணடும. கபாலமோசனமென்கிற தீரததம எலலாப் பாவஙகளினினறும விடுவிபபது. புருஷஶரேஷ்டனே! ஒருவன அந்தத தீரததததில ஸநானம் செய்தால எலலாப பாவஙகளாலும விடபபடுகிறான். நரஶரேஷடனே! ஒருவன அநததீரததததிலிருநது அக்னிதீரததததைககுறிததுச செலலவேணடும. அதில ஸ்நானம் செயதால் அகனிலோகததை அடைவதுடன் குலததையும நன்கு கரையேற்றுவான. பரதருள் சிறந்தவனே! அநத இடததிலேயே விஶவாமிதர தீரததம இருககிறது. நரஶரேஷடனே! அதில் ஸநானம்செய்து பராமமண்யததை அடைகிறான. நரஶரேஷடனே! ஒருவன சுததனும மனஅடககமுளளவனுமாகி ப்ரம்மயோநி என்னும் தீரததததை அடைநது அதில ஸ்நானம் செய்து பிரம்மலோகததை அடைகிறான். ஏழு தலைமுறை வரையில் குலத்தைச சுததம் செய்கிறான; இந்த விஷயத்தில் ஸமசயமிலலை. ராஜேநதிரனே! அரசனே! பிறகு, ஒருவன் மூவுலகஙகளிலும ப்ரஸிததிபெற்ற பருதூதகமென்கிற ஸுப்ரமமண்யருடைய தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும. பிதருக்களையும தேவர்களையும் அர்சசிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாகி அநதத தீர்ததத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேணடும. பரதவமசததிலுதிததவனே! மனிதர்ககுரிய (அலப) புததியுளள ஸதரீயினாலோ புருஷனாலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ, செய்யப்பட்ட பாவமனைததும அந்தத தீரததத்தில் ஸநானம்செயத அளவில நாசமடைகினறன. அவனுக்கு அஶ்வமேதயாக பலன உண்டாகிறது. அவன ஸ்வர்க்கலோகததையும் அடைகிறான். குருக்ஷேததிரததைப புண்யமானதென்று சொல்லுகிறார்கள. குருக்ஷேததிரததைக காட்டிலும் ஸரஸவதீநதி புணயமானது. ஸரஸ்வதியைக் காட்டிலும[1] தீர்ததங்கள் புண்யமானவை. (எல்லாத்) தீர்ததங்களைக் காட்டிலும் ப்ருதூதகம் புண்யமானது. எல்லாத்தீர்த்தஙகளுள்ளும உததமமான ப்ருதூதகததில் எவன் மநதிரஜபத்தில் பற்றுள்ளவனாகத் தன் சரீரத்தை

---

[1] 'மறற எலலாத்தீரததஙகளும் சோநது' என்பது இஙகிலிஷ் மொழி பெயாபபு.

விடுவதை அவனை மறுபடியும் மரணமானது வருததாது. அரசனே! ஸநதகுமாரராலும் மஹாதமாவான வயாஸராலும புகழபபட்டதும் வேதததிலும் புகழபபடடதுமான ப்ருதூதகதததைக் குறிதது தவறாமல யாததிரை செய்யவேண்டுமம. கௌரவர்களுள் சிறநதவனே! வேறு ஒரு தீர்ததமும ப்ருதூதகதததைவிடச் சிறந்த தீர்த்தம அனறு. அது பரிசுததமானது. அது பாவதததைப் போகுவது; புண்ணியமானது. ஸந்தேகமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனே! பாவஞசெய்த மனிதர்களுமகூட அந்த ப்ருதூதகததில ஸநானம செய்து ஸவர்கததை அடைகிறாகளென்று இவ்வாறு அறிஞர் கள் கூறுகினறனர். பரதர்களுள் சிறநதவனே! அவ்விடததிலேயே மதுஸரவமெனகிற தீர்ததம இருககிறது. வேந்தனே! ஒரு மனிதன் அதில நீராடினால ஆயிரம் கோதானததின் பலனை அடைவான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அநதத தீர்ததததினின்று க்ரமம் தவறாமல் தேவீதீர்ததததை அடையவேண்டும். ஒரு மனிதன உலகத்தில ப்ரஸிததிபெறற ஸரஸவதீ அருணை என்னும் நதிகளின் ஸங்கமததில மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்து ஸநானம் செய்தால் பிரமமஹததி தோஷததால விடப்படுகிறான. ஒரு மனிதன் அகனிஷ்டோம யாகததாலும் அதிராதர யாகத்தாலு மூண்டாகிற பயனை அடைவான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஏழாவது தலைமுறை வரையில் குலததையும் பரிசுததமாகச் செயகிறான். குருவம்சததைத் தாஙகுபவனே! அந்த இடததிலேயே அவதீர்ணமென்கிற தீர்ததம் இருக்கிறது. அது முற்காலத்தில் பிராம்மணர்களிட மூள்ள கருணையினால் சார்ஙகியினால உண்டுபண்ணப்பட்டது. ஒரு பரம்மணன (அந்தத தீர்ததததில நீராடி) விரதததையும உபநயனதததையும் செய்வதனால, அல்லது, உபவாஸமிருப்பதனால், க்ரியைகளுடனும் மந்திரஙகளுடனும கூடினவனுவான; ஸந்தேகமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனே! கரியைகளாலும் மநதிரஙகளாலும் விடுபட்டவனும் அந்தத் தீர்ததததில ஸநானம்செய்தால் விரதானுஷ்டானம செய்தவனும் எலலாவற்றையும அறிந்தவனுமாவான். இந்த விஷயம் முன்னோகளால சாணபபட்டிருகிறது. தர்ப்பியினால நான்கு ஸமுததிரங்களும் வரவழைக்கப்பட்டன. நரஸ்ரேஷ்டனே! அவைகளில் ஸநானம்செய்பவன் நரகததை அடையமாட்டான். அவன் நாலாயிரம் பசுகளைத தானமசெய்த பயனையும் அடைவான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு, அந்த இடததிலேயே இருப்பவையும் உலகஙகளில் ப்ரஸிததிபெற்றவையுமான சதஸஹஸ்ரகம்,

பொருளர்கக்கொண்ட ரிஷிகளும் மகிமைபொருந்திய ஸுப்ரம்மணயரும பருகுபுததிரனான சுககிரனுககு பரியததைச்செய்யும் விருபபததால தினநதோறும மூனறு ஸந்தயாகாலங்களிலும் ஸாநநிதயம செயகிறாகளோ அநத மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததி பெற்ற ஔசனஸதீரதததை அடையவேணடும. கபாலமோசனமென்கிற தீரததம எலலாப் பாவஙகளினினறும விடுவிபபது. புருஷஶரேஷ்டனே! ஒருவன அந்தத தீரததததில ஸநானம் செய்தால எலலாப பாவஙகளாலும விடபபடுகிறான். நரஶரேஷடனே! ஒருவன அநததீரததததிலிருநது அக்னிதீரததததைககுறிததுச செலலவேணடும. அதில ஸ்நானம் செயதால் அகனிலோகததை அடைவதுடன் குலததையும நன்கு கரையேற்றுவான. பரதருள் சிறந்தவனே! அநத இடததிலேயே விஶவாமிதர தீரததம இருககிறது. நரஶரேஷடனே! அதில் ஸநானம்செய்து பராமமண்யததை அடைகிறான. நரஶரேஷடனே! ஒருவன சுததனும மனஅடககமுளளவனுமாகி ப்ரம்மயோநி என்னும் தீரததததை அடைநது அதில ஸ்நானம் செய்து பிரம்மலோகததை அடைகிறான். ஏழு தலைமுறை வரையில் குலத்தைச சுததம் செய்கிறான; இந்த விஷயத்தில் ஸமசயமிலலை. ராஜேநதிரனே! அரசனே! பிறகு, ஒருவன் மூவுலகஙகளிலும ப்ரஸிததிபெற்ற பருதூதகமென்கிற ஸுப்ரமமண்யருடைய தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும. பிதருக்களையும தேவர்களையும் அர்சசிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாகி அநதத தீர்ததத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேணடும. பரதவமசததிலுதிததவனே! மனிதர்ககுரிய (அலப) புததியுளள ஸதரீயினாலோ புருஷனாலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ, செய்யப்பட்ட பாவமனைததும அந்தத தீரததத்தில் ஸநானம்செயத அளவில நாசமடைகினறன. அவனுக்கு அஶ்வமேதயாக பலன உண்டாகிறது. அவன ஸ்வர்க்கலோகததையும் அடைகிறான். குருக்ஷேததிரததைப புண்யமானதென்று சொல்லுகிறார்கள. குருக்ஷேததிரததைக காட்டிலும் ஸரஸவதீநதி புணயமானது. ஸரஸ்வதியைக் காட்டிலும[1] தீர்ததங்கள் புண்யமானவை. (எல்லாத்) தீர்ததங்களைக் காட்டிலும் ப்ருதூதகம் புண்யமானது. எல்லாத்தீர்த்தஙகளுள்ளும உததமமான ப்ருதூதகததில் எவன் மநதிரஜபத்தில் பற்றுள்ளவனாகத் தன் சரீரத்தை

---

[1] 'மறற எலலாத்தீரததஙகளும் சோநது' என்பது இஙகிலிஷ் மொழி பெயாபபு.

அந்தத் தீர்ததத்தில ப்ரம்மதேவர் ஸ்ரீமந் நாராயணரை முதன்மை யாககொண்ட தேவர்களுடன் தாமே எப்பொழுதும் ஸாந்நிதயம் செய்கிறார். குருவம்சததைத தாங்குபவனே! ராஜேந்திரனே! அந்தத தீர்ததததில் ருதரபதனியின் ஸாந்நிதயம இருக்கிறது. ஒருமனிதன் அந்தத தேவியை வணங்கினால் நரகததை அடையமாட்டான். மகாராஜனே! அந்த இடததிலேயே விஸ்வேஸ்வரரும் உமாபதியுமான மஹாதேவரை வணஙகி எலலாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். பகைவரை அடக்குகிறவனே! மஹாராஜனே! தாமரை மலர்போன்ற நாபியுள்ள நாராயணரையும வணஙகி விளஙகுபவனுகி விஷ்ணுலோகததையும் அடைகிறான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அவன ஸர்வதேவர்களுடைய தீர்ததங்களில் ஸ்நானமசெய்தால, எல்லாத துக்கங்களாலும் விடுபட்டுச் சந்திரன்போல விளஙகுகிறான். நாதிபனே! தீர்ததயாதரை செய்பவன், பிறகு, ஸவஸதிபுரததைக் குறிதது யாத்ரை செய்யவேண்டும. ஒருவன அதை வலமாகச் சுற்றிவந்தால் ஆயிரம் கோதான பலனை அடைவான். பாரத! ஒருவன் பாவனமென்கிற தீர்ததத்தை அடைந்து பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்பணம் செயயகடவன். (அவன்) அக்நிஷ்டோம யாகத்தினுடைய பலனை அடைகிறான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த இடத்திலேயே கங்காஹ்ரதமும் கூபமும் இருக்கின்றன. பூமிக்கு நாதனே! அந்தக் கூபததில் மூன்றுகோடி தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அரசனே! ஒருமனிதன் அதில் நீராடினால் ஸவர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். ஒருமனிதன் ஆபகையில் நீராடி மஹாஸ்வரரை அர்சசித்தால கணஙகளுக்குத தலைவனுக இருக்கும பதத்தையும் பெறுவதுடன் குலததையும கரையேற்றுவான். பிறகு, மூவுலகங்களிலும் புகழ்பெற்ற ஸ்தாணுவடத்தைக் குறிதது செல்லவேண்டும். அதில நீராடி ஓர் இரவு அங்கு இருந்தால் ருதரலோகததை அடைவான். ஒருமனிதன் பதரீகானனததைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடததில் வஸிஷ்டாஸ்ரமத்தை அடைந்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்து இலந்தைப் பழத்தைப் புசிக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! (வேறிடததில்) பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இலந்தைப் பழததைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பவனைடு, இங்கே மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் ஒப்பாகிறான். அரசனே! தீர்ததயாத்ரை செய்பவன் இந்திரமார்க்கததை அடைந்து ஓர் இரவும் பகலும் உபவாஸமிருப்பதனால் இந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருமனிதன்

நியமமுள்ளவனும் ஸத்யவாதியுமாகி ஏகராத்ர தீர்த்தத்தை அடைந்து ஒருநாள் வஸித்ததால் பிர்ம்மலோகத்தில பூஜிக்கப்படு கிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, எங்கே ஒளிததிரளாயிருப் பவனும் மஹாத்மாவுமான ஆதித்யனுடைய ஆஸ்ரமம் இருக்கிறதோ அந்த மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற தீர்த்தத்தை அடைய வேண்டும. ஒருமனிதன் அந்தத்தீர்த்தததில் ஸ்நானம் செய்து ஸூரியனைப் பூஜித்தால், ஆதித்யலோகததை அடைவதுடன் குலத் தையும் கரையேறறுவான். ஜனநாதனே! தீர்தத யாதரையில் பற்றுள்ள மனிதன் ஸோமதீர்தததில ஸ்நானம செய்து ஸோம லோகத்தை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமிலலை. தர்மங்களை அறிந்தவனே! அரசனே! பிறகு, எந்தததீர்தததில் தவத்துக்கு நிதியாக இருப்பவரும் ஸரஸ்வதீ நதியின் புத்ரருமான அந்த அங்கிரஸ [1] பிறந்தாரோ மிக்க புண்யமானதும் பரிசுததமானதும் உலகத்தில் புகழ்பெற்றதுமான மகாதமாவான ததீசருடைய அந்தத தீர்ததததைக் குறிதது்ச் செல்லவேண்டும். அந்தததீர்ததததில ஒரு மனிதன் ஸ்நானம் செய்தால் அஸ்வமேததத்தின்பலனை அடை வான்; ஸரஸ்வதியின் உலகத்தையும் அடைகிறான். இதில் ஸமசயம் இல்லை. ஒருவன், பிறகு, நியமமுள்ளவனும் பிரம்மசர்யமுள்ளவனு மாகிக் கன்யாஸ்ரமத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அரசனே! நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாகி அங்கு மூன்று நாள் உபவாஸமிருப்பவன் தேவகன்னியர் நூற்றுவரை அடை வதுடன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்த வனே! ஒருவன் அந்தத்தீர்ததத்தினின்று [2] ஸங்ஹதி என்கிற தீர்ததத்தைக்குறிதது்ம் செல்லவேண்டும. அந்தததீர்ததததில் பிரம மாதி தேவர்களும் தவததையே பொருளாகவுடைய ரிஷிகளும அதிக புண்யததுடன் கூடினவர்களாகி மாதந்தோறும் வருகிறார் கள். எந்தமனிதன் ஸூர்யன் ராகுவினால் பற்றப்படும் போது ஸங்ஹதியில் ஸ்நானம்செய்கிறானை, அவனால் அந்த இடததில நூறு அஸ்வமேதங்கள் அடிக்கடி செய்யப்பட்டவைஆகும். நராதி பனே! நரஸ்ரேஷ்டனே! பூமியிலுள்ள எல்லாத்தீர்ததங்களும்ஆகா யத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றதீர்த்தங்களும் நதிகளும் மடுக்களும் தடாகங

---

1 வேறு பாடம்.

2 'ஸங்ஹத்யா' என்றும் வழஙகுகிறது. 'குருக்ஷேத்ரதத்துக்கே ஸங்ஹதி என்றும் பெயர்' என்பது பழையவுரை.

களும் எல்லா மலைஅருவிகளும் நிணறுகளும் வாவிகளும் தீர்த்தங் களும் ஆயதனங்களும் மாதந்தோறும் அமாவாஸையையில் ஸங்நிஹதி யில நிச்சயமாக வந்துசேருகின்றன. ஸந்தேகமில்லை. தீர்த்தங்கள் வந்து சேர்ந்து ஸாந்நித்யம் செய்வதனாலேயே அந்தததீர்த்தமானது ஸங்நிஹதயா என்று ப்ரஸித்திபெற்றிருகிறது. ஒரு மனிதன் அதில் ஸ்நானம்செய்தும் தீர்த்தத்தைப் பானம் செய்தும் ஸ்வர்க்க லோகததில் பூஜிக்கப்படுகிறான். அந்த ஸங்நிஹதியிலேயே அமாவாஸ் யையில் ஸூர்யன் ராகுவினால் பற்றப்படும்போது எந்த மனிதன் ச்ராத்தமசெய்கிறானோ அவனுடைய புண்ய பலனைக் கேட்பாயாக. ஒருமனிதன் ஸ்நானம் செய்து ச்ராத்தததைச் செய்தமாத்திரததி லேயே நனகுசெய்யபபட்ட ஆயிரம் அச்வமேதயாகங்களின் பலனை அடைகிறான. ஸதரீயினாலோ புருஷனாலோ செய்யப்பட்ட பாவமனைத் தும் அந்தததீர்த்தததில ஸ்நானம்செய்த மாத்திரத்தினாலே நாசமடை கின்றன. இதில் ஸந்தேகமில்லை. தாமரைமலரின் நிறமுள்ள விமானததினால் பிரம்மலோகததை அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, கோடிதீர்த்தததை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்து தவாரபாலனை மசக்ருகனென்கிற யக்ஷனை வணஙகினால் பல பொன்னணயங்களைத தானஞ்செய்த பலனை அடைவான். பரதச்ரேஷ்டனே! அந்த இடத்திலேயே கங்காஹ்ரதமென்கிற தீர்ததம் இருக்கிறது. தர்மங் களை அறிந்தவனே! ஒரு மனிதன் பிரம்மசர்யததுடன் மனததை ஒருவழிப்படுத்தி அதில் ஸ்நானம் செய்வதனால் ராஜஸூய யாகத தாலும் அச்வமேதயாகத்தாலுமுண்டாகிற பலனை அடைகிறான். பூமியில் நைமிசாரண்யததிலுள்ள தீர்ததம் மிக்க புண்யமானது. அந்தரிக்ஷததில் புஷ்கரதீர்ததம் மிகவும் பாவனமானது. மூவுலகங் களுள்ளும குருக்ஷேதரம் மிகச் சிறந்தது. குருக்ஷேதரததினின்று காற்றினால் தூற்றப்பட்ட புழுதிகளும் மேலே பட்ட அளவில், பாவி களையும் உத்தமகதியை அடையச்செய்கின்றன. ஸரஸ்வதிக்குத் தென்புறததிலும த்ருஷ்டவதீநதிக்கு வடபுறத்திலுமுள்ள குரு க்ஷேத்ரததில் எவர்கள் வஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார்கள். ஒருமனிதன், 'குருக்ஷேதரதிரதத்திற்குப் போவேன்; குருக்ஷேத்திரதில் நான் வஸிப்பேன்' என்கிற ஒரு வார்த் தையை வெளிப்படுத்தினாலும் எல்லாப் பாவஙகளாலும் விடப் படுகிறான். ப்ரம்மரிஷிகளால் அடையப்பட்டிருக்கிறதும் புண்யமு மான குருக்ஷேதரிமானது ப்ரம்மதேவருடைய யாகவேதி; அந்த இடததில் எவர்கள் வாஸம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எவ்

விதத்தாலும் துக்கிக்கப்படத்தக்கவர்களல்லர். தரந்துகதிற்கும் அருந்துகதிற்கும் ராமஹ்ரதங்களுக்கும் மசக்ருகதிற்கும் மதியிலிருக்கிற இடமாகிய அப்படிப்பட்ட இந்தக் குருக்ஷேத்திர ஸமந்த பஞ்சகமானது, ப்ரம்மதேவருடைய உத்தரவேதியென்று சொலலப் படுகிறது.

எண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புலஸ்தியர் பீஷ்மருக்குப் பற்பல தீர்த்தங்களின் மகிமையை எடுத்து உரைத்தது.)

மகாராஜனே! பிறகு, ஸர்வோத்தமமான தர்ம தீர்த்தத்தைக் குறித்து யாதரை செய்யவேண்டும். அந்த இடத்தில் மகாபாகயவானான தர்மதேவன் நிகரற்ற தவத்தைச் செய்து ஸித்திபெற்றான். அந்தத தர்மதேவனால் தன் பெயரால் ப்ரஸித்திபெற்ற புண்யமான தீர்த்தம உண்டுபண்ணப்பட்டது. ராஜனே! ஒரு மனிதன், தர்மசீலனும் மன அடக்கமுள்ளவனுமாகி அதில் ஸ்நானம் செய்தால் ஏழாவது தலைமுறைவரையில் குலத்தைப் பரிசுத்தமாக்குகிறான். இதில் ஐயமில்லை. ராஜேந்திரனே! பிறகு, உத்தமமான ஞானபாவனத்தை அடையவேண்டும்; அதனை அடைந்தவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைகிறான்; முனிலோகத்தையும் அடைகிறான். அரசனே! ஒருவன் அந்தத் தீர்த்தத்திலிருந்து ஸௌகந்திக வனத்தை அடையவேண்டும். அந்த வனத்தில் ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களும் தவத்தைத்த தனமாகக்கொண்ட ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் சாரணர்களும் கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் மஹோரகர்களும் வஸிக்கின்றார்கள். (ஒருவன்) அந்த வனத்தில் ப்ரவேசிக்கும்பொழுதே, எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடப்படுகிறான். அந்த வனத்தினின்று நதிகளுள் சிறந்ததும் புண்யமானதும் தேவியுமான ஸரஸ்வதீநதியானது தேவியான ப்லக்ஷை என்று கருதப்பட்டது. புற்றிலிருந்து பெருகிவருகிற அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்தது அச்வமேத யாகபலனைப பெறுவான். புற்றிலிருந்து

[1] சம்யையைச் சுழற்றி எறிந்தால் எவ்வளவுதூரம்போய் விழுமோ அதைவிட ஆறுமடங்கு தூரத்தில் நிச்சயமாகக் கிடைக்க மிக அரிதான கவேராதபுஷ்திமென்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஸ்நானம் செய்து ஆயிரம் கபிலைப் பசுக்களின் தானபலனை அடைவதுடன் அஸ்வமேதயாக பலனையும் அடைகிறான். இது [2] பழைய நூல்களில் காணப்பட்டது. பாரத! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஒரு மனிதன் ஸுகந்தையையும் சதகும்பையையும் பஞ்சயக்ஞயையும் அடைந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பாரத! அந்த இடத்திலேயே இருக்கிற தரிசூலகாதத்தை அடைந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சிப்பதில் ஆதரவுள்ளவனாக அதில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவன் தேகத்தைவிட்டுக் கணங்களுக்குப் பதியாக இருக்கும பதத்தைப் பெறுகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. ராஜேந்திரனே! பிறகு, கிடைக்க மிக அரிதான தேவியின் ஸ்தானத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த தேவியானவள் சாகம்பரி எனறு பெயர் பெற்றவள்; மூவுலகங்களிலும் பரஸித்தி பெற்றவள். நராதிபனே! நல்ல விரதத்தையுடையவளான அந்தத் தேவியானவள் தேவ வருஷத்தில ஆயிரம் வருஷகாலம் மாதமொருமுறை சாகத்தால் ஆகாரம் செய்துகொண்டுவந்தாள். தேவியினுடைய பக்தியினால் தபோதனர்களான ரிஷிகள் அந்த இடத்தில வந்தார்கள். பாரத! அவர்களுக்குத தேவியினால் சாகத்தாலேயே விருந்துசெய்யப்பட்டது. அதனால், சாகம்பரீ என்றே அவளுக்குப் பெயர் நிலைத்தது. பாரத! ஒருமனிதன் பிரம்மசர்யமுள்ளவனும மனத்தை அடக்கினவனும சுத்தனுமாகிச் சாகம்பரியை அடைந்து மூன்றுநாள் வஸித்துச் சாகத்தைப் புஜித்தால், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் சாகத்தையே ஆகாரம் செய்தவனுக்குள்ள புண்யபலன் அவனுக்குத தேவியின் இச்சையால் உண்டாகிறது. அவ்விடத்தினின்று மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸுவர்ணமென்கிற தீர்த்தத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் விஷ்ணுவானவர் அருளுக்காக ருத்ரரை ஆராதித்தார்; தேவதைகளாலும்

---

1 துரோண பர்வம் 211-வது, சாந்தி பர்வம் 93-வது, 818-வது பக்கங்களின் குறிப்பிற காண்க.

2 'புராதனை' என்பது மூலம், 'பவிஷ்யபுராண முதலியவற்றில்' என்பது பழையவுரை.

அடையமுடியாத அனேக வரங்களை அடைந்தார். பாரத! ஸந்தோஷமடைந்த தரிபுராரியானவர், விஷ்ணுவைநோக்கி, 'க்ருஷ்ண! நீர் உலகத்தில் (எல்லா ப்ராணிகளுக்கும்) மிக்க அனபுக்குரியவராவீர். உலகமனைதும் உம்மைத தலைவராகக்கொண்டதாகும். ஸந்தேகமில்லை' எனறு சொல்லினர். ராஜேந்திரனே! ஒருவன் அந்த விருஷபதவஜரை அடைந்து பூஜைசெய்து அஸ்வமேதயாகபலனைப் பெறுகிறன்; ப்ரமதகணங்களுக்குத தலைமையையும் அடைகிறன். ஒரு மனிதன், பிறகு, தூமாவதியைக்குறிதது செல்லவேணடும். (அங்கே) மூனறுநாள் உபவாஸமிருந்தால் மனததினால்வேணடப்பட்ட எல்லா அபீஷ்டங்களையும அடைகிறன். இதில் ஸம்சயமிலலை. நராதிபனே! தேவிக்குததென்புறதில் ரதாவர்ததமென்கிற பர்வதமிருக்கிறது. தர்மங்களை உணர்ந்தவனே! ஸ்ரத்தையுள்ளவனுகவும் இந்திரியஙகளை வெனறவனுகவும் அதில் ஏறவேணடும. (அவன்) மகாதேவருடைய அருளால் உத்தமகதியை அடைவான். பரத ஸ்ரேஷ்டனே! பேரறிவாளனே! அந்த (மலையை) வலம் வந்து எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதான தாரை என்கிற தீர்த்ததத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! நராதிபனே! ஒருவன் அதில் ஸநானம்செய்தால் துயரததை அடையான். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பிறகு, மஹாகிரியை நமஸகரித்து அவ்விடத்திலிருநது (கங்காதவாரத்தைக் குறித்து) யாத்திரைசெய்யவேண்டும். [1] ஸ்வர்க்கத்வாரததோடு ஒத்ததென்று உறுதியாகச் சொல்லப்படுகிற கங்காத்வாரத்தை அடையவேண்டும். சித்தத்தை அடக்கின வனுகி அவ்விடததிலுள்ள கோடிதீர்ததததில் நீராடவேணடும். நீராடுபவன் பௌண்டரீகயாகபலனை அடைகிறன்; குலததையும் கரையேற்றுவான். அந்தததீர்த்தத்தில ஓர் இரவு வஸிததால் ஆயிரம கோதான பலனைப்பெறுவான்; ஸப்தகஙகையிலும் த்ரிகங்கையிலும் சக்ராவர்த்தத்திலும விதிப்படி தேவர்களையும் பிதருக்களையும் தருப்தியடையச்செய்பவன் புண்யலோகததில் பூஜிக்கப்படுகிறன். ஒரு மனிதன், பிறகு, கனகலத்தில் ஸநானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைகிறன். ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறன். நராதிபனே! தீர்த்தயாததிரை செய்பவன், பிறகு, கபிலா வடம் போகவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஓரிரவு உபவாஸமிருந்தால் ஆயிரம்பசுக்களைத தானம்செய்தபலனைப் பெறுவான்.

---

1 அதிக பாடமான இரண்டு ஸ்லோகஙகள் விடபபட்டன.

ராஜேந்திரனே! கௌரவர்களுள மிகச்சிறந்தவனே! எல்லா உலகங்களிலும் புகழ்பெறற மஹாதமாவான கபிலனென்னும் நாகராஜனுடைய தீர்த்தம் இருக்கிறது. நராதிபனே! ஒருமனிதன் அந்த நாகதீர்த்ததில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். அவன் ஆயிரம் கபிலைப் பசுக்களைத தானம்செய்த பலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, உததமமான சந்தனுஷினுடைய லலிதகமென்கிற தீர்த்ததை அடையவேண்டும். அரசனே! அதில ஸ்நானம் செய்தால் நாகத்தை அடையமாட்டான். கங்கையும யமுனையும் சேருமிடதில் அவறறினிடையில் ஸ்நானம்செய்கிறமனிதன் பதது அஸ்வமேதயாகபலன்களை அடைகிறான்; குலதததையும் கரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, உலகததில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸுகந்தமென்கிறதீர்த்ததை அடையவேண்டும். அதனை அடைந்தவன் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு ஆதமா பரிசுத்தமாகி ப்ரம்மலோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான். அரசனே! தீர்ததாடனம் செய்பவன், பிறகு, ருதாவர்ததத்தை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒருமனிதன் அதில ஸ்நானமசெய்தால் ஸவர்க்கலோகம் செல்லுகிறான். நரஸ்ரேஷ்டனே! கங்கையும ஸரஸ்வதியும் சேருமிடத்தில் நீராடினால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான்; ஸ்வர்க்க லோகத்தையும் அடைகிறான். பத்ரகர்ணேஸ்வரததை அடைந்து விதிப்படி தேவரைஅர்ச்சிப்பவன் நாகத்தை அடையான்; ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். அரசனே! பிறகு, தீர்தத யாத்ரைசெய்பவன் குப்ஜாவதியை அடையவேண்டும். அந்த மனிதன் ஆயிரம்பசுக்களைத் தானம்செய்த பலனைப் பெறுகிறான்; ஸ்வர்க்கலோகததையும் அடைகிறான். நராதிபனே! தீர்ததயாதரைசெய்பவன் அருந்ததிவடத்தைக் குறிதது ச் செல்லவேண்டும். ஒருமனிதன் ப்ரம்மசர்யமுள்ளவனும் மனத்தை ஒருவழிப் படுததினவனுமாகி அங்குள்ள ஸாமுத்ரகத்தில் ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைவான; ஆயிரம்கோதான பலனையும் அடைவான; குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். அவ்விடத்தினின்று ப்ரம்மசர்யத்துடனும் மன அடக்கததுடனும் ப்ரம்மாவர்ததத்தை அடையவேண்டும். இந்தப் புண்யபூமியை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; ஸோமலோகத்துக்கும் செல்லுகிறான். யமுனையின் உத்பத்தியை அடைந்து, யாமுனதீர்ததத்தில் நீராடினால், அஸ்வமேத பலனைப் பெற்று ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன்,

மூவுலகததாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட தர்வீஸங்கிரமண தீர்தததை அடைந்தால் அஶ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான; ஸவர்ககலோகததை யும அடைகிறான்; ஸிததர்களாலும கந்தர்வர்களாலும் அடையப் பட்ட ஸிந்துவின் உத்பததியை அடைநது அந்தஇடததில் ஐந்து இரவு வாஸம்செயதால் மிக்கபொன்னைத தானஞசெய்தபலனை அடை வான். ஒருமனிதன், பிறகு, எவ்விதததாலும அடைய முடியாத வேதியைஅடைந்தால, அஶ்வமேதபலனை அடைகிறான்; [1] சுக்ரபதத் தையும் அடைவான். பாரத! ஒருவன் ரிஷிகுலயையையும் வாஸிஷடை யையும அடையவேண்டும். வாஸிஷடையை அடைந்த எல்லா வர்ணத் தார்களும் ப்ராம்மணர்களாகிறார்கள். ஒருமனிதன் ரிஷிகுல்யையை அடைந்து அதில் நீராடினால் பாவமதொலைந்து தேவர்களையும் பிதருக் களையும் அர்ச்சிதது ரிஷிலோகததை அடைகிறான. நராதிபனே! ஒருமனிதன் சாக ஆகாரமசெய்துகொண்டு அநதஇடததில் ஒருமாதம வஸிததால தவாதசாஹயஜ்ஞத்தின்பலனை அடைகிறான்; பருகுதுங கத்தை அடைந்தால அஶவமேதபலனைப் பெறுவான்; வீரப்ரமோ க்ஷததை அடைந்தும் எல்லாப் பாவங்களாலும விடப்படுகிறான். பாரத! ஒருமனிதன் கிருததிகாதீர்தததையும் மாகதீர்தததையும அடைந்தால் அக்னிஷ்டோமத்தினாலும் அதிராத்ரத்தினாலும் உண் டாகிற பலனை அடைகிறான். அந்த இடததிலுள்ள ஸாவோததமமான விதயாதீர்த்தததை ஸந்தியாகாலததில் அடைந்து, எந்த இடததி லாவது ஸநானம்செய்து விததையை அடைகிறான். எல்லாப் பாவங் களினின்றும் பிராணிகளை விடுவிக்கிற மஹாஶ்ரமம என்னும் இடத் தில் ஓர் இரவு வாஸம்செய்யவேண்டும. (அஙகு) ஒருகாலம் ஆகார மில்லாமலிருப்பவன் நல்ல உலகங்களில் வாஸம் செய்கிறான. மஹா லயததில் ஒரு மாதகாலம் பகலின் ஆறாவது காலம வரையில் உபவாஸ மிருப்பதனால் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுததமான ஆத்மாவுடன் மிக்க பொன்னைக் கொடுதத பலனை அடைவான். தன் குலததில் பிந்திப் பததுத்தலைமுறையாரையும் முந்திப பத துத் தலைமுறையாரையும் கரையேறறுகிறான். பிறகு, ப்ரம்மதேவ ரால் அடையப்பட்ட வேதஸிகையை அடைந்து அஶ்வமேத பலனை அடைகிறான்; சுக்ரபதத்தையுமடைகிறான். பிறகு, ஸிததர்களால் அடையப்பட்ட ஸுந்தரிகாதீர்த்தத்தை அடைந்து சிறந்த வடிவழ

---

1 'ஔசநஸீம்கதிம்' என்பதுமூலம்; 'சுக்ரதவம' எனபது பழைய உரை.

கைப் பெறுகிறான். இந்த விஷயம முன்னோர்களால சாணபபட டது. பிறகு, பிரமமசர்யமுளளவனாகவும் இந்திரிய ஜயமுள்ளவனாக வும பரம்மதீர்தததை அடைந்து அதில் நீராடினால தாமரைமலா நிறமபோன்ற நிறமுள்ள விமானததினால் பரமம லோகததை அடைகிறான். பிறகு, ஸித்தர்களால அடையபபட்ட புணயமான நைமிஷததைக் குறிதது யாத்ரைசெய்யவேணடும. அந்த நைமிஷத தில, ப்ரம்மா, தேவர்களுடைய கூடடஙகளோடு எபபொழுதும் வாஸம செய்கிறார். நைமிஷத்தை (எங்கே உள்ளது என்று) தேடு கிறவனுக்குப் பாதிப்பாவம நாசமடைகிறது. அதில பரவேசிதத மாததிரததினால மனிதன எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிநதவன் தீர்தததில் பற்றுள்ளவனாக அநத நைமிஷததில ஒருமாதம் பூர்ணமாக வஸிககவேணடும. பூமியில எந்தத தீர்தநங களுணடோ அந்தததீர்ததஙகளனைததும நைமிஷததில் இருககின்றன. பாரத! நியமமுளளவனும நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாயிருப பவன், அதில நீராடினவுடனே, கோமேதயஜ்ஞ பலனை அடைகிறான். பரதர்களுள மிகச்சிறந்தவனே! ஏழாவது தலைமுறைவரையில குலத தையும் பரிசுததம் செய்கிறான். 'நைமிஷததில் உபவாஸமிருந்து பிராணனைவிடுபவன் எலலா உலகங்களிலும ஸந்தோஷததை அடை வான' என்று இவ்வண்ணம் அறிஞர்கள கூறுகினறனர். ராஜஸரேஷ டனே! நைமிஷமானது எபபொழுதும சுததமானது, புண்யமானது. மனிதன் கங்கோதபேதததை அடைந்து மூன்றுநாள் உபவாஸ மிருநதால வாஜபேயயாகபலனை அடைவான்; எபபொழுதும் பிரம மத்தனமையை அடைநதவனாவான். ஒருவன் ஸரஸ்வதியை அடை ந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும திருப்திசெய்யவேண்டும. அப படிச செய்பவன் ஸரஸவதியின உலகங்களில் ஆனநதத்தை அடை கிறான். இதில் ஐயமில்லை ஒருவன, பிறகு, பாகுதையைக்குறிததுச் செல்ல வேணடும. குருகுலத்தில் தோனறியவனே! ப்ரம்மசர்யத்து டனும் ஒருவழிப்பட்ட மனததுடனும் அஙகே ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால், ஸவர்க்கலோகததில பூஜிக்கப்படுகிறான; தேவஸதரமென் னும் யஜ்ஞததின் பலனை அடைகிறான. அந்தததீர்தததினின்று புண்யமானதும் மிக்க புண்யசாலிகளால சூழப்பட்டதுமான க்ஷீர வதியை அடையவேண்டும். அஙகே பித்ருக்களையும் தேவர்களை யும் அர்ச்சிப்பதில் பறறுள்ளவனாக இருந்தால், வாஜபேயயாக பலனை அடைகிறான். விமலாசோகததை அடைந்து பிரம்மசர்யத

துடனும மன அடக்கத்துடனும அந்த இடத்தில் ஓர இரவு வாஸம் செய்தால, ஸவர்ககலோகத்தில பூஜிககப் படுகிறான். மஹா ராஜனே! ஒருவன, பிறகு, எநதததீர்தததததில் ராமர் பரிஜனஙக ளுடனும சேனையுடனும யானை குதிரைகளுடனும் தேகததை விட்டு அநதத தீர்தததததின் தேஜஸினால ஸவர்ககததை அடைந் தாரோ, ஸரயூநதியைச சார்நத கோப்ரதார மெனகிற அநத உததம தீர்தததததை அடையவேணடும. பாரத! நராதிபனே! மனிதன் உறுதியுடன் அநதக் கோபரதார தீர்தததததில் ஸநானம்செய்தால ராம ருடைய அனுககிரகததினால எல்லாப் பாவஙகளினின்றும் விடு பட்டுச சுததமான மனததுடன தேவலோகததில் கொண்டாடப படுகிறான். குருநநதன! ஒருமனிதன் கோமதியில் ராமதீரததத தில் நீராடினால் அஶ்வமேத பலனை அடைகிறான்; குலததையும பரிசுததம செயகிறான். பரதர்களுவ சிறந்தவனே! அந்த இடத திலேயே சதஸாஹஸரகம என்கிற தீர்ததம இருக்கிறது. பரத ஶரேஷடனே! நியமததுடனும் ஆகார நியமததுடனும் அதில நீராடினால, புண்யமான ஆபிரம கோதான பலனை அடைகிறான். ராஜேநதிரனே! பிறகு, மிகசசிறந்ததான பர்தருஸ்தானததை அடைய வேணடும. ஒரு மனிதன், அதனை அடைவதினால் அஶவ மேதபலனை அடைகிறான். அரசனே! ஒருமனிதன், கோடி தீர்த ததததில் ஸநானம்செயது ஸுப்ரமணயரை அர்ச்சிததால் ஆபிரம் பசுக்களைத தானம்செய்த பலனை அடைவான். அவன் தேஜஸ்விபு மாவான். ஒரு மனிதன், பிறகு, [1] வாராணஸியை அடைநது வ்ருஷபதவஜரை அர்ச்சிததுக் கபிலாஹ்ரததததில் ஸ்நானம் செய்தால் ராஜஸூயயாகபலனை அடைவான். குருவம்சததைத தாங்குபவனே! தீரதத யாததிரை செய்பவன் அவிமுக்ததததை அடைந்து தேவ தேவ ருடைய தரிசனததினால் பிரம்மஹத்தி தோஷததால் விடப்படுகிறான். ஒருமனிதன் அவ்விடததிலேயே உயிரை விட்டால மோக்ஷததை அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! உலகத்தில் ப்ரஸிததமான கோமதீ கஙகாஸஙகமததிலுளள கிடைக்க அரிதான மார்க்கண்டேய தீர்த ததததை அடைந்தால் அக்நிஷடோமபலனை அடைகிறான்; குலததை யும் நனகு கரையேற்றுகிறான். ஒருவன், பிறகு, ப்ரமமசர்யத் துடன் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகிக் கயைக்குச் சென்றால்

---

1 காசி; வரணை அஸி என்கிற இரணடுநதிகளின இடையிலிருபபது.

அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; குலதனதையும் கரையேற்றுவான். அந்த இடதனதில அக்ஷயவடமென்கிற ஆலமரம் மூவுலகங்களிலும பிரஸிதனதிபெற்றது. அந்த ஆலமரதனடியில் பித்ருக்களை உதேசிதனதுக் கொடுக்கப்பட்டது அக்ஷயமாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருமனிதன் மஹாநதியில் ஸ்நானம் செய்து பிதருதேவதைகளை திருப்தி அடையசெய்யவேண்டும். அவன் அக்ஷயலோகங்களை அடைவான்; குலதனதையும கரையேற்றுவான். பிறகு, தர்மாரண்யதனதிலுல ப்ரகாசிக்கின்ற பிரம்மஸரஸைஅடைந்து ஓர் இரவு விடியுமட்டும வஸித்தால, பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அந்த ஸரஸில் பிரமமாவினுல ஒரு சிறந்த யூபஸதம்பம நிமிர்த்து நாட்டப்பட்டது. அந்த யூபத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தால் வாஜபேயபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, உலகத்தில் பெயர்பெற்ற தேனுக தீர்த்தததை அடையவேண்டும். அரசனே! அவ்விடதனதில் ஓரிரவு வாஸம் செயது [1] திலதேனுவைத தானம்செய்ய வேண்டும். அவன் எலலாப் பாவங்களினினறும் விடுபட்டுச் சுதந்தரமாவாகி நிச்சயமாக ஸோமலோகத்தை அடைவான். அரசனே! பாரத! அந்த இடதனதில மலையில் ஸஞ்சரிதத கபிலை அதன் [2] கன்று இவற்றினை பெரிய அடிசசுவடுகள (அவைகளால்) அமைக்கப்பட்டு இன்றும மிகப் பெரியவையாகக் காணப்படுகின்றன. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! அரசாகளுள் மேன்மைவாய்ந்தவனே! பாரத! அந்தக் கபிலையின் காலடிகளில் ஸ்நானம் செய்தவனுடைய பாவமனைததும் அழிந்து போகிறது. பிறகு, சிறந்த புதனியுள்ள மகாதேவருக்கு வாஸஸதானமான க்ருதாவடதனதை அடையவேண்டும். அவ்விடதனதிலுள்ள வருஷபத்வஜரை வணங்கி, பஸ்மதனதிலுல் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அப்படி (பஸ்மஸநானம் செய்த) பிராம்மணனுல் பன்னிரணடு வர்ஷகாலங்களில நிறைவேறும் விரதமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கபபட்டதாகும். மற்ற வர்ணதனதார்களுக்கு எல்லாப் பாவங்களும நாசமடைகின்றன. ஒருவன், பிறகு, பாடலால் ஒலியுள்ள தான உதய பர்வதனதைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். பரதஶ்ரேஷ்டனே! அந்த மலையில் ஸாவித்ரியினுடைய காறசுவடு காணபபடுகிறது. அந்த இடத்தில் ப்ராம்மணன் கடுமையான விரத

---

1 அநுசாஸன பாவம் 357-ம் பகனதத்திலும ஆஸ்வமேதிகபர்வம 293-ம் பக்கத்திலும் குறிபபுக்களில காணக.

2 இரட்டிதனதலால் சில சொற்கள் விடபபட்டன.

முள்ளவனாகி ஸந்தயையை உபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவனால் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் ஸந்தி உபாஸிக்கப்பட்டதாகும். பரதஶ்ரேஷ்டனே! அந்த இடததிலேயே ப்ரஸிததிபெற்ற யோநிதவாரம இருக்கிறது. ஒருமனிதன் அநத இடததில் சென்றால் [1] பிறவிததுன்பத்தினின்று விடப்படுவான. அரசனே! கயையில் கிருஷ்ணபக்ஷம் சுக்லபக்ஷம் இந்த இரண்டு பக்ஷங்களும் வஸிபபவன், ஏழாவது தலைமுறைவரையில குலத்தைப பரிசுத்தம்செய்கிறான். இதில ஸம்சயமில்லை. 'ஒருவனாவது கயைக்குப போவான்; ஒருவனாவது [2] கௌரியெனனும கனனியை மணபபான; ஒருவனாவது [3] நீல வ்ருஷததை உதஸர்ஜனம் செயவான' எனகிற எண்ணத்தால் உலகததில் மனிதர்கள் அனேகம புததிரர்களை அடைய விரும்பவேண்டும். அரசனே! நராதிபனே! தீர்த்தயாதரைசெய்பவன், பிறகு, பல்குவை அடையவேணடும். அதை அடைந்தவன அஶவமேதபலனை அடைகிறான்; அதிகமான ஸிததியையும அடைவான். ராஜேநதிரனே! ஒருவன், பிறகு, மன அடக்கததுடன் தர்மபரஸததைக் குறிததுச செல்ல வேணடும. மகாராஜனே! யுதிஷ்டிர! அந்தஇடததில் தர்மமானது நிதயவாஸம செய்கிறது. ஒருவன் அந்தஇடததில் கிணறுவெட்டித தீர்த்ததை உண்டுபணணி அதனால் ஸ்நானம் செய்து அவ்வண்ணம் சுததனாகிப் பிதருக்களுக்கும் தேவாகளுக்கும் நன்கு தர்ப்பணமசெய்தால் பாவததினின்று விடுபட்டுத தேவலோகம்செல்வான். பரமாதமத்யானம்செய்கிற மதங்கமஹரிஷியினுடைய ஆஶ்ரமம் அங்கு இருக்கிறது. ஒருமனிதன் இளைபபையும் துயரையும் போக்குவதும அழகியதுமான அந்தஆஶ்ரமததில்சென்றால் கவாமயநயஜ்ஞ பலனை அடைகிறான். அந்த இடத்தில [4] தர்மததை நன்கு அனுஷ்டிததால் அஶ்வமேதபலனை அடைவான். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஒருவன், பிறகு, ஸர்வோததமமான ப்ரம்மஸ்தானத்தை அடையவேண்டும. ராஜேந்திரனே! புருஷஶ்ரேஷ்டனே! அந்த இடததில் ப்ரம்மாவை வணங்கினால், ராஜஸூயத்தாலும் அஶ்வமேதத்தாலும்

---

1 வேறு பாடம. 2 கௌரி = எட்டுவயதுப பெண, 'அஶவமேதமசெய்வான்' எனபது வேறு பாடததின பொருள்.

3 சிவபபு நிறமும முகததிலும வாலிலும் சிவபபுக்கலந்த வெண்மை நிறமும் குளமபுகளிலும கொமபுகளிலும் வெணமை நிறமுமுளள காளை.

4 'தாமம அபிஸமஸ்பருஶ்ய' எனபது மூலம, 'தாமதேவதையின் பிமபத்தைத் தொடுவதனால' என்பது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு

வரும பலனை அடைகிறான. நராதிபனே! தீர்த்தயாதரைசெய்பவன, பிறகு, ராஜகருஹத்தைக்குறித்துச செலலவேண்டும். பிறகு, அந்த இடத்தில ஸநானமசெய்தால் கக்ஷீவான்போல மகிழகிறான். ஒருமனிதன அந்த இடத்தில சுத்தனாகி யக்ஷிணிக்கு நிவேதனம் செய்ததைப் புஜிக்கவேண்டும. யக்ஷிணியினுடைய அருளால, ப்ரமம ஹத்திதோஷத்தால விடப்படுகிறான. பிறகு, மணிநாகத்தை அடைந்தால ஆயிரமகோதானபலனை அடைகிறான. பாரத! மணிநாக தீர்த்த ஸம்பந்தமானதைப் புசிப்பவன் ஸர்பபத்தால கடிக்கபபட்டாலும், அவன தேகத்தில் விஷம பரவுகிறதிலலை. அந்த இடத்தில ஓர இரவு வாஸமசெயதால ஆயிரம்கோதானமசெய்த பயனைப பெறுவான. அதினினறு பிரமமரிஷியான கௌதமருடைய பிரியமான வனத்தை அடையவேண்டும. அகலிகையினுடைய மடுவில ஸநானம் செய்தால் உத்தமகதியை அடைவான. அரசனே! ஒருமனிதன் அந்த ஆஶ்ரமத்தைஅடைநதால ஆத்மஸம்பத்தை அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! அந்தஇடத்தில் மூவுலகஙகளிலும் புகழ பெற்ற ஒருகிணறு இருக்கிறது. அதில் ஸநானமசெய்தால் அஶவமேதபலனைப பெறுவான. தேவர்களால பூஜிக்கப்பட்ட ராஜரிஷியான ஜனகருடைய கிணறு இருககிறது. அதில நீராடினால் விஷ்ணுலோகத்தை அடைவான். ஒருவன, பிறகு, எலலாப் பாவஙகளையும் போககுகிற விநசனத்தைக்குறித்துச செலலவேணடும்; அவன் வாஜபேய யாகபலனை அடைவான்; ஸோமலோகத்தையும அடைவான். பரிசுத்தமான எலலாத்தீர்த்தஙகளும தன்னிடத்தே தோன்றப்பெற்ற கண்டகியை அடைந்து நீராடினால் வாஜபேயயாக பலனை அடைகிறான; ஸூர்யலோகத்தையும அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, மூனறு உலகஙகளிலும பிரசித்திபெற்ற விசலயை என்கிற நதியைஅடைந்தால அகனிஷ்டோமபலனை அடைகிறான்; ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிநதவனே! ஒருவன், பிறகு,அங்கிருநது வஙகதேசத்திலுளள வனத்தை அடைநது வஸிக்க வேணடும மகாராஜனே! அவன் குஹயகர்களினிடையில் மகிழகிறான். இதில் ஸமசயமில்லை. ஸித்தாகளால் அடையப்பட்ட கம்பனை எனகிற நதியை அடைந்தால் பௌண்டரீகயாகபலனை அடைகிறான்; ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். பூமிக்கு அதிபதியே! ஒருவன், பிறகு, மஹேஶ்வரருடையதான தாரையை அடைந்தால் அஶவமேத பலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் நன்குகரையேற்றுகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் தேவாகளுடைய புஷ்கரிணியை அடைந்தால் நரகத்தை

அடையான; அஶ்வமேதபலனையும் அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, பிரம்மசாயததுடனும மன அடககத்துடனும் [1] ஸோம பதத்தை அடையவேண்டும. மாஹேஶவரபதததில நீராடினால அஶ்வமேத பலனை அடைவான. பரதஶ்ரேஷ்ட! அதில ப்ரக்யாதிபெறற கோடிதீரததங்கள இருக்கினறன. ராஜேந்திரனே! மனனவ! ஆமை வடிவங்கொணடவனும கெட்ட எண்ணமுளளவனுமான ஓர் அஸுரனால அபகரிககபபடட தீர்தத கோடியானது பிரபுவான விஷ்ணுவால் மீட்டுக் கொணடுவரப்பட்டது. யுதததிதில ஸதிரமாயிருப்பவனே! அநதத தீரததகோடியில மனிதன ஸநானம செயயவேணடும். அவன பௌண்டரீகயாகபலனை அடைகிறான்; விஷ்ணுலோகததையும அடைகிறான. ராஜஶரேஷடனே! ஒருவன, பிறகு, நாராயணருடைய ஸ்தானததைக் குறிதது யாதரை செயயவேணடும. பாரத! அந்த இடததில எபபொழுதும விஷ்ணு ஸாநநிதயம் செயதுகொணடிருக்கிறார். அந்த இடததில பரமமா முதலிய தேவர்களும் தபோதனர்களான ரிஷிகளும ஆதிதயாகளும வஸுக்களும ருதரர்களும ஜநாரததனரை உபாஸிக்கிறாகள். ஸாலகராமரெனறு ப்ரஸிததி பெறறவரும் ஆசசர்யமான செயகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணு இருக்கிறார். மூவுலகததுக்கும நாதரும வரன்களைக கொடுப்பவரும் அழிவில்லாதவருமான விஷ்ணுவை வணஙகி அஶவமேதபலனை அடைகிறான்; விஷ்ணு லோகததையும் அடைகிறான். தர்மஙகளை அறிநதவனே! எலலாப பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதான ஒரு கிணறு அநத இடததில் இருக்கிறது. அந்தக் கிணறறில நானகு ஸமுததிரங்கள் எபபொழுதும ஸாந்நித்யம செய்கின்றன. ராஜேந்திரனே! அதில ஸநானம் செய்தவன நரகததை அடையமாட்டான். மனிதர்களுக்கு இறைவனே! தரிலோகநாதரும வரன்களை அளிப்பவரும அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணஙகினால மேகத்தினின்று விடுபட்ட சந்திரன்போல ப்ரகாசிக்கிறான். ஒருவன் சுததனும் மனத்தை நன்கு அடககினவனுமாகி ஜாதிஸமரமென்கிற தீர்தததில் ஆசமனம செய்து ஸ்நானம் செயதால் முற்பிறப்புககளின் உணர்ச்சியை அடைகிறான. அதில் ஸம்சயமிலலை. வடேஶ்வரபுரததை அடைநது கேசவரை அர்சசிதது உபவாஸத்தால் வேண்டிய வரன்களை அடைகிறான்; ஸந்தேகமிலலை. அந்த இடத்திலிருந்து எல்லாப் பாவங்களிலிருநதும் விடுவிக்கிற வாமனரை அடைநது தேவ

[1] ஸோமன் = சிவன், உமையுடன் இருபபவர்.

ரான அந்த ஹரியை வணங்குவதால் மனிதன் நரகதத்தை அடையமாட்டான. ஒரு மனிதன் எல்லாபபாவங்களினினறும விடுவிக்கிற பரதருடைய ஆஸ்ரமதத்திற்குப போகவேண்டும். அந்த ஆஸ்ரமத்தில கொடிய பாவங்களையும் போகுகிற கௌசிகியை அடையவேண்டும. அவன் ராஜஸூயயாக பலனை அடைகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவன், பிறகு, உததமமான சம்பகாரணயததை அடையவேண்டும. அநத இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம செய்பவன் ஆயிரமபசுக்களைத தானம் செய்த பலனை அடைவான. பிறகு, அடைதறகரிய ஜேஷ்டில தீர்ததத்தை அடைந்து அந்த இடதத்தில ஓர் இரவு வாஸம் செயதால ஆயிரம்பசுக்களைத தானம் செய்த பயனை அடைவான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இடதத்தில் தேவியையும மகாகாந்தியுள்ள விஸ்வேஸ்வராரையும் தரிசிததால் மிதரா வருணர்களுடைய லோகங்களை அடைகிறான். அவ்விடதத்தில் மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்தால் அக்னிஷ்டோமபலனை அடைவான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவன நியமததுடனும் நியமமான ஆகாரததுடனும் கன்யா ஸம்வேதய தீர்ததத்தை அடைந்தால் மனு என்னும் ஸ்ருஷ்டிகர்ததருடைய உலகங்களை அடைகிறான். பாரத! கன்யாதீர்ததத்தில் செய்யப்படும் அணுஅளவு தானமும அக்ஷயமானதென்று கடுமையான விரத முள்ள ரிஷிகள சொலலுகிறார்கள். அந்தத தீர்ததத்திலிருந்து மூன்று உலகங்களிலும புகழ்பெற்ற நிர்வீரதீர்ததத்தை அடைந்து அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; விஷ்ணுலோகததையும் அடைகிறான். மனிதருட் சிறநதவனே! எந்த மனிதர்கள் நிர்வீரா ஸங்கமதத்தில விறகைக கொடுக்கிறார்களோ, அவர்கள் துனபமறறதான இந்திரலோகததை அடைகிறார்கள். அங்கே, மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெறற வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமமிருகிறது. அங்குள்ள தீர்ததத்தில ஸநானம செய்பவன் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான். ஒருவன் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டங்களால அடையப்பட்ட தேவ கூடதுக்குச சென்றால் அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; தன் குலததையும் கரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, எதில் குசிகவம்சதத்தில் பிறந்த விஸ்வாமித்திரர் உததமமான ஸித்தியைப் பெற்றாரோ கௌசிக முனிவருடைய அந்த மடுவை அடையவேண்டும். வீரனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! கௌசிகியில் ஒரு மாதம் வஸிக்க வேண்டும். அப்படி ஒருமாதம் வஸிபபதால் அஸ்வமேதததிற் குரிய புண்யத்தை அடைகிறான. எல்லாத்தீர்ததங்களிலும் சிறந்த

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நரகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராஶ்ரமததில வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஶவமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகஙகளிலும் பிரஸிததிபெற்ற அக்நிதாரையை அடைந்து அஙகு நீராடுபவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான. [1] மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணஙகி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரஸை அடைந்து அதில ஸ்நானம்செய்பவன் அகனிஷடோமபலனை அடைவான. அநத இடததிலேயே உலகங்களைப் பரிசுததமாகச செய்கிறதும் மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெறறதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தததீர்ததததில் ஸ்நானம செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தனனை நினைக்கிறான். (பகலில) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருபபதனால் பிரம்மஹத்திதோஷததினால் விடப்படுகிறான். தர்மஙகளை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனததில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்தி பெறற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேணடும. நரஶ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான். அந்தததீர்ததததில் ஸநானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில பற்றுள்ளவன் அஶ்வமேதபலனை அடைகிறான; இந்திரலோகததையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன பிரம்மசாயததுடனும் மனஅடககததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்ததை அடைநதால் அஶவமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகததையும் அடைகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில தேவர்களால அடையப்பட்ட கூபததை அடைந்தால் நரமேதததிறகுள்ள புணயததை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருணை என்கிற நதிகளில காளிகா ஸங்கமததில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிநத மனிதன் உர்வசீதீர்த்ததை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாஶ்ரமத்தையும் கும்பகர்ணாஶ்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணுலகில் பூஜிக்கப்படுறான். ஒருவன் பிரம்மசர்யததுடனும் அடக்கமாகிற விர

---

[1] 'வரன்களையளிபபவரும விஷ்ணுவும் அழிவறறவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

தத்துடனும கோகாமுகததில் ஸநானம்செய்தால் மூறபிறப்புக்களின் உணர்ச்சியைப் பெறுகிறுன். இது முன்னோர்களால் காணப்பட்டது. பிராம்மணன் ப்ராங்முதியை அடைந்தால மனததூய்மைஉள்ளவன் ஆகிறுன். எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தமான ஆதமாவுடன் இந்திரலோகததையும் அடைகிறுன். பரிசுததமானதும் [1] கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்த இடமுமான ரிஷபத்வீபத்தை அடைந்து ஸரஸ்வதியில ஸநானமசெய்தால் விமானததிலிருந்து கொண்டு பிரகாசிக்கிறுன். மகாராஜனே! ரிஷிகளால அடையப் பட்ட ஔததாலகதீர்ததததை அடைந்து அதில் நீராடினுல் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறுன். ப்ரம்மரிஷிகளால் அடையப்பட்ட புண்யமான தர்மதீர்ததத்தை அடைநதால் வாஜபேயயாகபலனை அடைகிறுன். விமானத்தில் இருந்துகொண்டு பூஜிக்கவும்படுகிறுன். பிறகு, பம்பையை அடைந்து பாகீரதியில் ஜலதர்ப்பணம்செய்து தண்டார்ததததை அடைந்தால் ஆயிரம கோதானபலனைப் பெறு வான். ஒருவன், பிறகு, புண்யமானதும் புண்யாதமாக்களால் அடையப்பட்டதுமான லேவலிகையை அடையவேண்டும்; அவன் வாஜபேயயாகபலனை அடைகிறுன். விமானததிலிருந்துகொண்டு பூஜிக்கவும் படுகிறுன.

எண்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர், புலஸ்தியர் பீஷ்மருக்குச் சொல்லிய தீர்த்த மஹிமையை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிச் செல்றது.)

மனிதன், பிறகு, உததமமான ஸம்வேத்யதீர்த்ததை ஸந்தியாகாலததில் அடைந்து அதில் ஸ்நானம செய்தால் (ப்ரம்ம) வித்தையை அடைகிறுன். இதில் ஸம்சயமில்லை. அரசனே! முற் காலத்தில் ராமருடைய அருளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்த லௌஹித்யதீர்ததததை அடைந்தால் அனேகஸுவர்ணங்களைத் தானஞ்செய்தபலனை அடைவான். கரதோயையை அடைந்து மூன்று தினம் உபவாஸமிருக்கிற மனிதன் அஸ்வமேதபலனை

---

1 'கிரௌஞ்சநிஷூதனம்' என்பது மூலம்.

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நரகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராஶ்ரமததில வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஶவமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகஙகளிலும் பிரஸிததிபெற்ற அக்நிதாரையை அடைந்து அஙகு நீராடுபவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான. [1] மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணஙகி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரஸை அடைந்து அதில ஸ்நானம்செய்பவன் அகனிஷடோமபலனை அடைவான. அநத இடததிலேயே உலகங்களைப் பரிசுததமாகச செய்கிறதும் மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெறறதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தததீர்ததததில் ஸ்நானம செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தனனை நினைக்கிறான். (பகலில) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருபபதனால் பிரம்மஹத்திதோஷததினால் விடப்படுகிறான். தர்மஙகளை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனததில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்தி பெறற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேணடும. நரஶ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான். அந்தததீர்ததததில் ஸநானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில பற்றுள்ளவன் அஶ்வமேதபலனை அடைகிறான; இந்திரலோகததையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன பிரம்மசாயததுடனும் மனஅடககததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்ததை அடைநதால் அஶவமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகததையும் அடைகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில தேவர்களால அடையப்பட்ட கூபததை அடைந்தால் நரமேதததிறகுள்ள புணயததை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருணை என்கிற நதிகளில காளிகா ஸங்கமததில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிநத மனிதன் உர்வசீதீர்த்ததை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாஶ்ரமத்தையும் கும்பகர்ணாஶ்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணுலகில் பூஜிக்கப்படுறான். ஒருவன் பிரம்மசர்யததுடனும் அடக்கமாகிற விர

---

[1] 'வரன்களையளிபபவரும விஷ்ணுவும் அழிவறறவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

அடைந்து ராமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைவான். குருநந்தன! அந்த இடத்திலேயே மதங்கருடைய கேதாரமிருக்கிறது. குருஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஸ்நானம்செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களோத தானம் செய்த பலனை அடைவான். ஒருவன் ஸ்ரீ பர்வதத்தை அடைந்து நதீதீரத்தில் ஸ்நானம செய்யவேண்டும். அவன் வ்ருஷபத்வஜரைப பூஜித்ததால் அஸ்வமேத பலனைப் பெறுகிறான். ஸ்ரீபர்வதத்தில் தேவியுடன் மிக்க காந்தியுள்ள மஹாதேவரும் தேவர்களோடுகூட மிக்க ப்ரியமுள்ள பிரமமாவும் வாஸம்செய்தார்கள். ஒருவன் அங்குள்ள தேவஹ்ரதத்தில் சுத்தனுகவும் சுதத மனமுள்ளவனுகவும் நீராடினால அஸ்வமேத பலனைப் பெறுகிறான்; குலத்தையுமே கரையேற்றுவான். பாண்டியநாட்டில் அரசர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட ரிஷபமலையை அடைந்தால் வாஜபேயயாக பலனை அடைகிறான; தேவலோகத்திலும் மகிழ்கிறான். பிறகு, அப்ஸரஸ்களுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட காவேரியை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒரு மனிதன், அதில் நீராடினால, ஆயிரம் கோதானபலனைப் பெறுவான. ஒருவன், பிறகு, ஸமுத்திரதீரத்தில் கன்யாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம செய்யவேண்டும. ராஜேந்திரனே! அந்தத தீர்த்தத்தை தொட்டால எல்லாப் பாவங்களாலும விடப்படுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஸமுத்திரமத்தியில எதில பிரம்மா முதலான தேவர்களும தபோதனாகளான ரிஷிகளும் பூதங்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் கின்னராகளும மஹோரகர்களும ஸித்தர்களும் சாரணர்களும் கந்தர்வர்களும் மனிதர்களும் பன்னகர்களும் ஆறுகளும் ஸமுத்திரங்களும் மலைகளும உமாபதியை உபாஸிக்கிறார்களோ மூவுலகங்களிலும புகழபெற்றதும் எல்லா உலகத்தாலும வணங்கப்பெற்றதுமான அந்தக் கோகர்ணத்தை அடைந்து அங்கே ஈசானரைப் பூஜித்து மூன்று தினங்கள் உபவாஸமிருக்கும் மனிதன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; ப்ரமதகணங்களுக்குத் தலைமையையும் அடைகிறான். ஒரு மனிதன் (அங்கே) பன்னிரண்டு நாள் வஸித்தால் பரிசுத்தாதமா ஆவான். அங்கிருந்தே மூவுலகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட காயத்ரியினுடைய ஸ்தானத்தை (அடையவேண்டும.) அங்கே மூன்றுநாள் வஸிப்பவன் ஆயிரம் கோதான பலனை அடைவான. நாதிபனே! பிராம்மணர்களுக்கு உதாரணம் (அந்த விஷயத்தில்) பிரத்யக்ஷமானதே. அரசனே! அப்படியே கலப்பு ஜாதியாகப் பிறந்தவன் காயத்ரியை (நன்றாக) உச்சரித்தாலும் அது (வசனம்போல) ஸ்வராக்ஷரமில்லாததும்

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நரகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராஶ்ரமததில வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஶவமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகஙகளிலும் பிரஸிததிபெற்ற அக்நிதாரையை அடைந்து அஙகு நீராடுபவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான. [1] மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணஙகி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரஸை அடைந்து அதில ஸ்நானம்செய்பவன் அகனிஷடோமபலனை அடைவான. அநத இடததிலேயே உலகங்களைப் பரிசுததமாகச செய்கிறதும் மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெறறதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தததீர்ததததில் ஸ்நானம செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தனனை நினைக்கிறான். (பகலில) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருபபதனால் பிரம்மஹத்திதோஷததினால் விடப்படுகிறான். தர்மஙகளை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனததில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்தி பெறற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேணடும. நரஶ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான். அந்தததீர்ததததில் ஸநானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில பற்றுள்ளவன் அஶ்வமேதபலனை அடைகிறான; இந்திரலோகததையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன பிரம்மசாயததுடனும் மனஅடககததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்ததை அடைநதால் அஶவமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகததையும் அடைகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில தேவர்களால அடையப்பட்ட கூபததை அடைந்தால் நரமேதததிறகுள்ள புணயததை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருணை என்கிற நதிகளில காளிகா ஸங்கமததில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிநத மனிதன் உர்வசீதீர்த்ததை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாஶ்ரமத்தையும் கும்பகர்ணாஶ்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணுலகில் பூஜிக்கப்படுறான். ஒருவன் பிரம்மசர்யததுடனும் அடக்கமாகிற விர

---

[1] 'வரன்களையளிபபவரும விஷ்ணுவும் அழிவறறவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

அடையப்பட்ட சூர்ப்பாரகத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும்; ராம தீர்த்ததில் ஸ்நானம்செய்தால் பலஸுவர்ணங்களைத் தானஞ் செய்த பலனைப் பெறுவான். ஒருவன் நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாகி ஸப்தகோதாவரத்தில ஸ்நானஞ்செய்தால் அதிகமான புண்யததைப் பெறுகிறான்; தேவலோகத்தையும் அடை கிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகார முள்ளவனுமாகத தேவபதததை அடைந்தால் தேவஸத்ரத்திறகுரிய புண்யததையே அடைகிறான. மூற்காலததில், ஸாரஸ்வதரிஷியான வர், ப்ரம்மசர்யததுடன் இந்திரியஙகளை அடக்கித துங்ககாரண்யததை அடைநது அஙகே (முனிவர்களுக்கு) வேதஙகளை ஓதுவிததார். வேதங்கள் மறந்துபோனபொழுது, எவரால எது முன்பு கற்கப்பட் டிருந்ததோ அது அனைத்தும், அங்கிரஸின் குமாரரான அவர் அந்த இடத்தில் ரிஷிகளின் உத்தரீயங்களில் ஸுகமாக நன்கு வீற்றிருந்து ஓங்காரத்தை முறைப்படி நன்கு உச்சரிக்கச் செய்ததால் நன்கு ஞாப கத்துககு வந்தது. [1] அந்த இடததில் ரிஷிகளும் தேவர்களும் வரு ணனும் அக்னியும் பிரஜைகளின் பதியும் நாராயணரானஹரியும் அப் படியே மகாதேவரும் மிகக காந்தியுள்ள பகவானை பிரம்மதேவரும் தேவர்களுடன் மிக்கதேஜஸுள்ள பிருகுவை யாகம்செய்விப்பதற்கா கக கட்டளையிட்டனர். பிறகு, பகவானை அவர் அப்பொழுது எல்லா ரிஷிகளுக்கும் சாஸதிரத்தில காணப்பட்ட செய்கையிலல் முறைப்படி புநராதானம் செய்வித்தார். அந்த இடததில் விதிப்படி ஆஜ்யபாகததால் அக்னியைத் திருப்திசெய்து தேவர்களும் ரிஷிகளும் கிரமப்படி தங்கள் தங்கள் வாஸஸ்தானத்திற்குச சென்றார்கள். ராஜரே ஷேடனே! அந்தத துஙககாரண்யததில் ப்ரவேசித்தவுடனே ஸ்தரீ களுக்கோ புருஷர்களுககோ உள்ளபாவங்களெல்லாம் அழிந்து விடு கின்றன. அரசனே! தீரனனவன் நியமமுள்ளவனும நியமமான ஆஹாரமுள்ளவனுமாகி அந்தஇடததில் ஒருமாதகாலம் வஸிக்கவேண் டும். அவன் பிரம்மலோகததை அடைவான். குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். ஒருவன், மேதாவிகததை அடைந்து பித்ருக்களை யும் தேவர்களையும் திருப்தியடையச் செய்யவேண்டும. அவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைகிறான்; ஞாபகசக்தியையும் மேதை யையும் அடைகிறான். ஒருவன் இஙகே உலகத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்ற காலஞ்சரபர்வதததை அடைந்து அங்குள்ள தேவஹ்ரதத்தில்

---

[1] இரட்டித்தலால் ஒரு சொல விடப்பட்டது.

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நரகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராஶ்ரமததில வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஶவமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகஙகளிலும் பிரஸிததிபெற்ற அக்நிதாரையை அடைந்து அஙகு நீராடுபவன் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான. [1] மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணஙகி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரஸை அடைந்து அதில ஸ்நானம்செய்பவன் அகனிஷடோமபலனை அடைவான. அநத இடததிலேயே உலகங்களைப் பரிசுததமாகச செய்கிறதும் மூவுலகஙகளிலும பிரஸிததிபெறறதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தததீர்ததததில் ஸ்நானம செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தனனை நினைக்கிறான். (பகலில) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருபபதனால் பிரம்மஹத்திதோஷததினால் விடப்படுகிறான். தர்மஙகளை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனததில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்தி பெறற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேணடும. நரஶ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான். அந்தததீர்ததததில் ஸநானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில பற்றுள்ளவன் அஶ்வமேதபலனை அடைகிறான; இந்திரலோகததையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன பிரம்மசாயததுடனும் மனஅடககததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்ததை அடைநதால் அஶவமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகததையும் அடைகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில தேவர்களால அடையப்பட்ட கூபததை அடைந்தால் நரமேதததிறகுள்ள புணயததை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருணை என்கிற நதிகளில காளிகா ஸங்கமததில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிநத மனிதன் உர்வசீதீர்த்ததை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாஶ்ரமத்தையும் கும்பகர்ணாஶ்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணுலகில் பூஜிக்கப்படுறான். ஒருவன் பிரம்மசர்யததுடனும் அடக்கமாகிற விர

---

[1] 'வரன்களையளிபபவரும விஷ்ணுவும் அழிவறறவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

தரிசித்தும் வந்தனம் செய்தும் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்தால் கணங்களுக்குப் பதியாக இருக்கும்பதத்தைப் பெறுவான். கங்கை யில் அந்தத தீர்ததத்தில ஸ்நானமசெய்தால் பாவங்களால் நன்கு விடப்படுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்களும் திக்பாலகர்களுடன் கூடின திக்குக்களும் லோகபாலர் களும ஸாதகியர்களும் உலகததால்நன்குமதிக்கப்பட்ட பிதருக்களும் ஸநதகுமாரர்முதலிய பரமரிஷிகளும சுததர்களான அங்கிரஸ்முதலிய பிரமமரிஷிகளும நாகர்களும் ஸுபர்ணர்களும் ஸித்தர்களும் ஸோம் யன் முதலிய கிரஹங்களும் நதிகளும் ஸமுததிரங்களும் கந்தர்வர் களும் அப்ஸரஸுகளும் பிரம்மதேவரால் பூஜிக்கப்பட்ட பகவானன ஹரியும் எந்த இடததில ஸாந்நிதயம்செய்கிறார்களோ ரிஷிகளால் புகழப்பட்ட அந்தப் பிரயாகையை அடையவேண்டும. எலலாததீர்த் தங்களாலும பூஜிக்கப்பட்ட கங்கையானது எவற்றின் மததியில் ப்ரயாகையினின்று வெளிப்பட்டுவருகின்றதோ அந்த மூன்று அக்னி குண்டங்கள் அவ்விடததில் இருக்கின்றன. மூவுலகங்களிலும் பிர ஸிததிபெற்றதும் ஸோர்யபுததிரியும தேவியும் உலகததைப் பரிசுத்த மாக்குவதுமான யமுனையானது கங்கையோடு அங்கே கலக்கிறது. கங்கையமுனைகளின் நடுவானது பூமிஎன்கிற பெண்ணுக்கு [1] ஜகன மென்று கருதப்பட்டது. ரிஷிகள ப்ரயாகத்தை ஜகனததின் முடிவி லிருக்கிற ஜகனேந்திரியமாக அறிகிறார்கள். ப்ரதிஷ்டானததுடன் கூடின ப்ரயாகம், அபபடியே கம்பளம், அஸ்வதரம, போகவதீதீர்த் தம் ஆகிய இவைகள் பிரம்மதேவருக்கு யாகவேதி. யுதததில் ஸ்திரமா யிருபபவனே! அந்த இடத்தில் வடிவெடுததவையான வேதங்களும யஜ்ஞங்களும் தபோதனர்களான ரிஷிகளும் பிரம் மாவை உபாஸிக்கின்றார்கள். தேவர்களும, அவ்வாறே, சக்ரவர்த்தி களான அரசர்களும் யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். பாரதனே! பிரபு வே! அதனல் ப்ரயாகததை மூவுலகங்களிலும் மிக்க பரிசுததமென றும் எல்லாத தீர்த்தங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்ததென்றும் சொல்லு கிறார்கள். ஒருமனிதன் அந்தப்ரயாகதீர்த்ததின் மகிமையைக் காதால் கேட்பதாலும் அதன்பெயரைச் சொல்வதாலும் மரண

---

1 மேருப்ருஷ்டதததத தலையாகவுடைய பூமி யெனனும பெண்ணுககு ஹரித்வாரம் முதல் (உறுபபுககள் சொல்லி) இநத இடம், 'ஜகனமாகக கருதப பட்டது' என்பது பழைய வுரை.

கால பயததினின்றும் பாவத்தினின்றும் விடபபடுகிறான். உலகத்தில் புகழபெற்றதான அந்தக் கஙகையமுனைகளின் ஸஙகமத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன ராஜஸூயம் அஶ்வமேதம எனகிற யாகங்களின் புணயபலனை அடைகிறான். அது நாற்புறமும் செபபனிடபபட்டதான தேவாகளுடைய யாகபூமியன்றோ? பாரத! அநத இடததில் கொடுக்கப்படடது சிறிதாயினும் பெரிதாகிறது. ஐயா! வேதவாக்கியததாலும உலகததாருடைய வசனததாலும் பரயாகததில் [1] உயிரை விடுவதைபபறறி உனனுடைய புததியானது மாற்றபபடததககதன்று. குருநநதன! (ஏனெனில்,) பதினாயிரம தீர்ததஙகளும அப்படியே வேறு அறுபதுகோடி தீர்ததஙகளும இந்தப்ரயாகத்திலேயே ஸாந்நிதயம செய்கின்றனவெனபது சொல்லபபட்டிருக்கிறது. நான்குவேதஙகளையும அறிநதவனுக்கும்உண்மைசொல்லுகிறவர்களுககுமஎந்தப்புணயமுணடோ அந்தபபுண்யததைமனிதன் கங்கையமுனைகளின் ஸங்கமததில் ஸ்நானம் செய்ததனாலேயே அடைகிறான். அநத இடத்தில் வாஸுகியினுடைய போகவதி என்கிற உத்தமதீர்ததம இருக்கிறது. அந்தத தீரததததில் ஸநானம் செய்பவன் அஶ்வமேத பலனை அடைவான. குருநந்தன! அந்த இடததில் கங்கையில் மூனறு உலகங்களிலும பிரஸிததிபெறற ஹமஸப்ரபதனதீர்த்தமும் தசாஶவமேதிக தீர்த்தமும இருக்கின்றன. இவற்றுள், எதில் ஸ்நானம் செய்தாலும் கங்கையானது [2] குருக்ஷேத்திரததிற்குச் சமமானது. கனகலததில் அதனிலும அதிகபுண்யம் வரும். ப்ரயாகத்தில அதனிலும் மிகப பெரும புண்யம வரும. எவன் கங்கையில் ஸ்நானம செய்வனோ அவன் நூறு அகார்யஙகளைச் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய அந்தத் தீசசெயல்களாலுண்டான பாவங்களனைததையும் கங்காதீர்ததமானது, விறகை நெருப்பு எரிப்பதுபோல எரித்து விடுகிறது. க்ருதயுகததில எல்லா இடமும புண்யமானது; தரேதாயுகத்தில் புஷ்கரம் புண்யமானதெனறு கருதபபட்டது; த்வாபரததில் குருக்ஷேத்திரம புண்யமானது; கலியுகத்தில் கஙகை புண்யமானதென்று கருதப்பட்டது. புஷ்கரததில் தவமபுரியவேண்

---

[1] 'இது காசியில மரிபபதுபோலத தற்செயலாக உயிரை விடுவதைப் பற்றியதேயன்றி, பலாத்காரமாக உயிரை விடுவதான ஹடமரணததைப பற்றியதன்று. ஆதலால, ஹடமரணம் செயயலாகாது' எனறு கூறி, வேதம் ஸ்மிருதி முதலியவறறிலிருநது ஆதாரஙகாடடி நிச்சயிபபது பழைய வுரை.

[2] குருக்ஷேததிரம் தருவது போன்ற புணயபலனைத் தருமென்பது.

நும. மஹாலயததில தானம் கொடுககவேணடும. மலயமலயிலோ அக்னியில ஹோமம் செய்யவேணடும. பருகுதுந்ததிலோ அநசனவிரதததை அநுஷ்டிக்கவேணடும. புஷகரதகிலும குரு கேஷதகிரதகிலும கங்கையிலும மகததகிலும ஒருமனிதன ஸநா னம செய்தால மேலஏழுதலமுறையாரையும அப்படியே கீழஏழுதல முறையாரையும கரைஏற்றிவிடுகிறான. கஙகையானது வாகினால் சொல்லப்பட்டால பாவஞசெயதவனைப் பரிசுததனுக்குகிறது ; பாக கப்பட்டால மங்களத்தைக கொடுக்கிறது ; ஸநானம் செய்யப்பட்டா லும பானம் செய்யப்பட்டாலும ஏழுதலமுறை வரையில் குலததைச சுத்தியடையசசெயகிறது. அரசனே! ஒருமனிதனுடைய எலும்பானது எவ்வளவுகாலமவரையில் கங்கையின் ஜலததைத தொட்டுக்கொண்டிருக குமோ அவ்வளவு காலம வரையில அநதமனிதன்ஸவர்க்கலோகதில பூஜிக்கப்படுகிறான. ஒருமனிதன [1] புண்யதீர்ததஙகளையும் புண்பமான கேஷதரங்களையும் அடைந்து புண்யததைப்பெற்றுத தேவலோகதைத அடைந்தவனாகிறான. கங்கைக்கு ஒபபான தீரதம இல்லை; கேசவ ரைக்காட்டிலும மேலான தெய்வம் இல்லை ; பிராம்மணாகளைக் காட்டி லும மேலான வலது இல்லை. இவ்வணணம பிரமமதேவர் கூறுகிறார். மஹாராஜனே! 'எநத இடததில் கஙகை ஓடுகிறதோ அது தேசம ; அது தபோவனம். கஙகையின் கரையை அடுத்திருக்கிற அந்தஇடம ஸிததிகேஷதிரம' என்றும் அறியவேண்டும. இது உண்மை. ப்ராம் மணாகள், ஸாதுக்கள், தனக்கு [2] ஆப்தர்களான ஸ்நேஹிதர்கள், அனுசரிததுக் கொண்டிருக்கிற சிஷ்யன் ஆகிய இவர்களின் காதில் இதனை ஜபிக்கவேணடும. இது தன்யமானது; இது பரிசுததமானது; இது ஸவர்க்கததுக்கு ஸாதனமானது, இது ஸுகமானது ; இது புண்யமானது ; இது ரமயமானது ; பாவனமானது ; தர்மத்தைவிட்டு விலகாதது ; உததமமானது ; இது மஹரிஷிகளுடைய ரஹஸயம் ; எல்லாப் பாவங்களினினறும மனிதனை விடுவிப்பது. ஒருமனிதன் பிராம்மணர்களுடைய மததியில் (இதைக்) கற்றறிந்தால் மாசற்றவ னாகி ஸவர்க்கததை அடைவான். நீர்ததபரம்பரையைச் சொல் வது ஐஸவர்யத்தைத தருவது ; ஸவர்க்கலோகத்தை அடைவதற் கும ஹிதமானது ; அவ்வாறே புண்யமானது ; பகைவர்களை அடக்

---

1 'பொருநதாமையால 'யதா' என்னும் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

2 ' ஆதமந:' என்பது மூலம; 'தன்னுடைய குமாரன' எனபது ஆங்கில மொழிபெயாபபு.

குவது; மஙகளகரமானது; சிறந்தமேதையை உண்டுபண்ணுவது. (அப்படிச சொல்வதனால), புததிரனில்லாதவன புததிரனை அடைகிறான; பொருளிலலாதவன் பொருளை அடைவான்; அரசன் பூமியை ஜயிபபான, வைசயன பொருளை அடைவான்; சூதரன் விரும்பினவைகளை விருமபினபடி அடைவான. பிராமமணன் படிததால் (வேதசாஸதிரஙகளில்) கரைகாணகிறான. சுத்தனாக இருந்து கொணடு தினந்தோறும இநதத தீரததபுணயததைக கேட்கும் மனிதன (முநதின) பலபிறபபுககளை அறிகிறான. தேவலோகததிலும் மகிழ்கிறான. அடையக்கூடியவையும் அடைதற்கு அரியவையுமாக எந்தத தீர்ததஙகள சொல்லபபட்டனவோ, அவைகளை, மனிதன் எல்லாத தீர்ததஙகளையும தரிசனம செய்யும் விருபபத்துடன் மனததால் அடையவேண்டும். இந்தத தீர்ததங்கள் வஸுக்களாலும் ஸாத்யர்களாலும் ஆதித்யாகளாலும் மருததுசகளாலும் அசவினீ தேவர்களாலும் தேவர்களுக்கு ஒப்பான ரிஷிகளாலும் புணயத்தை விரும்பி ஸநானம் செய்யபபட்டன. குருவம்சததில உதிததவனே! நல்ல விரதமுளளவனே! இவ்வணணம் நீயும நியமமுள்ளவனாகவும் புண்ணியததைப புணணியததால விருததியடையச செய்பவனாகவும் இந்த விதியினால் தீரததங்களை அடைவாயாக. சாஸதிரார்ததஙகளைக் கணடவர்களான பெரியோர்களால [1] சுததமான அந்தக்கரணஙகளுடன் முந்தியிருககிற ஆஸ்திக்யததாலும ஸருதிகளின் தர்சனததாலும அந்தத தீர்த்தஙகள் அடையப்படுகின்றன. சாஸதிராாத்தஙகளின உணமையை அறிந்தவாகளும் பெரியோர்களுமான பிராம்மணர்களுடன் நீ தீர்ததஙகளை அடைவாயாக. கௌரவ்ய! விரதங்களைச செய்யாதவனும், மனததை வசப்படுததாதவனும், சுத்தி இல்லாதவனும், திருடனும, வகரபுததியுள்ள மனிதனும், தீர்ததஙகளில் ஸ்நானம செய்யார். ஐயா! நலல நடையுள்ளவனும் எப்பொழுதும் தர்மார்ததங்களைக் காணபவனுமான உன்னாலோ எல்லாப் பித்ருக்களும் பிரபிதாமஹர்களும் கரையேற்றப்பட்டார்கள். வேந்தே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! உன்னுடைய [2] தகப்பனும் பாட்டனும எல்லா முப்பாட்டன்மார்களும் பிரம்மாவை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் ரிஷிகளுடைய கூட்டங்ளோடு கூடியவர்களுமான தேவர்களும உன்னுடைய தர்மத்தால் நித்தியமே மகிழ்விக்கப்பட்டார்கள். இந்திரனுக்கு ஒப்பானவனே! நீ வஸுக்களுடைய உலகங்களை அடைவாய். பீஷ்ம! பூலோகத்தில் பெரிதும் அழியா

---

1 வேறுபாடம். 2 அதிகபாடமான அரைஸலோகம விடபபட்டது.

தகுமான கீர்த்தியையும அடைவாய்' என்று கூறினர். பகவானுன புலஸ்தியரிஷியானவா ப்ரீதியுள்ள மனதுடன் இவ்வணணம் சொலலிவிடடுப பிஷ்மரிடததில் அனுமதிபெறறுக்கொணடு மகிழச்சியுடன் அநத இடததிலேயே மறைந்தார். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! சாஸதிரஙகளின உணமைபப பொருளைக் கண்டறிந்தவரான பிஷமரும புலஸதியருடைய வசனததினுல பூமியைச் சுறறிவந்தார்.

மிகக மகிமையுள்ளதும மிகக புண்ணியமானதும எல்லாப்பாவங்களினினறும விடுவிககினறதுமான இந்தத தீர்ததயாததிரையானது இவவணணம் 'பிரயாகததில முடிவடைகிறது. எநதமனிதன் இந்த விதியினுல பூமியில ஸஞசரிப்பனே அவன் இறந்தபின் நூறு அஸ்வமேத பலனை முழுமையையும் அனுபவிக்கிறன். குந்தி நந்தனனே! கௌரவாகளுள மிகச சிறந்தவரான பிஷ்மர் முன்பு அடைந்த தாமததைவிட எடடுமடஙகான உததமதர்மத்தை அடைவாய். ரிஷிகளையும அழைததுககொண்டு போகிறவனுயிருததலால் உனக்கு எணமடஙகு பலன உண்டாகும. பாரத! குருநந்தன! ராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்சளால் ஆகரமிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தததீர்ததஙகள உன்னைத தவிர மற்ற அரசாகளால் அடைய முடியாதவைகள். எல்லாத தீர்தத சரிதஙகளுடனும கலந்திருப்பதான தேவர்கள் ரிஷிகள் இவாகளுடைய இந்தச சரிததிரததை எவன் படிப்பனே அலலது கேட்பனே அவன எல்லாப் பாவஙகளாலும விடபபடுகிறன். மகாராஜனே! ரிஷிகளுள் முக்கியர்களான வால்மீகி, கஸ்யபர், ஆத்ரேயர், குணடஜடர், விஸ்வாமிததிரர், கௌதமர், அஸிதா, தேவலா, மார்க்கண்டேயர், காலவர், பரதவாஜர், வஸிஷ்டர், உததாலகர், புதருடனிருக்கும் சௌனகர், தவசிகளுள சிறந்த வ்யாஸர், முனிஸ்ரேஷடரான துர்வாஸர், மகா தபஸ்வியான ஜாபாலி ஆகிய தபோதனாகளான இநத ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும எந்தத தீர்ததவிஷயததில எப்பொழுதும் உன்னை எதிர்பார்ததுக்கொண்டிருக்கிறர்களோ அபபடிப்பட்ட இந்தததீர்த்தங்களைக்குறித்து இநதரிஷிகளுடன் தொடர்ந்து செலவாயாக. மகாராஜனே! அளவற்ற தேஜஸ்ஸுள்ள இந்த லோமசமகரிஷியானவர் வருவார். இவருடன் தொடர்ந்து செல்வாயாக. தர்மஙகளை அறிந்தவனே! என்னுடனும இந்தத தீர்ததங்களை வரிசைப்படி அடைவாயாக. (சந்தனுவாகப் பிறந்த) [1] மகாபிஷ னென்கிற அரசன்போல மிக்ககீர்ததியை அடை

---

1 வேறுபாடம்.

வாய். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! தர்மாதமாவான யயாதி போலவும அரசனை புருவன்போலவும நீ ஸவதாமதத்திலை பிரகாசிக்கிறாய். அரசனை பகீரதன போலவும் பரஸித்திபெற்ற ராமர் போலவும நீ எல்லா அரசர்களையுங்காட்டிலும (மேனமையுள்ளவனாக) ஸூர்யனபோல விளங்குகிறாய். மஹாராஜனே! மனுவும இக்ஷ்வாகுவும மிக்கீர்த்திபுளள பூருவும வேனகுமாரனைப்ருதுவும் போல நீயும் புகழபெற்றிருக்கிறாய். முற்காலத்தில தேவராஜன் எவ்வாறு வ்ருதரனை கொனறு எல்லாப பகைவர்களையும எரிதது மனக்கவலையை விட்டவனாகி மூவுலகங்களையும் காபபாற்றினானே அவ்வாறு நீ பகைவர்களை நாசம்செயது பரஜைகளைப் பரிபாலிப்பாய. தாமரை மலாபோனற கணகளையுடையவனே! உன் தொழிலால ஜயிகபபட்ட பூமியை அடைந்து காத்தவீர்யாஜுனனைப் போலத் தாமதத்திலை க்யாதியை அடைவாய்' என்று கூறினார்.

மகாராஜனே! ரிஷியான நாரதபகவான் அரசரை இவ்வணணம தேற்றி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, அந்த இடதத்திலேயே மறைநதார். தாமாத்மாவான யுதிஷ்டிரரும அந்த விஷயதத்தையே எணணிககொணடு, தீரதயாதரையைப் பற்றிய புணயதத்தை ரிஷிகளுக்குத தெரிவித்தார்.

எண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனை விட்டுப்பிரிந்ததலல் தமக்குக் காம்யகவனத்தில் வஸிக்க விருப்பமின்மையைக்கூறி வாஸத்துக்காக வேறு இடத்தைச் சொல்லும்படி தௌம்யரை வேண்டினது.)

யுதிஷ்டிரராஜர், தம்பிமார் புத்திமானை நாரதர் ஆகிய இவர்களின கருதத்தை அறிந்து பிரம்மதேவருக்கு ஒப்பான தௌம்யரைப் பார்த்து, 'புருஷஸ்ரேஷ்டனும் ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனும் மிக்க புஜபலமுள்ளவனும் அளவுகடந்த தைர்யமுள்ளவனுமான அந்த ஜிஷ்ணுவானவன் அஸ்திரங்களைப்பெறுவதற்காகத் தேசாந்தரதத்திற்கு என்னால் அனுப்பப்பட்டான். அந்த அர்ஜுனன் வீர்யமுள்ளவன், அன்புள்ளவன; சமர்த்தன்; தவத்தைப்பொருளாகக் கொண்டவன்; பிரபுவான வாஸுதேவரைப்போல அஸ்திரதத்தில்

மிக்க தேர்ச்சியுளளவன். பிராமமணரே! நான் இந்த இரண்டு க்ருஷ்ணர்களையும் பகைவாகளாக கொல்லுகிறவர்களெனறும் மிக்க வலலமையுளளவாகளெனறும அறிகிறேன். அவவாறே, வ்யாஸரும, பகைவரை வாட்டுபவர்களான வாஸுதேவர் தனஞசயன இருவரையும[1] தரியுகர்களெனறும நேரேவந்த இரணடு விஷ்ணுக்களெனறும அறிநதிருககிறார. எனகரு எப்பொழுதும அவர்களைப் புகழந்துசொல்லிய நாரதரும அவ்வாறே அறிந்திருக்கிறர். அவவண்ணம் நானும் அவவிருவரையும நரநாராயணரெனனும ரிஷிகளெனறு அறிகிறேன. 'இவன் ஸாமர்தியமுள்ளவன்' என்று எணணி, என்னால் அநத அர்ஜுனன அனுப்பப்படடான. தேவகுமாரனன அர்ஜுனன இநதிரனைவிடக குறைநதவனல்ல னென்றெண்ணித தேவர்களுககுத தலைவனன இநதிரனைப பார்ப்பதற்கும இந்திரனிடததிலிருந்து அஸதிரங்களைப் பெறுதற்கும அனுபபபபட்டான். அதிரதாகளான பீஷ்மத்ரோணர்களும க்ருபரும் (பிறரால) ஜயிக்கமுடியாத அஸ்வத்தாமாவும் திருதராஷ்டிரபுதிரனல நன்கு தாங்கப்பட்டவர்கள; மிகக பல சாலிகள்; எலலாரும வேதஙகளை அறிந்தவர்கள்; சூரர்கள்; அப்படியே எல்லாரும எல்லா அஸ்திரங்களிலும நலலதேர்ச்சியுடையவர்கள; எலலாரும மகாரதர்கள்; முககியர்கள; எலலாரும் சிரமததை ஜயித்தவர்கள். மஹாபலசாலிகளான அவர்கள எப்பொழுதும அர்ஜுனனோடு யுததம்செய்ய விருபபமுளளவர்கள். திவயாஸதிரங்களை அறிநதவனும் ஸுதபுத்திரனும் மஹாரதனுமான அநதக் கர்ணனும் அர்ஜுனனுடன் போர்புரிவதில விருப்ப

---

1 'கிருதயுகததில தாமருடைய மூனறு யுகததிலுமிருந்த புராணபுருஷா; நமபோனற மனிதரலலா, அலலது, எலலாவறறுகளும தலைமை, ஞானம, புகழ, செலவம, வைராகயம, தாமம ஆகிய பகமெனனும பெயருளள ஆறு ஐஸ்வாயமுள்ளவர், அலலது முறறறிவுடைமை, தருப்தி, அநாதியானபோதம, ஸ்வதநதிரமுடைமை, எனறுமகுறையாத ஆறறலுடைமை, முடிவிலலாத ஆறறலுடைமை எனனும ஆறு அஙகஙகளுளளவர். சிலர, 'ஞானம ஐஸ்வாயம, வீரயம பலம, தேஜஸ பராகரமம எனனும மூனறு இரட்டைகளுளளவர்' எனபர; இது ஆதாரமிலலாதது; கூறியது கூறலெனனும குறறமுமாகும: ஆதலால் பொருநதாது' எனபது பழையவுரை.

முள்ளவன. அஸ்திரவேகமாகிற காற்றினை பலமுள்ளதும் பாணங்களாகிறஜவாலையுள்ளதும் கையில நாண்கயிறு உரைவதனலுண்டாகும சபதமாகிற ஒலியுள்ளதும் ரஜோகுணத்தின காரயமான குரோதமாகிற புகையுள்ளதும அஸ்திரங்களாகிற வீழச்சியுள்ளதும திருதராஷ்டிர புததிரர்களாகிற காறறினல மூடடப்பட்டதுமான எந்தக் (கர்ணனகிறநெருப்பானது) காலனல வைககப்பட்ட ஊழித தீபபோல எனனுடைய ஸைனயரூபமான தூரபுகாடடை ஸந்தேகமிலலாமல் எரிக்கப்போகிறதோ நனமுகளரிகிற அந்தக கர்ணனகிற நெருபபை, கிருஷ்ணனகிற காற்றினல எழுபபப்பட்டதும திவ்பாஸதிரங்களாகிற [1] மினனலுள்ளதும பெரியதும வெண்மையான குதிரைகளாகிற கொகுகுகளுள்ளதும காண்டவமென்கிற வானவிலலிருபபதனல் தாஙகமுடியாததும முழுகமுள்ளதும கிளமபினதுமான இந்த அர்ஜுனனகிற மேகமானது யுததததில பாணமாகிற (நீர்த) தாரைகளால் அவிக்கப்போகிறது. பகைவரின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனன அநத பீபதஸுவானவன இநதிரனிடதினினறு நேரிலேயே திவ்யாஸதிரங்களனைதையும் முறைப்படி பெறுவான். அவன் அவர்களனைவருக்கும போதுமானவன் என்று எனக்கு எண்ணம இருக்கிறது. சண்டையில் பகைவர்களுக்குப் பிரதிசெய்வது அவனுககுப பெரியகாரியமன்றன்றே? அபபடிபபட்ட நாஙகள் எலலாரும், அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவனும பகைவரை அடக்குபவனுமான [2] அர்ஜுனனைக காணவில்லை. பீபதஸுவானவன் (காய) பாரதததாங்கி வருநதுகிறனல்லவா? மனிதருட்சிறந்தவரே! நாஙகள் அந்த வீரனை விடடு இந்தக காம்யகவனததில தரௌபதியுடன் நலலிருபபை அடைகிறோமில்லை. நாங்கள ஸதயமான விக்கிரமமுள்ளவனும வீரனுமான அர்ஜுனனை, மழையில விருப்பமுள்ளவர்கள் மேகததை எதிர்பார்ப்பது போல எதிர்பார்ததுக்கொண்டு சிறிது காலம் வாஸம் செய்யகூடியதும் நல்லதுமிகுதியான ஆகாரங்களுள்ளதும் பழங்களுள்ளதும் சுத்தமானதும் அழகியதும் புண்யஞ்செய்தவர்களால் அடையப்பட்டதுமான அந்த வேறுகாட்டைத் தேவரீர் சொல்வீராக. [3] பிராம்மணர்களிடமிருந்து

---

1 ஜ்வலந:' என்பது மூலம்.

2 'அர்ஜுனனைப பார்ககப்போகிறோம. பீபதஸுவானவன காரயபாரததைததாங்கி வாட்டமடையமாடடான' என்பது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு

3 'பரதிஸ்ருதாந்' எனபது மூலம்.

கேட்கபபட்ட பற்பலவிதமான சில ஆஸ்ரமங்களையும தடாகங்களை யும நதிகளையும அழகியமலைகளையும் சொலலினாக. பிராமமணரே! எனகது அந்த அர்ஜுனனைவிட்டு இந்தக் காம்யகவனததில வாஸம செயவது ருசிக்கவில்லை. வேறு திசையை நோக்கிச செல்வோம' என்று கூறினா.

எண்பத்தைந்தாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தௌம்யர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கீழ்த்திசையிலுள்ள பற்பல தீர்த்தங்களைக் கூறியது.)

(அர்ஜுனனைக் காண்பதில்) ஆவலுள்ளவர்களும தீனமான மனமுள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரையும பார்த்துப் பிருஹஸ்பதிகது ஒப்பான தௌம்யர் அவ்வாறு தேறுதலடையச்செய்து கூறலானா. பரதஸ்ரேஷ்டனே! தோஷமற்றவனே! அரசனே! நரேஸ்வரனே! எனைகளைச சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேடடு நீ இந்த தரௌபதியுடனும பிராதாக்களுடனும சோகம் நீஙகினவனுனவையோ பிராம்மணர்களால அங்கீகரிகபபட்ட அந்தப புண்யாஸ்ரமங்களையும திசைகளையும தீர்தஙகளையும மலைகளையும சொல்லுகின்ற என்னிடததினின்று கேட்பாயாக. பாண்டவ! அனைசுளைக் கேட்பதனாலேயே நீ புண்யத்தை அடைவாய். நரஸ்ரேஷ்டனே! அனைகளுக்கே சென்றால் நூறுமடங்கு புண்யதனை அடைவாய். வேந்தனே! யுதிஷ்டிர! தேவகணங்களாலும ரிஷிகணங்களாலும் அடையப்பட்ட அழகிய கீழ்ததிசையைக் கேள். தோற்றினவரையில் அதனை உனக்குச் சொல்லுவேன். பாரத! எந்தத்திசையில் தனித்தனியாகத தேவர்களுடைய புண்யதீர்தஙகள் இருக்கின்றனவோ தேவர்களாலும ரிஷிகளாலும பிரியததுடன் அடையப்பட்ட அந்தக் கீழ்த்திசையில் கைமிஷம் இருக்கிறது. எந்ததிசையில புண்யமானதும் அழகியதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தக் கோமதீநதியும் தேவர்களுடையாகபூமியும ஸூர்ய புதிரனுனயமனுடைய யஜ்ஞபசுவின் மாரணஸ்தானமும் இருக்கின்றனவோ, எதில் மங்களமானதும தேவாகளாலுமரிஷிகளாலும அடையப்பட்டதுமான பிரம்மஸரஸ் இருக்கிறதோ

அந்தத திசையில் புண்யமான கிரிவரம் இருக்கிறது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! முன்னோர்கள் எவனுடைய விஷயததில், 'பல புததிரர்களை விரும்பவேண்டும; ஒருவனுவது கயைக்குப் போவான்; ஒருவனுவது [1] கௌரி என்கிற கன்னியை மணந்துகொள்வான்; ஒருவனுவது நீலவ்ருஷததை உத்ஸர்ஜனம் செய்வான்; ஒருவனுவது, தனஸந்ததியினுல், மூநதிய பத்துத தலைமுறையாரையும் பிந்திய பத்துததலை முறையாரையும கரையேற்றுகிறுன்' என்று சொல்லுகிறார்களோ ராஜரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தக கயனும் இருக்கிறுன. அரசனே! எந்த இடததில் பிதருகளை உத்தேசிததுக் கொடுகைப்படும கவ்யங்களை அக்ஷயமாகச செய்கிற அந்த ஆலமரம் இருக்கிறதென்று பிராம்மணர்கள் சொல்லுகிறார்களோ அந்தஇடத்தில் ஒரு மகாநதியும் இருக்கிறது; அப்படியே கயனுடைய சிரஸும் இருகிறது. பிரபுவே! எந்தஇடததில் பிதருக்களை உத்தேசிததுக் கொடுகைப்பட்ட அன்னம் அக்ஷயமாகிறதோ புண்யஜலத்துடன கூடின பல்கு என்கிற அந்த மகாநதியும் அந்த இடததில் இருகிறது. பரதர்ஷபனே! தபோதனரான விஸ்வாமிததிரர் எந்தநதியில பிராம்மணத்தன்மையை அடைந்தாரோ அதிகமான கிழங்குகளும் பழங்களு முள்ள அந்தக் கௌசிகிநதி இருக்கிறது. பகீரதமகாராஜன் எந்த இடத்தில் எந்த நதியின்கரையில் அதிக தக்ஷிணைகளுள்ள பல யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜித்தானே அந்த இடத்தில் அந்தப் புண்யமான கங்காநதி இருக்கிறது. குருவம்சததில் உதிததவனே! எந்த இடததில் குசிகவம்சததில் பிறந்தவரான விஸ்வாமிதரர் [2] இந்திரனோடு யாகம் செய்தாரோ அந்த உதபலாவதததைப் பாஞ்சால நாட்டிலுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பகவானன பரசுராமர் மனிதர்களின் ஐஸ்வரியத்தை மீறிஇருக்கிற விஸ்வாமிததிரருடைய அந்த ஐஸ்வர்யத்தைக்கண்டு எந்த இடத்தில் அவருடைய வம்ச பரம்பரையில் வந்த கதையை அவ்வாறு பாடினுரோ, அந்தக் காண்ய குப்ஜத்தில் விஸ்வாமிதரர் இந்திரனுடன் ஸோமரஸத்தைப் பானம் செய்தார். பிறகு, அவர் க்ஷத்திரியஜாதியினின்று விலகினர்; 'பிராம்மணனுகிறேன்' என்றும் சொன்னர். வீரனே! எந்த இடததில் பூதாதமாவான பிரமமதேவர் முந்தியே யாகம் செய்தாரோ உலகங்களில் பிரஸித்திபெற்ற அந்தக் கங்கையருவிகளின்

---

1 எட்டுவயதுபபெண். 'அஸ்வமேதம் செய்வான்' என்பது வேறு பாடததின் பொருள். 2 'புததிரனோடு' என்பது வேறுபாடம.

ஸங்கமம் [1] பவித்ரமானது; ரிஷிகளால் அடையப்பட்டது; தர்மம வளரக் காரணமானது; பாவதைதப போகசுவது; சிறந்தது; பரதாசளுள் மிகசிறந்தவனே! அந்தப் (பிரம்மதேவர் யாகமசெயத ஸதலமாக இருப்பதால்) பிரயாகமென்று பிரஸித்தி பெற்றது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அரசனே! அந்தப்ரயாகததில் அகஸ்தியருடைய சிறந்த ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. அப்படியே ரிஷிகளால் பரகாசிக்கின்ற அந்தத தாபஸாரணயமும் இருக்கிறது. காலஞ்சர கிரியில் பெரிதும அழகியதும் பரிசுததமானதும மலைகளுள் சிறந்ததும் மங்களகரமானதுமான ஹிரண்யபிந்து என்கிற அகஸ்தியபர்வதம் சொல்லப்பட்டது. கௌரவ்ய! மஹாத்மாவான பரசுராமருக்கு இருப்பிடமான மஹேந்திரமெனகிற மலையும் இருக்கிறது. குந்தீநந்தன! அந்த மகேந்திரகிரியில முனதியே பிரம்மதேவர் யாகம் செய்தார். யுதிஷ்டிரனே! பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! எந்த இடததில புண்யமான பாகீரதியானது மணிகர்ணிகை எனகிற ஸ்ரஸில பரவேசிதததோ, எந்த இடத்தில் புண்யமானதும் பாவததை உதறினவர்களால் நிறைநததுமான அந்தப் பாகீரதி பிரம்மசாலியெனறு பிரஸிதிபெற்றதோ அநத இடததில் அநதப் பாகீரதியினுடைய தர்சனமும் புணயமானது. பரிசுததமானதும் மஙகளததை உண்டு பண்ணுகிறதும் உலகத்தில் பிரஸிதிபெற்றதும் தொன்று தொட்டிருப்பதும் மிகச்சிறந்ததுமான மதங்கருடைய கேதாரமென்னும் பெரிய ஆஸ்ரமமும் இருக்கிறது. எந்த இடததில் தாகம் கொண்ட நிஷதராஜன் ஜலத்தையும் ஸுகததையும் அடைந்தானோ, எநத இடத்தில புணயமானதும ரிஷிகளால் விளங்குகின்றதுமான தேவவனம இருகிறதோ, எநத இடததில் மலையுசசியில பாகுதாநதியும் நந்தையும் பெருகுகின்றனவோ மிகுதியான கிழங்குகளும் பழங்களும ஜலமுழுள்ள அழகிய அந்தக் குண்டோதமெனகிறமலை இருக்கிறது. மகாராஜனே! கீழ்திசையிலுள்ள தீர்ததங்களும நதிகளும மலைகளும புண்யமான [2] ஆயதனஙகளும என்னால் உனக்குச் சொல்லபபட்டன. மற்ற மூனறுதிக்குகளிலுமிருக்கிற புண்யமான தீர்ததங்களையும் நதிகளையும் மலைகளையும் புண்யமான ஆயதனஙகளையும் எனனிடமிருந்து கேள்.

---

1 பவியென்னும வஜராயுதம போன்ற பிறபபு இறபபு முதலிய துகஙகளினின்று காபபாறறுவது. 2 இடஙகள.

எண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தௌம்யர் தென்திசையிலுள்ள பற்பல தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

பாரத! எந்ததிசையில புணயமானதும அனேக உத்யான வனங்களுளளதும மிகஜலமுளளதும தவசிகள வஸிப்பதும் மங்கள காமுமான கோதாவரீநதியானது சொலலபபடுகிறதோ அநதத தென் திசையிலுள்ளவையும என்புதகு எட்டினவரையில விரிவாகக் கூறப்படுகின்றவையுமான அந்தப புண்யதீர்தஙகளைக் கேள. மிரு கங்களாலும பக்ஷிகளாலும் சூழப்பட்டவையும தவசிகளுடைய ஆஸ்ரமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும பாப பயதைப் போகசு கின்றவையுமான வேணை, பீமரதி என்கிற நதிகள இருகின்றன. பரதஸ்ரேஷ்டனே! ரம்யமான துறைகளுளளதும அதிக ஜலமுள்ள தும் பராமமணர்களால் அடையபபட்டதுமான பயோஷ்ணி எனகிற அந்த ந்ருகனென்னும ராஜரிஷியினுடைய நதியும் இருகிறது. மேலும், மகாயோகியும் மிக்க புகழுளளவருமான மார்கண்டேயர் இங்கே யாகம் செய்கின்ற ந்ருகனுடைய மூனனிலையில் பூபதியான அந்த ந்ருகனுடைய வம்சத்தைப பற்றிய காதையைப் பாடினு ரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம. பயோஷ்ணியிலுள்ள உத்தமமான வராஹ தீர்ததத்தில யாகம் செய்கின்ற ந்ருகனுடைய யாகத்தில, இந் திரன் ஸோமபானதத்தால் களிப்படைந்தான்; பிராம்மணர்கள தக்ஷி ணைகளால் களிப்படைந்தாகள்; மருததுகள் பரிமாறினர்கள்; தேவர்கள் ஸதஸ்யர்களாக இருநதார்கள். பயோஷ்ணியின் ஜலமானது, கொண்டு வரப்பட்டதானாலும் (அங்கேயே) தரையிலிருப்பதானாலும் காற்றினால் வீசப்பட்டதானாலும் (அதனைஉபயோகித்தவனுக்கு) மர ணம் வரையிலுள்ள பாவத்தைப் போக்குகிறது. ஒருவன், எங்கே ஸவர்க்கதத்தைக்காட்டிலும் மிகஉயர்ந்ததும் மாசறறதும் ஆத்மாக் களின் உஜ்ஜீவநார்தத்மாக ஏற்படுத்தபபட்டதும் சிவதனமுமான [1] விஷ்ணுமிருக்கிறதோ அங்கே அதனைத தரிசித்தால் மனிதன சிவ புரத்தை அடைவான். ஜலம் மிகுதியாகவுள்ள கங்கை முதலிய

---

1 விஷ்ணம் எனபது சிவனுடைய வடிவம என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு

எல்லா நதிகளும் ஒருபக்கம், (எல்லாத்) தீர்த்தங்களையுங்காட்டிலும புணயமான பயோஷ்ணியானது ஒருபககம் என்பது எனது எண்ணம. மிகுதியான கிழங்குகளும் கனிகளுமுள்ளதும மங்களகரமானதுமம புணயமுமான மாடாருடையவனம இருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! வருணஸ்ரோதஸமென்கிற மலையில் யூபஸதம்பமும் இருக்கிறது. ப்ரவேணியின் வடபாகததிலும் அவ்வாறே புண்யமான கணவாஸ்ரமத்திலும் தவசிகளுடைய அரண்யங்கள் நான் கேட்டிருந்தபடி சொல்லபபட்டன. அப்பா! சூர்ப்பாரகத்தில் மகாத்மாவான ஜமதகனியின் யாகவேதி இருக்கிறது. பாரத! அழகிய பாஷாணதீாதமும் புரஸ்சந்தரையும் இருக்கின்றன. கௌரதேய! அந்த இடத்திலேயே பலஆஸ்ரமங்களுள்ள அசோகதீர்தமும் இருககிறது. யுதிஷ்டிர! பாண்டியதேசததில் அகஸ்திய தீர்ததமும் வருணதீர்ததமும் இருக்கினறன. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பாண்டியநாட்டிலேயே புண்யமான குமாரீதீர்ததங்கள் சொல்லப்பட்டன. குந்தியின் புதல்வனே! தாம்ரபர்ணியைப் பற்றிச் சொல்லுவேன்; அதனைக்கேள். பாரத! மோக்ஷபலனை விரும்புகிற தேவர்களால் எந்த இடததில ஆஸ்ரமததில் தவம் செய்யப்பட்டதோ கோகர்ணமென்று மூவுலகங்களிலும ப்ரஸிததிபெறற அந்த க்ஷேத்ரம இருக்கிறது. ஐயா! அவ்விடத்தில், குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் அதிக ஜலமுள்ளதும புணயமானதும் மங்களகரமானதும மனத்தை அடக்காத மனிதர்களால் அடைய மிகஅரியதுமான அந்தமடு இருக்கிறது. அந்த இடத்திலுள்ள தேவஸஹமென்கிற கிரியில் மரங்களாலும புல் முதலியவைகளாலும நிறைந்ததும் கனிகளும் கிழங்குகளுமுள்ளதும் புண்யமானதுமான அகஸ்தியசிஷ்யருடைய ஆஸ்ரமம இருகிறது. அந்தஇடததில் காந்தியுள்ளதும் மணிமயமானதும் மங்களமானதுமான வைடூர்யமலை இருக்கிறது. ஏராளமான கிழங்குகளும் பழங்களும் ஜலமுமுள்ள அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமமும் இருக்கிறது, நராதிபனே! ஸௌராஷ்டிரதேசதகிலுள்ள புண்யமான ஆயதனங்களையும் ஆஸ்ரமஙகளையும்நதிகளையும் தடாகஙகளையும் சொல்லுவேன். பிராம்மணர்கள் அநதஇடத்தில் சமஸோதபேதனததையும் கடலில் மூவுலகங்களிலும் ப்ரக்யாதிபெற்ற பிரபாஸதீர்ததததையும் சொல்லுகின்றனர். அந்தஇடத்தில் தவசிகளால் வசிக்கப்பட்ட மங்களகரமான பிண்டாரகம் இருகிறது. விரைவில் ஸிதகியை உண்டுபண்ணுகிறதும் பெரிது

மான உஜ்ஜயந்தமென்கிறமலையும் இருக்கிறது. யுதிஷ்டிர! அந்த உஜ்ஜயந்தகிரியில தேவரிஷிகளுள சிறந்தவரான நாரதரால் சொலலப் பட்ட புராதனமான ஸலோகம் ஒன்று கேட்கப்படுகிறது. அதை நீ தெரிந்துகொள். (அதன்பொருள்), 'மிருகங்களாலும் பக்ஷி களாலும அடையப்பட்டதும புண்யமானதுமான ஸ்ராஷ்ட்ர தேசததிலுள்ள உஜ்ஜயநதமென்கிற பர்வதததில தவத்தால் வாட்டப் பட்ட மேனியை உடையவன் ஸவர்க்கலோகததில கொண்டாடப படுகிறான' என்பது. லக்ஷ்மியோடிருப்பவரும பாற்கடலில இருப்பிட மாககொண்டவருமான இநத நாராயணர் ஆதிசேஷனகிற கட்டிலை விட்டு மதுராபட்டணததிற்கு வந்துவிட்டாரனறே? எந்தப படட ணததில் புராணரும தேவருமான இந்த மதுஸூதனர் நேரில வஸிகிறாரோ அந்தப் புண்யமான துவாரகையும அங்கே இருக் கிறது. அநதக் கோவிந்தர் ஸநாதனமான தர்மஸவரூபியன்றே? எந்தப்பிராம்மணர்கள் வேதங்களை அறிநதிருக்கிறார்களோ, எந்த ஜனங்கள் வேதாநதசாஸ்திரததை உணர்நதிருகிறார்களோ அவர்கள மஹாதமாவான வாஸுதேவரை ஸநாதனமான தர்மமென்று சொலலு கிறாகள. கோவிநதர் பரிசுததவஸ்துக்களுள் சிறந்த பரிசுததவஸது வெனறு சொல்லப்படுகிறார். தேவர்களுக்குத் தேவரும் ஸநாதனரு மான இந்தப்புண்டரீகாக்ஷர் மூவுலகங்களிலும் புண்யஙகளுக்கும் புண்யமும் மங்களங்களுக்கும் மங்களமுமாயிருக்கிறார். அழிவற்ற உருவமுள்ளவரும் அழியக் கூடிய வஸதுக்களில் வியாபிததிருப் பவரும் சேஷதாஜ்ஞரும் பரமேசவரரும் மனத்திலை நிலைக்க முடியாத ஸவரூபமுள்ளவரும மதுவென்கிற அஸுரனை வதமசெய்த வருமான ஸ்ரீ ஹரியானவர் அவவிடததிலேயே இருக்கிறார்.

எண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பதளம்யர் மேல்திசையிலுள்ள தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.)

மேல்திசையில் அவந்தி தேசதத்திலிருக்கும் பவித்ரமானவை யும் புண்யமானவையுமான ஆயதனங்களை உனக்குச் சொல்லு

மேன். பாரத! [1] ப்ரியமகு வ்ருக்ஷங்களடர்ந்த தோப்புக்களாலும் மாமரங்களடர்ந்த தோப்புகளாலும அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பழுத திருக்கிற வஞ்சிமரங்களின் வரிசைகளுடன கூடியதும பரிசுததமு மான நர்மதாநதியானது அந்த இடத்தில் மேற்குமுகமாக ஓடுகிறது. கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! மூவுலகங்களிலுமுள்ள [2] தீர்த தங்களும புணயமான ஆயதனங்களும் நதிகளும் காடுகளும் சிறந்த மலைகளும ப்ரம்மதேவருள்ளிட்ட தேவர்களும் ஸித்தாகளோடும் ரிஷிகளோடும் சாரணர்களோடும்கூட காமதையிலுள்ள தீர்த்தங களில புணயத்தினமிகுதியால் ஸ்நானமசெயவதற்காக எப்பொழுதும் வருகிறாகள. எதில நிதிகளுகுத்தலைவனும மனிதர்களை வாகன மாகக கொண்டவனுமான குபேரன் பிறந்ததான விஸ்ரவஸ்முனிவ ருடைய புண்யமானவீடு இருப்பதாகக் கேட்கபபடுகிறதோ, பரிசுத தமும மங்களகரமுமான அந்த வைதூர்யசிகரமென்கிற சிறந்தமலை இருக்கிறது. அந்தமலையில் மரங்கள் எப்பொழுதும் மலாகளாலும் கனிகளாலும் நிறைந்தவைகளாகவும் பசுமைநிறமான இலைகளுள் ளவைகளாகவும இருக்கின்றன. பூமிக்கு அதிபதியே! மகாராஜனே! அந்தமலையின உச்சியில் புண்ணிபமானதும மலர்ந்ததாமரைமலர் களுள்ளதும் தேவர்களாலும கந்தர்வர்களாலும அடையப்பட்டது மான தடாகம் இருக்கிறது. மகாராஜனே! புணயமானதும ஸவர் கலம்போன்றதும தேவர்கள ரிஷிகள்ஆகிய இவர்களுடைய கூட டங்களால் அடையப்பட்டதுமான அந்தமலையில பலஆசசாயங்கள் காணப்படுகின்றன. எந்தநதியின்கரையில ருக்ஷனுடைய குமார னான யயாதிமகாராஜன (ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து) ஸாதுக்களின்நடுவில் விழுந்து மீண்டும் தர்மமானவையும சாஸ்வதமானவையுமான உலகங் களை அடைந்தானோ, விஸ்வாமித்திரரால் தவத்தினால் உண்டுபண்ணப பட்டதும் எல்லாரையும் பரிசுத்தம் செய்வதும மடுவுள்ளதும் புணயமான துறைகளையுடையதுமான ராஜரிஷியினுடைய அந்தநதி யானது அந்தமலையில் ஓடுகிறது. அந்த நதியில் புண்யமான ஒருமடு இருக்கிறது. பிரஸித்திபெறற மைநாகமென்கிற மலையும் இருக் கிறது. அளவற்ற கிழங்கும் கனிகளுமுள்ள அஸிதமென்கிறமலை இருகுகிறது. யுதிஷ்டிர! அந்தமலையில் கக்ஷீவானருடைய பாவனமான ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. பாண்டவ! அந்தமலையில்

---

1 ஒருவகைககொடி எனினுமாம.

2 அவற்றின அதிதேவதைகள என்பது

ப்ரஸித்திபெறற ச்யவனருடைய ஆஶ்ரமமும் இருக்கிறது. பிரபுவே! அந்தஇடத்தில் மனிதர்கள் சிறிதுதவத்தினாலேயே ஸித்தியை அடைகிறார்கள். மகாராஜனே! சாந்துள்ளவர்களுள சிறந்தவனே! மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் அடையப்படடதான மனத்தை அடகினவர்களான ரிஷிகளுடைய ஜமபூமார்கமெனகிற ஆஶ்ரமம் இருக்கிறது. வேந்தனே! பூமிக்கு நாதனே! அதற்கு அபபுறத்தில் மிக்கபுண்யமானதும எப்பொழுதும ரிஷிகளுடன்கூடியதுமான கேது மாலையும் மேதையும கங்காத்வாரமும இருகினறன. ப்ரஸித்தியுள்ளதும் புண்யமானதும ப்ராம்மணாகளால அடையபபடடதுமான ஸைந்தவாரண்யம இருகிறது. புஷ்கரமென்னும பெயரால் ப்ரஸித்திபெற்ற புண்யமான ப்ரமமஸரஸும் இருகிறது. (தவத்தில்) ஸித்திபெறறவர்களான வைகானஸர்களென்கிற ரிஷிகளுகுப பிரியமான ஆஶ்ரமம் இருக்கிறது. கௌரவர்களுள சிறந்தவனே! புண்யவான்களுள் சிறந்தவனே! ப்ரஜைகளைப்படைபபவரான ப்ரமம தேவர், இந்தப் புஷ்கரங்களிலுள்ள புண்யஸ்தலங்களை அடைந்து வஸிபபதன் பொருட்டு, 'மனத்தினாலாவது புஷ்கரங்களை அடைய விரும்புகிற நல்லமனமுள்ளவனுடைய பாவங்கள் முற்றிலும நாசமடைகின்றன. அவன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஆனந்தத்தை அடைகிறான்' (எனனும்பொருளுள்ள) காதையைப் பாடினார்.

எண்பத்தேடடாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தென்ம்யர் வடதிசையிலுள்ள தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது)

ராஜஶ்ரேஷ்டனே! வடதிசையிலுள்ள [1] புண்யமான ஆயதனங்களை உனக்குச் சொல்வேன். பிரபுவே! சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று எல்லாவற்றையும் அவதானத்துடன் கேள். வீரனே! கதைகளை மனத்தில் அமைத்தல் மங்களகரமான ஶ்ரத்தையை உண்டுபண்ணுகிறது. பாண்டவ! குற்றமற்றவனே! பாரத! யுதிஷ்டிர! குருஶ்ரேஷ்ட! எந்தஇடத்தில் மிக்கபுண்யமானதும மடுக்களுடன்கூடியதும் தீர்த்தங்களின வரிசைகளுள்ளதுமான

[1] இரட்டித்தலால ஒருசொல விடப்பட்டது.

ஸரஸ்வதீநதி இருக்கிறதோ, எந்தஇடத்தில் யமுனாநதியானது மிக்க வேகத்துடன்கூடியதாகி ஸமுதாயதாதைக்குறிதாதுச செல்லுகிறதோ, எந்த இடதாதில மிகபரிசுதாதமானதும் மிக்கபுண்யமுமான பிலக்ஷாவ தரணமென்கிறதீர்த்தம் இருக்கிறதோ, எந்த இடத்தில் பிராமம ணர்கள் ஸரஸ்வதியில் ஸநானதாதுக்காக வந்திருக்கிறவர்களுடன் யாகம்செய்து அவப்ருதாதாதைச் செய்கிறார்களோ, எந்தஇடாதில் புணயமானதும் திவ்யமானதும் மங்களகரமுமான அக்னிசரஸ் எனகிற க்ஷேதாரமானது சொல்லப்படுகிறதோ, எந்தஇடாதில் (ஸ்ருஞ்சயனுடையபுதாதிரனை) ஸஹதேவன், இதேவிஷயதாதில இந்திரனால் கானம்பண்ணப்பட்டதும இவ்வுலகத்தில பிராம்மணர் களால கானம்செயயப்படுகின்றதும், 'ஸஹதேவனால் யமுனை ஆற்றின அருகில் செய்யப்பட்ட அவனுடைய அக்னிசயனங்கள் லக்ஷகணக்கான தக்ஷிணையுள்ளவையாயிருந்தன' (என்னும் பொரு ளுள்ளதுமான) அந்தக்காதை உலகின்ற [1] சம்யாக்ஷபமென்னும யாகதாதைச் செய்தானை, அந்த இடாதிலேயே பெரும புகழ்பெற்ற சக்காவர்த்தியான பரதனென்கிற அரசன் [2] நூற்றுநாற்பதெட்டு அஸ்வமேதயாகங்களைச செய்தான். ஐயா! எந்த ஆஸ்ரமமானது மனபோலவே பிராம்மணர்களுக்கு விரும்பினவற்றை உண்டுபண்ணு கிறதென்று கேட்கப்படுகிறதோ, மிக்க புண்யமானதும் பிரஸித்தி பெற்றதுமான அந்தச் சரபங்கருடைய ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. மகா ராஜனே! குந்தீபுதாதிரனே! எந்தஇடத்தில் முற்காலதாதில் வால கில்யரிஷிகளால் யாகம் செய்யப்பட்டதோ எப்பொழுதும் ஸாதுக் களால பூஜிக்கப்பட்ட அந்த ஸரஸ்வதீ நதியானது ஓடுகிறது. யுதிஷ்டிர! மனிதருட்சிறந்தவனே! குந்தீபுதர! மனிதர்க்கதிபதியே! பரதர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! எந்தஇடாதில் மிக்க பரிசுதாதமான தும பிரஸிதாதியுள்ளதுமான தருஷதவதீநதியானது ஓடுகிறதோ எந்த இடாதில் ந்யக்ரோதரென்கிற பெயருள்ளவரும் பாஞ்சால தேசத தாக்கு நன்மையைச் செய்பவருமான பாஞ்சால்யரும் தால்ப்யகோ ஷரும தால்ப்யரும் வஸிக்கிறார்களோ, எந்தப் பூமியில் அழி வற்ற புகழ்பெற்றவரும் அளவற்றகாந்தியுள்ளவரும் மஹாத மாவுமான ஸுவ்ரதருடைய மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸிதாதிபெற்ற

---

1 பலசாலியான ஒருவன் எறியும் சம்யையெனனும் தடி போய விழுந தூரம இடமமைதாதுச செயயும யாகம்.

2 'முபபதாதைந்து' என்பது இங்கிலிஷ மொழிபெயர்ப்பு.

புண்யாஶ்ரமமானது இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதோ எந்த இடததில கிருஷ்ணமென்கிற மானின் நிறமுளளவர்களும் [1] நிறமில்லாதவர்களும் பிரஸிததர்களும் வேதங்களை அறிந்தவர்களும் வேதங்களிலுள்ள நுட்பமான அர்ததங்களை நன்கு கற்றறிந்தவர்களும் [2] வேதஙகளையும் விததைகளையும அறிந்தவர்களுமான நரநாராயணர்கள் இருவரும் புண்யமான முக்கிய யாகங்களைச் செய்தார்களோ, முற்காலததில இநதிரனோடும வருணனோடும் கூடின தேவர்கள் பலவாறாக ஒன்றுசோநது வநது அநத விசாகயூபததில் தவம புரிநதார்கள். அதனால அந்த இடம மிகக பரிசுததமானது. மகா பாக்கியமுள்ளவரும் மிக்க புகழுளளவரும் பிரபுவுமான ஜமதக்னி மஹரிஷியானவர், எந்த யாகத்தில சிறநத எல்லா நதிகளும் தத்தம் தீர்த்ததை எடுத்துவந்து சூழ்நதுகொண்டு ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான (அவரை) நேரில உபாஸிததனவோ அந்த யாகததைப் புண்யமாகவும் ரம்யமாகவுமிருக்கிற பலாசகங்களில் செய்தார். மகா ராஜனே! வீரனே! மேலும், அநத இடத்தில் மஹாதமாவான ஜமதக்னியினுடைய தீக்ஷையைப் பார்தது விஶவாவஸுவானவன, அப்பொழுது 'யாகஞ செய்கினற மஹாதமாவான ஜமதக்னியினுடைய யாகததில் நதிகள் வந்து பிராமமணர்களை மதுவினால திருப்தியடையச் செய்தன' (என்னும பொருளுள்ள) இநத ஶ்லோகததைத் தானாகவே பாடினான். யுதிஷ்டிர! கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் அடையப்பட்டதும் கிராதர்களுக்கும் கின்னரர்களுக்கும் இருப்பிடமானதும் மலைகளுள் சிறந்ததுமான மலையைக் கங்கையானது வேகததால் பிளந்தது. அது கங்காதவாரமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேந்தே! பிரம்மரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால அடையப்பட்ட அந்தக் கங்காத்வாரமானது புண்யமானதென்று சொல்லப்படுகிறது. கௌரவ்ய! அப்படியே, ஸநத்குமாரர் கனகலத்தைப் புண்யமானதென்று கூறுகிறார். எந்த மலையைப் புரூரவமகாராஜன் அடைந்தானோ அந்தப் புரு என்கிற ப்ரஸிததமான மலையும் இருக்கிறது. அரசனே! மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட எந்த இடத்தில் ப்ருகு மஹரிஷி தவம்செய்தாரோ [3] ப்ருகுதுநதமென்கிற பெரிய மலையானது அந்த ஆஶ்ரமமென்று பிரஸித்தி

---

1 'செமமை வெணமை கருமை ஆகிய ரஜஸ் ஸதவ தமோகுணங்களில்லாதவர்கள்' என்பது பழையவுரை. 2 வேறு பாடம.

4 'ப்ருகுதுங்கம்' என்பதும் இதுவே.

பெற்றது. பாதஸ்ரேஷ்ட! எவர், சென்றதும் வருவதும் நிகழ்வது மாயிருப்பவரோ அவர் நாராயணர்; பிரபு; விஷ்ணு; சாஸ்வதர்; புருஷோத்தமர். மிக்க புகழுடையவரான அவருடைய மூவுலகங்களிலும ப்ரஸித்திபெற்ற புண்யாஸ்ரமமானது புண்யமான விசாலை என்கிற பதரியின் ஸமீபத்தில இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வேந்தே! முற்காலத்தில் விசாலை என்கிற பதரியின ஸமீபத்தில் கங்கையானது உஷ்ணஜலமுள்ளதாகவும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதாகவும் ஸுவர்ணமயமான மணலுள்ளதாகவும ஓடிற்று. எந்த இடத்தில ரிஷிகளும், மஹா பாக்கியசாலிகளும மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களுமான தேவர்களும், தேவரும் பிரபுவுமான நாராயணரை அடைந்து எப்பொழுதும நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ, எந்த இடத்தில் தேவரும் பரமாத்மாவும் ஸநாதனருமான நாராயணர் இருக்கிறாரோ அந்த இடத்தில் எல்லா உலகங்களும தீர்த்தங்களும் ஆயதனங்களும் மிச்சமின்றி இருக்கின்றன. எதை அறிந்து சாஸ்திரங்களைக் கண்ணுக்குக் கொண்டிருக்கிற வித்வான்கள் சோகத்தை அடைகிறதில்லையோ அது புண்யமானது; அது பரப்ரம்மம்; அது தீர்த்தம்; அது தபோவனம்; அது மேன்மையுள்ளது; சிறந்த தெய்வம்; பிராணிகளுக்குச் சிறந்த அதிபதி; அது சாஸ்வதமாயுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது; (உலகத்தைப) போஷிக்கிறது; அது சிறந்த ஸ்தானம். அந்த இடத்தில தேவரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் எல்லாத தபோதனர்களும் வஸிக்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியாக இருப்பவரும் மகாயோகியுமான மதுஸூதனர் இருக்கிறாரோ அந்த இடமானது புண்யக்ஷேத்திரங்களுள் புண்யமான க்ஷேத்திரம். இதில உனகு ஸம்சயம் உண்டாகவேண்டாம். பூமிக்கு இறைவனே! அரசனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பூமியிலுள்ள புண்யமான இந்த தீர்த்தங்களும் ஆயதனங்களும சொல்லப்பட்டன. இவைகள் வஸுக்களாலும் ஸாத்தியர்களாலும் ஆதித்யர்களாலும் மருத்துக்களாலும் அஸ்வினீ தேவர்களாலும் தேவர்களுக்கு ஸமானர்களும் மஹாத்மாக்களுமான ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டவை. குந்தீநந்தன! ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களோடும் மஹா பாக்கியசாலிகளான ஸோதரர்களோடும் சேர்ந்து நீ இவைகளில் யாத்திரை செய்கின்ற வனுகிக் கவலையை வெல்வாய்' என்றார்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர், இந்திரன் கட்டளைப்படி, அர்ஜுனன் பாசுபதம் முதலிய அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி இந்திரன் சொல்லிய செய்தியையும் தெரிவித்தது.)

கௌரவநந்தனரே! தௌம்யர் இவ்வண்ணம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், மஹாதேஜஸ்வியான அந்த லோமசரிஷியான வர் அஙகுவந்தார். பரிஜனங்களுடனிருப்பவரும் பாண்டவர்க ளுள் மூததவருமான அரசரும அந்தப பிராம்மணர்களும், மிக்க பாக்கியமுள்ளவரான அந்த லோமசரை, ஸவர்க்கத்தில் இந்திரனைத் தேவர்கள் உபசரிப்பதுபோலத தக்கபடி உபசரித்தார்கள். தர்ம நந்தனரான யுதிஷ்டிரர் நியாயப்படி நன்றாகப்பூஜித்து அவருடைய வரவின் காரணததையும் தேசாடனததிலுள்ள பயனையும் வினவினார். பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் கேடகப்பட்டவரும் உதாரமன முள்ளவருவான அந்தலோமசர் பிரீதியுள்ளவராக மதுரமான வாக்கி னால் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துககொண்டு பின்வருமாறு கூற லானார்.

'குந்தீ நந்தன! எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக் கிறேன். தற்செயலாக இந்திரனுடையமாளிகையை அடைந்தேன். அந்தஇடத்தில் தேவராஜனைப் பார்ததேன். வீரனும் ஸவ்யஸாசியும் இந்திரனுடைய அர்த்தாஸனத்தில்வீற்றிருப்பவனுமான உன்னுடைய ஸஹோதரனையும் பார்ததேன். புருஷஶரேஷ்டனே! அப்படி அடைந்திருக்கிற அர்ஜுனனைக்கண்டு எனக்குப் பெரிதான ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. அந்தஇடத்தில் தேவராஜன் என்னைநோக்கி, 'பாண்டு புத்திரர்களைக் குறித்துச் செல்வீராக' என்று சொன்னான். அப்படிப் பட்டநான் இந்திரனுடையவசனததினாலும் மஹாத்மாவான பார்த்த னுடையவசனததினாலும் இளையஸஹோதரர்களுடனிருக்கும்உன்னைப் பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனாகி விரைவாகவநதேன். ஐயா! பாண்டவர் களை ஆனந்தமடையச்செய்பவனே! உனக்குப் பெரிய பிரியததைச் சொல்வேன். அரசனே! பிராதாக்களுடனும் திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து அதனைக் கேட்பாயாக. பரதர்களுள்சிறந்தவனே! பிரபு வே! மிக்கபுஜபலமுள்ள அர்ஜுனன் எந்த அஸ்திரத்தைப் பெறும்

படி உன்னால் சொல்லப்பட்டானே ஒப்பற்ற அந்தஅஸ்திரமானது பார்த்தனால ருத்திரரிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. பிரமமசிரஸென்றுபிரஸித்திபெற்ற எந்த அஸ்திரமானது தவத்தினால் ருத்திரரை வந்தடைந்ததோ அம்ருத்தத்திலிருந்து உண்டான அந்த ரௌத்ராஸ்திரமானது (ப்ரயோக) மந்திரத்துடனும் திருப்பியழைக்குமுறையுடனும் ப்ராயச்சித்த மந்திரத்துடனும் ஸவ்யஸாசியினால் அடையப்பட்டது. யுதிஷ்டிர! குருநந்தன! வஜ்ரத்தையும் தண்டம் முதலிய வேறுஅஸ்திரங்களையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் அளவுகடந்தவிக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் யமனிடத்தினின்றும் குபேரனிடத்தினின்றும் வருணனிடத்தினின்றும் இந்திரனிடத்தினின்றும் கற்றுக்கொண்டான். விஸ்வாவஸுவின் குமாரனிடமிருந்து கானத்தையும் நர்த்தனத்தையும் ஸாமகானத்தையும் நான்குவித வாத்தியங்களையும் முறை தவறாமல விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான். மனைதைர்யமுள்ளவனும் குந்தீ புத்ரனும் உன்னுடைய தம்பிக்குத் தம்பியுமான பீபத்ஸுவானவன் இவ்வண்ணம் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்து காந்தர்வவேதத்தையும் (கற்று) ஸுகமாக வஸிக்கிறான். யுதிஷ்டிர! எதற்காகத் தேவராஜன் எனனைநோக்கி இந்த வசனத்தைச் சொன்னானே அதனையும் உனக்குச்சொல்லுவேன். என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்.

இந்திரன், 'பிராம்மணோத்தமரே! தேவரீர் மானிட உலகத்துக்கும் போவீர். இதில் ஐயமில்லை. அங்கே யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய தம்பியான அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்தவனாகித தேவர்களால் செய்யமுடியாத பெரிதான தேவகார்யத்தைச் செய்து விரைவில வருவான். நீ ப்ராதாக்களோடு கூட உன்னுடைய தவத்துடன் சேர்பபாயாக. தவத்தைவிடச் சிறந்தது இல்லையன்றே? தவத்தினால (மனிதன்) மகிமையை அடைகிறான. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! நானும் கர்ணனை ஸத்யம் தவறாதவனும் மிக்க உத்ஸாகமுள்ளவனும் மிக்க வீர்யமுடையவனும் மிக்க பலமுள்ளவனும் மகா யுத்தங்களில் நிகரற்றவனும் மகா யுத்தங்களில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் பெரிய வில்லைத் தரித்தவனும் வீரனும் பெரிய அஸ்திரங்களையுடையவனும் மிக்க அழகுள்ளவனும் மஹர்ஷிவாருடைய குமாரரான ஸுப்ரமண்யருக்கு ஒப்பானவனும் ஸூர்யனுடைய புதல்வனும் ப்ரபுவுமானவனென்று உள்ளபடி அறிவேன். அப்படியே அர்ஜுனனையும் உன்னதமான தோள்களுள்ளவனும் பிறப்பிலமைந்த மிக்க ஆண்மையுள்ளவனுமாயிருப்

பவனென்றும் உள்ளபடி அறிவேன். அந்தக் கர்ணன் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடைய பதினாறில் ஓர் அம்சத்துக்கும் ஈடாகான். பகை வரை அடக்குகிறவனே! கர்ணன் காரணமாக எந்தப்பயம் உன்னுடைய மனத்தில் நிலைபெற்றிருகிறதோ அந்தப்பயததையும் ஸவ்ய ஸாசியானவன் வருதவுடனே (கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங்களைப் பறிப்பதால்) போக்குவேன. வீரனே! இந்தத் தீர்த்தயாத்திரையைக் குறிதது நீ அறியக் கருதுவதை உனக்கு அந்த லோமசமஹரிஷியானவா ஸந்தேஹமினறிக கூறுவார். பாரத! தவததுடன் கூடினதாகத் தீர்ததங்களிலுள்ள பலனை இநத ப்ரம்மரிஷியானவர் உனக்குச் சொல்வா. அது வேறுவிதமாக எண்ணத்தக்கதன்று' என்று என வசனததால சொலவீராக' என்று சொன்னன்.

தொண்ணூருவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் தம்முடன் சேர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டுமென்று அர்ஜுனன் சொல்லியதை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் லோமசருடைய கட்டளையினல் அதிக பரிஜனங்களை விட்டதும்.)

யுதிஷ்டிர! தனஞ்சயன் சொல்லியதையும கேடபாயாக. 'தபோதனரே! என் பிராதாவான யுதிஷ்டிரரைத தர்மததிலமைந்த புதியுடன் சேர்ப்பீராக. நீரோ உததம தர்மஙகளையும் தவங்களையும் அறிந்திருக்கிறீர். ஸ்ரீமான்களான மன்னர்களுடைய ஸநாதன தர்மததையும் அறிகிறீர். அப்படிப்பட்ட தேவரீர் மனிதனுக்கு எது பரமபாவனமோ அதை அறிகிறீர். தேவரீர் அந்தத் தீர்தத புணயத்துடன் பாண்டவர்களைச் சேர்ப்பீராக. அந்த அரசர் எவ்வாறு தீர்ததங்களைக்குறித்து யாத்திரை செய்வரோ, பசுக்களை எவ்வாறு தானம் செய்வரோ அவ்வாறு எல்லாவிதததாலும் செய்யக் கடவீர்' என்று என்னை அர்ஜுனன் சொன்னன். 'இவர் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராகி எல்லாத்தீர்த்தங்களையுங் குறிதது யாதிரை செய்யவேண்டும். நுழைய முடியாத மேடுபள்ளமான காடுகளில் ராக்ஷஸர்களிடதிலிருந்து காப்பாற்றப்படவேண்டும். பிராம்மணரைத்

தமரே! ததீசர் தேவேந்திரனைக் காத்ததுபோலவும் அங்கிரஸ்மகரிஷி ஸூர்யனைக் காத்ததுபோலவும் குந்தீபுததிரர்களை ராக்ஷஸர்களிடதிலிருந்து பாதுகாப்பீராக. ராக்ஷஸர்கள் அனேகர்கள் இருக்கிறார்களன்றே? மலைக்கு ஒப்பான உருவங்களுள்ள ராக்ஷஸர்கள் உம்மால் காக்கப்பட்ட குந்தீபுத்ரர்களின் பக்கதிதில் திரும்பமாட்டார்கள்' என்றான். அப்படிப்பட்ட நான் இந்திரனுடைய வசனதிதினாலும் அர்ஜுனனுடைய தோண்டுதலாலும் பயங்களினின்று உன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு உன்னுடன்கூட ஸஞ்சரிப்பேன். குருநந்தன! என்னால் முந்திதீர்த்தங்கள் இரண்டுமுறை பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத தீர்த்தங்களையே உன்னுடன்கூட இதோ மூன்றுவது முறை பார்க்கப்போகிறேன். யுதிஷ்டிர! மஹாராஜனே! புண்யம்செய்தவர்களான மனுமுதலிய ராஜ ரிஷிகளாலும் (நரக) பயத்தைப் போக்குகிற இந்தத தீர்தயாதிரையானது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கௌரவ்ய! உள்ளும்புறமும் ஸ்நானம்செய்யாதவனும் மனததை அடக்காதவனும் (வேத) வித்தை இல்லாதவனும் பாவத்தைச் செய்பவனும் வக்ரபுத்தியுள்ளவனுமான மனிதன் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம செய்யமாட்டான். நீயோ எப்பொழுதும் தர்மததில் புதியுடையவன்; தர்மங்களை அறிந்தவன்; சொல்தவறாதவன். மீண்டுமே எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாவாய். கௌந்தேய! பாண்டவ! பகீரதராஜனும் கயன்முதலிய அரசாகளும் யயாதியும் இருந்ததுபோலவே நீயும் இருக்கிறாய்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'மஹரிஷியே! ஸந்தோஷத்தினால் இந்த வாக்கியத்திற்கு ஓரிடத்திலும் உத்தரததை நன்றாகக் காணவில்லை. தேவராஜன் என்னை நினைக்கிறானென்பதைக் காட்டிலும் மேலானது எது இருக்கிறது? எவனுக்குத் தேவரீரோடு சேர்க்கையோ, எவனுக்குத தனஞ்சயன் பிராதாவோ, எவனை இந்திரன் நினைகிறானோ அவனைவிட மேலானவன் யார்? தீர்த்தங்களுக்குச் செல்வதைக்குறித்துப் பகவானை இந்திரன் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிற இந்த நிச்சயமானது தெளம்யருடைய வசனத்தினால் முந்தியே என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணரே! ஆதலால், தீர்த்தங்களைத் தரிசனம் செய்வதற்காக எப்பொழுது தேவரீர் செல்ல விரும்புகிறீரோ, அப்பொழுதே தீர்தயாத்திங்களை உதேசித்து நான் புறப்படுவேன்; இது எனதுடைய சிறந்த நிச்சயம்' என்று சொன்னார். லோமசர், தீர்த்தயாத்திரையில் மனம்வைததவரான பாண்டவரைப்பார்த்து, 'மகாராஜனே! நீ சொற்ப பரிவாரங்களுள்ளவனாக

வேண்டும். லகுபரிவாரமுள்ளவனுனல் நீ உன்னிஷ்டப்படி செல்வாய்' என்று சொன்னர். யுதிஷ்டிரர், 'எந்தப்ராம்மணர்களும் ஸன்யாஸிகளும் பிக்ஷை எடுத்துப் புஜிக்கிறர்களோ அவர்கள் திருமபக்கடவர். எவர்கள பசி தாஹம வழிநடையினுலுண்டாகிற ச்ரமம் ஆயாஸம் குளிர்ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும துன்பம் பொறுக்கமாட்டார்களோ, எநதப்ராம்மணர்கள் ம்ருஷ்டான்னபோஜனம செய்பவர்களோ அவாகளனைவரும திருமபகக்கடவர். எவர்கள் பக்குவமான அன்னஙகளையும், நக்கிச் சாப்பிடதகக்வைகளையும், பருகத்தக்கவைகளையும், மாம்ஸங்களையும் [1] பலவகையாகபபகுவம் செய்பவர்களோ, எவர்கள் சமையற்காரர்களைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறர்களோ அவர்களனைவரும திருமபக்கடவர். என்ஜல பட்டணதது ஜனங்களான எவர்கள் வேலைக்காரர்முதலியோராலும் மானியமுதலியவற்றாலும் பகுததுக்கொடுக்கப்பட்டு ராஜபக்தியை முன்னிட்டுகொணடு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறர்களோ அவர்களும் திருதராஷ்டிர மகாராஜரை அடையக்கடவர். அவர் யாருக்கு எது உசிதமான சம்பளமோ அதைக் காலம்தவறாமல் கொடுப்பார். மனிதர்களுகக்கதி பதியான அந்தத் திருதராஷடிரர் தக்க ஜீவனதததைக் கொடாமல் போனுல் நம்முடைய பிரியத்திற்காகவும ஹிதத்திற்காகவும் பாஞ்சால ராஜன் உங்களுக்கு ஜீவனத்தைக் கொடுப்பான்' என்று சொன்னர். பிறகு, திருதராஷ்டிரனிடததில் பாரம் வைக்கப்பட்டவுடன், பட்டணத்துஜனங்களும் பிராம்மணர்களும் முக்கியமான யதிகளும் பெரும்பாலும் ஹஸ்தினுபட்டணததைக்குறித்துச் சென்றார்கள். அம்பிகாபுதிரனான அரசன் அவர்களனைவரையும் தர்மராஜரிடத்திலுள்ள அன்பினுல் விதிப்படி வரவேறறான ; தனஙகளாலும் நன்கு திருப்தியடையச்செய்தான். பிறகு, குந்திபுத்திரரான அரசர் ஸ்வல்ப ப்ராம்மணர்களுடனும் லோமசருடனும் மிக்க ப்ரீதியுள்ளவராக மூன்றுநாள் காம்யகவனத்தில் வஸிததார்.

---

1 வேறு பாடம் கொண்டு, 'நன்றாயிருக்கின்றன, நன்றாயில்லையென்று வேறுபாடு கூறுபவர்கள்' என்பது பழைய வுரை.

தொண்ணூற்றேராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் லோமசர் முதலியவர்களோடு தீர்த்தயாத்ரைக்குப் புறப்பட்டதும், வழியில் பிராம்மணர்பலர் உடன் வருவதாகச்சொல்ல, அவர் அழைத்துச் செல்ல ஸம்மதித்ததும்.)

அரசரே ! பிறகு, வனத்தில் வஸிக்கிற பிராம்மணர்கள், அப்பொழுது, புறப்பட்டுச செல்லுகிற குந்தீபுதரிரை அடைந்து இந்த வசனததை உரைக்கலானர்கள். 'வேந்தரே ! பிராதாக்களோடும் தேவரிஷிபும் மஹாத்மாவுமான லோமசரோடும்சேர்ந்து புண்யதீர்த்தங்களை அடைகிறவராயிருக்கிறீர். மகாராஜரே ! பாண்டவரே ! எங்களையும் அழைததுச செல்லக்கடவீர். குருவம்சதரிலுதித்தவரே ! உம்முடைய உதவி இல்லாவிடில் அந்தத தீர்த்தங்கள் எங்களால் அடைய முடியாதவைகளன்றே ? மனிதர்களுக்குத தலைவரே ! துஷ்டமிருகங்களால் அடையப்பட்டவைகளும அடைதறகரியவைகளும் மேடு பள்ளங்களிலிருப்பவைகளுமான தீர்ததங்கள் அல்பமனிதர்களால் அடைய முடியாதவைகள். உம்முடைய பிராதாக்கள் சூரர்கள் ; எப்பொழுதும் விற்பிடித்தவர்களுள் சிறந்தவர்கள் ; நாங்களும், சூரர்களான உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களாக வருகிறோம். பூமிபாலரே ! ப்ரஜைகளுக்கு அதிபரே ! உம்முடைய அருளாலன்றே நாங்கள் தீர்த்தங்களையும் வனங்களையும அடைவதன் பலனைச் சுகமாக அடைவோம். அரசரே ! உம்முடையவீர்யத்தால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சுததர்களும் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தவர்களும் தீர்தத [1] ஸுதர்சனதரினல் பாவததை உதறினவர்களும் ஆகக்கடவோம். பாரதரே ! அரசரே ! நீரும், தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்து, அரசனை காத்தவீர்யனும், அஷ்டகனென்கிற ராஜரிஷியும், ரோமபாதனும், வீரனும் உலகமுழுதுமுடையவனுமான பரதனும் அடைந்தவையும் அடைதற்கரியவையுமான உலகங்களை நிச்சயமாக அடைவீர். பூமியைக்காப்பவரே ! நாங்கள், உம்முடன்கூடச் சூரர்களான உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பிரபாஸமுதலியதீர்த்தங்களையும் மஹேந்

---

1 'ஸம்ஸ்பாசனம' என்பது வேறு பாடம். அதற்கு, 'ஸ்நானம் செய்தல்' என்பது பொருள்.

திரமுதலிய மலைகளையும் கங்கைமுதலிய நதிகளையும் பிலக்ஷமுதலிய மாஙகளையும (மற்றுமுள்ள) தீர்த்தஙகளையும் ஆயதனஙகளையும் பார்க்க விரும்புகிறோம. ஜனதிபதே! உமக்கு பராம்மணாகளிடதில அனபு சிறிதிருக்குமாகில் எங்களுடைய வசனததை விரைவாகச செயவீராக. அதனல், நன்மையை அடைவீர். மிக்க பாகுபலமுளள வரே! தீரத்தங்கள எப்பொழுதும் தவததுககு இடையூறு செய்கிற ராக்ஷஸர்களால வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவா? அவாகளிட மிருந்து எஙகளைக் காக்கக்கடவீர. நராதிபதே! தெளம்யராலும புதிமானன நாரதராலும எநதத நீரததஙகள் சொலலபபட்டனவோ, மிக்கதவமுள்ள தேவரிஷியான லோமசர எவைகளைச் சொன்னரோ அந்த எலலாததீர்ததஙகளையும குறிதது நீர லோமசரால் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பாவததை உதறினவராகி எஙகளுடன விதிப்படி யாததிரை செய்வீராக' என்றனர்.

அவர்களால பூஜிகக்பட்டவரும் பாண்டவர்களுள சிறந்தவருமான அந்ததத்தர்மராஜா ஸந்தோஷததால கணணீரால நனைக்கபபட்டவராகவும் வீரர்களான பீமஸேனன முதலிய ஸஹோதரர்களால சூழப்பட்டவராகவும, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அநத எலலா ரிஷிகளையும் பார்ததுக் கூறினர். பிறகு, இந்திரியங்களை அடக்கி அநதப் பாண்டவஸ்ரேஷ்டர், பிராதாக்களுடனும் குற்றமற்ற அங்கஙகளுள்ள த்ரௌபதியுடனும், லோமசரையும் புரோகிதரான தௌம்யரையும் விடைகேட்டுககொண்டு செல்ல மனம்வைததார். பிறகு, புத்திமான்களான மகாபாக்கியசாலியான வயாஸரும் அப்படியே பர்வதரும் நாரதரும் காம்யகததில் பாண்டவரைப பார்பபதற்காக வந்தார்கள். யுதிஷ்டிரராஜர் அவாகளுககு விதிப்படி பூஜைசெய்தார். பூஜிக்கப்பட்ட மிக்க பாக்கியசாலிகளான அவர்கள், பிறகு, யுதிஷ்டிரரைப்பார்ததது, 'யுதிஷ்டிர! இரட்டையரே! பீம! நீங்கள் மனததினுல் உள்ளும்புறமும் ஒததவராகக் கடவீர். மனத்தினுல் சுத்தி செய்துகொண்டு சுத்தர்களாகித் தீர்ததங்களை அடையக்கடவீர். பிராம்மணர்கள் சரீரநியமததை மானுஷ விரதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் மனத்தினுல் சுத்தமான புத்தியைத தெய்வ விரதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். நராதிபனே! மனம் தோஷமற்றிருப்பதே சுததிககுப் போதுமானது. மிதரபாவனையுளள புத்தியை அடைந்து சுத்தர்களாகத் தீர்ததங்களை அடையுங்கள். அபபடிசசெல்லும் நீங்கள், அந்தக்காரணங்களாலும் சரீர நியமங்களாலும் சுததர்களாகித் தெய்வ விரதத்தைக் கைகொண்டு சாஸ்தி

ரங்களில் சொல்லப்பட்டபடி பலனை அடையக்கடவீர்' எனறு சொன்னார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! வீரர்களான அந்த எலலாப பாண்டவர்களும திரௌபதியுடன கூட, 'அப்படியே' என்று பரதிஜ்ஞை செய்து தேவரிஷிகளாலும் மனுஷ்ய ரிஷிகளாலும் மங்கலவாழ்த்துக கூறபபெற்று லோமசா தவைபாயனர் தேவரிஷியான நாரதர் பர்வதர் ஆகிய இவர்களுடைய அடிகளை வணங்கித தௌம்யரோடும அபபடியே வனவாலிகளான அவர்களோடும் மார்கழிமாதம சென்ற பிறகு, பஷ்ய மாதத்தில புறப்பட்டார்கள். ஜனமேஜயரே! வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், தடிகளை எடுத்துகொண்டு, மரவுரியும் மானதோலும் சடையும் தரிதத்தும் பிளக்கமுடியாத கவசங்கள் பூண்டும் அந்த இடத்தினின்று தீர்த்தங்களைக் குறித்துச் சென்றார்கள். இந்திரஸேனன் முதலிய வேலைக்காரர்களோடும் பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட ரதங்களோடும் அப்படியே மடைப்பள்ளியிற் சூழ்ந்துள்ள மற்றப் பரிசாரகர்களோடும் கூடினவர்களாகவும் ஆயுதங்களுள்ளவர்களாகவும் கத்திகட்டினவர்களாகவும் அம்புத்தூணிகளும அமபுகளும் முள்ளவர்களாகவும் கிழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(லோமசர் தர்மமும் அதர்மமும் முறையே செல்வத்துக்கும் வறுமைக்கும் காரணமென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், 'தேவரிஷிகளுள் மிகசிறந்தவரே! என்னைக் குணமில்லாதவனென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆயினும், வேறோர் அரசன் பட்டிராத அப்படிப்பட்ட துக்கத்தால் மிக எரிக்கப்பட்டவனாக இருகிறேன். லோமசரே! பகைவர்களைக் குணங்களில்லாதவர்களாகவும் தர்மங்களை அடையாதவர்களாகவும் நினைக்கிறேன். யாதுகாரணத்தால் அவர்கள் இவ்வுலகதத்தில் மிகவும் செழிக்கிறார்கள்?' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானார்.

'அரசனே! குந்தீபுத்திர! அதர்மதத்தில் ருசியுள்ள ஜனங்கள் அதர்மத்தினால் விருத்தியடைவார்களென்னும் இந்த விஷயத்தில்

உன்னால் எவ்விதத்தாலும் மனவருத்தம் அடையத்தக்கதன்று. மனிதன் அதர்மத்தினால் விருத்தியடைகிறான்; அதனால், மங்களங்களைக் காணகிறான்; அதனால், பகைவாகளை ஜயிக்கிறான்; பிறகு, அடியோடு அழிந்துவிடுகிறான். அரசர்களுள மிகச்சிறந்தவனே! எங்கே அரசர்கள் தர்மத்தினால் விருத்தியடைகினறார்களோ, எல்லாப்பகைவாகளையும அழிககிறாகளோ, அங்கே அவாகளுடைய ராஜ்யமானது விருத்தியடைகிறது. வேந்தே! தைதயாகளும தானவர்களும், அதர்மத்தினால வளாந்ததும மறுபடியும் அழிவை அடைந்ததும் எனனால் பார்ககபபட்டிருகினறன. பிரபுவே! என்னால் முன்பு தேவயுகத்தில் எலலாம பார்ககப்படடன. தேவர்கள தர்மத்தை விரும்பினாகள. அஸுரர்கள் தர்மத்தை விடடார்கள். பாரத! தேவர்கள் தீர்த்தங்களை அடைந்தார்கள். அஸுரர்கள அவைகளை அடையவிலலை. அதர்மத்தால் உணடுபண்ணப்படட கொழுபபானது அந்த அஸுராகளை மூந்தியே அடைந்துவிட்டது. கொழுப்பினால் அகங்காரமானது உண்டாயிறறு. அகங்காரத்தால் கோபம் உண்டாயிற்று. கோபத்தினால (அகார்யங்களில) வெடகமில்லாமை உண்டாயிற்று. அதனால, நிந்தை என்கிற தோஷத்தில் பயமின்மை உண்டாயிற்று. அதனால், அவர்களுடைய நடை கெடடுவிடடது. பிறகு, நிந்தைவருமென்ற பயமில்லாதவர்களும செல்வத்தை இழந்தவர்களும் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் பயனற்ற விரதமுள்ளவர்களுமான அந்த அஸுரர்களைப் பொறுமையும், லக்ஷ்மியும், ஸ்வதர்மமும், சிக்கிரத்தில் விட்டுவிட்டன. அரசனே! லக்ஷ்மியோ தேவர்களை அடைந்தாள். அலக்ஷ்மியானவள் அஸுரர்களை அடைந்தாள். பிறகு, அலக்ஷ்மியினாலே நன்கு அடையப்பட்டவர்களும் கொழுப்பினால் கெடுக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களுமான அந்தத் தைதயர்களையும் தானவர்களையும் கலியும் அடைந்தான். குந்தீ புதிர! அலக்ஷ்மியினால் நன்கு அடையப்பட்டவர்களும, கலியினால் கெடுக்கப்படடவர்களும், கொழுப்புமேலிட்டவர்களும், நற்செய்கைகளால் விடுபட்டவர்களும், புத்தியில்லாதவர்களும், அகங்காரம் மேலிட்டவர்களுமான அவர்களை விரைவில் விநாசம் வந்தடைந்தது. வேந்தே! அப்படி கீர்த்தி இழந்தவர்களும், அதர்மத்தில் ருசியுள்ளவர்களும், அலக்ஷ்மியினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களுமான தைதயர்கள் முழுமையும் நாசமடைந்தார்கள். தர்மத்தை இயற்கையாகக்கொணட தேவர்களோ கடல்களையும், ஆறுகளையும், குளங்களையும், புண்யமான ஆயதனங்களையும் குறித்துச் சென்றார்கள். பாண்டவ! தவங்களாலும், யாகங்களா

லும, தானங்களாலும், ஆசீர்வாதங்களாலும, தேவர்கள் எல்லாப பாவங்களையும் தொலைத்தார்கள; மேன்மையும பெற்றார்கள். இவ வண்ணம தேவர்கள உளளும் புறமும் ஒத்திருத்தலமுதலிய நியம முள்ளவர்களாகவும் தேவாகள் முதலியவர்களாலும் தடை உண்டு பண்ணப்படாதவாகளாகவும தீர்த்தங்களை அடைந்தார்கள். அதனல், உத்தமமான ஸமபத்தை அடைந்தார்கள். ராஜேந்திரனே! அப் படியே, நீயும இளையஸகோதரர்களோடு தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து அந்தலக்ஷ்மியை மீண்டும் அடைவாய். இது சாஸ்வதமான வழி. மஹாராஜனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ந்ருகன் என்கிற அரச னும், உசீநரதேசாதிபதியான சிபியும், பகீரதனும், வஸுமநஸும், கயனும, பூரூவும், புரூரவஸும, தவத்தைச செய்கின்றவர்களாகியும, தினந்தோறும புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்வதனலும் தீர்த் தங்களைக்குறித்துச செல்வதனலும் மகாத்மாக்களினுடைய தாச னத்தினலும பரிசுத்தர்களாகியும், எப்படி புகழையும் புண்ணியத்தை யும தனங்களையும அடைந்தார்களோ அப்படியே நீயும் மிகப்பெரிய செல்வத்தை [1] அடைவாய். புத்திரர்களுடனும் ஜனங்களுடனும பந்துக்களுடனும கூடின இக்ஷ்வாகுவும் முசுகுந்தனும் மாந்தாதாவும் மருத்தராஜனும் தேவரிஷிகளும தபோபலத்தினல் எவ்வாறு புண் ணியமான கீர்த்தியைப் பெற்றார்களோ அவ்வாறே நீயும் எல்லாவற் றையும் அடைவாய். அதாமத்தினலும் அஞ்ஞானத்தினலும வசப் படுத்தப்பட்ட துராத்மாக்களான புத்திரர்களோ, அஸுரர்கள்போல விரை வில நாசமடைவார்கள்; இதில் ஐயமில்லை' என்றார்.

தொண்ணூற்றுமூன்றுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் அடைவில் ப்ரம்மஸ்ரஸை அடைந் ததும், அங்கே சமடர் கயனுடைய யாகத்தை அவர்களுக் குச் சொல்லியதும்.)

பூமியைப் பாதுகாக்கிறவரே! வீரர்களான அந்தப் பாண்ட வர்கள், அவ்வண்ணம ஒன்றுசேர்ந்து அங்காங்கு வஸித்துக்கொண்டு அடைவில் நைமிசாரண்யத்தை வந்தடைந்தார்கள். அரசரே! பாரதரே!

---

1 வேறுபாடம்.

பிறகு, பாண்டவர்கள் புண்யமான கோமதீநதியின் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்து பசுக்களையும்தனதான்யங்களையும் கொடுத்தார்கள். பாரதரே! பூமியைப் பாதுகாப்பவரே! குருவம்சத்தவர்களான அனைவரும் அந்தக் கோமதியில தேவர்களையும பிதருக்களையும் பிராம்மணர்களையும் மறுபடியும் மறுபடியும திருப்தியடையச் செய்து கன்யாதீர்த்தத்திலும அச்வதீர்த்தத்திலும் கோதீர்த்தத்திலும காலகோடியிலும விஷபரஸ்தமென்கிற மலையிலும் வஸித்துப் பாகுதாநதியில ஸ்நானம செய்தார்கள். பூமிக்கு அதிபதியே! தேவர்களுடைய யாகபூமியான பிரயாகையில் ஸ்நானமசெய்து அங்கு வஸித்தார்கள்; உத்தமமான தவத்தையும் செய்தார்கள. சொல் தவறுதலாகளும் பாவமில்லாதவர்களும் மஹாத்மாகளுமான அவர்கள் கங்கையமுனைகளின ஸங்கமத்தில தனத்தைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள. அரசரே! பாரதரே! பிறகு, பாண்டுவின் புதல்வர்கள், பிராம்மணாகளுடன்கூடத தவசிகளால் அடையப்பட்ட பிரமமதேவருடைய யாகவேதியை அடைந்தார்கள். வீரர்களான அவர்கள் எப்பொழுதும் வனத்தில் கிடைத்தவற்றால் செய்த ஹவிஸினால பிராம்மணர்களைத் திருப்தி செய்பவர்களாகி அந்த இடத்தில் வாஸமசெய்து கொண்டு உத்தமமான தவத்தையும் செய்தார்கள். நிகரற்றகாந்தியுடையவரே! பிறகு, எந்த இடத்தில் கயசிரஸ்ஸென்கிற மலையும புண்யமானதும் [1] வாரீரத்தூறுகளை இரண்டுபக்கங்களிலுமுடையதும் அழகியதும் மணல்திட்டுக்களால் விளங்குவதுமான நதியும் இருக்கினறனவோ, எந்தவிடத்தில் திவ்யமானதும் பரிசுத்தமான சிகரங்களுள்ள பவித்ரபர்வதத்தையுடையதும் ரிஷிகளால் அடையப்பட்டதும மிகக புண்யமானதும் ஒப்பற்றதுமான பிரம்மசிரஸென்கிற அந்ததீர்த்தமும் இருக்கிறதோ, எந்த இடத்தில் அகஸ்தியபகவான் வைவஸ்வதனிடம் சென்றாரோ, தர்மங்களையறிந்தவனும் புண்யஞ்செய்தவனுமான கயனென்னும ராஜரிஷியினால் சென்று பூஜிக்கப்பட்ட அந்த மலையை அடைந்தார்கள். அரசரே! எந்த இடமானது எல்லாநதிகளுக்கும் உற்பத்திஸ்தலமோ அந்த இடத்தில் ஸனாதனனான தர்மராஜன் தானே வஸித்தான். எந்த இடத்தில் பிருகம் என்கிற வில்லைத்தாங்கியவரும பரிபூர்ணரும் சிறந்த ஜ்யோதிஸ்வரூபியும் பரமாத்மாவும் ஸநாதனரும் பிரம்மதேவர்முதலியவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரும் பக

---

1 வாரீரம் = நீரவஞ்சி, ஒருவகைக்கருமபு, அல்லது பிரமபு.

வானும் மஹாதேவருமான பரமேஶ்வரர் நிதயம் ஸாந்நிதயம்செய்கிறாரோ, அநத இடததில், நான்கு புருஷார்ததரூபமான பயனகளைக கொடுபபவரான அநதமகாதேவரை நமஸகாரமசெய்து, மோக்ஷததைவிருமபுகிறவர்களனைவருக்கும் இது ஸிததிக்ஷேதரமென்று எணணி, வீரர்களான பாண்டவர்கள் அநதஇடததில் அப்பொழுது சாதுர்மாஸய விரதஙகளால் பூஜிததார்கள. எந்த இடததில் பெரிதான அக்ஷயவடம இருக்கிறதோ, அக்ஷயமான எநதத தேவயஜன க்ஷேத்ரததில பெரிய ரிஷியஜ்ஞததினால அக்ஷயமான பலன் கிடைக்கிறதோ அந்த இடததில் [1] அவர்கள் மனவுறுதியுடன உபவாஸததைச் செய்தார்கள். அந்த இடததில தபோதனர்களான பிராம்மணாகள நூறறுக்கணக்காக வந்தாாகள். (அவர்கள்) அப்பொழுது வேதவிதிப்படி சாதுர்மாஸயயாகததைச் செய்தார்கள். அநத யாகததில ஸதஸிலிருப்பவர்களும வித்தையினாலும தவததினாலும் முதிர்ந்தவர்களும வேதங்களின் கரையைக கண்டவர்களுமான பிராம்மணாகள மஹாதமாக்களுடைய புணணியமானகதையைக கூறினார்கள். அரசரே! அந்த இடத்தில் வித்யாஸ்நானததையும் வ்ரதஸநானததையும்செய்து [2] கௌமாரவிரததைக் கைக்கொண்ட சமடர் ஆதூாததரஜஸின் குமாரனான கயனைப் பறறிச சொல்லானார்.

'பாரத! ராஜரிஷிகளுள மிகசசிந்தவனான கயன் ஆதூர்தத ரஜஸினுடைய புததிரன். அவனுடைய அந்தப் புண்ணியமான செயலகளை என்னிடததினின்றுகேள். அரசனே! எந்தக்கயனுடைய யஜ்ஞமானது இஙகே மிக்க அன்னமுள்ளதாகவும மிககதக்ஷிணையுள்ளதாகவுமிருந்ததோ, எநதயஜ்ஞததில் அன்னமலைகள் நூற்றுக்கணககாகவும் ஆயிரக்கணககாகவும, நெய்யாறுகளும் அப்படியே தயிராறுகளும பலநூறறுக்கணககாகவும், விலையுயர்ந்த வியஞ்சன ப்ரவாஹங்கள் ஆயிரக்கணக்காகவும், நாள்தோறும், யாசிக்கிறவர்களுக்கு இவ்வண்ணம் நனகு கொடுக்கப்பட்டனவோ, மறறப் பிராமமணாகளும நன்கு பக்குவம்செய்யபபட்ட அன்னததைப் புஜிததார்களோ, அந்த யாகததில் தக்ஷிணைகள் கொடுக்கும் ஸமயததில் (ப்ராமமணர்களின்) வேதகோஷமானது வானுலகை அளாவியது. பாரத! வேதகோஷததால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. அரசே! பரவுகின்ற புண்யமான வேதகோஷததால் பூமி

---

1 வேறு பாடம.

2 ப்ரம்மசாய வரதம என்பது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு.

யும் எல்லாதிசைகளும ஆகாயமும் அவ்வாறே அநதரிக்ஷமும் நிரம் பினவாயின. அதுவும பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. பரதர் களுள் சிறந்தவனே! குருநநதன! எந்தயஜ்ஞதில் மனிதர்கள் மஹ களகரமான அன்னபானஙகளால் திருபதியடைந்தவர்களாகவும நல்ல தேஜஸுள்ளவாகளாகவும் தேசநதோறும, 'கயனுடைய யாகதில் (புசிதத) எநதப் பிராணிகள் இப்பொழுது புசிககவிரும்பும?' அஙகே சாபபிட்ட மிச்சம் இருபதநதநது மலைகள் இருந்தன. அளவிறநத காந்தியுள்ளவனும ராஜரிஷியுமான கயன் யஜ்ஞதில் எதைச் செய் தானே அதை முந்தியிருநத ஜனஙகளும செயயவிலலை; பிநதினவர் களும செய்யா. கயனுல ஹவிஸினுல திருப்திசெய்யப்பட்ட தேவர்கள மற்றவர்களால கொடுககப்பட்டவைகளை மறுபடியும் வாஙகிக்கொளவதறகு எவ்வாறு சகதியுள்ளவர்களாவாகள்? உல கததில எப்படி மணல்களும் ஆகாயதில் நக்ஷதிரஙகளும் பொழி கிற மேகதினுடைய நீர்த்தாரைகளும் ஒருவராலும் எணணமுடி யாதவைகளோ அப்படியே கயனுடைய யஜ்ஞதில தக்ஷிணைகள் எணணமுடியாமலிருநதன' என்னும (பொருளுளள) காதைகளைப் பாடுகிறார்களோ இப்படிப்பட்ட அந்தக் கயராஜனுடைய மிகபபல யாகங்கள் இந்தப்பிரமமசிரஸின் ஸமீபதில் நடந்தேறின' என்று கூறினர்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்கு அகஸ்தியருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி வாதாபி இல்வலன் ஆகிய இவர்களின் வரலாற்றை யும் லோபாமுத்திரையினுடைய உத்பத்தியையும் சொல்லியது.)

பிறகு, (தீர்த்த யாதநிரைக்காகப்) புறப்பட்டவரும் மிக்க தக்ஷிணை கொடுப்பவரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், அகஸ்திய ருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து, தர்ஜயை (என்கிற வாதாபியி னுடைய மணிமதிநகரி) யில் வஸிதார். பேசுகிறவர்களுள் சிறந் தவரான அரசர், அந்த இடதிலேயே லோமசரைப்பார்த்து, 'இந்த இடதில் அகஸ்தியரால் வாதாபி எதற்காக நாசம்செய்யப் பட்டான்? மனிதர்களுக்கு முடிவைச் செய்துகொண்டிருந்த

அந்த அஸுரன் என்னபெருமை உள்ளவனாக இருந்தான்? மகாத்மாவான அகஸ்தியருக்கு எதற்காகக் கோபம் மூட்டப்பட்டது?' என்று வினவினர்.

லோமசர், 'கௌரவநந்தன! முற்காலத்தில் மணிமதி என்கிற பட்டணத்தில் இல்வலனென்கிற ஓர் அஸுரன் இருந்தான. அவனுக்கு வாதாபி எனகிற தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அந்த அஸுரன், தவத்துடனிருக்கும் ஒரு ப்ராம்மணனைப பார்த்து, 'பகவானை (நீர்) எனக்கு இந்திரனபோன்ற ஒரு பிள்ளையைக கொடுக்க வேண்டும' என்று சொன்னன். அந்தப பிராம்மணன் அவனுக்கு இந்திரனுக்கு நிகரான புத்திரனைக் கொடுக்கவில்லை. பிறகு, அந்த அஸுரன அந்தபபிராம்மணன்விஷயத்தில மிகவும் கோபமகொண்டான். ராஜேந்திரனே! அதுமுதல் இலவலன் என்கிற அஸுரன பிராம்மணாகளைக் கொல்பவனாகிவிட்டான. பிறகு, கோபமுள்ளவனும் மாயாவியுமான அவன தம்பியை ஆடாகச்செய்தான். நினைத்த உருவங்களை எடுக்கும வாதாபியானவன் ஒரு நொடியில் ஆட்டின் உருவமுள்ளவனானன். (இலவலன்) அதனைப பக்குவம் செய்து போஜனம் செய்வித்தபப் பிறகு பிராம்மணனைக கொலை விருமபினன. அந்த இல்வலன் யமலோகத்தை அடைந்த எவனை வாக்கினால அழைக்கிறானே அவன் மீண்டும் தேகத்தை எடுத்துக் கொண்டு உயிருள்ளவனாக நேரில் காணப்பட்டான். பிறகு, வாதாபி என்கிற அஸுரனை ஆடாகச் செய்து ரனகு சமைத்து அதனைப பிராம்மணனைப் புஜிப்பித்து மறுபடியுமே அழைத்தான. அரசனே! ஜனமேஜய! இல்வலனுல் உரத்த குரலால சொல்லப்பட்ட அந்தசசொல்லைக்கேட்டு மாயை மிகுந்தவனும் பலசாலியும் பிராம்மணருக்குப் பகைவனும் பெரிய அஸுரனுமான அந்த வாதாபி அந்தப் பிராம்மணனுடைய விலாவை விரைவில் பிளந்து கொண்டுமம உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டும் வெளிப்பட்டான். வேந்தே! கெட்டபுத்தியுடைய அந்த இலவலன் என்கிற அஸுரன் இவ்வண்ணம் மறுபடியும் மறுபடியும் பிராம்மணர்களைப் புஜிப்பித்துக் கொன்றுவந்தான். இந்த ஸமயத்திலேயே அகஸ்தியபகவானும தம பிதருக்கள் ஒருபள்ளத்தில் தலைகீழாகத தொங்குவதைக் கண்டார். அவர், தொங்குகிற அந்தப் பிதருக்களைப் பார்த்து, 'பகவான்களான நீங்கள் எதில் விருப்பமுள்ளவர்கள்? இந்தப்பள்ளத்தில் நீங்கள் தலைகீழாக எதற்காகத்தொங்குகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். பிரம்மவாதிகளான அவர்கள்,

'ஸந்தானத்தின்பொருட்டு' என்று மறுமொழி கூறினார்கள். அவர்கள், 'நாங்கள் உன்னுடைய சொந்தப் பிதருக்கள். இந்தப் பள்ளததை அடைந்து ஸநததியை எதிர்பாரததுககொண்டு தொங்குகிறோம். அகஸதிய! எங்களுககாக உததமமான பிள்ளையை நீ உண்டு பண்ணுவாயாகில் எஙகளுக்கு இந்த நரகததினின்று மோக்ஷம் உணடாகும். புததிரனே! நீயும நறகதியை அடைவாய்' என்று அவருக்குச் சொன்னாகள. தேஜஸுள்ளவரும் ஸதயத்திலும் தர்மததிலும் நிலைபெற்றிருப்பவருமான அவா, அவர்களைப் பார்த்து, 'பிதருக்களே! (உஙகளுடைய) விருபபததைச செய்வேன். உங்களுடைய மனததிலுள்ள நோய் நீஙகுக' என்று சொன்னார். பிறகு, பகவானான முனிவர் ஸநததியின் தொடர்சசியைபபற்றி ஆலோசித்துப பிள்ளையை அடையும விஷயததில தமககுத் தகுதியுள்ள மாதைக் காணவில்லை. அவா ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஒவ்வோர் அங்கம் சிறந்திருபபதை நன்கறிந்து அந்த அஙகங்களுககுச் சமமான அங்கஙகளுடன் ஒபபுயர்வற்ற ஒரு ஸதிரீயை [1] உண்டுபண்ணினார். பெருநதவமுள்ள அநத முனிவா தமக்காக உணடுபண்ணப்பட்ட அந்தப்பெணணைப் புததிரனை விரும்புகிறவனும் வாடுகிறவனுமான விதர்ப்பதேசத்தரசனுக்குப் (பிறக்கும்படி) கொடுததார். மிக்க பாக்யசாலியான அவள் மிக்க ஒளி பொருநதிய மின்னல்போல அங்கே பிறந்தாள்; சரீரததால் விளங்குகின்றவளாகவும் மங்களகரமான முகமுளளவளாகவும் வளர்ந்தாள். பாரத! விதர்ப்பராஜன், பிறந்த மாத்திரததில அந்தப்பெண்ணைக்கண்டு மிக்க மகிழச்சியுடன் பிராம்மணர்களுக்குத் தெரிவிததான். பூமிக்கு அதிபதியே! எல்லாப் பிராம்மணர்களும் அந்தப்பெணணைப புகழ்ந்தார்கள். அந்தப் பிராம்மணர்கள் அவளுக்கு [2] லோபாமுதரைஎன்று பெயரையும் இட்டார்கள். மஹாராஜனே! அநதப்பெண் உததமரூபத்தைத தரித்தவளாக ஜலத்தில் தாமரைக்கொடிபோலவும் அக்கினியினுடைய மங்களகரமான ஜ்வாலைபோலவும் சீக்கிரம் வளர்ந்தாள். ராஜேந்திரனே! யௌவனததிலிருப்பவளும கலயாணியுமான அவளை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்ட நூறுகன்னியர்களும் நூறு தாதியர்களும்

---

1 உணடாகுமபடி மனத்தால எணணினா.

2 பிராணிகளிடமுள்ள அழகிய இடை, கண முதலிய சிறந்த முதரைகளுக்கு (= லக்ஷணங்களுககு) லோபததை (= அவமதிப்பை) உணடுபணணுகிறவள்; அதாவது அழகைக் கவர்கிறவள' என்பது பழையவுரை.

அவளுக்கு வசப்பட்டவர்களாகிச சூழ்ந்திருந்தார்கள். அந்தக் கன்னியானவள் நூறு கன்னியரின நடுவில் நூறுதாதிமார்களால் சூழபபட்டு ஆகாயததில பிரகாசிக்கின்ற ரோஹிணிபோல ஒளியுளளவளாயிருந்தாள். நல்லியறகையுடனும ஆசாரததுடனும் கூடிய வளான அவளை, யௌவனப்பருவததில இருந்தம, மஹாதமாவான அநத அகஸதியருடைய பயததினால ஒரு புருஷனுவது வரிகவில்லை. ஸத்யமுள்ளவளும உருவததினால் அபஸரஸைவிட மேற்பட்டவளுமான அநதகனனியானவள் நனனடையினால பிதாவையும் அப்படியே பந்துஜனங்களையும் மகிழவித்தாள். அடபடிப்பட்ட (ஸ்வபாவததுடனும ஆசாரததுடனும) கூடிய வைதர்ப்பி யௌவனமடைநதைப பிதா பார்தது, 'யாருக்கு இந்தப் பெண்ணைக்கொடுப்பேன?' என்று மனததினால ஆலோசிததான.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதர்ப்பராஜன் ஸந்தானத்துக்காகக் கன்னியை விரும்புகிற அகஸ்தியருக்கு லோபாழத்திரையை விதிப்படி கொடுத்ததும், அகஸ்தியர் லோபாழத்திரையை விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களைவிட்டு மரவுரி முதலியவற்றை அணிவித்துத் தம் ஆச்ரமத்திற்கு அழைத்து வந்ததும், நதுகாலத்தில் அழைக்கப்பட்ட அவள் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை விரும்ப அகஸ்தியர் அவற்றைத் தேடிவரப் புறப்பட்டதும்.)

அகஸதியர், எப்பொழுது அவளை இல்லறததில் தருதியுள்ளவளெனறு நினைததாரோ அபபொழுது விதாபபதேசததரசனை அடைநது, 'அரசனே! புத்திரனை அடைவதற்காக எனக்கு விவாகம் செய்துகொள்வதில் எண்ணம இருக்கிறது. பூபாலனே! உன்னிடம் லோபாமுதரையை வரிக்கிறேன்; எனக்குக கொடு' என்று சொன்னார். முனிவரால் இவ்வணணம உரைக்கபபட்ட அந்த அரசன, ப்ரஜ்ஞையை இழந்தவனாகி, மறுப்பதற்கும் சக்தியற்றவனானன; கொடுப்பதற்கும் விரும்பவில்லை. பிறகு, அந்த

அரசன், மனைவியிடம சென்று, 'வீர்யமுள்ள இந்த மஹரிஷியான வர் கோபங்கொண்டால் சாபாகனியினால எரிததுவிடுவார்' என்று சொன்னன். அவ்வண்ணம் துக்கமடைந்தவனும மனைவியுடனிருப் பவனுமான அநத அரசனைக்கண்டு, லோபாமுததிரையானவள், அருகில சென்று, 'பூமிபாலரே! எனக்காக வருததததை அடையத் தக்கவரல்லீர. பிதாவே! என்னை அகஸதியருக்குக கொடும். என்னால் உம்மைக் காப்பாற்றிகிகொளளும' என்கிற இநத வசனததை ஸமயத் தில் சொன்னள். வேந்தே! பிறகு, அநத விதர்பபராஜன பெண்ணி னுடைய வசனததால மஹாதமாவான அகஸதியருக்கு லோபா முததிரையைச சாஸ்திரவிதியை முனனிட்டுத தானமசெய்தான். அகஸ்தியரோ, லோபாமுததிரையை மனைவியாக அடைந்து,'மிகுவிலை யுள்ளவைகளான இநத ஆடைகளையும ஆபரணங்களையும் விட்டு விடு' என்று சொன்னர். பிறகு, வாழைமரம்போனற தொடைக ளுள்ளவளும நீணட கண்களுள்ளவளுமான அவள அழகுளளவை களும விலையுயாந்தவைகளும மெலலியவைகளுமான ஆடைகளை எறிந்துவிட்டாள்; பிறகு, மரபபட்டைகளையும தோல்களையும் ஆடை யாகக்கொணடாள். நீண்ட கண்ணுள்ள அவள ரிஷியோடு ஒததவிரத மும ஒழுக்கமும் உள்ளவளானள். பிறகு, ரிஷிகளுள் மிகசிறந்த அகஸ்தியபகவான் கங்காத்வாரதகிற்குவந்து அனுகூலியான பத்தினி யுடன் கடுந்தவம்புரிந்தார். அப்பொழுது, அவள் பதியை அன்பினு லும நன்மதிப்பினாலும உபசரிததாள். பிரபுவான அகஸ்தியரும் பார்யையினிடத்தில அதிகப்ரீதியை அடைந்தார். அரசனே! பிறகு, பலநாட்கள் செல்லவே, பகவானன அகஸ்தியரிஷியானவர் தவத தினால் விளங்குகின்றவளும் (ருது) ஸ்நானமசெய்தவளுமான லோபா முததிரையைப் பார்த்தார். அவர், அவளுடைய பணிவிடையாலும் சுததியாலும் அடக்கததாலும் காந்தியாலும் ரூபத்தாலும் பிரீதி யடைந்தவராகி, அவளைச் சேர்வதற்காக அழைததார். பிறகு, அந்தப் பெண், வெட்கமுள்ளவளாகி, கரங்களைக் குவிததுக்கொண்டு, அப் பொழுது பகவானன அகஸதியரைப் பார்ததது, 'ரிஷியே! பதியான வன பாரையை அடைவது பிரஜைகளை அடைதற்காகவே என்பதில் ஐயமில்லை. உம்மையடையும் விஷயத்தில் என்னுடைய விருப்பம் எதுவோ அதனை நீர் செய்யக்கடவீர். பிராம்மணரே! பிதாவி னுடைய அரண்மனையில் உள்ள உப்பரிக்கையில் எப்படி என்னுடைய படுக்கை இருந்ததோ அப்படிப்பட்ட படுக்கையில் நீர் என்னை இந்த இடத்தில் அடையக்கடவீர். புஷ்பமாலைகளை அணிந்தவரும் ஆப

ணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான உமமைத திவ்யாபரணங களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நான் இஷ்டப்படி அடைவதற்கு விருமபு கிறேன். நான் வேறுவிதமாகக காஷாயவுடை உடுதது உம்மை அடையமாட்டேன. பிரமமரிஷியே! இப்பொழுது அணிந்துள்ளவை எவவிததாலும் அசுததமாதல் கூடாது' என்ற வசனததைக காத லுடன் கூறினள். அகஸதியர், 'அழகிய இடையுள்ளவளே! கல்யாணி! லோபாமுத்ரையே! உன தகபபனருக்கு எவ்விதமான தனஙகள் இருககின்றனவோ அவ்விதமான தனஙகள் உனக்கு மில்லை; எனக்குமில்லை' என்று சொனனர். லோபாமுதரை. 'தபோ தனரே! ஜீவலோகததிலிருககிற தனமெலலாவறறையும ஒரு கூஷண தில், தவதனால் கொணடுவருவதற்குத் தேவரீர் ஸமர்ததராக இருக்கிறீர்' என்றுசொன்னள். அகஸ்தியர், 'நீ சொல்லுகிற இது இவ்வணணமே. ஆனால், அது தவத்தைக் குறைபபதாகும. என னுடைய தவம் அழியாதபடி என்னை ஏவுவாயாக' என்று சொன்னர். லோபாமுதரை, 'தபோதனரே! என்னுடைய இந்த ருதுகால மானது சிறிதே மிகுதியுள்ளதாக இருக்கிறது. நான் வேறுவிதமாக உமமை அடைவதற்கு எவ்விதததாலும் விரும்பவில்லை. உம்முடைய தர்மததையும் எவவிதத்தாலுமம அழிபபதற்கும் நான் விரும்பவில்லை. இவ்விதமான என்னுடைய விருப்பததை நீர் நிறைவேற்றக் கடவீர்' என்று சொன்னள். அகஸ்தியர், 'ஸௌபாக்யவதியே! கல்யாணி! இந்த விருப்பமானது உன்னுடைய புத்தியினால நிச்சயிக்கப்பட் டிருந்தால் நான் (அவற்றைக்) கொண்டுவருகிறதற்குப் போகிறேன். நீ இந்த இடததிலிருந்து (என்) விருப்பபபடி நடப்பாயாக' என்று சொன்னர்.

தொண்ணூற்றுரூவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ரா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பொருளுக்காக ஸுதர்வா முதலிய மூவரை அடைந்த அகஸ்தியர் அவர்களுடையபொருள் வரவும் செலவும் ஒத்திருப்பதை அறிந்து அவர்களுடன் இல்வலனிடம் சென்றது.)

கௌரவனே! பிறகு, அந்த அகஸ்தியர் அரசர்களுள் எவனை (பொருள) மிகவனென்று அறிந்தாரோ அந்தஸுதர்வா என்கிற

அரசனைப் பொருளை யாசிப்பதற்காக அடைந்தா. அந்த அரசனை அகஸ்தியர் தன்னுட்டெல்லையில வந்ததை அறிந்து மந்திரிகளோடு (போய்) நன்கு பூஜித்து வரவேற்றான். அரசன அவருக்கு முறைப்படி அர்க்கியத்தைக கொண்டுவந்து கைகூப்பி மிகக அடகுமுள்ள வனகி வரவில விருப்பத்தை வினவினன.

அகஸ்தியர், 'பூபதியே! எனனைப் பொருளைவேண்டி வந்தவனென்று தெரிந்துகொள். பிறரைத் துன்புறுத்தாமல சகதிகுத தக்கபடி கொடுகக்கூடிய பாகத்தைக கொடு' எனறு சொனனர். பிறகு, அரசன், 'கறறறிந்தவரே! வரவு செலவுகள் ஒத்திருகினறன. ஆதலால, இந்த தனத்தில் மிசசமிருந்தால எடுத்துககொளளுங்கள்' என்று அவருககுத தெரிவித்தான். ஸமபுத்தியுளள பிராம்மணர், பிறகு, வரவு செலவுகள ஒத்திருப்பதைக்கண்டு (பொருளைப்) பெற்றுககொள்வதில் பிராணிகளுக்கு எலலாவித்தத்தாலும் துன்பம் உண்டாவதை நினைத்தார். அவர ஸ்ருதர்வாவை அழைத்துக் கொண்டு ப்ரதநஸ்வனை அடைந்தா. அவனும் அவர்களைத் தன் தேசத்தினுடைய எல்லையில் விதிப்படி வரவேற்றான். ப்ரதநஸ்வன அவ்விருவருக்கும் அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் கொடுத்து அனுமதிபெற்று, 'முனிஸ்ரேஷ்டரே! விருப்பத்தைச் சொல்லும். உம்முடைய வரவினால் தன்யனாகினேன்' என்று அவருடைய வரவில் காரணத்தை வினவினன். அகஸ்தியர், 'பூமிப! எங்களிருவரையும் தனத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக இங்கு வந்தவர்களென்று நீ அறி. பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் உன் சக்திக்குத் தக்கபடி எங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடு' என்று சொனனர். பிறகு, அரசன், 'வரவும் செலவும் ஒத்திருக்கினறன. இதை அறிந்து இந்த தனத்தில் மிச்சமிருப்பதாகத் தெரிந்தால பெற்றுககொளளுங்கள்' எனறு அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். பிறகு, ஸமபுத்தியுள்ள பிராம்மணர் வரவு செலவுகள் ஒத்திருப்பதைக் கண்டு பொருளைப் பெறுவதனால் எல்லாவித்தத்தாலும பிராணிகளுக்குத் துன்பமுண்டாவதை நினைத்தார். அதற்குப் பிறகு, அகஸ்தியரும் ஸ்ருதர்வாவும் அரசனை ப்ரதநஸ்வனும் மிக்க பொருளுள்ள புருகுத்ஸனுடைய குமாரனை த்ரஸதஸ்யுவை அடைந்தார்கள். மஹாராஜனே! பெரிய மனமுள்ள த்ரஸதஸ்யுவோ அவர்களைத் தன் தேசத்தின் எலலையிலே எதிர்சென்று கண்டு விதிப்படி வரவேற்றான். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனை (அந்த) ராஜஸ்ரேஷ்டன், முறைப்படி அர்ச்சித்து, பிறகு, எல்லோரையும் வரவின் பரயோஜனத்தை வினவினன். அகஸ்தியர், 'அரசனே!

எங்களைத் தனதத்தில் விருப்பததுடன் இங்கு வந்தவர்களாக நீ அறி. பிறரைத தூனபுறுததாமல் சக்திக்குததக்கபடி எங்களுக்குப் பொருளைக் கொடு' எனறு சொன்னர். பிறகு, அரசன், 'வரவும செலவும் ஒததிருக்கின்றன. இதை அறிநது இந்தத தனதத்தில் மிச்சமிருநதால் பெற்றுககொளளுஙகள' என்று அவர்களுக்குத தெரிவிததான. ஸமபுதத்திலுள்ள பிராம்மணர், பிறகு, வரவு செலவுகள் ஸமமாக இருப்பதைக்கண்டு (தனததை) க்ரஹிபபதனால் எல்லா விதத்தாலும் பிராணிகளுக்குத தூன்பமுண்டாவதை நினைத்தார். மகாராஜனே! பிறகு, அநத அரசர்களனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துககொண்டு அந்த மஹாமுனிவரை நோக்கி, 'பிராமமணரே! இல்வலனென்கிற இந்த அஸுரன் பூமியில் மிகக தனமுள்ளவனுக இருக்கிறன். அவனை அடைந்து நாமெல்லாரும் இப்பொழுது பொருளை யாசிப்போம' எனறு இந்த வசனததைக் கூறினர்கள். அரசனே! இல்வலனையாசிப்பதே உசிதமென்று அவர்களுக்கு அப்பொழுது தோன்றியது. பிறகு, அவர்கள் ஒனறு சேர்ந்தவர்களாக இல்வலனிடம் விரைநது சென்றர்கள்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இல்வலன் அகஸ்தியருக்கு ஆடாகச்செய்யப்பட்ட வாதாபியின் மாம்ஸத்தைப் பரிமாறியதும், இல்வலன் வாதாபியை அழைக்க அகஸ்தியர் தாம் அவனை ஜீர்ணமாக்கியதைச் சொல்லியதும், பயந்த இல்வலன் பொருள்கொடுத்தலை முன்னிட்டு அவரைக்கொல்ல எண்ணிப் பின்தொடர்ந்ததும், அவர் ஹுங்காரத்தால் இல்வலனைச் சாம்பலாக்கி லோபாமுத்ரைக்கு ஏராளமான தனத்தைக் கொடுத்து அவளிடத்தில் துணைவியான ஒரு பிள்ளையை உண்டுபண்ணியதும்.)

இல்வலனை அந்த அரசர்கள் மஹரிஷியுடன் சேர்ந்து தன் தேசதத்தின் எல்லையில வந்ததை அறிந்து மந்திரிகளுடன் கூடின வனாகி (அவர்களைப்) பூஜித்தான். குருவம்சத்திலுதித்தவனே!

பிறகு, அஸுரஸ்ரேஷ்டன், அபபொழுது நன்றுகப் பக்குவம் பண்ணப்பட்ட பிராதாவான வாதாபியினுல் அவர்களுக்கு விருந்து செய்தான். பிறகு, பெரிய அஸுரனை வாதாபி ஆடாகிப் பக்குவம பண்ணப்பட்டதைக் கண்டு எல்லா ராஜரிஷிகளும துயரமடைந்தவர்களும் பிரஜ்ஞையை இழந்தவர்களும் ஆனர்கள். பிறகு, ரிஷிகளுள மிகச் சிறந்தவரான அகஸ்தியர், அந்த ராஜரிஷிகளை பார்த்து, 'நீங்கள் துயரமடைய வேண்டாம். பெரிய அஸுரனை நான் பக்ஷிப்பேன்' என்று சொன்னர். பிறகு, மஹரிஷியானவர, அக்ராஸனத்தை அடைந்து அதில் வீற்றிருந்தார. அஸுரஸ்ரேஷ்டனை இல்வலன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு அதனை பரிமாறினன். பிறகு, அகஸ்தியரே வாதாபிமாமஸம் முழுமையையும் பக்ஷித்தார்; தாம் பக்ஷித்துக் கொணடே, 'எனக்கு உன்னுடைய அன்னத்தில மிக்க ஆசை இருக்கிறது' என்று சொன்னர். அவர் போஜனம் செய்த பிறகு, இல்வலனென்கிற அஸுரன், 'வாதாபியே! தவத்தினுல ஜயிக்கப்பட முடியாத இந்த அகஸ்தியர் உன்னை மீறுவதற்குமுன் பலத்தையும் தேஜஸையும் காண்பித்துக்கொண்டு விழித்துக்கொள' என்று அவனை அழைத்தான். பிறகு, வாதாபி அவருடைய வயிற்றைப் பிளப்பதற்கு வேகத்தைக் கைக்கொண்டான. பெருந்தவமுள்ளவரும் தேஜஸ்வியுமான கும்பமுனிவர் அதனைத் தெரிந்துகொண்டார். தவத்தினுல் உக்கிரமானவரும் பகவானுமான அந்தமுனிவர் வீர்யத்தால் கர்ஜித்தார்; தேஜஸினுல நன்றுகஜ்வலித்துக் கொண்டு, மிகுந்த பரபரப்புடன், 'வாதாபியே! உலகத்தின் க்ஷேமத்துக்காக இதோ என்னுல் ஜீர்ணமாக்கப்படுகிறாய்' என்று இவ்வண்ணம் மூன்று முறை சொல்லித தம் கைதுணியினுல் வயிற்றைத் தட்டினர். ஐயனே! பிறகு, மகாதமாவான அந்த அகஸ்தியருக்குக் கர்ஜிக்கின்ற மேகம்போலப் பெரிய சப்தத்தோடு வாயுவானது கீழ நோக்கிப் புறப்பட்டது. இல்வலன், 'வாதாபியே! வெளிக்கிளம்பு' என்று திரும்பவும் திரும்பவும் சொன்னன். அரசனே! ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரான அகஸ்தியர், அந்த இல்வலனைப் பார்த்து, உரக்கச் சிரித்து, 'எங்கிருந்து வெளிப்படுவதற்கு வல்லவனவன்? என்னுல் அந்த அஸுரன் ஜீர்ணமாக்கப்பட்டு விட்டானன்றோ?' என்று சொன்னர். இல்வலனை, பெரிய அஸுரன் ஜீர்ணமாக்கப் பட்டதைக் கண்டு துயரமடைந்தவனனன். அவன், மந்திரிகளுடன் சேர்ந்து கரங்குவித்துகொண்டு, 'எதற்காக நீங்கள் வந்தீர்கள்? உங்களுகு என்ன செய்யக்கடவேன்? சொல்லுங்கள்' என்ற சொல்லைச்

சொன்னன். பிறகு, அகஸ்தியர், அப்பொழுது இல்வலனைப் பார்த்துச சிரித்துக்கொண்டு, 'அஸுர! நீ பிரபுவாக இருக்கிறாய். நாங்கள எலலோரும் உனனைத தனங்களுக்கு உடையவனென்று அறிகிறோம். இவர்கள அதிக தனமுளளவாகளலலா. எனக்குத தனததில் ஆசை அதிகமாக இருககிறது. பிறரைத துனபுறுததாமல சகதிக்குத் தகக படி எஙகளுககுப பாகம கொடு' என்று மறுமொழி உரைததார். பிறகு, இலவலன், அந்த ரிஷியை அவமதிதது, 'நான் கொடுக்க விருமபியதை நீர் அறிகிறீராகில், பிறகு, உமக்குத தனததைக் கொடுப்பேன்' என்ற வசனததைச் சொன்னன். அகஸ்தியர், 'அஸுரனே! பெரிய அஸுரனே! இந்த அரசர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் நீ கொடுக்க விருமபினவை பதினாயிரம பசுக்களும் அவவளவே பொன்களுமாம. மகாஸுரனே! எனககு நீ கொடுகக விரும்பினவை அவற்றைவிட இரணடு மடஙகும ஸ்வர்ணமயமான ஒரு ரதமும மனோவேகமுள்ள இரணடு குதிரைகளுமாம' என்று சொன்னார். இல்வலனோ, முனிவரைப் பார்ததது, 'நீர் என்னை நோககிச சொல்லுகின்றவை அனைத்தும் இருக்கின்றன. பொன்னும் பசுக்களுமாகிய இந்தத தனமனைததையும கொடுப்பேன். என்னை நோக்கிச் சொல்லிய ஸ்வர்ணமயமான ரதததை நான் அறியேன்' என்று சொன்னன். அகஸ்தியர், 'மஹாஸுரனே! பொயயான வசனம ஒன்றுகூட என்னுல முந்திச சொல்லப்பட்டதிலலை. நன்கு ஆலோசித்தறியக் கடவாய். பொன்மயமான ரதம் இருககிறது நிச்சயம்' என்று சொன்னர். கௌந்தேய! ஆலோசிததபோது அந்த ஸ்வர்ணமயமான ரதம் இருந்தது. பிறகு, அஸுரன் அதிக மனவருததமுள்ளவனாக அதிகமான தனததைக கொடுததான. பாரத! அந்த ரதத்தில் பூட்டபபட்ட விவாஜி ஸுவாஜி என்கிற அநதக் குதிரைகள் அந்தத தனங்களுடனும அகஸ்தியருடனும கூடிய எல்லா அரசர்களையும் ஒரு நிமிஷததிற்குளளாக அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமததைக் குறிதது விரைவில் சுமந்துகொணடுவந்தன. இல்வலனோ இந்த அகஸ்தியரைப் பினதொடாந்து கொல்ல விரும்பினன். மகா தேஜஸ்வியான அகஸ்தியர் ஹுங்காரததால் மகாஸுரனைச் சாம்பலாகசசெய்தார். அபபொழுது, ராஜரிஷிகள் அகஸ்தியரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டுச் சென்றார்கள். அகஸ்தியமுனிவர் லோபாமுததிரையினால விருமபப்பட்ட எல்லாவற்றையும செய்தார். லோபாமுதரை, 'பகவானே! எனக்கு விருப்பமான அஃதனைதையும் செய்துவிட்டீர். ஒருமுறை சிறந்த பராக்கிரம

முளை குழந்தையை என்னிடத்தில உண்டுபண்ணும்' என்று சொன்னாள். அகஸ்தியர், 'கல்யாணி! மங்களகரியே! உனனுடைய சரித்திரத்தினால நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன. குழந்தை விஷயத்தில் ஓர் ஆலோசனையை உனக்குச் சொல்வேன்; அதைக் கேள. உனக்கு ஆயிரம் பிள்ளைகள் வேண்டுமா? அல்லது, ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்குச் சமமான நூறுபிள்ளைகள வேண்டுமா? அல்லது, நூறுபிள்ளைகளுக்குச் சமமான பத்துப பிள்ளைகள வேண்டுமா? அலலது ஆயிரத்தையும் வெலலக்கூடிய ஒருபிள்ளை வேண்டுமா?' எனறு வினவினார். லோபாமுத்தரை, 'தபோதனரே! ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்கு ஸமனான ஒரு புத்திரன உண்டாகட்டும். கற்றறிந்தவனும தார்மிகனுமான ஒரு புத்திரன துஷ்டாகளான பல பிள்ளைகளைக காட்டிலும சிறப்புடையவன' என்று சொன்னாள். அந்த முனிவர், 'அப்படியே ஆகட்டும' எனறு பரதிஜ்ஞை செய்து ஸ்நாதத்தையுள்ளவராகி ஸ்நாதத்தையுள்ளவளும தம்மோடு ஒத்த ஒழுக்கமுள்ளவளுமான அவளுடன தக்க சமயத்தில சேர்ந்தார்.

பிறகு, அந்த அகஸ்தியர் அந்தக கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டுக காட்டுக்கே சென்றார். அவர காட்டுகுப் போன பிறகு, காப்பமானது ஏழுவருஷம வளர்ந்தது. பாரத! ஏழாவது வருஷமும் சென்றபிறகு, அந்தக கர்ப்பம் மகிமையால விளங்கிக்கொண்டு த்ருடஸ்யு என்னும் மஹாகவியாகப பிறந்தது மிக்க தவமுள்ளவனும் தேஜஸ்வளையனும மஹானுமான அந்த ரிஷி அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துகளுடனும் கூடிய வேதங்களை ஜபித்துக்கொண்டே அந்த அகஸ்தியரிஷிக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்தான். தேஜஸ்வள அவன் பாலனாக இருந்துகொண்டே அந்தப் பிதாவினுடைய வீட்டில் ஸமித்துக்களுடைய சுமையைக கொண்டுவந்தான. அதனால், அவன் இதமவாஹன் என்கிற பெயருள்ளவனானன். அப்படி (வேதமோதலுடனும் ஸமித்துக் கொண்டுவருதலுடனும்) கூடின அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்து அந்த அகஸ்தியமுனிவர் அப்பொழுது மகிழ்ந்தார். பாரத! அவர இவ்வண்ணம் உத்தமமானகுழந்தையை உண்டுபண்ணினார். அரசே! அவருடைய பிதருக்களும விரும்பப் பட்ட உலகங்களை அடைந்தார்கள். பராஜைகளுக்கு அதிபதியே! மஹாராஜனே! அதறகுமேல, இந்த அகஸ்தியருடைய ஆச்ரமமானது புத்திமானான அந்தப் புத்ரனுடைய தேஜஸினால் உலகில் க்யாதியை அடைந்தது. வேந்தே! பிரஹ்லாதனுடைய குலத்தில் பிறந்தவனான வாதாபி இப்படி பிராம்மணர்களைக் கொல்பவனும்

துஷ்டபுதியுள்ளவனுமாயிருந்தான் ; மகாத்மாவான அகஸ்திய ரால இவ்வண்ணம அழிக்கப்பட்டான். அரசனே ! மகிழுததக்க குணஙகளுடன கூடின இந்த ஆஸ்ரமமானது அந்த அகஸ்தியருடை யது. புண்யமானதும் தேவாகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப் பட்டதுமான இநதப பாகீரதியானது ஆகாயததில காற்றினல்அசைக் கப்பட்ட கொடிததுணிபோல விளஙகுகிறது. இந்தப பாகீரதி யானது, எப்பொழுதும் பள்ளஙகளில ஓடுவதுபோலச சிகரஙகளில் நன்கு பரவிகொணடும் ஸர்ப்பமபோலக கற்களுடைய அடிகளில் மறைநதுகொண்டும் செல்லுகிறது ; தாய்போலத தென்திசை முழு மையும் நனைததுப் போஷிககிறது. ஸமுதராராஜனுக்குப் பிரியமகிஷி யாக இநதக கஙகையானது முற்காலததில சிவனுடைய ஜடையி னினறு நழுவி விழுந்தது. மிக்க புண்யமான இந்தநதியில இஷ்டப் படி ஸ்நானம் செய்யவேணடும.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ப்ருதுதீர்த்தம் சென்றதும், தசராதராமர் பரசுராம நுடைய தேஜஸைக் கவர்ந்ததையும் பரசுராமர் பிதுருக் களின் கட்டளையினல் ப்ருதுதீர்த்ததில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் அந்தத் தேஜஸைப் பெற் றதையும் லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும்.)

யுதிஷ்டிர ! மஹாராஜனே ! மூவுலகஙகளிலும் பிரஸித்திபெற் றதும் மஹரிஷிகளுடைய கூட்டஙகளால அடையப்பட்டதுமான இதனை, பரசுராமர் எந்தததீர்ததத்தில ஸ்நானம்செய்து (ரகுராம ரால்) கவரபபட்ட அந்தததேஜஸைப பெறறாரோ அந்த ப்ருகு தீர்ததமென்று தெரிந்துகொள். பாண்டுநந்தன ! இந்தத தீர்ததத தில் நீ ஸஹோதரர்களுடனும திரௌபதியுடனும் ஸ்நானம செய்து (ரகுராமருடன்) பகைத்த பரசுராமர் தேஜஸை எவ்வாறு மீண்டும அடைந்தாரோ அவ்வாறு தூரியோதனனல் கவரப் பட்ட தேஜஸை மீண்டும் அடையக்கடவாய்' என்று சொன்னர். பாரதரே ! பாண்டவரான அவர் அந்தப் பிருகு தீர்ததத்தில் தம்பி மார்களுடனும் பாஞ்சாலியுடனும் ஸ்நானமசெய்து தேவர்களையும்

பிதருக்களையும திருப்தியடையச்செய்தார். அந்தத்தீர்த்தத்தி னுடைய ரூபமானது காந்தியுள்ள பொருள்களைக்காட்டிலும அதிக காந்தியுள்ளதாக விளஙகியது. புருஷஶரேஷ்டரே! (யுதிஷ்டிரர்) பகைவர்களால் சிறிதும அவமதிக்கமுடியாதவரும் ஆனார்.

ராஜேந்திரரே! பாண்டுபுததிரரான தர்மராஜர், லோமசரைப் பார்தது, 'பகவானே! பிரபுவே! எதறகாகப பரசுராமருடைய தேஜஸானது அபஹரிக்கபபடடதாயிறறு? எவ்வாறு அது மீண்டும பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது? இதனை வினவுகினற எனக்குச சொல்வீ ராக' என்று வினவினார். லோமசர், 'ராஜேந்திரனே! தாசரதி ராமர் சிறந்தபுததியுள்ள பரசுராமா இவாகளுடைய வரலாறறைக் கேள். விஷ்ணுவானவர் ராவணனுடைய வதத்துககாகத் தம் சரீரத தால் மஹாதமாவான தசரதருக்கு ராமரென்கிற புதல்வராகப பிறந் தார். அதிலிருந்து அந்தவிஷ்ணுவை அயோததியில் தசரதபுதர ராகப் பிறந்தவராகக் காணகிறோம. [1] ரிசீகருடைய பேரரும ப்ருகு வின் ப்ரபௌதரரும் ரேணுகையின்புதரருமான (பரசு) ராமர் இகழத தகாத செய்கைகளுளள அந்தத தாசரதிராமருடைய (பராக்ரமத் தைக்) கேட்டு அபபொழுது குதூஹலமுள்ளவராகவும தசரதகுமார ரான ராமருடைய வீர்யத்தை அறிய எண்ணம்கொண்டவராகவும் க்ஷத்திரியர்களை அடக்குவதான அப்படிப்பட்ட திவ்யமானவில்லை எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அயோததியை அடைந்தார். தசரதர், அந்தப் பரசுராமர் தம்தேசதது எல்லையை அடைநததைக்கேட்டுப் பரசுராமருடைய வரவேறபுக்காகத தம் புதரரான ராமரை அனுப்பி னார். குந்தீ நநதன! அநதப் பரசுராமர், எதிர்கொண்டுவந்தவரும் ஆயுதம்பிடித்து நிற்பவருமான அந்த ராமரைப்பார்தது, பரிகஸிக்கிற வர்போல, 'ராஜஶரேஷ்டனே! பிரபுவே! இந்தவில் எனனால் நெடுங் காலமாக உபயோகிக்கப்பட்டதன்றோ? அரசனே! நீ வல்லமை யுள்ளவனாக இருந்தால் பிரயத்தனததால் இதனை நாணேறறுவாயாக' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட (தாசரதிராமர்), 'பகவானே! நீர் (எனனை) அவமதிப்பதற்குத தகுதி யுள்ளவரல்லீர். க்ஷத்திரியர்களுடைய தர்மததில நானும மிகத தாழ்ந்தவனல்லேன். இக்ஷ்வாகுவம்சததில் பிறந்தவர்களுக்குப் புஜ பல விஷயத்தில் பிராம்மணர்களிடம் விசேஷமாகப் புகழ்ந்துபேசுவது தக்கதன்று' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லுகிற அவ

---

1 'ரிசீகநந்தநஃ' எனபது மூலம.

ரைப் பரசுராமர் அப்பொழுது, 'ராகவனே! பெருமை பேசாதே. விலலில் நாணேறறுவாயாக' எனகிற வசனததை உரைததார். பிறகு, தசரதகுமாரரான ராமர் ரோஷததோடு சிறந்த க்ஷததிரியர்களைப் பிளப்பதான திவ்யமான விலலைப பரசுராமருடைய கையிலிருநது வாங்கிக்கொண்டார். பாரத! வீரயவானான ராமர் விளையாடுகிறவர் போல வில்லில் நாணேறறினர். புனனகைசெயதுகொணடு நாணொலி யையும செயதார். பிராணிகள் அந்த ஒலியைக்கேட்டு இடியைக் கேட்டுப் பயப்படுவதுபோலப பயந்தன. பிறகு, தாசரதிராமா[1] அப்பொழுது பரசுராமரைப்பார்ததது, 'பிராம்மணரே! இது நாணேற்றப்பட்டது. வேறு எதை உமக்கு நான் செய்யக்கட வேன?' என்று சொனனார். ஜமதக்னிகுமாரரான ராமர், அந்த மஹாத்மாவான ராமருக்கு, 'இநத அமபைக காதோரமவரையில் இழு' எனறு திவ்யமான ஓர் அமபைக கொடுததார். ராமர், இநத வார்ததையைக்கேட்டுக் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பவர்போலப் பரசுராம ரைப் பார்ததது, 'பார்க்கவரே! நீர் அகங்காரத்தால் நிறைந்திருக் கிறீர் என்று கேட்டிருக்கிறேன்; பொறுக்கவும் பொறுக்கிறேன். பிதாமஹருடைய அனுக்ரஹத்தினால, உம்மால், க்ஷததிரியர்களை வென்றதிலிருந்து பராக்ரமமும விசேஷமாக அடையப்பட்டது. அதனால், எனனை எறிந்துபேசுகிறீர; இது நிசசயம். என்னை ஸ்வ ரூபததோடு பாரும். நான் உமக்கு ஞானக்கணணைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னர். பாரத! யுதிஷ்டிர! பிறகு, பரசுராமர் ராம ருடை'' சரீரததில ஆதிதயர்களையும வஸுக்களையும ருதரர்களையும் மருதகணங்களையும ஸாதயர்களையும பிதருக்களையும அக்னியையும நக்ஷத்திரங்களையும அவ்வாறே க்ரஹங்களையும கந்தர்வர்களையும் அரக்கர்களையும இயக்கர்களையும நதிகளையும தீர்த்தங்களையும் பிரம்மமானவர்களும் ஸநாதனர்களுமான வாலகில்ய ரிஷிகளையும் தேவரிஷிகளையும எல்லா ஸமுதரங்களையும அப்படியே எல்லா மல களையும வஷட்காரங்களையும யாகங்களையும உபநிஷத்துக்களையும் வேதங்களையும[2] சைதன்யமுள்ள ஸாமங்களையும தனுர்வேதத் தையும மேகக்கூட்டங்களையும மழைகளையும மினனல்களையும் பார்ததார். பாரத! பிறகு, பகவானும் விஷ்ணுவுமான அந்த ராமர் அந்தப் பாணததைவிட்டார (அப்பொழுது) பூதலமானது பெரிய உறைகளாலும பெரிய புழுதிமழையாலும் மேகங்களின்

---

[1] இரட்டிததலால ஒருசொல விடபபட்டது. [2] சரீரமுளள.

மழைகளாலும் பூகம்பங்களாலும் பெரிய இடிமுழக்கங்களாலும் நெருப்பிடிகளாலும நிரமபியது. ராமருடைய கையால விடபபட்ட அந்தப் பாணமானது பரசுராமரை மயஙகியவராகச செய்து தேஜஸை மாததிரம் போக்கிவிட்டுப் பிரகாசததுடன் திருமபிவநதது. அநதப் பரசுராமரோ, மயக்கத்தை அடைநது, பின்பு, நினைவை மீண்டும் பெற்று, உயிர்திரும்பி வந்தவராகி, விஷ்ணு தேஜஸுள்ளவரான ராம ரைத தண்டனிட்டார. (அந்த) விஷ்ணுவால விடையளிகபபட்ட அந்தப் பரசுராமர் மறுபடியும் மஹேந்திரமலைகுச் சென்றார். பெருந்தவமுள்ள பரசுராமர் வெட்கமுள்ளவராகவும பயநதவ ராகவும அந்தமலையில் வாஸம செய்தார். பிறகு, ஒரு வர்ஷகாலம் சென்றபின், பிதருக்கள், வல்லமை கவரப்பட்டிருக்கிற பரசுராமரை மதமறறவரும் துக்கமுள்ளவருமாகக் கண்டு, 'புததிர! விஷ்ணுவை (=ராமரை) எதிர்தது (ப்படும) இந்த மனவருததமானது நல்ல தன்று. அவர் மூவுலகஙகளிலும எபபொழுதும் பூஜிக்கப்படத தக்கவரும, நன்குமதிககததக்கவரும அலலரோ? புதிரனே! வதூஸரம் என்கிற பெயர்கொணட புண்யநதிகுச் செல்வாயாக அதிலுள்ள தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்து மீணடும் சரீரததை (=பலததை) அடைவாய். ராம! எந்தததீரதததில் உன்னுடைய பிரபிதாமஹரான பிருகுவானவர் தேவயுகததில உததமமான தவத தைச் செய்தாரோ அந்தததீர்த்தமானது தீப்தோதம் என்று பிர ஸித்திபெற்றது' என்று சொன்னர்கள். கௌந்தேய! ராமர்[1] பித ருக்களுடைய வாக்கியததினல் அதை அவ்விதம செய்தார். பாண்டு நந்தன! இந்தததீர்ததத்தில தேஜஸை மீண்டும அடைந்தார். ஐயா! மஹாராஜனே! முற்காலததில் சிறந்த செய்கையுளள பரசுராமரால் விஷ்ணுவான ராமரை எதிர்த்து இப்படிப்பட்ட இந்தத் தேஜோ பஙகமானது அடையப்பட்டதாயிற்று' என்று சொன்னர்.

---

1 'பிதுः' எனபது மூலம.

தொண்ணூற்றேழன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விருத்ராஸுரனல் துன்புறுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலியவர்கள் பிரம்மதேவரின் கட்டளைப்படி வஜ்ராயுதம் செய்வதற்காகத் ததீசரை அடைந்து அவருடைய எலும்பை வேண்டியதும், த்வஷ்டா ததீசருடைய எலும்பினல் வஜ்ராயுதத்தைச் செய்ததும்)

யுதிஷ்டிரர், 'பிராமமஹேதமரே! புதிமானன அந்தஅகஸ்தியமகரிஷியினுடைய செய்கைகளின் விரிவை மறுபடியுமே நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லானர். 'அரசனே! மகாராஜனே! திவ்யமானதும் ஆச்சர்யமானதும் மனிதர்களுடைய சரிததிரததைத் தாணடியிருப்பதுமான அளவிறந்த தேஜஸுள்ள அகஸ்தியருடைய கதையையும் பிரபாவததையும் கேள. கிருதயுகததில் கோரமானவாகளும் யுத்தததில் கெட்டமத முள்ளவர்களுமா காலகேயர்களென்று பிரஸிததி பெற்றவர்களும் மிக்க பயங்கரர்களுமான அஸுரர்கள் கூட்டங்களாக இருநதார்கள். அவர்கள விருதரனை அடுததுப் பலவித ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு மஹேந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி நாற்புறங்களிலும் (எதிர்த்து) ஓடினா. பிறகு, தேவர்கள முற்காலததில் வ்ருத்ரனைக் கொல்வதில முயறசியைச செய்தார்கள்; இந்திரனை முன்னிட்டுகொண்டு பிரயமாவை அடைந்தார்கள். பிரம்மதேவர், அஞ்சலிபந்தம செய்துகொண்டிருகிற அவர்களனைவரையும் பார்தது, 'தேவாகளே! நீஙகள் செயய விரும்பின காரியமனைத்தும் எனக்குத தெரிந்தது. வ்ருதரனைக் கொல்லததக்க உபாயததைச் சொல்லுவேன். ததீசர் என்று ப்ரஸிததிபெற்ற உதாரபுததியுள்ள ஒரு மஹரிஷி இருகிறார். நீங்களெல்லோரும ஒன்றுசேர்ந்து அவரை அடைந்து ஒருவரததை நன்கு வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். தர்மாத்மாவான அவர் மிகபரீதியுள்ள உள்ளததோடு உங்களுக்கு அளிப்பார். ஜயததை விரும்புகின்றவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களுமான நீங்களனைவரும், 'மூன்று உலகத்துக்கும் நன்மைக்காகத் தேவரீருடைய எலும்புகளைத தரக்கடவீர்' என்று அவரைக் கேட்கவேண்டும். அவர் சரீரததை விட்டு எலும்புகளைக் கொடுப்பார். அவருடைய எலும்புகளால் மிக்கபயங்கரமானதும் பெரிய

தும் பகைவர்களைக்கொல்வதும் அசசந்தருவதும் ஆறுபட்டையுள்ள தும் அச்சந்தரும் பேரொலியுள்ளதுமான வஜ்ராயுதமானது உறுதியாகச் செய்யப்படவேண்டும். இந்திரன் அந்த வஜ்ராயுதத்தால் வ்ருத்ரனைக் கொல்லுவான். இதுமுழுமையும உங்களுசகுச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், விரைவாகச செய்யக கடவீர்' எனறு சொன்னர். பிறகு, இவ்வண்ணம் சொலலபபட்ட தேவர்கள், பிரமமாவிடம் விடைபெற்றுககொணடுமம நாராயணரை முன்னிட்டுக் கொணடும் ததீசருடைய ஆஸ்ரமததை நோக்கிச சென்றனர். ஸரஸவதி நதியினுடைய அககரையிலிருப்பதும, பலவிதமரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதும், [1]ஸாமகானம பண்ணுகிறவாகள்போன்ற வண்டுகளினுடைய உரததபாடலோசைகளால் முழகுகப்பட்டதும், ஆணகுயில்களுடைய ஒலியுடன்கலந்ததும், சகோரங்களால ஒலிக்கப்பெற்றதும், புலியின் பயததால் விடுபட்ட எருமைகளாலும பன்றிகளாலும் ஸ்ருமரங்களாலும் சமரஙகளாலும் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், பெண்யானைகளாலும மதம்பெருகுகும் துவாரங்களின் வாய்பிளந்திருப்பவைகளும் தடாகங்களில மூழ்கி விளையாடுகின்றவைகளுமான ஆண்யானைகளாலும் நாற்பக்கங்களிலும் முழுக்கப்பட்டதும், பேரொலிசெய்கின்ற சிஙகங்களாலும் புலிகளாலும் முழுக்கப்பட்டதும், குகைகளிலும் மலைப்பொந்துகளிலும் படுத்திருப்பவைகளும் பதுங்கி இருப்பவைகளுமான மற்றவைகளாலும் அந்த அந்த இடங்களில் பிரகாசிககின்றதும், மனத்திற்கு மிகக மகிழ்ச்சியைத்தருகின்றதுமம, ஸ்வர்க்கததுக்குச் சமமான ஒளியுள்ளதுமான ததீசருடைய ஆஸ்ரமததை அடைந்தார்கள். அந்தத் தேவர்கள் அந்த ஆஸ்ரமதகில் சூரியனுக்குச் சமமான காந்தியுள்ளவரும் சரீரததால நேரே வந்த பிரம்மதேவர் போல மிக ஜ்வலிப்பவருமான ததீசரைக் கண்டார்கள். அரசனே! தேவர்கள் எல்லாரும் அவருடைய கால்களில் நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து பிரம்மதேவர் சொல்லியவண்ணம் வரத்தை வேண்டினர்கள். பிறகு, ததீசர், மிக நம்பினவராகி அந்தத தேவஸ்ரேஷ்டர்களைப் பார்தது, 'தேவர்களே! இப்பொழுது உங்களுககு எது நன்மையோ

---

1 'ஸாமகை:' என்பது மூலம. 'ஸாமகானம் செயபவாகளால்' எனபது அதன்பொருள்; உபமானஉபமேயஙகள் பொருந்தாமையால, தொழிற பெயராகக் கொணடு, 'ஸாமகானஙகள்' என்றே கொள்ளலாம். ஆர்ஷமாதலால் இஙஙனம் வந்தது எனக.

அதைச் செய்கிறேன். என தேகததையும் நானே விட்டுவிடுகிறேன்' என்று சொனனார். மனிதர்களுள் மிகசசிறந்தவரும இந்திரியஙகளை அடககினவருமான அநதத ததீசா இவ்வண்ணம சொலலித தம் உயிரை விட்டார். பிறகு, அநதத தேவர்கள் மரிதத அநதத ததீச ருடைய எலுமபைப பிரமமதேவா உபதேசிததவணணம எடுததார் கள். தேவாசுர மிக்க களிப்புளளவாகளாக ஜயததினபொருட்டு தவஷ் டாவை அடைந்து அந்தகாரியததைச் சொன்னார்கள். தவஷ் டாவோ, அவாகளுடைய சொலலைககேட்டு, மிக்கமகிழ்ச்சியுளளவ னும் நியமமுளளவனுமாகி முயற்சியினல் மிகவும பயஙகரமான ரூபமுள்ள வஜராயுததததைச் செய்தான். அவன், அநத ஆயுதத்தைச செய்து ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இநதிரனைப்பார்ததது, 'தேவனே! இந்தச சிறந்த வஜரததினால உகரனான தேவசததுருவை இப பொழுது சாமபலாகச செய்வாயாக. பிறகு, பகைவனைககொன்ற நீ (தேவ) கணங்களுடன் ஸ்வர்கததில நிலைபெற்றுத் தேவலோகம முழுமையையும ஸுகமாகப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்று சொன்னன் த்வஷ்டாவினால அவ்வண்ணம சொல்லபபட்ட புரந் தரனோ, அதிகஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் நியம முள்ளவனாகவும் அந்த வஜ்ராயுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

நூறுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் விருத்ரனைக் கொன்றதும், அஸுரர்கள் தேவகண்ங் கள்செய்த துன்பத்தைப் பொறுமல் கடலுள்சென்று உலகத்தை அழிக்க நிச்சயித்ததும்.)

பிறகு, வஜ்ராயுதம் பிடித்தவனும் வலாஸுரனைக் கொன்ற வனுமான அவன், தேவர்களால் நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கப் பட்டவனாகி, ஆகாயததையும பூமியையும வ்யாபித்துக்கொண் டிருப்பவனும், பெரிய சரீரமுள்ளவர்களும் ஆயுதமெடுததவர்களும் கொடுமுடிகளுடன்கூடிய மலைகளபோன்றவர்களுமான காலகேயர் களால் நானகுபக்கஙகளிலும் சூழ்ந்து காக்கப்பட்டிருக்கிறவனு மான வ்ருதாசுரனை எதிர்ததான். பாதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, தேவர்களுக்கு அஸுரர்களோடு உலகத்துக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணுகிற பெரிய யுததமானது ஒரு முகூர்த்த காலம் நடந்தது.

வீரர்களுடைய கைகளால் ஒங்கி வீசப்பட்டவைகளும் சரீரங்களில் போடப்படுகின்றவைகளுமான கததிகளுடைய சப்தமானது மிக நெருங்கினதாயிற்று. மஹாராஜனே! ஆகாயதலிலிருந்து விழுகின்ற தலைகளால் பூமியானது காம்பிலிருந்து நழுவிவிழுந்த பனம் பழங்களால் நிறைந்ததுபோலக் காணப்பட்டது. அந்தக் [1] காலேயர்கள் பொற்கவசங்களைப் பூண்டவர்களும் பரிகங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்களுமாகிக் காடுததீயினால் எரிக்கப்பட்ட மலைகள் போலத தேவர்களை எதிர்ததாகள. சிறந்த வேகமுள்ளவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் எதிர்தது ஓடிவருகிறவர்களுமான அந்தக்காலேயர்களுடைய வேகதததை தாஙகுவதற்குத தேவர்கள சக்தியற்றவர்களானார்கள். அநதததேவர்கள் தோற்றுப் பயததினால ஓடினார்கள். ஆயிரம்கணகளுள்ள புரந்தரன், பயந்து ஓடுகினற அந்தத் தேவர்களைப்பார்த்து, வ்ருதரனும விருததியடையுமபொழுது பெரிய மதிமயக்கததை அடைநதான். காலேயாகளுடைய பயத்தால் நடுக்கமுற்ற தேவனுனபுரநதரன் தானே அநதப பிரபுவான நாராயணரை விரைவாகச் சரணமடைந்தான். ஸநாதனரான விஷ்ணுவானவர், அந்தஇந்திரன் மதிமயக்கததால கவரப்பட்டதைக் கணடு அவனுடைய பலததை அதிகமாக வ்ருததிசெய்பவராகி, தம் மூடையதேஜஸை இநதிரனிடததில் வைததார். பிறகு, தேவக் கூட்டததார்களும் அப்படியே குற்றமற்ற பிரம்மரிஷிகளும், இநதிரன் விஷ்ணுவினால் ரகூஷிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, தம்தம் தேஜஸையும் அவனிடம வைததார்கள். அந்தஇந்திரன், விஷ்ணுவினாலும் தேவதைகளாலும மிக்கபாக்யசாலிகளான ரிஷிகளாலும நன்முகத் தேஜஸினால் வ்ருததியடையும்படி செய்யபபட்டுப் பலமுள்ளவனானான். வ்ருத்ரன் தேவராஜனைப் பலமுள்ளவனக அறிந்து உரதத சப்தங்களை (வெளியிட்டுககொண்டு) கர்ஜிததான். அவனுடைய பேரொலியினால் பூமியும் திசைகளும் ஆகாயமும ஸ்வர்க்கமும் மலைகளும்ஆகிய எல்லாம் அசைநதன. அரசனே! பிறகு, மஹேந்திரன், கோரமான பேரொலியைக் கேட்டு மிக்க வாட்டமடைந்தவனும் பயத்தில் முழுகினவனும் விரைபவனுமாகி, அந்த வ்ருத்ரனைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பெரியவஜ்ரததை எறிந்தான். இந்திரனுடைய வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டவனும பொன் மாலை தரித்தவனுமான அந்த மஹாஸுரன், முற்காலததில் விஷ்ணுவினுடைய கையினின்றுவிடுபட்ட அந்த மந்தரமென்கிற பெரிய சிறந்த

1 கஸ்யபருடைய மனைவியான காலே என்பவளின பிள்ளைகள்.

மலைபோல் விழுந்தான். அந்த அஸுரஶ்ரேஷ்டன் கொல்லப்பட்டவுடனே, இந்திரன் பயததால பீடிககபபட்டவனாகி ஒரு தடாகததினுள் பிரவேசிப்பதற்கு விரைவாக ஓடினான்; தன்கையினினறு வஜ்ராயுதம் விடபபட்டதைப பயததால நினைககவிலலை; வருத்ரன் கொல்லப்பட்டதையும் நினைககவிலலை. எல்லாததேவர்களும் மஹரிஷிகளும, மகிழ்ந்தவர்களாகவும மிககளிததவாகளாகவும இந்திரனைத துதிததுக்கொணடு, வஜரததால் அடிககப்பட்டுச சிதறின மலைபோலக [1] கொல்லப்படட விருதரனைப பூமியில் கணடார்கள். தேவர்கள விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து விருதரனுடைய வதததினால் வாடியிருக்கிற எல்லா அஸுராகளையும் கொனறார்கள். ஒனறு சேர்ந்த தேவர்களால் கொலலப்படுகின்ற அநதஅஸுரர்கள் பயததினாலபீடிக்கபபட்டவர்களாகிக கடலிலேயே பிரவேசிததார்கள. அளததற்கரியதும் மீன்களால் நிரமபியதும முதலைகளால் மிக நிரமபியதுமான ஸமுததிரததில நுழைந்து அப்பொழுது தக்க முயற்சியினால் மூவுலகங்களையும் அழிப்பதறகாக ஒன்றுசேர்ந்து ஆலோசனைசெயதார்கள். புததிநிசசயததை அறிந்தவர்களான சிலஅஸுரர்கள் அநத அந்த உபாயஙகளை விரிததுரைததாாகள். அங்கே ஆலோசனை செய்கினற அநத அஸுரர்களுககு, 'எவர்கள் கல்வியும் தவமும் நிரமபியிருக்கிறாகளோ அவர்களுடைய விநாசத்தையே முதலில் செய்யவேண்டும. உலகங்களனைததும் தவததினால நிலை பெற்றிருககினறனவல்லவா? ஆதலால், தவத்தை அழிபபதற்கு விரைவுபடுங்கள். பூமியில் தவசிகளாகவும தர்மங்களை அறிநதவர்களாகவும தவசிகளையும தர்மவிததுக்களையும் அறிந்தவர்களாகவும் எவர்கள் இருககிறார்களோ அவர்களுடைய வதத்தை விரைவாகவே செய்யவேண்டும். அவர்களழிந்தால் உலகம அழிந்தது' என்கிற கோரமான எண்ணமானது, அடைவில் செலலும கால வசத்தால் உண்டாயிற்று. இவவண்ணம எல்லோரும் உலகங்களை அழிப்பதில் புத்திநிச்சயததை அடைநதவர்களாகிப் பெரிய அலைகளோடு கூடியதும ரத்னஙகளுக்கு இருப்பிடமுமான ஸமுத்திரமாகிற துர்க்கத்தை அடைந்து மிகக மனக்களிப்புள்ளவர்களாக இருந்தனர்.

---

[1] இந்த விருத்ரவதம வேறுவிதமாகவும் கூறபபட்டிருக்கிறது, உதயோக பாவம் ௩௧-௩௨-ம் பக்கஙகளிலும், ஆஶவமேதிக பாவம ௩௦-௩௧-ம் பக்கஙகளிலும் காணக.

நூறறுராவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கடலில் மறைந்துகொண்டிருந்த அஸுரர்கள் இரவுதோறும் வெளிவந்து ஆஸ்ரமங்களிலுள்ள ரிஷிகணங்களைக் கொள்றதும், தேவகணங்கள் நாராயணரைச் சரணமடைந்ததும்)

அந்தக் காலேயர்கள் ஜலங்களுக்கு நிதியும் வருணனுக்கு இருப்பிடமுமான சமுததிரததை அடைநது மூவுலகங்களையும் அழிபபதில நன்ருக முயற்சிசெய்தார்கள். அவர்கள் ஆஸ்ரமங்களிலும் புண்யமான ஆயதனங்களிலும் எநத ரிஷிகளிருககின்ருர்களோ அவர்களை எப்பொழுதும இரவில் மிக்க கோபததுடன் பக்ஷிததார்கள். தூராதமாக்களான அவர்களாலே வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமததில் நூற்றெண்பததெட்டுப பிராம்மணர்களும் வேறு ஒன்பது தவசிகளும பக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். புண்யமானதும் பிராம்மணர்களால் அடையபபட்டதுமான ச்யவனருடைய ஆஸ்ரமததை அடைந்து கனிகிழஙகுகளைப புசிப்பவர்களான நூறுரிஷிகள் தின்னப பட்டார்கள். தூராதமாக்களும தபோதனர்களைப் பக்ஷிக்கிறவர்களுமான அநதக் காலேயர்கள் இரவில இவ்வண்ணம் செய்தார்கள; பகலில் கடலில் பிரவேஸிததார்கள். பரதவாஜருடைய ஆஸ்ரமததிலும், நியமமுள்ளவர்களும பிரம்மசர்யமுள்ளவர்களும் காறறைப் புசிப்பவர்களும் ஜலததைப் புசிப்பவர்களுமான இருபதின்மர் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது, இப்படி நாளடைவில் அந்த அஸுரர்கள் கடல்நீரின் பலததை அடைந்திருந்துகொண்டு இரவில் அந்த எல்லா ஆஸ்ரமங்களையும் பீடித்தார்கள். அனேகம் பிராம்மணக் கூடடங்களைக் கொல்லுகிற அந்தக காலேயர்கள் காலததினால் பற்றப் பட்டார்கள். மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! பரிதாபப்படத்தக்க தவசிகளின் விஷயததில் இவ்விதம் தொடங்கின இப்படிப்பட்ட அந்த அஸுரர்களை மனிதர்கள் அறியவில்லை. குருரர்களான அவர்கள உலகததை அழிபபதன் பொருட்டுப் பூமியில் எங்கும் திரிந்தார்கள். ஆகார நியமங்களால் மெலிநதிருக்கிற மூனிவர்கள் உயிர் போன சரீரங்களோடு தரையில் விழுந்திருப்பவர்களாகக் காலையில்

காணப்பட்டார்கள். தசை குறைந்தவைகளும் ரகத மில்லாதவைக ளும் மஜ்ஜையும் ரமபுமிலலாதவைகளுமம பொருததுக்களற்றவைக ளும் எஙகுமம சிதறிகிடகின்றவைகளுமான (சரீரங்களால்) நிறைக் கப்பட்ட பூமியானது, சஙகுகளின குவியல்களால் நிறைக்கப்பட்டது போலிருந்தது. உடைகபபட்ட கலசங்களாலுமம அபபடியே ஒடிகபபட்ட ரதஙகளாலுமம இறைகபபட்ட அக்னிஹோதர ஸாதனஙகளாலுமம பூமியானது மறைக்கப்படடதாயிற்று. உலக மானது வேதாததியயனமுமம ஹோமமுமில்லாததுமம யஜஞங்களும் உதஸவஙகளுமம காமானுஷ்டானஙகளுமற்றதும் உதஸாஹம நீஙகி யதுமம காலேயர்களின் பயததினால் துன்பமடைவிக்கப்பட்டதும் ஆகியது அரசனே! இவவணணம அழிகின்ற மனிதர்கள தஙக ளைப் காபபாற்றிகொளவதில் நோக்கமுள்ளவாகளாகவும் பயந்த வர்களாகவுமம பயததினால் திக்குக்களில் ஓடினர்கள். சிலர் குகை களில் நுழைநதாகள. சிலர் மலைஅருவிகளை அடைந்தார்கள். சிலர் மரணததில் பயந்து பயததினாலே உயிரைவிட்டார்கள. இச் சமயததில் பெரியவில்லைக் கையில் தாஙகினவர்களான சில சூரர்கள மிக்க மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகவும் தானவர்களைத தேடுகின்றவர்க ளாகவுமம அதிக முபறசியைச செயதார்கள. அவர்கள் ஸமுததி ரததில் ஒளிந்துகொண்டிருகிற இநத அஸுரர்களைக் காண வில்லை; அதிக ஸ்ரமததையுமம அடைந்தார்கள்; அழிவையுமே அடைந்தார்கள. மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! உலகமானது யஜஞங் களும் உதஸவங்களுமம கர்மானுஷ்டானஙகளும் அழிந்து நாசததை அடையவே, தேவர்கள் மிகக துன்பததை அடைநதார்கள. தேவர் கள் ஒன்றுசேரந்து மஹேந்திரனிடமிருந்து பயததினால ஆலோசனை செய்தார்கள.

பிறகு, அந்தததேவாகள அனைவருமம, ரகஷிப்பதில ஸமர்த் தருமம ரகஷகரும் பிரகாசிப்பவரும் பிறப்பில்லாதவரும் எங்கும் வியாபிததிருப்பவருமம வைகுணடரும் தோலவி அடைவிக்கப படாதவருமம மதுஸூதனருமான நாராயணரை அடைந்து நமஸ கரிதது அப்பொழுது சொல்லலாயினர்: 'பிரபுவே! நீர் எங்க ளைப் படைத்தவர; போஷிப்பவர். உலகததை அழிப்பவரும் நீர். ஜங்கமஸ்தாவரங்களான இந்த உலகம் உம்மால் உண்டுபண் ணப்பட்டது. செந்தாமரைக்கண்ணரே! மீண்டும் உம்மிடத்தி லேயே அநத உலகம் லயததை அடைகிறது. தாமரைக் கண்ணரே! முற்காலத்தில் காணாமற்போயிருந்த பூமியானது,

உலகங்களின் நனமைக்காகப் பனறிவடிவமெடுதது உம்மால் ஸமூததிரததினின்று தூகஙகிகொணடுவரபபடடது. புருஷோத தமரே! முற்காலததில மகாவீரயமூளளவனும மததயர்களுள் மூந்தினவனுமான ஹிரண்யகசிபுவானவன் நருஸிம்ம சரீரததை எடுதது உமமால கொல்லப்பட்டான். எல்லாப்ராணிகளாலும கொல்லமுடியாதவனென பலி என்கிற மஹாஸுரனும் உம்மால் வாமன வடிவததை அடைந்து மூவுலகஙகளினின்றும் விலக்கப்பட்டான். பெரியவிலலுளளவனுமயஜ்ஞஙகளுககுக கலக்கததைச் செய்கிறவனும் குரூரனும ஜமபனெனறு பிரஸிததிபெறறவனுமான அஸுரனும் உம்மாலேயே வீழததபபட்டான. இவை முதலிய செய்கைகளுக்குக் கணககிலலை. மதுஸூதனரே! பயததால் நடுக்கமுற்றிருக்கிற எங்களுக்கு நீரே கதி. தேவ தேவர்களுககெலலாம் அதிபதியே! ஆகையால, உலகஙகளுக்காக உம்மை நினைவு மூட்டுகிறோம. உலகங்களையும் தேவாகளையும் இந்திரனையும் பெரியபயததினின்று காப்பாற்றுவீராக; சரணமடைநதவர்களைப் பாதுகாப்பதில நீர ஒருவர் உறுதியான விரதமுடையவராக இருக்கிறீர்.

நூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விஷ்ணு கடலில் மறைந்த அஸுரர்களைக் கொல்வதற்காக அதனை வற்றச்செய்ய உபாயங் கூறியதும், தேவர்கள் பிரம்மலோகம் சென்றதும், பிரம்மதேவர்கட்டளையினல் அவர்கள் அகஸ்தியரிடம்சென்று கடலை வற்றச்செய்ய வேண்டினதும்.)

உமமுடைய அருளால [1] நான்குவிதமான பிரஜைகள் எல்லாம் விருததியடைகின்றன. (உமமால்) போஷிக்கப்பட்ட அந்தப் பிரஜைகள் ஹவ்யகவ்யஙகளால் தேவர்களைப்போஷிக்கிறார்கள். இவ்வண்ணம் உலகங்கள் ஒன்றை மறறொன்று அடுதது விருததிஅடைகின்றன; உம்முடைய அருளால பயமற்றவைகளாக இருக்கின்றன; உம்மாலேயே காப்பாறறப்படுகின்றன. உலகங்களுக்கு இந்தப் பெரிதான பயம் வந்திருக்கிறது; எதனல் என்று அறியோம்; இரவில் பிராம்மணர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். பிராம்மணர்கள் க்ஷீணிததுப்போனல் பூமியானது க்ஷயததை அடைந்துவிடும். பிறகு,

---

1 'தேவா, மனிதா, விலஙகு, தாவரம' எனபது பழையவுரை.

பூமியானது க்ஷீணித்துவிட்டால், தேவலோகம க்ஷயததை அடையும். மிக்க பாகுபலமுள்ளவரே! ஜகதபதியே! உமமுடைய அருளால, எல்லா உலகங்களும உமமாலேயே காப்பாறறப்பட்டு விநாசததை அடையாமலிருக்கவேணடும்' என்று சொனனார்கள.

விஷ்ணுவானவர், 'தேவாகளே! பிரஜைகளுடைய அழிவுக்குக் காரணமானதுமு எனக்குத தெரிந்தது. உங்களுக்கும் சொல வேன். மனகளவலி அறறுக கேளுங்கள. காலேயாகள் எனறு பிரஸிததிபெறற மிகக உக்கிரமான (அஸுரர்களின்) கூட்டங்கள் இருகின்றன. விருதரானு அடுதது அந்தக் கூட்டங்களால, உலக மானதும நாசமசெய்யப்பட்டது. அந்தக கூட்டததார்கள், புதது மானுன இநதிரனுல விருதரான கொல்லப்பட்டதைக்கணடு, உயிரைப் பாதுகாகிறவர்களாகி ஸமுததிரததில பிரவேசிததார்கள. அவர் கள் கோரமானதும் முதலைகளாலும க்ராகங்களாலும் நிரமபியது மான ஸமுததிரததில பிரவேசித்து உலகங்களை அழிபபதற்காக இராக்காலத்தில் இவவுலகததில ரிஷிகளைக் கொலலுகிறார்கள. அவர்கள் நாசததை அடைவிகக்பட முடியாதவர்கள். ஸமுத திரததை அடைந்திருக்கிறாகளனறே? ஸமுததிரததை வற்றச் செய்வதில உங்கள் எணணததை நிசசயிபபீர்களாக' என்று சொன் னார். அநதததேவர்கள, விஷ்ணுவினுல சொலலப்பட்ட இந்த வச னததைக்கேட்டு அவரையே முனனிட்டுகொணடு பிரம்மதேவரை அடைந்து, பிறகு, வணங்கினவர்களாகி, 'எலலா உலகங்களையும் அழிபபதற்காகக் காலேயாகள நிச்சயம செயதிருகிறார்கள்' என் கிற அதே விஷயத்தைத தெரிவிததாகள. ஸநாதநரான பிரம்ம தேவர், இவர்களுடைய அந்தவசனததைக்கேட்டு மிக்க பிரியததுடன இந்தத தேவாகளைப் பார்தது, 'தேவர்களே! அஸுரர்களுடைய செய்கையையும் காலததால தூணடப்பட்ட காலேயர்களால் மனுஷ் யர்கள் முதலியவர்களின அழிவையும் நான் அறிந்துகொண் டேன. எவர்கள காலததால கெடுக்கபபட்டார்களோ அவர்க ளுககு நாசம் வநதுவிட்டது. ஸமுததிரததை வற்றசசெய்வதில் உபாயத்தை நன்கு சொல்வேன். மிக்க அடக்கமுள்ளவரும் மிதராகும் வருணனுக்கும் புதிரருமான அகஸ்தியர் என்பவர் புகழ்பெறறிருக்கிறார். நீங்கள் ஒன்றுசோந்து அவரை அடைந்து இந்தப்ரயோஜனததை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். மிக்க தேஜஸுளள அவர் ஒரு க்ஷணத்தில் பெரியகடலைப் பானம பண்ணுவதற்குச சக்தியுள்ளவரல்லரோ? ஸமுததிரததை வற்றச்செய்வதில் அகஸ்

தியரைததவிர வேறு எவன் சகதியுளளவன்? ஸமுததிரததைவற்றச் செயதாலன்றி வேறுவிதததால அந்த அலைகளர்கள (அழிக்கப்படக்) கூடியவராகா. ஸமுததிரம வற்ற செய்யப்படடால காலேயர்களைக் கொலவீரகள' எனனும பயனுளள சொலலைச சொலலினர்.

தேவர்கள், பரமேஷ்டியான பிரமமதேவருடைய இவ்வாறுன வசனததைக கேட்டு அவரிடம விடைபெறறு அகஸதிய ருடைய ஆஸ்ரமததுகசென றார்கள். அஙகே மஹாதமாவும ஜ்வலிககிறதேஜஸுளளவரும தேவாகளால பிரமமதேவர் உபாஸிக கபபடுவதுபோல ரிஷிகளால உபாஸிகபபடுகிறவருமான அகஸதி யரைப் பார்ததாகள. அவாகள மகாதமாவும (விரதததிலிருந்து) கழுவாதவரும் ஆஸ்ரமதகிலிருப்பவரும தபோநிதியும மிதரா வருணகுமாரருமான அகஸதியரை அடைநது அவருடைய செய்கை களால் துதிக்கலாயினா. தேவர்கள, 'தேவரீர முற்காலததில நகுஷனால தவிகசை செய்யப்படட உலகஙகளுக்குக கதியானீர. உலகங் களுக்கு முட்போலிருந்த நகுஷன உம்மால உலகஙகளின நனமைக காகத தேவராஜ பதவியிலிருநது தளளபபடடான ஸூர்யன தன னுைத தாணடிச செலவதை(ப பொறுமல) கோபததால மிக வளர்ந்து ஆகாயததை அளாவின விநதிய மலையானது உம்முடைய வசனததை மீறமாட்டாமல வளராமலிருகிறது. உலகம் இருளால சூழபபட்ட பொழுது மிருதயுவினால துனபுறுததப்படட பிரஜைகள் உம்மையே காபபவராக அடைந்து மிகச் சிறநத ஸுகத்தை அடைநதார்கள். பயததால நடுக்கமுள்ள எஙகளுககு எபபொழுதும் பகவனன தேவரீர கதியாக இருகிறீர். ஆதலால், துனபத்தை அடைநத நாஙகள தேவரீரிடம வரததை யாசிகிறோம். தேவரீர் வரஙகளைக் கொடுப்பவரல்லரோ?' எனறனர' என்று சொன்னர்.

நூற்றமூன்றாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விந்தியமலை வளர்தற்கும் அகஸ்தியர் அதனைத் தடுத்தற்கும் காரணமும், தேவர்கள், கடலை வற்றச் செய்யவேண்ட அகஸ்தியர் அவர்களுடன் ஸமுத்திரத்திற்குச் சென்றதும்)

யுதிஷ்டிரர், 'மகா முனிவரே! விந்திய மலையானது யாதுகார ணமபற்றிக் கோபம் மூண்டு விரைவாக வளர்ந்தது? நான் இதனை

விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானார்:

'மலைகளுள் சிறந்ததும் மிகக அச்சந்தருவதுமான மேருவென் கிற பொன்மலையை ஸூர்யன் உதயாஸ்தமய விஷயதத்தில வலமாகச் சுற்றிவந்தான. அப்படி (சுற்றிவருகிற) அவனைப்பார்த்தது, விந்திய மலையானது, 'சூரியனே! நீ மேருவைத தினந்தோறும அடைந்து பிரதக்ஷிணம் செய்வதுபோல எனனையும அடைந்து பிரதக்ஷிணம செய்வாயாக' என்று சொலலியது. இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட சூரியன், பிறகு, விந்தியத்தைப பார்த்து, 'பர்வதமே! நான் எனனுடைய இசசையினால இநத மேருவை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவில்லை. எவரால இநத உலகம படைக்கப்பட்டதோ அவரால் இந்த வழி எனக்கு ஏற்படுதத்பட்டிருக்கிறது' என்று மறுமொழி கூறினன். பகைவரை வாட்டுபவனே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அந்த விந்திய மலையானது சூரிய சந்திராகளுடைய வழியைத தடுக்க விருமபிக் கோபத்தால் விரைவாக வளர்ந்தது. பிறகு, இந்திரனுள்ளிட்ட எல்லாத தேவர்களும் கூடிப் பெரியமலைகளுள் சிறந்த அந்த விந்தியததை அணுகி உபாயதத்தால் தடுத்தார்கள். அவர்கள் சொல்லியபடி அந்தமலை செய்யவில்லை. பிறகு, அந்தத தேவர்கள் ஒன்றுகூடி, தவம் செய்பவரும் தார்மிகர்களுள் மிக மேலானவரும மிக்க ஆச்சர்யமான வீர்யத்தால் பிரகாசிப்பவரும ஆஸ்ரமதத்திலிருபபவருமான அகஸ்திய முனிவரை அடைந்தார்கள். அவரைப் பார்த்து, 'மஹரிஷியே! மலைகளுள் சிறந்த இந்த விந்தியமானது கோபதத்திற்கு வசப்பட்டு ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய மார்க்கததையும் அவ்வாறே நக்ஷத்திரங் களுடைய வழியையும் தடுக்கிறது. பிராம்மணோத்தமரே! மஹா பாக்கிய முள்ளவரே! உம்மைத தவிர வேறு ஒருவரும அதனைத் தடுப்பதற்கு வல்லவரல்லர். ஆதலால், அதனைத தடுப்பீராக' என்று அநத விஷயததை உரைததார்கள். பிராம்மணர், தேவர் களுடைய அந்த வசனத்தைககேட்டு, விந்தியததைக் குறித்துச் சென்றார். அந்த அகஸ்தியர், மனைவியுடன் விந்தியத்தை அடைந்து ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு, 'பர்வதோத்தம! நான் உன்னால் வழி விடப்பட விரும்புகிறேன். ஒரு கார்யதத்தால் தென் திசையைக் குறித்துச் செல்லுவேன். நான் திரும்பிவரும் வரையில் (வளராமல் என்னை) எதிர்பார்த்திரு. மலைகளுள் சிறந்தவனே! நான் திரும்பி வந்த பிறகு, உன் இஷ்டப்படி வளரக்கடவாய்' என்று சொன்னார். பகைவர்களை அழிப்பவனே! அந்த வருணகுமாரரான அகஸ்தியர்

விந்தியமலையோடு இவ்வாறு உடன்பாட்டைச் செய்து (சென்றவர்) தென்னுட்டினின்று இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. அரசனே! விந்தியமலையும் அகஸ்தியரிடம் பயந்திருல் தன அங்கதத்தை ஒடுக்கிக் கொண்டு வளராமல் இருகின்றது. நீ என்னைக் கேட்டதும் அகஸ்தியருடைய பிரபாவத்தால விந்தியமலை வளராமலிருப்பதுமான இந்த விஷயமனைத்தும் உனக்குச சொலலப்பட்டது. அரசனே! அகஸ்தியரிடத்தினின்று வரத்தைபபெற்று எலலாத தேவர்களாலும் எவ்வாறு காலேயர்கள் நாசம பண்ணபபட்டார்களோ அந்த விருத்தாந்தத்தைச சொல்லுகின்ற எனனிடத்தினின்று கேட்பாயாக.

அகஸ்தியர் தேவர்களுடைய வசனத்தைக கேட்டு, 'நீங்கள் எதற்காக என்னிடம வந்திருகின்றீர்கள? என்னிடத்தினின்று எந்த வரத்தை விரும்புகிறீர்கள்?' என்று வினவினர் பிறகு, அந்த முனிவரால் இவவணணம் சொல்லப்பட்ட தேவர்களனைவரும் புரந்தரனை முன்னிட்டுக கைகூப்பிகொணடு முனிவரைப்பார்த்து, 'மஹாதமாவே! மஹாஸமுத்திரம் உமமால்குடிக்கபபடுவதை விரும்புகிறோம். இப்படி காரியமானது செயயபபட்டால, பிறகு, காலத்தால் பற்றப்பட்ட அந்தத் தேவசத்ருகளை பந்துவாக்களோடு கூடக் கொல்வோம்' என்று சொன்னார்கள். முனிவர், தேவர்களுடைய மொழியைக்கேட்டு, 'அப்படியே உங்களுடைய விருப்பத்தைச் செய்வேன். உலகங்களுக்கும் பெரியஸுகத்தை உணடுபண்ணுவேன்' என்று சொன்னார். நல்லவிரதமுள்ளவனே! இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பிறகு, தவத்திருல லித்தியடைந்தரிஷிகளோடுமை தேவர்களோடும் கூட நதிகளுக்கு நாதனை ஸமுத்திரத்தைக்குறித்துச் சென்றார். மனிதர்களும் உரகர்களும் கந்தர்வர்களும் இயக்கர்களும் கிம்புருஷர்களும் அந்த ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாக அப்படியே அந்த மஹாதமாவைப் பின்தொடர்ந்தார்கள. பிறகு, (அவர்கள்) ஒன்றுசேர்ந்து பயங்கரமாக முழங்குகின்ற ஸமுத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். அகஸ்தியரோடு கூடியவர்களும் கந்தர்வர்களோடும் மஹோரகர்களோடுங கூடியவர்களுமான தேவர்களும் மஹாபாக்கியசாலிகளான ரிஷிகளும் ஆலிகளால் நர்த்தனஞ்செய்வதுபோலவும் காற்றினுல் துள்ளிக்குதிப்பதுபோலவும் நுரைக்கூட்டங்களால் நகைப்பதுபோலவும் இருப்பதும் குகைகளில இடறிவிழுவதும் பலவித மூதலைகளால் நிரம்பினதும் பலவகைப பறவைக்கூட்டத்தோடு கூடியதுமான ஸமுத்திரத்தை அடைந்தார்கள்.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அகஸ்தியர் கடலைக்குடித்ததும், தேவர்கள் அஸுரர்களைக்கொன்றதும், தேவர்கள் மறுபடியும் கடலை நிரப்புவதற்காகக் குடித்த நீரை வெளியில் விடும்படி அகஸ்தியரை வேண்டினதும், அவர் அந்த நீரை ஜீர்ணமாக்கிவிட்டதாகச் சொல்ல அவர்கள் அதற்காகப் பிரம்ம தேவரை வேண்டியதும்.)

மித்ராவருணர்களுக்குப் புத்திரரும் பகவானுமான அந்த ரிஷியானவர், ஸமுத்திரத்தை அடைந்து கூடியிருக்கிற தேவர்களையும் வந்திருக்கிற ரிஷிகளையும பார்த்து, 'இதோ நான் உலகங்களின் நன்மைக்காக ஸமுத்திரத்தைப் பானம்பண்ணுகிறேன். நீங்கள செய்ய வேண்டியதை விரைவில செய்யுங்கள்' எனறுசொன்னர். (தவதகினின்று) நழுவாதவரான அகஸ்தியர், இவ்வளவு வசனத்தைச்சொல்லிக கோபமுள்ளவராகி எலலாவுலகமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸமுத்திரத்தைக் குடித்தார். அப்பொழுது அந்தக்கடல குடிக்கப்படுவதைப்பார்த்து இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்கள் அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்; 'உலகங்களை நிலைநிறுத்துகிறவரே! நீர் எங்களைப் பாதுகாப்பவர். உலகங்களையும் படைப்பவர். உம்முடைய அனுகரஹத்தினாலே தேவர்களுடன்கூடின உலகமானது அழிவை அடையாமலிருக்கவேண்டும்' என்று ஸ்தோத்திரங்களால பூஜையுமசெய்தார்கள். மஹாத்மாவான அவர், தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவரும் எங்கும கந்தர்வர்களுடைய தூரியவாத்தியங்கள் ஒலிக்கத தேவலோகத்து மலர்களால இறைக்கப்படுகின்றவருமாகி, மஹாஸமுத்திரத்தை ஜலமற்றதாகச் செய்தார். மஹாஸமுத்ரம் நீரில்லாததாகச் செய்யப்பட்டதைக்கண்டு, தேவர்கள் அனைவரும மிகுமனக்களிப்புள்ளவர்களாகவும் தளராத பலமுள்ளவர்களாகவும் திவ்யமான சிறந்த ஆயுதங்களைஎடுத்து அந்த அஸுரர்களைக் கொன்றார்கள். மஹாதமாக்களும், மிக்கபலமுள்ளவர்களும், வேகமுடையவர்களும், உரக்க விம்மநாதம் செய்பவர்களுமான தேவர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் மஹாத்மாக்களும் வேகமுள்ளவர்களுமான தேவர்களுடைய வேகத்தைத் தாங்குவதற்கு அப்பொழுது

சக்தியற்றவர்களானர்கள. பாரத! தேவர்களால் வதமசெய்யப்படுகின்ற அந்தத தானவர்கள பயங்கரமான சபதமுள்ளவர்களாக மிக்கோரமான யுததத்தை ஒருமுகூததகாலம செய்தார்கள. மனததையடகின ரிஷிகளால் மூதிபே தவததினுல் எரிக்கப்பட்டவர்களும சக்தியினுல் மிகமுயல்கினறவர்களுமான அந்த அஸுராகள் தேவர்களால நாசமபணணபபட்டாகள. பொற பதக்கம தரிததவர்களும குணடலஙகளையும தோளவளைகளையும தரிததவர்களுமான அந்த அஸுரர்கள் கொலலபபடடுப பூததிருகின்ற பலாசமரங்கள்போல அதிகமாகப பிரகாசிததார்கள. புருஷோத்தமனே! பிறகு, கொல்லப்பட்டவர்கள்போக மிகுந்திருக்கினற சில காலேயர்கள் பூதேவியைப் பிளந்துகொண்டு பாதாள தலததை அடைந்தார்கள. தேவர்கள், தானவர்கள் கொல்லப்பட்டதைப் பார்ததது, ரிஷிகளுள் சிறந்த அவரைப் பலவித வசனங்களால் மகிழ்விததார்கள.

தேவர்கள, 'மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! தேவரீருடைய அருளால் உலகங்கள் அதிகமான ஸுகததை அடைந்தன. கொடிய பராக்ரமமுள்ள காலேயர்களும் தேவரீருடைய தேஜஸினுல் கொல்லப்பட்டார்கள. மகாபாஹுவே! உலகங்களை நிலைநிறுத்துபவரே! கடலை நீரால் நிரப்புவீராக. உலகஙகளைக் காப்பவரே! உம்மால் பானம்பண்ணபபட்ட ஜலததை மீண்டும் இந்தக்கடலில் விட்டுவிடும்' என்ற இந்த வசனததை உரைத்தார்கள. இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டவருந் ரிஷிகளுள் சிறந்தவருமான அகஸ்தியபகவான், அப்பொழுது இந்திரனுடன்கூடியவர்களுமான ஒன்று சேர்ந்தவர்களுமான அநதத் தேவர்களைப்பார்ததது, 'என்னுல் அந்ததநீர்ததமானது ஜீர்ணம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கடலைநிரப்புவதன்பொருட்டு முயறசியடைநத நீஙகள வேறு உபாயததை ஆலோசியுங்கள்' என்று மறுமொழி கூறினர். மனத்தை அடக்கிய மகரிஷியினுடைய இந்த வசனததைக்கேடடு ஒனறு சேர்ந்திருக்கின்ற தேவாகள் ஆசசரியமுள்ளவர்களும் துயரமுள்ளவர்களும் ஆனர்கள். மஹாராஜனே! எல்லாப்ரஜைகளும் ஒருவரிடத்தொருவர் அனுமதிபெற்று ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான அகஸ்தியரை வணஙகி வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றார்கள். தேவர்கள் ஸமுத்திரததை நிரப்புவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவுடன்கூட மறுபடியும் மறுபடியும் ஆலோசனைசெய்து பிரம்மதேவரை அடைநதார்கள. அந்தத தேவர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணுவுடன் பிரம்மதேவரை அடைந்து

கைகுவித்துகொண்டு ஸமுத்திரத்தை நிரப்புவதைப்பற்றிச் சொன்னர்கள.

நூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ரம்மதேவர் பகீரதனுல் ஸமுத்திரம் நிரப்பப் படுமென்றதும், யுதிஷ்டிரர் வினவ, லோம சர் ஸகரனுக்குப்பிள்ளைகள்பிறந்த தைச் சொல்லியதும்)

அரசனே! உலகங்களுக்குப் பிதாமஹரான ப்ரம்மதேவர், ஒருகால திரண்டுவந்திருக்கிற தேவர்களைத தேறறிக்கொண்டு அப் பொழுது, 'தேவர்களே! நீங்களனைவரும் இஷ்டப்படி விருமபின இடதுக்குச செல்லுங்கள். வெகுகாலங்கழிந்தபிறகு ஸமுத்திர மானது தனது நிலைமையை அடையும. மஹாராஜனை பகீரதன் ஞாதிகளைக காரணமாகச்செய்து ஜலப்பெருக்குக்களால ஸமுத்திரத்தைத தீரத்தங்களுக்கு நிதியாக நிரப்புவான்' என்று உரத்த குரலுடன்கூடிய வாகினால சொலலினர். தேவர்ரேஷ்டாகளனை வரும் பிதாமகரின சொல்லைக்கேட்டு (உரிய) காலங்கூடுவதை எதிர் பார்க்கினறவர்களாக வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றார்கள்' என்று சொன்னர்.

யுதிஷ்டிரர், 'ப்ராம்மணரே! முனிவரே! இந்தக்கடலை நிரப்பு வதில எவ்வாறு ஞாதிகள காரணமானர்கள்? இந்த விஷயத்தில் காரணம் எனன? பகீரதனுடைய பரிஸ்ரமத்தினால் எவ்வாறு ஸமுத்திரம் நிறைக்கப்பட்டது? தபோதனரே! ப்ராமமணரே! உம்மால சொல்லப்படுகினற அரசாகளுடைய இந்த உத்தமசரித திரத்தை நான் விஸ்தாரமாகக் கேட்கவிரும்புகின்றேன்' என்று சொன்னா. மஹாத்மாவான தர்மராஜரால் இவ்வாறு சொல்லப் பட்ட ப்ராம்மணோத்தமர், மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய மகிமை யை எடுத்துரைத்தார். லோமசர், 'ரூபத்துடனும் சௌரியத்துட னும் பலத்துடனும் கூடின ஸகரன் என்கிற அரசன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தினரின் குலத்தில் உதித்தான். பிரதாபமுள்ளவனை அவன் புத்திரனில்லாதவனாக இருந்தான். பாரத! அவன் ஹை ஹயர்களையும் தாலஜங்கர்களையும் நாசம்செய்து அரசர்களை வச

மும் செய்து தன் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான. பரதஶ்ரேஷ்டனே! பரதரேறே! அவனுககு அழகினாலும யௌவனததினாலும கர்வமுடையவர்களான வைதர்பபி, சைப்யை என்னும இரண்டு மனைவிகள இருந்தாாகள. ராஜேந்திரனே! அந்த அரசன் புததிரர்களை விருமபினவனாக மனைவிகளுடன் கைலாஸகிரியை அடைந்து பெருந்தவம புரிநதான. யோகத்துடன்கூடி மிகப் பெருநதவமபுரிகிற அவன் மிகக மகிமையுள்ளவரும மூன்றுகண்களுள்ளவரும் முப்புரஙகளை அழிததவரும சஙகரரும பவரும ஈசானரும் பினாகமெனகிற விலலைத தாஙகியவரும் சூலததைக கையில் ஏந்தியவரும் [1] மஙகளரூபியும உக்ரமான (கணஙகளுக்குத) தலைவரும பல ரூபஙகளுளளவரும உமையவளுக்கு நாயகருமான பரமசிவனை அடைந்தான். புஜபலமிக்க அந்த அரசன் வரததைக்கொடுப்பவரான அவரைப் பார்ததவுடனே, மனைவிகளுடன் சோந்து நமஸ்காரம செய்து புத்திரன் வேணடுமெனறு வேண்டிக்கொண்டான்.

பிரீதியுள்ள ஹரர், மனைவிகளுடனிருக்கும் அநத ராஜஶ்ரேஷ்டனைப் பார்தது, 'அரசனே! சிறநத மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! உன்னால் இநத முகூர்தததில் நான் வரம் வேண்டப்பட்டேனாதலால், சூரர்களும், மிகக கொழுப்புளளவர்களுமான அறுபதினாபிரம்பிள்ளைகள் ஒரு மனைவியினிடம உண்டாவார்கள். அரசனே! அவர்களெலலோரும் சேர்ந்து நாசமடைவார்கள். வம்சததைததரிக்கிற சூரனான ஒருபுததிரன் ஒருமனைவியினிடத்தில் உண்டாவான்' என்றார். ருத்திரர் அவனுக்கு இவ்வண்ணம்கூறி அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார். அந்த ஸகரராஜனும் மனைவிகளுடன் கூடத் தன் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். அநத இடத்தில் அவன் அப்பொழுது மனம் மிகக்களிததவனும் சிவனுடைய வரத்தால் அடையப்பட்ட காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றவனுமாகிக் காலததைக் கழிததான். புருஷஶ்ரேஷடனே! தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ளவர்களான வைதர்ப்பி சைப்யை என்னும் அவனுடைய இரண்டு மனைவிகளும் கர்ப்பிணிகளானார்கள். பிறகு, வைதர்ப்பியானவள் வெகுகாலம் சென்றபிறகு, சுரைக்காய்போன்ற கர்ப்பததைப் பெற்றாள். சைப்யையும் தேவன்போன்ற ரூபமுள்ளவனும் புத்தென்னும் நரகத்தினின்று காப்பவனுமான ஒரு குமாரனைப் பெற்றாள். அந்த அரசன் அபபொழுது சுரைக்காய்போன்ற கர்ப்பத்தை எறிந்துவிடுவதற்கு மனததில் எண்ணினான். அரசே! பிறகு, 'ஸாஹஸம்

[1] பொருள் இரட்டிததலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

செய்யாதே. புததிராகளை நீ எறிந்துவிடத தக்கவனலலை. சுரைக்காயின் நடுவினினறு விததுககளை வெளியில எடுதது நெய்யினால நிறைக்கப்பட்டவையும ஸமீபததில [1] ஆவியுடன் கூடியவையுமான பாததிரங்களில் தனிததனி போட்டு முயற்சியுடன பாதுகாககக் கடவாய். அரசே! பிறகு, அறுபதினாயிரம பிளளைகளை அடைவாய். நராதிபனே! உனககு மஹாதேவரால் இநத முறையாகப புதரோதபததியானது கொடுககபபடடது. உன்னுடைய புததியானது, இதைவிட்டு, வேறுவிதமாகவேணடாம்' எனறு ஆகாயததினினறு உணடானதும் கமபீரமான குரலுளளதுமான வாககைக் கேட்டான்.

நூறறாறாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யாகதீக்ஷைபெற்ற ஸகரன்கட்டளைப்படி அவனுடைய அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள் குதிரையைத் திரியவிட்டதும், அது கடற்கரையில் மறைந்ததும், பிதாவின் நியமனப்படி குதிரையைத்தேடிக் கடற்கரையைத் தோண்டின ஸகரபுத்திரர்கள் பாதாளலோகத்தில் கபிலர் தவம்புரிவதையும் பக்கத்தில் குதிரை திரிவதையும் கண்டதும்)

பரதர்களுள் சிறந்தவனே! ராஜஶ்ரேஷடனான அந்த அரசன் ஆகாயததில் தோன்றின இந்த வாக்கைக்கேட்டு ஶ்ரத்தையுள்ளவனாகி, பிறகு, ஆகாயவாக்குச சொலலியவண்ணம அதனைச் செய்தான. பிறகு, அரசன அநதக் கர்ப்பபிணடததினின்று விததுக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுதது, பிறகு, எல்லாப்பாகங்களையும் நெய்யினால் நிரபபபபட்ட குடஙகளில வைததான்; புத்திரர்களைப பாதுகாப்பதில் ஊக்கமுள்ளவனாக வளர்ப்புத்தாய்மாரிடமும் ஒருவரிடம் ஒருகுடம்வீதம் கொடுத்தான். பிறகு, நெடுங்காலம கழிதது அந்தக் குடங்களிலிருந்து மஹாபலசாலிகளான (புததிரர்கள்) எழுந்திருந்தார்கள். அரசே! ஒப்பற்ற வல்லமையுள்ள ராஜரிஷி

---

[1] 'ஸொவஸ்வெதெஷு' எனபது மூலம; 'In steaming vessels' எனபது இஙகிலிஷ மொழிபெயாபபு.

யான அவனுக்கு ருதரருடைய அருளால அறுபதினாயிரம்பிள்ளை கள உணடானார்கள். பயஙகரமானவாகளும் கொடிய செய்கையுள்ள வர்களும ஆகாயததில ஸஞசரிபபவாகளும பலராயிருபபதனால் தேவாகளுள்ளிடட எலலா உலகஙகளையும அவமதிக்கினறவர்களும் சூரர்களும போரபுரிகிறவர்களுமான அவாகள் தேவர்களையும கந்தர் வாகளையும அரககர்களையும் எல்லாப்பிராணிகளையும துன்பமசெய்தாா கள. மந்தபுததியுளளவர்களான ஸாகராகளால அப்பொழுது வதம் செய்யபபடுகினற ஜனஙகள, எலலாததேவர்களோடுமகூடிப பிரம்ம தேவரைச் சரணமடைநதாாகள. மஹா பாகயமுள்ளவரும் எலலா உலகஙகளுககும பிதாமஹருமான பிரம்மதேவர், அவாகளைநோக்கி, 'தேவர்களே! நீஙகளெல்லாரும உலகதது ஜனஙகளுடன்கூட வந்தவணணம திருமபிசசெல்லுங்கள். தேவாகளே! தங்களால் செய்யப்பட்ட தீவினைகளால ஸாகராகளுக்குச சிறிதுகாலததிலேயே மிக்ககோரமான பெரிய அழிவு உணடாகும்' எனறு சொன்னார். மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! இவவாறு சொலலககேட்ட அநதத தேவர்களும உலகதது ஜனஙகளும் பிதாமஹரிடம அனுமதிபெற்று வந்தவணணம் திரும்பிச செனறாசள். பரதாகளுள சிறந்தவனே! பிறகு, நெடுஙகாலம் சென்றபோது, வீாயவானான ஸகரராஜன் அஶ்வ மேதத்தில் தீக்ஷைபெற்றான். அரசே! அவனுடைய குதிரை யானது பெரிய உதஸாஹமுள்ள எலலாப் புததிரர்களாலும் நன்கு பாதுகாக்கபபட்டுத தன்னிஷ்டப்படி திரிவதாகப பூமியில் ஸஞ்சரித தது. அந்தக குதிரையானது, முயற்சியுடன் காக்கபபட்டும, ஜல மற்றதும பயங்கரமான காட்சியுள்ளதுமான ஸமுததிரத்தை அடைந்து அந்த இடததிலேயே மறைநதுபோயிற்று. ஐயனே! பிறகு, அந்த ஸாகராகள், உததமமானகுதிரையானது கவரப்பட்ட தென்றெண்ணித தந்தையிடம் திரும்பிவந்து, குதிரை கவரப்பட்டுக் காணாமல் போனதைச் சொன்னார்கள். அவன், 'பிள்ளைகளே! குதி ரையை எல்லாத்திசைகளிலும் தேடுஙகள்' என்று சொல்லினன். மஹாராஜனே! பிறகு, அந்தஸாகரர்கள் பிதாவினுடைய (விருப் பததை) அறிந்து அநதககுதிரையைப் பூதலமுழுமையும் எல்லாத் திசைகளிலும் தேடினார்கள். பிறகு, (பிரிந்துசென்ற) அந்த ஸாகரர்க ளெல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் சேர்நதும் குதிரையையும் குதிரை யைக கொண்டுபோனவனையும் அறியவேயில்லை.

பிறகு, (ஸாகரர்கள்,) திரும்பிவந்து பிதாவின் முன்னிலையில் கைகுவித்துக்கொண்டு, 'மனிதரைக்காப்பவரே! அரசரே! மகீ

பதியே! உம்முடைய உததிரவினால் எங்களால் ஸமுததிரங்களுடனும் காடுகளுடனும தீவுகளுடனும் கூடியதும் நதிகளுடனும் நதஙகளுடனும குகைகளுடனுஞ் சேர்ந்ததும மலைகளுடனும் காட்டுவெளிகளுடனும் இருப்பதுமான பூமிமுழுவதும் தேடப் பட்டுவிட்டது. குதிரையையும் குதிரையைக் கொண்டுபோனவனையுமே நாஙகள அறியோம' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! அவாகளுடைய சொல்லைககேட்டு அந்த அரசன் கோபத்தினால் மயஙகி அப்பொழுது தெய்வவசததால் அவர்களெல்லாரையும் பார்தது, 'திருமபிவராமலிருபபதன்பொருட்டுச் செல்லுஙகள். மீணடும குதிரையைத தேடுஙகள. புததிரர்களே! யாகததுக்குரிய அநதக்குதிரையின்றி நீஙகள் திரும்பிவரக்கூடாது' என்ற சொல்லைச் சொன்னான. அந்தஸகரகுமாரர்கள், பிதாவினுடைய கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு மறுபடியுமே பூமியனைததையும் தேடததொடஙகினார்கள். பூமியைக்காப்பவனே! பிறகு, அந்த வீரர்கள் பூமி தோண்டப்பட்டிருப்பதையும ஸமுத்திரததில் குதிரையினுடைய காலடியையும் வழியையும் கணடார்கள. ஸகரகுமாரர்கள அந்தப்பிலததை அடைநது முயற்சியைக்கைக்கொணடு ஸமுதரததைக் குந்தாலிகளாலும் முஸலங்களாலும் தோண்டினார்கள். சேர்ந்திருக்கிறஸாகரர்களால் வெட்டப்படுகிற அந்த வருணாலயமான கடலானது எஙகும் பிளக்கப்படுவதாகி மிக அதிகமான துன்பத்தை அடைந்தது. ஸாகரர்களால் துன்பப்படுததப்படுகின்ற அஸுரர்களும் உரகர்களும் அரக்கர்களும் பலவிதமான பிராணிகளும் துன்பஒலியைச் செய்தனர். நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் பிராணிகள் தலையறுக்கப்பட்டவைகளும் உடலற்றவைகளும் முழங்கால எலுமபுகளும் தலைகளுமுடைந்தவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அவர்களுககு இப்படி ஸமுததிரததை வெடடுவதிலேயே மிகநெடுங்காலம் சென்று விட்டது; குதிரையும் காணப்படவில்லை. அரசனே! பிறகு, மிக்ககோபமுள்ளவர்களான ஸகரகுமாரர்கள் ஸமுததிரத்தின் வடகிழக்கான இடத்தில் பாதாளத்தைப்பிளந்து பினபு அந்த இடத்தில் பூமியில ஸஞ்சரிததுக்கொண்டிருக்கிற குதிரையையும் மஹாத்மாவும் தேஜஸுகளின் கூட்டமாக இருப்பவரும் (ஒபபு) உயர்வு அற்றவருமான கபிலரையும் கண்டார்கள். ஜ்வாலைகளால் அக்நி பிரகாசிப்பதுபோலத் தேஜஸினால் பிரகாசிக்கின்ற அந்தக் கபிலரைக்கண்டு ஸகரகுமாரர்களனைவரும் ஆச்சர்யம அடைந்தவர்களானார்கள்.

[1] நூற்றேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குதிரையைத் திருடினவரென்றெண்ணிக் கொல்லவந்த ஸாகரர்களைக் கபிலர் கண்ணழலால் சாம்பலாக்கியதும், ஸகரன் கட்டளையினல் புறப்பட்ட அம்சுமான் கபிலரை மகிழ்வித்துக் குதிரையைக் கொண்டுவந்து ஸகரனுடையயாகத்தை நிறைவேற் றியதும், ஸகரனும் அம்சுமானும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தபிறகு திலீபன் கங்கையைப் பூமி யில் கொண்டுவர முயன்றும் நிறை வேறமலே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததும்.)

அரசனே! அவர்கள் அந்தக்குதிரையைக்கண்டு மயிர்சிலிர்த் தவர்களும் காலததால்தூண்டப்பட்டவர்களும் மஹாத்மாவான கபிலரை அவமதித்தது மிகுந்தகோபமுள்ளவர்களும் குதிரையைக் கைப்பற்றுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாகி, மஹாதமாவான கபி லரை அலக்ஷ்யம்செய்து எதிர்த்து ஓடினர்கள். மஹாராஜனே! பிறகு, முனிச்ரேஷ்டரான கபிலர் கோபங்கொண்டார். எந்த முனிபுங்கவரான கபிலரை வாஸுதேவரென்று சொல்லுகிறார்களோ ரிஷிகளுள்மேன்மையுள்ளவரும் மிகப்பெரியதேஜஸ்ஸுள்ளவருமான [2] அவர் தம்கண்ணை விகாரப்படுத்தி (அதிலுண்டான) தீயை அவர்களின்மீது தாக்கச்செய்து மதியற்றவர்களான அந்த அறு பதினாயிரம் ஸாகரர்களையும் ஒரேஸமயத்தில் எரித்தார். அவர் கள் சாம்பலானதைக்கண்டு மஹாதபஸ்வியாகிய நாரதர் ஸகரனிடம் வந்து அவனுக்கு அதனை உரைத்தார். அந்த அரசன் ரிஷியி னுடையவாக்கினின்று வெளிவந்த கோரமான அந்தவசனத்தைக் கேட்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் மனவருத்தமுற்றவனகி ஸ்தாணுவினு டைய வாக்யத்தை நினைத்தான். புதிரர்களுடையநாசததால உண் டான துக்கதில் மன்குமுழுகின அந்த ஸகரன் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு குதிரையையே நினைத்தான். பரதச்ரேஷ்டனே!

---

[1] இந்த நூற்றேழாவது அதயாயதுகுபதிலாக 25 ச்லோகதில ஓர் அதயாயம் சிறிது பாடபேததுடன் ஒரு புஸ்தகதில இருப்பதாக கருஷ்ணசார்யர் பதிப்பில் குறிதிருகிறது.

[2] இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

ஸகரன் அப்பொழுது அஸமஞ்சனுடையபுத்திரனும் தனக்குப் பேரனுமான அம்சுமானை அழைத்து, 'ஐயனே! அளவிறந்த பராக்கிரமசாலிகளான அறுபதினாயிரம்பிள்ளைகள் கபிலருடைய (கண்) நெருப்பைஅடைந்து என்றுமிதம் நாசமடைந்தார்கள். அப்பா! தோஷமற்றவனே! தர்மத்தைப்பாதுகாக்கிறவனும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு நன்மையைவிரும்புகிறவனுமான என்னால் உன்னுடையபிதாவும் விடப்பட்டான்' என்கிற இந்தவசனத்தை உரைத்தான்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'தபோதனரே! அரசர்களுள் சிறந்தவனான ஸகரன், வீரனும் எவ்விதத்தாலும் விடத்தகாதவனுமான ஔரஸபுத்திரனை எதற்காக விட்டான்? அதனை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவினர். லோமசர், 'அரசே! எவனைச் சைப்யை பெற்றாளோ ஸகரனுடைய அந்தப் பிள்ளையானவன் அஸமஞ்சனென்று பிரஸித்திபெற்றிருந்தான். அந்த அஸமஞ்சன் ஆங்காங்கு விளையாடிக்கொண்டிருப்பவர்களும் பலஹீனர்களுமான பட்டணத்து ஜனங்களுடைய குழந்தைகளை விரைவில் அடைந்து மயிர்களைப்பிடித்து அலறும்பொழுதே நதியில் எறிந்தான். பிறகு, பயத்தினும் சோகத்தினும்மூழ்கின பட்டணத்து ஜனங்கள் (ஸகரனிடம்) வந்தார்கள். எல்லோரும் கைகளைகுவித்துநின்று ஸகரனைப்பார்த்து, 'மஹாராஜனே! பகைவர்களுடையபடை முதலியவைகளால் (உண்டாகின்ற) பயத்தினின்று எங்களை நீ காக்கிறாய். அதனைவிடக் கோரமான அஸமஞ்சபயத்தினின்றும் எங்களைக் காக்கவேண்டியவனாகிறாய்' என்று சொன்னார்கள். ராஜஶ்ரேஷ்டனான ஸகரன், கோரமான நகரஜனங்களுடைய வசனத்தைகேட்டு, ஒரு மூகூர்த்தகாலம் மனவருத்தமுற்றவனாகி மந்திரிகளைப்பார்த்து, 'என்னுடையபுத்திரனான அஸமஞ்சன் பட்டணத்திலிருந்து இப்பொழுது தூரத்தப்படவேண்டும். நீங்கள் எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதானால் இது சீக்கிரம்செய்யப்படவேண்டும்' என்கிற இதனைச்சொன்னான். நாதிபனே! அரசன் இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட அந்த அமைச்சர்கள், அரசன் எவ்விதம் ஆணையிட்டானோ அவ்விதமே விரைவாகச் [1] செய்தார்கள்.

மஹாத்மாவும் நகரவாஸிகளின்ஹிதத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமான ஸகரனால் எவ்வாறு புத்திரன் தூரத்தப்பட்டானோ இஃதனைத்தும் உனக்குக் கூறப்பட்டது. பெரியவில்லுள்ள அம்சுமா

1 பொருந்தாமையால் 'யதோசிதம்' என்பது விடப்பட்டது.

னுக்கு ஸகரன் சொல்லியதனைத்தையும் உனக்குச் சொல்வேன். சொல்லப்படுவதை என்னிடத்திலின்று தெரிந்துகொள். ஸகரன், 'குழந்தாய்! உன் தகப்பனைவிட்டதாலும் புதிரார்களுடைய நாசத தாலும் அப்படியே குதிரை அகப்படாமையாலும் நான் பரிதவிக் கின்றேன். பௌதரனே! ஆதலால், துக்கத்தால் நன்கு எரிக்கப் பட்டவனும் யாகம் தடைப்பட்டதனால் மதிமயங்கினவனுமான என் னைக் குதிரையைக் கொணடுவருவதனால் நரகதத்திலின்று கரையேற்று வாயாக' என்று சொனனனை. மஹாதமாவான ஸகரனால இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அம்சுமானும், எந்த இடதத்தில் பூமி பிளக்கப்பட் டிருக்கிறதோ அந்த இடதததை துக்கததுடன அடைநதான். அவன் அதே வழியினால கடலில் பிரவேசிததான்; மஹாதமாவான கபிலரை யும் அந்தக் குதிரையையும கண்டான். அவன் தேஜஸ்ஸுகளுடைய ராசியாக இருப்பவரும பழமையானவருமான ரிஷிச்ரேஷ்டரைக் கண்டு தலையினால் பூமியில் நமஸகரிததது அந்த ரிஷியினிடம் கார்யத தைத் தெரிவிததான. மஹாராஜனே! பிறகு, கபிலர் அம்சுமா னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரானார். பாரத! தாமாதமாவான அவர் இவனைப் பார்ததது, 'வரன்களைக் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' என்றும் சொன்னார். அந்த அம்சுமான் அந்தச் சமயததில் யஜ்ஞம் பூர்ததிஅடைவதன் பொருடடு முதலில் குதிரையை வேண்டினான்; பித்ருக்களுக்குப் பரிசுததி உண்டாக்கும் விருப்பத்தால் இரண்டாவ தாகத தீர்த்தததை வேண்டினான். மிக்க தேஜஸ்வியும் முனிவர்களுள் சிறந்தவருமான கபிலர் அவனைப்பார்ததது, 'குறறமற்றவனே! நீ எதை எதை வேண்டுகினறாயோ அதை அதை உனக்குக் கொடுக்கக் கடவேன். உனக்கு மங்களம். உன்னிடதத்தில் பொறுமையும் தர்ம மும் ஸதயமும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸகரன் உன்னால் கிருதார்த் தனானன். உன் தகப்பன் உன்னால் புதிரனுள்ளவனானன். என் னுடைய கோபததால் உணடான நெருப்பில் எந்த ஸாகரர்கள் விட்டிற்பூச்சிகளின் தன்மையை அடைநதார்களோ அவர்கள் உன் னுடைய பிரபாவத்தினால் ஸ்வர்க்கததையும் அடைவார்கள். உன் னுடைய பேரனும் ஸாகரர்களைப் பரிசுததப்படுத்துவதற்காக மஹேஸ் வரரை மகிழ்வித்துக் கஙகையைத் தேவலோகதத்திலின்று கொண்டு வருவான். மனிதருட் சிறந்தவனே! யாகததுக்குரியதான குதிரை யைக் கொண்டுபோ. உனக்கு மங்களம். குழந்தாய்! மஹாதமா வான ஸகரனுடைய யாகததை நிறைவேற்றக் கடவாய்' என்று சொன்னார்.

மஹாத்மாவான கபிலரால் இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட அம்சுமானே குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய யாகசாலையை வந்தடைந்தான். பிறகு, அவன் மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய கால்களில் தண்டனிட்டு, அந்த ஸகரனாலும் உச்சியில் முகரப்பட்டு, ஸாகரர்களுடைய அழிவு முழுமையையும் தான் கண்டபடியும் கேட்டபடியும் அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அந்தக் குதிரை யாகசாலைக்கு வந்துவிட்டதையும் அவனுக்குச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, ஸகரராஜன், புததிரர்களுடைய நாசதத்தால் உண்டான துக்கத்தை விட்டான்; அம்சுமானையும் மிகுதியாகக் கொண்டாடி அந்த யாகதையும முடிவுபெறச் செய்தான். யாகத்தை முடித்தவனும எல்லாத் தேவர்களாலும ஸம்மானிக்கப்பட்டவனுமான ஸகரன் வருணனுக்கு ஆலயமான ஸமுததிரத்தைத் தனக்குப் புததிரனுயிருத்தலில் அமைததுக்கொண்டான். தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள ஸகரன் ராஜ்யத்தை மிக நீண்டகாலம் ஆண்டு பேரனிடத்தில் (ராஜ்ய) பாரததை வைத்து அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். மஹாராஜனே! தர்மாத்மாவான அம்சுமானும் கடலை மேகலையாகவுடைய பூமியைத தன் பாட்டன் ஆண்டதுபோலவே ஆண்டுவந்தான். தர்மஙகளை அறிந்தவனான திலீபனென்பவன் அவனுக்குப் புததிரனுகப் பிறந்தான். அமசுமானும் அவனிடததில் ராஜயததை வைதது முடிவை அடைந்தான். பிறகு, திலீபனே பித்ருக்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய நாசத்தைக் கேட்டுத துக்கத்தால் பரிதவிததான்; அவர்களுடைய கதியை ஆலோசித்தான். அரசன் கங்கையைப் (பூமியில்) இறங்கச் செய்வதில் மிகப் பெரியமுயற்சியையும செய்தான்; தன்பலத்துக்கு இயன்றவரையில் காரியங்களைச் செய்தும் (கஙகையைப் பூமியில்) இறங்கச்செய்ய மாட்டாமற் போனான். அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும் தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவனும் மெய்பேசுகிறவனும் அஸூயை இல்லாதவனுமான பகீரதன என்கிற கியாதிபெற்ற புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்கு ராஜ்யததில் முடிசூட்டித் திலீபன் கானகத்தை அடைந்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! அந்தத திலீபன் தவஸித்தியின் சேர்க்கையினல் காட்டினின்று காலவசததால் ஸவர்க்கம் சென்றான்.

நூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பகீரதன் கங்கையைப் பூமியில் இறங்கச்செய்வதற்காக அதனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்ததும், பூமியிலிறங்கும் கங்கையின் வேகத்தைத் தாங்குவதற்காக அதன் கட்டளைப்படி தவத்தால் சங்கரரை மகிழ்வித்ததும்.)

பெரிய விலலுள்ளவனும் சக்கரவர்த்தியும் மஹாரதனுமான அந்த அரசனோ, எல்லா ஜனங்களின் உள்ளததையும் கண்களையும் மகிழ்விபபவனானான். மிக்க புஜபலமமைந்த அவன மஹாதமாவான கபிலரால் பிதருக்களுடைய பயஙகரமான நாசததையும் ஸ்வர்க்கததை அடையாமையையும் கேட்டான். அந்த அரசன் ராஜ்யத்தை மந்திரியினிடத்தில வைத்துவிட்டுத் துயரப்படும் மனததுடன் தவம் புரிவதற்கு இமயமலையின் தாழ்வரையை அடைந்தான். நரஸ்ரேஷ்டனே! தவததினால் பாவததை எரித்தவனான அவன கஙகையை ஆராதிக்க விருப்பஙகொணடு மலைகளுள் மிகச்சிறந்த இமயமலையைக் கண்டான். பகீரதன் பலவித வடிவமுள்ளவைகளும் தாதுவர்க்கங்களுள்ளவைகளுமான சிகரங்களால் அலஙகரிக்கப்பட்டதும், காற்றின வழியிற் செல்லுகிற மேகஙகளால் நாற்புறமும் நனைக்கப்பட்டதும், ஜலத்துடன் கூடின நதிகளாலும புதர்களாலும் தாழ்வரைகளாலும் விளங்குகின்றதும, குகைகளிலும கற்சந்துகளிலும பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் அடையப்பட்டதும், விசிததிரமான அங்கஙகளுள்ளவைகளும் பலவித ஒலிகளுடன் கூவுகின்றவைகளுமான பக்ஷிகளாலும் அவ்வாறே சிறநத வண்டுகளாலும் அன்னங்களாலும் நீர்க்காககைகளாலும் நீர்க்கோழிகளாலும் மயிலகளாலும் சதபதரங்களாலும் ஜீவஞ்சீவகங்களாலும் குயில்களாலும் அப்படியே [1] கறுத்த கடைக்கண்களுள்ளவைகளும் குஞ்சுகளிடததில் ப்ரீதியுள்ளவைகளுமான சகோரபக்ஷிகளாலும் சூழப்பட்டதும், அழகிய ஜலமுள்ள இடங்களில் தாமரைகளால் நெருங்கியதும், ஸாரஸங்களின் இனிய ஒலிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் கின்னரர்களாலும் அப்ஸரஸு

1 'சகோரங்களாலும அஸிதாபாஙகஙகளாலும அவ்வாறே புதரபரியஙகளாலும' என்றும கொள்ளலாம்.

களாலும் அடையப்பட்ட கல்தரைகளுள்ளதும், திக்குயானைகளுடைய கொம்பு நுனிகளாலே நாற்பக்கதிலும் உரையப்பட்ட மரங்களுள்ளதும், வித்யாதரர்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், பலவித ரதனங்களால் நிரம்பியதும், விஷம் மிகுந்தவைகளும் பிரகாசிக்கின்ற நாக்குள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்களாலும் சூழப்பட்டதும், சிலவிடங்களில பொன்போன்றதும் சிலவிடங்களில் வெள்ளிபோன்றதும் சில இடங்களில் மைக்குவியல்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான இமயமலையை அடைந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனான அந்தப பகீரதனே, அந்த மலையில பழங்களையும கிழங்குகளையும் தீர்த்தததையும் ஆகாரம செய்துகொண்டு ஆயிரவருஷகாலம கடுந்தவம புரிந்தான். ஆயிரம தேவவருஷங்கள் சென்ற பிறகு, மஹாநதியான கங்கையானவள் தானே சரீரமுள்ளவளாகி அப்பொழுது அவனைத (தனைத) தரிசிக்கச்செய்தாள். கங்கை, 'மஹாராஜனே! எனனிடத்தினின்று நீ எதை விருமபுகினறாய? நரச்ரேஷ்டனே! உனக்கு எதைக் கொடுக்கக்கடவேன? அதைச் சொல் நீ சொலவதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னாள. அரசே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசனான பகீரதன, கங்கா நதியை அப்பொழுது நமஸ்காரம்பண்ணிக் கைகூப்பிக்கொணடு, 'வரங்களைக் கொடுபபவளே! மஹாநதியே! குதிரையைத தேடுகினற எனபாடடன்மார்கள் கபிலரால் யமனுடைய வீட்டை அடைவிககப்பட்டார்கள். மஹாதமாக்களான அநத அறுபதினாயிரம் ஸாகரர்கள் கபிலதேவரை அடைநது கூஷணதில நாசமடைந்தார்கள். இவ்வாறு நாசமடைந்த அவர்களுக்கு ஸ்வர்கததில வாஸம் இல்லை. மஹாநதியே! நீ ஜலங்களால் அந்தச் சரீரஙகளை நீங்காத வரையில் அந்த ஸாகரர்களுக்கு நற்கதியிலலை. மஹாபாக்யமுள்ளவளே! என் பித்ருக்களான ஸகரகுமாரர்களை ஸ்வர்க்கததை அடையும்படி செய். மஹாநதியே! அவர்களுகாக நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன' என்று மறுமொழி சொன்னன்.

அரசனுடைய இந்தச சொல்லைக்கேட்டு, உலகங்களால் வணங்கப்பட்ட கங்கையானவள், மிக்க ப்ரீதியுடன் பகீரதனைப் பார்த்து, 'மஹாராஜனே! உன் வசனததைச் செய்வேன். இதில் சநதேகமில்லை. அரசே! ஆகாயத்தினின்று பூமியில் விழுகிற என்னுடைய தாங்குதற்கரிய வேகததைத தாஙகுவதறகுத தேவஶ்ரேஷ்டரும் நீலகண்டருமான மஹேஶ்வரரைத தவிர, வேறொருவரும மூவுலகங்களிலும் சக்தியுள்ளவராகார். நீண்ட கைகளையுடையவனே! வரன்களைக் கொடுப்பவரான அந்த ஈஶ்வரரைத தவததினால் மகிழ்வி

அந்தத்தேவரோ, (ஸவர்க்கததினின்று) வேகமாக விழுகின்ற எனனை முடியினால தாங்குவார். மஹிமையுள்ளவரும் உலகங்களைககாப்பவருமான அந்தச் சமபுவானவர் தவததினால ஆராதிக்கப்பட்டு உன்பிதருக்களுககு ஹிததைச் செய்யும் விருபபத்தால் உன்னுடைய விருப்பததை நிறைவேற்றுவார்' என்ற இந்தவாக்கியததைச் சொன்னாள. அரசனே! பகீரதமஹாராஜன், இந்த வசனததைக கேட்டு, பிறகு, கைலைமலையை அடைந்து சங்கரரைமகிழ்விததான். அரசனே! அரசன, பிறகு, சிறிது காலததுக்குப்பின், அவரையடைநது, கஙகை இறஙகிவருதலை வேணடினான். அரசே! புருஷோததமனான அவன் பிதருக்களுக்கு ஸவர்க்கததில் வாஸத்தைக்கருதி அவரிடததினின்று கஙகையைத தாஙகுவதில் வரததையும் பெற்றான.

நூற்றொன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சங்கரர் பகீரதனுடைய பிரார்த்தனையினால் விழுகின்ற கங்கையைத் தாங்கினதும், பகீரதன் தன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற கங்கையினால் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து ஸாகரத்தை நிரப்பியதும்)

பகவான், பகீரதனுடைய வசனததைக் கேட்டும், தேவர்களுடைய விருப்பததைச் செய்யக்கருதியும், அரசனைப்பார்த்து, 'இப்படியே ஆகட்டும். மஹாபாக்யமுள்ளவனே! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஆகாயத்தினின்று நழுவிவிழுகின்றதும் மங்களமானதும் தேவலோகததது்ம் புண்யமுள்ளதுமான கஙகையை உனக்காகத் தாங்குவேன்' என்று மறுமொழி உரைத்தார். நீண்ட கைகளையுடையவனே! இவ்வண்ணம் உரைத்துக் கோரரூபிகளும் பலவித ஆயுதங்களை எடுததவர்களுமான பார்ஷதர்களால் சூழப்பட்டவராக இமயமலையை அடைந்தார். அந்தமலையில் நின்றுகொண்டு புருஷஶ்ரேஷ்டனான பகீரதனைப்பார்த்து, 'தோள்வலிமைமிக்கவனே! சைலராஜனுக்குப் புத்திரியான நதியை வேண்டிக்கொள். அரசனே! நான் உன் பித்ருக்களுடைய பரிசுத்தியின்பொருட்டுத் தேவலோகததினின்று விழுகின்ற அந்தச் சிறந்த நதியைத தாங்

குவேன்' என்று சொன்னர். அரசன, சர்வரால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனதைக்கேட்டு, மிக்க அடக்கமுள்ளவனும் வணங்கின வனுமாகிக் கங்கையை நனகு தியானம் பணணினன். பிறகு, புண்ய மான ஜலமுள்ளதும ரம்யமானதும் அரசனால் நன்கு தியானிக்கப் பட்டதுமான கங்கையானது ராசானர் நிற்பதைக்கண்டு ஆகாயத்தி னின்று விரைவாக விழுந்தது. பிறகு, அந்தக்கங்கை நழுவி விழு வதைப் பார்த்து மஹரிஷிகளுள்ளிட்ட தேவர்களும், கந்தர்வர் களும உரகர்களும் இயக்கர்களும் பார்க்க எண்ணமுள்ளவர்களாக வந்தார்கள. பிறகு, இமயமலையினுடைய மகளான கங்கையானது சுழிததுக்கொணடு வருகின்ற பெரிய நீர்ச்சுழல்களுள்ளதும மீன் களாலும முதலைகளாலும நிரமபியதுமாக ஆகாயததினின்று விழுந் தது. அரசனே! ஹரர் முததுமயமான மாலைபோல நெற்றியில் விழுகின்றதும் ஆகாயததுக்கு மேகலை போன்றதுமான அந்தக் கங்கையைத தாங்கினர். அரசனே! அன்னப்பறவைகளுடைய வரிசைபோன்ற நுரைக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட ஜலமுள்ள அந்த நதியானது மூன்றுக ஓடுவதாயிற்று. அந்தக் கங்கை ஓரிடததில விரிவும் வளைவுமுள்ளதாகவும் ஒவ்வோர் இடததில் கடுமாற்ற முள்ளதாகவும நுரைகளாகிற வஸதிரத்தை உடுதததாகவும் மத முள்ளமங்கைபோல் சென்றது. ஓரிடததில் ஜலததின் ஒலிகளால் பேரொலியைச் செய்வதும் ஓரிடததில் ஆகாயததை நீர்ச்சுழல் களால் நாற்புறங்களிலும சுருக்குவதுபோன்றதும் இவ்விதமான மிகப்பலசெயல்களைச் செய்வதுமாகி ஆகாயததினின்று நழுவின அந்தக் கங்கையானது, பூமியை அடைந்து, பிறகு, பகீரதனைப் பார்தது, 'மஹாராஜனே! வழியைக் காட்டு எந்த வழியினால் நான் செல்வேன்? பூமிக்கு அதிபதியே! உனக்காகப் பூமியில் இறஙகியிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியது. நரஸ்ரேஷ்டனே! பகீரதராஜன் இந்தவசனத்தைக்கேட்டு மஹாத்மாக்களான ஸாகரர் களுடைய அந்தச்சரீரங்கள் இருந்தவிடததில் அவற்றைப் புண்ணிய தீர்த்தத்தினால் நனைப்பதற்காகப் புறப்பட்டான். ஹரர், கங் கையைத் தாங்கி உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டுத் தேவர்களு டன் மலைகளுள் சிறந்த கைலாஸததை அடைந்தார். அரசன் கங்கையுடன் சேர்ந்து ஸமுததிரதததையும் அடைந்து வருணனுக்கு இருப்பிடமான அந்த ஸமுததிரத்தை வேகததோடு நிரப்பினன். அரசன், கஙகையைத தனக்கு மகளாயிருத்தலிலும் அமைததுக் கொண்டான். விருப்பம் நிறைவேறினவனாகி அந்தக் கங்கையில்

உதகதானததையும் செய்தான. மஹாராஜனே! பிரபுவே! ஸமுத திரததை நிரபபுவதற்காக மூன்று வழியாகச்செல்லுகினற கங்கை பூமியில் வருவிககப்பட்டவிதமும தேவர்களால காலேயர்கள் அழிக் கப்பட்ட விதமும் மஹாதமாவான அகஸதியரால காரணார்தத மாக ஸமுததிரம பானம்பண்ணப்பட்டவிதமும் பிராம்மணர்க ளைக்கொலபவனான அந்த வாதாபி நாசததை அடைவிககப்பட்ட விதமும ஆகிய நீ [1] எனனைககேட்ட இவையெல்லாம எனனால் உனககு உரைககபபடடன' என்று சொன்னார்.

நூற்றுப்பததாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ரிஷபகூடமலையில் நந்தைஅபரநந்தைஎன்னும் நதிகளை அடைந்ததும், ரிஷபமுனிவர் நந்தைஇவர்களின் மகிமையை லோமசர் சொல்லியதும்)

பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, குந்தீபுததிரர், பாவபயததைப்போக் கக்கூடிய நநதை அபரநந்தையென்கிறநதிகளை முறையே அடைந் தார். அநதஅரசா ஆரோக்யததுககு இருப்பிடமான ஹேமகூட மலையைஅடைந்து நினைததற்கரியவைகளும ஆச்சர்யமானவைகளு மான பலபொருள்களைக் கண்டார். எந்தமலையில் கோரமான மழையும் ஆயிரக்கணக்கான பாறைகளுமிருககின்றனவோ அம் மலையின்மீது ஜனங்கள் துயரமுற்றமனமுள்ளவர்களாக ஏறுவதற் குச் சக்தியற்றவர்களாகிறார்கள். அந்தமலையில் காறறு எப் பொழுதும் வீசுகிறது; (பர்ஜன்ய) தேவன் எபபொழுதும் மழை பொழிகிறான். அப்படியே வேதவொலியும் கேட்கப்படுகிறது. (வேதாதயயனம் செய்கிறவன்) காணப்படுகிறதில்லை. அக்னி பகவான் மாலையிலும் காலையிலும் காணப்படுகிறான். அந்தமலை யில் தவத்துக்குஇடையூற்றைச்செய்கின்ற [2] கதண்டுகள் (மனிதர் களைக்) கடிக்கின்றன. அங்கே செல்வதில் வேண்டாமென்ற எண் ணம் உண்டாகிறது. ஜனங்கள் வீடுகளை(அடைய) நினைக்கிறார்கள. பாண்டவர், இவ்வண்ணம் ஆச்சரியமான பலவிதவஸ்துக்களைப் பார்தது, பிறகு, மறுபடியுமே லோமசரைநோக்கி, 'பகவானே! மிக்ககாந்தியுள்ளவரே! மிக்கஒளிபொருந்திய இம்மலையிலிருக்கிற

---

[1] ஒருசொல் விடபபட்டது. [2] 'மக்ஷிகா:' என்பது மூலம, ஒருவகை ஈ.

இந்தஆச்சரியம் அனைத்தையும் விஸ்தாரமாக எனக்குச் சொல்வீ ராக' என்று அந்த ஆச்சர்யத்தைப்பற்றி வினவினர். லோமசர், 'பகைவரை இலக்கசெய்பவனே! அரசனே! இது நம்மால முற் காலத்தில் எவ்வாறு கேட்கப்பட்டதோ அவ்வாறு சொலலுகின்ற என்னிடத்தினின்று அதனை (அது) ஒன்றிலேயே மனமபறறினவ னுகித தெரிந்துகொள். இந்த ரிஷபகூடத்தில பலதாறுவருஷங்கள் ஆயுளையுடையவரும மிகுந்தகோபமுள்ளவரும் தவஞசெய்பவருமான ரிஷபர்எனகிற ஒரு ரிஷி இருந்தார். அவர், பிறரால் பேசபபடுகின்ற வராகிக் கோபத்தினால [1] மலையைபபார்த்து, 'எவனஒருவன் இவ் விடத்தில் பேசுவனை அவனமீது அப்படிக கற்களைப்போடுவா யாக' எனறுசொனனார். அந்தரிஷியானவர், காறறையும அழைதது, 'நீ சததம் போடாதே' எனறும சொனனார். இந்தமலையில் பேசுகிற மனிதன் மேகதினுடைய சப்ததினால தடுககப்படுகிறான. அர சனே! அந்தமஹரிஷியினால இவவணணம கோபதினால இந்தச சிலகாரியங்கள் செய்யபபட்டன; சிலகாரியங்கள் தடுக்கப்பட்டன. அரசனே! 'தேவர்கள் முறகாலதில நந்தாகினியை அடைந்தாகள்; மனிதர்கள் தேவாகளைப்பாத்து விரைவாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஆதலால், அவர்கள பாராமலிருப்பதைவிரும்பி, இந்திரனைதலை வனுகக்கொண்ட தேவர்கள், இந்தஇடதை அடைதற்கு அரிதாகவும தடைவடிவமான மலையாகவும் செய்துகொண்டாகள' என்று கேள்வி. குந்தீநந்தன! மனிதர்கள் அதுமுதற்கொண்டு எபபொழுதுமே இந்த மலையை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதறகுச சக்தியற்றவர்களானார்கள். ஏறுவ தறகு எப்படிமுடியும? குந்தீநந்தன! தவம்புரியாத மனிதனாலே இந்த மலையானது பார்ப்பதறகாவது ஏறுவதறகாவது கூடுவதாகாது. ஆத லால், நீ வாகதை அடக்கியவனாக இரு பாரத! இந்த இடதில் அபபொழுது எலலாதேவர்களும உததமமான யாகங்களைச் செய் தார்கள. அவைகளுடைய அடையாளங்கள இன்னும காணப்படு கின்றன. பிரஜைகளுககு அதிபதியே! இதோ அறுகம்புல்லுகள் தர்ப்பங்களுடைய வடிவமபோனற வடிவமுள்ளவைகளாகவும் இதோ பூமியானது தர்ப்பங்களால பரபபப்பட்டதுபோலவும் இதோ பல மரங்கள் யூபஸ்தம்பங்கள்போலவும் இருக்கின்றன. பாரத! தேவர் களும ரிஷிகளும இபபொழுதும் வஸிகிறார்கள். ஸாயங்காலதிலும அப்படியே காலையிலும் அவர்களுடைய அக்னியானது காணப்படு கின்றது. குந்தீபுத்திரனே! இதில் ஸ்நானம்செய்கிறவாகளுடைய

1 வேறுபாடம்.

பாவமானது உடனே நாசமசெய்யப்படுகிறது. குருஶரேஷ்டனே! ஆதலால், நீ தமபிமார்களுடனகூட ஸ்நானமசெயவாயாக. நீ நந்தையினுடைய தீரதததில ஸநானமசெய்த சரீரமுள்ளவனாகி, பிறகு, விஶவாமிததிரரால எந்தநதியில ஒபபுயர்வறற கடுந்தவம் புரியபபட்டதோ அநதக கௌசிகீநதியைககுறிததுச செலவாய' என்று சொனனார. பிறகு, அரசர் பரிவாரஙகளுடன அநதநதியில் சரீரஙகளை ஸ்நானமசெயவிததுப பரிசுததமாயிருபபதும அழகியதும் குளிரந்தஜலமுளளதும மஙகளததை உணடுபணணுகிறதுமான கௌசிகீநதியை அடைநதார.

நூற்றுப்பதினோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் கௌசிகீதீரத்தில் ரிஶயஶருங்கருடைய ஆஶரமத்தை அடைந்ததும், லோமசர் ரிஶ்யஶருங்கருடைய உற்பத்தியையும் லோமபாதன் மழையில்லாமையை நீக்குதற்காக ரிஶயஶ்ருங்கரை அழைத்துவரத் தாஸிகளை அனுப்பியதையும் அவர்கள் அவ்வனம்சென்றதையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியதும்.)

லோமசர், 'பரதஶரேஷ்டனே! இது கௌசிகீயென்னும பரிசுததமான தேவநதி. இங்கே இநத அழகியதான விஶவாமிததிரருடையஆஶ்ரமம் விளங்குகிறது. எவருக்குத தவமுள்ளவரும், இநதிரியஙகளையடக்கியவரும, தவததின்பெருமையினால் இநதிரனை மழைபொழியச்செய்தவரும், பலனையும் வருதரனையுமகொன்ற இந்திரன் மழையற்றுப்போனகாலத்தில் தமமிடமபயந்து மழைபெய்யக் காரணமானவரும், காஶ்யபருக்குப் பெண்மானிடததில் தேஜஸ்வியானபிள்ளையாகப் பிறந்தவரும், பிரபுவும், லோமபாதனுடைய தேசததில் பயிரகளழிந்துபோனபோது பெரிய ஆச்சாயததைச செய்தவரும, ஸூர்யன ஸாவித்ரியைக்கொடுதததுபோல லோமபாதராஜன் தனமகளானசாநதையைக் கொடுக்கப்பெற்றவருமான ரிஶ்யஶருங்கர் புத்ரரோ, அந்த மஹாத்மாவான காஶயபகோததிரததில்தோன்றின விபாண்டகருடைய புண்யமென்கிற பெயருளள ஆஶரமமும் விளங்குகிறது' என்றுசொல்ல, யுதிஷடிரர், 'ரிஶயஶ்ருங்கர் பெண்மானிடததில் எவ்வாறு காஶ்யபருக்குப்புத்

திராகத தோன்றினர்? விரோதமான ஜாதிகளுக்கு ஸம்பந்த மானது எப்படி தவததால் கூடிற்று? பலனையும் வ்ருதரனையும் கொனற இநதிரன மழையினமை நோந்திருந்த தருணததில் புததி மானை அநதச்சிறுவரிடம பயததால எதற்காக மழைபொழிந் தான்? எவள் மிருகமாக இருக்கிற அந்த ரிஷ்யஷ்ருங்கருடைய மனததை (விஷயானுபவத்தில்) ஆசைபபடும்படி செய்தாளோ பதிவிரதையும் ராஜபுதரியுமான அநதச் சாந்தை எவ்விதமான வடிவழகுளளவள? லோமபாதன் தார்மிகனை ராஜரிஷி என்று கேட்கபபடுகிறானே; அவனுடைய தேசதததில் இந்திரன் யாது காரணததால மழை பொழியாமலிருந்தான்? பகவானே! ரிஷ்யஷ்ருங்க ருடைய செய்கையைக் கேடக விரும்புகிற எனக்கு இவையெல்லாவற் றையும் விஸ்தாரமாக உள்ளபடி உரைக்கக்கடவீர' என்று வினவ, லோமசர் கூறலானர்.

'மஹாஹ்ரதததில் பிரம்மரிஷியும தவததினால் மனததை அடக்கினவரும் வீண்பேராகாத வீர்யமுள்ளவரும் பிரம்மாவுக்கு ஸமமான காநதியுள்ளவருமான விபாண்டகருக்கு, பிரதாபசாலி யும் மிகக தேஜஸ்ஸுளளவரும சிறுவரும் பெரியோர்களால் ஒப்புக கொள்ளப்பட்டவருமான ரிஷ்யஷ்ருங்கர் புதரராகப் பிறந்த விதததைக கேள. கஷ்யபகுலததில் பிறந்த தேவரிஷிபோன்ற விபாண்டக முனிவர் மஹாஹ்ரதத்தை அடைந்து நெடுங்காலம் தவத்திலிருந்து மிகுந்த களைப்பை அடைந்தார். அரசனே! ஸ்நானம் செய் கின்ற அவருடைய வீர்யமானது, (அவர்) ஊர்வசி என்கிற அப்ஸரஸைப் பார்ததவுடன் ஜலத்தில் நழுவி விழுந்தது. அதனை அப்பொழுது தாகங்கொண்ட ஒருபெண்மான் தண்ணீருடன் குடிதததது. அதிலிருந்து, அது கர்ப்பமுள்ளதுமாயிற்று. மூன்பு, தேவகன்னியாயிருந்த அந்தபபெண்மானது உலகங்களைப் படைப்ப வரும் மகிமையுள்ளவருமான பிரமமதேவரால், 'நீ ஒரு பெண் மானுகப்பிறந்து ஒரு ரிஷியைப் பெற்று (அந்தப் பிறபபிலிருந்து) விடுபடுவாய' என்று சொல்லப்பட்டது. பிரம்மதேவரது வாக்குப் பயன்படாமல் போகாதாதலாலும் தெய்வததாலேற்படுத்தப்பட்டது அவ்வண்ணமே ஆகவேண்டியதாயிருப்பதாலும் அந்தப்பெண்மானி டதில் அந்தக்காஷ்யபருக்கு மஹானும் ரிஷியுமாகிய புதிரர் உண் டானர். (அநத) ரிஷ்யஷ்ருங்கர் தவததில் நிலைபெற்றவராகி வனதி லேயே வளர்ந்தார். வேந்தே! மஹாத்மாவான அவருக்குச் சிறத திலை கொம்பு இருந்தது. அதனால் அப்பொழுது அவர் ரிஷ்யஷ்ருங்க

ரென்றே பிரஸித்திபெற்றவரானார். அந்த ரிஶ்யஶ்ருங்கரால், தம பிதாவைத்தவிர வேறு மனிதன முன பார்க்கப்பட்டதில்லை. வேந்தனே! அதனால், அவருடைய மனமானது நிதயம பிரமமசரியத்திலேயே ஊன்றியிருந்தது. இந்தத்தருணத்தில் தசரதருக்கு மித்திரனும் லோமபாதனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான ஓர் அரசன் அங்கதேசாதிபதியாக இருந்தான். பாரத! தர்மங்களை அறிந்தவனாக இருந்தும தெய்வத்தால் மனம் கெடுக்கப்பட்ட அவனால பிராமமணர்களின விருப்பம [1] வீணாக்கப்பட்டதென்று கேள்வி. பரதர்களுள மிகச்சிறந்தவனே! அப்பொழுது அவன பிராமமணர்களால் விடப்பட்டான். (மேலும) அவ்வரசனுடைய புரோஹிதரது தற்செயலான குற்றத்தாலும் இந்திரன் மழை பொழியவில்லை. அதனால், பிரஜைகள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். பூமிக்கு நாதனே! அவன் தபோபலமுள்ளவர்களும் கற்றறிந்தவர்களும் தேவேந்திரனை மழைபொழியச செய்யவல்லவர்களுமான பிராமமணர்களைப்பாராதது, 'மேகம எவ்வாறு மழைபொழியும்? உ[illegible]தை ஆலோசிப்பீர்களாக' எனறு வினவினான். ஏவப்பட்ட அந்த விதவானகள தங்கள் அபிப்பிராயங்களை அவனுக்குக் கூறினார்கள். அவர்களுள ஒரு முனிஶ்ரேஷ்டா அந்த அரசனைப்பார்த்து, 'ராஜேந்திரனே! உன்மீது பிராம்மணர்கள கோபங்கொண்டிருக்கிறார்கள அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தைச செய்துகொள். அரசனே! மானிடத்தினின்று பிறந்தவரும் பெண்களை அறியாதவரும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தலில பற்றுள்ளவருமான ரிஶ்யஶ்ருங்கரென்கிற ரிஷிகுமாரரையும அழைத்துவா. மன்னவனே! மிக்க தவமுள்ளவரான அந்த ரிஶ்யஶ்ருங்கா உன்னுடைய தேசத்தை அடைந்தால் உடனே பர்ஜனயன் மழையைப பொழிந்துவிடுவானென்பதில எனக்கு ஐயமில்லை' என்று சொன்னார்.

அரசனே! இந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அவன் பிராமமணர்களிடம சென்று தனக்குப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொண்டு ப்ராம்மணர்கள் பிரஸன்னர்களானபிறகு, மறுபடியும் திருமபிவந்தான். பிரஜைகள் அரசன திரும்பிவந்ததை அறிந்து அவனைப்பிரீதியுடன் வரவேற்றார்கள். தகப்பன்போல எப்பொழுதும ஹித்ததைச்செய்கின்ற அவனும அப்பொழுது அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றான். பிறகு, அங்கதேசாதிபனான (அவன) ஆலோசனையில் வல்லவர்களான மந்திரிகளை அழைத்து ரிஶ்யஶ்

[1] கொடுப்பதாக முதலில் சொலலிவிட்டுப பிறகு சொல்லவில்லை எனறு மறுப்பது.

ருங்கரை அழைதது்துவருவதற்குரிய மநதிராலோசனை நிசசயதது்தில் முயற்சியைச செய்தான. (ராஜயதது்தைப பாதுகாப்பதினின்று) தவறுதலனன அவன சாஸதிரஙகளை அறிந்தவர்களும (அவற்றின்) அரததஙகளை முழுமையும் உணாந்தவர்களும் நீதியில நிலைபெற றிருபபவர்களுமான அநத அமைசசர்களுடன் உபாயததை அறிந்து கொணடான. அரசன, பிறகு, தாஸிகளுள் சிறந்தவர்களும் எலலாவிஷயஙகளிலும ஸாமாததியமுள்ளவர்களுமான வேசிகளை அழைதது்துவரச செயதான். அந்த அரசன, அவர்களைப்பார்தது, 'கல்யாணிகளே! ரிஷியினுடைய குமாரரான ரிஸ்யஸருங்கரை உபாயததால ஆசையை உணடுபணணி நம்பச்செய்து எனனுடைய தேசததிற்கு அழைத்துவாருஙகள' என்று சொன்னன். அந்த ஸதிரீகள, ராஜபயததினின்று பயநதவர்களும சாபததினின்றும் பயநதவாகளும தன்பமுற்றவர்களும் மதிமயகமுற்றவர்களுமாகி, அநதக காரியம் தங்களால செயயமுடியாதெனறு சொன்னர் கள. அவர்களுள் வயதுசென்ற ஒருததி, அரசனைபபார்தது, 'மகாராஜரே! அந்தத தபோதனரை அழைதது்துவருவதற்கு நான் முயல்வேன. நான விரும்பிய விருபபஙகளை நீர கொடுக்கக்கட வீர. அதனால, ரிஷிகுமாரரான ரிஸ்யஸருஙகரை அழைதது்துவரு வதற்கு நான் திறமையுளளவளாவேன' எனறு சொன்னள். அந்த அரசன் அவளால் விரும்பப்பட்ட எல்லாவற்றையும் (கொடுககும் படி) அனுமதியளிததான. ஏராளமானபொருளையும பற்பலவித ரததினஙகளையும கொடுததான். அரசனே! பிறகு, அவள ரூபத தோடும் நலலவயதோடும கூடின சில ஸதிரீகளைக்கூட்டிக்கொண்டு விரைவாகக காடடை அடைந்தாள.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒரு தாஸி விபாண்டகரில்லாத ஸமயத்தில் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வந்து விலாஸங்களால் ரிஸ்யஸருங்கரைமயக்கி ஆசைகாட்டிச் சென்றதும், விபாண்டகர் ஆஸ்ரமத்திற்றவந்து புத்ரர் மயங்கியிருப்பதைப் பார்த்துக் காரணத்தை வினவியதும்.)

பாரத! அவள், ராஜகார்யம் பயன்படும்பொருட்டு அரச னுடைய கட்டளையினாலும் தன் புத்தியினாலும் ஓடதத்தில் ஓர் ஆஸ்ர

மததை [illegible] மனைவி டோணடாஅநத ஆஶரமததைப் பல விதபுஷ்பங்கு[illegible]னைலை டிகுலும பலவிதப புதாகளோடும கொடிகளோடும [illegible]வகளும ருசியுளள விருபபமான பழஙகளைகொடுபபவைகளாம, ஒளிபொருந்தியவைகளுமான போலி மரஙகளால மிகவும அழகபதாகவும மனததை மிகக கவர்வதாகவும ரம்யமாகவும [1] ஆச்சர்யகரமானகாட்சியுள்ளதாகவும செயதாள. பிறகு, அவள் விபாணடகருடைய ஆஶரமத்திறகு அருகில ஓடத தைகக்கட்டிவிட்டு, அநத முனிவா வெளியில புறப்பட்டுபபோகுமு ஸமயததை ஆடகளால தெரிநதுகொணடாள; பிறகு,(அவள) தன் மனததுக்குப் பிடிததவருமான தனமகளுமான வேசியை இவ்விதம செயயவேணடுமென்பதை நனகு அறிவிதது விபாண்டகா இல்லாத ஸமயமபார்தது (ஆஶரமததிற்கு) அனுப்பினாள. ஸாமர்தியசாலி யான அவள் [illegible]என்றும்தவமுளள (ரிஶ்யஶ்ருங்க முனிவர்) பா[illegible]ஆந்திருக்கையில், அநத ஆஶரமததை அடைநது ரிஷிகுமாரரான அ[illegible]ரைப பார்ததாள. வேசி, 'முனிவரே! முனிவர்களுககு க்ஷேமமா? உங்களுககுக் கிழஙகுகளும் கனிகளும் நிரமப இருக்கின்றனவா? நீர் இநத ஆஶ்ரமத்தில் மகிழகிறீரா? உமமைபபார்பபதற்காக நான் இப்பொழுது வநதிருககிறேன. தவசி களுடைய தவம் பெருகிவருகிறதா? உமமுடையபிதா தேஜஸ குறை யாமலிருக்கிறாரா? பிராம்மணரே! உம்மால அவர் பரீதிஅடை விக்கபபடுகிறாரா? ரிஶ்யஶ்ருங்கரே! வேதாத்தியயனம செய்யப படுகிறதா?' எனறு வினவினாள்.

ரிஶ்யஶ்ருங்கர், 'நீர் ஸம்ருத்தியினால ஜோதிபோலப் பிரகாசிககி றீர். நான் உம்மை நமஸகாரம் செயயப்படததக்கவரென்று நினைக் கிறேன்; உமக்குப் [2] பாத்யததைப் பிரியததுடன் கொடுபபேன். தர் மம் தவறாமல் பழஙகளையும் கிழங்குகளையும் கொடுப்பேன். மான்தோ லால் மூடப்பட்டிருககிற தாப்பாஸனததில ஸுகானுபவத்தின்பொரு ட்டு உமதுவிருப்பப்படி வீறறிருப்பீராக. உமமுடைய ஆஶ்ரமம் எங கிருககிறது? பிராமமணரே! நீர் தேவன்போல இருந்துகொண்டு என்ன பெயருள்ள இநத விரதததை அனுஷ்டிக்கிறீர்?' என்றுகேட்டார். வேசி, காஶ்யபருடைய புதல்வரே! இந்தமலைக்கு மூன்றுயோசனைகபால ரமணீயமான என்னுடைய ஆஶரம மிருக்கிறது. அநதஇடததில வந்த னம்பெறுமலிருப்பது எங்களுக்கு ஸ்வதர்மமாக இருக்கிறது. பாதய தீர்ததததை நாங்கள் தொடமாட்டோம். உமமால் நான் நமஸகரிகப

[1] 'அதபுதோபமதாசனம' என்பது மூலம. [2] கால கழுவ நீர.

நூற்றப்பதினொன்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வேசீ விபாண்டகரில்லாதஸமயத்தில் மறுபடியும் ஆஸ்ரமத்துக்குவந்து ரிஸ்யஸ்ருங்கரை ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு அங்கதேசத்திற்கு வந்த வுடன் பெருமழை பெய்ததும், ரிஸ்யஸ்ருங்கர் லோமபாத னுடைய ப்ரார்த்தனையின்படி சாந்தையை மணந்ததும், லோமபாதன் விபாண்டகரைக் கோபம் தணியச் செய்ததும், ரிஸ்யஸ்ருங்கர் பிதாவின்கட்டளைப் படி புத்திரோத்பத்தி வரையில் அங்கே வஸித்துப் பிறத மனைவியுடன் தம் ஆஸ்ரமம் சென்றதும்.)

விபாண்டகர், 'புதகர! நிகரற்ற வலலமையுள்ளவர்களும் அழகுள்ளவாகளுமான இந்தராக்ஷஸாகள் அதபுதமான காட்சி யுள்ள அந்த உருவததோடு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்; எப்போழுதும் தவததுக்கு இடையூற்றை நினைக்கின்றார்கள். ஐயா! நல்லவடிவழ குள்ள அவர்கள் பலவித உபாயஙகளால் ஆசைகொள்ளச செய் கிறார்கள். பயங்கரமான உருவமுளள அவர்கள் வனங்களில் முனி வாகளை ஸுகததினின்றும உலகததினின்றும தளளிவிடுகிறார்கள். மனத்தை அடக்கியவனும் பெரியோர்சளுடைய உலகஙகளை வேண்டுகிறவனுமான முனிவன் அந்த ராக்ஷஸர்களை எவ்விதத்தா லும் அடையக்கூடாது. தீச்செயலுள்ளவர்களான அவர்கள ரிஷிகளுக்கு இடையூற்றை உணடுபண்ணி ஸந்தோஷமடைகின்றார் கள. தவததிலிருப்பவன் அவர்களைப் பார்க்ககூடாது. புதகர! கீழோர்களால் குடிக்கப்படுகினறனவும் குடிக்கத்தகாதனவுமான அந்த மதுக்கள் (நம்மால்) குடிக்கத்தக்கவை அல்ல. பலவித மாகவிளங்குகிற நறுமணம் பொருந்திய இந்தப புஷ்பமாலைகளும் முனிவர்களுக்கு (உரியவையென்று) கருதப்படவில்லை. அவர் கள் அரக்காகள' என்று சொல்லிப புதகரைத்தடுதது அவளை தேடினர். அவர் மூன்று தினங்கள் தேடியும் காணுமல் ஆஸ்ரமத திற்குத திரும்பிவந்தார். அந்தவிபாண்டகர் விதிப்படி பழங்களைக் கொணடுவருவதற்காக மறுபடியும் ஆஸ்ரமதிலிருந்து வெளியிற் சென்ற ஸமயதில் அந்த வேசிப்பெண் ரிஸ்யஸ்ருங்கமுனிவரை மறுபடியும் ஆசைப்படும்படி செய்வதற்காகச் சென்றாள். ரிஸ்ய ஸ்ருங்கர் அவளைப் பார்த்தவுடனே மிக்க மனக்களிப்புள்ளவ

ரும் மயங்கிய உருவமுள்ளவருமாக அப்பொழுது அவளுக்கு எதிரில் ஓடிவந்தார்; 'என்பிதா இங்கே வருமுன்னரே உமமுடைய ஆஶ்ரமததிறகு நாமிருவரும் செல்வோம்' என்றும அவளைப பாராத்துச சொன்னார். அரசனே! பிறகு, வேசிகள் விபாண்டகருடைய ஒரே புததிரரை (ஓடததில்) ஏறசசெய்து வேகததுடன் ஓடததை அவிழ்ததுவிட்டு, பலவித உபாயஙகளால ஆசைப்படச் செய்துகொணடு, அங்கதேசததரசனுடைய ஸமீபததைவந்தடைந்தார்கள. பிறகு, செலுததிவரப்பட்டதும் மிகக வெண்ணிறமுள்ளதுமான அநத ஓடத்தை அநத ஆஶ்ரமம கணணுககுத தெரியக கூடிய தூரததில நிறுத்திவிடடு, அபபடியே கரைதொடங்கி விசிதரமான வனததை [1] நாவ்யாஶ்ரமமெனனும் பெயருள்ளதாகச செயதாள. ஒரே பிளளையான அந்த விபாண்டகருடைய புததிரரை அந்தப்புரததிலிருக்கச் செய்தவுடன, உலகமானது மேகஙகளால மிகப்பொழியபபட்டு ஜலததால் எஙகும நிறைக்கப்படுகிறதை (அரசன்) பார்ததான். விருப்பம நிறைவேறியவனான அந்தலோம பாதன் ரிஶ்யஶ்ருங்கருககுச சாந்தை என்கிற (தனது) பெணணைக் கொடுத்தான்; வருகிற விபாண்டகருடைய கோபந்தணியச செய்வனவான காளைகளால் உழவையும் ஏராளமான பசுக்களையும் (இடையர்களையும்) வழிகளில அமைததான். வீரர்களான இடையர்களை, 'புததிரரிடததில் பேராவலுள்ள விபாண்டக மஹரிஷியானவர் உங்களைக் கேட்டால் நீஙகள் கைகுவிததுக்கொண்டு அவரை நோக்கி, 'இந்தப் பசுக்களும் உழுதபூமிகளும உமமுடைய புததிரருடையவை. மஹரிஷியே! உமக்கு என்னப்ரியததைச் செய்யக்கடவோம்? நாஙகளனைவரும் உமககு அடிமைகள; உமமுடையவாக்கில கட்டுப்பட்டவர்கள்' என்று சொலலவேணடும' என்று கட்டளையிட்டான்.

பிறகு, உக்கிரமான கோபமுள்ள அந்த முனிவர் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் எடுததுககொண்டு தம்முடைய ஆஶ்ரமததிறகு வநதார். அந்த இடத்தில புத்திரரைததேடியும் காணவில்லை. அதனால், அவர் மிக்க கோபம்கொண்டார். பிறகு, கோபததால் பிளக்கப்படுகின்ற அவர், (அதனை) அரசனுடைய செய்கையென்று ஸந்தேஹிததுப் பட்டணததோடும் ராஜயததோடும், அந்த அஙகராஜனை எரிப்பவராகிச சம்பாநகரியை நோக்கிச் சென்றார். அநத விபாண்டகர் களைப்படைந்தவரும்

[1] வேறு பாடம.

பரிததவருமாகி மிக்க செழிப்புள்ள அந்த இடைச்சேரிகளை அடைந்தார்; அந்த இடையாகளால விதிப்படி பூஜிககப்படுகிற வராகி அஙகே அந்த இரவு முழுவதும அரசனபோல வசிததார். பூஜையபபெற்று மிக மகிழந்த விபாணடகா, 'பசுகாப்பவாகளே! நீஙகள யாரைச சேர்ந்தவரென்று பிரஸிததி பெற்றவர்கள்?' என்று வினவினா. அதன பிறகு, அவாகள எலலோரும் (முனிவரின) எதிரில் நெருங்கிவந்து, 'இது உமதுபுதிரருடைய தனமாகச செய்யப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். இடஙகள் தோறும பூஜிகபபடுகின்ற அவர், மதுரமான அந்த வசனங்களைக் கேட்கிறவரும் பெரும்பாலும் கோபந்தணிந்தவரும் மிக மகிழ்ந்த வருமாகி, நகரததிலிநதகினற அஙகதேசாதிபதியை அடைநதார். புருஷரேஷ்டனை அவனல பூஜிகபபட்ட அவர், ஸவர்கததில் தேவேநதிரனபோலிருககும புதிரரைக கணடார்; அஙகே ஆகாயததில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மின்னலபோனற சாநதை எனகிற மருமகளையும் கண்டார். தம புதிரருடைய கிராமஙகளையும இடைச்சேரிகளைபுமட சாந்தையையும பார்த்து அவருடைய அதிகமான அநதக் கோபம தணிந்தது. அரசே! விபாணடகர் அநத அரசனுககு அதிகமான அனுகிரஹதததையே செய்தார். ஸூர்யனுககும் அக்கினிககும ஒப்பான மஹிமையுள்ள அந்த மகரிஷியானவர், அந்தப்பட்டணததில புதிரரை இருக்கச்செய்து, 'இந்த அரசனுககுப் பிரியமான எலலாவற்றையும செய்துவிட்டு, ஒரு புதிரன் பிறந்தவுடன், வனததைக குறிததே வநது சேருவாயாக' எனறு சொனனா. அநத ரிஷ்யஸருங்கர் அவருடைய வசனத்தை அபபடியே செய்துவிட்டு, தமமுடைய பிதாவான அவரிருநதவிடம் சென்றார். வேந்தனே! ஆகாயததில் ரோஹிணியானவள் சந்திரனையும், மிகக பாகயசாலியான அருநததி வஸிஷ்டரையும், லோபாமுதிரை அகஸ்தியரையும உபசரித ததுபோலச் சாந்தையும் இவரை அநுகூலமாகி உபசரித்தாள். அஜமீடவம்சத்தவனே! பாண்டுபுதா! நரேந்திர! நளனுக்குத் தமயந்தியும் இநதிரனுக்கு இந்திராணியும் முதகலருக்கு நளாயனியான இந்திரஸேனையும் மஹாத்மாவான தசரதகுமாரருக்கு ஸீதையும் எப்படி வசப்பட்டிருநதார்களோ, உனக்கு தரௌபதி எப்படி வசப்பட்டிருக்கிறளோ அப்படியே வனததிலிருக்கிற ரிஷ்யஸ்ருங்கருக்குச் சாந்தையானவள் ப்ரீதியுடன் வசபபட்டிருந்து பணிவிடை செய்தாள். அரசனே! மஹாஹ்ரதத்தை விளக்கச்செய்கின்றதும் நல்ல புகழுள்ளதுமான புண்யமென்னும் அவருடைய ஆஸ்ரமமானது இதோ

பிரகாசிககின்றது. நீ இதில ஸநானமசெயது செய்யவேணடிய காரியஙகளைச் செய்தவனும பரிசுததனுமாகி மறறத தீர்ததங்களைக் குறிததுச செல்வாயாக' எனறு கூறினா.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் கங்காஸாகரஸங்கமம் முதலிய தீர்த்தங்களுக்குச் சென்றதும், லோமசர் அந்தஅந்தத் தீர்த்தங்கள் ஆசாரமங்கள் இவற்றின் மஹிமையைச் சொல்லியதும்.)

ஜனமேஜயரே! பாணடவர் அநதககௌசிகீநதியினின்று புறப்படடுப பின்பு வரிசையாக எல்லா ஆயதனஙகளையும் அடைநதார். அரசரே! அவர் கஙகை வந்து கலக்குமிடததில் ஸமுததிரததை அடைநது ஐந்நூறு நதிகளின மததியில ஸநானஞ்செய்தார். பாரதரே! பிறகு, வீரரான அரசர் ஸகோதராகளுடன சேர்ந்து கடற்கரையோடு கலிஙகதேசங்களைக குறிததுச சென்றார். லோமசர், 'குந்தீநந்தன! எஙகே வைதரணீநதி ஓடுகிறதோ, எஙகே தர்மதேவரும் தேவாகளைச் சரணமடைந்து யாகம செய்தாரோ அநதக் கலிங்கதேசங்கள இவை. ரிஷிகளால் நன்றாக உபயோகிக்கப்பட்டதும் யாகம்செய்வதறகுத தகுநததும், மலைகளால் விளங்குகிறதும் எப்பொழுதும் பிராமணர்களால் அடையப்பட்டதுமான இதுவன்றோ (வைதரணியின்) வடகரை? ஸமமான தேவயான மார்ககததினால ஸ்வர்க்கததை அடைய விருமபிய மறற ரிஷிகளும் இந்த இடததில் முறகாலததில யாகங்களால் (தேவர்களை) ஆராதிததாாகள. ராஜஶரேஷடனே! இந்த இடததிலேயே ருதரர் யாகததில பசுவைக் கைப்பற்றினார். ராஜேந்திரனே! பசுவை எடுததுககொண்டு, 'இது (என) பாகம' என்றும் சொன்னார். பரதாகளுள் சிறந்தவனே! அபபொழுது யாக பசுவானது அபஹரிக்கப்பட்டவுடன், தேவர்கள், அந்த ருத்திரரைப் பாாதது, 'பிறருடைய [1] பொருளை நீர் துரோகம் செய்ய வேணடாம். தர்மமார்க்கததினின்று தவறிப்போகாதீர. ஜகதீஶ்வர! பகவானான நீர் ஸவயமே யஜ்ஞேஶ்வரராகவும் கர்மஙகளுக்

---

1 'பிறருடைய பாகததைக கெடுககவேண்டாமென்பது கருதது' எனபது பழைய வுரை.

குப் பலன்களைக் கொடுப்பவராகவுமிருந்தும் யஜ்ஞதத்தை அழிகத்
தகவரலலீா' எனறு சொலலினர். அவாகள இவவிதம மங்கள
ரூபமான வாகதுக்களால் ருததிரரைத துதிததாகள; அபபொழுது,
அவரை இஷடியினுலும திருபதியடையச செய்து பூஜிததார்கள.
பிறகு, அவர் பசுவை விட்டுவிடடுத தேவயானததால
சென்ரூர் யுதிஷ்டிர! இந்த விஷயததில, 'தேவர்கள் ருததிரரிடத
தில் பயததினுல் புதிதும எலலாப்பாகங்களையுமவிடச சிறந்ததும்
சாஸவதமுமான பாகததை ருததிரருககு ஏற்படுததினார்கள'
என்னும [1] பரம்பரையாக வழஙகும ருதரருடைய கதையாகிய இத
னைச் சொல்லுகிற என்னிடமிருநதுத தெரிந்துகொள. இங்கே
எநத மனிதன இந்தக் காதையைப் பாடிககொண்டு தீர்ததததில
ஸநானம் செய்கிறானே அவனுககுத தேவயான மாாக்கமும்
கணணுக்கு எதிரில தெரிகிறது' என்று சொன்னர. பிறகு, மஹா
பாகியசாலிகளான பாணடவாகள னைவரும அவ்வாறே திரௌ
பதியும் வைதரணியில் இறங்கிப் பிதருக்களுககுத தர்பபணம்
செய்தார்கள. யுதிஷ்டிரர், 'லோமசரே! இஙகே இநத வைதரணி
நதியில் விதிப்படி ஸநானம்செய்து தபோபலத்தினுல் மனிதர்க
ளுரிய இயற்கையினின்றும விலகினவனுக இருககிறேன; பாரும
நல்ல விரதமுள்ளவரே! உமமுடைய அருளால் எல்லா உலகங்
களையும் காண்கிறேன. மந்திரங்களை ஜபிககிறவர்களுரும மகாத
மாக்களுமான வைகானஸர்களுடைய ஒலி இது' எனறு சொனனர்.
லோமசர், 'யுதிஷ்டிரனே! எநத இடததில (இருந்து வருகிற)
இநததவனியைக் கேடகிறாயோ அந்த இடம் மூனறுலகஙகளும் யோஜனை
தூரததில உள்ளது. அரசனே! [2] பேசாமலிரு எநத இடததில்
பிரதாபமுள்ளவரான பிரம்மதேவர் யாகம செய்தாரோ பிரம்ம
தேவருடைய அப்படிப்பட்ட திவ்யமான இநதவனம் விளங்
குகிறது. அந்தயஜ்ஞததில் பிரம்மதேவரால் மலைகளோடும் வனப்ர
தேசங்களோடும் கூடின பூமியானது மகாதமாவான கஸ்யபருக்குத
தக்ஷிணைகாகக் கொடுக்கப்பட்டது. குந்திநந்தன! அப்பொழுது,
பூமியானவள், கொடுக்கப்பட்டவுடனே, மனவருததததையுமடைந
தாள; கோபம கொணடவளாகி உலகஙகளுக்கு ஸுவரரும பிரபுவ
மான அவரைப்பார்ததது, 'பகவானே! எநதமனிதனுக்கும் என்னை

---

1 அநுவமசம் எனபது மூலம.

2 அஙகுளள ஒலி இஙகுக கேட்பதுபோல அவா பேச்சு ஒலியும அங
குக் கேட்டு அவாகளின் தவம தடைப்படு மென்றபடி.

நீர் கொடுப்பது தகாது. உம்முடைய இந்தததானம் பயனறறது. இதோ பாதாளததை அடைகிறேன' என்கிற இதனைக் கூறினாள். பிரஜைகளுககு நாதனே! பிறகு, விசனப்படுகிற அந்தப் பூமியைப் பார்த்து, பகவானான கஶயபரிஷியானவர், அதிலிருந்து அவளை மகிழசசெய்தார். பாண்டுநந்தன! பிறகு, பூமியானவள் அவருடைய தவததினால் மகிழநது மீண்டும ஜலததினின்று எழுந்திருந்து வேதி (= மேடை) வடிவமாக இருநது விளங்கினாள். அப்படிப்பட்ட இவள் வேதியின் வடிவததை லக்ஷணமாகக் கொண்டவளாகப் பிரகாசிக்கின்றாள். இந்த வேதியின்மீது ஏறினால நீ வீர்யவானாவாய். அரசனே! அப்படிப்பட்ட [1] இந்த வேதி (உன்னால்) ஸமுத்திரத்தை அடைநது அடையப்பட்டது. நீ ஒருவனாக இதனமீதேறி ஸாகரததைத தாண்டுவாயாக. உனக்கு மங்களம். நீ இப்பொழுது இந்தவேதியில் ஏறத்தக்கபடி உனககு நான் மங்களாசீர்வசனத்தைப் பிரயோகிப்பேன். அஜமீடவம்சத்திலுதிததவனே! இந்த வேதியானது மனிதனாலே தொடப்பட்டால் அந்த இடததினின்று ஸமுத்திரத்தில் முழுகிவிடுகின்றது. பாண்டவ! 'ஓம், உலகங்களை (ப்ரளயததில் உன்னிடம் மறைத்து) ரக்ஷிப்பவனும் உலகங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனுமான உனக்கு வந்தனம். தேவேச! உப்புநீருள்ளகடலில் ஸாந்நித்தியம் செய்வாயாக. அக்னியும் ஸூர்யனும் ஜலஸ்வரூபியான உனக்குக் காரணம் பிரகாசிப்பவரும் எங்கும் வியாபிததிருப்பவருமான [2] பரமாதமாவினுடைய சரீராகார பரிணாமததிற்கு நீ அபிவ்யக்திஸ்தானமாக இருக்கிறாய். நீ அம்ருதத்திற்கு இருப்பிடமாகவுமிருக்கிறாய்' என்னும் பொருளுள்ள ஸத்யவாக்கியத்தை இவ்விதம்சொல்லிககொண்டு நீ இந்தவேதியின் மீது விரைவாக ஏறு. பாண்டவ! 'உனக்கு அக்நி காரணம்; யஜ்ஞம் சரீரம்; விஷ்ணுவின்ஜீவன் உன்னிடத்தில் சேர்ப்பிக்கப்படுகிறது. நீ மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம்' என்னும பொருளுள்ள ஸதயவாக்கியத்தை இவ்விதம் ஜபிததுக்கொண்டு அங்கிருந்து நதிகளுக்குப்பதியான ஸமுததிரத்தில ஸ்நானம் செய்வாயாக. குருஶ்ரேஷ்டனே! குந்தீபுத்ர! தேவனுக்கு ஸ்தானமானதும் தீர்ததங்களுக்குப் பதியுமான மஹோததியானது வேறுவிதமாகத் தர்ப்பத்தின் நுனியி

---

1 'இநதவேதி ஸமுதரம் வரையில செல்வது' என்பது இஙகிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு. 2 பகவத் ஸ்வரூபம வெளிபபட்டு விளஙகக் காரணமாயிருக்கிறாய் என்பது.

ஞல்கூடாத தொடாததக்கதன்று' என்று கூறினர். பிறகு, மகாதமாவான யுதிஷ்டிரா ஸ்வஸ்தியயனம செய்யபபட்டு ஸமுததிரததை அடைந்தார்; இநத லோமசருடைய அந்தகட்டளையினதையும் செய்துவிடடு மஹேந்திரமலையை அடைந்து அவவிடததில் ஓர் இரவு வஸிததார்.

நூற்றுப்பதிஞருவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அக்ருதவ்ரணர் பரசுராமருடைய சரித்திரத்தை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லத்தொடங்கியதும், பீஷ்மர் தேவலோகத்துக் குதிரைகள் ஆயிரத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்துக் காசியின் மகளை மணந்ததும், காசியின் புதீரியான ஸத்யவதி பிருதுவின் அரளால் ஜமதக்னியைப் பெற்றதும்)

அந்த அரசர், அங்கே அநத ஓர இரவு வசிதது, தம்பிமார்களுடன தவசிகளுக்குச் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார். பிறகு, லோமசர், பிருகுக்களும் அங்கிரஸர்களும வஸிஷடர்களும காஸ்யபர்களுமாகிய அந்தத தவசிகளனைவரையும் அங்கே அவருகுச்சொனனர். ராஜரிஷியாகிய அநத யுதிஷ்டிரர், அவாகளை அடைந்து நமஸகரிததுக் கைகுவிததுக்கொண்டு, பரசுராமருடன் கூடவே ஸஞ்சரிப்பவரும வீரருமான அக்ருதவ்ரணரைப் பார்ததது, 'பகவானும் தவசியுமான ராமர் எப்பொழுது காட்சி தருவார்? தவததுடன் கூடின அநதப்பார்க்கவரை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன' என்று வினவ, அக்ருதவ்ரணர், 'ஆதமஸவரூபததை அறிந்தவரான ராமரால் நீ வரும்பொழுதே அறியப்பட்டாய் உனனிடத்தில் ராமருக்குப் ரீதியும் இருக்கிறது. சீக்கிரம உனகுக் காட்சி தருவார். சதுர்தசியிலும் அஷ்டமியிலும தவசிகள ராமரைப் பார்க்கிறார்கள். இந்த ராதரி சென்றபிறகு, நாளைசசதுர்த்தசி வரப்போகிறது. அப்பொழுது, கிருஷ்ணஜினததையும் ஜடைகளையும தரித்த ராமரைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னர்.

யுதிஷ்டிரர், 'தேவரீர் மகாபலசாலியும் ஜமதக்னியின் குமாரருமான ராமரைத்தொடர்ந்து செல்லுகிறவர். தேவரீர் முன் நடந்த (அவருடைய) எல்லாச்செய்கைகளையும் நேராகக்கண்ட

வர். எல்லா க்ஷத்திரியர்களும் யுத்தத்தில் ராமரால யாதுகார ணம்பற்றி எவ்வாறு ஜயிகக்பட்டாகள்? அதனைத் தேவரீர் இப் பொழுது சொலவீராக' என்று வினவ, அகருதவரணர், 'அரசப் புலியே! பாரத! ஆசசரியம. பிருகுக்களுடைய வமசததில் அவ தரிததவரும ஜமதகநி புதரருமான ராமருடைய உததமமான பெரிய தேவசரிதரம்போனற கதையையும ஹேஹய தேசாதிபதியாகிய கார்ததவீர்யார்ஜுனனுடைய கதையையும உனக்குச் சொலவேன். பாணடவ! ராமரால் ஹேஹயதேசாதிபதியாகிட அர்ஜுனனென்ப வன் கொலலபபட்டான. அவனுககு ஆயிரம கைகள் இருந்தன. பூமிககு நாதனே! தததாதரேயருடைய அருளால (அவனுக்கு) ஸ்வர்ண விமானமும அபபடியே பூமியில எலலாபராணிகளுககும தலைமையும் இருநதன. மஹாதமாவான அநத அர்ஜுனனுடைய தேரானது (எஙகும) தடையறற ஸஞசாரமுள்ளதாக இருநதது. வாததையடைந்ததால, மஹாபலசாலியான அவன எபபொழுதும் அந்தததிசினல தேவாகளையும இயக்கர்களையும ரிஷிகளையும எல்லாப பக்கஙகளிலும துன்பம் செய்தான. அவன் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப்பிராணிகளையும துன்பப்படுததினான். பிறகு, தேவர்களும் மஹாவிரதமுள்ள ரிஷிகளும் ஒன்று சேர்ந்து தேவர்களுக்குததேவ ருமம தேவசத்ருகளைக் கொல்பவரும் ஸதயமான பராகரமமுள்ள வருமான விஷ்ணுவை அடைந்து, 'பகவானே! பிரபுவே! பிராணி களைக்காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனன வதம்செய்வீராக. பிரபுவான ஹேஹயதேசாதிபதியானவன, திவ்ய விமானத்தால் இந்திராணி யைத தூணைக்கொணடு விளையாடிககொணடிருக்கிற இந்திரனை அவ மதிததான' என்று சொன்னார்கள். பாரத! பிறகு, தேவரான பக வான அப்பொழுது கார்ததவீர்யனை அழிப்பதறகாக இந்திரனுடன் சேர்நது ஆலோசிததார். உலகங்களால பூஜிக்கப்பட்ட பகவான, பிராணிகளுககு ஹிதமான எநத எந்தக் கார்யங்கள் தேவராஜனால தெரிவிககப்பட்டனவோ அவை அனைதையும (செய்வதாக) உறுதி கூறி, அழகிய பதரீவனததிலிருககிற தமமுடைய ஆஸ்ரமமண்டலத தையே அடைந்தார். இதே ஸமயத்தில், பூமியில் பூமிக்கு அதிபதி யும் மிக்க பலமுள்ளவனும காதி என்று உலகததில் பிரஸித்திபெறற வனும் மஹானுமான ஓர் அரசன் கான்யகுப்ஜததில் இருந்தான். அவன் வனவாஸததை அடைந்தான். காட்டில் வஸிக்கிற அவனுக்கு அப்ஸரஸுக்கொப்பான ஒருபெண பிறநதாள். பாரத! ப்ருகுவி னுடைய புதரரான ரிசீகர் அந்தப்பெண்ணை (மனைவியாக) வரித

தார். பிறகு, காதியானவன், கடுமையான விரதமுள்ள அந்தப்பிராம் மணரைப்பார்த்து, 'நம்முடைய குலததில் முன்னோர்களால் எது அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அது நமக்கு உசிதம். பிராம்மணோத்த மரே! ஒரு பக்கததில் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்மை யானவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான ஆயிரம குதிரைகளைக் கன்யாசுல்கமென்று அறிவீராக. பார்க்கவரே! (கன்யாசுல்கம்) கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவானுனை உம்மை நான் சொல்லலாகாது. உமமைப்போன்ற மஹாத்மாவுக்கே என் பெண் கொடுக்கப்படத தக்கவள்' என்று சொன்னுன். ரிசீகர், 'ஒரு பக்கம் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்மையானவைகளும் வேகமுள்ளவைகளு மான ஆயிரம் குதிரைகளை உனக்கு நான் கொடுப்பேன். உன் னுடைய பெண் எனககுப் பார்யையாகட்டும்' என்று சொன்னர். காதியானவன், 'எனக்கு ஆயிரம் குதிரைகளைக் கொடுப்பீராகில் என் னுடைய புததிரி உமக்குப் பார்யையாகக்கடவள்' என்று சொன்னுன். அரசனே! அவர், 'அப்படியே' என்று உறுதி கூறி, வருணனை நோக்கி, 'ஒருபக்கததில் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்ணிற முள்ளவைகளுமம வேகமுள்ளவைகளுமான ஓர் ஆயிரம் குதிரைகளைக் கனயாசுல்கததின்பொருட்டுக கொடுக்கக் கடவாய்' என்று சொன்னர். அப்பொழுது வருணன் அவருக்கு ஆயிரங்குதிரைகளைக் கொடுத தான். (கங்கையில) எந்த இடததில் அந்தக் குதிரைகள் கிளம்பி வந்தனவோ அந்த இடம் அஸ்வதீர்த்தமென்று பிரஸித்தியடைந்தது.

பிறகு, காதியானவன் ஸத்யவதி என்கிற தன்மகளைக் காண்ய குப்ஜததில அந்த ரிசீகருக்குக் கொடுத்தான். அப்பொழுது, தேவர்கள் வரனுடைய பகூஷத்தைச சேர்ந்தவர்களானர்கள். அவர்கள, ஆயிரம் குதிரைகளுமம அந்தப் பெண்ணும் அடையப்பட்டதைப் பார்தது மிக்க வியப்பை அடைந்தாகள்; ரிசீகரை [1] ஆராயததில் நன்கு தெரிததார்கள். பிராமமணோதமமான அவர் அந்த ஸதய வதியைத் தர்மப்படி மனைவியாக அடைந்து அழகிய இடையுள்ள அவளுடன் இஷ்டப்படி ஸுகமாக மகிழ்ந்தார். வேந்தனே! விவாஹம் செய்யப்பட்ட பிறகு, மனைவியுடனிருக்கும் அந்தப்புத்திரரை (பார்க்க வர்களுக்குத்) தலைவரான ப்ருகுவானவர் பார்க்க விரும்பி வந்தார்; புதிரரைப்பார்தது ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்தார். தேவகணங் களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் வீற்றிருக்கிறவருமான அந்தப்ருகு வை (அந்தத) தம்பதிகள் அப்பொழுது அர்சசித்துப பணிசெய்

1 'ஏவ' என்பது விடபபட்டது.

கின்றவர்களாகிக் கைகூப்பிநின்றார்கள். பிறகு, பகவானான அந்தப் பிருகுவானவர், மிகமகிழநது மருமகளைபபாாதது, 'ஸௌபாக்யவதியே! வரத்தைக்கேள். நீ விரும்பியதைக கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' எனறு சொனனார். அவள் தனககும் தன் தாய்க்கும் புததிரர் உண்டாவதற்காகக குருவான அவரை அருளுள்ளவராகச் செய்தாள். அவரும் அனுகரகததைச செய்தார். ப்ருகு, 'நீயும உன்தாயும் ருதுஸ்நானம் செய்தபின் புததிரரைப் பெறுவதற்காக அவள் அரசமரததையும் நீ அததிமரததையும் தனித்தனி கட்டிக்கொள்ளுங்கள். கலயாணீ! உனக்கும் உன் தாய்க்குமாகவே விராட்புருஷனை மீணடும மீணடும் தியானிதது என்னால் முயற்சியுடன் ஸிததம் செய்யப்பட்ட இநத இரண்டு சருக்களும் ஶ்ரத்தையுடன் சாபபிடவேணடியவை' எனறு அவ்விருவரையும் சொல்லிவிட்டு மறைதலை அடைந்தார். அவ்விருவரும் ஆலிங்கனததிலும் சருவிலும் மாறுதலைச் செய்தார்கள். பிறகு, பல நாட்கள் சென்றபின் பகவானான [1] அந்தப்ருகுவானவர் திவ்ய ஞானத்தாலறிநது மறுபடியும் வநதார். பிறகு, மஹாதேஜஸ்வியான ப்ருகுவானவர், மருமகளான ஸத்தியவதியைப் பார்தது, 'கலயாணி! அழகிய புருவஙகளுள்ளவளே! உன்தாயால் சருவானது மாறுதலாக உபயோகிக்கப்பட்டது. மரத்தில் ஆலிங்கனமும் மாறுதலாகச் செய்யப்பட்டது. நீயும் வஞசிக்கப்பட்டாய். க்ஷத்திரியனுடைய செய்கையுள்ள பிராம்மணன் உனக்குப் புத்திரனாவான். பிராம்மணர்களின் ஆசாரமுள்ளவனும் மஹானும் மிகக வீர்யமுள்ளவனும் ஸாதுக்களின் வழியிலிருப்பவனுமான க்ஷத்திரியன் உன்தாய்க்குப புதல்வனாவான்' எனறு சொன்னார். பிறகு, அவள், 'எனக்குப் புததிரன் இவ்விதம் உண்டாகவேண்டாம்; புத்திரனுக்குப் புததிரன் இஷ்டப்படி உண்டாகட்டும' என்று மாமனாரைத திரும்பத் திரும்ப(வேண்டி) அருள்வரச் செய்தாள். பாணடவ! 'இப்படியே ஆகக்கடவது' என்று அவரால அநுக்ரகிக்கபபட்ட அவள் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையுடன் கர்ப்பத்தைத தரிததாள். பிறகு, அவள், பிரஸவகாலம் வந்தவுடன், தேஜஸோடும் வர்ச்சஸோடும் கூடியவரும் ப்ருகுபுததிரரான ரிசீகரை மகிழ்விப்பவருமான ஜமதக்கினி என்கிற புதல்வரை ஈன்றாள். பாண்டு நந்தன! தேஜஸ்வியாக வளர்கின்ற அவர்

---

[1] இரடடிததலால் 'புந' 'பகவாந' எனனும இரணடு சொற்கள் விடப்பட்டன.

வேதாத்தியயனத்திலும் மஹாதேஜஸ்வியாகிப் பலரிஷிகளை மீறி இருந்தார். பரதஸ்ரேஷ்ட! சூரியனுக்குச் சமமான வர்ச்சஸ்ஸுள்ள அவருக்குத் தனுர்வேத முழுமையும் [1] நான்கு விதமான அஸ்திரங்களும் (தாமே) விளங்கின.

நூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஜமதக்னி ரேணுகையினிடத்தில் மானஸிகமான கற்பழிவைக் கண்டு ராமரைஏவ, அவர் கோடாலியி லல் அவள்கழத்தை வெட்டியதும், ஜமதக்கினிழனிவர், புத்ரரான ராமருடைய பிரார்த்தனையினல் ரேணுகையைப் பிழைப்பித்ததும், கார்த்தவீர்யன் ராமர் இல்லாதபொழது ஆச்ரமத்துக்த வந்து ஜமதக்னியினுடைய பசுவின் கன்றைத் திருடி ஆச்ரமத்தை அழித்ததும், ராமர் வந்து கார்த்தவீர்யனைக் கொன் றதும், அவனுடையதுமாரர்கள் ராமரில்லாத பொழது ஜம தக்னி முனிவரைக் கொன்றதும்.)

வேதாதயயனதில் பொருந்தியவரும் மஹாதபஸ்வியுமான அந்த ஜமதகனியானவர் தவம்புரிந்தார்; பிறகு, நியமததால் தேவர்களைத தமவசமாகினர். அரசே! அவர் பரஸேனஜித் என்கிற அரசனை அணுகி ரேணுகையை வரிததார். அந்த அரசனும் அவருக்கு (ரேணுகையைக) கொடுத்தான். பிறகு, ரிசிகருடைய புதல்வரான அவர் ரேணுகையை மனைவியாகப்பெற்று அனுகூலயான அவருடன ஆச்ரமததிலிருந்துகொண்டு தவம்புரிநதார். அவருக்கு ராமரை ஐந்தாமவராகவுடைய நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். கடைசியில பிறநதவரான ராமரே எலலாரிலும் முதன்மையாயிருந்தார். பிறகு, ஒரு சமயம் எல்லாப் புதரர்களும் பழங்களைக் கொண்டுவரச் சென்றபின் நியமமான விரதமுளள ரேணுகையானவள் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் சென்றுள். அரசனே! வந்து கொண்டிருக்கிற அந்த ரேணுகையானவள் சித்திரரதன் என்கிற

---

[1] துரோணபர்வம் 26 ம பகுதம பாகுக.

மார்த்திகாவதகதேசத்தரசனைத் தற்செயலாகக் கண்டாள். ரேணுகை, பாரையையுடனிருப்பவனும் தாமரை மலாமாலை அணிந்தவனும செல்வப பெருககுள்ளவனும ஜலத்தில விளையாடுபவனுமான (அவனைக்) கண்டு, பிறகு அவனிடத்தில் ஆசைகொண்டாள. அவள அந்தககற்பழிவினால தண்ணீரிலேயே [1] மனவேறுபாட்டை அடைந்தவளாகவும் அறிவையிழந்தவளாகவும [2] அச்சமுற்றவளாகவும ஆஶ்ரமத்தில நுழைந்தாள். பாத்தாவான ஜமதக்னி அவள் (கற்பழிந்ததை) அறிந்துகொண்டார். அதிகதேஜஸுள்ளவரும வீர்யமுள்ளவருமான அவர், அவள தைரியத்தினின்று நழுவினதையும் பிரமமதேஜஸினால விடப்பட்டதையும்கண்டு, 'சீ' என்னும் சொல்லால் நிந்தித்தார். பிறகு, ஜமதக்னியின் மூத்த குமாரனான ருமண்வானெனபவனும, ஸுஷேணனும, வஸுவும் அப்படியே விஶ்வாவஸுவும் வந்தார்கள். பகவானான அவர் மூத்தவா வரிசையாக அவாகளைத் தாயாரைக் கொலவதில ஏவினார். அவர்கள் மதிமயக்கமுற்றவர்களும மனமிழந்தவாகளுமாகி ஒன்றும சொல்லவில்லை. பிறகு, அவர் கோபத்தால அவாகளைச் சபித்தார். அவர்கள் சபிக்கப்பட்டுப் புத்தியை இழந்தார்கள்; விரைவாக மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் ஒத்தசெய்கையுள்ளவர்களும் (மரங் கொடி முதலிய அறிவற்ற) ஜடப்பொருளை ஒத்தவாகளும் ஆனார்கள். அதனபிறகு, பகைவீரர்களைக் கொலபவரானராமர் ஆஶ்ரமத்திற்கு வந்தார். மிககோபமுள்ளவரும மிக்கதவமுள்ளவருமான ஜமதக்னியானவர், அந்தராமரைப் பார்த்து, 'புத்திர! பாவியான இந்த உன்தாயைக் கொல்வாயாக. நீ மனவருத்தமும்படாதே' என்று சொன்னார். உடனே, ராமர் கோடாலியை எடுத்துத தாயின் தலையை வாங்கிவிட்டார். மகாராஜனே! பிறகு, மகாதமாவான அந்த ஜமதக்னியின் கோபமானது உடனே போய்விட்டது. அவர் ப்ரஸன்னருமாகி, 'அப்பா! என்னுடைய கட்டளையால் செய்தற்கரிய இந்தக் காரியம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. தர்மங்களை அறிந்தவனே! மனத்தினால் விரும்புகிற விருப்பமுழுமையையும் கேள்' என்னும இதனைச் சொன்னார். பாரத! அந்த ராமர் மீண்டும் தாயார் (உயிருடன்) எழுந்திருப்பதையும, தாம் வதம் செய்ததைத் தாயார் நினையாமலிருப்பதையும், அந்தத் (தாய்க் கொலையா

---

1 'கலிநநா' என்பது மூலம இதற்குப பழையவுரை வேறுபொருள் கூறுகிறது.

2 பொருந்தாமையால் அதிகபாடமான ஒரு ஶ்லோகம் விடப்பட்டது.

ஞானடான)[1] பாவத்தால (தாம) பற்றப்படாமல் இருப்பதையும், அப்படியே தமையன்மார்களுக்கு இயற்கையான நிலைமையையும், தாம யுத்ததத்தில் நிகரிலலாமலிருப்பதையும், நீண்ட ஆயுளையும் வரமாகக்கேட்டார். மஹாதபஸ்வியான ஜமதக்னியானவர் அந்த எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுத்தார். பிரபுவே! ஒருஸமயம், அவருடைய எலலாப்புத்திரர்களும் வெளியில்போயிருந்தார்கள். பிறகு, அனுபதேசாதிபதியும் வீரனுமான கார்த்தவீர்யன் (ஆஸ்ர மத்திற்கு) வந்தான். ஆஸ்ரமஸ்தானத்தை அடைந்த அவனை ரிஷி யானவர் பூஜைக்குரிய பொருளால் நன்குபூஜித்தார். அவன் யுத்தத திலுள்ள மத்தத்தால கொழுத்தவனாகி அவ்வாறான பூஜையில் மகிழ வில்லை. அந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்து ஹோமபசுவானது அலறும் பொழுதே, கன்றைப் பலாத்காரமாக அடித்துக்கொண்டு போனான்; பெரிய மரங்களையும ஒடித்தான். ராமர் வந்தபடன், பிதா தாமாகவே அதனைச்சொன்னார். பசு மிக அலறுவதைப் பார்த்தும் ராமருக்குக் கோபம மூண்டுவிட்டது. அவர் கோபத்திற்கு வசப்பட்டவராகிக் கார்த்தவீர்யனைத் தொடர்ந்தோடினார். அரசனே! பிறகு, பகை வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான பார்க்கவராமர் போரில் அழகிய வில்லைப்பிடித்து (அவனை) மிஞசிப் பரிகாயுதமபோனற அவனு டைய ஆயிரமாக எண்ணப்பட்ட கைகளைக் கூர்மையான பல்லங்க ளால் அறுத்தார். ராமரால் வெல்லப்பட்ட கார்த்தவீர்யன் கால கதியை அடைந்தான். பிறகு, அர்ஜுனனுடைய புத்திரர்கள் ராம ரால் கோபம் உண்டுபண்ணபபட்டவர்களாகி ராமரில்லாத தருணத தில் ஆஸ்ரமத்தில் ஜமதக்னியின் அருகில் ஓடிவந்தார்கள். அவர் கள் மகாவீர்யமுள்ளவரும் போர்புரியாதவரும் தவஞ்செய்பவரும் நாதனறறவர்போல அடிக்கடி, 'ராம! ராம' என்று அலறுகிறவரு மான அவரைக் கொனறார்கள். யுதிஷ்டிரனே! பகைவரை அடக்கு கிறவர்களால் கார்த்தவீர்யனுடைய புத்திரர்கள் அம்புகளால் ஜம தக்கினியைக் கொன்றுவிட்டு வந்தபடியே சென்றார்கள். அவர்கள் ஓடிப்போய் ஜமதக்னியும் அவ்வண்ணம் இறந்த பொழுது, பிருகு நந்தனரான பரசுராமர் ஸமித்துக்களைக் கையில்கொண்டு ஆஸ்ர மத்துக்கு வந்தார். வீரரான அவர், அப்பொழுது, ம்ருத்யுவின் வசத்தை அடைந்தவரும் அதற்குத்தகாதவரும் அப்படி ஆனவரு மான பிதாவைப் பார்த்து அதிகதுக்கமுள்ளவராகிப் புலம்பினர்.

---

1 'கற்பழிவென்னும் பாவத்தால தாய் பறறபபடாமலிருப்பதையும்' என்றும் கொள்ளலாம.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அக்ருதவ்ரணர், பரசுராமர் பித்ருவதத்தால் கோபங்கொண்டு க்ஷத்ரியரை இருபத்தொருமுறை கருவறுத்தகதையை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் மறுதினம் சதுர்த்தசியில் வந்த பரசுராமருக்குப் பூஜைமுதலியவற்றைச் செய்து மஹேந்திரமலையினின்று புறப்பட்டுச் சென்றதும்.)

ராமர், 'ஐயா! தேவரீர் எனனுடைய அபராதத்தால அற்பர்களும் மூர்க்கர்களுமான கார்ததவீர்யனுடைய புததிரர்களால காடடில் அம்புகளால மிருகம கொல்லப்படுவதுபோலக கொல்லப்பட்டீர். ஐயா! தர்மஙகளை அறிநதவரும நலலவழியில் இருபபவரும் எலலாப பிராணிகளிடததிலும எவவிதத்தீஙகும் செய்யாதவருமான தேவரீருக்கு இவ்விதமான மரணம எவ்வாறு தகும்? தேவரீர தவததில் நிலைபெற்றவரும் யுத்தம் செய்யாதவரும பிராயமுதிரந்தவரும ஸாதுவுமாயிருநதும் எவர்களால் கூர்மையுள்ள பல அம்புகளால அடித்துக்கொல்லபபட்டீரோ அவர்களால் என்ன பாவந்தான் செய்யப்படவிலலை? யுத்தம் செய்யாதவரும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் தனிததிருபபவருமான (உமமைக்) கொன்று, வெட்கமிலலாதவர்களான அவர்கள் அஙகே மந்திரிகளிடமும் நண்பர்களிடமும் என்ன சொலலுவாரகளோ?' என்றார். அரசனே! மிக்க தவமுள்ள (ராமா), இப்படி இரக்கததுடன் பலவிதமாக மிகபபுலம்பிப் பிதாவுக்குப் பிரேதகார்யஙகளனைததையும் செய்தார். பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிபபவரான ராமர் பிதாவை அகனியில் தகனமும் செய்தார். பாரத! எல்லா க்ஷததிரியக் கூட்டஙகளுடைய வததததையும் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தார். அதிக பலசாலியும் வீர்யமுள்ளவரும் எமனுககொப்பானவருமான அவர் மிக்க கோபங்கொணடு ஒருவராகவே ஆயுதமெடுதது யுததத்தில் கார்ததவீர்யனுடைய புததிரர்களைக் கொன்றார். க்ஷததிரியஶ்ரேஷ்டனே! அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவரான ராமர் எந்த க்ஷததிரியர்கள் அவர்களைததொடர்ந்து வந்தார்களோ அவர்களனைவரையும கொன்றார். பிரபுவான அவர் பூமியை இருபத்தொருமுறை க்ஷத்திரியர்களற்றதாகச் செய்து ஸமந்தபஞ்சகத்தில் ஐந்து இரத்தமடுக்களை உண்டு பணணினார். ப்ருகுகுலததைத தாஙகுபவரான அவர், அவைகளில்

பிதருக்களோக்குறித்துத் தர்ப்பணம்செய்தார்; ரிசிகளையும் சேரில கண்டார். அவருமை ராமரைத் தடுத்தார். பிறகு, பிரதாபசாலி யான ஜாமதக்னியர் பெரிய யாகத்தால் தேவேந்திரனை திருப்தி அடையச செயதார்; ரித்விக்குக்களுக்குப் பூமியைத தானம் செய் தார். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! நாற்பதுமுழம் நீளமும அகலமு மூள்ளதும, மூப்பத்தாறுமுழம் உயரமுள்ளதுமான ஸவர்ணமய மான ஒரு வேதியைச் செய்து மஹாதமாவான கஸ்யபருக்குக் கொடுத்தார். வேந்தனே! அப்பொழுது [1] காண்டவாயனர்க ளென்று பிரஸித்திபெற்ற அந்தப் பிராம்மணர்கள், கஸ்யபருடைய அனுமதியினால் அதனைக் கண்டம் கண்டமாகப் பங்கிட்டுக்கொண டார்கள். மிக்க பலபராக்கிரமங்களுள்ளவரும அளவுகடந்த விக் கிரமமுள்ளவருமான அவர மகாத்மாவான அந்தக் கஸ்யபருக்குப் பூமியைக் கொடுத்துவிட்டு மிகப் பெரிய தவத்தை மேறகொண்டு இந்த மஹேந்திரமென்கிற சிறந்தமலையில் வஸிக்கிறார். உலகத்தில வஸிகிற க்ஷத்திரியர்களோடு அவருகது இவ்விதம வைரமுண்டா யிற்று. அளவற்ற தேஜஸுள்ள ராமரால் பூமியும் ஜயிக்கப்பட் டது' என்றார். பிறகு, பெரியமனமுள்ள ராமர் சதுர்த்தசிதினத தில் நியமப்படி அந்தப் பிராம்மணர்களுக்கும் தம்பிமாருடனிருக் கும் தர்மராஜருக்கும் காட்சியளித்தார். ராஜேந்திரனே! பிரபு வான அந்தத் தர்மராஜர் பிராதாக்களுடன் சேர்ந்து அவரைப் பூஜித்தார். அந்த ராஜரிஷ்டர் பிராம்மணர்களுக்கும் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார். அவர் பரசுராமரை அர்ச்சித்து அவரால பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஏவப்பட்டவருமாகி, மஹேந்திர பர்வதத்தில அந்தஇரவு வஸித்துத தென்திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

நூறறுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் அடைவில் பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்ததும், கிருஷ்ணர் பலராமர் முதலியோர் அவரைப் பார்க்க வந்ததும்.)

பாரதனே! தீர்த்தங்களைக் குறித்துச் செல்லுகின்ற மஹானு பாவரான அந்த அரசர், புண்யமானவைகளும் அழகியவைகளும் சிற

---

1 'பகுது பிரித்துக்கொள்ளுகிறவர்கள்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

சில விடஙகளில் பிராம்மணர்களால் விளஙகுகின றவைகளுமான ஸமுத திரததினுடைய எல்லாத தீர்ததங்களையும பார்ததார். ஜனமே ஜயரே! நன்னடையுள்ளவரும் கஶயபருடைய புததிரனான ஸூர்ய னுக்குப [1] பௌத்திரருமான பாண்டுபுத்ரர் தம்பிமார்களுடன் அவை களில் நீராடி ஸமுததிரததைக் குறிததுச செல்லுகிறதும் புண்யம் மிக்கதுமான பிரசஸ்தை என்கிற நதியை அடைந்தார். மகானுபாவ ரான அவர் அதிலும் ஸநானம்செய்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்தியடையச் செய்தார். ப்ராம்மண ஶரேஷ்டர்களிடம தனத தைக கொடுதது ஸமுததிரததை நோக்கிச செல்லுகிற கோதாவரியை அடைந்தார். அரசரே! பிறகு, வீரரான அவா பாவம் நீஙகினவ ராகி த்ரவிடதேசததில் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து உலகததிலுள்ள தீர்ததஙகளுள் புணயமானதும் மிக்க பரிசுததமுமான அகஸ்திய தீர்ததததையும அப்பால் நாரீதீர்ததங்களையும் கணடார். அந்தப் பாண்டுகுமாரர் அவைகளில் மற்றவர்களால் செய்யமுடியாத சிறந்த விற்பிடிதத அர்ஜுனனுடைய அந்தச் செய்கையைக கேட்டும், நிக ரற்ற ரிஷிகளின் கூட்டஙகளால் பூஜிக்கப்பட்டும், அதிக ஸநதோ ஷததை அடைந்தார். பூமியில் அரசர்க்கரசரான அவர், திரௌபதி யுடனும் தமபிமாருடனும், அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்து, அர்ஜுனனுடைய பராக்கிரமத்தை நன்கு புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். பிறகு, ஸமுத்திரத்தினுடைய அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஆயிரம் பசுக் களைத் தானம்செய்து ஸநதோஷமுள்ளவராக, தமபிமார்களுடன், அர்ஜுனன் செய்த கோதானங்களை நன்றாகப புகழந்து பேசினா. அரசரே! அந்த யுதிஷ்டிரர், ஸமுத்திரததினுடைய அந்தத தீர்ததங் களையும் புண்யமான மற்றெல்லாத தீர்த்தஙகளையும் முறையே அடைந்து விருப்பம் நிறைவேறினவராகிப் புண்யம் மிக்க சூர்ப்பார கத்தைக் கண்டார்; அஙகே கடல்நாட்டைச் சிறிது கடந்து பூமியில் பிரஸிததிபெற்ற வனததை அடைந்தார். அதில் முற்காலததில் தேவர்களால தவம் புரியப்பட்டது. அப்படியே, புண்ணியததை முக்கியமாகக்கொண்ட அரசாகளால் யாகம் பண்ணப்பட்டது. நீண்ட பருத்த கைகளுள்ள அவர், அவ்விடத்தில் தவசிகளுடைய கூட்டஙக களால் சூழப்பட்டதும் புண்ணியம் செய்தவர்களால் பூஜிக்கத்தக்கது மான சிறந்த விற்பிடித்த ரிசீகபுத்திரருடைய அந்த வேதியைக் கண்

---

1 'ஸூாயனுககுப பிளளை யமன்; யமனுக்குப் பிள்ளை யுதிஷடிரா' எனபது.

டார். அரசரே! பிறகு, பூமிக்கதிபதியும் மஹாத்மாவுமான அந்த அரசர், வஸுக்களை, மருத்கணங்கள், அப்படியே அஸ்வினீதேவர்கள், யமன், ஆதித்யன், குபேரன், இந்திரன், விஷ்ணு, பிரபுவான ஸவிதா, பகன், சந்திரன், திவாகரன், வருணன், ஸாத்யர்களுடைய கணம், பிரஜாபதிதேவர், பித்ருக்கள, கணங்களுடன கூடின ருத்ரர், ஸர்ஸ்வதி, ஸித்தகணம், பூஷா, அப்படியே மற்றத தேவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய புண்யமானவையும் நன்கு மனத்தைக் கவருகின்றவையுமான ஆயதனங்களையும் கண்டார். அந்த அரசர் அவைகளில் ஸமீபத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற பண்டிதர்களை வஸ்த்ரங்களாலலங்கரித்து, சிறந்த ரத்தினங்களையும் (அவர்களுக்கே) கொடுத்தது, எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்செய்து மீண்டும் சூர்ப்பாரகத்தைக் குறித்தது வந்தார். அவர் ஸஹாதார்களோடு மறுபடியும் ஸமுத்ரத்தின் அந்தக்கரைவழியாகச் சென்று மஹான்களான பிராம்மணர்களோடு பூமியில் பிரஸித்திபெற்ற பிரபாஸ தீர்த்தத்தை அடைந்தார். பெரிய சிவந்த கண்களுள்ளவரும் தம்பிமார்களுடனிருப்பவருமான அவரும், அவ்வாறே கிருஷ்ணையும், லோமசருடன் அந்தப் பிராம்மணர்களும், அதில் ஸ்நானம் செய்து தேவகணங்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்தார்கள். தர்மங்களை தரிபபவர்களுள் மிகச் சிறந்த அவர், அப்பொழுது பன்னிரண்டு நாள் தீர்த்தத்தையும் காற்றையும் பக்ஷிக்கின்றவராகி இரவுகளிலும் பகல்களிலும் (முறையே) ஸ்நானமசெய்தும் நாற்புறங்களிலும் நெருப்புக்களை அருகில் எரியச செய்தும் தவம்புரிந்தார். அவர் உக்ரமான தவத்தை மேற்கொண்டு செய்வதைப் பலராமரும் ஜனார்த்தனரும் கேட்டார்கள். எல்லா வருஷ்ணிகளுள்ளும் மிகச் சிறந்த அவர்கள ஸைநிகர்களுடன் கூடியவர்களாகி ஆஜமீடரான யுதிஷ்டிரரை அடைந்தார்கள். வ்ருஷ்ணிகளான அவர்கள பூமியில் படுத்திருப்பவர்களும் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேனியுள்ளவர்களுமான பாண்டு புத்ரர்களைப் பார்த்தும் (அவ்வித கஷ்டத்துக்குத) தகாதவளான திரௌபதியைப் பார்த்தும் மிக்க துயரமுற்றவர்களாகத் துன்பக்குரல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு அழுதார்கள். பிறகு, தைர்யங் குறையாதவரான அந்த யுதிஷ்டிரர், பலராமரையும் ஜனார்த்தனரையும் பிரத்யும்னனையும் ஸாம்பனையும் சினியினுடைய பௌத்ரனான ஸாத்யகியையும் மற்ற வ்ருஷ்ணிகளையும் அணுகி முறைப்படி பூஜை செய்தார். அரசரே! அந்த வ்ருஷ்ணிகளும், பார்த்தர்களனைவரையும் பிரதி பூஜைசெய்து, அப்படியே அந்தப் பாண்டு புத்ரர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகி, இந்திரனை

தேவகணங்கள் சூழ்ந்திருப்பதுபோல, யுதிஷ்டிரரைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். மிகக பிரஸித்தி பெற்றவரான அவர், அந்தப் பகைவர்களுடைய செய்கை அனைத்தையும் (தங்களுடைய) வனவாஸத்தையும் அஸ்திரங்களைப் பெறுதற்காக இந்திரனிடம் தேவராஜகுமாரனான அர்ஜுனன் போயிருப்பதையும் கிருஷ்ணரிடம் சொன்னார். பிரஸித்திபெற்றவர்களும் மிகக பூஜைக்குரியவர்களும் மஹானுபாவர்களுமான அவர்கள் அவருடைய வசனத்தைக் கேட்டும் மிகமெலிந்திருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்தும் துக்கத்தினால் [1] தோன்றிய கண்ணீரைச் சொரிந்தார்கள்" என்று கூறினார்.

நூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ரா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர், வ்ருஷ்ணிகளும் பாண்டவர்களும் கூடியிருக்கிற ஸபையில், பீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்துப் பாண்டவர்களைக் குறித்து வருந்தியது.)

ஜனமேஜயர், "தபோதனரே! பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்து பாண்டவர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் என்ன செய்தார்கள்? அந்த இடத்தில் இவர்களுக்கு என்ன பேச்சுக்கள் நடந்தன? வ்ருஷ்ணிகளும் பாண்டவர்களுமாகிய அவர்களெல்லாருமே மஹாத்மாக்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் அன்னியோன்யம் நேசமுள்ளவர்களுமல்லரோ?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்:

"வீரர்களான வ்ருஷ்ணிகள் கடலின்துறையும் புண்ணியமானதுமான பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்து பாண்டவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பிறகு, பசுவின்பால், குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன, தாமரைத் தண்டு, வெள்ளி இவைகளின் ஒளிபோன்ற ஒளியுடையவரும் வனமாலையை அணிந்தவரும் கலப்பையை ஏந்தியவருமான ராமர், தாமரைக்கண்ணரான கோவிந்தரைப் பார்த்து, 'கிருஷ்ணா! செய்யப்பட்ட தர்மம் ஜீவனுக்கு நன்மைக்கு ஆவதில்லை; செய்யப்பட்ட

---

1 'துக்காத்திலீம' என்பது மூலம்.

அதர்மமும தீமைக்கு ஆவதிலலை. ஏனெனில், மஹாதமாவான யுதிஷ்டிரர் மரவுரி உடுததுச் சடை தரித்துக காணகததை இருப்பிடமாகக் கொணடு வருந்துகிறார்; துர்யோதனனும் பூமியை ஆளுகிறான்; இவனுககு (தேகம மறைந்துபோவதற்கு) பூமியும (விடிதது) இடந்தரவிலலையனறோ? அல்பபுததியுள்ள மனிதன் தர்மத்தைக் காட்டிலும செயயப்பட்ட அதர்மமே பெரிதென்று எண்ணுவான. துர்யோதனன் விருத்தியடைந்தும் யுதிஷ்டிரரும் ஸுகமில்லாமல் நாடு கவரப்பட்டுமிருக்கும்பொழுது, [1] இவ்விஷயத்தில் ப்ரஜைகளால் யாது செயயத்தக்கதென்று மனிதர்களுக்கு, சாஸதிரத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் விரோதமிருததலால், தர்மாதர்மங்களுள் எது சிறநத தென்னும் ஐயம் உண்டுபண்ணப்பட்டுவிட்டது. தர்மதேவதையின் புதரரும தர்மததில் நிலைபெற்றவரும் ஸதயதததை தரிததவரும் மிக்க கொடையாளரும் குருதீபுத்ரருமான அப்படிபபட்ட இந்த அரசர் ராஜயததினின்றும் ஸுகததினின்றும் விலகினாலும விலகலாம். தர்மததைவிட்டு விலகுவாயின் எவ்வாறு வ்ருததி அடைவார? பீஷ்மரும கிருபரும் பிராம்மணரான துரோணரும் குலததில் பிராயமுதிர்ந்தவரான (திருதராஷ்டிர) ராஜரும பாணடவர்களைத துரத்திவிட்டு எவ்வாறு ஸுகததை அடைகிறார்கள? கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களான பாரதகுல முக்யர்களை நிரதிக்கவேண்டும். பூமியை முக்கியமாகக்கொண்ட பாவியான த்ருதராஷ்டிரர் குற்றமறறவர்களான புதரர்களை ராஜ்யததினின்று இறங்கச்செய்து, பரலோகததில் பிதருக்களை அடைநது, 'புத்ரர்கள் விஷயததில் நான் நன்கு நடந்துகொண்டேன' என்று எதைததான் சொல்லுவார? இவர், 'நான் எந்த(ப பாவதததைச) செய்து பூமியில் அரசர்களுள் இவவண்ணம் பொட்டையனகப் பிறநதேனை' என்றும், 'குருதீபுதரான ராஜ்யததினினறு துரததி (இன்னும்) எப்படிப்பட்டவனாவேனை' என்றும் இப்பொழுது புதியினால் கண்டறியவில்லை. 'அந்தோ! விசித்ரவீர்யருடைய குமாரரான த்ருதராஷ்டிரர் புதரர்களுடன் கூடினவராகி இகழததக்க கார்யததைச் செய்து பிதருலோக பூமியில் நிறைந்திருப்பவைகளும் மிகப் பூதமிருப்பவைகளுமான மாங்களைத் [2] தங்கநிறமுளளவைகளாகக் காண்கிறார்; இது நிச்சயம். ஏனெனில், அநத த்ருதராஷ்டிரர் ஸந்தேகமுள்ளவராகி ஆயுதமெடுத்த யுதிஷ்டிர

---

1 பொருந்தாமையால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடபபட்டது.

2 மரணம் நெருஙகியதைத தெரிவிக்கும் குறிப்பு.

ரைத தமபிமார்களுடன் காட்டிறகுப புறப்பட்டுப்போகுமபடி செய்தார. அவர் இந்தப்பாண்டவர்கள் அகன்று உயர்ந்த தோள்களை உடையவர்களும் நீண்டு சிவந்த கணகளுள்ளவர்களுமாயிருப பதைக் கேட்டறிநது [1]மனமுடைநதுபோகிறார்; நிச்சயம். நீண்ட கைகளுளள இப்படிபபட்ட எநதப் பீமஸேனன் ஆயுதமிலலாத வனாகவே நிறைந்திருக்கின்ற பகைவர்களுடைய படையைக்கொல வனோ எந்த வ்ருகோதரனுடைய சபததைக்கேட்டே (பகைவா) சேனைகள் ஜலமலங்களை விடுமோ, பசியினாலும தாகத்தினாலும வழி நடையினாலும் இளைததிருபபவனான அவன், (போரில) எதிர்ததுப் பலமுள்ளவனும பலவித ஆயுதஙகளையும் அம்புகளையும் கைபில் கொண்டவனுமாகி மிக்க கோரமான இநத வனவாஸததை நினைத துக்கொண்டு (பகைவரை) மிச்சம் வைக்கமாடடான் எனபது எனது நிசசயம். வீர்யத்தாலும பலததாலும இவனுக்குச சம மான வேறொருவன் பூமியிலேயே இலலை. குளிரினாலும காற்றி னாலும் வெய்யிலினாலும் மெலிவிக்கப்பட்ட அஙகங்களுள்ள அவன போரில பகைவர்களில மிசசம வைக்கமாட்டான. அதிரதனும் பலமுள்ளவனுமான எந்தப் பீமஸேனன் கீழ்ததிசையில பரி வாரஙகளுடன்கூடின அரசர்களை யுத்தங்களில ஒரே ரதததினால ஜயிதது க்ஷேமததுடன் திரும்பிவந்தானோ அபபடிப்பட்ட இவன் மரவுரியுடுத்துக் கானகததில துன்பப்படுகிறான. எவன் ஸிந்து நதியின் கரையில் எதிர்ததுவந்தவர்களும பூமிகாவலர்களுமான தென்னாட்டரசர்களை வெனறானோ சிறந்தபலமுளளவனான அப் படிப்பட்ட இந்த ஸஹதேவன் இப்பொழுது தாபஸர்களுடைய வேஷமும் உருவமுமுள்ளவனாயிருப்பதைப் பாருங்கள். எதிர்ததுப போர்செய்வதில வல்லவனான எந்தவீரன் மேறறிசையிலசென்று யுதததத்தில் அரசர்களை ஒரே தேரினால் வென்றானோ அப்படிப் பட்ட இந்த நகுலன் இந்தக்காட்டில் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேனியுடனிருப்பதைப் பாருங்கள். எவள் அதிரதனான தருபதராஜ னுடைய நிறைந்த யாகததில் (அவனுக்குப்) புத்திரியாக வேதியி லிருந்து எழுந்தாளோ, ஸுகததுக்குத் தகுதியுளளவளும் பதி வரதையுமான அப்படிப்பட்ட இவள் இபபொழுது காட்டில் மிக வும் துக்கமான இந்த வாஸத்தை எப்படிப் பொறுக்கிறாள்? ஸுகததுக்குத் தக்கவர்களான (அறம் பொருள் இன்பமென்னும்) த்ரிவர்க்கததுள் முக்யனான அறக்கடவுள், வாயு, இந்திரன்,

1 'ஸருணோதி' என்பது 'ஸருணாதி' எனறு திருததபபட்டது.

அஸ்வினீதேவர்கள் ஆகிய இந்தத் தேவாகளுடைய புதல்வர்கள் ஸுகதத்தை இழந்து எப்படிததான் காட்டில ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்? காமபுதிரா ஜயிக்கப்பட்டும் மனைவியுடனும் ஸஹோதரர்களுடனும பரிஜனங்களுடனும் துரதத்தப்பட்டும் துர்யோதனனும் விருதத யடைந்தும வருகையில், மலைகளுடன் கூடிய பூமியானது எப்படித துயரப்படாமலிருக்கும?' என்று சொன்னர்.

நூறறிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸாத்யகி பாண்டவர்களை எதிர்பாராமல் தாங்களே துர்யோதனனி யரைக்கொன்று பாண்டவர்களின் வனவாஸ முடியும்வரையில் அபிமன்யுவுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்றதும், கோவிந்தர் பாண்டவர்கள் பிறர் தோள்வலிமையை அடுத்துப் பிழையா ரென்பதையும் அவர்களுடைய மற்றக் குணங்களையும் சொல்லி அதனைத் தடுத்ததும்.)

வைசம்பாயனர், 'ராமரே! புலம்புவதற்கு இது காலமன்று. யுதிஷ்டிரர் ஒன்றையும் சொல்லவில்லையாயினும் இந்தச் சமயத்தில் எது மேல் செய்யப்படவேண்டுமோ அதையே எல்லோரும் காலம் கடவாமல் செய்வோம். உலகத்தில் இப்பொழுது எவர்கள் நாதனுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் தாமே தம் காரியத்தைத் தொடங்குகிறதிலலை. ராமரே! [1] யயாதியினுடைய கார்யங்களில் சிபி முதலியவர்கள நாதரானதுபோல அவர் களுடைய கார்யங்களில் (உறவினர்) நாதராகிறார்கள. ராமரே! அபபடியே உலகதத்தில் எவர்களுடைய கார்யங்களை நாதர்கள் தம் இஷ்டப்படி தொடங்குகிறார்களோ, நாதனுள்ளவர்களும் ஆண் பிள்ளைகளுள் சிறந்த வீரர்களுமான அவர்கள் நாதனறறவர் கள்போலக் கஷ்டத்தை அடையார். இந்த ராமகிருஷ்ணர்களும் என்னுடு சேர்ந்தவர்களான ப்ரதயும்னனும் ஸாம்பனும் ஆகிய த்ரிலோகநாதர்களை (நாதர்களாக) அடைந்தும் [2] பிருதாபுத

[1] ஆதிபாவம 320-ம் பக்கத்திலும், உத்யோகபாவம 405 ம் பகுதத்திலும் பார்க்க. [2] 'பார்தத:' எனனும் பன்மை உயாவுபறறி வந்தது.

ரர் தம்பிமார்களுடன் ஏன் காட்டில் வாஸம்செய்கிறார்? இப்பொழுது தசார்ஹசேனையானது ஏராளமான பலவித ஆயுதங்களும பலவித கவசங்களும் தரித்து நன்கு புறப்படவேண்டும். துர்யோதனன் பந்துக்களுடன வ்ருஷ்ணிகளின் படையால் அடிக்கப்பட்டு யமலோகததைக் குறித்துச் செல்லககடவன. நீரே கோபததால இந்தப் பூமியைச சுருட்டிவிடுவீர. சார்ங்கததை வில்லாககொணட கிருஷ்ணர் இருக்கட்டும தேவாகளுக்குப் பதியான மகேந்திரன விருததிரனைக் கொனறதுபோல, அப்படிப்பட்ட நீர் துரியோதனனை உறவினாகளுடன கொல்லக்கடவீர். [1] மனிதர்கள் எதற்காகப் பிரதிகூலமாகப் பேசாதவர்களான நல்ல புத்திரனையும் சிஷ்யனையும் குருவையும் விரும்பினார்களோ அநதவிஷயத்தில், (அந்தப் பிள்ளை முதலியோர்), யதனமபண்ணப்பட்டதும் சிறந்ததும முதன்மையானதும் செய்தற்கரியதுமான அந்தக்காரியததைச் செய்கின்றனர். எந்தப் பாரத்தன் எனக்கு ப்ராதாவும் தோழனும் குருவும கோவிநதருக்கு ஆதமாவைப் போன்றவனுமாயிருக்கிறானோ அவனுக்காக நிகரற்ற கர்ணன் முயற்சியுள்ளவனாகத் தடுக்கமுடியாத அஸ்திரததை (ஸிததம) செய்கிறான். ராமரே! நான் அநதக் கர்ணனுடைய எல்லா அஸதிரவர்ஷங்களையும் சிறந்த அஸ்திரங்களால் நொறுக்கி யுததத்தில் தோற்கச் செய்து, ஸர்ப்பங்களுக்கும் விஷததிற்கும் நெருப்புக்குமொப்பான சிறந்த அம்புகளால் அவனுடைய சரீரத்தினின்று தலையைக் கொய்வேன். போரில் நான் கூர்மையுள்ள கததியினால் அவனுடைய தலையை உடலிலிருந்து வலிய அறுத்து, அதன்பிறகு, அவனைத் தொடர்ந்துவந்த எல்லோரையும் துர்யோதனனையும் கௌரவர்களனைவரையும் கொல்வேன. ரோஹிணியின் புதல்வரே! யுததத்தில் பயங்கரமான கார்யங்களைச் செய்கிற வீரர்கள் ஸந்தோஷமுளளவர்களாகி, இந்த விஷயத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனும் தனித்திருப்பவனும் கௌரவயுத்தவீரர்களுள் முக்கியமானவர்களைக் கொல்லுகின்றவனுமான என்னை முடிவுக்காலத்தில் பெரும்புதரை எரிக்கிற நெருப்பைப்போலப் பார்க்கக்கடவர். கிருபரும் தரோணரும் விகர்ணனும் கர்ணனும் பிரத்யும்னனால் விடப்படும் கூர்மையுள்ள பாணங்களைத் தாங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களல்லர். கிருஷ்ண குமாரனான பிரத்யும்னன் எப்படி யுததததில் நிற்பனோ

[1] பொருள் பொருந்தாமையால, இரணடுஶ்லோகஙகள் முன்பின்னாக மாற்றிச் சிறிது வலிநது பொருள கொள்ளபபட்டன.

அப்படியே [1] உம்முடைய புதரனது வீர்யத்தையும் நீர் அறிவீர். ஸாம்பன், ஸாரதியுடனும் ரதத்துடனு மிருக்கும் துச்சாஸனனைக் கைசளால் வலிந்து மிக அடித்துக்கொல்லக்கடவன். யுத்ததில் அதிஸாமர்த்தியமுள்ள ஜாம்பவதீபுதரனுக்குப் போரில் தாங்க முடியாதது ஒனறுமில்லையன்றோ? பாலனை இந்தப்ரதயும்னனுல் சம்பரனெனனும அஸுரனுடைய ஸைன்யமானது சௌர்யத்தால் தாதபபட்டது. யுதததில் நிகரில்லாதவனும் சிங்கம்போன்ற வீர்யமுள்ளவனும் பாவியுமான அந்தச் சம்பரன், தனித்திருந்த இவனுல் யுதததில் கொல்லப்பட்டான். உருண்ட தொடை களை உடையவனும் மிகவும் நீண்டு பருதத கைகளுள்ளவனுமான அர்வசக்ரன் யுத்ததில் இவனுல் கொல்லபபட்டான். யுத்ததில் எவன்தான் மஹாரதனை ஸாம்பனுடைய தேரை நேரில் எதிர் த்து வருவான்? மனிதன் மூடிவுகாலதில் யமனுடைய வசததை அடைந்து எவ்வாறு வெளிவரமாட்டானோ அவ்வாறே யுதததில் இவனுடைய வசத்தை அடைந்தும் எவன்தான் உயிரோடு மீணடும் திரும்பிவருவான? வாஸுதேவர் அம்புகளினுடைய நெருப்புகளுவி யல்களால் மஹாரதர்களான அந்தத துரோணரையும் பீஷ்மரை யும் புதரிர்களால் சூழப்பட்ட ஸோமதததனையும் எல்லாச்சேனை களையும் எரிப்பார். ஆயுதங்களை எடுதததவரும் உத்தமமான அம்பு களைக் கையில பிடித்தவரும் சக்ரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவ ருமம யுத்ததில் நிகரில்லாதவருமான கோவிந்தருடைய (பராக்ர மததைத) தேவர்களுடன் கூடின எல்லா உலகங்களிலும் தாங்கக் கூடியது எது இருக்கிறது? மேலும், அங்கிருத்தனும், கதரிபையும் கேடகததையும் கையில் தாங்கினவனுடி, யாகங்களில் தர்ப்பங்க ளால் வேதியை(ப் பரப்புவது) போலப் புதரியில்லாதவர்களுமம கொல்லப்பட்டவர்களுமம தலையறுக்கப்பட்டவர்களுமான திருத ராஷ்டிர குமாரர்களால் இந்தப பூமியை (பரப்பபபட்டதாகச்) செய்யக்கடவன். கதன், உல்முகன, பாஹுகன், பானு, நீகன், யுத்ததில் சூரனும் சிறுவனுமான நிசடன், கடுமபோர்செய் கின்றவர்களான ஸாரணன், சாருதேஷ்ணன் ஆகிய எல்லோ ரும் குலததிற்குத்தகுந்த செய்கையை நன்கு வெளியிடக கடவர். வ்ருஷ்ணிகள் போஜர்கள் அந்தகர்கள் இவர்களின் போர்வீரர்களுள் முக்கியர்களுடன் கூடியதும் சேர்ந்துவந்தது

1 'ஜயாதமஜஸ்ய' என்பதும, 'ஜாதாமி' எனபதும, வேறு பாடம்; 'அபி மன்யுவினுடைய' என்பதும, 'அறிவேன' என்பதும் பொருள்.

மான ஸாதவத சூரர்களுடைய சேனையானது யுத்ததில் அநத தருதராஷ்டிரபுதிரர்களைக் கொன்று உலகதில் மிக்கபுகழை அடையட்டும. தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவரும் மிகக மேனமையுள்ளவரும் மஹாதமாவுமான யுதிஷ்டிரர் சூதாட்டதில் குரு குலோததமான [1] பீஷ்மரால சொல்லப்பட்டவண்ணம் வனவாஸ வ்ரதததை நிறைவேறறும் வரையில், அபிமன்யுவானவன பூமியை ஆளக் கடவன். பிறகு, தர்மராஜர், நம்மால பிரயோகிகபப்பட்ட அம்புகளால் பகைவாகளை ஜயிததவராகி, திருதராஷ்டிர புதிரர்களற்ற தம் சர்ணன் கொல்லப்பட்டதுமான பூமியை அனுபவிபபார். இது வன்றே நமக்குப் புகழைததரக்கூடிய மிகச்சிறந்த கார்யமி' என்று சொன்னன்.

வாஸுதேவர், 'மாதவ! இது உணமை என்பதில் ஐயமில்லை. தைர்யங் குறையாதவனே! உன்னுடைய வாக்கியத்தை நாம ஏறறுக் கொள்ளுகிறோம். கௌரவஸ்ரேஷ்டர் தம கைகளால் ஜயிக்கப் படாத பூமியையோ எவ்விதததாலும் விரும்பமாட்டார. இந்த யுதிஷ்டிரர் காமத்தாலாவது பயத்தாலாவது லோபத்தாலாவது தமமுடையதர்மத்தை ஒருகாலும் விடமாட்டார். அதிரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும் நகுல ஸஹதேவர்களும திருபதகுமாரியான இந்த க்ருஷ்ணையும் அப்படியே. விருகோதரனும் தனஞ்சயனுமாகிய இருவருமோ பூமியில் யுத்ததில் இணையில்லாதவர்கள். (அவர்களாலும்) மாதரீபுதிரர்களாலும் முன்னிடப்பட்ட இவர் என் பூமிமுழுமையையும் ஆளமாட்டார? எப்பொழுது மகாத்மாவான பாஞ்சால ராஜனும் கேகயனோடு சேர்ந்த சேதிராஜனும் நாமும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாக யுத்ததில் பராக்கிரமத்தைச் செலுததிப் போர்புரிவோமோ, அப்பொழுதே, பகைவர்கள் அனைவரும இரார்' என்று சொன்னர். யுதிஷ்டிரர், 'மதுவம்சத்தவனே! நீ சொல்லுகிற இது ஆச்சர்யமன்று. எனக்கு முக்கியமாகக் காப்பாற்றத்தக்கது ஸத்யமே; ராஜ்யமன்று. கோவிந்தர் ஒருவர் என்னை உள்ளபடி அறிகிறார். கோவிந்தரையும் நான் உள்ளபடி அறிகிறேன். சினிகளுள் சிறந்த வீர! மாதவ! ஆண்பிள்ளைகளுள் சிறந்தவீரரான இவர் எப்பொழுது வல்லமையைக் காட்டுதற்குத தகுந்தகாலத்தை அறிவரோ அப்பொழுதே நீயும் இந்தக் கேசவரும் யுத்ததில் துர்யோதனனை ஜயிப்பீர். இப்பொழுது, தசார்ஹவீரர்கள் திரும்பிப்போகக்கடவர்.

---

1 'குருஸததமேந' என்பது மூலம். 'குருகுலததிற் சிறநதவரான தம்மால்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்பபு.

மானிட உலகத்துக்கு நாதர்களான நாதர்களால் நான் பார்க்கப் பட்டேன். அளத்தற்கரியவர்களான நீங்கள் தர்மத்தில் தவறுமை யைச் செய்யுங்கள். ஸுகமுள்ளவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களு மான உங்களை மறுபடியும் பார்ப்பேன்' என்றுசொன்னர். அவர் கள் ஒருவரிடதிதொருவர் சொல்லிக்கொணடும், அப்படியே, பிராய முதிர்ந்தவர்களை வணங்கியும, சிறுவர்களனைவரையும் தழுவியும், யாதவவீரர்கள் தங்கள் வீடுகளை அடைந்தார்கள். அந்தப்பாண்ட வர்களும் தீர்த்தங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றுகச் சென்றடைந்தார் கள். பிராதாக்களுடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் கூடிய தர்மராஜர், வ்ருஷ்ணிகளை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு, லோமசருடன்கூட, விதர்ப்ப ராஜனால விருத்திபணணப்பட்டதும நல்லதீர்த்தமுள்ளதும் புணய மானதுமான பயோஷ்ணி என்கிறநதியை அடைந்தார். மஹாதமா வான அவர் அபிஷவம் (=பிழிதல்) செய்யப்பட்ட ஸோமரசத துடன் கலந்த ஜலமுள்ள பயோஷ்ணியை அணுகி ஸந்தோஷமுள்ள வர்களான பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களால் சிறந்த ஸ்தோததிரங்களால் நன்கு துதிக்கப்படுகிறவராகி அந்தப் பயோஷ்ணியில் ஜலததை மட்டும் ஆகாரமாகக்கொண்டிருந்தார்.

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் பயோஷ்ணியின் கரையில் கயன் யாகஞ்செய்ததையும் சியவனர் சர்யாதிக்த யாகம் செயவித்தது முதலியவற்றையும் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் சியவனருடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டியதும்.)

லோமசர், 'அரசனே! இந்த இடத்தில் யாகம் செய்கினற கயனால் ஸோமத்தினால் இந்திரன் திருப்தி அடைவிக்கப்பட்டான். திருப்தியடைந்த அவன், ஸந்தோஷத்தை அடைந்தானென்று கேள்வி. இந்த இடத்தில் இந்திரனோடுசேர்ந்த தேவர்களும் ரிருஷ்டி கர்த்தர்களும் மிக்க தக்ஷிணைகளுள்ள பலவித பெரியயாகங்களைச் செய்தார்கள். பிரபுவான ஆதார்த்தராஜனென்கிற கயராஜனும் இந்த இடததில் ஏழு அஸ்வமேதங்களில் ஸோமரஸத்தால் இந்திரனைத் திருப்தியடையச்செய்தான். அவனுடைய ஏழுயாகங்களிலும், யாகத்

தில் இனறியமையாதவையும் மாதத்தால் செய்யப்படுகின்றவையும் மணணால் செய்யப்படுகின்றவையுமான பொருள்களுள்ளிட்ட எல்லாமும் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவைகளுள், இவனுடைய யாகங்களில் உபயோகிக்கப்பட்ட [1] சஷாலங்கள், யூபங்கள, சமஸங்கள், ஸ்தாலிகள், [2] பாத்ரிகள், ஸ்ருக்குக்கள், ஸ்ருவங்கள் ஆகிய ஏழும பிரஸித்தமானவை. ஒவ்வொரு யூபத்துக்கும ஏழு ஏழு சஷாலங்கள மேலே இருந்தன. யுதிஷ்டிர! அவனுடைய யாகங்களில் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான யூபங்களை இந்திரனுள்ளிட்டதேவர்கள் தூக்கி நட்டார்கள. அந்தக் கயராஜனுடைய அந்தச் சிறந்த யாகங்களில் இந்திரன ஸோமரஸத்தாலும பிராம்மணர்கள் தக்ஷிணைகளாலும மதமடைந்தார்கள். பிராம்மணர்கள் (எண்ணமுடியாமல் காரீ, தரோணம் என்னும் அளவுக் கருவிகளால்) அளந்து போடப்பட்ட (பொன்னுணயங்களைப்) பெற்றுக்கொண்டாகள. மகாராஜனே! எப்படி உலகதிலி மணலகளும் எபபடி ஆகாயதில் நக்ஷத்திரங்களும் எப்படி பொழிகிற மேகதின தாரைகளும் ஒருவராலும எண்ணமுடியாதவைகளோ அப்படியே கயன அந்த ஏழுயஜ்ஞங்களிலும் ஸதஸயர்களுக்குக் கொடுதத தனமும் எண்ணமுடியாதது. (என்னால்) சொல்லப்பட்ட இவை எண்ணக்கூடியவையாகலாம் புகழுள்ளவனுன அவனுடைய தக்ஷிணைகள் எண்ணமுடியாதவை. பல திக்குக்களிலிருந்தும் வந்த பிராம்மணர்களை (அவன்) விஸ்வகர்மாவினுற செய்யப்பட்ட பொன்மயமான பசுக்களாலும் திருப்தியடையச் செய்தான். பிரஜைகளுககு நாதனே! பூமியானது ஆங்காங்கு யாகம செய்கின்ற கயனுடைய யாகவேதிகளால நிறைகபபட்டுச் சிறிதே மிச்சமிருந்தது. பாரத! அவன அநதக் கர்மாவினுல் இந்திரனுடைய உலகங்களை அடைந்தான. பயோஷ்ணியில் ஸநானம் செய்பவன் அவனுடைய ஸாலோக்யததை அடைவான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! தாமந்தவருதவனே! பூமியைக்காப்பவனே! ஆகையால், நீ பிராதாக்களுடன் சேர்ந்து இநதப் பயோஷ்ணியில் ஸ்நானம் செய்தால் பாவங்களை உதறினவனுவாய்' என்று சொன்னர். புருஷஸ்ரேஷ்டரான அவர் பிராதாக்களுடன் பயோஷ்ணியில் [3] ஸநானம் செய்தார். பாண்டவ ஸ்ரேஷ்டரான அநத அரசர், பிறகு, வைதூர்யபர்வதத்தையும் நர்மதை

---

1 உதயோகபர்வம் 468-469-ம் பகஙகளின் குறிபபில் காணக சஷாலம்=யூபகடகங்கள். 2 பாத்திரிகள் = ஹவிஸ்ஸைவைகிற பாதரஙகள்.

3 'ஸ்நாதவா' என்பது மூலம்.

என்கிற மகாநதியையுங் குறித்துப் புறபபட்டார். தோஷமற்றவரே! தேஜஸ்வியான அவர், தம்பிமார்களுடன் சேர்ந்து, (வைதூர்யபர்வ ததை) வந்தடைந்தார். பகவானை லோமசரிஷியானவர், அங்கே இந்த யுதிஷ்டிரருக்கு ரமணீயமான எல்லாத் தீர்தஙகளையும் புண்ய மான ஆயதனங்களையும் கூறினர். அவர், தம்பிமார்களோடுகூடி, சேர்க்கைகதை தக்கபடியும் விருப்பததுக்குத தக்கபடியும் சென்றார். அந்த அந்த இடங்களில் பிராம்மணர்களுக்கு ஆயிரம ஆயிரமாகத தனத்தைக்கொடுததார். லோமசர், 'கௌந்தேய! ஒருவன் வைதூர்ய பர்வதத்தைப் பார்ததும் நர்மதையில் நீராடியும் தேவர்கள் அரசர்கள் ஆகிய இவர்களின் லாலோக்யதத்தை அடைகிறான். நரஸ்ரேஷ்டனே! இது தரேதை தவாபரம் இவறறின [1] ஸந்தி. குந்தீபுத்ரனே! இதை அடைந்தால் மனிதன எல்லாப பாவங்களாலும் விடப்படு கிறான். ஐயா! மஹாபாக்யமுள்ளவனே! எந்த இடதத்தில் இந்திரன் அஸ்வினீதேவர்களுடன் நேராகவந்து ஸோமபானம் பண்ணினானோ, மஹா தபஸ்வியான சயவனரும் மஹேந்திரன் விஷயத்தில் கோபம் கொண்டாரோ, பிரபுவான சயவனர் அந்த இந்திரனை அசைவற்று நிற்குமபடியும் செய்தாரோ, அவர் ஸுகன்யை என்கிற ராஜபுத் திரியையும் பார்யையாக அடைந்தாரோ, அஸ்வினீதேவர்களை ஸோமபானம் செய்கிறவர்களாகவும் செய்தாரோ, சர்யாதியினது யாகம் நடந்த அந்த இடம் இதோ விளங்குகிறது' என்று சொல்ல, யுதிஷ்டிரர், 'பகவானை அந்த இந்திரன் அவரால் எவ்வாறு ஸ்தம் பனம் செய்யப்பட்டான்? மஹா தபஸ்வியான சயவனரும் எதற்காகக் கோபங்கொண்டார்? பிராம்மணரே! அஸ்வினீதேவர்களை எப்படி ஸோமபானம் செய்பவர்களாகச் செய்தார்? பகவானை (தேவரீர்) இவை அனைதையும் எனக்கு நடந்தபடி சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினர்.

---

1 'ஸந்தி:' என்பது மூலம். 'ஸந்திகாலம்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயாபபு.

நூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(ஸுகன்யோபாக்யானம்; சர்யாதிராஜன் பரிவாரங்களுடன் ச்யவனருடைய ஆஶ்ரமத்துக்கு வந்ததும், அங்கே அவன் மகளான ஸுகன்யை நெடுங்காலமாகத் தவத்திலி ருக்கிற ச்யவனருடம்பில் வளர்ந்திருக்கும் புற் றைக் கண்டு ச்யவனருடைய கண்களை அறி யாமையால் குத்தியதும், பிறகு ச்ய வனர் கோபந்தணிதற்காகச் சர் யாதி ஸுகன்யையை அவ ருக்கு மனைவியாகக் கொடுத்ததும்.)

பாரத! பிருகுமஹரிஷிக்கு ச்யவனரென்னும்புதரா உண்டா னார். மிகக காந்தியுள்ளவரான அவர் இந்த ஸரஸினருகில் தவம்செய் தார். பாண்டவ! அரசனே! மிக்க ஒளியையுடைய அவர், வீராஸ னத்துடன் கம்பம் போன்றவராகி ஒரேயிடத்தில் நெடுங்காலம் இருந தார். அரசனே! ரிஷியானவர், வெகுகாலம செல்லவே, கொடி களால் நன்கு சுற்றப்பட்ட (மரம்) போலப் புறறோடு கூடியவரும் 1 கறையான்களால் நிரம்பினவரும் ஆனார். புததிமானான அவர், அப்படி மண்முட்டுப்போல எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டவ ரானார்; புற்றினால சூழப்பட்டுப் பயங்கரமான தவம் செய்தார். பிறகு, நெடுங்காலத்துக்குப் பின், சர்யாதி என்கிற அரசன் விளை யாடுதற்காக இனிமையான இந்தச் சிறந்த ஸரஸுக்கு வந்தான். பாரத! அவனுக்கு நாலாயிரம் ஸ்திரீகள் மனைவிகளாக இருந்தார் கள் அழகிய புருவங்களுள்ள ஸுகன்யை எனகிற ஒரே புதரி இருந்தாள். திவ்யாபரணஙகளாலலங்கரிக்கப்பட்ட அவள், தோழி களால் சூழப்பட்டு உலாவுகின்றவளாகி, ச்யவனருடைய புற்றை அடைந்தாள். தோழிகளால் சூழப்பட்ட அவள் அங்கே மனததை மிக மகிழ்விப்பதான பூமியைப் பார்ததுக்கொண்டும் மரங்களி லிருந்து மலர்களைப் பறிததுக்கொண்டும் விளையாடினாள். அவள ரூபத்தாலும் பிராயததாலும் மனமதனாலும் மதத்தாலும, மிகப் பூததிருக்கிற காட்டிலுள்ள மரங்களின் கிளைகளை ஒடிததாள். புததிமானான ச்யவனர், ஸகிகளால் விடுபட்டவளும் தனிததிருபப

1 'பிபீலிகை:' எனபது மூலம.

வளுமை ஒற்றையாடை யுடுத்தவளும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான அவளை, ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மின்னலைப்போலக் கண்டார். மிக்க காந்தியுள்ள அவர், ஜனங்களில்லாத இடத்தில அவளைப பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். குரலமெலிந்தவரும் தபோபலத துடன் சேர்ந்தவருமான பிரம்மரிஷியானவர் மங்களகரியான அவளுடன பேசினார். அவளுக்கு இவருடைய சொல் கேட்கவில்லை. பிறகு, ஸுகன்யையானவள், புற்றில் சயவனருடைய கண்களைப் பார்த்து, அறிவு மயக்கத்தால் வலிமை செய்யப்பட்டவளாகி, குதூஹலத்தால், 'இது என்ன?' என்று சொல்லி, முள்ளினால இவருடைய கண்களைக குத்தினாள். அவ்வாறு நேத்திரங்கள் குத்தப்படவே, மிக்க கோபமுள்ள அவர் கோபமடைந்தார். அதன் பிறகு, சர்யாதியினது சேனையின் மலஜலங்களைக் கட்டிவிட்டார் பிறகு, மல ஜலங்கள் தடுக்கபபட்டவுடன, சேனையானது அதிகத துயரமுள்ளதாயிற்று. அபபடி ஆனதைக்கண்டு, அந்த அரசன, (தன் பரிஜனங்களைப்பார்த்து), 'தவத்தில் எபபொழுதும நிலைபெற்றவரும பிராயமுதிர்ந்தவரும மிகக கோபமுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமான சயவனருக்கு இபபொழுது இவ்விதம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ யாரால் தீமை செய்யப்பட்டது? அதனை விரைவில் சொல்லுங்கள். தாமதம கூடாது' எனறு கேட்டான. ஸைனிகர்கள் அனைவரும், அரசனைப்பார்த்து, 'நாங்கள் தீமை செய்யப்பட்டதை அறியோம். நீர இஷ்டப்படி எலலா உபாயங்களாலும் அதனை அறிந்துகொளளும்' எனறு சொன்னார்கள. பிறகு, அந்த அரசன தானே நண்பா கூட்டத்தை நயமாகவும் கடுமையாகவும கேட்டான. அவர்கள் (ஒனறையும்) அறியவேயில்லை. பிறகு, ஜல மல பாதத்தினால் துன்புற்றதும அசௌகரியத்தால் வருந்துகிறதுமான அந்த சேனையைபபார்த்தும் துன்பமுற்ற பிதாவைப் பார்த்தும, ஸுகன்யையானவள், 'நான் இந்த இடத்தில ஸஞ்சரிக்கின்ற வளாகிய புற்றில் எதிரில் ஜ்வலிக்கின்ற ஒரு பிராணியைக் கண்டேன். நான் அதனை மின்மினிபபூச்சி போன்றது என்றெண்ணி அருகில் சென்று குத்திவிட்டேன்' என்னும் இதனைச சொனனாள். இதனைக் கேட்டு, சர்யாதி விரைவாகப புற்றைநோக்கிசசென்றான். அதில சந்திரனும் சூரியனும் போன்ற ஒளியுள்ளவரான தவமுதியவரைக் கண்டான். பிறகு, அரசன், கைகூப்பிகொண்டு, 'சிறுமி அறியாமையால் உமக்குச் செய்ததைப பொறுக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினான். பிறகு, ப்ருகுவின்

புதல்வரான சியவனர், அபபொழுது அரசனைப்பார்த்து, 'அகங் காரததால் நிறைநத இநதப் பெணணால் நான் அவமதிபபினால் குநதப்பட்டேன். வேந்தனே! பூபதியே! ரூபததுடனும காம்பீர் யததுடனும கூடியவளும லோபததாலும மோகததாலும வசப்படுத தப்பட்டவளுமான உன்னுடைய அந்தப்பெணணையே நான் மணம் புரிந்தால் பொறுபபேனென்னும் இதனை உனகது உணமையாகச சொலலுகிறேன்' என்றார். ரிஷிபினுடைய வசனததையறிநது, சர் யாதி ஆலோசியாமலே மஹாதமாவான அநத சயவனருகுப் பெண் ணைக்கொடுததான். பகவானான அவா அந்தப் பெணணைக கைபபறறி அருளுமசெய்தார். அருளபபெற்ற அரசனும சேனைகளுடன் பட்டணதுதிற்கு வந்தான். நிநதிக்கப்படாதவளான ஸுகன்னியும், தவசியைக் கணவராக அடைந்து, அன்புடனும தவததுடனும அடக்கத்துடனும (அவருக்குத) தினந்தோறும பணிசெயதுவந் தாள். அஸூயை இல்லாதவளும் அழகிய முகமுள்ளவளுமான அவள் அக்னிகளுக்கும் அதிதிகளுகதும விரைநது பணிசெய்து சயவனரை நன்கு ஆராதித்தாள்.

நூற்றிருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுகன்யோபாக்யானம்; சியவனஸ்ரமம் வந்த அச்வினீதேவர்கள் ஸுகன்னியைத் தங்களுக்கு மனைவியாக வேண்டினதும், அவள் மறுக்க, அவர்கள் சியவனருக்கு அழகையும் யௌவ னத்தையும் தம்மோடொத்த வடிவத்தையும் தருவோ மென்றும் அப்பொழுது ஒத்தவடிவழகுள்ள தம் முவருள்ஒருவரை மணக்கவேண்டுமென்றும் அவ ளுக்குச் சொல்லியதும், பரித்தாவின் கட்டளை யால் அவள் சம்மதிக்க, அவர்கள் சியவன னுடன் குளத்தில் முழுகி ஒத்தவடிவத் துடனெழுந்ததும், அவள் அம்முவருள் சியவனரையே வரித்ததும், அவர் அச்வினீதேவர்களுக்கு யாகத் தில் ஸோமரஸம் கொடுக் கச் செய்வதாக உறுதி கூறியதும்.)

வேந்தே! சிலகாலம் சென்றபிறகு, அச்வினீ தேவர்கள், ஸ்நானம் செய்தவளும் (ஆடையால்) மறைக்கப்படாதவளுமான

அந்த ஸுகன்னியைக் கண்டார்கள். பார்த்தற்கு இனிய அங்கங்களுள்ளவளும் தேவராஜனுடைய புதல்வியைப போன்றவளுமான அவளைப்பார்த்து, நாஸதயாகளென்கிற அஸ்வினீதேவர்கள் எதிரில் ஓடிவந்து, 'அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! நீ யாருடையவளாக இருக்கிறாய்? இந்தக காட்டில என்ன பண்ணுகிறாய்? கல்யாணி! உனனை அறியவிரும்புகிறோம். அழகியே! உண்மையைச் சொல்' எனகிற இதனைச சொன்னார்கள். பிறகு, ஸுகன்னி, (ஆடையைச) சுற்றிக்கொண்டு, அந்தத தேவஸுரேஷடர்களைப்பார்த்து, 'என்னை நீங்கள் சர்யாதியின புதல்வியென்றும் சயவனருடைய மனைவி என்றும் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இந்த மானிடவுலகத்தில் நான ஸுகன்னி என்கிற பெயர்பெற்றவள. அப்படிப்பட்ட நான் எல்லா விதங்களாலும் எப்பொழுதும பர்த்தாவையே அனுசரித்தவள்' என்று சொன்னாள். அதன்பிறகு, அஸ்வினீதேவர்கள், சிரித்துக்கொண்டு, மறுபடியும் அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, 'கல்யாணி! நீ எப்படி பிதாவினால கொடுக்கபபட்டு வனத்தில் வந்திருக்கிறாய்? பயந்தவளே! இந்த வனததில நீ பிரகாசிக்கிற மின்னலபோல் விளங்குகிறாய். அழகுள்ளபெண்ணே! தேவர்களுள்ளும் உனகது ஸமமாக இருப்பவளை நாங்கள் பார்கக்வில்லை. கல்யாணி! ஆபரணங்களில்லாதவளும சிறந்தஆடை தரியாதவளுமான நீ, அலங்கரிக்கப்படாதவளாக இருந்தும், கானகத்தை அதிகமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறாய். குற்றமற்ற அவயவங்களுள்ளவளே! எல்லா ஆபரணங்களாலும அலங்கரிகக படடுச் சிறந்த வஸ்திரததை உடுதததால் நீ பிரகாசிப்பாய். இவ்வணணம் அழுக்கும் சேறுமுள்ளவளாயிருந்தால் பிரகாசிக்கமாட்டாய். கல்யாணி! இப்படிப்பட்டவளாயிருந்தும், யாதுகாரணம்பற்றி, மூப்பினால் தளர்ந்தவரும் காமபோகங்களுக்கு விலக்கானவருமான பதியை நீ அடுததிருக்கிறாய்? நிாமலமான புன்சிரிப்புள்ளவளே! அப்படிப்பட்ட நீ, ரகூஷிப்பதிலும் போஷிப்பதிலும் திறமை இல்லாத சயவனரை விட்டுவிட்டு, எங்கள் இருவருள் ஒருவரை வரிப்பாயாக. தேவகன்னிகைபோன்ற காந்தியுள்ளவளே! (இந்தப்) பதிக்காக உன் யௌவனததை வீணாகச் செய்யாதே' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஸுகன்னியும், அந்தத் தேவர்களைப் பார்த்து, 'நான் பர்த்தாவான சயவனரிடததில் பற்றுதலுள்ளவள். என்னைப்பற்றி இவ்வண்ணம் நீங்கள் சநதேகிக்கவேண்டாம்' என்னும் இதனைச் சொல்லினள். அவ்விருவரும் மறுபடியும் இவளைப்பார்த்து, 'நாங்கள் சிறந்த தேவ வைத்தியர்கள். உன்னுடைய பதியை யௌ

வனமுள்ளவரும் அழகுபொருந்தியவருமாகச் செய்வோம். பிறகு, அவ ரும் நாங்களுமாகிய எங்களுள் ஒருவரைப் பதியாக வரிப்பாயாக. கலயாணி! இந்த உடன்பாட்டினுல், இந்தப் பதியை ஆலோசித்துக் கொள்' என்று சொன்னர்கள. அரசனே! அவள் அவர்களுடைய வசனத்தினுல சயவனரை அடைநது அவர்கள் அந்த சயவனரைப் பற்றிச சொல்லிய வாக்கியததைக் கூறினுள். அதனைக் கேட்டு, சயவனர், மனைவியை நோக்கி, 'செய்யலாம' என்று கூறினர். பிறகு, பர்ததாவினுல அனுமதி கொடுகைபபட்ட அவள், 'செய்யலாம்' எனறு உரைத்தாள். 'செய்யலாம' எனகிற அவளுடைய அந்த வசனத்தை அஸ்வினீதேவர்கள் கேட்டு, அந்த ராஜபுத்திரியைப் பார்த்து; 'உன்னுடைய பதி ஜலததில் பிரவேசிகைக கடவர்' என்று சொன்னர்கள. அநத பிறகு, சயவனர் ரூபத்தை விரும்பினவராகச சீக்கிரம் ஜலததில் பிரவேசிததார். அரசனே! அஸ்வினீதேவர்களும், அப்பொழுது அந்தத தடாகததில் பிரவேசிததார்கள். பிறகு, ஒரு மூகூர்தத காலத்துக்குப் பின், அமமூவரும், [1] எல்லாருமே திவய ரூபதததைத தரிததவர்களுமம யௌவனமுள்ளவர்களும் மெருகிட்ட குண்டலஙகளை அணிந்தவர்களுமம ஒதத வேஷதததைப் பூண்டவர்களுமம மனததிற்குப் பிரியத்தைப் பெருகசுகிறவர்களுமாகி, அந்தத தடாகதத தினின்று கரையேறினர்கள். அவர்களனைவரும், ஒன்று சேர்ந்தவர் களாக, 'கல்யாணி! மஙகளதததை உண்டுபண்ணுகிறவளே! சிறந்த நிறமுள்ளவளே! எங்களுள் இஷ்டமான ஒருவரைப் பதியாயிருத் தலில வரிப்பாயாக. புகழுள்ளவளே! மிக விளங்குபவளே! நீ, அஸ்வினீதேவர்களுள் ஒருவரையாவது சயவனரையாவது, யாரிடத் தில விருப்பமுள்ளவளாக இருக்கிறயோ அவரை வரிப்பாயாக' என்று சொன்னர்கள். அந்தத தேவி, ஒதத ரூபத்தைத் தரிதது நிற்கின்ற அவர்கள் எல்லாரையும் பார்ததது மனத்தினுலும் புதியினு லும் நிச்சயிததுத் தன் பர்த்தாவையே வரித்தாள். சயவனரோ, மனைவியையும் விரும்பப்பட்ட வயதையும் ரூபதததையும் அடைந்து மகிழ்ந்தவரும் மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவருமாகி அந்த அஸ்வினீதேவர் களைப்பார்ததது, 'பிராய முதிர்ந்தவனாக இருந்த நான் உஙகளால் நல்ல ரூபம் பொருந்தியவனாகவும (யௌவனப்) பிராயததுடன் கூடியவனாகவும் செய்யப்பட்டு இவளையும் பார்யையாக அடைந்தே னதலால், நான் ப்ரீதியினுல் உங்களைத தேவராஜன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸோமரஸதததைப் பருகுகிறவர்களாகச்

[1] இரட்டிததலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

செயவேன். இது உணமையென்று உங்களுகுகுச் சொல்லுகிறேன்' எனறு சொன்னர். அவர்கள் அதனைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஸவர்க்கத திறகுத் திரும்பிச் சென்றாகள். சயவனரும் ஸுகன்னியும் தேவர்கள் போல இனிது வாழந்தார்கள.

நூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சயவனருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குச் சர்யாதி வந்ததும், அவர் அவனுக்கு யாகம் செயவித்ததும், அந்த யாகத்தில் அவர் அஸ்வினீதேவர் களுக்கு ஸோமரஸத்தைக் கொடுக்க முயல்கையில் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை ஓங்கியதும், சயவனர் அவன் கையை ஸ்தம்பிக்கச் செய்து பிசாசை உண்டு பண்ணியதும், அது அவனிடம் சென்றதும்.)

பிறகு, சர்யாதி, சயவனா (யௌவனப்) பிராயதிலிருப்பவரா கச் செய்யபபட்டதைக் கேட்டு மிகமகிழந்து சேனையுடன் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தான். சயவனரும் ஸுகன்னியும் தேவகுமாரனும் தேவகுமாரியும் போலிருப்பதைப் பார்த்து, மனைவியுடனிருக்கும் சர்யாதி, பூமி முழுமையையும அடைந்தாறபோல் மகிழ்ந்தான். அந்த ரிஷியினால பூஜிக்கப்பட்டவனும் மனைவியுடனிருப்பவனுமான அரசன், அருகில உடகார்ந்துகொணடு, சுபமானவையும் மனத்தை மகிழ்விப் பவையுமான பேசசுக்களைப பேசினான. அரசனே! பிறகு, சயவனர், அவனை நோக்கி, இன்சொற்களைச் சொலலிக்கொண்டு, 'அரசனே! நான் உனககு யாகததைச செய்விப்பேன. யாகததுக்குரிய பொருள களைச சிததஞ்செய்வாயாக' என்று சொன்னர். மஹாராஜனே! பிறகு, சர்யாதிமகாராஜன் மிக்க மனக்களிப்புற்று சயவனருடைய அந்த வாக்கியததைப் புகழ்ந்தான். அவன், சிறந்ததும் யஜ்ஞததிற் குரியதுமான தினத்தில விருபபிய எல்லாப்பொருளும் நிரம்பின உததமமான யாகசாலையைச் செய்வித்தான். அரசனே! அதில் பருகுகுமாரரான சயவனர் அவனுக்கு யாகதததைச செய்வித்தார். அநத யாகதததில் நேர்ந்த அதிசயங்களை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள். அப்பொழுது, சயவனர் அஸ்வினீ தேவர்களுக்காக

ஸோமத்தை எடுத்துவைத்தார். அவர்களுக்காக [1]கிரகத்தைச் செய்கிற அவரை அந்த இந்திரன் தடுத்தான்.

இந்திரன், 'இந்த அஸ்வினீதேவாகளிருவரும் ஸோமத்துக்குத் தகாதவர்களென்பது என் எண்ணம. இவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுக்கு வைத்யர்கள். அந்தச செய்கையினால் தகாதவர்கள்' என்று சொன்னான். ச்யவனர், 'மகேந்திரனே! என்னுத தேவனப்போல ஜரை இல்லாதவனாகச் செய்தவர்களும் மஹாத்மாக்களும் மிக்க அழகாகிய செலவமுள்ளவர்களுமான அந்த நாஸத்யர்களை அவமதிக்காதே. உன்னையும மற்ற தேவர்களையும தவிர, அவர்கள் யாது காரணத்தால் ஸோமத்தை அடையத தகாதவர்கள?' தேவேந்திர! புரந்தர! அஸ்வினீ தேவாகளையும தேவர்களென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னர். இந்திரன், 'சிகித்ஸை செய்பவர்களும் நீசத்தவண்ணம ரூபத்தை எடுப்பவர்களும் மனிதர்களுடைய லோகத்தில் சஞ்சரிபபவர்களுமான வேலைக்காரர்களாகள் இங்கே எவ்வாறு ஸோமபானத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள?' என்று சொன்னான். அப்பொழுது இந்த வாகயத்தையே இந்திரன் அடிக்கடி சொல்ல, ச்யவனர், இந்திரனை அலக்ஷ்யம செய்து, பிறகு, ஸோமக்ரஹத்தைச் செய்தார். அப்பொழுது, அஸ்வினீதேவர்களுக்காக உத்தமமான ஸோமத்தை எடுக்கபபோகிற அவரைப பாத்து, தேவனான இந்திரன், 'இவர்களுக்காக நீர் ஸோமத்தை உம் இஷ்டபபடி க்ரஹிப்பீராகில் கோர ரூபமுள்ளதும் தன்னிலும் சிறந்ததில்லாததுமான வஜ்ரத்தால் உம்மை அடிப்பேன்' என்கிற இந்த வசனத்தை உரைத்தான். இவ்வாறு சொல்லபபட்ட அந்தப் பார்க்கவர், இந்திரனைப் பார்த்து நகைத்துகொண்டு, அஸ்வினீதேவர்களுக்காக விதிப்படி உத்தமமான ஸோமக்ரஹத்தைக் கிரகித்தார். பிறகு, இந்திரன் இவரைக் குறித்துக் கோரரூபமுள்ள வஜ்ராயுதத்தை எறிந்தான். எறிகிற அவனுடைய கையை ச்யவனர் அசைவற்று நிற்கும்படி செய்தார். மிகப்பெரிய வல்லமையுள்ள அவர், அதனை ஸ்தம்பிக்கச செய்து, தேவனை அவனைக் கொல்ல முயல்பவராகி [2]க்ருத்யையை உண்டுபண்ண விரும்பி மந்த்ரத்தினால் அக்னியில் ஹோமம்செய்தார்.

---

1 ஒவ்வொரு தேவதையையும உத்தேசித்து, உரல வடிவமாகச் செய்த மரபபாத்திரத்தில ஸோமரஸத்தை மந்த்ரத்துடன எடுத்துவைத்துகொள்வது; கரஹம = க்ரஹித்தல் = எடுத்தல.

2 காண பாவம 446-ம் பக்கம் குறிபபிலும், சாந்திபர்வம 762-ம பக்கம் குறிபபிலும், இதன் 939-ஆம பக்கம குறிபபிலும் பாக்க.

பிறகு, அந்த முனிவருடைய தவ வலிமையினால் அந்த அக்னியிலிருந்து மிக்க வீர்யமுள்ளதும் பெரிய சரீரமுள்ளதும் மதமென்கிற பெயருள்ளதுமான பெரிய அஸுர ரூபியான க்ருதயை உண்டாயிற்று. அதனுடைய சரீரமானது தேவாகளாலும அஸுரர்களாலும் இவ்விதமென்று சொலலபபட முடியாமலிருந்தது. அதனுடைய வாயானது பயங்கரமாகவும் மூன்று கூர்மையான பற்களுள்ளதாகவும் பெரிதாகவுமிருந்தது. அதனுடைய ஒரு மோவாய் பூமியிலிருந்தது; மற்றொன்று ஆகாயததை அடைந்தது. நான்கு தெற்றுப்பற்கள் நூறு நூறு யோஜனம் நீண்டிருந்தன. அதனுடைய மற்றப் பற்கள் பதது யோஜன தூரம் நீண்டவைகளாகவும் மாளிகைகளின் சிகரம்போன்ற வடிவமுள்ளவைகளாகவும் சூலாயுததின் மூனைபோன்ற தோற்றமுளளவைகளாகவும் இருந்தன. கைகள் பரிகாயுதம்போன்றவைகளாகவும பதினாயிரம் யோஜன நீளமுள்ளவைகளாகவும் ஒததவைகளாகவும் இருந்தன. இரு கண்களும் ஸூர்ய சந்திரர்கள்போலப் பிரகாசிததன. வாயானது ஊழித தீப்போன்றிருந்தது. அந்தப் பிசாசானது மின்னல அசைவதுபோல் அசைகின்றதும ஆவலுள்ளதுமான நாவினால வாயை நக்கிக்கொள்வதும் வாயைத திறந்துகொணடதும் கோரமான கண்களுள்ளதும உலகததை வலிமைசெய்து விழுங்குகின்றதுபோன்றதும் மிக்க கோபங்கொண்டதும் பயங்கரமாகத தோறறும் பேரொலியால் உலகங்களை எதிரொலியிடச் செய்வதுமாகி இந்திரனைத தின்ன விரும்பி அருகில் ஓடியது.

நூற்றிருபத்தாருவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரனால் துதிக்கப்பட்ட சீயவனர் அவன்மீது ஏவின கிருத்தியையைத் திருப்பி ஸ்திரீகள் முதலியவற்றில் பிரித்துவிட்டதும், லோமசர் ஸுகன்யோபாக்யானத்தை முடித்துப் பல தீர்த்தங்களின் மஹிமையைக் கூறியதும்.)

பிறகு, பயங்கரமான முகமுள்ளதும் யமன்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகின்றதும் இன்னப்போவதுமான அந்த மததைக்கண்டு, தேவனும நூறு யாகங்களைச் செய்தவனும் அசை

யாதபடி செய்யப்பட்ட கையுளவனும் பயத்தினால் அடிக்கடி கடை வாய்களை நக்குகிறவனும பயதத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமான தேவராஜன், சயவனரைப் பார்த்து, 'ப்ருகுநந்தனரே! இன்றுமுதல் இந்த அஸ்வினீதேவர்கள (யாகங்களில) ஸோமபானதத்துக்குத் தகுதி யுள்ளவர்களாவர். இந்த வசனம் உணமை. பிராமமணரே! என் விஷயதத்தில் அருளபுரிவீராக. உம்முடைய நன்முபற்றி வீணாக வேணடாம். இநதச செய்கை சிறநததாகுக. பிரமமரிஷியே! நீர் பயனில்லாத கார்யதததைச செயயமாட்டீர் என்று நான அறிகிறேன. பிராமமணரே! நீர் இந்த அஸ்வினீதேவர்களை இப்பொழுது ஸோமதததைக குடிபபவர்களாகச் செய்ததுபோல என்னையும சேஷமத தோடு சேர்க்கக கடவீர். பார்க்கவரே! 'உம்முடைய வல்லமை அதிகமாகவே பிரகாசிக்கவேண்டும். ஸுகனனிபின் பிதாவான இவனுடைய கீர்ததியும் உலகததில் ப்ரஸித்தியடையவேண்டும' என்னும் எணணததால உமமுடைய வலலமையைப் பிரகாசப்படுததக் கூடிய இநதக் கார்யம என்னால் செய்யப்படடது. ஆதலால், நீர விரும்புகிறபடியே ஆகுக. என் விஷயத்தில் அருள் செய்வீராக' என்று சொன்னன். இநதிரனால இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மஹாத்மா வான ச்யவனருடைய அந்தக் கோபமானது விரைவில் போய்விட்டது. இந்திரனையும விடுவிததார்.

அரசனே! மிக்க வல்லமையுள்ள ச்யவனர் முன்பு படைத்த மதத்தையும், மதயபானதததிலும் ஸ்திரீகளிடததிலும் பாச்சிகைகளி லும் வேட்டையிலும் மறுபடியும் மறுபடியும் பகுத்து வைத்தார். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்த ச்யவனர், அப்பொழுது மதததை நன்கு அமைததுவிட்டு, இந்திரனையும அஸ்வினீதேவர்களுள்ளிட்ட தேவர் களையும் ஹோமததால் நன்கு திருப்தியடையச் செய்தும் அந்த அரசனுக்கு யாகததைச் செய்விததும் எல்லா உலகங்களிலும் தமது சக்தியைப் பிரஸித்தப்படுததியும் ஒத்து நடப்பவளான ஸுகன்னி யுடன் வனத்தில் இனிது வாழ்ந்து வந்தார். வேந்தனே! பக்ஷிகள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருடைய தடாகமானது இதோ விளங்கு கிறது. இதில் ஸகோதரர்களுடன் நீ பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் தருப்தியடையச் செய்வாயாக. பாரத! வேந்தனே! இதனையும் ஸிக தாக்ஷேத்தையும் தரிசித்து ஸைந்தவாரணயத்தை அடைநது [1] குல்

---

1 குல்யை=வெட்டபபட்ட வாய்க்கால், அல்லது சிறுசுறு.

யைகளுடைய தரிசனத்தைச் செய்வாயாக. மஹாராஜனே! எல்லாப் புஷ்கரங்களிலும் ஜலத்தில ஸ்நானம செய்வாயாக. பாரத! ஸ்தாணுவின் மந்திரங்களை ஜபித்து ஸித்தியை அடைவாய். நரஸ்ரேஷ்டனே! குந்தீபுத்திரா! எலலாப பாவங்களையும் போகும் திறமையுள்ள தர்மத்தை தவாபரம இரண்டின் ஸந்திக்குத் துல்யமான காலம இதோ காணபபடுகிறது. இது எலலாப் பாவங்களையும போக்குவது. இதிலும் நீ ஸ்நானம செய்வாயாக. கற்றறிந்தவர்களுக்கு இருப்பிடமானதும் எப்பொழுதும் பழங்களுள்ளதும் எப்பொழுதும் பிரவாகமுள்ளதும் தேவதைகளுடைய உத்தம ஸ்தானமுமான ஆர்ச்சீக பர்வதமும் இருக்கிறது. யுதிஷ்டிர! இதோ பலவிதமான தேவதைகளினுடைய யாகவேதிகளும் இருக்கினறன. இந்தச சந்திரதீர்த்ததை வைகானஸர்கள் முதலிய ரிஷிகளும் அப்படியே வாலகில்ய ரிஷிகளும அடைகிறார்கள். புணயமான முக்கோண வடிவமுள்ள வாராணஸியும திரிவேணி ஸங்கமமான ப்ரயாகையும இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும முறையே பிரதக்ஷிணம் செய்து இஷ்டபபடி ஸ்நானம செய்வாயாக. ராஜேந்திர! மன்னவ! இங்கே சந்தனுராஜனும் சுனக ராஜனும நரநாராயணரிருவரும ஸ்வரதயானத்தில் பறறுதலுள்ளவர்களாக நெடுங்காலம் தவமபுரிநது அழிவற்ற ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள். யுதிஷ்டிர! இந்த ஆர்ச்சீக பர்வதத்தில் மஹரிஷிகளோடுகூடத தேவர்களும் பித்ருக்களும் நிதிய வாஸம் செய்துகொண்டு தவமபுரிந்தார்கள். அவர்களை நீ பூஜிப்பாயாக. பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! இந்த இடத்தில் அநத ரிஷிகள் சருக்களையும் புஜித்தார்கள். இந்த இடத்தில் யமுனையும் வற்றுத பெருக்குள்ளது; [1] கிருஷ்ணர் என்னும வியாஸரும் தவம் புரிவதில பற்றுதலுள்ளவர். பகைவர்களை அழிப்பவனே! பாண்டவ! நகுல ஸஹதேவர்கள், பீமஸேனன், திரௌபதி ஆகிய எல்லோரும் உன்னுடன்கூடவே இந்த இடத்தில் செல்வோம். மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! எந்த இடதத்தில், தாதாவும், விதாதாவும், வருணனும், மேலே வநதார்களோ புண்யமான இந்திரனுடைய அந்த ப்ரஸ்ரவணதீர்த்தம் இது. அரசனே! சாந்தியுள்ளவர்களும், சிறந்த தர்மமுள்ளவர்களுமான அவர்களும் இங்கே வஸித்தார்கள். கபடமற்ற புத்தி

---

1 'கருஷ்ணஃ' என்பது மூலம்; 'கிருஷ்ணன்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

யுடையவர்களான மித்திரகுமாரர்களுடைய மங்களகரமான சிறந்த மலை இதோ இருக்கிறது. [1] வேந்தனே! மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், பலவித யாகங்களால் நிரம்பியதும புண்யமானதும் பாப பயதனதைப போக்குகிறதுமான அந்த யமுனை இது. கௌந்தேய! இங்கே பெரியவில்லுள்ளவனும் அரசனுமான மாந்தாதாவும [2] ஸஹதேவன்மகனும் கொடுபபவர்களுள சிறந்தவனுமான ஸோமகனும் தாங்களே யாகஞ செய்தார்கள்' என்று கூறினர்.

நூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் மாந்தாதா என்னும் பெயரீக் காரணத்தையும் மாந்தாதாவின் சரித்திரத்தையும் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'மஹாப்ராமமணரே! மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றவனும் அரசாகளுள் புலிபோனறவனும் யுவனஸ்வன் புதரனுமான மாந்தாதா எனனும் ராஜஸ்ரேஷடன் எவ்வாறு பிறந்தான்? எவனுக்கு, மூவுலகங்களும் மஹாதமாவான விஷ்ணுவுகு வசப்பட்டிருந்ததுபோல் வசப்பட்டிருந்தனவோ, அளவிறந்த காந்தியுள்ள அநத மாந்தாதா எவ்விதம் இந்தப் பெரும் புகழையும் பெற்றான்? தோஷமற்றவரே! மெய்யான கீர்தனி பெற்றவனும் புத்திமானுமான அந்த மாந்தாதாவினுடைய இந்தச் சரித்திரம உம்மால் சொலலப்படுவதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இநதிரனுக்குச் சமமான ஒளியுள்ளவனும் நிகரற்ற வீர்யமுள்ளவனுமான அவனுக்கு மாந்தாதா என்கிற பெயரும் பிறப்பும் உண்டான விதத்தைச சொல்லுவதற்கு நீர் வலலவர்' என்று வினவ, லோமசர் கூறலானார்.

'அரசனே! மஹாத்மாவான அநத அரசனுக்கு உலகங்களில மாந்தாதா என்கிற பெயர் சொல்லப்படுகிற காரணதனதைக் கருதகூடன் கேள். யுவனாஸ்வனெனகிற அரசன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவன். அந்த அரசன் மிகுதியான தக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்

---

1 இரட்டிததலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

2 'ஸருஞ்சயனுடைய பௌத்ரன' என்பது பழையவுரை.

களைச செய்தான். தர்மத்தை வளர்ப்பவர்களுள் சிறந்தவனான அவன் ஆயிரம் அச்வமேதங்களைச் செய்து மிக நிரம்பின தக்ஷிணைகளுள்ள முக்கியமான மற்ற யாகங்களையும் செய்தான். புதிரனில்லாதவனும் பெருந்தன்மையுள்ளவனுமான அந்த ராஜரிஷியானவன், மந்திரிகளிடம அந்த ராஜ்யத்தை வைத்துவிட்டுப் பெரிய விரதமுள்ளவனும் மனததை வென்றவனுமாகிச் சாஸ்திரங்களில் கண்ட விதிப்படி மனததைக் கடவுளிடம சேர்த்துத் தினமும் வனததில் வசிதது்கொண்டிருந்தான். வேந்தனே! அந்த அரசன் ஒரு ஸமயத்தில பட்டினியால் துன்பமுற்றவனாகவும் தாகத்தால் நெஞ்சுலர்ந்தவனாகவும் ப்ருகுவினுடைய ஆச்ரமததில் நுழைந்தான். ராஜச்ரேஷடனே! மகாத்மாவும் ப்ருகு நந்தனருமான மஹரிஷியானவர் ஸுதயும்னனுடைய குமாரனை (அந்த) யுவனாச்வனுககுப் புதிரோதபதிதிக்காக அதே இரவில ஓர் இஷ்டியைச செய்தார். ராஜேந்திரனே! அவனுடைய மனைவியானவள் பருகி இந்திரனுக்குச் சமனான புத்திரனைப் பெறுதற்குரியதும் மந்திரங்களால் பரிசுதத மானதுமான நீர்த்தத்தால் நிறைக்கப்பட்ட பெரிய குடம் முந்தியே அங்கேவைக்கப்பட்டிருந்தது.அரசனே! நன்கு ஸிதமாசெய்யப்பட்ட அந்தத் தீர்தமம வைக்கப்பட்டிருந்த கலசததை அந்த மகரிஷிகள் வேதியில் வைத்துவிட்டு உறஙகினார்கள். தொண்டை யுலர்ந்தவனும், மிகவும் தாகததால் வருந்துகின்றவனுமான அந்த யுவனாச்வராஜன் குடி தண்ணீரை விரும்பி, இரவில் விழித்திருந்ததனால் களைத்த அந்த ரிஷிகளைத் தாண்டி அந்த ஆச்ரமத்தில் நுழைந்து சாந்தனாகக் குடி நீரை யாசிததான். அப்பொழுது, களைத்தவனும் பறவையின் ஒலி போல உலர்ந்ததொண்டையால் அழைக்கிறவனுமான அவனுடைய குரல் ஒருவருக்கும் கேட்கவில்லை. பிறகு, அந்த அரசன் ஜலம் நிரம்பியிருந்த அந்தக்குடத்தைப் பார்தது வேகத்துடன் அருகில் ஓடித் தண்ணீரைக் குடித்து (க்குடததை) எறிந்துவிட்டான். தாகத்தால் வருததப்பட்ட புத்திமானான அந்த அரசன் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்துத் தாகசாந்தியை அடைந்து அப்பொழுது மிக்க ஸுகமுள்ளவனானன். பிறகு, தபோதனர்களுடனிருக்கும் அந்த முனிவர்கள் விழித்துகொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லாருமே அந்தக் கலசம் நீரில்லாம விருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, 'இது யாருடைய செய்கை?' என்று வினவினார்கள். யுவனாச்வன், 'இவ்விதச்

செய்கை என்னுடையது' எனறு உணமையை ஒப்புககொணடான். அபபொழுது, பகவானான பாாககவா அவனைப பாாதது, 'நீ செயத காாயம தககதனறு. ஏனெனில, புததிரனை உணடுபண்ணுவதற்காகத தவததினால ஸிததஞ் செய்யப்பட்ட தீர்ததம வைககபபட்டிருந்தது. ராஜரிஷியே! மிகக பலபராககிரமஙகள உள்ளவனே! உனககுப புததிரனுணடாவதறகாக உககிரமான தவத்தைசசெயது இந்தக கலச தீர்தததில [1] ஒரு திவ்ய சகதியானது வைககப்பட்டிருநதது. அரசனே! தன் திறமையால இநதிரனையும யமன வீட்டை அடை விககக்கூடியவனும் மிகக வலிமையுளளவனும மிகக வீாயமுளள வனும தவ வனமையுடன சேர்நதவனுமான புததிரன உணடாகத தக்க இநத விதியினால எனனால இது ஸிததஞ செய்யப்படடிருநதது. அரசனே! உனனால இப்பொழுது செய்யப்பட்ட தீாததபானமானது தககதன்று. இபபொழுது இதனை நமமால இதைக காட்டிலும வேறு விதமாகச செய்யமுடியாது. நீ இப்படிச செய்தது தெய்வததா லேயே செய்யப்பட்டதெனபது நிசசயம. மஹாராஜனே! என னுடைய தவ வலிமையினால நிறைககப்பட்டதும் விதிப்படி மந்திரங் களால் பூஜிக்கப்பட்டதும தாகஙகொணட உனனால பருகபபட்டது மான தீாததததால நீ உன்னாலேயே இபபடிபபட்ட புததிரனைப் பெறுவாய். மஹாராஜனே! எபபடி,வீர்யமுள்ளவனான நீ இநதிரனுககு ஒப்பான புததிரனைப் பெறுவாயோ, உனககுப் பிராணனோடு பிரிவும் உணடாகாதோ, காப்பததைத தாஙகுவதனாலுணடாகும் ஶ்ரமததையும் நீ அடையமாட்டாயோ, அபபடிப்பட்ட ஆசசரியமான இஷ்டியை நாம உனக்குச செய்வோம். ராஜேந்திர! நீ துயரப் படாதே. விதி மிக வலிதனறோ?' என்று சொன்னார். பிறகு, நூறு வருஷம நிரமபினவுடன், மகாதமாவான அந்த அரசனுடைய இட விலாவைப் பிளநதுகொணடு,ஸூர்யன் போலிருப்பவனும் மகாதேஜஸ் வியுமான புதல்வன் வெளிப்பட்டான். அரசனான அந்த யுவனாஶவனை யும் மரணம அணுகவில்லை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. பிறகு, மகாதேஜஸவியான இந்திரன் அநதப் புத்திரனைப பார்க்க விரும்பி வந்தான். பிறகு, தேவர்கள், அநத மகேந்திரனைப் பாாதது, 'இநதக் குழந்தை தாயின் பாலிலலாமையால எதைப் பருகும்?' எனறு வினவினார்கள். பிறகு, இந்திரன், 'இவன் (மாம =) என்னை (தாஸ்

---

1 'பரம்ம' எனபது மூலம்.

யதி=) பருகுவன்' என்று இவன் வாயில் தன் சுட்டுவிரலை வைத்தான. இந்திரனால் இவ்வணணம சொல்லப்படவே, இந்திர னுடன்கூடின தேவாகள், இவனுக்கு, 'மாந்தாதா' என்று பெயரிட் டார்கள். அரசனே! அபபொழுது அந்தக குழந்தை இந்திரனல் கொடுககப்பட்ட சுட்டுவிரலைப் பருகி மகாதேஜஸ்வியாகப் பதின் மூன்று [1] முழ உயரம் வளர்ந்தான. தனுர்வேதத்துடன் கூடிய வேதங்களும் தேவ ஸம்பந்தமான அஸதிரங்களும தியானம் செயயப் பட்டவுடனே பிரபுவான அந்த மகாராஜனே முழுமையும வந்தடைந் தன. ஆஜகவமென்கிற விலலும ஸ்வர்ககலோகததில் உண்டான அமபுகளும் பிளக்க முடியாத கவசமும் உடனே அவனே வந்தடைந் தன. பாரத! பகவானன இந்திரனல் நேரில் பட்டாபிஷேகம் செய்விகபபட்ட அநத மாநதாதா, மூன்று உலகங்களையும், விஷ்ணு வானவா காலடிகளால ஜபிததபோலத தர்மததால ஜபிததான. மகாதமாவான அவனுடைய கட்டளையானது தடையற்றதாக நடை பெற்றது. ராஜரிஷியாகிய அவனே ரதகினஙகள் தாமே வந்தடைந் தன. பூமிக்கு அதிபதியே! அவ்வரசனுடைய இந்தப் பூமியானது தனங்களால் நிறைந்திருந்தது. அந்த அரசனல் மிக நிரம்பின தக்ஷிணையுள்ள பலவகைப்பட்ட அனேக யாகங்கள் செய்யபபட்டன. அரசனே! அக்னிசயனஙகளைச் செய்தவனும் போராற்றலுள்ளவனும அளவிறநத காந்தியுள்ளவனுமான அவன் மிகக தர்மங்களைச்செய்து இந்திரனுடைய அர்தாஸனத்தைப பெற்றான். தர்மததில எப்பொழு தும் நிலைபெற்றவனும் புததிமானுமான அவனல ஸமுத்திரங்களுட னும் பட்டணங்களுடனும் கூடிய பூமியானது கட்டளையினலேயே ஒரே தினததில ஜபிககப்பட்டது. மகாராஜனே! மிக்க தக்ஷிண களுள்ள அவனுடைய யாகங்களின மேடைகளால நான்கு (ஸமுத திரஙகள) எல்லையாகக் கொண்ட பூமியானது நிரம்பியதாயிற்று. (மேடைகளால்) மறைக்கப்படாத இடம சிறிதுமில்லை. மகாராஜனே! அந்த மகாதமாவினல் பிராம்மணர்களுக்கும் பததலக்ஷம் கோடி பசுக்கள் கொடுக்கபபட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் மழை இல்லாமற போனபொழுது, அந்த மகாதமாவினல் பயிர்கள விருததி அடைவதற்காக வஜ்ரபாணியான இந்திரன பாரத துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மழை பொழியுமபடி செயயபபட்டது.

---

1 'சாண எனினுமாம' என்பது பழையவுரை.

அவனுல், சந்திர வம்சததில் தோனறினவனும் மகிமையுள்ளவனும் மகாமேகம்போலக் காஜிப்பவனுமான காந்தார தேசாதிபதியானவன் அம்புகளால் மிக அடிதததுக் கொல்லப்பட்டான. அரசே! மனத தை அடக்கின அவனுல் நாண்குவிதமான பிரஜைகள் ரகூஷிக்கப் பட்டன. மிக்க வல்லமையுள்ள அவனுல, தன் தவத்திலுல், உலகங கள் வாட்டப்பட்டன. குருகூஷேதிரதின மதியில் [1] மிகக புண்யமான தேசததில ஆதிதயனுடைய காந்திபோன்ற காநதி யுள்ள அவனுடைய யாகம் நடநத இடம் இது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பூபதியான மாந்தாதாவைப்போல நீயும் தர்மததைச் செய்து பூமி யைக் காகக்கடவாய்; ஸவர்ககலோகததையும் அடைவாய. பூபா லனே! நீ என்னைக் கேட்ட மாநதாதாவினுடைய பெரிய சரித்திர மூம சிறந்த பிறப்பும் ஆகிய இவை முழுமையும் என்னுல் உனக்குக கூறப்பட்டன' என்று சொன்னர். பாரதரே! பிறகு, லோமசமஹ ரிஷியினுல இவ்வாறு கூறப்பட்ட அந்த யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் ஸோமகனைப்பற்றி வினவலானர்.

நூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸோமகனென்னும் அரசனுடைய நூறு மனைவியருள் ழுத்தவருக்கே ஒரு பிள்ளை பிறந்ததும், அவன் எறும்பு கடித்து வருந்துவதைக் கண்ட அரசன் பல பிள்ளைகளை அடைய உபாயங்கேட்ட தும், புரோகிதர் அந்த ஒரு புத்ரனைப் பசுவாக்கி வேமமம் செய்து அந்தப் புகையை முகரீவத னுல் நூறு மனைவியரிடத்திலும் நூறு புத்தி ரர்கள் உண்டாவரென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'கொடுபபவர்களுள் சிறநதவனன ஸோமகனென் கிற அந்த அரசன் எவ்வித வீர்யமுளளவனுக இருந்தான்? அவனு டைய செய்கைகளையும பெருமையையும் உள்ளபடி கேட்க விரும்பு கிறேன்' என்று வினவ, லோமசர், 'யுதிஷ்டிர! ஸோமகனென்று பிரசிததிபெற்ற தர்மவானன ஓர் அரசன் இருந்தான். அரசனே! அவனுக்கு அப்பொழுது ஒததவர்களான நூறுமனைவியர் இருந்

[1] பொருந்தாமையால ஒருசொல விடபபட்டது.

தனா. அந்த அரசன் நெடுங்காலம் பெருமுயற்சி செய்தும் அவர்களிடம் ஒரு புத்திரனைக்கூட அடையவில்லை. பிராய முதிர்ந்தவனும் முயலகினறவனும் புத்திமானுமான அவனுக்கு, ஒரு ஸமயத்தில், அவனுடைய மூத்த மனையாளிடத்தில் ஜந்துவெனகிற ஒரு புத்திரன் உண்டானான். பிராஜைகளுக்கு நாதனே! எலலாத தாய்மாரகளும் காமபோகங்களை அலக்ஷியம செய்து, பிறந்திருக கிற அவனை எப்பொழுதும் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, ஒரு ஸமயம் (அந்த) ஜந்துவை ஓர் எறும்பு அரையில கடித்தது. வேந்தே! கடிகக்பட்ட அந்தச் சிறுவன் அந்தத துக்கத்தால அழுதான். அதனல், அந்தத தாய்மார்களெல்லாரும் மிகக துக்கத்தை அடைந்தவர்களாக ஜந்துவை விரைவாகச் சூழ்ந்துகொணடு மிக அழுதார்கள். அந்தச் சப்தமானது நெருங்கியதாயிற்று. மந்திரிகளின் ஸபைநடுவில் புரோகிதருடன உட்கார்ந்துகொணடிருந்த அந்த அரசன், அந்தத துனபக்குரலைச சடிதியிற் கேடடான. பிறகு, அரசன், 'இது எனன!' என்று (அறிந்துவர) வாயில்காப்பவனை அனுப்பினான். வாயிலகாப்பவன புத்திரனைப பற்றி நடந்ததை அவனுக்குச் சொனனான். பகைவரை அடக்குகிறவனான அந்த ஸோமகன் மந்திரிகளோடுகூட விரைவாக எழுந்திருந்து அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து புத்திரனைத தேற்றினான. அரசே! அரசன், அந்தப் புத்திரனைச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தப புரத்தினின்று வெளிவந்து, புரோகிதருடனும மந்திரிகளுடனும் சேர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

ஸோமகன், 'இவ்வுலகத்தில் ஒரே புத்திரனையுடைமை இகழத்தக்கது. (அதனிலும) புத்திரனில்லாமை சிறந்ததாகும். பிராணிகளுக்கு எப்பொழுதும நோயுண்டாதலால் ஒரே புத்திரனையுடைமை தகுகமே. பிராம்மணரே! பிரபுவே! புத்திரர்களை விரும்பின எனனுல பரீக்ஷித்து (எனகுத) தகுந்தவர்களான இந்த நூறு மனிஷிகள விவாகம செய்யப்பட்டார்கள. அவர்களுககு ஸந்ததியில்லை. முயலுகின்ற எல்லா மனிஷிகளுள்ளும (ஒரு மனிஷியினிடத்தில்) எனக்கு இந்த ஜந்து என்கிற ஒரே புத்திரன் அதிகபரயாஸத்தால் பிறந்தான். இதைகாட்டிலும் மேலான துககம் எனன இருகிறது? பிராபத மிணைத்தமரே! மனிஷியருடனிருகும் எனக்குப் பிராயமும்சென்று விட்டது. இந்த ஸதிரீகளுடைய பிராணன்களும் என்னுடைய உயிரும இந்த ஒரு சிறிய புத்திரனையே பொறுத்திருக்கின்றன.

பெரிதாகவோ அல்லது சிறிதாகவோ செய்வதற்கரியதாகவோ இருக்கிற எந்தச் செய்கையினால நூறுபுததிரர்கள உண்டாவார்களோ அப்படிப்பட்ட தகுந்த கர்மாவானது இருககிறதா ?' என்று வினவ, புரோஹிதர் கூறலானா: 'ஸோமக! எதனால் நூறு புத்திரர்கள் உண்டாவார்களோ அப்படிப்பட்ட கர்மாவானது இருக்கிறது. அதை நீ செய்ய வல்லவனாயின் சொல்லுவேன்' எனறு கூறினார். ஸோமகன், 'எதனால் நூறுபிளளைகள் உணடாவார்களோ அந்தககாரியம், செய்யக் கூடியதானாலும் செய்யக்கூடாததானாலும், என்னால செய்யப்பட்ட தென்றே நீா அறியககடவீர். பகவானான தேவரீர் (அதனை) எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவ, புரோஹிதர், 'அரசனே! என்னால் உனக்குச் (செய்விக்கபபடும்) விரிவான யாகததில் நீ ஜந்து (என்கிற புத்திரனைப் பசுவாக்கி) அதனால் யாகம் செய்வாயாக. பிறகு, உனக்கு ஒளிபொருந்தின நூறுபிளளைகள் சீக்கிரம் உண்டாவார்கள். வபை யானது ஹோமம் செய்யப்படும்பொழுது, அந்தத தாய்மார்கள் புகையை முகர்ந்தால, பிறகு, மிகுந்த வீர்யமுள்ள புததிரர்களை உனக் குப் பெறுவார்கள. ஜந்துவானவன் மீணடும் அந்தத தாயினிடததி லேயே உனக்குப் புததிரனாகப் பிறப்பான். இவனுடைய இடவிலாவி லுள்ள பொன்னிறமான மச்சமும் இருக்கும்' என்று கூறினார்.

நூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புரோகிதர் கட்டளையால் ஸோமகன் ஜந்துவின்வபையை ஹோமஞ் செய்ததும், அதன் வாசனையை முகர்ந்ததனால் அவனுடைய நூறு மனைவியரிடமும் நூறு புத்திரர்கள் உண்டானதும், அரசனும் புரோஹிதரும் இறந்தபின் தமது வினை களின் பயனைச் சேர்ந்து அனுபவித்ததும்.)

ஸோமகன், 'பிராம்மணரே! எதை எதை எப்படி எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அதை அதை அப்படி அப்படிச் செய்வீராக. புததிரர்களின் விருப்பததால் உம்முடைய வசனம் முழுமையையும் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அந்தப் புரோகிதர் அந்த ஜந்துவைப் (பசுவாக்கி) ஸோமகனுக்கு யாகம் செய்வித்தார். தாய்மார்களோ, 'ஆ! ஆ!

நாஙகள் கெட்டுவிட்டோம்' என்று அலறுகிறவர்களும் கடுந்துயரத்தால் வருந்துபவர்களும இரஙகுபவர்களுமாகிப் புததிரனை வலிந்து இழுத்தார்கள். அவர்கள் அவனை வலகையில் பிடிதது இழுத்தார்கள். யாகம் செய்விக்கிற பிராமமணரும் இடக்கையிலபற்றி இழுததார். (அவர்கள்) அன்றிற்பேடுகள்போலத் துன்புற்றிருக்குமப பொழுதே (அவர்) அந்தப் புததிரனைப்பற்றி இழுதது அவனை விதிபபடி கொன்று அவனுடைய வபையை ஹோமம் செய்தார். குருநநதன! வபையானது ஹோமம் செய்யப்படுமபொழுது, தாய்மார்கள் மணததை முகர்ந்து துன்பமுற்றவர்களாக உடனே பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, அநத ராஜஸ்திரீகளனைவருமக கர்ப்பம தரிததார்கள். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! பாரத! பிறகு, பததுமாதங்கள் சென்றவுடன், ஸோமகனுக்கு அந்த எல்லாரிடமும குறைவின்றி நூறு புததிரர்கள் உணடானார்கள. ஜநதுவென்பவன் முன்போலத தன் தாயினிடத்திலேயே மூதத பிள்ளையாகப் பிறநதான. அவன் அவர்களுக்கு இஷ்டமாக இருந்ததுபோல (அவர்களுடைய) மற்றச சொந்தப்பிள்ளைகள் இருக்கவில்லை. அந்த ஜந்துவுகது இடவிலாவில பொன்னிறமான அந்த மச்சமும் இருந்தது. அந்த நூறு பிள்ளைகளுள் அவன் குணஙகளாலும மூதத்தவனாகவே இருநதான்.

பிறகு, ஸோமகன் பாரததுககொண்டிருக்குமப பொழுதே, அந்தக் குருவானவர் பரலோகத்தை அடைநதார். பிறகு, ஸோமகனும பரலோகம் சென்றான். பிறகு, அவன், கோரமான நரகததில வேவிக்கப்படுகின்ற அவரைக் கணடான். 'பிராமமணரே! நீர் யாது காரணம்பற்றி நரகத்தில் வேவிக்கப்படுகின்றீர்?' என்று அவரை வினவினான். பிறகு, அக்னிபோல் மிகவும் வேவிகக்படுகின்ற அந்தக் குரு, அவனைப் பார்தது, 'அரசனே! நீ என்னால யாகம் செய்விக்கப்பட்டாய. இது அந்தச் செய்கையின் பயன்' என்று கூறினார். பிறகு, அந்த ராஜரிஷியானவன், அதனைக் கேட்டு யமதர்மராஜனை நோக்கி, 'நான் இநத நரகததில் பிரவேசிப்பேன். எனக்கு யாகம் செய்விததவர் விடப்படவேண்டும். மிக்க புண்ய சாலியான இவர் எனக்காகவன்றோ நரகத் தீயினால் வேவிக்கப்படுகிறார்? அப்படிப்பட்ட நான் என் தேகத்தை நரகத்தில் போடுவேன். குருவானவர் விடப்படவேணடும்' என்று சொன்னான். யமதர்மராஜன், 'அரசனே! ஒருவன் செய்த வினையின் பயனை மற்றொருவன் ஒருபொழுதும அனுபவிபபதிலலை. பேசுகிறவர்க

ளுள் சிறந்தவனே! உன்னுடைய கர்மபலன்கள் இதோ காணப் படுகின்றன' என்றான். லோமகன், 'நான் பிரம்மவாதியான (குரு) இன்றிப் புண்ணியலோகங்களை விரும்பவில்லை. தேவலோகத் திலோ நாகதத்திலோ நான் இவருடன் கூடவே வசிக்க விரும்பு கிறேன். தர்மராஜனே! நான செய்கையினால இவருக்குச் சம மானவன். தேவனே! இந்தப புண்ணியபாவங்களுடைய பலனுக்து எங்களுக்குச் சமமாக இருக்கவேண்டும' எனறான். தர்மராஜன, 'அரசனே! உனக்கு இபபடி விருபபமிருநதால இவனுடைய (பாப) பலனைச் சேர்ந்து அனுபவிப்பாயாக. பிறகு, இவனோடுகூட ஒரே ஸமயததில் நாகதியை அடைவாய்' என்று சொனனான. தாமரை மலர்போன்ற கண்களுளள அந்த அரசன் அபபடியே எல்லாவற் றையும் செய்தான். அவன் பாவந்தொலைந்து குருவுடன அந்த நாகதத்தினின்று விடுபட்டான. அரசனே! குருவினிடம பிரிய முள்ள அவன, நல்வினையினால வசப்படுதத்பபட்டவையும சுபமான வையுமான விரும்பப்படட (உலகங்களைச) குருவான அந்த அந் தணருடன கூடவே அடைந்தான். அவனுடைய ஆஸ்ரமமானது இதோ எதிரில் விளங்குகிறது. ஒரு மனிதன் பொறுமையுள்ள வனாக இங்கு ஆறுதினங்கள் வஸித்தால் நற்கதியை அடைகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கவலையற்றவர்களாகவும் மனத்தை அடக்கி னவர்களாகவும் இந்த இடத்திலும் ஆறுநாள் வஸிப்போம். குரு வம்சத்தைத் தாங்குபவனே! நீ ஸித்தமாக இரு' என்று சொன்னார்.

---

[1] நூற்றிமுப்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர், மார்கண்டேயாஸ்ரமம்சென்றதும், லோமசர் மார்கண்டேயருடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியதும்.)

நியமமுள்ளவருமை பகைவரை அடக்குபவரும் தர்மராஜரு மான யுதிஷ்டிரர், பரிசுத்தமான லோமகனுடைய ஆஸ்ரமத்தில்

---

[1] இநத அதயாயம் வியாகயான பாடததில் இல்லை; கிருஷ்ணசாரி யர் புததகததில் அதிகபாட அடையாளததினுள் போடப்பட்டிருக்கிறது.

தம்பிமார் முதலியவர்களோடு ஆறுதினங்கள் வஸித்து, அந்த இடத்தினின்று புறப்பட்டு அப்படியே விரைவாக வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார். அந்த அரசர், அவ்விடத்தினின்று வெகு தூரம் சென்று, அங்கே மனத்தைக் கவருகின்றதும் மிக்க மலர்களாலும் கனிகளாலும் நிரம்பியதும மஹாநதியினால் விளங்குவதுமான காட்டைப் பார்த்து, முனிவர்களுள் சிறந்தவரான லோமசரை நோக்கி, 'அழகியதும் பல மிருகங்களும் பக்ஷிகளுமுள்ளதும் அனேக புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் சேர்ந்ததும் முனிவர்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் புண்ணியமான ஜலமுள்ள பெரிய நதியோடுகூடியதுமான வனம் காணப்படுகிறது. இது என்ன? முனிவரே! பற்பல விதமான ரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஆச்ரமங்கள் காணப்படுகின்றன. புண்ணியமான இந்த ஆச்ரமம் யாருடையது? தோஷமற்றவர்களான இந்த ரிஷிகள் எவரைச் சேர்ந்தவர்கள்? பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! இதனை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்; நீர் சொல்லும்' என்று வினவினார்.

லோமசர், 'ராஜேந்திரனே! தோஷமற்றவனே! உனக்கு மங்களம். இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்படுகின்ற புராதனமான இந்த வனத்தின் வரலாற்றை முழுமையும் கேள். மேதாவியும் விசாலமான புத்தியுள்ளவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி அடைந்தவரும் ம்ருகண்டுவின் புதல்வருமான மார்க்கண்டேய மஹாமுனிவர் சிறுவராயிருக்கையிலேயே தாய் தந்தையருக்குப் பிரியத்தைச செய்துகொண்டு தவம்புரிவதற்கு வனத்தில் பிரவேசித்தார். இங்கே ஆச்ரமஸ்தானத்தை அமைத்துக்கொண்டு மிக்க பயங்கரமான தவத்தைச் செய்தார். வெய்யில் காலத்தில ஐந்து அக்னிகளின் மத்தியில் நின்று தவஞ்செய்பவரும் மாரிக்காலங்களில் திறந்த வெளியிலிருப்பவரும் குளிர்காலத்தில் ஜலத்திலிருப்பவருமாகி, நெடுங்காலம் தவத்தில் நிலைபெறறிருந்தார். அவர், கைகளை உயரத் தூக்கினவரும் பிடிப்பில்லாதவரும் காற்கட்டை விரல் நுனியினால் நிற்பவரும் இந்திரியங்களை வென்றவரும் சுவாஸத்தை அடக்கினவரும் அழிவற்ற பரமாத்மாவைத் திடமாகச் சிந்திக்கின்றவரும் ஆகாரமில்லாதவரும் கோபத்தை அடக்கினவருமாகி இவ்வண்ணம் நெடுங்காலம் இருந்தார். அரசனே! இந்த ஸமயத்தில், எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்றதும் மிக்க பயங்கரமுமான மழையின்மையானது உண்டாயிறறு. அதனால், சராசரங்கள்

எரிக்கப்பட்டன. பஞ்சம் நேர்ந்தவுடன், எல்லாரும் நாசமடைந் தார்கள். மகாதமாக்களான வேறு சில முனிவர்களும் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணாகளும் க்ஷத்திரியர்களும் வைஸ்யர்களும் சூத்திரர்களும் எல்லா ஸ்திரீகளும் பசுகளும் பக்ஷிகளும் மிருகங் களும் ஆகிய எல்லாரும், பசியினாலும் தாகத்தாலும மிக வருத்தப் பட்டவர்களும், இளைத்தவர்களும், உதடுகளும் தொண்டைகளும் வறண்டவர்களும், களைத்தவர்களும், பிரமித்தவர்களும், மனத்தை இழந்தவர்களுமாகி, ஏதோ ஒரு புண்ணியவசத்தால புதத்திமானான மார்க்கண்டேயருடைய ஆஸ்ரமத்தை மெள்ள வந்தடைந்து மூர்ச்சை அடைந்தவர்களாகி உடனே கீழேவிழுந்தாகள. பாரத! ஸமாதி கலைந்தெழுந்தவரும [1] யோகியும் மிகக தவமுள்ளவருமான அந்த மார்க்கண்டேயர் பசியினாலும் தாகத்தினாலும் நன்கு வருத்தப்பட்ட ஜனங்களால் நெருங்கியிருக்கிற அந்த வனத்தைக்கண்டு இரக்கத்தி னால் இளகிய மனமுள்ளவராக ஹ்ருதய கமலத்தில சிவனை த்யானம செய்து அவர்களைக காப்பாற்றுவதற்காக அப்பொழுது தவ மஹிமை யினால் வேத ஸமபந்தமான ஸவரத்தினால் கங்கையை அழைத்தார். அவரால் அழைக்கப்பட்டதும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளதும் வேதவதி யென்னும் பெயராலேயே பிரஸித்திபெற்றதும் உலகங்களைப் பரிசுத் தம் செய்வதுமான கங்கையானது விரைவில் வந்தது. பாரத! அழைக் கப்பட்ட பர்ஜன்யனும் ஸுகமாக மழை பொழிந்தான். ராஜேந் திரனே! இங்கே பயிர்களும் செழித்தன; பழங்களும் கிழங்குகளும் மிகுதியாக உண்டாயின; அந்த எல்லா ஜனங்களும் காப்பாற்றப்பட் டார்கள். அரசனே! எல்லாப் பிராம்மண ஜனங்களும் மார்க்கண் டேயரைப் புகழ்ந்துகொண்டு அவரால் நன்கு காபபாற்றப்பட்டவர் களாக நெடுங்காலம் ஸுகமாக இருந்தார்கள். அவர், புண்ணியமான செய்கைகளுள்ள எல்லாருக்கும இவவாறு பாதுகாவலைச் செய்து பர மேஸ்வரருடைய மகிழ்ச்சியின்பொருட்டு மீண்டும் தவம்புரிந்தார். இவ்வண்ணம் பலகாலம் சென்றபிறகு, மஹேஸ்வரர் எதிரில் தோன் றினர். எல்லாத தேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரரும் சந்திரனை முடியில தாங்கியவரும் உமையவளுக்குப் பதியும் பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் விதயாதரர்களாலும் உரகர்களாலும்

---

[1] இரட்டித்தலால் ஒரு சொல விடப்பட்டது.

சிறந்த கந்தர்வர்களாலும் இயக்கர்களாலும் கின்னரர்களாலும் பறவைகளாலும் துதிக்கப்படுகிறவரும் மஹாதேவரும் அழிவற்றவரும் எங்கும் நிறைந்தவருமான சிவனைப் பார்த்து மார்க்கண்டேயமுனிவர் பக்தியோடு அடிக்கடி [1] ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். முனிவர் நமஸ்கரித்தெழுந்து விரைவாகக் கைகுவித்துக்கொண்டு உலகங்களுக்குப் பதியான மஹாதேவரைப் பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்தார். மஹாதேவா, அந்த மார்க்கண்டேய மஹா முனிவரை, 'முனியே! உனக்கு மங்களம். வரத்தைக்கேள். உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன' என்று சொன்னார். பரமாத்மாவான அந்தச் சிவனால் இவ்வண்ணம் தெரிவிக்கப்பட்ட அவர், பரமேஸ்வரரைப் பார்த்து, 'சம்புவே! ஸ்வாமி! உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தில் மற்றவர்களால் எளிதில் அடையமுடியாததும் வேறிடத்துச் செல்லாததுமான பக்தியைத் தவிர வேறு வரத்தை நான் வேண்டவில்லை' என்கிற இந்த வாக்யத்தைத் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன் சொன்னார். முனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் ஈஸ்வரர்க்கெல்லாம் ஈஸ்வரருமான பகவான், மறுபடியுமே மார்கண்டேய மஹாமுனிவரைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய பிதாவினால் புத்திரன் உண்டாவதற்காகப் பக்தியுடன் நன்கு ஆராதிக்கப்பட்டேன். நான், 'நூறு பிராயமுள்ள குணமில்லாத புத்திரன் ஒருவன், பதினாறு பிராயமுள்ள நல்ல புத்திரன் ஒருவன் ஆகிய இருவருள் ஒருவனை விரும்பும்' என்று சொன்னேன. அவர் என்னைப்பார்த்து, 'தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரரே! நூறு பிராயமுள்ள குணக்கேடனான புத்திரன் எனக்கு வேண்டாம். பதினாறு பிராயமுள்ள குணசாலியான புத்திரன் இப்பொழுது எனக்கு உண்டாகட்டும்' எனறு சொன்னார். முற்காலத்தில் உன்னுடைய தகப்பனாரால் இவ்வாறு வரம வேண்டப்பட்டது. முனியே! நான உன்னால் செய்யப்பட்ட தவத்தினால் மிகவும் மகிழ்விக்கப்பட்டேன். என்னால் கூண்ட ஆயுளானது (உனக்குக) கொடுக்கப்பட்டது. மிருத்யுவும தடுக்கபபட்டது' என்கிற வாக்கியத்தைச் சொன்னார். பகவானான ஈஸ்வரர் இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார். புண்யமான இந்த ஆஸ்ரமம அந்த

---

1 பாதங்களும் முழங்கால்களும் கைகளும் மார்பும் தலையும் பூமியில பட, புத்தியும் சொல்லும பார்வையும் வந்தனம பெறுபவரையே அடையச் செயயும நமஸ்காரம்; இருகாலும இருகையும இருதோளும மார்பும நெறறியும் பூமியில படச செயயும வணக்கம எனபா சிலர.

மார்க்கண்டேயருடையது. பாவமில்லாதவர்களான இந்த ரிஷிகள் அவரைச் சார்ந்தவர்கள். இங்கே ஒருதினம் வஸிபபவர்கள் அனைவரும் மிருத்யுவைக் கடக்கிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! இந்த ஆஸரமததிலேயே நியமமுள்ளவனாக வஸிக்கக்கடவாய்.

நூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் பல தீர்த்தங்களின் மகிமையைச் சொல்லியது.)

அரசனே! முற்காலத்தில் பிரம்மதேவா இந்த இடத்திலன்றோ ஆயிரம் வருஷங்களில நிறைவேறுவதான இஷ்டீக்ருதமென்கிற ஸதரததைத் தாமே செய்தார். நாபாகனுடைய குமாரனான அமபரீஷனும் யமுனையாற்றின் அருகில் யாகம் செய்தான். அந்த இடத்தில் யாகம்செய்து ஸதஸயர்களுக்குப் பத்துப் [1] பதமம் (தனஙகளைக்) கொடுத்தான். அவன் யாகங்களாலும் தவததினாலும் சிறந்த ஸித்தியைப்பெற்றான். குந்தீபுத்திர! யாகம் செய்தவனும்புண்ணியகர்மஙகளுள்ளவனும் உலகமுழுதுமுடையவனும் அளவிறந்த சௌர்யமுள்ளவனும் நஹுஷகுமாரனுமான யயாதியினுடைய தேசம் இது. இந்த இடததில் இந்திரனோடு பகைக்கின்ற அவனுடைய யாகபூமி இதோ இருக்கிறது. பலவித வடிவங்களுள்ள அக்னி (வைககும மேடை) களால் நிறைக்கப்பட்டதும் முழுகுகின்றது போல யயாதியினுடைய யாக காரியஙகளால் நிரமபியதுமான பூமியைப் பார். அநத ஓர் இலையுள்ள வனனிமரததின் கிளை இது. உததமமான சகடம் இது. இந்த ராமஹரதங்களைப் பார். நாராயணருடைய ஆஸரமததையும் பார். பூமியைக் காப்பவனே! அபரிமிதமான சௌர்யமுள்ளவரும் யோகங்களால் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவருமான ரிசீகபுத்திரருடைய ஸஞசாரபூமியும் இதோ [2] வெண்ணிறமுள்ள ஸ்தலததில் இருக்கிறது. குருநந்தன! இங்கே உரல்களாகிய காதணிகளோடு கூடின ஒரு பெண்பேய் சொல்லியதும்

---

1 'பதமம = நூறு கோடி' எனபது பழையவுரை. அநுசாஸன பர்வம், 583 ம் பக்கம குறிபபில பார்கக.

2 'ரௌபயை யென்னும் நதியில் எனறும் கொள்ளலாம்' எனபது பழையவுரை.

பரம்பரையாக வந்ததுமான கதையை, சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்றும் கேள். [1] பிசாசானது, (புதிரனுடன்கூட ஸ்நானம் செய்வதற்காக வந்த ஒரு பார்ப்பனியைப்பார்த்தது), 'புதரனுடனிருக்கும் நீ யுகந்தரத்தில் தயிரைக்குடித்து அச்சுதஸ்தலத்தில் வஸித்து அப்படியே பூதலயத்தில் ஸ்நானம செய்தமையால் இவ்விடத்தில் (ஒரே ராத்ரி) வஸிக்கத் தகுதியுள்ளவளாவாய். இந்த இடத்தில் நீ ஒரு ராத்ரி வஸித்து இரண்டாவது ராத்ரி வஸிபபாயாகில பகல் வஸிப்பதற்காக உனக்கு நடப்பது இது. இரவில் வஸிபபதற்காக நடப்பது இதைக்காட்டிலும் வேறு விதமாகும' என்று சொலலியது. பரதர்களுள சிறந்தவனே! இப்பொழுது இந்த இடத்தில ஓர் இரவு வஸிபபோம. குந்தீபுதர! பாரத! இது குருக்ஷேத்ரத்திற்கு வாயிலனறே? அரசனே! இந்த இடத்திலேயே நகுஷனுடைய குமாரனை யயாதிராஜன்,

---

1 "இஙகே, 'ஒரு பெணபேய, நீராடுவதற்காக புத்ரனுடனவந்த ஒரு பாபபனியைபபாத்து, 'யுகந்தரமெனனும தேசத்தில ஒட்டகம கழுதை முதலியவற்றின பால் தயிராகபபடுகிறது. அச்சுத ஸ்தலமெனனும கிராமத்தில் கலபபு ஜாதியிற பிறந்தவாகள வஸிககிறாகள். பூதலய மெனனும திருடரூரில் தீயினால் சுடப்பட்ட பிணஙகளை எறியும ஆறு ஒன்று இருகுகிறது. நீ யுகந்தரத்தில் தயிர குடித்தாய; அச்சுதஸ்தலத்தில் வஸித்தாய, பூதலயத்தில் நீராடினாய. ஆகவே, இப்படி மூனறு பாவஙகளை நீ செயத வளாகிறாய. இவற்றுககு மனுமுதலிடவற்றில பிராயச்சித்தம விதிகபபடுகிறது. இஙஙனம் பாவியான நீ இந்த இடத்தில வஸித்தல தகாது' எனறுசொலலிபும, அவள கேளாமல நீராட்ட முதலியன செயதாள். அபபொழுது, பேய் அவளுடைய செம்பு ஸ்தாலி முதலியவற்றை உடைத்து, 'பகல் வஸித்ததன் பயன் இது. இரவு வசித்தால அதன பயனைக காணபாய. அதாவது, உன்மகனையும கொலவேன் மேலும், இரணடாம் இரவும வஸிகக்விரும்பினால மிகக தீமையைச் செயவேன' எனறது' என்பது மூன்னோர்களின அபிபபிராயம். பிறகாலத்தவாகள, 'பேய, 'நீ இந்த மூனறையும செயதமையால, விரும்பினால இஙகே ஓரிரவு வஸிகக்லாம். இரணடாம நாளும வசிகக விரும்பினால (செம்பு முதலியவற்றை உடைபபதாகச் சைகை காடடி), 'பகல வஸித்ததலின பயன இது; இரவினபயன உயிரைகக்வர்வது வரையுமாம்' எனறது என்று கொள்ளல வேணடும்' எனகினறனர" என்றுகூறி வேறு யோகபரமாகவும விரிவாகப பொருள் கூறுவது பழைய வுரை. இந்தக கதை கர்ணபாவம, 162-ம பக்கத்தில் சிறிது மாறுபாட்டுடன வந்திருத்தல காணக. பூதலயம் எனபதே பூதிலயம்.

இந்திரன் மகிழ்ச்சியை அடைவதற்குக் காரணமானவையும் பல ரத்னக்குவியல்களுடன் கூடினவையுமான அந்த யாகங்களைச் செய்தான். இது ப்லக்ஷாவதாரணமென்கின்ற உததடமான யமுனை யினது துறை. அறிஞர்கள் இதனை தேவலோகத்திறகு வாயிலாகச் சொல்லுகிறார்கள. ஐயனே! சிறந்த ரிஷிகள் இந்த இடததில் [1] ஸாரஸ்வத ப்ராமமணர்களான ரிதவிக்குக்களைக் கொண்டு யாகம செய்து யூபங்களையும் உரலகளையும் எடுதது க் கொண்டு அவப்ருதஸ்நானததைக் குறிதது ச் செல்லுகிறார்கள். அரசனே! இந்த இடதில ராஜாவான பரதன் யாகங்களைச் செய்தான; தர்மததால பூமியை அடைநது அஸ்வமேத யாகததில் கருமையான தும உறுதியான அவயங்களுள்ளதும் யாகத்துக்குரிய துமான குதிரையைப் பலமுறை விட்டான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! மருததன் இந்த இடதிலேயே ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான ஸம்வர்தத ரால் பாதுகாக்கப்பட்டவனாக உததம யாகத்தைச் செய்தான். ராஜேந்திரனே! இந்த இடதில் ஸ்நானம செய்தால மனிதன் எல்லா உலகங்களையும் நன்கு காண்கிறான; பாவத்தினின்றும் (விடுபட்டுப்) பரிசுத்தனாக்கப்படுகிறான. இதிலும் நீ ஸ்நானம் செய்வாயாக' என்று சொன்னர். பாண்டவஸ்ரேஷ்டர் தம்பிமார் களுடன் அதில் ஸ்நானமசெய்து மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்படு கின்றவராக லோமசரைப்பார்த்து, 'ஸதயபராக்கிரமமுள்ளவரே! இங்கிருந்தே தவததுடன் (கூடியவனாகி) எல்லா உலகங்களையும் பார்க்கிறேன; பாண்டவ ஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனையும் பார்க் கிறேன்' என்று சொன்னர். லோமசர், 'தோள்வலிமை மிக்க வனே! இது உண்மையே. சிறந்த ரிஷிகள் இதில் ஸ்நானம்செய்து [2] தவத்துடன் கூடியவர்களாகிச் சராசரங்களுடன் கூடின மூவுல கங்களையும் காண்கிறார்கள். நரஸ்ரேஷ்டனே! எதில் நீராடிப் பாவததை உதறினவனாயோ புண்யமானதும் புண்யத்தையே சரணமாகப் பற்றினவர்களால் சூழப்பட்டதுமான இந்த ஸரஸ் வதியை (ப்பார்.) குந்திபுதர! தேவரிஷிகளும் (பிரம்ம) ரிஷிகளும் அப்படியே ராஜரிஷிகளும் இந்த இடத்தில் ரித்விக்குக்களாக வரிக் கப்பட்ட ஸாரஸ்வத ப்ராம்மணர்களால் யாகங்களைச் செய்தனர். நான்குபக்கங்களிலும் ஐந்து போஜன விஸ்தாரமுள்ள பிரம்ம

---

1 ஸாரஸ்வதைர் யஜ்ஞைஃ' எனபது மூலம; 'ஸாரஸ்வத முறைபபடி செய்கிற யாககரியைகள' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

'தபோயுக்தாந்' என்பது, 'தபோயுக்தாஃ' என்று மாற்றப்பட்டது.

தேவருடைய யாகவேதி இது இது யாகம் செய்வதையே சீல மாகக்கொண்ட மகாதமாவான குருவினுடைய கேஷேதரம்.

நூற்றமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(லோமசர் ஸரஸ்வதீநதி முதலியவற்றின் மகிமையைக் கூறியதும், ஸ்யேன கபோதோபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும்.)

பாரத! இங்கே மனிதர்கள் சரீரங்களை விட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். வேந்தனே! மனிதாகள் இங்கே மரிக்க விருப பதுடன் ஆயிரம் ஆயிரமாக வருகிறார்கள். 'எந்த மனிதர்கள் இங்கே மரிப்பார்களோ, அவர்கள் ஸ்வர்க்கததை ஜயிததவர்கள்' என்கிற இவ்வித ஆசீர்வாதமானது முற்காலததில் (இங்கே) யாகம் செய்கின்ற தக்ஷனால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? அழ கியதும் திவ்யமானதும் பெருக்கமுள்ளதுமான ஸரஸ்வதீ நதி யானது இதோ இருக்கிறது. ஜனமேஜய! வீரனே! எவர்களு டைய குற்றத்தால் ஸரஸ்வதியானது, 'எனவே நிஷாதர்கள் அறியவேண்டாம்' என்று பூமியில் பிரவேசிதததோ அந்த நிஷாதர்களுடைய ராஜ்யததிற்கு தவாரமான ஸரஸ்வதிநதியி னுடைய அந்த விநசனமென்கிற கேஷேதரம் இது. எந்த இடத் தில் ஸரஸ்வதியானது பார்க்கத்தக்கதாகிறதோ, எந்த இடத்தில் காந்தியுள்ளவையும் கடலைக் குறிததுச் செல்லுகினறவையுமான புண்யநதிகள் இந்தஸரஸ்வதியை அடைகின்றனவோ அந்தச் சமஸோதபேதம் இது. பகைவரை அடக்குபவனே! எந்த இடததில் லோபாமுதரை வந்து அகஸ்தியரைப் பர்த்தாவாக வரித்தாளோ, அநத ஸிநதுவினுடைய பெரியதீர்த்தம் இது. சூரியன்போன்ற ஒளியுள்ளவனே! இந்திரனுக்குப் பிரியமானதும் புண்யமானதும் பரிசுத்தமானதுமை பாவததை அழிக்கிறதுமான ப்ரபாஸதீர்த்தம் இதோ விளங்குகிறது. இதோ விஷ்ணுபதமென் கிற உததம தீர்த்தம் காணப்படுகிறது. அழகியதும் மிகப் பரி சுத்தமானதுமான விபாசை என்கிற நதியும் இதோ காணப்படு கிறது. பகவானான வஸிஷ்டரிஷியானவர் புத்திரசோகத்தால் தம்மை (க் கயிற்றால்) கட்டிக்கொண்டு இந்த நதியில் விழுந்தார்.

கயிற்றுக் கட்டுக்களற்றவராகி மீண்டும் எழுந்தார். பகைவர்களை அடக்குபவனே! பாரத! எந்த இடததில் வடதிசையிலுள்ளவாகளான எல்லா ரிஷிகளுக்கும் நகுஷகுமாரனான யயாதிக்கும் அக்னிக்கும காஶ்யபருக்கும் [1] ஸம்வாதம நடநததோ எல்லாவற்றையும காட்டிலும் புண்யமானதும் மஹரிஷிகளாலும வஸிககப்பட்டதுமான அந்தக காஶ்மீர மண்டலம் இது. தம்பிமார்களுடன இதைப் பார். மஹாராஜனே! மானஸஸரஸுக்குத துவாரமான இது பிரகாசிககிறது. இந்த மலையின் நடுவில், தவறாத பராக்ரமமுள்ளவரென்று பிரசிததிபெற்ற ஸ்ரீமானான பரசுராமரால வாஸஸதானம் அமைக்கப்பட்டது. அது விதேக தேசததின் வடக்கிலிருக்கிறது. அதன் துவாரததைக் [2] காறறினால் கொண்டுவரபபட்ட (தாமரை முதலியவற்றின்) குவியல் கடந்து செல்லவில்லை. புருஷஶரேஷ்டனே! கௌந்தேய! இந்தத தேசததில் (ஸௌர ஸாவன பார்ஹஸபதய நாக்ஷதர சாநதர ஸம்வத்ஸரஙகளின முடிவுககாலமாகிற) யுகமுடிவுக்காலததில ப்ரமதகணங்களுடனும் உமையவளுடனும்கூட நினைத்த உருவததை எடுக்கககூடிய ருத்திரருடைய தர்சனமானது உண்டாகிறதென்னும் இந்த வேறோர் ஆச்சர்யமிருக்கிறது. யாகம் செய்பவர்கள் மங்களத்தை விரும்பினவர்களாக இந்த ஸரஸில் சிததிரை மாதததில் பிநாகியை ஸதரஙகளால அடிக்கடி நன்கு ஆராதிக்கின்றார்கள. ஒரு மனிதன் ஶரததையுள்ளவனும இந்திரியஙகளை வென்றவனுமாகி இந்த ஸரஸில் ஸநானம் செய்தால பாவந்தொலைந்து நல்ல உலகங்களை அடைகிறான. இதில் ஸம்சயமில்லை. ஸுப்ரம்மண்யரும், அருந்ததியின் துணைவரும் பகவானும் ரிஷியுமான வஸிஷ்டரும் எந்த இடத்தில் சாந்தியை அடைந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட உஜ்ஜானகமென்கிற புண்யதீர்ததம் இது. எதில தாமரைமலர்கள நூறு இதழ்களுடனிருக்கின்றனவோ அநத ஜலமுள்ள மடுவும் இது. எந்த இடததில (ருக்மிணியானவள்) கோபததை அடக்கிச் சாந்தியை அடைந்தாளோ அந்த ருக்மிணியினுடைய ஆஶ்ரமமும இது. பாண்டுநந்தன! மஹாராஜனே! (பார்த்தவுடன்) நிஷ்டை செய்வதன் பயன் கைகூடுமிடமென்று நீ கேட்டிருக்கிற அநத ப்ருகுதுந்தமென்கிற பெரிய மலையை நீ பார்ப்பாய். ராஜேந்திரனே! எல்லாப் பாவங்களினின்றும விடுவிக்கிறதும்

---

1 பொருந்தாமையால ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 'வாதிகஷணடர்' என்பது மூலம. 'காற்றினால் கொண்டுவரபபட்ட தாமரை முதலியவறறின குவியல்' என்பது பழையவுரை.

மஹரிஷிகளால் வலிகசப்பட்டதும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் மிக நிர்மலமாயிருப்பதுமான விதஸ்தா நதியையும, உசீநர தேசாதிபதி யானவன எந்த இடத்தில் யாகம்செய்து இந்திரனைக்காட்டிலும மேன்மைபெற்றானே யமுனைக்கு இருபக்கங்களிலுமிருகிற அந்த ஜலே உபஜலே என்கிற நதிகளையும் பார். அரசனே! பாரத! இந்திரனும அக்னியும் அரசர்களுள் சிறந்த அவனை அறிவதற்காக அவனுடைய அந்த யாக ஸபையை நோக்கி வந்தார்கள். வானகளைக கொடுப்பவர்களான இந்திரன் கழுகும், அக்னி புறுவுமாகி மகாதமாவான உசீநரனைப் பரீக்ஷித்தறிய எண்ணங்கொண்டு அவனுடைய யாகசாலையில வந்தார்கள். அரசனே! கழுகினிடமிருந்து உண்டான பயததால் தன்பமுற்ற புறுவானது புகலிடத்தை வேண்டினதாக அப்பொழுது அரசனுடைய தொடையை அடைந்து ஒளிந்து கொண்டது.

நூற்றுமூப்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சிபியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கழுகாகிவந்த இந்திரன் புறவாகி வந்த அக்னியைத் துரத்தியதும், புற சிபியைச் சரணமடைந்ததும், அரசன் புறவைக் காக்கக் கருதித் தன் தசையை அறுத்துப் புறவுக்கு ஈடாகத் தராசில் வைத்ததும், புறத்தட்டுத் தாழ அவன் தானே தராசுத்தட்டில் ஏறியதும், இந்திரனும் அக்னியும் மகிழ்ந்து அவனைப் புகழ்ந்து தங்கள் உலகம் சென்றதும்.)

கழுகு, 'அரசனே! எல்லா அரசர்களும் உன்னை ஒருவனையே தர்மாத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ யாது காரணம்பற்றித தர்மவிரோதமான காரியததைச்செய்ய விரும்புகிறாய்? அரசனே! பசியினால் வருத்தப்படுகிற எனக்கு அமைந்த உணவைத தர்மததிலுள்ள போவாவலால் நீ கெடுக்காதே. தர்மத்தை விட்டு நீ கெடாதே' என்றது. அரசன், 'பெரிய பறவையே! இந்தப பறவையானது மிகப் பயந்த உருவமுள்ளதும் உன்னிடதினின்று பயந்ததும் உயிரில் விருப்பமுள்ளதும் பாதுகாப்பை

விருமபினதுமாகி என் ஸமீபத்தை அடைநதது. கழுகே! இவ் வணணம இவவிடததில் வநதிருக்கிறதும அபயததை வேணடுகிறது மான புறவைக் கொடாமலிருபபதில் சிறநத தர்மம் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில நீ எபபடி எணணுகிறாய்? கழுகே! புறவானது மிக நடுஙகுகிறதும பரபரப்புளளதும் எனனிடமிருந்து உயிரை விரும்பினதுமாகக் காணைப்படுகிறது. அதைக் (காப்பாற்றாமல்) விடு வது இகழததக்கது. பிராமமணர்களைக் கொல்பவனுக்கும உலகத்துக குத் தாயான பசுவைக் கொல்பவனுக்கும சரணமடைந்தவனைக் கைவிடுகிறவனுக்கும் பாவம் ஸமானமன்றோ!' என்று கூறினன். கழுகு, 'பூமிககு இறைவனே! எல்லாப் பிராணிகளும உணவினால் உணடாகின்றன; உணவினால வளர்கின்றன. அதனால, ஜநதுக்கள் உயிர்வாழகின்றன. விடமுடியாத விருப்பஙகளை விட்டும் உயிர்வாழ முடியும்; உணவைவிட்டு நெடுநாள உயிரோடிருப்பதற்கு முடியாது. அரசனே! உணவிலிருந்து விலக்கப்பட்ட என்னுடைய பிராணன் உடலை விட்டுவிட்டு, திரும்பிவராதவழியை அடையப்போகின்றது. தர்மாத்மாவே! நான் மாணடுபோனால், என் புததிரன் மனைவி முத லியவர்களெல்லாம் நாசமடைவார்கள். நீ புறு ஒன்றைப் பாதுகாக் கினறவனாகி அனேக உயிர்களைப் பாதுகாக்கவில்லை. எநதத் தர்மம் பலரைக கெடுக்குமோ அது தர்மமாகாது. அது கொடியவழி. ஸதயமான பராக்கிரமமுள்ளவனே! எந்தத்தர்மம் (மறறவைகளுக்கு) விரோதமில்லாமலிருக்குமோ அதுதான் தர்மம். பூமியைக் காப் பவனே! விரோதமான தர்மங்களுள் (தீமையின்) மிகுதியையும் குறைவையும் நிச்சயித்து எதில் (அதிக) தீமை இலலையோ அந்தத தர்மததைச் செய்யவேண்டும். அரசனே! தர்மாதர்ம நிச்சயததில் (நன்மையின்) மிகுதியையும் குறைவையும் நன்கு அறிந்து எதில் நன்மை அதிகமோ அதில் தர்மநிச்சயததைச் செய்வாயாக' என்று கூறியது. அரசன், 'சிறந்த பறவையே! நல்ல விஷயங்களுடன் பல பேசுகிறாய். தர்மத்தை அறிந்து பேசுகிறாய். ஆதலால், நீ பகூஷிராஜ னென கருடனோ? என்ன? அப்படி தர்மங்களோடு கூடியவையாகவும் ஆச்சர்யகரமாகவும் பலவற்றைப் பேசுகிறாயன்றோ? உனக்குத தெரியாதது ஒன்றுமில்லை என்று நான் உன்னை அறிகிறேன். ரகூஷ ணத்தை வேண்டிவந்தவனை விடுவதை எவ்வாறு நல்லதென்று நினைக் கிறாய்? பறவையே! உன்னுடைய இந்த முயற்சியானது ஆகாரத்திற் காக. உன்னால் (இதைக்காட்டிலும்) அதிகமான ஆகாரங்கூட வேறு விதத்தால் செய்துகொள்ளமுடியும். காளையையோ பன்றியையோ

மஹரிஷிகளால் வலிகசப்பட்டதும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் மிக நிர்மலமாயிருப்பதுமான விதஸ்தா நதியையும, உசீநர தேசாதிபதி யானவன எந்த இடத்தில் யாகம்செய்து இந்திரனைக்காட்டிலும மேன்மைபெற்றானே யமுனைக்கு இருபக்கங்களிலுமிருகிற அந்த ஜலே உபஜலே என்கிற நதிகளையும் பார். அரசனே! பாரத! இந்திரனும அக்னியும் அரசர்களுள் சிறந்த அவனை அறிவதற்காக அவனுடைய அந்த யாக ஸபையை நோக்கி வந்தார்கள். வானகளைக கொடுப்பவர்களான இந்திரன் கழுகும், அக்னி புறுவுமாகி மகாதமாவான உசீநரனைப் பரீக்ஷித்தறிய எண்ணங்கொண்டு அவனுடைய யாகசாலையில வந்தார்கள். அரசனே! கழுகினிடமிருந்து உண்டான பயததால் தன்பமுற்ற புறுவானது புகலிடத்தை வேண்டினதாக அப்பொழுது அரசனுடைய தொடையை அடைந்து ஒளிந்து கொண்டது.

நூற்றுமூப்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சிபியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கழுகாகிவந்த இந்திரன் புறவாகி வந்த அக்னியைத் துரத்தியதும், புற சிபியைச் சரணமடைந்ததும், அரசன் புறவைக் காக்கக் கருதித் தன் தசையை அறுத்துப் புறவுக்கு ஈடாகத் தராசில் வைத்ததும், புறத்தட்டுத் தாழ அவன் தானே தராசுத்தட்டில் ஏறியதும், இந்திரனும் அக்னியும் மகிழ்ந்து அவனைப் புகழ்ந்து தங்கள் உலகம் சென்றதும்.)

கழுகு, 'அரசனே! எல்லா அரசர்களும் உன்னை ஒருவனையே தர்மாத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ யாது காரணம்பற்றித தர்மவிரோதமான காரியததைச்செய்ய விரும்புகிறாய்? அரசனே! பசியினால் வருத்தப்படுகிற எனக்கு அமைந்த உணவைத தர்மததிலுள்ள போவாவலால் நீ கெடுக்காதே. தர்மத்தை விட்டு நீ கெடாதே' என்றது. அரசன், 'பெரிய பறவையே! இந்தப பறவையானது மிகப் பயந்த உருவமுள்ளதும் உன்னிடதினின்று பயந்ததும் உயிரில் விருப்பமுள்ளதும் பாதுகாப்பை

இந்திரன். இந்தப் புறு அக்னிதேவன். தர்மத்தை அறிய எண்ணியாகசாலையில் உன்னை வந்தடைந்தோம். அரசே! உன்னுடைய அவயவங்களினின்று மாம்ஸங்கள அறுக்கப்பட்டன என்னும் உனது இந்தச சாஸ்வதமான கீர்த்தியானது உலகங்களைக கீழ்ப்படுத்தும். அரசே! உலகத்தில உன்னை மனிதர்கள் எவ்வளவு காலமவரையில் சொல்லுவார்களோ அவ்வளவு காலம்வரையில உனனுடைய கீர்த்தியும புணய லோகங்களும் சாஸ்வதமாக இருக்கும' என்று சொல்லியது. அரசே! இந்திரனும் அகனியும் இவ்வண்ணம் கூறி, அந்த அரசனுக்கு வேண்டிய வரன்களைக் கொடுத்துப் புகழ்ந்து மனமகிழ்ந்து சென்றார்கள. தர்மாதமாவான உசீநரராஜனும சரீரத்தால் நனகு விளங்குபவனாகித தர்மத்தால் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் வியாபித்துக்கொண்டு ஸவர்க்கத்தில் ஏறினான். வேந்தே! அப்படிப்பட்ட இந்த மாளிகை மஹாதமாவான அந்த அரசனுடையது. புண்யமானதும் பாவங்களைப் போக்குகிறதுமான இதனை என்னுடன் தர்சனம் செய்வாயாக. அரசனே! அந்த இடத்தில் தேவர்களும் பழமையான ரிஷிகளும புணயமுள்ள மகாதமாக்களான பிராமமணர்களால் எப்பொழுதும் காணப்படுகிறார்கள்.

நூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஶவேதகேதுவின் ஆஶ்ரமத்தை அடைந்ததும், லோமசர் அஷ்டாவக்ரோபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், ஜனகனுடைய பட்டணத்தை அடைந்த கஹோளரை வந்தி வென்று ஜலத்தில் அமிழ்த்தியதும், அதனை அறிந்த அஷ்டாவக்ரர் வந்தியை வெல்லுவதற்கு ஶ்வேதகேதுவுடன் சென்றதும்.)

பாண்டு புத்திரர்களே! பூமியில் மந்திரங்களை அறிந்தவரென்றும் சிறந்த புத்தியுள்ளவரென்றும் சொல்லப்படுகிறவரும் உத்தாலகருடைய புதல்வருமான ஶ்வேதகேதுவினுடையதும் எப்பொழுதும் பழங்களுள்ள மரங்களோடு கூடினதுமான ஆஶ்ரமத்தைப் பாருங்கள். ஶவேதகேதுவானவர் ஸரஸவதியை இங்கே மானிட வடிவமும்

உருவமுமுள்ளவளாக நேரில் கண்டார். 'வாகைக ஞானறிவேன' என்று வாதம் செயவதறகுக தொடஙகின ஸரஸவதியுடன் ஸுவேத கேது இநத இடததில் ஸம்பாஷிததார். இநத யுகததில் பிரமமவிததுக களுள் சிறந்தவர்களும் மாமனும மருமானுமான உததாலகருடைய புதலவரான ஸுவேதகேதுவும் [1] கஹோளருடைய புதல்வரான அஷ்டாவகரும ஆகிய இரண்டு முனிவர்கள் பூமியில் இருந்தார்கள. தீரக்களும அளததறகரியவர்களும் அம்மானும் மருமானுமான அவ் விருவரும விதேஹராஜனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசிததுக் கஹோ ளரை ஜயிதத வந்தியை, அவ்வரசனருகில் விவாதததில வென்றார்கள். குந்தீநந்தன! வாதம செய்வதில் வன்மையுள்ளவரும பிராம்மணர் களுள தலைமை பெற்றவரும சிறுவராயிருக்கையிலேயே ஜனகனு டைய யாகசாலையில சென்று வாதத்தில் வந்தியைத தோற்கசசெய்து நதியில் அமிழச் செய்தவருமான அஷ்டாவகரை எவருகுப பேரனு கச சொல்லுகிறார்களோ, அந்த (உததாலகருடைய) மிகக பரிசுதத மான ஆஸ்ரமததில நீ தபபிமார்களுடன பிரவேசிதது (அதனை) வழி படுவாயாக' எனறு சொனனார. யுதிஷ்டிரர், 'அபபடிப்பட்ட வந்தி யைத தோல்வியடையச் செய்த அந்தப் பிராம்மணர எவ்வித மகிமை யுளளவராயிருநதார? விதேஹராஜனுடைய ஸமீபத்தில் எந்த விஷ யததைப்பற்றி அவ்விருவருக்கும் விவாதம் நடைபெற்றது? அவர் யாது காரணத்தால் அஷ்டாவக்ர் என்கிற பெயருள்ளவரும் ஆனர்? லோமசரே! எனகு அவை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி சொல்வீ ராக' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானர்.

'அரசனே! உததாலகருக்கு நியமமுள்ளவரும் கஹோளர் எனகிற பெயருளளவருமான ஒருவர் சிஷ்யராக இருந்தார். அவர் குருபணிவிடை செய்துகொணடு ஆசார்யருடைய விருப்பததைப் பின்பற்றினவராக நெடுங்காலம் வேதாத்தியயனம் செய்தார். [2] அவரை (மற்ற) ப்ராமமண சிஷ்யர்களோ அவமதிததார்கள். அந்த ஆசாரயா அநத அவமானததை அறிந்து அவருக்கு உடனே வேதசாஸதிரங்களை (உபதேசிதது) ஸுஜாதை என்கிற தம் குமாரியையும மனைவியாகக கொடுத்தார். அவளிடத்தில அக்

---

1 'கஹோடருடைய' என்பது வேறுபாடம.

2 'அநதச் சிஷ்யரான பிராமமணர அவருகுப பணிவிடை செய்தார். குருவான அவர் அந்தப பணிவிடையை அறிநது' என்பது வேறு பாடததின் பொருள.

நிக்குச் சமமான கர்ப்பம உண்டாயிற்று. பிறகு, அது, அதிய யனம செய்யும பிதாவைப் பாதது, 'பிதாவே! இரவு முழுவதும் அத்தியயனம் செய்கிறீர். இது திருததமாயில்லை போலும' எனறு சொல்லிற்று. சிஷ்யர்களுடைய மததியில இகழப்பட்ட அந்த மஹரிஷியானவர் வயிற்றினுள்ளிருக்கிற அந்தக் கர்ப்பத்தை, 'நீ (கர்ப் பததில் கைகால்கள் மூடங்கி) வக்ரமாயிருக்கையிலேயே பேசுகிற யாதலால, எட்டுவிதமான கோணலுளளவனுகவே பிறப்பாய' எனறு கோபததால் சபித்தார். அவர் அபபடியே வக்ரமாகப் பிறநதா; மனிதர்களுள் அஷடாவக்கர் என்று ப்ரஸிததியும் பெற்றார். இவருககு ஸ்வேதகேது எனகிற அம்மான ஒருவா இருந்தார். அவர் பிராயத திலுல அந்த அஷ்டாவக்ரருக்குச் சமமானவா. வயிறறில் வளர்கினற புததிரனுல மிகத துன்புறுத்தபபடுகின்றவனும தனமில்லாதவனும தனததில் விருப்பமுளளவனுமான ஸுஜாதையானவள, அப்போழுது ஏகாந்ததில் பர்ததாவை அடைந்து மகிழவிதது, 'மஹரிஷியே! எனககு இந்த மாதமும பததாவதாக இருக்கிறது. எதனுல இநத ஆபததைத் தாண்டுவேனு அப்படிப்பட்ட பொருளை எனக்குச கிறி தும கொடுப்பவன் ஒருவனுமே இல்லை. இபபொழுது எனன செய வேன?' என்று சொன்னுள். மனைவி இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட கஹோளர், பிறகு, தனததிற்காக ஜனகராஜனை அடைந்தா. அந் தப் பிராம்மணர், அப்போழுது வாதத்தில் வல்லவனுன வந்தியினுல தோல்வியடைவிதது ஜலத்தில் மூழ்குமபடி செய்யப்பட்டா. அப் பொழுது, உததாலகர், ஸுதனுல் வாதததில் கஹோளா அப்படி ஜலததில் முழுகுவிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு, பிறகு, அகஹே அந்த ஸுஜாதையைப் பார்தது, 'இந்த விஷயததை அஷ்டாவக்ரனிடம் (தெரிவியாமல்) மறைத்துவைக்கவேண்டும' என்று சொன்னா. அவ ளும இவருடைய அந்த ஆலோசனையை (வெளியிடாமல்) காப்பாற்றி னுள். அநத அஷ்டாவக்கர் பிறந்தபின்னும் இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதேயில்லை. அந்த அஷ்டாவகார உத்தாலகரைப் பிதாவாகவும் அப்படியே ஸ்வேதகேதுவை ப்ராதாவாகவும எண்ணிககொண்டிருந் தார். பிறகு, பன்னிரண்டாம் பிராயததில் ஸ்வேதகேதுவானவர், தம் பிதாவினுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருக்கிற அஷ்டாவக்ரரை அழும்பொழுதே கையில்பிடித்து இழுத்து விட்டார்; 'இது உன் பிதாவினுடைய மடி அன்று' என்றும் சொனனுர். அவரால் அப் பொழுது சொல்லப்பட்ட கடுஞ்சொல் அந்த அஷடாவக்ரருடைய உள்ளத்தில நிலைபெற்று மிக்க துயரதததைச் செய்வதாயிறறு. பிறகு,

அந்தபராம்மணர், வீட்டுக்குச்சென்று தம்தாயைப்பார்த்து, 'என்னுடைய பிதா எங்கே?' என்றுகேட்டார். பிறகு, ஸுஜாதையானவள் மிக்கதுயருற்ற உருவத்துடன சாபதத்தினின்றுபயந்து இவருக்கு உண்மையை உரைத்தாள். அந்தப்ராம்மணர், அந்த உண்மை எல்லாவற்றையும தெரிந்துகொண்டு இரவில் ப்ரவேதகேதுவைப பார்த்து, 'ஜனகராஜனுடைய யாகத்தைக்குறித்துச் செல்வோம். அவனுடைய யாகமானது மிக்க அற்புதமாக இருக்கிறதென்று கேள்வி. அங்கே பிராமணர்களுடைய (சாஸ்திர) விவாதத்தைக் கேட்போம. அங்கே சிறந்த அன்னத்தையும புஜிப்போம். நமக்கு (க் கல்வியில்) மிக்க தேர்ச்சியும் உண்டாகும். வேதகோஷமானது மங்களகரமானதும் மனதத்தைக்கவர்வதுமன்றோ?' எனறு சொன்னர். அம்மானும் மருமானுமான அவர்கள் செல்வப் பெருக்குள்ள ஜனகராஜனுடைய யாகத்தைக் குறித்துச சென்றார்கள. அஷ்டாவக்கர், வழியில அரசனுல எதிரிலவந்து, 'வழியைவிட்டு விலகிசசெல்' என்றுசொலலப்பட்டவராகி இந்தவாக்கியத்தைச் சொல்லலானர்.

நூற்றமுப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ரவேதகேதுவுடன் ஜனகனுடையயாகசாலைக்குச் செல்லக்
கருதின அஷ்டாவக்ரரை வாயில்காப்போன் தடுத்ததும்,
அஷ்டாவக்ரருக்கும் அவனுக்கும் ஸம்வாதமும்,
அரசன் அஷ்டாவக்ரருக்க ஸபைக்க வர
அனுமதிகொடுத்ததும்.)

அஷ்டாவக்ரர், 'குருடனுக்கும செவிடனுகும் ஸ்திரீகளுக்கும் சுமைகொண்டுவருகிறவனுக்கும் (விலகி) வழிவிடவேண்டும். பிராம்மணன் அருகில் வாதபோது வழி அரசனுடையதாகும; நெருங்கிவிட்டாலோ வழி பிராம்மணனுடையதேயாகும்' என்று சொன்னர். அரசன், 'இப்பொழுது எனனுல் உமக்கு இதோ வழி விடப்பட்டது. எந்தவழியினுல் போகவிரும்புகிறீரோ அந்தவழியினுல் உமதுஇஷ்டப்படி செலலும். நெருப்பில் மிகவும் சிறியதான

நெருபபு இலலை. இந்திரன்கூட ப்ராபமணாகளைத தினம நமஸ்காரம பணணுகிறான' என்று சொன்னன். இவ்வாறு சொலலக்கேட்ட அவர் தம மாதுலரோடுகூடவே இஷடமான வழியினுல சென்று யாகசாலையை அடைந்து வாயில்காப்பவனுல முறைபபடி தடுக்கப் பட்டு, அவனைபபார்த்து, 'ஐயா! நாங்கள் யாகத்தைப பார்க்க வநதோம். ஆவலானது மிகப் பெருகியிருகிறது. நாங்கள் அதிதி களாக வநதிருக்கின்றோம. வாயிலகாப்பவனே! உள்ளே நுழை வதற்கு உன்னுடைய கட்டளையை விரும்புகிறோம. இவவிடததில் இநதிரதயும்னனுடைய குமாரனை [1] ஜனகனுடைய யாகததைக காணவந்த நாங்கள் வாதமசெய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாகவும ஜனக ராஜனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவாகளாகவும் இருக்கிறோம. வாயில காப்பவனே! நீ கோபம்கொளளலாகாது. உததமனான வந்தியுடன் சுஷணததில் சேர்ப்பிப்பாயாக' என்கிற வசனததைக் கூறினர். வாயில் காப்போன, 'நாங்கள் வந்தியினுடைய கட்டளையைச செய்பவர்கள. என்னல் சொல்லப்படுகிற வாகயியததை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இந்த இடததில் சிறுவர்களான பிராம்மணர்கள் பிரவேசிக்கிறதிலலை. முதிர்ந்தவர்களும் கற்றறிந்தவர்களுமான பிராம்மணஸ்ரேஷ்டாகளே பிரவேசிக்கின்றார்கள்' எனறு சொன்னன். அஷடாவக்ரர், 'வாயில் காப்பவனே! இந்த இடததில் உள்ளே செலவது முதிர்ந்தவர்கள் விஷயததில் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமானல் நான பிரவேசிப்பது தக்கதே. ஏனெனில, நாங்கள், முதிர்ந்தவர்களும் விரதங்களை அனுஷ் டிததவர்களும் வேதமோதுவதனுலுண்டான பெருமையோடு கூடிய வர்களும் (வேத சாஸ்திரங்களைக கேட்பதில்) விருபபமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் வேதாநத சாஸ்திரத்திலும் நிச்சயத்தை அடைந்தவர்களுமாயிருக்கிறோம். (பெரியோர்கள், சிறு வனைச) சிறுவனுக நினைக்கக் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அக்நி சிறியதாயிருந்தாலும் தொட்டால் எரிக்கிறது' என்று சொன்னர். தவாரபாலன், 'முனிவர்களால் அடையப்பட்டதும் அழிவற்ற பிரம் மத்தை அறிவிகின்றதும (மந்திரம் அர்தவாதம் முதலியவை களால்) அனேக ரூபமுள்ளதும் கர்மகாண்டத்தைக் காட்டிலும சிறந்து விளங்குவதுமான சொல்லை (=உபநிஷத்தை) நீ அறிவாயாகில் சொல். ஏ! உன்னைச் சிறுவனென்றறி. என் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய்?

---

[1] இவன் வீதையின் தந்தையல்லன்; முனதினவனுயிருகவேண்டும்.

வாதஸ்திதியானது உனஞல் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதது' என்று சொன்ஞன. அஷ்டாவகரர், 'இலவங்காயின நடுவிலுள்ள பஞ்சு நனகு பருதிருப்பதுபோலச சரீரம் பருதிருப்பதைக கொண்டு (அறிவு) முதிர்ச்சி கருதப்படுகிறதிலலை. ஒருவன் குட்டை யானவனும உடல் சிறியவனுமாயினும (ஞான ரூபமான) பயனுள்ள வனுயிருந்தால மிக முதியவனே. எவன் (ஞானப்) பயனில்லாத வனே அவனுக்கு முதுமைததனமை யில்லை' என்று கூறினர். தவார பாலன், 'சிறுவர்கள் இவ்வுலகில் முதிர்ந்தவர்களிடதினின்றே ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நாளடைவிலே வ்ருத்தர்களாகிறார் களல்லவா? சிறிது காலததால் ஞானததை அடைவதும் ஸாத்ய மன்று. பாலனை நீ யாதுகாரணததால் முதிர்ந்தவன்போலப் பேசு கிறாய்?' என்று சொனனன். அஷ்டாவக்ரர், 'தலை நரைத்ததனால மனிதன் முதிர்ந்தவனுகான். எவன் பாலனுக இருந்தாலும் வேத சாஸதிரங்களை மிக அறிகிறானே அவனைத தேவாகள முதிர்ந்தவ னென்று அறிகிறார்கள். ரிஷிகள பிராயங்களாலும நரைகளாலும பொருளகளாலும உறவினர்களாலும (முதிர்ந்தவரை அறியும்) முறையை ஏற்படுததவில்லை. எவன் அங்கங்களுடன் கூடின வேதததை அத்தியயனம் செய்திருக்கிறானே அவனே நமக்கு முதிர்ந்தவன. நான் ராஜ ஸபையில வந்தியைப் பார்கக விரும்பி வந்திருக்கிறேன். வாயில் காப்பவனே! [1] பொன்மாலையை அணிந்து கொண்டிருக்கிற அரசனுக்கு நான் வந்திருப்பதைத தெரிவிபபாயாக. வாயில் காப்பவனே! நாம் விதவான்களோடு வாதம் செயகின்றதை இப்பொழுது பார்ப்பாய். வந்தியோடுகூட வாதம் பெருகினால் அவனை ஜயிக்கப்பட்டவனுகவும பார்பபாய். கல்வி நிரம்பினவாகளும் பிரதான புரோஹிதர்களுடன் கூடினவர்களுமான பிராம்மணர்கள் அரசனோடு கூடவே இப்பொழுது எல்லாரும பேசாமலிருக்குந்தருணததில் உயர்வையோ தாழ்வையோ பார்க்கக்கடவர்' என்று சொன்ஞர். த்வாரபாலன், 'பதது வயதுள்ளவனை நீ மிகக் கற்றவர்களான வித வான்களால நுழையத்தக்க யாகசாலையில் எவ்வாறு நுழையலாம்? நான் உனக்காக உபாயததால் முயல்வேன். உள்ளே செல்வதில் உள்ளபடி முயற்சியைச்செய். இதோ அரசர் உன்னுடைய சொல்

---

1 'புஷ்கரமாலினே' எனபது மூலம்; 'பொன மாலையைத தரித்த என்பது பழையவுரை. 'தாமரை மலா மாலையணிந்த' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயாபபு.

கேட்கககூடிய இடததில வீறறிருககிறார். நீ இவரைத திருத்தமான சொறகளால துதிபபாயாக இவா உளளே வருவதில அனுமதியையும உனக்கு இஷ்டமான அனைததையும் ப்ரீதியுடன் கொடுப்பார்' என்று சொனனான.

அஷ்டாவக்ரர், 'ஓ! ஓ! அரசனே! ஜனக வம்சததில் பிறந்த அரசர்களுள மேன்மை வாய்நதவனே! நீயே ஸம்ராட் (= பேரரசன்). உன்னிடததில் எல்லாம நிறைந்திருக்கினறன. (இக்காலத்தில்) நீயும் முற்காலததில யயாதி மஹாராஜன ஒருவனுமே யாக கர்மாக்களைச் செய்கிறவர்கள். விதவானான வந்தியானவன் வாதம் அறிந்தவர்களைத் தனக்கு எதிரியிலலையென்றெண்ணி, வாதததிலவென்று தோற்றவர்களனைவரையும உன்னால் கட்டளையிடப்பட்டவர்களும உன்னிஷ்டத்தைச் செய்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களைககொண்டு ஜலததில் அமிழ்ததுவிக்கிறானென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. அப்படிப்பட்டநான (இதனைக்) கேட்டுப் பிராம்மணர்களினருகில் [1] வேத வேதாந்த அர்ததங்களை ஸபையில் சொல்வதற்கன்றோ வந்திருக்கிறேன்? அந்த வந்தி எஙகே? அவனை எதிர்ததுச சூரியன நக்ஷததிரங்களை மறையச் செய்வதுபோல நாசம செய்வேன்' என்று சொன்னார்.

அரசன், 'நீ எதிரியான வந்தியினுடைய வாக்கிய பலததை அறியாமலே அவனை ஜயிப்பதற்கு விரும்புகிறாய்; (வந்தியின்) வல்லமையை நன்கறிந்தவர்கள் இவ்வண்ணம சொல்லுதல்கூடும். வாதம்செய்வதில் தேர்ந்த பிராம்மணர்கள் இவனுடன (வாதம் செய்து) பார்த்தும விட்டார்கள். முற்காலததில் இந்த வந்தியினுடையபலததை அறியாமல் இவனை வெல்லவிரும்பின பிராம்மணர்கள் இவனோடு எதிர்தது ஸூர்யனால் நக்ஷததிரங்கள் ஒளியற்றனவாவதுபோல ஒளியற்றவராயினர். உனககு இதில் முயற்சியானது ஆசைபற்றிய தன்றோ? அது வநதியைஎதிர்த்தால் அவ்வாறே நாசமடையும். குழந்தாய்! மிக்க அறிவுடையவர்களே தோல்வி அடைவிககப்பட்டார்கள். நீ எவவாறு இந்த ஸபையை வெல்வதறகு வல்லவனாவாய்?' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'இவன் எம்போன்றவர்களோடு விவாதம் செய்விககப்படவில்லை. ஆதலால், சூரனாகக்கருதப்பட்டு அச்சமற்றுப பேசுகிறான். இப்பொழுது என்னை எதிர்த்து (என்னால) வெல்லப்பட்டவனாக, வழியில் முறிந்துகிடக்கிற வலிமையற்ற

---

1 'பரம்மாதவைதம' எனபதும் 'பரமமாதயம்வை' என்பதும் வேறு பாடஙகள்.

அச்சுள்ள வண்டிபோலக் கிடக்கப்போகிறான்' என்றுசொன்னார். அரசன், 'ஆறு [1] நாபியுள்ளதும் பனனிரண்டு அச்சுக்களுள்ளதும் இருபத்துநான்கு பொருத்துக்களுள்ளதும் முந்நூற்றறுபது ஆர்களுள்ளதுமான (சக்கரத்தின) பயனை எவன் அறிவனோ அவன் சிறந்த கவி' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'இருபத்துநான்கு பொருத்துக்களுள்ளதும் ஆறு நாபியுள்ளதும் பனனிரண்டு அச்சுக்களுள்ளதும் முந்நூற்றறுபது ஆர்களுள்ளதும் எப்பொழுதும் ஓடிக் கொண்டே யிருக்கிறதுமான [2] (கால) சக்கரம் உனனைப்பாதுகாக்க வேண்டும்' என்றுசொன்னார். அரசன், '(தேரில்) பூட்டப்பட்ட இரண்டு பெண்குதிரைகள்போலச் சேர்ந்திருப்பவைகளும் பருந்துகள் போல விழுகின்றவைகளுமான (இரண்டுவஸ்துக்களிருக்கின்றன.) தேவர்களுள் எவன் அவற்றைக் காப்பத்தில் தரிக்கிறான்? அவ்விரண்டும் எந்தக்கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன?' என்றுகேட்டான். அஷ்டாவக்ரர், 'அரசனே! [3] உன்னுடைய வீட்டிலும் உன்பகைவரின் வீட்டிலுங்கூட அவ்விரண்டும் [4] (மின்னலும் இடியும்) நேரவேண்டாம். [5] மேகமானது (அவ்விரண்டையும்) உண்டுபண்ணுகிறது. அவை அந்த மேகத்தையே உண்டுபண்ணுகின்றன' என்றுசொன்னார். அரசன், 'எந்தப் பிராணி தூக்கத்தில் கண்ணை மூடாமல இருக்கிறது? எந்த வஸ்துவானது பிறந்து அசைவற்றிருக்கிறது? எதற்கு இருதயம் இல்லை? எது வேகத்தால் வ்ருத்தியடைகிறது?' என்று வினவ, அஷ்டாவக்ரர், '[6] மீன் தூக்கத்தில் கண்ணை மூடுகிறதில்லை. [7] முட்டையானது பிறந்தும் அசைகிறதில்லை. [8] சரீரமில்லாததற்கு இருதயமில்லை. [9] நதியானது வேகத்தால் வ்ருத்தி

---

1 ஆதிபாவம் 64-ம் பக்கம் குறிப்பிறகாணக.

2 'காலந்தவறாமல செய்தஅறம' என்பது பழையவுரை.

3 வேறுபாடம். 4, 5 'துயரமும் மரணமும் எனபதும், மனம் என்பதும் கருத்து' எனபது பழையவுரை.

6 'ஜீவாதமா எனபது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

7 'பிரமமாண்டம் எனபது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

8 'உடலில் பற்றற்றவனுக்கு எனபது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

9 'சித்தம் எனபது கருத்து' எனபதும், 'ஸ்வரூப ஞானத்துக்கு அழிவில்லை யென்பதும், காணப்படுவன எல்லாம் ஜடமென்பதும், சரீரத்தில் பற்றற்றவனுக்கே முக்தி யெனபதும், மனமே பிரபஞ்சமென்பதும் இந்த விடைகளால விளக்கப்பட்டன' என்பதும் பழையவுரை.

அடைகிறது' என்று சொன்னர். அரசன், 'தேவன் போன்ற திறமை வாயந்தவனே! நான் உனனை மனிதனாக எண்ணவில்லை. நீ பாலனலலை. என்னால் முதிர்ந்தவனாகக் கொள்ளபபடுகிறாய். வாகனுக் களின பிரஸஙகததில் உனக்கு ஒப்பான மனிதன இலலை. கற்றறிந்த வனே! ஆதலால, ஸபையில நுழைவதற்கு இதோ நான் வழிபைக் கொடுக்கிறேன்' எனறு சொன்னன்.

நூற்றமுப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஷ்டாவகீரருக்கும் வந்திக்கும் வாதம் நடந்ததும், தோற்ற வந்தி ஜலத்தில் அமிழ்ந்ததும், ஜலத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டிருந்த எல் லாப் பிராம்மணர்களும் எழுந்ததும், அஷ்டாவக்ரர் தந்தை யுடனும் அம்மானுடனும் தமதாஸ்ரமம் சென்ற தும், அஷ்டாவக்ரர் பிதாவின் கட்டளையால் ஸமங்கை என்கிற நதியிலிறங்கியதும், அவருடம்பின் கோணல் நிமிர்ந்ததும்)

அஷ்டாவக்ர், '[1] உக்ரமான சேனையுள்ளவனே! அரசனே! இங்கே வந்து கூடியிருப்பவர்களும் ஒப்பற்றவர்களுமான இந்த அரசர்களுள், மஹா ஜனததில் பிரம்மத்தைப்பற்றிப்பேசுகிற வாதி களுக்கு வேறு தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமில்லாததுபோல, எனக்கும், (வந்தியை அறிவதைத தவிர) வேறு தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமில்லை. வாதஞ்செய்து (தோற்றவர்களை) முழுகச்

---

1 'உகரமான சேனையுடன் கூடியவனே! அரசனே! இச் சபையினகண வாது கூடியிருபபவர்களும் நிகரறறவாகளுமான அரசர்களின் நடுவில் வாதி களுள சிறநதவனென வாதியை நான் அறியவிலலை. பெரிய நீர் நிலையில் அனனப பறவையைத தேடுவதுபோல நான் அவனைத தேடி அறிகிறேன். அதிவாதி யெனறு காவம கொணடவனே! பாதயததை ஒபபுககொண்டவனும நதியின நீரோட்டம போனறவனுமான நீ இபபொழுது நன்கு மூணடெரிகின்ற (ஊழித) தீபபோன்ற எனனை மீறிச் செல்லப போகிறதில்லை. வாதியே! இபபொழுது இநதச சபையில் என் முனனிலையில் உறுதியுளளவனாக இரு' எனபது வேறுபாடதின பொருள்.

செய்துகொண்டிருந்த நீ, தனமில்லாதவன ஆற்றின் ஜலத்தில விழுந்து மீளாமற்போவதுபோல விடுபடமாட்டாய். வந்தியே! நன்கு மூட்டப்பட்ட தீபம்போலிருக்கிற என் விஷயத்தில் இப்பொழுது இங்கே ஸ்திரமாக இரு' என்று சொன்னார். [1] வந்தி, 'தூங்கிக கொண்டிருக்கிற புலியை எழுப்பாதே. கடைவாயலே நக்கிக்கொண் டிருக்கிற ஸாபத்தைத் தலையில் மிதித்தால, காலால் மிதிக்கப்பட்ட அதனிடமிருந்து நீ கடிக்கப்படாமல் விடுபடமாட்டாய். அதனைத் தெரிந்துகொள. திடமான தேகமுள்ளவனும் (புத்தி) பலம் சிறிது மிலலாதவனுமான ஒரு மனிதன் கொழுப்பினால் மலையைக் குத்தினால் அவனுடைய கையே நகங்களுடன் பிளக்கப்படுகிறது. மலைக்குக் காயம் காணப்படுகிறதேயில்லையன்றே?' என்று சொன்னன். அஷ்டா வக்ரா, 'மைநாகத்துக்கு மற்ற மலைகள் போலவும வண்டியிழுகிற காளைக்குக கன்றுக்குட்டிகள்போலவும மிதிலாதிபதியான அரசனுக்கு எலலா அரசாகளும கீழ்ப்பட்டவர்களாக இருகிறார்கள். எப்படி தேவர்களுள மஹேந்திரன் மிகச் சிறந்தவனோ, எபபடி நதிகளுள கங்கை மிகச் சிறந்ததோ அப்படியே அரசர்களுள் நீ ஒருவனே மிகச சிறந்தவன். வந்தியை என்னருகில் அழைத்துவரச செய்வா யாக' எனறு சொன்னார்.

அரசனே! அஷ்டாவக்கர் ஸபையில் இவ்வண்ணம் கர்ஜித்துக் கோபம மூண்டவராக வந்தியைப் பார்த்து, 'என்னால் சொல்லப் படும வாக்கியத்துக்கு நீ விடைகூறுவாயாக. உன்னுடைய வாக் கியத்திற்கும் நான் விடை கூறுகிறேன்' என்று சொன்னர். வந்தி, 'அக்னி ஒருவனே பலவாறு மூட்டப் படுகிறான். ஸூர்யன ஒருவனே இந்த உலகம முழுமையினும் பிரகாசிக் கிறான். வீரனான தேவராஜன் ஒருவனே பகைவரைக் கொல் லுகிறான். யமன் ஒருவனே பிதருக்களுக்குத் தலைவன்' என்று சொன்னன். அஷ்டாவக்கர், 'நண்பர்களான இந்திரனும் அக்

---

[1] இந்த பகுதியும் அஷ்டவாகரர் சொன்னதாகவே கொண்டு, 'என்னை படுத்துக்கொண்டிருகிற புலியென்று அறிவாயாக. பிதாவினுடைய நிக்ரஹத தினால் முந்தியே காலால மிதிகக்பட்டிருகிறவனும கடைவாயலே நக்கித கொண்டிருக்கிற ஸாபபம் போனறவனுமான அபபடிபபட்ட என்னுடைய தலையை மிதித்து என்னிடத்தினின்று கடிக்கபபடாமல நீ விடுபடமாட்டாய' எனறு பொருள செய்வது பழையவுரை.

னியும் இருவராகவே ஸஞ்சரிக்கிறார்கள. நாரதர் பர்வதர் என்கிற தேவரிஷிகளும இருவரே. அச்வினி தேவர்களும் இருவரே. ரதத திற்குச் சக்கரங்களும் இரண்டே. பரம்மதேவரால ஏற்படுதத்தப் பட்ட கணவனும் மனைவியும் இருவரே' என்று சொன்னார. வந்தி, 'இந்த ப்ரஜையானது தன்னுடைய வினையினால [1] மூனறு விதமாகப பிறக்கிறது. மூன்று வேதங்கள (தாதபர்யததோடு) சேர்ந்தவைக ளாக (மூன்று ஆச்ரமங்களுக்கும் உரிய) எல்லாக் கர்மக்கூட்டங்களை யும் தாங்குகின்றன. யாகதத்தை நடதத்துகினற மூன்று வர்ணத்தார் கள் [2] மூன்று ஸவங்களைச செய்கின்றார்கள். (ஸவாக்கம் நரகம் பூமி என வினைப்பயனை அனுபவித்தறகிடமான) உலகங்கள் மூன்றே என்றும், (ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னி என) ஒளிகள மூன்றே என்றும சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னன். அஷ்டாவகரர், 'பிரம்ம விதத்துக்களுக்கு ஞானதத்தை அடைவதற்கிடமான ஆச்ரமங கள் நான்கு. நான்கு வர்ணத்தார்கள் இந்த ஞான யாகதத்தை நடதத்துகிறார்கள். விராட ஸ்வதராதமா அந்தராத்மா க்ஷரிய மூர்தத்தி களின் ஸாக்ஷாதகாரரூபமான நிலைமைகள நான்கு உபதேசிக்கப பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைத தெரிவிப்பனவான அகாரம, உகாரம் மகாரம், அர்த்தமாத்ரை ஆகிய அக்ஷரங்களும நான்கு. வாக்கும, பரா பச்யந்தீ மதயமா வைகரீ என்கிற நான்குபாதங்களுள்ள தென்று எப்பொழுதுமே சொல்லப்பட்டது' என்று கூறினர். வந்தி, 'அக்னிகள் [3] ஐந்து. [4] பங்க்தீசசந்தஸானது ஐந்து பாதங்களுள்ளது. [5] யாகங்கள் ஐந்தே. இப்படியே சப்தம் முதலியவற்றை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்களும் [6]ஐந்து. சரீராகாரமாகப் பரிணமிக்கின்ற ஜலப்ரதான

---

1 நலவினையினால, தேவா, தாவரம, மனிதா என மூன்று, தீவினையினால நரகர், தாவரம, திர்யக என மூனறு.

2 பராதஸ்ஸவனம், மாதயந்தினஸவனம, ஸாயம்ஸவனம.

3 கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாகனி, ஸப்யம, ஆவஸதயம.

4 'உக்தா, அதயுக்தா, மதயா, பரதிஷ்டா, ஸ்வபரதிஷ்டிதா, காயத்ரீ, உஷ்ணிக, அநுஷ்டுப, ப்ருஹதீ, பங்கதீ, த்ரிஷ்டுப, ஜகதீ, அதி ஜகதீ, சகவரீ, அதிசக்வரீ, அஷ்டி, அதயஷ்டி, தருதி, அதிதருதி, கருதி, பராகருதி, ஆகருதி, விக்ருதி, ஸங்க்ருதி, அதிகருதி, உத்க்ருதி எனச சந்தஸ்களள இருபதாறு' எனபன வருததரதனுகரம முதல் அதயாயம் 19, 20, 21-ஆவது ஸ்லோகங்கள.

5 அகனிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸங்கள், சாதுர்மாஸ்யங்கள், பசு, ஸோமம.

6 கண், மூகது, நாக்கு, செவி, தவக்,

மான ஐந்து பூதங்களில சஞ்சரிக்கின்ற சிசசக்தியும ப்ரமாணம், விபர்யயம், விகல்பம், நிதரை, ஸ்மருதி என்கிற ஐந்து வருத்திகளாகிற ஐந்து சிகைகளுடன் கூடியதாக வேததத்தில் காணபபட்டிருகிறது. உலகதத்திலும ஐந்து விஷய ப்ரவாஹங்கள் புணயமானவை என்று பாஸித்திபெற்றிருக்கின்றன' என்று சொன்னன். அஷ்டாவக்ரா, 'ஆதானத்தில ஆறு கோக்களோத தக்ஷிணையாகச் சிலா சொல்லுகிறார்கள். காலசக்காதத்தை நடதத்துகிற இந்த ருதுக்களும் ஆறே. ஞானேந்திரியங்களும் [1] ஆறு. க்ருத்திகைகளும ஆறு. எல்லா வேதங்களிலும ஸாதயஸ்கங்களென்கிற யஜ்ஞவிசேஷங்களும் ஆறு எனறு காணப்பட்டிருக்கின்றன' என்று சொன்னர். வந்தி, 'இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கதத்க உலக விஷயங்களில பசுக்கள் போலப பற்றுதலுளள [2] ஏழு கிராம்ய பசுக்களும ஆமுஷ்மிக விஷயங்களில் பற்றுதலுளள ஏழு வன்ய பசுக்களும ஏழு சந்தஸுகளும் ஒரு யாகதத்தை நடதத்துகின்றன. ரிஷிகளும எழுவர். பூஜைகளும் ஏழு. வீணையும ஏழு தந்திகளுளளதென்று பரஸித்தமாக இருக்கிறது' எனறு சொன்னன். அஷ்டாவக்ரர், 'நூற்றுக கணக காரணவைகளை அடகக்கொண்டிருக்கிற சணல நாக்கோணிகள் [3] எட்டு. அப்படியே சிங்கத்தைக கொல்லுகிற சரபம் எடடுகளை உடையது. தேவதைகளுள் வஸுக்கள் எட்டுப் பேர்களென்று கேட்டிருக்கிறோம். எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் யூபமும் எட்டுப் பட்டையுள்ளதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொனனர். வந்தி, 'பித்ருக்களை உததேசித்துச் செய்கிற யாகதத்தில ஸாமிதேனீ என்கிற அக்கினியை மூட்டுகிற ருக்குக்கள் [4] ஒனபதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே, முக்குண

---

1 முன் சொலலிய கண முதலிய ஐந்தலோடு மனமும சேர்ந்து ஆறு.

2 முன சொல்லிய கண முதலிய ஆறுடன புதியும சேர்ந்து ஏழு. இவறறின விஷயங்களே இமமைபபயனில வந்தபோது கிராமய பசுகள; மறுமைப பயனில வந்தபோது வன்ய பசுக்கள்.

3 முன் சொல்லிய கண முதலிய ஏழும அஹங்காரமும் சேர்ந்த எட்டின விஷயங்கள.

4 ஒரே ருகசு மூன்றுமுறை ஜபிகசபபட்டு ஒவ்வொரு முறையிலும மும்மூனறு ஸமிதுகள ஹோமமசெயயபபடுதலால ஸாமிதேனிகள் ஒன்பதாகின்றன.

மயமான பிரக்ருதியானது தன் குணங்களின் ஏற்றம் தாழ்ச்சி ஸமம் எனகிற நிலைமைகளால் ஒனபது எண்ணிககையைப் பெற்றுப் பல வித வஸதுக்களை உணடுபண்ணுகிறதெனறு சொல்லுகிறார்கள். ப்ருஹதீச சந்தஸானது (தனிததனி) ஒன்பது அக்ஷரஙகளடங்கின நான்கு பாதஙகளுடன் கூடியதென்று சொல்லபபட்டிருக்கிறது. ஒனபதுவரையிலுள்ள எணகளே வரிசைக்ரமம மாறியிருந்து பல எண்களாகின்றன' என்று சொன்னான். அஷடாவக்ரர், 'இவ்வுலகத தில் தேகமென்கிற பெயருள்ள புரததில் வஸிக்கினற ஜீவனுக்குத [1] திசைகள் பததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பதது நூறுகளை நிறைந்த ஆயிரமாகச சொல்லுகிறார்கள். கர்பபிணிகள் கர்ப்பஙக ளைப் பததுமாதம சுமக்கிறார்கள். தத்துவததை உபதேசிக்கிறவர் கள் பததுப்பேர்கள். தத்துவததை நிராகரிபபவர்கள் பததுப்பேர் கள். தத்துவ விதயோபதேசததைப பெறறுக்கொள்ளத் தக்க அதி காரிகள பததுப்பேர்கள்' என்று சொன்னார். வந்தி, 'ஜீவபசுக் களுக்கு இந்திரியங்களால் அறியப்படுகிற விஷயங்கள் பதினொன்று. இந்தப் பதினொரு விஷயங்களே இநத ஸம்ஸாரததில் ஜீவ பசுக்க ளுக்கு யூபங்களாக இருக்கின்றன. ப்ராணிகளுக்கு ஸந்தோஷம் துக்கம் முதலிய விகாரஙகள் பதினொனறு. தேவர்களுள் ருததிரர்கள் பதினொருவர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொன் னான். அஷ்டாவக்ரர், 'வருஷத்தைப் பன்னிரண்டு மாதஙகளுள்ள தாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஜகதீச் சநதஸின் பாதமானது பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களையே உடையது. [2] ப்ரக்ருதியாகமானது பன்னிரண்டு நாள்களால் முடிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ் வுலகில் அறிஞர்கள் ஆதிதயர்களைப் பன்னிருவர்களென்று சொல்லு கிறார்கள்' என்று கூறினார். வந்தி, 'திரயோதசி திதியானது சிறந்த தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூமியும் பதின்மூன்று தவீபங்க ளுடன் கூடியது' என்று சொன்னான். வந்தியானவன இவ்வளவு மட்டிலும் சொல்லி ஓய்ந்தான்.

அஷ்டாவக்ரர் ஶ்லோகததினுடைய பிந்தியபாதியை உரைத் தார். 'ஸங்கமில்லாத ஜீவாதமாவானவன் பத்து இந்திரியங்கள் புத்தி மனம் அஹங்காரம் ஆகப் பதின்மூன்றையும் ஆஶ்ரயிதது விஷயேந்திரிய ஸம்பந்தரூபமான போகமென்கிற யஜ்ஞத்தில்

---

1 'வாககு முதலிய இந்திரியங்கள பதது' என்பது பழையவுரை.

2 'பிரஸித்தமான யாகம்' என்றும கொள்ளலாம்.

நிலைபெற்றிருககிறான. [1] அதிஜகதீசசநதஸுகளைப் பாதம் ஒன்றுக்குப் பதினமூனறு முதலான அக்ஷரஙகளுள்ளவைகளெனறு சொல்லுகிறார்கள்' [2] என்று கூறினார்.

பிறகு, ஸூதபுதரனான வந்தி பேசாமல் தலைகுனிந்து மிகக கவலையுளளவனாக இருப்பதையும அஷ்டாவக்ரர் மேலமேல் (விஷயங்களைச) சொல்லிககொணடே இருப்பதையும பார்தது, அப்பொழுது, ஸபையில பெரியஆரவாரம எழுந்தது. ஜனகராஜனுடைய எலலாம் நிரமபின அந்தயஜஞமானது அவ்வாறு ஜனஙகளுடைய ஆரவாரததால் குழப்பமடைந்திருக்கும தருணததில், பிரஸிததர்களான எல்லாப் பிராம்மணர்களும கைகளைககுவித்துக்கொண்டும் அஷ்டாவக்ரரைப பூஜிததுக்கொண்டும நேரில வந்தார்கள. அஷ்டாவக்ரர், 'அரசனே! இவனாலேயே, முறகாலததில, பணடிதர்களான பிராமமணாகள வாதததில ஜயிக்கபபட்டு ஜலததில அமிழததபபட்டார்கள். இநத வந்தி இபபொழுது அந்த முறைகளையே அடையககடவன. இவனை விரைவாகப்பிடிதது ஜலததில் அமிழதது' என்று சொன்னார். வந்தி, 'ஜனகமகாராஜனே! நான் வருணராஜனுடைய புததிரன. உன்னுடைய யாகம் இஙகு நடக்குமபோதே அநத வருணலோகத்தில் பன்னிரண்டு வருஷஙகளால நிறைவேற்றததக்க ஸதரயாகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காக அந்தச் சிறந்தபிராமமணர்கள் எனனால அனுப்பப்பட்டார்கள். வருணனுடைய யஜ்ஞததைப் பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்த அவர்களெலலாரும இதோ மீண்டும வருகிறார்கள. எவரால் நான் தந்தையை அடையப்போகிறேனோ அந்தப் பூஜிககததக்க அஷ்டாவகரரைப் பூஜிககிறேன்' என்றுசொனனான். அஷ்டாவக்ரர், 'பண்டிதர்களான எந்தப்பிராம்மணர்கள் வாக்குடனும் மேதையுடனும் தோல்வி அடைவிககப்பட்டவர்களாக ஸமுததிர ஜலததில் மூழ்

---

1 'ஜஞானாவரணமான அஜஞானத்தை அதிகரமிததிருககிற தாமம முதலியவைகள புததி முதலிய பதினமூன்று இநதிரியஙகளைப பக்ஷிககிறவைகளெனறு சொலலுகிறாகள' எனபது வேறுபொருள்.

2 அஷ்டாவகரருககும வநதிககும் ஒன்றுமுதல பதினமூன்று வரையுள்ள எணகளைககொணடு நடந்த வாததததை தெரிவிககும் இந்த ஸலோகஙகளுககு, வெளிபபடையாகத் தோறறுகிற பொருள் ஒருவாறு இஙகே எழுதபபடடது. இவறறுள ஒவவோா எணணுக்கும தாதபரியமாக ஒவவொரு சுலோகம எழுதி அவவவறறின உளளுறைப பொருளை விளககுவது பழையவுரை. அதனை அவ்வுரையிற காணக.

கும்படி செய்யப்பட்டார்களோ அவர்களுடைய வேதமயமான அந்த வாக்கை மேதையுடன் நான் மீட்டேனென்பதை ஸாதுக்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கடவர். நடந்ததை அறியும் நெருப்பானது எரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருந்தாலும் மெய் பேசுபவர்களுடைய சரீரங்களை விட்டுப் பொய் சொல்பவர்களுடைய சரீரங்களை எரிப்பது போல, ஸத்புருஷர்கள், [1] சிறுவர்களோ புத்திரர்களோ பேசுந் திறமை குறைந்தவர்களாயினும் அவர்களுடைய பேச்சில் ஸாரத்தை ஆராய்வார்கள். [2] நறுவிலி மரத்தின் இலையில் போஜனம் செய்தோ பழத்தைச் சாப்பிட்டோ தேஜஸை இழந்தவனாக இருந்துகொண்டு வந்தியின் வசனத்தைக் கேட்கிறாயோ; அல்லது, அவனால் செய்யப் படும் ஸ்தோத்திரங்கள் உன்னை மதமடையும்படி செய்கின்றனவோ; ஜனக! நீ யானையைப்போல வந்தியினால் அதிகமாகத் தூண்டப் பட்டவனாகி என்னுடைய இந்த வசனத்தைக் கேட்கவில்லை' என்று சொன்னார். ஜனகன், 'திவ்ய ரூபத்துடன் கூடியதும் மனுஷ்ய சக்திக்கு மேற்பட்டதுமான உமமுடைய வாக்கைக் கேட்கிறேன். நீர் நேரில் திவ்யரூபத்துடன் கூடியவராக விளங்குகிறீர். நீர் விவாதத்தில் வந்தியைத் தோல்வியடையச் செய்ததனால் இவன் இப் பொழுது உம்முடைய இஷ்டப்படி உமது வசத்திலிருப்பவனாக ஒப்பிக்கப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'வேந்தே! இந்த வந்தி உயிரோடிருப்பதனால் எனக்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. இவனுக்குப் பிதா வருணனேயாகில் ஸமுத்திரத்தில் இவனை மூழ்கும்படி செய்வாயாக' என்று சொன்னார். வந்தி, 'நான் வருணராஜனுடைய புத்திரனே. ஜலத்தில் முழுகச் செய்யப்படுவதில் எனக்குப் பயமில்லை. இந்த அஷ்டாவக்ரர், நெடுங் காலமாகக் காணாமல் போயிருந்த பிதாவான கஹோளரை இந்த முகூர்த்தத்தில் பார்ப்பார்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, மகாதமாவான வருணனால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தப் பிராமமணர்கள் எல்லாரும் ஜனகனுடைய ஸமீபத்தில் அந்த ஜலத்

---

1 'ஸத்புருஷர்கள், (பேசுகிறவர்கள்) சிறுவர்களானாலும் புத்ரர்களானாலும் பேசுந்தனமை குறைந்தவர்களானாலும் அவர்களுடைய பேச்சில் ஸாரத்தை ஆராய்வார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்

2 'ஸ்லேஷ்மாதகீ' என்பது மூலம்; 'அதன் இலையில் உண்பதும் அதன் பழத்தைப் புசிப்பதும் புத்தியைக் கெடுப்பவை, அதனால், குற்றமுள்ளவை என்பது பழையவுரை.

திலிருந்து மேலே எழுந்து வந்தார்கள். கஹோளர், 'ஜனங்கள புததிரனைப பெறுவதற்குரிய புண்யகாமங்களால் இதற்காகவே புதல்வர்களை விரும்புகிறார்கள். நான் செய்யமுடியாத அந்தக் கார்யததை என்னுடைய புததிரன் செய்தான். ஜனக! பலமிலலாதவனுக்குப் பலமுள்ள பிள்ளையும், அறிவினால் குறைநதவனுக்குப் பண்டிதனான பிள்ளையும, கற்றறியாதவனுக்குக் கற்றறிந்த பிளளையும் உண்டாகின்றனர்' எனறு சொன்னார். வநதி, 'அரசே! யமன் தானாகவே யுததததில் கூாமையுள்ள கோடாலியினால் உன் பகைவாகளுடைய தலைகளை அறுத்துக்கொண்டு (இருககிறான்). உனக்கு மஙகளமுண்டாகுக. இங்கே ஜனகராஜனுடைய இநத யாகததில் உக்தயமென்கிற கரது விசேஷததில் கானம் பண்ணததக்கதும் பெரிதும் சிறந்ததுமான ஸாமமானது கானம் பணணப்படுகிறது; ஸோமரஸமும நனகு பானம் பணணபபடுகிறது. தேவர்கள சந்தோஷததுடன பரிசுததமான ஹவிாபபாகங்களை நேரில பெற்றுக்கொண்டார்கள்' எனறு சொன்னான்.

அரசனே! பிறகு, அநத எல்லாப பிராம்மணர்களும் மிக நல்ல ஒளியுள்ளவர்களாக எழுந்தவுடன, ஜனகராஜனால அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட வநதியானவன் ஸமுத்திர ஜலததில பிரவேசிததான. அஷ்டாவகரர் அந்தப் பிராம்மணர்களால் பிதாவான கஹோளரைப் பூஜிக்கச்செய்து தாமும் உள்ளபடி பூஜிக்கப்பட்டு வநதியைவென்று அம்மானான ஶ்வேதகேதுவுடன் சிறந்த ஆஶரமததைக் குறிததே திரும்பிவந்தார். பிறகு, பிதாவான கஹோளர், மாதாவான ஸுஜாதையின் பக்கததில் நிற்கிற இநத அஷ்டாவக்ரரைபபார்தது, 'நீ இந்த ஸமங்காநதியில சீக்கிரம் ஸ்நானம் செய்வாயாக' என்று சொனனார். அவா அவ்வண்ணமே ஸ்நானம் செய்தார். உடனே, கோணல் நிமிர்ந்த அஙகங்களுடன கூடியவரானார். [1] ஸமங்காநதியும் பாவனமாயிறறு. இதில் ஸநானம செய்கிறவன் பாவததினின்று விடுபடுகிறானனறோ? நீயும பிராதாக்களுடனும் பார்யையுடனும்கூட [2] ஸநானபானாவகாஹஙகளுக்காக இந்த நதியில் பிரவேசிப்பாயாக. குந்தீநந்தன! அஜமீட வம்சததில் பிறந்தவனே! பிரஸித்தனாக

---

1 'அதுமுதல புணயமான அநத நதியும ஸமஙகை எனனும் பெயருளளதாயிற்று' என்பது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு.

2 ஸநானம, அவகாஹம் இரணடும் ஒருபொருட்சொறகள், 'ஸ்நானம், மந்திரஙகளோடு நீராடுவது; அவகாஹம், மந்திரஙகளின்றி நீராடுவது' என்று வேறுபாடு கொளளலாம்.

இருக்கிறது இந்த இடத்தில் பிராதாக்களுடனும் பிராம்மணர்களுடனும் ஸுகமாக வஸித்து என்றைனுகூடப பரிசுத்தமான கர்மங்களிலேயே பறறுதலுள்ளவனுக வேறு புண்ணியஸ்தலங்களுக்குச் செல்லுக்கடவாய.

நூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் ரைப்யருடைய ஆச்ரமத்தை அடைந்ததும், லோமசர் யவக்ரீதருடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியதும், யவக்ரீதர் தம் தகப்பனுக்குமித்திரரான ரைப்யரிடமும் பராவஸுவினிடமும் அர்வாவஸுவினிடமும் பொறுமையினுல் உபதேசமில்லாமலே வேதங்களை அறிவதற்காகத் தவம்புரிந்ததும், இந்திரன் தடுத்தும் அவனிடத்தினின்று வலிந்து வரத்தைப் பெற்றதும், பரத்வாஜர் யவக்ரீதருக்குப் பாலதியின் உபாக்யானத்தைச் சொல்லியதும்)

இதோ மதுவிலை என்கிற ஸமங்கையானது நன்கு விளங்குகிறது. பரதன் ஸ்நானம்செய்த கர்ததமிலமென்கிற தீர்த்தம இது. தர்மதத்தினின்று நழுவாதவனே! வ்ருதாஸுரனைக்கொன்றதனுல் செல்வம் குனறிய இந்திரன் ஸமங்கையில் நீராடி எல்லாப பாவங்களினின்றும் விடுபட்டானும். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! முறகாலதத்தில் [1] அதிதியான வள புதராகளை விரும்பி எந்த இடதத்தில அதற்குரிய அன்னதத்தைச் சமைததாளோ அந்த வினசனமானது இதோ மைநாகதத்தினுடைய மதத்யில இருக்கிறது. பாத ஸ்ரேஷ்டர்களே! இந்தச் சிறந்த மலையினமீதேறிப் புகழை அழிக்கின்றதும் வாக்கினுல சொல்லதற்காததுமான துன்பதத்தை விலக்கிக்கொள்ளுங்கள். அரசனே! ரிஷிக

---

1 'மைநாகமலை பூமியினுள் மறைந்த இடம் இது. ஆதலால், இது விநசனமெனனபபடும். முற்காலதத்தில் இங்கே அதிதி புதராகளை விரும்பி, பிரமமௌதனமெனனும் அனனதத்தைச சமைத்தாள' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயாப்பு.

ருக்குப் பிரியமான கங்காஸ்நானமென்னும் மஹிமை இவை. யுதிஷ்டிரா! கீர்த்திபெற்ற கங்கையானது இதோ விளங்குகிறது. மூன்காலத்தில் பகவானான ஸநத்குமாரர் இந்த இடத்தில் தவத்தின் ஸித்தியை அடைந்தார். அஜமீட வம்சத்தில் பிறந்தவனே! இதில் ஸ்நானம் செய்தால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடுபடுவாய். குந்தியின் புதல்வனே! புண்யமென்று பெயருள்ள மடுவையும் ப்ருகுதுங்கம் எனகிற மலையையும் [1] ஓசையில்லாமல் செல்லுகிற கங்கையையும் அடைந்து ஸகோதரர்களுடன்கூடி நன்கு ஸ்நானம்செய்வாயாக. ஸப்தர்ஷிகளுடைய ஆஸ்ரமமானது அழகியதாகப்பிரகாசிக்கிறது. குருநந்தன! இந்த இடத்தில் அஹங்காரத்தையும் தோஷத்தையும் விட்டுவிடு. பாண்டு நந்தன! எந்த இடத்தில் பரதவாஜபுத்ரரும் விதவானுமான [2] யவக்ரீதர் ஸித்தியடைந்தாரோ அந்த அழகிய ப்ரதேசத்துடைய ஆஸ்ரமம் இதோ விளங்குகிறது' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'ப்ரதாபசாலியான பரதவாஜ ரிஷியானவர் எவ்வாறு யோகமஹிமையுள்ளவராக இருந்தார்? முனிபுத்ரரான யவக்ரீதர் எதற்காக ஸித்தியடைந்தார்? இவையனைத்தையும் நடந்தவண்ணம் உண்மையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தேவர்களுக்கோபமான ரிஷிகளுடைய செய்கைகள் சொல்லப்படுவதனால் மிக்க மனக்களிப்படைகிறேன்' என்று சொன்னார்.

லோமசர், 'பரதவாஜரும் ப்ரஸ்யரும் தோழர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் இந்தக்காட்டின் மத்தியில் மிக்க அன்புபாராட்டிக்கொண்டு வஸித்தார்கள். ப்ரஸ்யருக்குப் பராவஸு அர்வாவஸு என்கிற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். பரதகுலத்தில் உதித்தவனே! பரதவாஜருக்கு யவக்ரீ எனகிற ஒரு புத்ரன் இருந்தான். ப்ரஸ்யர் புத்ரர்களோடுகூடி விதவானாக இருந்தார். மற்றவர் (=பரதவாஜர்) தபஸ்ஸுள்ளவராக இருந்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அவ்விருவருக்கும் நிகரில்லாத அன்பு உண்டாயிற்று. தேஜஸ்வியும் குற்றமற்றவருமான யவக்ரீயானவர் தபஸ்ஸியான தமது பிதா ப்ராம்மணர்களால் நன்கு மதிக்கப்படாமலிருப்பதையும் ப்ரஸ்யர் புத்ரர்களோடுகூடப் ப்ராமணர்களால நன்கு மதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்ததுத துக்கத்தால் மனது கவரப்பட்டவராகி மனவருத்தமடைந்தார். பாண்டவ! பிறகு, அவர், வேதங்களை அறிவதன்பொருட்டுக் கடுந்தவம் புரிந்தார். மிக்க

---

[1] த்ருஷத்வதி அல்லது உத்தரவாஹினி என்றும், கங்கை என்றும் இரண்டாகக் கொள்வது வேறுபாடு. [2] இந்த பெயர் யவக்ரீ என்றும் வழங்குகிறது.

பெருந்தவமுள்ள அவர் நன்கு மூட்டபபட்ட பெரிய நெருபபில் தேகததை வாட்டிக்கொண்டு இந்திரனுககு ஸநதாபததை உணடு பண்ணினார். யுதிஷ்டிர! பிறகு. இந்திரன் யவகரீதரிடம வநது, 'நீர் எதற்காகக கடுமையான தவததைச செய்கிறீர?' எனறு வினவினான். யவக்ரீதர், 'தேவகணங்களால பூஜிக்கப்படடவனே! [1] பிராம்மணா களால அததியயனம் செய்யப்பட்டிராத வேதங்கள (எனக்குத தாமாகவே) தோற்றவேணடுமென்று நான் இநதச சிறந்த தவததைச செய்கிறேன. இந்திர! என்னுடைய இந்த முயறசியானது வேதங களை அடைவதறகாக. [2] கௌசிக! தவததினால் எலலாச் சாஸதிரங களையும் அறிய விரும்புகிறேன். பிரபுவே! குருமுகததினின்று வேதங்கள் நீணடகாலத்தால் அடையத்தக்கவைகளாக இருககின்றன. ஆகையால், (அவைகளை) அடைவதற்காக நான் இநதப் பெருமுயற சியை அடைநதிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். இநதிரன், 'பிரமம ரிஷியே! நீர் செல்ல விரும்புகிற இது வழியல்லாவழி. பிராம்மணரே! உம்முடைய ஆத்மாவைத துனபமடையச் செயவதால உமக்கு என்ன பயன்? செலலும்; குருவினுடைய வாககினினறு அதயயனம செய்வீராக' என்று சொன்னான். பாரத! இவ்விதம சொல்லிவிட்டு இந்திரன் செனறான். பாரத! அளததறகரிய வல்லமையுளள யவக்ரீ தரும் மீணடுமே தவம்புரிவதில் முயறசியைச் செய்தார். அரசனே! பெரிய தவததைச் செய்கின்ற யவக்ரீதர் பயங்கரமான தவத்தினால் தேவேந்திரனை மிகவும் ஸநதாபததை அடையுமபடி செயதாரென்று நமக்குக கேள்வி. அவ்வண்ணம் கடுந்தவம செய்கின்ற அந்த மஹா முனிவரை அடைந்து, தேவேநதிரன், 'செய்ய இயலாத விஷயம உம்மால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. உம்முடைய இந்தக் காரியம் ஆலோசனையுடன் செய்யப்பட்டதனறு. வேதங்கள் உமக்கும் உமது

---

1 'பராம்மணாநாம' எனபது மூலம, பொருட் பொருததததிறகாக மூன றாம் வேறறுமையாகக கொள்ளபபட்டது.

2 கௌசிகன எனபது இநதிரனுககுப பெயா. 'குசிகராஜன இநதிர னுக்கு நிகரான புததிரன வேணடுமென்று தவஞசெயய, தன்னைபபோல வேறொருவன உணடாவானே எனற பயததால இநதிரன குசிகராஜனுககுத தானே புதரனானான. அதனால், அவனுககுக கௌசிகன என்னும் பெயா வநதது' என்றும, 'இநதிரன பிறநதபோது குசததால சூழப்படடிருந்தமையால கௌசி கனென்ற பெயா பெற்றான்' எனறும் ஹரிவமசம் கூறும.

பிதாவுக்குமே (ஓதாமல்) [1] விளங்கா' என்று சொன்னன். யவக்ரீதர், 'தேவராஜனே! என் விருப்பமானது இவ்விதம செய்யப்படாமல போகுமானல் நான் அதிக நியமததோடு மிகவும கடுமையான தவததைச் செய்வேன. இந்திர! தேவராஜனே! இவ்வணணமாக எனனல விரும்பப்பட்ட எல்லா விருப்பங்களையும இச்சமயத்தில் நீ செய்யாமல் போவாயாகில் நன்றாக மூட்டப்பட்ட நெருபபில் ஒவ்வோர் அங்கததையும் அறுததே ஹோமததைச செய்வேன். அதனை நீ தெரிந்துகொள' என்று சொன்னார.

புத்திமானான இந்திரன், மஹாத்மாவான அந்த முனிவருடைய அந்த நிசசயததைத தெரிந்துகொணடு, அவரைத தடுப்பதற்காகப் புதியினல் நனறாக ஆலோசித்தது, பிறகு, பல நூறு பிராயமுள்ள வரும் வலிமை குறைந்தவரும் கூயரோகமுள்ளவரும தவமுளள வருமான ஒரு பிராம்மணருடைய வடிவததை எடுததுககொணடான். அவன் அந்தக் கஙகையில் யவக்ரீதருககு ஸ்நானம முதலிய காரியஙகளுககுத் தக்கதாயிருந்த துறையில் மணல்களால் அணைபோட்டான: சொல்லுகின்ற இநதிரனுடைய சொல்லை அநதப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர் செய்யாமற் போனபொழுது, அவன் கங்கையை மணல்களால் நன்கு நிரப்புகிறவனைக் கங்கையில் மணறபிடிகளை ஓயாமல போட்டுககொண்டிருநதான். இந்திரன் ஸ்நானம் செய்வதற்காகவநத யவக்ரீதரை அதனைப் பார்க்கும்படி செய்தான். யவக்ரீதர் அணைகட்டுவதில் முயறசியுள்ள அவனைப் பார்த்தார். அந்த முனிஸ்ரேஷ்டர், உரககச் சிரிததுக்கொண்டு, 'பிராமண! இது என்ன நடகறிறது? நீ செய்ய விரும்பியது என்ன? பிரயோஜனமிலலாத இநதப் பெரிய முயறசியானது அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறதன்றோ?' என்கிற இந்த வசனததை உரைத்தார். இந்திரன், 'கங்கையை அணையினல் கட்டப் போகிறேன். (இதனல்) ஸுகமானவழி ஏறபடும. ஐயா! (இதனால) தாண்டுகிற ஜனஙகள் அடிக்கடி கஷ்டப்படுகிறார்களன்றோ?' என்று சொன்னன். யவக்ரீதர், 'தபோதன! பெரிதான இந்த நீர்ப்பெருக்கானது உன்னல கட்டமுடியாதது. முடியாதகாரியததினின்று திருமபிவிடு; செய்யக்கூடிய காரியததைத் தொடங்கு' என்று சொன்னர். இந்திரன், 'எப்படி உம்மால் வேதங்களைப் பெறுவதற்காகச் செய்கதற்கரிய இந்தத் தவமானது தொடங்கப்பட்டதோ அப்படியே எம்

---

1 நீலகணடா அபிபபிராயபபடி, மூன் சுலோகத்திலுள்ள நகாரம் இஙகும் கூட்டிப பொருள்செய்யப்பட்டது.

மால் இந்தப் பொறுப்பானது மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னன். யவக்ரீதர், 'தேவர்களுக்கு இறைவனே! பாகாஸுரனைக் கொன்றவனே! தேவகணங்களுக்குத் தலைவனே! உன்னுடைய இந்த முயற்சியைப்போல என்னுடைய இந்த முயற்சியையும் பயனற்றதென்று எண்ணுகிறையாகில் உன்னால் செய்யக் கூடிய காரியத்தைச்செய். எவைகளால் நான் விதவானவேனோ அப்படிப்பட்ட வரங்களையும் வேறுவரங்களையும் எனக்குக்கொடு' என்று சொன்னர். இந்திரன், யவக்ரீதரைநோக்கி, 'உம்மால் விரும்பப்பட்ட வேதங்கள் உமக்கும் உமது பிதாவுக்கும் (தாமாகவே) தோற்றும். இன்னும நீர் விருப்புகிற வேறு விருப்பங்களையும் யவகரீதரான நீர் அடையக் கடவீர்' என்று மிக்க தவமுள்ள அவர் சொல்லிய வரன்களைக கொடுத்தான். விரும்பியவறறை அடைந்த அவர், பிறகு, பிதாவை அணுகி, 'எனக்கும எனக்குப் பிதாவான உமக்கும் வேதங்கள் (ஓதாமலே) விளங்கும. பிறரை மிஞசி இருப்போம். அபபடிப்பட்ட வரங்கள் எனனால் அடையப்பட்டன' என்று சொன்னர்.

பரதவாஜர், 'ஐயனே! உன்னிஷ்டப்படி வரன்களை அடைந்ததனால் உனக்கு அகங்காரம உண்டாகும். அகங்காரததால் நிறைந்தவனும் அல்பனுமான நீ சீக்கிரமாக நசிப்பாய். இந்த விஷயத்திலும், தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட இந்தக் காதைகளை (ப் பெரியோர்கள) சொல்லுகிறர்கள. புதகிர! முற்காலத்தில் பாலதி என்று பிரஸிததிபெற்ற ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர், புதகிரசோகததால் அதிக மனவருததமடைந்து, 'எனக்குச் சாகாத பிள்ளை உண்டாக வேண்டும்' என்று செய்ய மிக அரிய தவத்தைச் செய்தார். அவர் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையை அடையவும் அடைந்தார். தேவர்களால் அநதப் பாலதிக்கு, 'உமது புதரன் அமரர்களுக்கு ஸமனாகான். ஏனெனில், மரிக்குந்தன்மையுள்ளவன் மரியாத தன்மையுளளவனாகானன்றே? ஆதலால், [1] நிமிததமான ஆயுள் உளளவன் ஆவான்' என்று அனுக்கிரகம் செய்யப்பட்டது. பாலதி, 'தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! இந்த மலைகள் எதுவரையில் சாஸ்வதமாக இருக்குமோ அதுவரையில் என்மகன ஜீவிததிருக்கக்கடவன். அப்படியானல் எனக்கு ஆனந்தமாகுமென்பது என எண்ணம்' என்று கூறினர். அப்பொழுது, அவருக்குக் கோபமுள்ளவனான மேதாவி என்கிற புத்திரன் உண்

[1] வேறொரு பொருளின் ஆயுளுள அளவான ஆயுளுளளவன.

டானன். வரன்களைப் பெற்ற அந்த மேதாவி அகங்காரத்தினல் ரிஷிகளையுமே அவமதித்தான். அந்த மேதாவி மஹரிஷிகளுக்குத தீமையைச செய்துகொண்டு இவ்வுலகில திரிந்தான். மஹா வீரய முள்ளவரும் கறறறிநதவருமான தனுஷாகூஷரை அடைந்தான். மேதாவியானவன் அவருக்கு அபகாரம் செய்தான். வீர்யவானன அவர் அவனைச் சபிதததா. 'சாமபலாகக் கடவாய்' என்று சொல்லப்பட்டும, அவன் சாமபலாகவிலலை. முனிவரான தனுஷா கூஷரோ அந்த மேதாவி தனபமடையாமலிருபபதைப் பார்தது அதன் காரணததை அறிந்து தாமே எருமைக்கடாவின உருவ மெடுத்துக் கொமபினல் மலைளை அசைதததார். பிறகு, அவன் சாமப லானன். மஹரிஷியானவா இவனுடைய (வாழ் நாட்களுக்குக்) காரணமான மலைகளைப பிளந்தா. நிமிததம் நாசமடையவே அந்தச் சிறுவன் உடனே உயிர்துறநதான். பிறகு, பிதா, மரிதத அந்தப் புதநிலனை எடுதது கொண்டு புலமபினர். அவர் அதிக துக்கமடைந்து புலமபுகினறதைப் பார்தது, வேதங்களை அறிந்த எலலா முனிவாகளும கூறிய 'தெய்வததால் ஏற்படுத்தபபட் டதை மனிதன எவவிதததாலும் தாணடுவதற்குச் சததியுள்ளவனு கான். தனுஷாகூஷமஹரிஷியானவர் மலைகளைப பிளந்தாரன்றே?' என்னும் பொருளுளள காதையை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்வாயாக. தவததைச் செய்பவர்களான சிறுவாகள் இவவண் ணம் வரன்களைப்பெற்று அஹங்காரத்தால நிரம்பினவர்களாகிச் சீகரமே நாசமடைகிறார்கள். நீ அப்படி ஆகவேண்டாம. இந்த ரைப்யர் மஹாவீர்யமுள்ளவர். இவருடைய புத்திரர்களும் அவ் வித விர்யமுளளவர்கள். குழந்தாய்! நீ அவரை அணுகாமல் ஜாக் கிரதையாயிரு. புதர! அவர், கோபிப்பாரயின், கோபததால் உனக் குத தன்பஞ்செய்யத் திறமையுள்ளவர். அவர் பெரிய ரிஷி; தவமுள்ளவர்; கோபமுள்ளவா' என்று கூறினர். யவக்ரீதர், 'தந்தையீர்! இவ்வண்ணமே செய்வேன். எவ்விதத்தாலும் மன வருதததை நீர் அடையவேண்டாம். எப்படி எனக்குப் பிதாவான தேவரீர் பூஜிக்கத தக்கவரோ அப்படியே ரைப்யரும் எனக்குப் பூஜிகதத்தக்கவர்' என்று சொன்னர். அந்த யவக்ரீதர் பிதாவைப் பார்தது இவ்வண்ணம் அழகான வசனததைக் கூறிவிட்டு, ஓரிடத் தினின்றும் பயமில்லாதவராக வேறு ரிஷிகளுக்கு அபகாரங்களைச் செய்துகொண்டு பரமானந்தத்தால் களிப்படைந்தார்.

நூற்றமுப்பததேட்டாவது அத்பாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ரைப்யருடைய ஆஸ்ரமத்தில் பாவஸுவினுடைய மனைவியைப் பார்த்து யவக்ரீதர் ஏகாந்தத்தில் அவளை வலிமை செய்ததும், ரைப்யர் அதனையறிந்து யவக்ரீதரைக் கொல்வதற்காக ஒரு பெண் பேயையும் ஒரு ராக்ஷஸனையும் உண்டுபண்ணியதும், அந்தப் பேய் யவக்ரீதரை மயக்கிக் கமண்டலுவைப் பறித்ததும், ராக்ஷஸன் துரத்த யவக்ரீதர் தம் பிதாவின் அக்நிஹோத்ர சாலையில் நுழையப் போனதும், வாயில்காப்பவன் தடுத்ததும், அரக்கன் அவரைக் கொன்றதும்)

அபபொழுது, ஓரிடதினினறும பயமில்லாதவரும் ஸஞ்சரிக்கின்றவருமான அந்த யவக்ரீதா வைசாகமாஸததில் ரைப்யருடைய ஆஸ்ரமததைக குறித்துச சென்றார். பாரத! அவர் அழகியதும பூத்திருக்கிற மரங்களால அலஙகரிகபபட்டதுமான ஆஸ்ரமததில் கின்னர ஸ்திரீபோல ஸஞ்சரிததுக்கொண்டிருக்கிற அநத ரைப்யருடைய மருமகளைப பாததார். லஜ்ஜையில்லாதவரும் காமததால் அறிவு கவரபபட்டவருமான யவக்ரீதர், வெட்கததோடு கூடினவளான அவளைப்பார்தது, 'என்னை வருது அடைவாயாக' என்று சொன்னர். அந்தப்பெண் அவருடைய ஸ்வபாவததை அறிந்து அவருடைய சாபததுக்குப் பயந்தவளாக ரைப்யருடைய தேஜஸையும் நினைதது, 'அப்படியே' எனறு சொல்லிச் சென்றாள். பாரத! பிறகு,[1] அவளை ஏகாந்தமான இடதிற்கு அழைத்துப்போய் வெட்கமடையச் செய்தார். பகைவரை அடக்குபவனே! அப்பொழுது, ரைப்யர் தம் ஆஸ்ரமததிற்கு வந்தார். யுதிஷ்டிர! தமது மருமகளான பரவஸுவின் மனைவி துயரப்பட்டு அழுவதைப் பார்தது இனிமையான சொல்லால் அவளைத தேறுதலடையச் செய்துகொண்டு (துகக காரணததை) வினவினர். மஙகளகரியான அவள, யவக்ரீதரால் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும அப்படியே விவேகத்தை முன்னிட்டுத் தன்னுல்

1 'அவள் அவரைத தனியிடததுககு அழைததுபபோய லஜ்ஜையடையச் செய்தாள்' என்றும் கொள்ளலாம.

அவர் மறுக்கப்பட்டதையும் ரைப்யரிடம் சொன்னர். யவக்ரீத ருடைய அநதச் செய்கையைக் கேட்கிற ரைப்யருக்கு அப்பொழுது உள்ளததை எரிகின்றதுபோன்ற பெருங்கோபம் உண்டாயிற்று. மிக்கோபமுள்ளவரும் தவசியுமான அவர் அப்பொழுது கோபததி னல் ஆவேசங்கொண்டவராகி, ஒரு சடையைப் பிடுங்கி விதிப்படி நனகு மூட்டப்பட்ட அகினியில ஹோமம செய்தார். அந்த அக் கினியிலிருந்து அநதமருமகளுடைய உருவததோடொதத உருவ முள்ள ஒருபெண்பேய தோன்றியது. அவர் மீண்டும் மற்றொரு சடையையும் பிடுங்கி அகினியில ஹோமம் செய்தார். பிறகு, அந்த அக்னியிலிருந்து ஜ்வலிக்கின்றவாயுள்ளவனும் பயங்கரமான தோற்ற முள்ளவனுமான ஒரு ராக்ஷஸன் தோன்றினன. அவரிருவரும், ரைபயரைப பார்த்து, அப்பொழுது, 'யாதுகாரியத்தைச செய்யகடவோம?' என்று கேட்டார்கள. ரிஷியானவர், கோபங்கொண்டு, அவர் களை நோக்கி, 'யவக்ரியைக கொலலுங்கள்' என்று சொனனர். அவ் விருவரும், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு யவக்ரீதரைக் கொல் லும் விருப்பத்தோடு சென்றார்கள். பாரத! பிறகு, மஹாதமாவினல் அனுப்பப்பட்ட பிசாசானது அநத யவகரீதரை அடைந்து அவரை மயக்கிக் கமண்டலுவைப் பிடுங்கிக்கொண்டது. கமணடலுபறிகபபட்டு (அதனல்) அசுத்தரான யவக்ரீதரை நோக்கி அந்த ராக்ஷஸன் சூலாயுதத்தை ஓங்கிகொண்டு அருகில் ஓடினன். யவக்ரீதர், கொல் லும் விருப்பத்தோடு சூலததைக் கையிற்கொண்டு ஓடிவருகிற அந்த ராக்ஷஸனைபபார்தது, விரைவாக எழுந்திருந்து தடாகமிருக்கிற இடத துக்கு ஓடினர். குளம் ஜலமிலலாமலிருப்பதைப் பார்தது அவர் மறுபடியும் விரைபவராகி எலலாநதிகளையும் நோக்கி ஓடினர். அவை களும் வற்றியிருந்தன. பயங்கரமானவனும சூலத்தைக் கையில் ஏந தியவனுமான அரக்கனல் துரதபபடுகிற அநத யவக்ரீதர் பயந்து பிதாவின அக்னிஹோதாதிர சாலையில் விரைந்து நுழைந்தார். அர சனே! நுழைகின்ற அந்த யவகரீதர், காவற்காரனும் குருடனுமான சூத்திரனல் வாயிலில் வலிந்து தடுக்கப்பட்டார். அவர் வெளியி லேயே நின்றார். சூததிரனல் தடுக்கப்பட்ட யவக்ரீதரை அந்த ராக்ஷ ஸன் சூலததினல் அடிததான். அவர் மார்பு பிளக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்தார். அந்த அரக்கன் யவக்ரீதரைக் கொன்றுவிட்டு ரைப்ய ரிடம் வந்தான். ரைப்யரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அந்தப் பிசாசி யுடன் வசித்தான்.

நூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரத்வாஜர் தமது புத்ரர் மரித்ததை வாயில்காப்பவனுலறிந்து
ரைப்யரும் முத்ததமாரனுல் கொல்லப்பட வேண்டுமென்
கிற சாபத்தைக் கொடுத்துப் புத்திரரைத்
தஹனம் செய்து தாமும் புத்திர
சோகத்தால் தீக்குளித்தது)

குந்தீபுதர! பரதவாஜரோ பிரதிதினமும செய்யததக்க பிரம்ம யஜ்ஞதததை செய்துவிட்டு ஸமித்துக்களினகட்டை எடுதததுக்கொணடு தமமுடைய ஆஶ்ரமததில நுழைநதார. எல்லா அகனிகளும, அதற்குமுன், அவரைக் கணடவுடன வரவேறறுவந்தன. புதரன் கொல்லபபட்ட அவரை அனறு அக்னிகள் வரவேற்கவில்லை. மிக்க தவமுள்ள அவர் அகனிஹோததிரசாலையில வேறுபாட்டைகளண்டு, பிறகு, வீட்டைக் காபபவனும உட்கார்ந்திருபபவனும் குருடனுமான சூதரினப் பார்ததது, 'சூதர! யாது காரணததால அக்னிகள என்னுடைய தாசனததைக் கொணடாடவில்லை? நீயும் மூனபோல இல்லை. இநத ஆஶ்ரமததில (எல்லாரும) க்ஷேமமா? அறப அறிவுள்ள என்னுடைய புதரின ரைப்யரை அடையாமல் இருந்தாஞ? இதனை எனக்கு விரைவாகச சொல. எனமனம ஸந்தேகப்படுகிறதன்றே?' எனறு வினவினார. சூதரின், 'உமமுடைய அல்பபுதியுள்ள இந்தப் புதல்வர் ரைபயரை அடைநதாரெனபது நிசசயம்; மிக்க பலசாலியான ராக்ஷஸனுல் கொல்லப்படடுக் கீழே படுததிருகிறானன்றே? சூலாயுததததைக் கையில் ஏந்தின அந்த ராக்ஷஸனுல் தாரதபபடுகினறவரும் அக்னிஹோததிர சாலையைக குறிதது (ஓடிவந்தவருமான) இந்த யவக்ரீதர் வாசலில் என்னுல் இருகைகளாலும் தடுக்கப்பட்டார். பிறகு, இந்த இடததில் ஆசை கெடுக்கப்பட்டவரும் ஜலததைவிருமபினவருமான அவர் அசுததராயிருந்தாரெனபது திணணம். அவர் அதிக வேகமுள்ளவனும் சூலததைக் கையிலேந்தினவனுமான ராக்ஷஸனுல் கொல்லப்பட்டார்' என்று சொன்னன.

பரதவாஜரோ, சூதரனுல் செய்யப்பட்டதான (புதரினத் தடுதததாகிய) அந்தப் பெரிதான அப்ரியத்தைக்கேட்டு மிக்க துயரதை அடைந்தவராகி, உயிரை இழந்த புதல்வரை எடுத்துக்

கொண்டு புலம்பலானார். பரதவாஜர், 'குழந்தாய்! [1] பிராம்மணர்களால அதயயனம் செய்யப்பட்டிராத வேதங்கள் (உனக்கு) நன்கு தோற்றக்கடவன என்று பிராம்மணர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டன்றே நீ தவதத்தைச் செய்தாய்? மஹாதமாக்களான பிராமமணர்கள்விஷயத்தில் அவ்வாறு நன்மையைச் செய்யும் ஓழக்கமுள்ளவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ஒரு தீங்கையும செய்யாதவனுமான நீ கொடிய முடிவை அடைந்தாய். அப்பனே! ரைப்யனுடைய வீட்டைப் பாரப்பதினின்று என்னால் நீ தடுக்கபபட்டிருந்தும, காலனுக்கும் அந்தகனுகும் எமனுக்கும் ஒப்பான அந்த அல்பனே நீ அடைந்தே இருக்கவேண்டும. மிகக தேஜஸ்ளவனும மிக்க மதிகேடனுமான அவன், பிராய முதிர்ந்த எனக்கு நீ ஒரே புதிர னெனறு தெரிநதிருநதும, கோபததின் வசதததையே அடைநதான. குழந்தாய! ரைபயனுடைய செய்கையினால் புதிர சோகதத அடைந்திருகிற இப்படிப்பட்ட நான், உனனை இழந்தமையால உலகில் இனிமையான உயிரை விடபபோகிறென. துயரமேலிட்ட நான் எவ்வாறு புதிரசோகத்தால் தேகதத விடப்போகிறேனே அவ்வாறே ரைப்யனைக் குற்றமற்றவனுயிருக்கையிலேயே அவனுடைய மூததமகன விரைவாகக கொல்லக்கடவன். எநதமனிதர்களுகுப் புதிரன் பிறக்கவே இல்லையோ, எவாகள் புதிரசோகதத அடையாமல்ஸுகமாகஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்களே ஸுகசாலிகள். எவர்கள் புதிரனால உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகததால் மிக்க வியாகுலமான மனமுள்ளவர்களாகவும் துன்பமுற்றவர்களாகவும் பிரியமான தோழர்களைச் சபிக்கின்றாகளோ அவர்களைக்காட்டிலும கொடும்பாவி யார? நான் மரிதத புதிரனையும் பார்தேதன்; இஷ்டனான தோழனையும் சபிதேதன். இவ்விதமான ஆபததை இப்புவியில என்னைத் தவிர வேறு எவன் அனுபவிப்பான?' என்று புலமபினார். பரதவாஜர் இப்படி பலவாறுகப் புலம்பிப புதிரனைத தஹனம செய்தார். அதன் பிறகு, (தாமும) நன்கு மூட்டபபட்ட அக்னியில் புகுந்துவிட்டார்.

---

1 'பிராம்மணராம்' என்பது மூலம். இதன் 495 - பக்கம் குறிபபிற காண்க.

நூற்றுநாற்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருஹத்யும்னன் யாகத்தில் பராவஸுவையும் அர்வாவஸுவையும் உதவிக்காக அழைத்ததும், அவர்கள் சென்றதும், மனைவியைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பிவந்த பராவஸு இரவில் மான் தோல் போர்த்திருந்த ரைப்யரை மிருகமென்றெண்ணிக் கொன்றதும், பராவஸு தந்தைக்குத் தகன முதலியன செய்து பின் யாகசாலைக்குப்போய்த் தான் யாகத்தை நடத்துவதாகவும் தனக்காக அர்வாவஸுவைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ளும்படியும் சொல்லியதும், அர்வாவஸு அப்படியே செய்துவந்தும் பராவஸுவின் தூண்டுதலால் பிருஹத்யும்னன் அர்வாவஸுவைத் துரத்தச் செய்ததும், அர்வாவஸு தவத்தினால் தேவர்களை மகிழ்வித்து யவக்ரீதர் முதலியோர் உயிர்பெற்றெழுதல் முதலிய வரன்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் யவக்ரீதருக்கு நேர்ந்த துக்கத்துக்கு உபதேசமின்றி வேதங்கள் தோற்றுவதே பயனென்பதைக்கூறி ரைப்யர் முதலியவர்களைப் பிழைப்பித்ததும்.)

மஹாபாக்கியமுள்ளவனும் பிரதாபசாலியும் ரைப்யருக்குச் சிஷ்யனுமான பிருஹதயும்னனென்னும் அரசன், இந்தச் சமயத்திலேயே யாகம் செய்தான். புத்திமானான அந்த ப்ருஹத்யும்னனால் யாகம் செய்வதற்காக ரைப்யரின் புத்திரர்களான பராவஸு அர்வாவஸு இருவரும் ஸஹாயர்களாக வரிக்கப்பட்டார்கள். குந்தீபுத்ர! பிதாவினால அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட அவர்கள் யாகத்துக்குச் சென்றார்கள். ஆஶ்ரமததில் ரைப்யரும் பராவஸுவினுடைய மனைவியும் இருந்தார்கள். பிறகு, பராவஸுவானவன் தன் மனைவியைப் பார்க்க விரும்பி ஒருவனாகத் தன் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான். பின்ராத்

திரியில் தூக்கமயக்கமுள்ளவனுன பாவஸுவானவன், இருள் நீங்காம லிருக்கையிலேயே கானகத்தில் மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண் டிருக்கிற பிதாவைக் கண்டான். அவன் பிரவேகிக்க முடியாத காட் டில ஸஞ்சரிகின்ற பிதாவை மிருகமென்று நினைத்தான். மிருக மென்று எண்ணுகின்றவனும் தன் சரீரத்தின் பாதுகாப்பை விரும்பு கின்றவனுமான பாவஸுவினல் அப்பொழுது கொல்லவேண்டு மென கிற விருப்பமில்லாமலே பிதா கொல்லப்பட்டார். பாரத! பா வஸுவானவன் பிதாவுக்குச செய்யவேண்டிய ப்ரேத கார்யங்களனே தையும் செய்துவிட்டு, மறுபடியும், அந்த யாகத்தை அடைந்து பிராதாவைபபார்த்து, 'இந்தக் கர்மாவை நீ ஒருவனுக நிர்வஹிப்ப தற்கு எவ்விதத்தாலும் சக்தியற்றவன். என்னல் பிதா மிருகமென்று எண்ணிக கொல்லப்பட்டார். ஐயா! அப்படிப்பட்ட நீ எனக்காக பிரமமஹத்தி செய்தவர்கள் செய்யவேண்டிய பிராயசித்தவிரதத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக. முனிவனே! நான் ஒருவனுகவே இந்த (யாக) கர்மாவைச் செய்வதற்கு ஸமர்த்தன்' என்று சொன்னன். அர்வா வஸு, 'நீ புத்திமானுன ப்ருஹத்யும்னனுடைய ஸுதரத்தைச செய்வா யாக. நான் உனக்காக இந்திரியங்களை அடக்கினவனுக இருந்து கொண்டு பிரமமஹத்தியின் பிராயச்சித்தவிரதத்தை அனுஷ்டிபபேன்' என்று சொன்னன்: யுதிஷ்டிர! அந்த அர்வாவஸுமுனிவன் அப் பொழுது பாவஸுவினுடைய பிரம்மஹத்தியின் பிராயச்சித்தவிர தத்தை முடித்து மீண்டும் யாகத்திற்கு வந்தான். பிறகு, பாவஸு வானவன,தம்பி வந்ததைப்பார்த்து,ப்ருஹத்யும்னனை நோக்கி,'பிரமம ஹத்திசெய்த இவன் உன்னுடைய யஜ்ஞத்தைப்பார்ப்பதற்கு (யஜ்ஞ சாலையில்) நுழையக்கூடாது. பிரம்மஹத்தி செய்தவன் பார்ப்பதனு லுங்கூட ஸுதேகமில்லாமல் உன்னை துன்பமடையச செய்வான்' என்று மகிழசசியினல் தழுதழுத்த குரலுடன் இந்த வசனத்தைக் கூறி னன். அரசனே! அபபொழுது, அந்த வேந்தன், அதனைக் கேட்ட வுடன்,வேலைகாரர்களுக்கு (அர்வாவஸுவைத தரத்தும்படி) கட்டளை யிட்டான். அரசனே! அப்பொழுது, வேலைக்காரர்களாலே வெளியில் தூரத்தப்படுகின்ற அர்வாவஸு, 'இந்த ப்ரம்மஹத்தி என்னல் செய் யப்பட்டதன்று' என்று மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான். பாரத! எவளாளர்களால் பிரம்மஹத்தி செய்தவனென்று அடிக்கடி சொல் லப்படுகின்ற அர்வாவஸு, 'பிரமமஹத்தியானது என்னல் செய்யப் படவேயில்லை ; ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். இது என்னுடைய ஸஹா தரனல் செய்யப்பட்டது. என்னல் அவன் (அந்தத தோஷத்தி

னின்று) விடுவிக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னான். கோபததால் அவ்வாறு சொல்லுகின்றவனும், அந்த ஏவலாளர்களால் (பொய் சொல்லுகிறவனென்று) அவமதிததுச் சொல்லப்பட்டவனும், பெருந் தவமுள்ளவனுமான பிரம்மரிஷியானவன் பேசாமல் கானகததைக் குறிததுச்சென்றான. பிறகு, பிராமமணோததமனான அநத அர்வா வஸு உக்கிரமான தவததை மேற்கொணடு சூரியனை வழிபட்டு ஸூர்ய ஸம்பந்தமான [1] ரகஸயவேதததை [2] அறிந்தான். பிறகு, யாகங்களில் முதலில ஹவிர்ப்பாகத்தைப் புஜிபபவனும அழிவற்ற வனுமான சூரியன வடிவமுள்ளவனாகி அவனுககுத தரிசனம கொடுத தான். அரசனே! தேவர்கள் அந்த அர்வாவஸுவினுடைய செய் கையினால் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களானார்கள. தேவர்கள் அர்வாவஸுவை (ரிதவிக்காக) வரிததார்கள்; பராவஸுவை விலக்கினார்கள். பிறகு, அக்னியை முந்தினவனாகக்கொண்ட தேவர்கள அர்வாவஸுவுக்கு வரனைக்கொடுததார்கள். பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டனான அவனும், தன் னுடைய பிதா(உயிரோடு) எழுந்திருப்பதையும் தன பிராதா குற்ற மில்லாதவனாதலையும பிதா (தமக்கு நேர்ந்த) வதவிஷயததில் நினை வில்லாமலிருப்பதையும் பரதவாஜர் யவக்ரீதர் இருவரும் (உயிரோடு) எழுந்திருப்பதையும (தன்னால் காணப்பட்ட) சூரிய ஸம்பந்தமான வேதம நிலைபெற்றிருததலையும வரன்களாகக் கேட்டுக்கொண்டான். தேவர்கள், அவனைக் குறிதது, 'இப்படியே ஆகுக' என்று சொல்லி, வரன்களைக்கொடுத்தார்கள். யுதிஷ்டிர! பிறகு, அவர்களெல்லாருமே (முன்போலத) தோன்றினார்கள்.

பிறகு, யவக்ரீதர் அக்னியைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர் களைப்பார்தது, 'தேவர்களுள் சிறந்தவாகளே! என்னால் வேதம் நன்கு அத்தியயனம் செய்யப்பட்டது. விரதங்களும் செய்யப் பட்டன. வேதங்களை ஓதுகின்றவனும் தவசியுமான என்னை ரைப்யர் அப்படிச் செய்யப்பட்ட முறையினால் எவவாறு கொல்ல

---

1 'ரஹஸ்யவேதம் = ஸூாய மந்திரததைப பிரஸிததபபடுததுகிற வேதம், வ்யூணி எனனும் இரணடெழுத்தும ஸூாய எனனும்மூன்றெழுததும ஆதிதய எனனும மூனறெழுததும் ஆகிய எடடெழுததுள்ளது ஸூாய அஷ்டாக்ஷரம். இது மிக்க சிறபபுடன கூடியதென்பது காடகபராம்மணம' என்பது பழைய வுரை. இதில 'ஸூர்ய' எனபதை ஜபிககும்போது, 'ஸூரிய' என்று மூன் றெழுத்தாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பா. 2 'க்ருதவாந்' எனபது மூலம்.

வல்லவராஞா?' எனறு வினவினர். தேவர்கள், 'யவக்ரீதரே! முனிவரே! நீர் சொல்லுகிறபடி மறுபடியும் சொல்லாதீர். முற்காலதிலை நீர் வேதஙகளை ஆசார்யரின்றி ஸ்வயமே ஓதினீரல்லவா? இந்த ரைப்யரோ தம் செய்கையினால் ஆசாரியர்களை அதிகப் பிரயாஸைததால் மகிழ்வித்தது உததமமான வேதததை நீண்டகாலத்தால் ஸ்ரமப்பட்டு அடைந்தார்' என்று சொன்னர்கள். பிறகு, அக்னியைத் தலைவனாக கொண்ட தேவர்கள் யவக்ரீதருக்கு இவ்வண்ணம் உரைத்து அவர்களனைவரையும பிழைக்கும்படிசெய்து மீணடும ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றார்கள. யுதிஷ்டிர! பிறகு, அநத யவக்ரீதர் நாற்பத்தெட்டு வருஷஙகள் பிரம்மசர்யததை அனுஷ்டிததார். எபபொழுதும் பூதஙும பழுததுமிருக்கிற மரஙகளுள்ள இநதப் புண்ணியாஸ்ரமமானது அந்த யவகரீதருடையது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இநத ஆஸ்ரமததில் வஸித்தால் எல்லாப் பாவஙகளினின்றும் விடுபடுவாய்.

நூறறு நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசருடைய தூண்டுதலால் யுதிஷ்டிரர் கைலாஸ முதலிய மலைகளுக்குச் சென்றது.)

பாரத! கௌந்தேய! அரசனே! உசீரபீஜத்தையும் மைநாகதையும் ஸ்வேதகிரியையும் காலசைலத்தையும தாண்டிவிட்டாய். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஏழுவிதமாகச் செலலுகிற கஙகையானது இதோ பிரகாசிக்கிறது. எந்த இடததில அகனியானது நித்தியம் பிரகாசிக்கிறதோ அந்த விரஜஸமென்கிற புண்ணியஸ்தானம் இருக்கிறது. அற்புதமான இந்த ஸ்தானம இப்பொழுது மனிதர்களால் பார்க்க முடியாதது. நீங்கள் ஒரு வழிப்பட்ட மனத்துடன் ஆத்மநிஷ்டையைச் செய்யுங்கள். இந்தததீர்ததங்களைப் பார்ப்பீரகள. தேவர்களுடைய காலடிகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட இந்த உதகியானததையும் பார்பபாய். குந்தீநந்தன! காலசைலமென்கிற மலையையும் நீ தாண்டிவிட்டாய். அரசே! மாணிபதரனென்கிற யக்ஷனும் யக்ஷர்களுக்கு அரசனான குபேரனும் சீக்கிரம் செல்லுகிறவர்களான எண்பத்தெண்ணாயிரம் கந்தர்வர்களும் அவ்வளவு கிம்புரு

ஷர்களும் (அவர்களுக்கு) நான்குமடங்கான யக்ஷர்களும இருக்கிற ஸ்வேதகிரியையும மந்தரபர்வதத்தையும் அடைவோம். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அவர்கள் பலவித உருவமும் வடிவமுமுள்ளவர்களாகவும் பலவித ஆயுதங்களுள்ளவர்களாகவும் யக்ஷராஜனை மாணிபத்திரனே உபாஸிக்கிறார்கள். இங்கே அவர்களுக்குச் செல்வப் பெருக்கு அதிகம். அவர்கள் வேகத்தில் காற்றுக்கு ஒப்பானவர்கள். ஐயா! தேவராஜனையும் தன ஸ்தானத்திலிருந்து நிச்சயமாக நழுவசெய்யக் கூடியவர்களும் பலசாலிகளுமான அவர்களால காக்கப்பட்டவையும் ராக்ஷஸர்களால் காக்கப்பட்டவையுமான மலைகள் அடைதற்கரியவை. பார்த்த! நீ நிகரற்ற ஸமாதியைச செய்வாயாக. பயங்கரர்களான குபேரனுடைய வேறு மந்திரிகளும் (அவனுக்கு) மித்ரர்களான ராக்ஷஸர்களும் இருக்கிறார்கள். குந்தியின் புதல்வனே! அவர்களோடு ஸந்திக்கப்போகிறோம. எதிர்ப்பதில முயற்சியுள்ளவனாக இரு. அரசனே! பாரத! தேவர்கள் வந்துகூடுவதும் மிகப் பெரிய இலந்தை மரமிருப்பதுமான கைலாஸ மலை அறுநூறுயோஜனை உயர்ந்திருக்கிறது. குந்தீநந்தன! குபேரனுடைய மாளிகையின் ஸமீபத்தில் கணக்கிடமுடியாத யக்ஷர்களும ராக்ஷஸர்களும கின்னரர்களும் நாகர்களும் ஸுபர்ணர்களும் கந்தர்வர்களும் வஸிக்கின்றனர். பார்த்த! வேந்தே! இப்பொழுது என்னாலும் பீமஸேனனுடைய பலத்தாலும் காக்கப்படுகின்றவனாகி நீ தவத்துடனும் இந்திரிய அடக்கத்துடனும் அந்த இடங்களில் செல்வாயாக. வருணராஜனும் போர்வெல்பவனான யமனும் கங்கையும் யமுனையும பர்வதங்களும அச்வினீதேவர்களும் மருத்துக்களும் நதிகளும் தடாகங்களும் உனக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். பேராற்றலுள்ளவனே! தேவர்களிடமிருந்தும் அஸுரர்களிடமிருந்தும் வஸுக்களிடமிருந்தும் உனக்கு மங்களமுண்டாகுக' என்றார். அந்த லோமசர், கங்கா நதியைநோக்கி, 'கங்காதேவியே! இந்திரனுடையதான பொன்மலையினின்று உன்னுடைய சப்தத்தைக் கேட்கிறேன். நல்லபாக்கிய முள்ளவளே! அஜமீடவம்சத்தில்பிறந்த எல்லாருள்ளும் சிறந்தவனான இந்த அரசனை மலைகளினிடமிருந்து காப்பாற்றுவாயாக. பர்வத புத்திரியே! இந்த மலைகளில் பிரவேசிக்க விருமபுகிற இந்த அரசனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுப்பாயாக. எல்லா நதிகளுள்ளும் தலைமைவாய்ந்தவளே! ஸகோதரர்களுடனிருக்கும் யுதிஷ்டிரனுக்கு இந்த இடத்தில் மங்களத்தைக் கொடுப்பாயாக' என்று இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, யுதிஷ்டிரரை, 'ஜாக்ரதையுள்ளவனாக இரு' என்று கட்டளையிட்டார். யுதிஷ்

டிரர், 'லோமசருடைய இந்த மனக்குழப்பமானது இதற்கு முன்னில் லாததாக இருக்கிறது. எல்லோரும திரௌபதியைப் பாதுகாத்து வாருங்கள். தவறலாகாது. ஏனெனில, இந்த இடமானது அடை தற்கரியதென்பது இவருடைய எண்ணம். ஆகையால், இந்த இடத் தில் சிறந்தவாக்கின் சுதந்தியையும் மனத்தின் சுதந்தியையும் தேக சுத தியையும கொள்ளுங்கள' என்று சொன்னர். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், மிக்க வீர்யசாலியான பீமஸேப்பார்த்து, 'பீமஸேன! முயற்சியுள்ள வனுகி த்ரௌபதியைக் காப்பாற்று. அப்பா! திரௌபதியானவள், ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இந்த மலைப்ரதேசத்திலும், அர்ஜுனனும் ஸமீ பத்தில் இலலாமலிருக்கையிலும், பயங்கள் உண்டாகும் தருணங்களி லும் உன்னையே ரக்ஷகனாக அடைகிறாள' என்று சொன்னர். பிறகு, மஹாதமாவான அநந்த தர்மராஜா, நகுல ஸகதேவர்களிடம்வந்து உச்சிமுகர்ந்து சரீரத்தைத் தடவிகொடுத்து அவாகளைபபார்த்து, 'பயப்படாதீர்கள; அஜாக்ரதையினறி வாருங்கள' எனறு கணணீ ரால் விளங்காத குரலுடன் சொன்னர்.

நூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நடந்து செல்லமுடியாத இடத்தில் த்ரௌபதி முதலியவர்களை யுதிஷ்டிரர் தடுத்ததும், பீமன் அவர்களைத் தான் தூக்கிச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டதும், வழியில் அவர்கள் தம்மை உபசரித்த ஸுபாதவினிடம் தம் பரிஜனங்களை வைத்துவிட்டு அர்ஜுனனைப் பார்க்கும் விருப்பத்தால் கந்தமாதன பர்வதத்தைக் குறித்துச் சென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'பீமா! பலமுள்ளவைகளான பிராணிகளும் ராக்ஷஸகணங்களும் அங்கே மறைந்திருக்கின்றன. அக்னியுடனும் தவத்துடனுமே அங்கே செல்லுதல் கூடும். குந்தீ நந்தன! பலத்தை அடுத்துப் பகிதாகங்களைப் போக்கிக்கொள். வ்ருகோதர! பிறகு, பலதையும் ஸாமர்த்தியத்தையும் அடை. கைலாஸ பர்வதத்தைக்குறித்து ரிஷி சொலலியதை நீ கேட்டிருக்கிறாய்.

குந்தீநநதன! தரௌபதியானவள் எவ்வாறு செல்லுவாளென்பதைப் புததியினால் நன்றாக ஆலோசித்துப்பார். பிரபுவே! விசாலமான கண்களுள்ளவனே! பீமா! இல்லாவிடில, ஸஹதேவனோடும் தௌம்யரோடும் ஸூதர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் எல்லாப் பரிசாரகர்களோடும தேர்களோடும குதிரைகளோடும் வழியில் கிலேசததைப பொறுககத திறமையில்லாத எல்லாப் பிராம்மணர்களோடுங்கூட நீ திரும்பிவிடு. நானும் நகுலனும் மிக்க தவமுள்ள லோமசருமாகிய நாங்கள் மூவரும லகுவான ஆகாரமுள்ளவர்களாகவும் விரத நியமமுள்ளவர்களாகவும செல்வோம். நீ என் வரவை எதிர்பார்தது ஜாகரதையுள்ளவனாகி தரௌபதியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு நான வருகிறவரையில் இந்தக் கங்காதவாரததில் வஸிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். பீமன், 'பாரதரே! ராஜபுததிரியும் ஶ்ரமததால் களைததவளும் துக்கததால் துன்பமுற்றவளும் கல்யாணியுமான தரௌபதியானவள் அர்ஜுனனைப் பார்க்க விருபபததினால் செல்லவே செலவாள். ஆலஸ்யமில்லாதவனும் அதிகமான மனவலிமையுள்ளவனும யுத்தஙகளில் புறங்காட்டி ஓடாதவனுமான அந்த அர்ஜுனன் ஒருவனைப் பாராமலிருப்பதிலேயே உமக்குக் கடுமையான மனவருத்தம் இருக்கிறது. பாரதரே! ஸஹதேவனையும் என்னையும் த்ரௌபதியையும் பாராமலிருப்பதில் உமக்கு மனவருததம் உண்டாகுமென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? பிராம்மணர்களும் நம்முடைய எல்லாப் பரிசாரகர்களும ஸூதர்களும் சமையற்காரர்களும் மறறும் கூடவரவேண்டாமென்று நீா நினைக்கிறவனும் ஆகிய எல்லாரும் இஷ்டப்படி திரும்பக்கடவா. ராக்ஷஸர்கள் பரவியிருககிற இந்த மலையிலும ப்ரவேசிக்கமுடியாத காடுகளிலும் உம்மைவிட்டுப் பிரிவதற்கு ஒருபொழுதும நான் விரும்பவில்லை. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! மஹா பாக்யமுள்ளவளும் பதிவ்ரதையுமான இந்தப் பாஞ்சாலியும் உம்மைவிட்டுத் திரும்புவதற்கு விரும்பமாட்டாள். அப்படியே, எப்பொழுதும் உம்மை அனுஸரித்திருக்கிற இந்த ஸஹதேவனும் ஒருகாலும் திரும்பான். நான் இவனுடைய எண்ணததை அறிந்திருககிறேன். மஹாராஜரே! மேலும், இந்த இடத்தில ஸவ்யஸாசியைப் பார்ப்பதில் எல்லாரும் மிக்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால், எல்லாரும் சேர்ந்தே செல்வோம். அரசரே! அனேக குகைகளுள்ள இந்த மலையானது ரதங்களால செல்வதற்குக் கூடாததாயிருந்தால்

கால்களாலேயே செல்வோம். நீர் மன வருத்தமடையவேண்டாம். அரசரே! பாஞ்சாலி நடந்துசெல்ல முடியாத இடங்களிலெல்லாம் அவளை நான் தூக்கிக்கொண்டு செல்வேனென்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறது. நீர் கவலையற்றவராக இரும். அப்படியே, மெல்லிய தன்மையுள்ள வீரர்களான மாதரீகுமாரர்களிருவரையும் அவர்கள் நடக்கமுடியாத செலலுதற்கரிய இடங்களில் நான் தாண்டச செய்வேன்' என்று சொனனனன். யுதிஷ்டிரர், 'பீம! இவ்வண்ணம் பேசுகிற உனக்குப் பலமானது மேல்மேல் வளர்வதாகுக. வெகு தூரமுள்ள வழியில் பாஞ்சாலியையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் தூக்கிச் செல்ல விரும்புகிறயென்னும் இது வேறு மனிதனிடதில் இல்லை. உனக்கு மஙகளம். நீ திரௌபதியையும் நகுல ஸஹ தேவர்களையும் தூக்கிச்செல்ல விருப்பமுளளவனாக இருததலால் உனக்குப் பலமும யசஸுமம தர்மமும் கீரதியும் பெருகுவன வாக. புஜபலமிகவனே! உனக்கு ஸ்ரமம் உண்டாகவேண்டாம். உனச்கு அவமானமும் உண்டாகவேணடாம்' என்று கூறினர்.

பிறகு, மனத்தை மகிழவிப்பவளான பாஞ்சாலியானவள், சிரிததுக் கொண்டு தர்மராஜரைபபார்த்து, 'பாரதரே! நான் நடப் பேன். என்னைப்பற்றி மனவருதததம் பாராட்டவேண்டாம்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தாள். லோமசர், 'குந்திநந்தன! கந்த மாதன பர்வதமானது தவததினாலே அடையக் கூடியது. நாமெல்லாரும் தவததோடு சேருவோம். அரசனே! குந்தி யின் புதல்வனே! நகுலனும் ஸஹதேவனும் பீமஸேனனும் நானும் நீயும் அர்ஜுனனைப் பார்ப்போம?' என்று சொன்னர். அரசரே! இவ்வாறு பேசுகினறவர்களான அவர்கள், இமயமலையில் பெரியதும் மிகுதியான யானைகளும குதிரைகளுமுள்ளதும் கிரா தர்களாலும் தங்கணர்களாலும் சூழப்படடதும் பல வேடர்களால் நிரம்பியதும தேவர்களால் அடையப்பட்டதும் அனேக அற்புதங் கள் நிறைநதிருப்பதுமான ஸுபாகுவின் தேசத்தை மகிழ்ச்சி யுடன் கணடார்கள். குளிந்தர்களுக்கு அரசனை ஸுபாகுவும், தன் தேசத்தின் எல்லையில் அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு அன் பை முன்னிட்டுப் பூஜிதது வரவேற்றான். அந்தப் பாண்டவர்க ளனைவருமே அவனால் பூஜிக்கப்பட்டு அங்கே ஸுகமாக வஸித் தார்கள். சூரியன் நன்கு பிரகாசிததவுடன், அவர்கள் இமயமலை யை நோகிப் புறபபட்டார்கள். அரசரே! மஹாரதர்களும் மகா வீர்யமுள்ளவர்களுமான கௌரவ நந்தனர்கள், இந்திரஸேனன்

முதலிய வேலைக்காரர்களையும் அப்படியே சமையற்காரர்களையும் தரௌபதியினுடைய ஆடை ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் குளிந்தாதிபனான அரசனிடம் அடைக்கலமாக வைததுவிட்டுக் கால்களாலேயே சென்றார்கள். அந்தப பாண்டவர்கள் அனைவரும் திரௌபதியுடன் கூட மிக்க மனக்களிபபுளளவர்களாகவும் தனஞ்சயனைப் பாாக்க எண்ணங்கொண்டவர்களாகவும் அந்த இடததிலிருந்து மெள்ள மெள்ள நடந்து சென்றார்கள்.

நூற்று நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தனஞ்சயனைப் பாராமையால் வருந்திய யுதிஷ்டிரர், பீமன் முதலியோரிடம் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்துகொண்டே அவனைக் காண்பதற்காகக் கந்தமாதன மலையில் ஏற நிச்சயித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், ‘பீமஸேன! [1] இரட்டையரே! பாஞ்சாலி! கானகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களான நம்மைப் பாருங்கள. நாம் வலிமை குன்றினவர்களாகவும் துன்பததை அடைவிககப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறோமென்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். தனஞ்சயனைப்பார்க்கும் விருப்பததினால் செல்லுதற்கரிய இடத்திலும் செல்லுகிறோம். ஆதலால், முன் செய்த வினைக்கு அழிவு இல்லையென்று நனகு அறிந்துகொள்ளுங்கள். வீரனான தனஞ்சயனை அருகில் காணாமலிருபபது, பஞ்சுக் குவியலை நெருப்பு எரிப்பதுபோல, என் அங்கஙகளை எரிக்கிறது. வீரனே! அவனைக் காணாமையால் எரிக்கப்பட்டவனும் தம்பிமாருடனிருப்பவனும் வனததை அடைந்தவனுமான எனனைத் திரௌபதியின் (கூந்தலைப்பற்றி இழுத்ததான) அந்த அவமானமும் எப்பொழுதும் எரிக்கிறது. விருகோதரனே! நகுலனுக்கு முந்திப் பிறந்தவனும் அளவிறந்த சௌர்யமுள்ளவனும் (பகைவர்களால்) ஜயிக்க முடியாதவனும் உக்கிரமான வில்லையுடையவனுமான பார்ததனை நான் காணவில்லை. அதனால், தவிக்கிறேன். நான் அவனைப் பார்க்கும் விருப்பததாலே உஙகளுடன் தீர்த்தங்களிலும அழகிய காடுகளிலும் தடாகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறேன். விருகோதர! வீரனும் ஸத்யஸநதனும் தனஞ்சயனுமான பீபத்ஸுவை ஐந்து வருஷ

---

1 பொருந்தாமையால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

காலமாக நான் பாராமையால் தவிக்கிறேன். விருகோதர! கருமை நிறமுள்ளவனும் ஸிம்மம்போன்ற கம்பீர நடையுள்ளவனும் நீண்ட கைகளுள்ளவனுமான அந்த [1] ஆஜுனனை நான் காணுமையால் தவிக்கிறேன். குருஶ்ரேஷ்டனே! அஸ்திரங்களை நன்கு கற்றறிந்தவனும் ஸமர்த்தனும யுத்தத்தில் விற்பிடித்தவர்களுள் நிகரற்றவனுமான அர்ஜுனனை நான் காணவில்லை. அதனால், தவிக்கிறேன். தோஷமற்றவனே! பகைவர்களுடைய ஸங்கங்களில் கோபங்கொண்ட யமன்போல ஸஞ்சரிப்பவனும் மதப்பெருக்குள்ள யானைபோன்றவனும் சிங்கம்போன்ற தோள்களையுடையவனுமான தனஞ்சயனை நான் காணவில்லை. பீம! வீர்யத்தாலும பலத்தாலும இந்திரனுக்குக் குறையாதவனும் நகுல ஸகதேவர்களுக்கு மூத்திப்பிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனும யுத்தத்தில் நாராயணருக்கு ஒப்பானவனும் ஸத்யஸந்தனும உறுதியான விரதமுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனனைப் பாராமலிருக்கிற எனனுள்ளதற்கு ஆறுதலே இல்லை. விருகோதர! நான், அதிகமான துக்கத்தால் கவரப்பட்டு, உக்கிரமான வில்லுள்ளவனும் பகைவர்களால ஜயிக்க முடியாதவனுமான அர்ஜுனனை இரவும்பகலும் நினைக்கிறேன்; அதனால், தவிக்கிறேன். மிக்க அற்பனால் அவமதிக்கப்பட்டாலும் எப்பொழுதும் பொறுக்குந் தன்மையுள்ளவனும் நேர்வழியை அடைந்தவனுக்கும் பயந்தவனுக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவனுமான அர்ஜுனன், கபடமாகத் தொடங்கிக் கபடததால் கொல்லக் கருதினவன் வஜ்ரபாணியான இந்திரனேயானாலும அவனுக்கும் கொடிய விஷத்திற்கு ஸமானனாக இருப்பான். பகைவனேயானாலும் சரணமடைந்தவனிறததில் அவன் மன இரக்கமுள்ளவன்; பிரதாபசாலி; அபயம் கொடுப்பவன்; போர்க்களதத்தைப பார்க்க வழங்காதபடி செய்பவன்; பெரியமனமுள்ளவன்; வலிமைமிக்கவன்; நம்மனைவருக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவன். யுத்தத்தில பகைவரை நொறுக்குகிறவன்; சிறந்த பொருள்களையெல்லாம கொண்டுவருகிறவன்; நம்மெல்லோருக்கும் ஸுகதத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன். பாண்டவ! வீர! துரியோதனன் கவர்ந்துகொண்ட ஏராளமான பலஜாதி திவ்யரத்னங்கள் எவனுடைய வீர்யத்தினால் எனக்கு முற்காலத்தில் இருந்தனவோ எவனுடைய கைவன்மையால் எல்லா ரத்தினங்களாலு மிழைக்கப் பெற்றதும் மூவுலகங்களிலும் பிரசித்திபெற்ற

1 'குடாகேசம' என்பது மூலம்.

துமான ஸபையானது முன்பு எனக்கு இருந்ததோ, வீர்யத்தில் வாஸுதேவருக்கு ஸமானனும் யுதததில கார்த்தவீர்யனுக்கு நிகரானவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும யுதததில் அளவுகடந்த வீர்யமுள்ளவனுமான அந்தப்பல்குனனே நான காணவில்லை. பீம! பகைவரைக் கொல்பவனை அவன், தன் வீரயதனால, மிக்கவீர்யமுள்ள பலராமரையும் (பகைவரால்) ஜயிக்கப்படாத உன்னையும வாஸுதேவரையும அனுசரிததவன். மிக்கதோள்வலிமையுள்ளவனே! வீரனே! எவனுக்குததோள்வன்மையிலும் பெருமையிலும புரந்தரன் ஸமானனோ, வேகததில் வாயு ஒப்பானவனோ, முகததில் சந்திரன் ஒப்பானவனோ, கோபததில் பழமையான யமன் ஒப்பானவனோ அந்த நரஸ்ரேஷ்டனைப் பார்க்கவிருப்பமுள்ள அப்படிபபட்ட நாமனைவரும் கநதமாதன மலையில் செல்வோம் எங்கே விசாலமான பதரீஎன்கிற நரநாராயணர்களின் ஆஸ்ரமமிருக்கிறதோ இயக்கர்களால் எப்போதும வஸிக்கப்பட்ட அந்தச சிறந்தமலையைப் பார்பபோம். நாம் பெரியதவத்தைச் செயகின்றவர்களாகி அரகசர்களால் நாற்புறங்களிலும் அடையப்பட்டதும மகிழற்குரியதுமான குபேரனுடைய தாமரை ஓடைக்குக் கால்களாலேயே நடந்துசெல்வோம. விருகோதரனே! பாரத! தவம் புரியாதவனுலும் குரூரனுலும் உலோபியாலும் மனவடகமில்லாதவனுலும் அந்த இடம் அடையமுடியாதது. பீம! நாமெல்லாரும் ஆயுதங்களுள்ளவர்களாகவும் கத்திகளைக் கட்டிக்கொண்டவர்களாகவும் பெரிய விரதமுள்ள பிராம்மணர்களுடன்கூட அர்ஜுனனுடைய ஸ்தானத்தைக காணபதில் விருப்பமுள்ளவர்களாக அங்கே செல்வோம். குந்தீபுத்ர! நியமமில்லாதவன் ரக்ஷஸையும் காட்டேக்ஷஸையும் கொசுகுகளையும் சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பாமபுகளையும் அடைகிறான். நியமமுள்ளவன் அவைகளைக் காண்கிறதில்லை அப்படிப்பட்ட நாம் மனத்தை அடகினவர்களாகவும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களாகவும தனஞ்சயனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாகக் கந்தமாதன பர்வததில் பிரவேசிப்போம்' என்று கூறினர்.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மந்தாகிரிக்குச் சென்று ஆகாச கங்கையை அடைந்ததும், நாகாஸுரனுடைய எலும்புகளின் குவியலைக் கண்டதும், விஷ்ணு நாகாஸுரனைக்கொன்றதையும் பாரத்தால் முழுகிப்போன பூமியை அவர் வாகவடிவமெடுத்து மேலே தூக்கியதையும் லோமசர் சொல்லியதும்.)

லோமசர், 'பார்ப்பவர்களே! (மந்தரத்தைத தவிர) மற்ற மலைகளும் பட்டணங்களும் காடுகளும் நதிகளும் அழகிய தீர்த்தங்களும் ஆகிய எல்லாம் பார்க்கப்பட்டன கைகளால் தீர்த்தமும் தொடப்பட்டது. இந்த வழியானது தேவஸம்பந்தம்பெற்ற மந்தர பர்வதத்துக்குப் போகிறது. பாண்டவர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தினவர்களும் பயமற்றவர்களுமாகவேண்டும். தேவர்களுடைய வாஸஸ்தானமும் நற்கருமங்களைச் செய்த தேவரிஷிகளுடைய இருப்பிடமுமான இந்தமலை உங்களுக்கு அடையத்தக்கதாகும். ஐயனே! அரசனே! மங்களகரமான ஜலமுள்ளதும் புண்யமானதும் பதரியிலிருந்து உற்பத்தியாவதும் தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதுமான மகாநதியானது இதோ செல்லுகிறது. இந்த நதியானது ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மகாத்மாக்களான வாலகில்யர்களாலும் மகாத்மாக்களான கந்தர்வர்களாலும் எப்பொழுதும் அர்ச்சிக்கவும் அடையவும் பட்டது. இந்த இடத்தில் ஸாமகர்களான மரீசியும் புலஹரும் க்ரதுவும் அப்படியே அங்கிரஸும் ஸாமவேதத்தை இனிய குரலுடன் கானம்பண்ணுகிறார்கள். தேவர்களுள் ச்ரேஷ்டனான இந்திரன் தேவகணங்களுடன் தினந்தோறும் செய்வதான ஜபத்தைச் செய்கிறான். ஸாத்யர்களும் அச்வினீ தேவர்களும் அப்பொழுது அவனுக்குப் பணி செய்கிறார்கள். ஸூர்யனும் சந்திரனும் க்ரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் பகல் இரவு பாகுபாட்டினால இந்த நதியை அணுஸரித்துச் செல்லுகின்றன. மகாபாக்கியமுள்ளவனே! எந்த வ்ருஷபத்வஜனால் உலகத்திற்கு நிலை ஏற்படுமோ அவர் கங்காத்வாரத்தில் இதன் ஜலத்தை முடியில் தாங்கினார். ஐயா! பகவதியும் தேவியுமான இந்த நதியை நீங்

கள் எல்லோருமே மனத்தையடக்கினவர்களாகி அடைந்து வணங்கக் கடவீர்' என்று சொன்னார். மகாதமாவான அந்த லோமசருடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அந்தப்பாண்டவர்கள் ஆகாச கங்கையை மிக்க அடககத்துடன் நமஸ்கரிததார்கள். தர்மததைச் செய்பவர் களான அநதப் பாண்டவர்களனைவரும் (கங்கையை) வந்தனம் செய்து மகிழ்ச்சி மிக்கவர்களாகி எல்லாரிஷிகணங்களுடனும் மறுபடியும் சென்றார்கள்.

பிறகு, நரஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்கள், தூரததில் பிரகா சிக்கின்றதும் வெண்ணிற முள்ளதும் மேருமலை போன்றதும் எல்லாத் திசைகளிலும சிதறிக் கிடப்பதுமான (எலும்புகளின் குவி யலைக்) கண்டார்கள். வாக்கியங்களை அறிநதவரான அந்த லோம சமோ, அந்தப்பாண்டவர்கள் அதைப்பற்றி வினவ எண்ணமுள்ள வர்களாயிருப்பதை அறிந்து, 'பாண்டு நந்தனர்களே! கேளுங்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! சிதறி இருப்பவையும் நல்ல ஒளியுள்ளவையும், கைலாஸ சிகரம் போன்றவையும மலை போன்றவையுமாக இதோ நீ காணும் இவைகள், பெரிய சரீரமுள்ளவனான நரகாஸுரனுடைய எலும்புகள். இவை மலையிலுள்ள கல்தரையை அடைந்து மலைபோல விளங்குகின்றன. புராதனரும் தேவரும் பரமாத்மாவும் தேவராஜ னுக்கு நன்மையை விரும்புகின்றவருமான அந்த விஷ்ணுவால் நரகா ஸுரன் நாசம்செய்யப்பட்டான். மிக்கமனவலிமையுள்ளவனான நரகன் பதினாயிரம் வர்ஷம் தவம் புரிந்து தவம் வேதாத்தியயனம் இவற்றின் வலிமையினால் இந்திரனுடைய ஸ்தானததை வேண்டினான். அந்த அஸுரன் பெரிதான தபோபலததாலும் கைகளுடைய வேக பலத்தா லும் ஒருவராலும் அவமதிக்கப்படாதவனாக இருந்துகொண்டு எப் பொழுதுமே(எல்லாரையும) அவமதித்துவந்தான். தோஷமற்றவனே! அந்த இந்திரனை, அவனுடைய பலததையும் (அவன்) தர்மவிஷயத் தில் விரதங்களைச் செய்தவனாயிருத்தலையும் அறிந்து, அப்பொழுது பயததினால் கவரப்பட்டவனும் மனவருத்தம் மிக்கவனுமானான். அவன், தேவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை மனத்தினால் நன்கு தியானித்தான். எவ்விடததிலும் நிறைந்திருப்பவரும பிரபுவும் இணைபிரியாத லக்ஷ்மியையுடையவருமான விஷ்ணுவும் நேரில் வந்து நின்று பிரகாசிததார். ரிஷிகளும் தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் அவரைத துதிசெய்தார்கள. ஜ்வலிக்கிற காந்தியையுடைய அக்னி பகவான், அவரைப்பார்த்து, அவருடைய தேஜஸ்களால் அடக்கப் பட்டுத் தன்தேஜஸை இழந்தவனானான. வஜ்ராயுதததைத் தரிதத

வனை இந்திரன் வரன்களைக் கொடுப்பவரும் தேவரும் தேவகணங் களுக்கு ஈஸ்வரருமான அந்தவிஷ்ணுவைப் பார்த்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டவனும் மிகவணங்கினவனுமாகித் தண்டனிட்டு யாரிடமிருந்து தனக்குப் பயமுண்டாகிறதென்பதை உள்ளபடி உரைத்தான். விஷ்ணு, 'இந்திர! அஸுர ராஜனை நரகனிடத்தி னின்று உனக்கு உண்டான பயத்தை நான் அறிவேன். அவன் தவத்தினால் ஸித்தித்த நல்லினையால் இந்திரனுடைய ஸ்தானத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான். தேவேந்திர! அப்படிப்பட்ட நான், அவன் தவத தினால் ஸித்தியடைந்தவனாக இருந்தாலும் உனனிடத்திலுள்ள ப்ரீ தியினால் (அவனுடைய) தேகத்தினின்று உயிரை நிச்சயமாகப் பிரித்துவிடுகிறேன. ஒரு முகூர்த்தகாலம் எதிர்பார்த்திரு' என்று கூறினர். மிகத் தேஜஸ்வியான விஷ்ணுவானவர் கையினால (கன னத்தி லறைந்து) அவனுயிரை வாங்கினர். பிறகு, அவன் அடிக்கப் பட்ட சிறந்த மலைபோலப் பூமியில விழுந்தான். மாயையினால் கொல் லப்பட்ட அவனுடைய எலும்புக்குவியல் இது. இதோ விஷ்ணுவி னுடைய இரண்டாவதான வேறு ஒருசெய்கை விளங்குகிறது. பூமி முழுமையும் பாதாளத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டுக் காணுமற்போயிற்று. ஒற்றைக் கொம்புள்ள வராக வடிவங்கொண்ட அந்த விஷ்ணுவால் மீண்டும மேலே தூக்கிக்கொண்டுவரப்பட்டது' என்னும் வசனத் தைச் சொல்லினர்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! இந்தக் கதையை உள்ளபடி விஸ்தார மாகச் சொல்லுகடவீர் பிராமணரே! அப்பொழுது பாதாளத் தில் அமிழ்ந்து காணுமல்போன பூமியானது, தேவதாதரான அவ ரால் எவ்வாறு நூறுயோஜனைதூரம் மீண்டும் மேலே தூக்கிக் கொண்டுவரப்பட்டது? சராசரங்களைத தாங்குகின்றதும் அசை வற்றிருப்பதும் மங்கள ஸ்வரூபமுள்ளதும் விளங்குவதும் மிக்க மகிமையுள்ளதும் எல்லாஸ்ரயங்களையும் வளரச் செய்கின்றதுமான பூமியானது யாருடைய மகிமைகாரணமாக எந்தவிதத்தால் நூறு யோஜனைதூரம் பாதாளத்தை அடைந்தது? எதனால் பரமாத்மாவி னுடைய அந்த வீர்யமுழுமையும் காண்பிக்கப்பட்டது? பிராம்ம ணோத்தமரே! இதெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி முழுமையும் விஸ் தாரமாகக கேட்க விரும்புகிறேன் நீர் அதற்கு இருப்பிடமன்றோ?' என்று சொன்னர். லோமசர், 'யுதிஷ்டிர! நீ இந்தக் கதையைச் (சொலலுமபடி) என்னை வினவியதாலால் இஃதனைத்தையும் இப் பொழுது சொல்லுகிற என்னிடத்தினின்று மிச்சமின்றிக் கேட்கக்

கடவாய். ஐயா! முன்பு க்ருதயுகத்தில், பயங்கரமான ஒரு ஸமயத்தில், புராதனரான ஆதிதேவர் (அஹிம்ஸை, ஸதயம், அஸ்தேயம், பிரம்மசர்யம், அபரிக்ரஹம என்கிற யோகாங்கமான) யமத்தை அனுஷ்டித்தார். தர்மத்தினின்று நழுவாதவனே! சிறந்த ஸித்தியை உடையவரான அந்தத் தேவதேவர் யோகாங்கமான யமத்தைச் செய்த அந்தக் காலத்தில், ஒரு பிராணியாவது மரணமடையவில்லை; ஆனால், முன்போலவே பிறந்துகொண்டிருந்தது. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! பகைவர்களைவாட்டுபவனே! பறவைகளின் கூட்டங்களும் பசுக்களும் 1 கோக்களும் ஆடுகளும குதிரைகளும் மாம்ஸாசிகளான மிருகங்களும் மனிதர்களும் ஆகிய அவையெல்லாம ஆயிரமாயிரமாகவும பதினாயிரம பதினாயிரமாகவும் நீர்ப் (பெருக்குப்) போல விருத்தியடைந்தன. ஐயா! மிக்கதுழப்பமானதும அச்சந்தருவதுமான இந்த ஸமயத்தில், அதிகபாரத்தால் பூமியானது நூறுயோஜன தூரம கீழே அமிழ்ந்து போய்விட்டது. எல்லா அங்கங்களுந் துன்புறுத்தப்பட்டவளும் பாரத்தால அறிவு கவரப்பட்டவளுமான அந்தப் பூமிதேவியானவள் சிறந்த தேவரான நாராயணரிடம் சென்று அவரைச் சரணமடைந்தாள்.

பூமி, 'பகவானே! தேவரீருடைய அருளாலன்றே நெடுங்காலமாக இங்கு இருக்கக்கூடியவளானேன். (இப்பொழுது) பாரதத்தால் நன்கு ஆக்ரமிக்கப்பட்டவளாகிறேன். நிற்பதற்குக் கூட வில்லை. பகவானே! என்னுடைய இந்தப் பாரத்தைப் போக்குவதற்குத தேவரீர் தகுதியுள்ளவராக இருக்கிறீர். தேவரே! நான் உம்மைச் சரணமடைந்தவளாகிறேன். விபுவே! எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்யும' என்று பிரார்தித்தாள. அழிவற்றவரும் ப்ரபுவுமான பகவான், அவளுடைய அந்தவசனததைக்கேட்டு, 'பூமியே! பாரத்தால் துன்பமடைந்தவளே! தனங்களைத தரித்துக்கொண்டிருப்பவளே! நீ பயப்படவேண்டாம். நீ பாரம் குறைந்தவளாகும்படி நான் இதோ செய்கிறேன்' என்று கேட்பதற்கினிய அக்ஷரங்களுடன் உச்சரிக்கப்பட்ட வசனத்தைச் சந்தோஷத்தோடு சொல்லினர். அவர், மலைகளைக் குண்டலங்களாக அணிந்த அந்தப் பூமிதேவியை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு, ஒற்றைக்கொம்புள்ளதும் அதிக காந்தியுள்ளதுமான வராஹமாகத தோன்றினர்; சிவந்த இருகண்களாலும் பயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டும் காந்தியினல்

---

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடபபட்டது.

புகையை ஜ்வலிக்கச்செய்துகொண்டும் அந்த இடத்தில் வளர்ந்தார். வீரனே! வேதஸ்வரூபியான [1] அவர் பிரகாசிக்கின்ற ஒற்றைக் கொம்பினால் பூமியை எடுத்து நூறுயோஜனதூரம் மேலே தூக்கினர். அது தூக்கப்படும தருணத்தில், அதிகக கலகம் உண்டாயிற்று. தேவர்களும் தவத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட ரிஷிகளும ஆகிய அனைவரும நன்கு கலக்கமடைந்தார்கள். ஸ்வர்கம், அந்தரிக்ஷம், பூமி ஆகிய எல்லாம, 'ஆ! ஆ!' என்னும் ஒலியுள்ளனவாயின. தேவரோ மனிதரோ ஒருவனுக்கு நல்ல நிலைமையை அடைந்திருக்கவில்லை. பிறகு, ரிஷிகணங்களுடன் கூடின பெரும்பாலான தேவர்கள், வீற்றிருக்கின்றவரும காந்தியினால் ஜ்வலிக்கின்றவர்போன்றவருமான பிரமமதேவரிடம் சென்றனர். அப்பொழுது எல்லோரும், தேவ சரும உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக இருப்பவருமான பிரமமதேவரை அணுகி கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, 'உலகங்களெல்லாம் மிகக் கலக்கப்பட்டன. ஜங்கமங்களும தாவரங்களும துன்பத்தை அடைந்தன. தேவதாதரே! சமுத்திரங்களுக்கும கலக்கம தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுமையும் நூறுயோஜனதூரம கீழே சென்று விட்டது. இதனால? யாருடைய பிரபாவத்தால் இந்த உலகமானது கலக்கமுற்றது? தேவரீர் எங்களுக்கு இதனை விரைவில் சொல்லக்கடவீர். இந்த ஸமயத்தில், நாங்களெல்லாரும் அறிவை இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம்' என்று கூறினர்கள். பிரமம தேவர், 'ஓரிடத்திலும ஒருபொழுதும உங்களுக்கு அஸுரர்களிடமிருந்து பயம இல்லை. தேவர்களே! எதற்காக இந்தக் கலக்கம் உண்டாகிறதென்பதைக் கேளுங்கள். எல்லா வஸ்துக்களையுமடைந்தவரும் இணைபிரியாத திருவுடனிருப்பவரும் அழிவில்லாத ரூபமுள்ளவரும எங்கும நிலைபெற்றிருக்கிறவருமான இவருடைய பிரபாவத்தால் ஸ்வர்கத்திற்கு மிகக குழப்பம தெரிகிறது. நூறுயோஜனதூரம ஆழ்ந்து சென்ற இந்தப் பூமி முழுமையும் பரமாத்மாவான அந்த விஷ்ணுவினால் மறுபடியும் உயரத்தூக்கப்பட்டது. அது தூககப்படும் தருணத்தில், இந்தக் கலக்கம் உண்டாயிற்று. (இதனை) இவ்வண்ணம் நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். உங்களுடைய ஸந்தேகத்தையும் விலக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னர். தேவர்கள், 'பகவானே! எந்த இடத்தில் அந்த மகா வராஹமானது ஸந்தோஷமுள்ளதாகப் பூமியை நன்கு மேலே தூக்கிய

---

[1] இரட்டிதத்தலால ஒரு சொல் விட்டபட்டது.

தோ அந்த இடத்தைச் சொல்லும். அங்கு நாம் போவோம்' எனறு வினவினர்கள். பிரம்மா, 'ஸந்தோஷம்; செல்லுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம் நந்தனவனதிலிருக்கிற நாராயணரைப் பாருங்கள். இதோ இநத இடத்தில் சிறந்த காந்தியுடன்கூடின கருட பகவான் பிரகாசிக்கிறார். உலகங்களைக் காப்பவரான பகவான் வராஹ வடிவத்தோடேயே பூமியை மேலே தூக்குகின்றவராகிக் காலாக்கினி போலப் பிரகாசிக்கிறார். இவருடைய மார்பில் ஸ்ரீவதஸமென்கிற மறுவானது நன்கு வெளிப்படையாகப் பிரகாசிக்கிறது தேவர்களே! அனைவரும் இந்த மகாவராஹம் ச்ரம'மிலலாம லிருப்பதைப் பாருங்கள்' என்று சொன்னர். பிறகு,தேவர்கள் பிதாமஹரை முன்னிட்டுக் கொண்டு மஹாத்மாவான வராஹ மூர்த்தியைப் பார்த்தும், (அவருடைய வசனத்தைக்) கேட்டும், அவரிடதிதினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டும், வந்தபடியே சென்றார்கள்' என்று சொன்னர். ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்களனைவரும் அந்தக் கதையைக்கேட்டு லோமசரால் காட்டப்பட்ட வழியினல் அதிக ஸந்தோஷ முள்ளவர்களாகி விரைவாகச் சென்றார்கள்.

நூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கந்தமாதனத்தை நோக்கிப் பாண்டவர்கள் செல்லும்பொழுது நடுவழியில் பெரு மழை பொழிந்ததும், அப்பொழுது அவர்கள் மரமுதலியவைகளில் ஒதுங்கியிருந்து மழை ஓய்ந்தவுடன் மறுபடியும் புறப்பட்டதும்.)

அரசரே! சூரர்களும் நாணேற்றப்பட்ட விற்களுள்ளவர்களும் அம்புத தூணிகளையுடையவர்களும் அம்புகளுள்ளவர்களும் உடும்புத்தோலாற் செய்த விரலுறை கட்டிக்கொண்டவர்களும் கத்திகளை உடையவர்களும் அளவுகடந்த பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பாஞ்சாலியுடன் கந்தமாதனத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். வீரர்களான பாண்டவர்கள், மனத்தைப் பரமாத்மாவினிடம்

வைத்துக் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் புஜிப்பவர்களாகி, தடாகங்களையும நதிகளையும மலைகளையும காடுகளையும் மலையுச்சியில் அதிக நிழலுள்ள மரங்களையும் எப்பொழுதும் பூதது மிருக்கிற (மரங்க) ளுள்ளவையும் தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களின் கூட்டங்களாலடையப்பட்டவையுமான இடங்களையும் கண்டார்கள். அவர்கள், பற்பலவிதமான அனேக மிருகக்கூட்டங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, பலவித வடிவமுள்ளவையும் காடுமூடாயிருத்தலால் செல்லுதற்கு அரியவையுமான இடங்களில் ஸஞ்சரிததார்கள். மகாதமாக்களான அவர்கள், ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் தேவர்களுமுள்ளதும் கந்தர்வர்களுக்கும அபஸரஸுகளுக்கும் பிரியமானதும் கின்னரர்களால் அடையப்பட்டதுமான மலையில் சென்றார்கள். பிரஜைகளுக்குப் பதியே! பிறகு, (பாண்டவ) வீரர்கள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் செல்லும்போது, உக்கிரமான காற்றுடன் பெருமழை தோன்றியது. பிறகு, மிக்க சருகுகளுடன் கிளம்பின பெரும் புழுதியானது, பூமியையும் ஆகாயதையும் தேவலோகத்தையும் விரைவில் மூடியது. ஆகாயமானது புழுதியினல் மூடப்பட்டபொழுது ஒன்றுமே அறியப்படவில்லை. ஆதலால், ஒருவரோடொருவர் பேசுவதற்கும் சக்தியற்றவர்களானர்கள். பாரதரே! பிறகு, கறபொடிகளுடன் கூடின காற்றினல் இழுக்கப்படுகின்றவர்களாகவும் இருளால் கண்கள் மறைக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கவுமில்லை. காற்றினல் முறிக்கப்பட்டு ஓய்வறறுக் கீழேவிழுகின்ற மரங்களும் மற்ற மரங்களுமாகிய இவற்றின் சப்தமானது பெரிதாகத தோன்றியது. காற்றினல் மிக மயக்கப்பட்ட அவர்களனைவரும், 'ஆகாயம் கீழே விழுகிறதோ, அலலது பூமி வெடிக்கிறதோ, அல்லது மலை வெடிக்கிறதோ' என்று நினைததார்கள். அவர்கள், காற்றுக்குப் பயந்து வழி ஓரத்திலிருக்கிற மரங்களையும் புற்றுக்களையும் மேடு பள்ளங்களையும் கைகளால் தேடிப் பாதத்துக்கொண்டு ஆங்காங்குப் பதுங்கினர்கள். பிறகு, மகாபலசாலியான பீமஸேனன், வில்லைக் கையில் ஏந்தி, திரௌபதியைத தேடி அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு மரத்தை அடைந்து நின்றான். தர்மராஜரும் நகுலம்யரும் பெருங்காட்டில் பதுங்கி இருந்தார்கள். ஸஹதேவனோ, அக்னிஹோதரிர ஸாமக்ரிகளை எடுததுக்கொண்டு, ஒரு மலையில் மறைந்திருந்தான். நகுலனும் மற்றப் பிராமணர்களும தவத்தில் சிறந்தவரான லோமசரும் பயந்து அங்கங்கே மரங்களை அடைந்து பதுங்கி இருந்தார்

கள். காற்றுத் தணிந்து அந்தப் புழுதியும் அடங்கியவுடன், மிகுதியான பெரிய நீர்த்திவலைகளுடன் மழை வந்துவிட்டது எறியப்படுகின்ற வஜராயுதங்களுடைய ஒலிபோலச் சடசட என்னும் ஒலி மிகுதியாகத் தோன்றியது. அதன்பிறகு, மேகங்களில் சஞ்சலமான ஒளியுள்ள அப்படிப்பட்ட மின்னல்கள் ஸஞ்சரித்தன. பிறகு, அந்த மலையில் வேகமான காற்றினால் வீசப்பட்ட ஆலங்கட்டி மழைகள் எல்லாப் பக்கங்களையும் மூடிக்கொண்டு எப்பொழுதும் விழுந்தன. அரசரே! அந்த மலையில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பொழியப்படுகிற ஜலங்கள், கலங்கினவையும் நுரையுள்ளவையுமான நதிகளாயின. நுரைகளாகிற தெப்பங்களால் நிரம்பிய மிகுதியான ஜலத்தைக் கொண்டுசெல்லுகின்ற நதிகள், மரங்களைப் பறித்துக் கொண்டு பேரொலியுள்ளவைகளாக ஓடின. பாரதரே! அந்த ஒலி அடங்கிக் காற்றும் தணிந்து தண்ணீரும் பள்ளங்களில் வடிந்து ஸூரியனும் உதிக்கவே, அவர்கள் எல்லாரும் மெள்ள வெளிப்பட்டு ஒன்றுகூடினார்கள். வீரர்களான பாண்டவர்கள் மீண்டும் கந்தமாதன பர்வத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார்கள்

நூற்றுநாற்பத்தாறாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நடக்கமாட்டாமல் கீழேவிழுந்து மயக்கமடைந்த திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் களைதெளிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் பாஞ்சாலி நடந்து செல்வதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதும், பீமன் தானாவது கடோத்கசனாவது பாஞ்சாலியைத் தூக்கிச் செல்லுவதாகச் சொல்லியதும்)

பிறகு, மகா பலசாலிகளான பாண்டவர்கள் [1] புறப்பட்டவுடன், காலகளால் வழி நடப்பதில் பழக்கமில்லாதவளான திரௌபதியானவள் (களைத்து) உடகாரந்தாள். அந்தக் காற்றினாலும் மழையினாலும் ஸ்ரமமடைந்தவளும் துக்கத்தால் கவரப்பட்டவளும் மென்மை காரணமாக இரக்கப்படத்தக்கவளுமான பாஞ்சாலியானவள் மூர்ச்சை அடைந்தாள். கருமையான கண்களுள்ள அந்தப்

---

1 'கரோசமாதரம் பரயாதேஷு' என்பது வேறுபாடம்; 'ஒரு கரோசம் (= இரண்டு மைல்) சென்றவுடன்' என்பது அதன் பொருள்

பாஞ்சாலி, மயக்கத்தால் நடுங்குகிறவளாகி உருண்டவைகளான அத்த வைகளுடைய இரு கைகளாலும் இரண்டு தொடைகளையும் பிடித்து துக்கிக்கொண்டாள்; யானையின் துதிக்கை போன்றவைகளும் சோக திருப்பவைகளுமான இரண்டு தொடைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு வாழைமரம்போல நடுங்கிக்கொண்டு உடனே பூமியில் விழுந்தாள். அழகியவளும் ஓடிக்கப்படுகின்ற கொடிபோலக் கீழே விழுகின்ற வளுமான அவளை வீரியவானான நகுலன் விரைவாக ஓடிவந்து பிடித் துக்கொண்டான். நகுலன், 'அரசரே! கரிய கண்களை உடையவ ளான இந்தப் பாஞ்சாலராஜகுமாரியானவள் களைத்துப் பூமியில் விழுந்துவிட்டாள். பாரதரே! இவளைப் பாரும். துக்கத்தை அனு பவிக்கத் தகாதவளும் மெல்ல நடப்பவளுமான இவள் மிக துக்கத் தை அடைந்துவிட்டாள். மஹாராஜரே! ஶ்ரமத்தால் மெலிந்திருக் கின்ற அப்படிப்பட்ட இவளைத் தேற்றுவீராக' என்று சொல் னான். தர்மராஜரும் பீமனும் ஸஹதேவனும் நகுலனுடைய வசனத் தால் மிக துக்கத்துடன் விரைவாக ஓடிவந்தார்கள். தர்மாத்மா வான யுதிஷ்டிரரோ, அவளுமுகம் நிறமழிந்து மெலிந்திருப்பதைக் கண்டு, (அவளை) மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மனவருத் தத்துடன் புலம்பலானார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பாதுகாக்கப்பட்ட மாளிகைகளில் நல்ல விரிப் புகளுள்ள படுக்கையில் படுத்துப் பழகினவளும் ஸுகத்திற்குத் தகுதியவளும் அழகுவாய்ந்தவளுமான பாஞ்சாலியானவள் எவ்வண் ணம் தரையில் விழுந்து கிடக்கிறாள்! சிறந்த ஸுகானுபவத்திற் குத் தகுந்தவளான இவளுடைய மிருதுவான பாதங்களுடைய காம் பை மலர்போன்ற ஒளியுள்ள முகமும் எப்படி நான காரணமாக இப்பொழுது கருமையை அடைந்தன? நூதாட்டத்தில் விருப்ப முள்ளவனும் புத்தியில்லாதவனும் மிருகங்களின் கூட்டங்களால் நிரம்பிய கானகத்தில் பாஞ்சாலியை அழைத்துக்கொண்டு திரிகின்ற வனுமான என்னால் இத்தனை காரியம் செய்யப்பட்டது! 'கல் யாணி! பாண்டவர்களைப் பார்த்தர்களாக அடைந்து ஸுகத்தை அடைவாய்' என்று பிதாவான துருபதராஜனால் நீண்ட கண்களை உடைய (இவள்) கொடுக்கப்பட்டாள். இவள் அவ்வாறேயல்லாமல் அடையாமல் களைப்பினாலும் சோகத்தாலும் மெலிந்தவளாகப் பாவியான எனனுடைய செயல்களால் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறாள்' என்று புலம்பினார். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் அவ் வண்ணம் அடிக்கடி புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தௌம்யர் முதலிய எல்லாப் பிராமணர்களும் அந்த இடத்திற்கு

வந்தார்கள். அவர்கள் (தாமராஜரை) நன்கு தேற்றினார்கள்; ஆசீர்வாதங்களாலும் கௌரவித்தார்கள்; அப்படியே, ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லக்கூடிய மந்திரங்களையும் ஜபித்தார்கள்; (சாந்திக பௌஷடிக்க) கிரியைகளையும் செய்தார்கள். அநிஷ்ட சாந்தியின்பொருட்டு நிகரற்ற ரிஷிகளால் மந்திரங்கள் ஓதப்படும்பொழுது, பாண்டவர்களால் குளிர்ச்சியுள்ள கைகளால் அடிக்கடி தொடப்படுகின்றவளும் ஜலத்துடன்சோந்த குளிர்ந்த காற்றினால் வீசப்படுகின்றவளுமான பாஞ்சாலியானவள், ஸௌக்கியத்தை அடைந்து மெள்ள மெள்ளப் பிரஜஞையை அடைந்தாள். பார்த்தர்கள், பிரஜஞையை அடைந்தவளும் இரக்கப்பட்டத்தக்கவளும் எளிமையுற்றவளுமான அந்தக் கிருஷ்ணையை எடுத்து மானதோற் படுக்கையில் படுக்கச்செய்து களையாற்றினார்கள். நகுல ஸஹதேவர்கள் உள்ளங்காலகள் சிவந்தவையும் சிறந்த லக்ஷணங்களுள்ளவையுமான அவளுடைய காலகளை (ஆயுதம்பிடித்துத்) தழும்புபட்ட கைகளால் மெள்ளப் பிடித்தார்கள். தாமராஜரான யுதிஷ்டிரரும் அவளைக் களை தெளிவித்தார்.

குருஶ்ரேஷ்டர், பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'பீம! மேடுபள்ளமானவையும் பனியினால் நடந்துசெல்ல முடியாதவையுமான மலைகள் பல இருக்கின்றன. தோள்வலிமையுள்ளவனே! அவைகளில் கிருஷ்ணையானவள் எவ்வாறு ஸஞ்சரிப்பாள்?' என்று சொன்னார். பீமஸேனன், 'அரசரே! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உம்மையும் ராஜபுத்ரியையும் இரட்டையரையும் நானே தூக்கிக்கொண்டு செல்வேன். ராஜேந்திரரே! துயர்த்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம். தோஷமில்லாதவரே! அல்லது, என்னால் உண்டானவனும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் என்னுடைய பலத்திற்கு ஸமமான பலமுள்ளவனுமான கடோத்கசன், உம்முடைய கட்டளையினால், நம்மெல்லோரையும் தூக்கிச் செல்வான்' என்று சொன்னான்.

நூற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் நினைத்தமாத்திரத்தில் வந்த கடோத்கசன் திரௌபதியையும் உடன்வந்த ராக்ஷஸர்கள் பாண்டவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் தூக்கிச் சென்றதும், எல்லாரும் நரநாராயணாச்ரமத்தை அடைந்து ஸுகமாக வசித்ததும்)

யுதிஷ்டிரா, 'தாமஙகளை அறிந்தவனும பலமுள்ளவனும் சூரனும ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனும் பகதனும் (உனனுடைய) ஔரஸ புதரனுமான கடோதகசன நமமையும (தனக்குத) தாயான திரௌபதியையும உடனே தூககிககொணடு செல்லககடவன. பயஙகரமான பராகரமமுளளவனே! பீம! உன புதல்வனால நான பாஞசாலியுடன சுமநது செலலபபட்டுத் துனபமில்லாமல கந்தமாதனம செலவேன' எனறு சொனனா. பலசாலியான பீமஸேனன் தமையனாருடைய வசனததைககேடடுப பலபராககிரமமிக்க கடோத்கசனை நினைததான. தாமாதமாவான கடோத்கசனும், பிதாவினால் நினைககபபடடவுடன, கைகளைக குவித்துக்கொணடு, அபபொழுது வந்துசோந்தான.

பிறகு, மிகக புஜபலமுள்ளவனும ஸதயமான விககிரமமுளளவனுமான கடோத்கசன, பாணடவாகளையும பிராமமணாகளையும் அபிவாதனம் செய்து அவர்களால புகழபபடடு, பிதாவான பீமஸேனனைப பார்த்து, 'உங்களால நான் நினைககப்பட்டேன். நான் உஙகள கடடளையைச செயயககருதி விரைவாக வந்தேன். மிக்க தோளவலியமைந்தவரே! கடடளையிடுவீராக. நான எலலாவறறையும செயவேன; இதில ஐயமிலலை' எனறு சொனனான. பீமஸேனனோ, அநத வசனததைககேடடு, ராக்ஷஸனைத தழுவிக்கொணடான. விருகோதரன, நினைததமாததிரததில வந்த அவனை நோககி, 'ஹிடிமபையின புதலவனே! பிறரால் அவமதிககமுடியாத உன்தாயான இவள களைப்படைநதிருககிறாள். அப்பா! ஆகாயததில செலபவனே! இஷடபபடி செலகிறவனும பலசாலியுமான நீ இவளைத தூக்கிக்கொள. உனசகு மஙகளம. இவளைத துனபுறுத்தாமல தோளில ஏறறிககொணடு எஙகளுடைய மததியில மெதுவான நடையுடன ஆகாயமார்க்கமாகச செல்லககடவாய' எனறு சொன்னான். கடோதகசன், 'தர்மராஜரையும தௌமயரையும் கிருஷ்ணையையும நகுல ஸஹதேவாகளையும நான் தனியே தூககிககொண்டு செலவதற்குத திறமையுள்ளவன். இபபொழுது

ஸஹாயாகளுடனிருக்கையில சொல்லவும வேணடுமா? தோஷ மற்றவரே! ஆகாயததில செலபவாகளும நினைததவணணம உருவ மெடுபபவர்களும் சூராகளுமான நூறறுககணககான ராக்ஷஸாகள சேர்ந்து பிராமமணாகளோடுகூட உங்களனைவரையும சுமநது செல வார்கள. நான தருபதராஜருடைய புதலவியை எடுததுககொணடு மெளளமெளளச செலவேன' எனறு சொனனான். அநதக கடோத கசன, இவவணணமுரைத்து, பிறகு, பாணடவாகளுடைய மததி யை அடைந்து கிருஷணையைச சுமநதுசெனறான. மற்றவாகளும பாணடவாகளைச சுமநதுசெனறாகள. நிகரறற தேஜஸுள்ளவ ரான லோமசா, தமமுடைய பரபாவததினாலேயே இரணடாவது சூரியனபோல ஸிததாகள செலலும வழியினால செனறா. பயங் கரமான பராககிரமமுளள ராக்ஷஸாகள கடோதகசனுடைய கட டளையினால அநதப பிராமமணர்களனைவரையும தூககிககொணடு போனாகள. அவாகள் இவவிதம மிகக அழகுளள காடுகளையும உதயானவனஙகளையும பாககினறவாகளாக விசாலமான பதரி யைக் குறிததுச சென்றாகள. வீராகளான அநதப பாணடவர் கள, விரைவாகச செலபவாகளும மிகக வேகமுளளவர்களுமான அநத ராக்ஷஸாகளால சுமககபபடடு, நெடுநதூரமுள்ள வழியைச் சிறிதுதூரமுளள வழிபோல விரைவாகத தாணடிச செனறார்கள். பாணடவாகள, மிலேசச ஜனஙகளால நிரமபினவைகளும் பலவித ரததினச சுரங்கங்களோடு சேர்நதவைகளுமான தேசஙகளையும, பலவித தாதுவர்ககஙகள நிரமபினவையும விதயாதரர்களால சூழப் பட்டவையும வானரஙகளோடும கினனரர்களோடும சேர்ந்தவை யும அபபடியே நானகு பககஙகளிலும கிமபுருஷாகளாலும கந தாவாகளாலும மயில்களாலும சமரமிருகஙகளாலும மானகளா லும புள்ளிமானகளாலும பனறிகளாலும கவயஙகளாலும எருமை களாலும சூழபபட்டவையும நதிகளுடையவரிசைகளால நிரமபின வையும பலவகைப பறவைகளோடு சேர்நதவையும பலவித மிருகங் களால அடையபபடடவையும் சாரணர்களால பிரகாசிககினற வையும மதததுடன்கூடின பறவைகளோடும மரங்களோடும் கூடிய வையுமான குன்றுகளையும கணடாாகள். அவாகள், ராக்ஷஸாகளின் தோளகளினினறு கீழே இறங்கி அனேக தேசங்களையும உததர குருதேசததையும பலவித ஆசசர்யங்களுள்ளதும பர்வதங்களுள் சிறநததுமான கைலைமலையையும கணடார்கள; அதன் பககத்தில, அற்புதமான காடசியுளளவைகளும எபபொழுதும் மலர்களும பழஙகளுமுள்ளவைகளுமான மரங்களோடுகூடியதான நரநாராயண

ஆஸ்ரமத்தையும் கண்டார்கள். பாண்டவர்கள் அடிமரம் உருண்டிருப்பதும், மனத்தை மகிழுவிப்பதும், செழிப்புள்ளதும், இடைவிடாத நிழலுள்ளதும், சிறந்த அழகுள்ளதும், பளபளப்புள்ளவையும் நெருங்கியவையும் மெத்துவானவையுமான இலைகளோடு கூடியதும், மங்களகரமானதும், விசாலமான கிளைகளுள்ளதும், விஸ்தாரமானதும், மிகக் காந்தியுள்ளதும், பருத்தவையும் அற்புதமானவையும் நிழலுள்ளவையும் தேனீப்பெருகுகின்றவையுமான பழங்களால் எப்பொழுதும் மிக நிறைந்திருப்பதும், திவ்யமானதும், மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், மத்தகிலை மிக்களித்திருக்கிற பலவகைப் பக்ஷிக்கூட்டங்களோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பதும், ராக்ஷஸர்களும் கொசுக்களுமில்லாததும் மிருதியான கிழங்குகளும் கனிகளும் ஜலமுழுவளதும் பசும் புறங்களால் நன்கு மறைக்கப்பட்டதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதும் நல்ல பூமிபாகத்தால் விளங்குகிறதும் [1] இயற்கையாகவே மிகவும் ஹிதமானதும் மங்களகரமானதும் குளிர்ந்ததும் தொடுதற்கினியதும் முட்களற்றதுமான [2] இடத்தில் உண்டாயிருப்பதுமான அந்தப [3] பதரீவருக்ஷத்தையும் கண்டார்கள். பிறகு, மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அனைவரும் அந்தப் பதரியை அடைந்து அந்தப் பிராம்மணரக்ஷகர்களோடு கூட ராக்ஷஸர்களுடைய தோள்களிலிருந்து மெத்துவாக இறங்கினார்கள்.

அரசரே! பிறகு, பாண்டவர்கள், பிராம்மணரக்ஷகர்களுடன் சேர்ந்து, [4] புண்யமானதும், நரநாராயணர்களால் அடையப்பட்டதும், இருளில்லாததும், பாவத்தைப் போக்குகின்றதும், ஸ்வாயகிரணங்களால் தொடப்படாததும், பசி தாகம் சீதம உஷ்ணம் ஆகிய தோஷங்களால் விடுபட்டதும், சோகத்தைப் போக்குவதும், மஹரிஷிகளிலக்ஷணங்களால் நெருங்கியதும், [5] பரமம் தேஜஸோடு கூடியதும், காமத்தினின்று விலகின மனிதர்களால் செல்லமுடியாததும், பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் அசங்கிகப

---

1 வேறு பாடம்

2 இரட்டிதத்தலால ஒருசொல விடப்பட்டது.

3 இலந்தை மரம். 4 இரட்டிதத்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

5 'வேதங்களாலுண்டான பெருமையுள்ளதும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

பட்டதும, அதபுதமானதும, நனகு பெருககி மெழுகி இருபப
தும, திவ்யமான புஷபபலிகளால எஙகும விளஙகுகினறதும, விசால
மான அகனிகிருஹஙகளாலும மஙகளகரமான ஸருககு முதலிய
கருவிகளாலும நிறைககபபடடதும, பெரிய நீரககுடஙகளாலும
உறுதியான உறிகளாலும விளஙகுகினறதும, எலலாப பிராணிக
ளுக்கும ரக்ஷகமாக இருககினறதும, வேதகோஷததால முழககம
உளளதாகச செயயபபடடதும, தெபவததனமை பொருநதியதும,
அடையத்தககதும், ஶரமததைப போககுகிறதும, லக்ஷமீகரமான
தும், இப்படிப்படடதெனறு குறிததுக காடட முடியாததும, தேவ
ஶரேஷடர்களால விளங்குகினறதும, பழஙகளையும கிழங்குகளையும
பக்ஷிககின்றவாகளும இந்திரியஙகளை அடககினவாகளும அழகிய
மானதோலுடுததவர்களும ஸூரயனுககும அக்னிககும ஸமானமாக
இருபபவாகளும தவத்தினால ஆத்மாவை அறிநதவர்களுமான மஹ
ரிஷிகளுடனும மோக்ஷததில கருததுடையவாகளும இநதிரியங
களை அடககினவாகளுமான ஸந்யாஸிகளுடனும பிரமமபாவததை
அடைநதவாகளும மகாமகிமையுடையவாகளுமான பிரமமவாதிகளு
டனுங கூடியதுமான அநத ஆஶரமத்தைக கணடாாகள. மிகக
தேஜஸுளளவரும இநதிரியஙகளை அடககினவரும சுத்தியுளள
வரும புததிமானும தாமபுததிரருமான அநத யுதிஷ்டிரா பிரா
தாக்களுடனகூட அநத ரிஷிகளை அடைநதார. திவயஜஞானத்து
டன கூடினவர்களும் தேவலோகததவாகளுமான அந்தத் தேவ
மஹரிஷிகள, யுதிஷடிரா வநததைபபாாதது, மிகக மகிழசசியுடன
எதிரகொணடழைததாாகள. வேதாத்யபனததில் மிகக பறறுளள
வாகளும அகனிபோனறவர்களுமான அநத ரிஷிகள, மகிழச்சியுடன்
ஆசீரவாதஙகளைச செயதுகொணடு, விதிபபடி அவருககு உபசரணை
செயதாாகள; பரிசுத்தமான ஜலத்தையும புஷபங்களையும கிழஙகுக
ளையும பழஙகளையும கொணடுவநது கொடுததார்கள. பிறகு, அந்த
மகரிஷிகளால பிரியததுடன செயயப்படட உபசரணையைத தாமராஜ
ரான யுதிஷடிரா அடககததுடன பெற்றுககொணடார். தோஷ
மற்றவரே! யுதிஷ்டிரர், கிருஷ்ணையுடனும தம்பிமார்களுடனும்
வேதவேதாங்கஙகளில கரைகணடவர்களான பிராமமணாகளுடனும
பூஜிககப்படடு மகிழநது, இநதிரனுடைய மாளிகைபோனறதும்
திவய வாஸனையுள்ளதும மனததை மகிழவிபபதும் ஸவர்ககமபோன்
றதும புணயமானதும காநதியுடனகூடியதுமான அநத ஆஶர
மததில புகுநதார். தர்மாத்மாவான அந்த யுதிஷ்டிரர், ஸகோத
ராகளுடன, அஙகே தேனைப் பெருககுகின்ற பழங்களுள்ளதும

பிரமமரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால வலிகடபிற்பதுமான அந்த பதரியை அடைந்து, அந்த இடத்தில தேவர்களாலும தேவரிஷிகளாலும பூஜிகபடபட்டதும கங்கையினால பிரகாசிக்கின்றதுமான நரநாரயணர்களுடைய ஸ்தானத்தைப பார்த்தார். அப்பொழுது மகாதமாக்களான அவர்கள, அந்த இடத்தில பலவகைப பறவைக்கூட்டங்களுளளதும பொலமயமான சிகரங்களுளளதுமான மைநாகத்தையும மத்தியில மங்களகரமான பிரஸ்ரவணத்தையும பார்த்துப பிரியத்துடன கூடியவர்களாக மகிழ்ந்திருந்தார்கள. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள, அங்கே நல்ல துறைகளுளளதும குளிர்ந்த மாசற்ற ஜலமுளளதும மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும ரத்தினங்களாலும பவளங்களாலும கட்டிய படித்துறைகளுளளதும பக்ஷிகளில மரங்களால விளங்குகின்றதும தேவலோகத்து மலர்களால நிரம்பியதும மனத்துக்கு மகிழ்ச்சியைப பெருக்குவதுமான பாகீரதியையும பார்க்கிறவர்களாக அங்கே மகிழ்ந்தார்கள. குந்தீபுத்ரர்கள, மிக பரிசுத்தியை அடைந்து, தேவர்களாலும ரிஷிகளாலும அடையப்படடதும அடைதற்கு மிக அரியதுமான அந்த இடத்தில, பாகீரதியின புண்ய தீர்த்தத்தில் பித்ருக்களையும தேவர்களையும ரிஷிகளையும திருப்தியடையச செய்தார்கள். வீரர்களும புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான அந்த பாண்டவர்கள, அங்கே தாபஸ்ஸர்கள செய்கிற தபஸ்ஸினால ஜ்வலித்துக்கொண்டும் பரமமுனிவர்களோடுகூட வஸித்தவர்களாக. அந்த இடத்தில தேவர்களின ஔரஸபுத்ரர்களும ஔரஸபுத்ரர்களுமான புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணையில பலவித விஹாரங்களைப் பராபவர்களாகி மகிழ்ந்தார்கள.

நூற்று நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாஞ்சாலி காற்றினால் அடித்துவரப்பட்ட அத்புதமான ஒரு மஸ்தகந்திக மலரைப் பார்த்து அதுபோன்ற பல மலர்களைவிரும்பியதும், பீமன் அவைகளைக் கொண்டுவரப் புறப்பட்டதும், அவனுக்கு வழியில் ஹனுமானுடன் ஸம்வாதமும்)

புருஷஸ்ரேஷ்டர்களும் மிக பரிசுத்தியை அடைந்தவர்களும வீரர்களுமான அந்த பாண்டவர்கள, அழகியதும மலர்களை

பிராணிகளுடைய மனததையும் மகிழவிப்பதுமான அந்தச் சிறநத கானகத்தில, விளையாடுகினறவர்களாகவும் மகிழகினறவர்களாகவும, தனஞ்சயனைப் பாராககும விருப்பததினால ஆறு தினம் வஸிததாா கள். பர்வதமானது, மலர்ந்திருக்கினற மலாகளுளளவைகளும பழங்களுடைய பாரத்தால் வளைககப்பட்டவைகளும் ஆண குயில் களுடைய கூட்டங்களால நிரமபியவைகளும பளபளபபான இலை களுள்ளவைகளும நெருங்கியவைகளும் குளிரந்த நிழலுள்ளவைக ளும மனததை மகிழவிப்பவைகளுமான மரஙகளால விளங்குவ தாகவும் ரமணீயமாகவுமிருந்தது. பாணடவர்கள, அங்கே பலவித மானவைகளும தெளிந்த ஜலமுள்ளவைகளும உதபலங்களுடன கூடின தாமரை மலர்களால் எங்கும பிரகாசிக்கின்றவைகளும அழகிய தோற்றமுள்ளவைகளுமான தடாகஙகளைப் பாாதது மகிழந் தாாகள். அந்த இடத்தில நலல வாஸனையுளளதும இனிய பரிச முள்ளதுமான காற்றானது, கிருஷ்ணையுடனும சிறநத பிராம்மணா களுடனுமிருக்கும் பாணடவர்கள அனைவரையும ஸந்தோஷமடை யச செயதுகொண்டு வீசியது. பிறகு, வடகிழக்கில வீசுகின்ற காறறானது, ஆயிரம இதழுள்ளதும் சூரியனைபபோலப பிரகாசிக கிறதும் திவ்யமானதுமான ஒரு தாமரை மலரைத தற்செயலாகக கொணடுவந்தது. பாஞ்சாலியானவள, திவ்யமான மணம்பொருந தியதும் மனததை மகிழச்செய்கின்றதும காறறினால கொணடுவரப் பட்டதும் பூமியில விழுந்திருபபதும சுததமானதுமான அந்தத தாமரைமலரைப் பார்ததாள.

அரசரே! கலபாணியான அவள், மஙகளகரமானதும் தன்னி லும சிறந்ததில்லாததுமான அந்த [1] ஸௌகநதிக மலரையடைந்து மிக மகிழ்ந்து உடனே பீமஸேனனைப பார்தது, 'பீமஸேனரே! திவ்யமானதும மிக அழகியதும ஸர்வோத்தமமாக இருபபதும் நறு மணமும வடிவமும் பொருநதியதும எனமனததை மகிழ்விப்பது மான இந்த மலரைப் பாாபபீராக. பகைவரை வாடடுபவரே! இதனைத் தர்மராஜருககுக கொடுபபேன. இதே ஜாதியைச சோந்த இனனும் பல புஷபங்களையும பறித்துக் கொணடுவாரும். அவையோ, காமயகவனத்திலுள்ள நமது ஆஶரமததில் எனது பிரியத்துக்கு ஆகும். பார்த்தரே! நான உமக்கு பரியமானவளாய் இருந்தால, இநத மலாகளை மிகுதியாகக கொண்டுவாரும. நான்

1 'ஒருவகைத தாமரை மலா' எனபது பழையவுரை.

அவைகளைக் காமயகவனத்திலுள்ள நம் ஆசரமத்திற்குக் கொண்டு போக விரும்புகிறேன்' என்று கூறினாள். இகழப்படாதவளான பாஞ்சாலியானவள், பீமஸேனனைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்து, அப்பொழுது அந்தமலரை எடுத்துக்கொண்டு தாமராஜரிடம் சென்றாள். புருஷசரேஷ்டனும் மகாபலசாலியுமான அந்தப் பீமன், மனைவியினுடைய கருத்தை அறிந்து காதலியான அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பிப் புறப்பட்டான்.

வேறு மலர்களையும் கொண்டுவரக்கருதிய அவன், பின்புறம் போனால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற விலலையும் ஸாப்பம்போன்ற அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, மலரைக் கொண்டுவந்த காற்றையே நோக்கி, கோபம்மூண்ட சிங்கம்போலவும் மதம் பெருகுகின்ற யானை போலவும் விரைவாகச்சென்றான். பெரிய அம்புகளையும் விலலையும் தரித்த பீமஸேனனை எல்லாப் பிராணிகளும் பார்த்தன. வாயுகுமாரனான பார்த்தனை வாட்டமாவது வருத்தமாவது பயமாவது கலக்கமாவது ஒருபொழுதும் அணுகவில்லை. பலமுள்ளவனும் தன் புஜபலத்தையே அடுத்தவனுமான அந்தப் பீமன், திரௌபதிக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி அச்சமும் மதிமயக்கமுமில்லாதவனாகி மலையின்மீது ஏறினான். பகைவரைக் கொல்பவனான அந்தப் பீமன், மரங்களாலும் கொடிகளாலும் புதர்களாலும் மூடப்பட்டதும், கருமையான கல்தரைகளுள்ளதும், கின்னரர்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், மங்கள கரமானதும், பல நிறங்களுள்ளவையான தாதுக்களாலும் மரங்களாலும் மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் விசிதரமானதும், எல்லாப் பூஷணங்களும் நிரம்பின மேலே தூக்கப்பட்ட பூமிதேவியின் கை போன்றதுமான மலையில் ஸஞ்சரித்தான். அளவுகடந்த ஆற்றலுள்ளவனும் மிக்க தேஜஸுள்ளவனுமான அவன், எல்லாருதுக்களின் புஷ்பமுதலியவற்றாலும் ரமணீயமான கந்தமாதன மலையின் சரிவுக்களில் பார்வை பற்றியவனாகவும், பல அபிப்பிராயங்களை மனத்தினால் அடிக்கடி நினைக்கின்றவனாகவும், ஆணகுயிலகளின் சப்தங்களிலும் வண்டுகளால் செய்யப்பட்ட ரீங்காரங்களிலும் செவிகளையும் உள்ளத்தையும் கண்களையும் கட்டிச் செலுத்துபவனாகவும், எல்லா ருதுக்களிலுமுண்டாகும் மலர்களினின்று உண்டாகிற அபரிமிதமான நறுமணத்தை, காட்டில் மதம்கொண்ட யானைபோல, முகர்கிறவனாகவும், தடையற்றவனாகவும் சென்றான். பகைவரை அடக்குபவனான அவன், மிகப் பரிசுத்தமானதும் பலவகை மலர்களின் வாஸனையுள்ளதும் தந்தையின்தொடுகைபோலக் குளிர்ந்ததுமான கந்தமாதனப்

வதத்தின காற்றினால வீசப்படுகின்றவனும, தந்தையான வாயுவினால களையாற்றப்படுகின்றவனும, மயிர புளகித்தவனும, பொன்மையும கருமையும வெண்மையுமான மாசற்ற தாதுவகைகளால பூசப்பட்ட எழிலமபாலியிலைகளால, விரல்களால பூசப்படுவதுபோல, பூசப்பட்டவனுமாகி, இயகஙகள கந்தாவாகள தேவர்கள பிரமமரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின கூட்டஙகளால அடையப்பட்டதும, பகஙகளில படிந்திருக்கிற மேகஙகளால சிற்சுகளுடன நர்த்தனம செய்கிறது போன்றதும, பெருகிவருகின்ற அருவிநீர்களால முத்து மாலைகளால அலஙகரிக்கப்பட்டதுபோன்றதும, அழகிய குகைகளும கொடிபபந்தலகளும அருவிநீரும சிறு குகைகளுமுள்ளதும, அபஸரஸ்திரீகளுடைய சிலமபுகளின சபதஙகளுடன நன்கு கூதாடுகின்ற சிறந்த மயில்களுள்ளதும, திகஜஙகள கோமபுறுனிகளால முட்டத் தேயந்திருக்கிற கற்களையுடைய கலதரைகளுள்ளதும, கலகமுடியாத நதிகளினின்று பெருகிவருகின்ற ஜலதத்தால ஆடை நழுவுவதுபோலஇருபபதுமான மலையைப் புஷபஙகளுக்காக அப பொழுது நனகு நோகுகின்ற. காந்தியுள்ள வாயுகுமாரனை கௌந தேயன, வாயினால புறபிடிகளாக கௌவிகொணடிருபபவைகளும கவலையற்றவைகளும ஸமீபத்தில ஸஞ்சரிபபவைகளும பயத்தை அறியாதவைகளுமான மானகளால குதூஹலத்துடன் பார்க்கபபட்டவனுகவும, தன்னுடைய வேகத்தால கொடிகளின கூட்டஙகளைப் பலவாறு புரட்டிவிடுகின்றவனுகவும, விளையாட்டாகச சென்றான். தன காதலியின விருபபத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக முயன்றவனும, அழகிய கணகளுள்ளவனும, உயாந்தவனும, பொன்னின நிறமபோன்ற நிறமுள்ளவனும, சிங்கமபோன்ற உடலுள்ளவனும, காளபபருவமுள்ளவனும, மதயானைபோல நடபபவனும, மதயானையின வேகமபோன்ற வேகமுள்ளவனும, மதயானையின கணபோலச சிவந்த கணகளுள்ளவனும, (போரில்) மதயானைத தடுபபவனும, காதலாகளின பகுதில உடகார்ந்திருபபவாகளும பலவிதச செயகைகளிலிருந்து திரும்பினவாகளும காணபபடாமலிருபபவாகளுமான யக்ஷஸ்திரீகளாலும கந்தர்வஸ்திரீகளாலும பார்க்கபபட்டவனும், ஸௌந்தர்யத்தினுடைய புதிய அவதாரமுமான பாண்டுநந்தனன, ரமணீயமான கந்தமாதன மலையின பிரதேசங்களில விளையாடுபவனைபோல் ஸஞ்சரித்தான். வனத்தில் வஸிக்கிற திரௌபதிக்கு விருப்பத்தைச் செய்வதற்கு முயன்ற அவன, துர்யோதனனால் செய்யபபட்ட பலவாறான கிலேசங்களை நினைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கலானான்.

1 'அர்ஜுனன் ஸ்வர்கமடைந்து, காணும் புஷ்பங்காரணமாக (இங்கே) வந்துவிட்டபோழுது, பூஜ்யரான யுதிஷ்டிரர் என்ன செய்வார்? நரஸ்ரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர் நேசதாலும பலதில நம்பிக்கை இலலாமையாலும நகுலனையும ஸஹதேவனையும் 2 விடமாட்டாரென பது திண்ணம. எவ்வாறு மலாகளை நான் விரைவில அடைதல கூடும?' எனறு ஆலோசித்துகொணடு, நரஸ்ரேஷ்டனை அவன, பக்ஷிராஜனபோல வேகத்துடன புறப்பட்டான். திரௌபதியின் சொல்லையே வழியுணவாகக் கொணடவனும் பூதத்திருக்கிற மலைப பிரதேசங்களில் உள்ளமும் கண்களும பற்றினவனும் பாணடுநநதனனும காற்றின் வேகம்போனற வேகமுளளவனும் 3 விருகோதரனும மிக்க பலமுள்ளவனுமான பீமன், பர்வகாலங்களில உத்பாதமபோலக் காலகளால் பூமியை நடுங்கச செயதுகொண்டும் யானைக் கூடடங்களைப பயமடையச செயதுகொண்டும் சிங்கங்களையும் புலிகளையும் மானகளையும நொறுகிகொணடும பெரிய மரங்களை வேரோடு பறித்துக்கொணடும மார்பினால முறிததுக்கொணடும் மலையுசசியில் மேலும் மேலும ஏறக்கருதிய யானைபோல, வேகததால 4 லதைகளையும் 5 வலலிகளையும, பிடிததுக்கொணடும் மிக விரைவாகச சென்றன. மிக பலசாலியான அநதப் பீமனை, மிக ஜலததுககு ஆதாரமானதும மினனலுடன கூடியதுமான மேகமபோலப் பேரொலியுடன் காணிததான். புலிகள பீமனுடைய அந்தப பேரொலியால எழுப்பப்பட்டுக் குகைகளை விட்டகனறன; வனததில் வலிகின பிராணிகள் பதுஙகின; பறவைகள் பயந்து மேலே எழுந்தன; மான்களின் கூட்டங்கள் ஓடின; கரடிகளும் தாம வஸித்த மரங்களை விட்டகன்றன; சிஙகஙகள குகையை விடடு வெளியில சென்றன; பெரிய சிஙகங்கள உறுகுகம கலஙகின. காடடில் ஸஞ்சரிகினற எருமைகள் வாயைப பிளநதன. பெணயானைகளால் சூழப்பட்ட ஆனையானைகள, அநதச் சபதததால் பயமுறுததபபடடு அந்தக் காட்டைவிடடு வேறு பெரிய காடடை அடைந்தன. பனறிக்கூட

---

1 வேறு பாடம

2 நகுல ஸஹதேவாகளை, தனனையும் அரஜுனனையும் தேடிவரும்படி அனுபபவமாட்டாமல கவலைபபடுவார எனபது.

3 பொருள் இரட்டிததலால், 'பலீ' எனபது விடபபடடது.

4, 5 கொடிகளின் வகைகள; தனரயிற படாவனவெனறும மரததிற் படர்வனவெனறும வேறுபாடுகொளளலாம.

டங்களும மானகூட்டங்களும காட்டில் ஸஞ்சரிகின்ற எருமை களும புலிகளும நரிகூட்டங்களும கவயங்களுடனகூட உரக்கக கத்தின. சகரவாகபபுடகளும சாதகங்களும் அன்னங்களும நீர்க் காகைகளும வாத்துகளும கிளிகளும புறுகளும அன்றிலகளும உணர்ச்சியற்றவைகளாகித திசைகளை அடைந்தன. அபபடியே, கொழுபபுளளவைகளும பெணயானைகளால உணடுபணணப்பட்ட காமவிகாரத்தால பீடிகபபட்டவைகளுமான சில யானைகளும சிங்கங்களும புலிகளும மிகக கோபங்கொணடு பீமனை எதிர்த்து ஓடிவந்தன. மிகக பயங்கரமான அந்த மிருகங்கள் பயத்தினல் மனம மிகக கலங்கி மலஜலங்களை விடடுகொண்டும வாயைத் திறந்துகொணடும பயங்கரமான சத்தங்களைச செய்தன. பிறகு, பிரபுவும பலசாலியும காந்தியுளளவனும வாயுவின புதல்வனுமான பீமன, கோபத்தால தன புஜபலத்தை அடித்து, யானையினல் மற்ற யானைகளையும சிங்கத்தால சிங்கத்தையும உளளங்கை அறைகளால் மறற மிருகங்களையும கொன்றான. பீமனால பயங்கரமாக அடிக் கபபடுகினற அந்தச சிங்கங்களும் புலிகளும சிறுத்தைகளும பயத்தினல் பயங்கரமான (ஒலியை) வெளியிடடன; மலத்தையும் ஜலத்தையும பெருகின. பிறகு, மகா பலசாலியும ஸ்ரீமானுமான பாண்டு குமாரன, அவைகளைத துரத்திவிடடுச சத்தத்தால திசை களை நிரபபிகொண்டு காடடில் விரைவாகப பிரவேசித்தான.

பிறகு, புஜபலமிக்க அவன், கந்தமாதன பர்வதத்தின் தாழ வரைகளில, மிகவும் அழகியதும் பல யோஜனை விஸ்தாரமுளளது மான வாழைமரங்கள்டர்ந்த ஒரு சோலையைக் கண்டான. மகா பலசாலியான அவன, மத்தயானைபோலப பலவகை மரங்களை முறித் துகொணடு அந்த வாழைகாட்டை அழிகக்கருதிச சென்றான். பலசாலிகளுள சிறந்தவனும மிகக பெரொளியுள்ளவனும நரஸிமம மூர்த்திபோலக் கர்வங்கொணடவனுமான பீமன, பல பனையுயரமுளள வாழைமரங்களைப பிடுங்கி ஓடித்து எலலாப் பகங்களிலும் விரை வாக எறிந்தான். பிறகு, அந்த இடத்தில் பெரியவையும மிகப் பலமானவையுமான புள்ளிமான் கூட்டங்களும யானைக்கூட்டங்களும் ஜலத் தை அடித்து வசித்த எருமைகளும (பீமனை) எதிர்த்துவந்தன. பிறகு, மகாபலசாலியும ஒளிபொருந்தினவனுமான பாண்டுநந் தனன் அவைகளை விரைவாகத் துரத்திவிட்டுச் சிங்கநாதத்தால் திசைகளை நிரபபிகொணடு காடடில் நுழைந்தான். பிறகு, அந்த (மிருகங்களின) சத்தத்தாலும பீமனுடைய சத்தத்தாலும

வேறு காட்டிலிருக்கிற மிருகங்களும பக்ஷிகளும மிகப பயந்தன. பிறகு, மிருகங்களுக்கும பக்ஷிகளுககும் அபபடிபபட்ட கலககம உணடாகவே, ஜலததால நனைநத சிறகுகளுளள பறவைகள, ஆயிரமாயிரமாகக கிளமபிவந்தன. பரதஶரேஷ்டனான பீமன, அநத நீர்பபறவைக்கூட்டங்களைப் பாாதது, அவை (வந்த வழி) களையே நோககிசசெனறு, அழகியதும, பொனமயமானவையும் இளங்காறறினால அசைககபபட்டவையும் ஒரு கரையிலிருநது மறுகரை வரையில பரவியிருப்பவையுமான வாழைக கூட்டஙக ளால வீசபபடுவது போனறதும, கலககமுடியாததுமான மிகப் பெரிய ஒரு குளத்தைக் கண்டான. பலசாலியான அவன், ஏராளமான தாமரை மலாகளுளள அநதக குளததில விரை வாக இறஙகிப பெரிய யானைபோலத தடையற்றவனாகி உதஸாக மாக விளையாடினான. அளவுகடநத காநதியுளளவனான பீமன, மதம பெருகுகிற யானைபோல ஜலததைக் குழப்பிககொணடு அழ காக விளையாடிவிட்டுக கரை ஏறினான. பிறகு, பாணடவன, பல மரங்களுள்ள அந்தக காட்டில வேகததோடு நுழைநதான; நல்ல ஒலியுள்ள சஙகத்தையும முழுவலிமையோடு ஊதினான. பலசாலியான பீமன, திசைகளை ஒலியிடசசெய்துகொண்டு தோள களையும தட்டினான. மலையின குகைகள், அநதச சங்கத்தின் ஒலி யினாலும பீமஸேனனுடைய அட்டஹாஸததாலும் பயங்கரமான கைகளின் ஓசையினாலும் அலறுவனபோனறன. இடியோசை போனற அநதத தோளதடடுதலாகிய பேரொலியைக கேட்டு மலை களின் குகைகளில உறஙகிககொணடிருந்த சிஙகங்கள் பேரொலியை வெளியிடடன. பாரதரே! சிஙகங்களின தொனியினால் பயநத யானைகளும மலையை நிரப்பிய மிகப பெரிய ஒலியை வெளியிட டன. பிறகு, வானரஶரேஷடரும தூங்கிக்கொணடிருநதவரும வானர ருமான அந்த ஹனுமான, பீமஸேனனை பராதாவெனறு அறிந்து, 'இந்த வழியினால (அவன) போகககூடாது' எனறு ஆலோசிதது, பீமனுககாக ஸவர்ககம செலலும் வழியைத தடுததார். வாழைச சோலை நடுவிலிருக்கும (அந்த) வானரர், பிராதாவான பீமனைப பாதுகாபபதற்காக, அபபொழுது, 'பாணடவன இநதவழியில் சாபத தையும அவமானததையும் அடையவேணடாம்' எனறு இவவாறு ஆலோசிதது, வாழைமரச் சோலையினால அலங்கரிககபபட்ட ஒற் றையடிப பாதையில் அநத வழியைத தடுத்துக்கொணடிருந்தார். அப்பொழுது, பெரிய சரீரமுள்ள அனுமானென்னும வானரர் வாழைத்தோட்டததின நடுவிலிருந்துகொண்டு நிததிரையின் வசத

தை அடைந்து கொட்டாவி விட்டார். பெரிய வானரரான அவர் அந்தப் பேரொலியால் விழித்துக்கொண்டார். மிகப்பெரிதாகக் கொட்டாவிவிடுகின்ற அவர், உயர்ந்து நடப்பட்ட இந்திர தவஜம் போன்ற வாலை இடிபோன்ற ஓசையுள்ளதாம்படி (தரையில்) சுழற்றி அடித்தார். மலையானது, முக்காரம் போடுகிற எருது போல, அந்த அனுமானுடைய வாலினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஓசைக்கு நல்ல குகைகளாகிற வாய்களால் எதிரொலியை எல்லாப் பக்கங்களிலும் வெளியிட்டது. அந்தப் பெரிய மலையும், வாலைச் சுழற்றி அடித்த ஒலியால் அசைக்கப்பட்டுக் கொடுமுடிகள் சுழலவதாகி எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறியது. அவருடைய அந்த வாலொலியானது, மதயானைகளின் பேரொலியை உள்ளடக்கிப் பலவகையான தோற்றங்களுள்ள மலைவெளிகளில் பரவியது. அந்தப் பீமஸேனன், அவ்வொலியைக் கேட்டு மயிர்சிலிர்த்து, வாழைக்காட்டில் அவ்வொலி உண்டாகுமிடத்தைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தான்.

பிறகு, மிக நீண்ட கைகளுள்ள பீமன், அப்பொழுது வாழைக்காட்டின் நடுவில் பருத்த கற்பீடத்திலிருப்பவரும், மின்னல் மின்னியது போலப் பார்ப்பதற்கரியவரும், மின்னல் மின்னியதுபோலக் காஜிப்பவரும், மின்னல் மின்னியதுபோல அசைப்பவரும், பருத்தும் உருண்டுமிருக்கிற கழுத்தைக் கைகளாலமைந்த ஸவஸ்திகத்தின் மீது வைத்திருப்பவரும், சரீரம் மிகப் பருத்த தோள்கள் அமைந்திருத்தலால் நடுமெலிந்த இடையுள்ளவரும், நுனி சிறிது வளைந்ததும் நீண்ட உரோமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்க்கிளம்பியதும் கொடிமரம்போன்றதுமான வாலினால் விளங்குகிறவருமான வானராதிபதியைக் கண்டான்; உதடுகள் குறுகியதும் நாவும் முகமும் சிவந்ததும் காதுகள் சிவந்ததும் புருவங்கள் அசைவதும் கிரணங்களுள்ள சந்திரன்போன்றதும் வாயின் நடுவை அடைந்திருக்கிற வெண்மையான பற்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (கேஸரமடர்ந்த) அசோகமலர்க் குவியல்போலக் கேஸர (=பிடரிமயிர்)க் குவியல் அடர்ந்திருப்பதுமான அவருடைய முகத்தையும் பார்த்தான். புத்திசாலியான பீமன், பொன்மயமான வாழைகளின் நடுவிலிருப்பவரும் அதிக காந்தியுள்ளவரும் பிரகாசிக்கின்ற சரீரத்தால் மிகக் ஜ்வாலையுள்ள நெருப்புப்போலிருப்பவரும் தேன்போலப் பிங்கல நிறமுள்ள கண்களால் பார்க்கின்றவரும் பயமில்லாதவரும் பருத்த உடலுள்ளவரும் வலிமை

மிக்கவரும ஸவாககமார்ககததைத தடுததுககொணடு இமயமலை போலிருபபவருமான அநத வானரஶரேஷடரைக கணடான. நீணட சைகளுளளவனும் பயங்கரமான பராககிரமமுள்ளவனும பலசாலியுமான பீமன, அநதப பெரிய காடடில தனிமையாக இருககிற அவரைப பாாதது, பிறகு, விரைவாக அருகிறசெனறு, உககிரமானதும இடிபோனறதுமான சிஙகநாததைச செய்தான். பீமனுடைய அநதச சததததினால மிருகஙகளும பக்ஷிகளும ப்யந தன.

பிறகு, வலிமை மிக்க ஹனுமானும், கணகளைச சிறிது திறந்து தேன்போலப பிங்கலநிறமுளள கண்களால அவனை அலக்ஷய மாகப் [1] பாாததார. பிறகு, வாயுகுமாரரும காந்தியுள்ளவருமான ஹனுமான, அருகிலிருபபவனும் சௌாயமிககவனுமான அவனைப புனசிரிப்புடன் அழைதது, 'ரோகததுடன கூடியவனும ஸுக மாக உறங்கிககொணடிருநதவனுமான எனனை எதற்காக நீ எழுப்பினாய? அறிவுள்ளவனான நீ பிராணிகளிடம தயை பாராட்டவேணடுமன்றோ? விலங்குப பிறவியை அடைந்திருககிற நாங்கள் தர்மததை அறியோம். பகுததறிவுள்ள மனிதர்களோ பிராணிகளிடம தயையைப பாராட்டுகிறார்கள. உன்னைப போனற புததிமானகள கொடியவையும மனமொழிமெய்களைக் கெடுபப வையும் தர்மத்தையழிபபவையுமான செயகைகளில எவவாறு பறறுதல் வைக்கிறார்கள்? அலபபுததியுடைமையாலும் பால்யத தாலும மிருகங்களைக் கொல்லுகிறாயாதலால, நீ தர்மததை அறிய வில்லை; பெரியோர்களையும் அடுக்கவில்லை; சொல்; நீ யார்? மானிடததனமையறறதும அபபடியே மனிதர்களிலலாததுமான இநதக காடடுக்கு [2] எதறகாக வநதாய? புருஷஶரேஷ்டனே! நீ இப்பொழுது எங்கே போகவேணடும? சொல். இநத மலை யானது இதறகுமேல செலலமுடியாதது; ஏறுவதறகும் முடியா தது. வீரனே! ஸிததமார்ககததைத தவிர இநத இடததுக்கு வேறு வழியில்லை. இது தேவலோகததிறகுப போகிறவழி; எப பொழுதும மனிதர்களால செலலமுடியாதது. வீரனே! கருணை யினால நான உனனைத தடுககிறேன. நான் சொலவதைத தெரிநது கொள். பிரபுவே! இதறகுமேல் நீ செலவது முடியாது; நமபு. புருஷஶரேஷ்டனே! இபபொழுது இஙகே உன வரவு எல்லாவிதத தாலும் நல்வரவாகுக. நரஶரேஷ்டனே! ஹிதமான என் சொலலை

1 'தருஷ்டவா' எனபது மூலம.

2 ஒரு சொல் விடபபடடது.

வற்றுக்கொலைதரனை அடைந்தபோனது, இந்தப்பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புசித்துவிட்டுத் திரும்பு. வீணாக வருத்தத்தை நீ அடையவேண்டாம்' என்று சொன்னது.

நூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் அனுமானை விலகச் சொல்லியதும், தமகதச் சக்தியில்லாமையால் தம் வாலைத்தூக்கி அப்பால் போட்டுச் செல்லும்படி அவர் பீமனுக்குச் சொல்லியதும், அவன் அதனை அசைக்கமும் முடியாமல் அவருடைய வாலாற்றை வினவியதும், அவர் தம் வாலாற்றைக்கூறி ராமகதையைச் சொல்லத்தொடங்கியதும்)

பிருதிவியானது வானரேந்திரரான அவருடைய இந்தவசனத்தைக் கேட்டு, அளவிடாத பராக்கிரமமுள்ளவனும் வீரனுமான பீமசேனனை, அபிவாதனம் கூறலானது பீமன், 'நீர் யார்? எதற்காக வானர சரீரத்தை அடைந்து நடுவில் பிராமணவிணக்குறுக்கு நிற்கிறீர்' என்று கேட்டனன். (அவன்) குருபரமபரையில் வந்தவன், சந்திர வமசத்திற்பிறந்தவன், ஆஞ்சநேயனிடமிருந்து காயகபபடைவன்; பாண்டவன், வாயுவின் புத்திரன், பீமசேனனென்னும் பிரஸித்திபெற்றவன்' என்று சொன்னது. வாயுபுத்திரரான அந்த அனுமான், பீமசேனனுடைய அந்த வாக்கியத்தைப புனருச்சரிப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்டு, வாயுபுத்திரனை அவ்வாபபாரத்து, 'நான ஒரு குரங்கு, உனக்கு இவ்விடபபடி வழியை விடமாட்டேன், போதும்; திரும்பிச்செல். நீ அழிவை அடையாதே' என்று சொன்னார். பீமசேனன், 'வானரோம! அழிவோ மற்றோ உண்டாகடும். உனக்கு நான் கேடுவிலலை வழியை விடு எழுந்திரு. எனனிடத்தினிலும் துனபத்தை நீ அடையவேண்டாம்' என்று சொன்னன. அனுமான், 'எனக்கு எழுந்திருக்கச சக்தி இலலை. நான மூப்புமையால துனபுறுகிறேன. அவ்வாபம போகவேண்டுமானால எனனைத் தாண்டிச்செலவாயாக' என்று சொன்னது. பீமன, 'நீ குரங்கானபரமாத்மா உனதிருக்கத்தை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஞானத்தாலறியத்தக்க அவரை நான அறிந்தேயன, தாண்டமாட்டேன.

சராசரங்களைப் படைத்துப் பாதுகாப்பவரான அந்தப் பரமாத்மா வைச் சாஸ்திரங்களால் நான் அறியாமலிருந்தால், அனுமான். ஸூத்திரத்தைத் தாண்டினதுபோல உனதிஷ்டமும் மலையைப்போல் தாண்டுவேன்' என்று சொன்னான். அனுமான், 'நரஶ்ரேஷ்டனே! கடலைத்தாண்டிய அந்த அனுமானென்பவன் யார்? நான் உனக்குக் கேடுசெய்கிறேன். முடியுமானால் கொல்' என்று சொன்னார். பீமன், 'வானரராஜனும் ராமபத்னியைத் தேடுவதற்காக தூதுபோனவனும் அகலமுள்ள கடலை ஒரு பாய்ச்சலால் தாண்டியவனும் குணங்களால் புகழத்தக்கவனும் புத்தி பராக்கிரமம் தேஜஸ்ஸும் ஆகிய இவைகளுடன் கூடியவனும் ராமாயணத்தில் மிகவும் புகழ்ப்பெற்று வரும் ஸ்ரீமானுமான வானரஶ்ரேஷ்டர் எனக்கு பராத்தர் எனுடைய பிராத்தாவான அவர் மிகுந்த வீரமுள்ளவர். பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் யுக்தத்திலும் [1] தேஜஸ்ஸிலும் நான் அவருக்கு ஒப்பானவன். உனதிஷ்ட சிக்ஷிப்பதில் நான் வல்லவன். ஒரு காரணத்தினால் இந்த இடத்திற்கு வந்தேன். எழுந்திரு எனக்கு வழியைவிடு. இப்பொழுது எனது ஆணைமையைப் பார். எனுடைய கடமையைச் செய்யாவிடில் உனது யமலோகத்தை அடைவிப்பேன்' என்று சொன்னான். ஹனுமான், அவரைப் பல்தரம் அதிகமாகக்கோணல் வளைகளும் கைகளின் வீரத்தினால் காவல்கொண்டவனைப் அறிந்து, அவனை உள்ளத்தினால் பரிஹஸித்து, 'தேஜஷ்மற்றவனே' கோபம் தணிவாயாக. முதுமையால் எனக்கு எழுந்திருக்கச் சக்தி இல்லை. எனதில் கருணையினால் இந்த வாலை நகர்த்திவிட்டுச் செல்லுங்கடவாய்' என்று சொன்னார்.

ஹனுமான் இவ்வாறு சொல்லியதனால், அவனுடைய புஜபல்தால் காவல்கொண்ட பீமன், அவரை, 'வீரமும் பராக்கிரமமுமில்லாதவர்' என்றும், 'வீரமும் பராக்கிரமமுமுள்ள இந்தக் குரங்கை இப்பொழுது இங்கே வேகந்தீர்ந்து வாலடியிற்றது யமலோகத்தை அடைவிக்கிறேன்' என்றும் மனத்தினால் நினைத்தான். பிறகு, பீமன், சிரித்துக்கொண்டு, அந்தப் பெரிய வானரருடைய வாலை அவமதிப்புடன் பிடித்தான்; (அதனை) அசைப்பதற்கும் முடியாதவனானான். மஹா பலசாலியான பீமன், உயர்ந்து நிற்கும் இந்திராயுதம் போன்ற வாலை மறுபடியும் இரண்டு கைகளாலும் மேலே தூக்கினான்; இரு கைகளாலுங்கூடத் தூக்க முடியாதவனானான். பீமன் புருவங்கள் மேலிறைவனும் விழிபிதுங்கினவனும் புருவங்

[1] தேஜஸ் என்பது மூலம்.

கள நெறிநது சோநத முகமுளளவனும உடல வோததவனு மானான; அதனைத தூககுவதறகும இயலாதவனானான. பிறகு, ஸ்ரீமானான பீமன, வாலைத தூககுவதில முயனறும (முடியாமல), ஹனுமானுடைய பககததை அடைநது வெடகததால முகஙகவிழநது நினறான. குநதீ புததிரன, (அவரைத) தணடனிடடுக கை குவித துககொணடு, 'வானரோததமரே! கருணை புரிவீராக. எனனு டைய துடுககான சொலலைப பொறுக்கக கடவீர. நீர ஸித்தரா? அலலது தேவரா? அலலது கநதாவரா? அலலது யக்ஷரா? நீர யார? எனனால வினவபபடட நீர சொலலககடவீர வானர உருவததைத தரிததுககொணடிருககிற நீர் யார? மிகக கைவன மையுளளவரே! இது ரஹஸயமாயிலலாமல நான கேடகததககதா கவுமிருநதால சொலலவேணடும. சிஷயனபோல உமமைக கேட கிறேன. குற்றமறறவரே! உமமைச சரணமடைநதவனாக இருக கிறேன' எனறு சொனனான.

ஹனுமான, 'பகைவாகளை அடககுகிறவனே! பாணடுநநதன! எனனை அறிவதில் உனககு அவா இருததலால, முழுமையும மிசச மினறி நீ கேள. தாமரையிதழபோனற கண்களுளளவனே! நான், கேஸரி எனகிற வானரனுடைய பதனியினிடத்தில உலகங் களுககு ஆயுளான வாயுவுக்குப் பிறநத ஹனுமானெனகிற பெய ருளள வானரன. மிகக பலசாலிகளான எலலா வானரயூதபதி களும, எலலா வானராகளுககும அரசாகளான ஸூர்ய புததிர னான ஸுகரீவனையும இநதிர புததிரனான வாலியையும அடுத்திருந தாாகள. பகைவரை வாடடுபவனே! காற்றுககு நெருபபோடு நடபு உணடாவதுபோல எனககு ஸுகரீவனோடு நடபு உணடாயிற்று. பிறகு, ஸுகரீவன, ஏதோ ஒரு காரணததினால தமையனான வாலி யினால துரததபபடடு எனனுடன ரிஶயமூகமலையில் நெடுஙகாலம வஸிததான. பிறகு, விஷணுவானவா மானிடவடிவததுடன தசரத புததிரரும வீரரும மஹாபலமுள்ளவருமான ராமராக (அவதரித துப) பூமியில ஸஞசரிததார். விறபிடிததவர்களுள சிறநதவரான அவர், பிதாவுககுப பிரியததைச செய்யவிரும்பி, மனைவியுடனும தமபியுடனும விலலைக கையிலேந்தித தணடகாரணயததை அடைந் தார. குற்றமறறவனே! ராக்ஷஸராஜனும பலசாலியும துராதமாவு மான ராவணன அபபொழுது பொன்போனறவையும ரதனமபோன் றவையுமான புள்ளிகளால பலநிறமுளள மான்வடிவஙகொணட மாரீச னெனகிற ராக்ஷஸனால அந்த நரஶரேஷடரை வஞசிககச செயது

அவருடைய மனைவியைக் கடத்தியதால் ஜனஸ்தானத்தினின்று வலிந்து கவர்ந்தான்.

நூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ரா பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மறுமான் ராமகதை முழுமையும் பீமனுக்குச் சொல்லியது)

மனைவி கவரப்பட்ட அந்த ராகவர், தமபியுடன் மனைவியைத் தேடிக்கொண்டுசென்று, மலைச் சிகரத்தில் வானரஶ்ரேஷ்டனை ஸுக்ரீவனைக் கண்டார். மகாதமாவான அந்த ராகவருக்கு அவனைத் துணை உண்டாயிற்று. அவர் வாலியைக்கொன்று ராஜ்யத்தில் ஸுக்ரீவனை அமர்த்தினார். அந்த ஸுக்ரீவர் ராஜ்யத்தைப்பெற்றது ஸீதையைத் தேடுவதில் நூறுகோடியும் ஆயிரமாயிரமாகவும் வானராக்களை அனுப்பினான். நரோத்தமனே! புருஷஸிம்மனே! பிறகு, நான், கோடிக்கணக்கான வானராக்களுடன், ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு தென்திசையைக் குறித்துக் கிளம்பினேன். பிறகு, மிக வலிமைபொருந்திய ஸம்பாதி என்கிற கழுகு, ஸீதை ராவணனுடைய வீட்டில் இருப்பதாக அவருடைய வரலாற்றைச் சொல்லிற்று. பிறகு, நான் எளிதில் காரியங்களைச் செயவல்ல ராமருடைய காரியஸித்தியினிமித்தம் நூறுயோஜன விஸ்தார முள்ள கடலில் விரைவாகத் தாண்டினேன். பரதஶ்ரேஷ்டனே! நான் என்னுடைய வீர்யத்தினால் முதலைகளுக்கு நிமித்தமான ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி ராவணனுடைய வீட்டில் தேவகன்னிகை போன்ற ஜனகராஜன் புதல்வியான ஸீதையைக் கண்டேன் நான், ராகவருடைய காதலியும் விதேஹராஜ குமாரியுமான அந்த தேவியை அணுகி (பேசியபின்), மானிகைகளும் பிராகாரங்களும் வாசல்களும் உள்ள லங்காபுரியை முழுவதும் எரித்து, இந்த ராமருடைய பெயரை அவளிடத்தில் பிரகாசமடையச்செய்து, மறுபடியும் திரும்பிவந்தேன். தாமரை மலர்போன்ற கண்களை உடையவரான ராமர், என் வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் செயவேண்டியதை நிச்சயித்தார், பிறகால் இதற்குமுன் கட்டப்படாத அணையைப் பெருங்கடலில் விரைவாகக் கட்டி, வானரக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவராக அந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டினார். பிறகு, ராமர், எல்லா அரக்கர்களையும் கொன்று, ராக்ஷஸக் கூட்டங்களையுடையவனும் உலகங்களை அழிக்கச்செயபவனும் ராக்ஷஸ

ராஜனுமான ராவணனைத் தம்பியோடும் புத்திராகளோடும் பந்துக்களோடும் கொன்று, தாமத்தை அனுஷ்டிப்பவரும் (தம்மிடம்) பக்தியுள்ளவரும் [1] அன்புடன் அனுஸரிப்பவர்களிடம் அன்புள்ளவருமான விபீஷணரை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசராக லங்காராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம்செய்து, பின்பு, ஸீதையை, நஷ்டமாய்ப்போன வேதத்தை மீட்டுவந்ததுபோல மீட்டுவந்தார். பிறகு, புகழ்மிக்கவரும் ரகுநந்தனரும் பிரபுவுமான ராமர், பதிவ்ரதையான அந்த பத்னியுடன்கூடவே அங்கிருந்து பகைவரால் எதிர்த்துப் போர்புரிய முடியாத அயோத்தியென்னும் தமது நகரத்தை அடைந்து அதில் வஸித்தார். பிறகு, அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவரான ராமர் ராஜ்யத்தில் நிலைபெறுத்தப்பட்டார். தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவரான அந்த ராமரை, 'பகைவரை அழிப்பவரே! ராமரே! உம்முடைய இந்தக் கதையானது உலகங்களில் எவ்வளவு காலமிருக்குமோ அவ்வளவுகாலம்வரையில் நான் உயிர் வாழக்கடவேன்' என்று நான் வரத்தை வேண்டினேன். அவரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். பகைவர்களை அடக்குபவனே! பீம்! ஸீதையின் அருளாலும், திவ்யமான போகங்கள் இவ்விடத்திலிருக்கிற என்னை, நான் விரும்பியபடி, எப்பொழுதும் வந்தடைகின்றனவன்றோ? ராமர் பதினோராயிரவருஷம் அரசு செலுத்தினார்; பிறகு, தமது இருப்பிடமான வைகுண்டத்தையடைந்தார். ஐயா! தோஷமற்றவனே! அந்த ஸீதையின் அருளால், இந்த இடத்தில் எப்பொழுதும் அப்ஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் அந்த வீரருடைய சரித்திரத்தைப் பாடி என்னை மகிழ்விக்கிறார்கள். குருநந்தன! இந்த மார்க்கமானது மனிதர்களால் செல்லத்தகாதது. பாரத! அதனால், நான் இந்த வழியினால் செல்லுகிற உன்னை யக்ஷனோ ராக்ஷஸனோ ஒருவனும் அவமதிக்கக்கூடாதென்றும் சபிக்கக்கூடாதென்றும் தேவர்களால் அடையப்படும் இந்த உனது வழியைத் தடுத்தேன் இது தேவலோகம் செல்வதான தேவர்களின் மார்க்கம். இதில் மனிதர்கள் செல்வதில்லை. நீ தேடிவந்த குளமும் இங்கே இருக்கிறது' என்று கூறினார்.

---

1 வேறு பாடம்.

நூற்றைம்பத்தோராவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கடலைத் தாண்டும்போது எடுத்த பெரிய உருவத்தைக் காட்டும்படி பீமன் ஹனுமானை வேண்டினதும், அவர் அக்காலத்து மனிதர்கள் முற்காலத்துக்கேற்ற அந்த உருவத்தைப் பார்க்க முடியாதென்பதைச் சொல்லி யுகதர்மங்களைக் கூறியதும்)

பிறகு, இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட நீண்ட கைகளையுடைய பிரதாபசாலியான பீமன், மனம்களிதது, பிராதாவும் வானராதிபதியுமான ஹனுமானை அன்புடன் நமஸ்கரிதது, 'நான் [1] தமையனாரான (உம்மைக்) கண்டேனாதலால் எனனைக் காட்டிலும் அதிக பாககியமுள்ளவன் இலலை. உமது தரிசனத்தால் எனக்கு (நீர் செய்த) அனுக்ரகம் மிகப் பெரிது; (உண்டான) திருப்தியும் மிகப் பெரிது. ஆயினும், ஆர்யரான நீர் எனது விருப்பமான இதனைச் செய்ய விரும்புகிறேன். வீரரே! உமக்கு மகராலயமான ஸாகரத்தைத் தாண்டும்பொழுதிருந்த ஒப்பிலலாத உருவத்தை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன். இவ்வாறு செயதால் நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாவேன்; உம்முடைய சொலலையும் நம்புவேன்' எனறு அழகிய வாககினால கூறினான் இவ்வாறு கூறப்பட்டவரும் தேஜஸ்வியுமான அந்த ஹனுமான், சிரித்துககொணடு, 'அநத உருவமானது உன்னாலும் மற்ற எவனாலும் பார்ககமுடியாதது. ஏனெனில, அபபொழுது காலநிலைமை வேறாக இருநதது; அது இபபொழுது இலலை. நரஶரேஷ்டனே! ஆகையால, இப்பொழுது எனனுடைய (அநத) ரூபமானது பாாககமுடியாதது கிருதயுகததில காலம வேறு, தரேதாயுகததில வேறு; தவாபரததிலும் வேறு இது (பொருளகளின சகதி முதலியவற்றைக) குறைககிற காலம. அநத ரூபம இபபொழுது எனககு இலலை. யுகநதோறும பொருளகள அனுஸரிபபதுபோல், பூமியும நதிகளும் மரஙகளும மலைகளும ஸிததாகளும தேவாகளும மஹரிஷிகளும் காலததை அனுஸரிககிறாகள. புருஷஶரேஷடனே! மனிதர்களுடைய பலமும தேகமும் பிரபாவமும அந்தஅநதக காலததை அடைநது குறைவடைகின்றன; வளர்சசியையுமடைகினறன குரு

---

1 'ஆர்யம' எனபது மூலம

சூலத்தைத் தாங்குபவனே! ஆதலால், அந்த ரூபத்தைப் பார்ப் பதில் ஆசைவேண்டாம். யுகத்தை நான் அனுஸரிக்கிறேன். கால மானது மீறிச்செல்ல முடியாததன்றோ?' என்று சொன்னார். பிமன், 'யுகங்களின் (கால) அளவையும் ஒவ்வொரு யுகத்திலு முள்ள ஆசாரத்தையும் அறம்பொருளின்பங்களின் உண்மைகளை யும் இருவினைகளையும் ஆறறிவையும் பிறப்பையும் இறப்பையும் சொல்லுங்கடவீர்' என்று வினவினான்.

ஹனுமான், 'எந்த யுகத்தில் தர்மம் நிலைபெற்றிருந்ததோ அந்த கருதமென்னும் யுகமானது சிறந்தது. அந்த உத்தம யுகத்தில் (செய்யவேண்டிய நல்வினைகளெல்லாம்) செயயப்பட்டே வந்தன; செயயப்பட வேண்டியவையாக இல்லை. அந்த யுகத் தில் தர்மங்கள் வாடவில்லை; ப்ரஜைகளும் குறையவில்லை; அத னால், (அது) க்ருதயுகமென்னப்படலாயிற்று. அது காலகரமத்தில் குறைவை அடைந்தது. ஐயா! கருதயுகத்தில் தேவர்களும் அசு ரர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பன்னகர் களும் இருக்கவில்லை. அக்காலத்தில், வஸ்துக்களும் விற்பது மில்லை; ருக யஜுர் ஸாம வேதங்களில்லை; (பயிரிடுதல் முத லிய) மனிதருக்குரிய உழைப்புமில்லை. அந்த யுகத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தினாலேயே பயன் கைகூடுதலும் பெறுவர் கள். ஸங்யாஸம் (=பற்றை விடுவது) ஒன்றே தாமரையிருந்தது. அந்த யுகத்தில் ரோகங்களில்லை, இந்திரியங்களுக்கு (சக்தி) குறைவில்லை, அலுப்பையும் அழுகையும் அஹங்காரமும் கபட மும் சண்டையும் இல்லை; சோம்பல் ஏது! விரோதமில்லை, கோள சொல்லுதலும் இல்லை; பயமும் இல்லை; ஸந்தாபமுமில்லை; பொறு மையும் இல்லை; மாறசரியமும் இல்லை, அதனால், எவர் யோகி களுக்கெல்லாம் சிறந்த கதியோ, எவர் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவோ பரமானந்தமயமான அந்த பரமபுருஷரான நாராய ணர் அப்பொழுது வெண்ணிறமுள்ளவராக இருந்தார். கருதயுகத் தில் பிராமணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைஶ்யர்களும் சூத்ரர் களும் ஆகிய மனிதர்கள் (சமம் தமம் முதலிய) லக்ஷணங்கள் இயற் கையில் அமைந்தவர்களாகவும் தத்தமக்குரிய கருமங்களில் பற்றுள்ள வர்களாகவும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது ஞானத்தாலும் முக்கியமாகப் பிரமத்தையே புகலிடமாகக் கொண்டவர்களும் பிரமத்தை அடைதற்கே உரிய ஒழுக்கமுள்ளவர்களும் பிரம மத்தையே விஷயமாகக்கொண்ட ஞானமுள்ளவர்களும் பிரம

மதனைதிய பறறின செயகையுளளவாகனமாகி (பிரமமத்தை அடையும்) கருதிதை அடைநதாகள. வைசிசியரன (ஜாதி) கா மஙகளையுடையவாகள பிரநதாலும, ஒரே நிதபவமான பிரமமத தினிடம மனதனைச செலுதுதியவாகளும (பரணவம) ஒனறை யே மநதிரமாகவுட (வைதாநதபரவணய) ஒலவறறியே விதியாக வும நியானம ஒலவறறியே சிரைதையாகவும உடையவாகளும வேதம ஒனறையே பிரமாணமாகக கொணடவாகளுட ஒரே மதனதைய பினபறறினவாகளுமாகிய பயனில விருபபதனை விடடுக காலத தில செயயபபடட நானகு ஆசரமஙகளுககுரிய செயகையா உதனம கதிதை அடைநதாகள. ஆனமசியாகதுடன கூடின தும கருதுகனதைந தெரிசிபபதும அழியாதனுமான நானகு வாணதனாகளையுடைய இநத காலமானது கருதுகனதில நானகு காலகளுளளதாக இருநதது. மோகஷதனை விருமபுகிற பிரமம விதுகளிடம காமமானது அறறேபோயிறறு. ஸதவம ரஜஸ தமஸனகிய மூகுணஙகளிலலாத இது கருதுகமெனபது தரேதா யுகதனையும எனனிடமிருநதுதோனறின. அநத யுகதில யாகம நட கிறது; காமம ஓரகாலல குறைவபடுகிறது, அசசுறுமம சிலபா நிறதனை அடைகிறது, மனிதகள ஸநதிபபதறகேயே சொலலாகள; (யாகம முதலிய) காமஙகளையும மறறுமநதாமஙகளையும முகியமாகக கருதினாகள. ஆதலால, யாகஙகளும காமஙகளும பலவித கிரியை களும நடைபெறறன. தரேதாயுகதில (மனிதாகள) கிரியைபபல செயதாலதான பயனை அடையலாமெனறு கருதிக கிரியைகளாலா கொணடாடபபட பயனை அடைநதாகள. தவமதையும தானத தையும முகியமாகவெகாணடு காமமதினினறு தவறவேயிலலை. திரேதாயுகதில மனிதாகள நல காமமதினிருபடவாகளும கி ரியைகளோட செடபலாகளுமாயிருநதாகள. துவாபரயுகதில நாட மானது இரணடுகாலகளை குறைதது நடநதுவருகிறது; விஷணு வானவர போன நிறதனை அடைகிறார, வேதமும நானகுவித மாகிறது. அதனால, சில நானகுவேதமுளளவாகளும அபபடி யே சில மூனறுவேதமுளளவாகளும சில இரணடுவேதமுளள வாகளும சில ஒருவேதமுளளவாகளும அபபடியே சில வேதம இலலாதவாகளும ஆகினாகள. இவவிதம சாஸதிரங்கள பிரிய வே, கிரியை பலவிதமாகபபடுகிறது. ஜனஙகள ரஜோகுணம உள்ளவாகளாகிய தவததிலும தானதிலும மோகமுளளவா களாகினாகள. ஒனறாயிருநத வேதததை (முழுமையும) அறியமுடி யாமையால அது பலவேதஙகளாகப பிரிகபபடடது. இநத யுகதில

1 புத்திசாலி குறைகளால் ஸ்தையத்தில் ஒருவனும் நில பிறரி நகவில்லை. அபரிபாபூது ஸ்தையத்தினாலு நபூவின அவாகளுகுபு பல்தோபகளும காமகளுட தெபவசசிசபலான உபதத்திவகளும உணடாயின மனிதாகள அவறறால மிகவும பிடிகபபடடுத தவதனதச செபகிறாகள சில இடமை இனபுத துகுரிய பொருளகளை விருமபியும வைரகதனதை விருமபியும யாகஙகளையும செயகிறாகள. மனிதாகள துவாபரதனதை அடைநது அதாமமதால இவவாறு கூணிகிறாகள குருசரபுத! கலியுகத தில நாமம ஒருகாலால நிறகிறது தரேதாகுணபரதானமான (கலி) யுகதனத அடைநது தசகளா கருமம நிறமூலமாகிறது. தவதஙகளும ஆசாரஙகளும அவவாறே காமஙகளும யாகஙகளும மறறுக கிரியைகளும அறறுபதபோகினறன. 2 ராதிபாதைகளும விபா திகளும ஆலயமும அபபடியே கோபுரமலிய தெகாஷஙகளும உபநிதிகளும மனுவியாதிகளும அபபடியே பசியினால அசச முமு உணடாகினறன யுகஙகள செலலச செலலத காமமும குறைவடைகிறது. காமம குறையக குறைய உலகமும குறை கிறது. உலகம குறைநதவுடன, உலகதனத நடைபெறச செய கிறது காமம ஏனெனில மூலவியைவகள குறைவடைகினறன. யுக கூஷயதில செயயபபடட காமஙகள விருமபிய பலனகளை எதிர் பாரகுகினறன ஸ்தையத்தில தெபதோகிய இது எளியுகமென னபபடுமு கிரஞசிவிகள யுகத்தை அணுஸரிதநதிலவகிய இதனால செயகிறாகள. பகைவாகளை அடகுபவனே! எனனை அறியும விஷயதில உனகுகு ஆவல இருகிறதே அறிவாளியான மனித னுகுகுபு பிரயோஜனமறற விஷயஙகளில எனன பிரவாதம? தீணட வைகளையுடையவனே! யுகஙகளின தொறறுபபறறி நீ எனனிக கேடடது முழுமையும உலகுகுச செலலபபடடது தகூஷமத னை அடைவாயாக. நீ (திருமபிப) போகலாம' எனறு சொனனார.

---

1 வேறுபாடடை, 'ஸத குணம' எனறும கொளளலாம.

2 மிகுமழை, மழையினமை, எலி, விடடில, கிளி, பலகடசச அருகி லிருதது என ஆறு, மிகுமழை, மழையினமை, எலி, விடடில, கிளி, வேறறரசு, தனனரசு, என எழு எனவும, மிகுமழை, மழையினமை, வி— டடில, கிளி, வேறறரசு, தனனரசு, பாணை, காறறு என எடடு எனவு கூறுவர.

நூறைம்பதிரண்டாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வெறுமோரீ ஸமுத்திரத்தைக் காண்டுகின ஸமயத்தில் நாமெடுத்த மிகப் பெரிய உரவத்தைப் பீமனுக்குக் காட்டி நான்த வாணங்கினயம்பற்றிச் சொல்லியது)

பீமசேனனை, 'உடலுடைய முனிருபகளைப் பாராமல் நான் எவரிந்தநதாயும் போகாரடீனை உடகளு நான் அனுகரகிகந்த நகளவனாயிருநதால் நீர் உடது ருபநதைக காணபிபபீராக' எனறு சொனனனை. பீமன இவவாறு சொலலகேகடட ஹனுமான, நகைதது, கூபபிய கரணடமபோறறு இருநத ருபநதைக காணபிநதான. முனிவர வமுநகிரநதைந நாணகிற ஸமயத்தில் தமகெதிருநத ருபநதைக காடடி பராநதாயகளுகு பிரியநதைச செயயவிருமபிய பெரிய சரிரநதை எடுக ஆரமபிநதான. பிறகு, அவருடைய தேகமானது 1 உயரநதாலும் அகலநதாலும் மிக வளரநதது. அவவிருந்த காநதிபுனல ஹனுமான மறறும் மரஙக ளுடனை கூடின மாமரநதை மறைதது நிகிறது. விநதியம போல உயரநதையுட அடைநது மிக உயரந்த சரமுனை யாக அநத இடநதில் நினறான். சிவநத கணகளையுடையவரா கூரமையான நெறறியிபபகளுனனை நம புருவஙகளுகு உளளவருமான ஹனுமான, நினை வாலைச சுழறறிகொணடு, இரணடாவது மலைபோலந தெனகளை வியாபிதது நினறா ரெனபதை நகளவனன பீமன். அபபோது பராநதாவிலுடைய அந்த பெரிய ருபநதைப பாரதது ஆசசரயமடைநதான, அபபடியே வாநரஷிகளுமபோய அடைநதனர். பீமன, நெறறியினை போலவும், போனலைபோலவும், மலையைபோலவும், மிக விளஙகுகிற ஆகாசநதைபோலவும் இருகிற அநத ஹனுமானபபராநதுக கணகளை மூடிகொணடானர். ஹனுமான, பீமசேனனைப பாரதது சிரிநதுகொணடு, 'குறறமறறவனே! இபபொழுது எனது ருபநதைந இவவளவு மடடுமே நீ பாரகக சகதி உளளவன. இதனைக காடடிலும அதிகமாக எனை மனட விருமபிய அளவும நான வளருவேன. பிரபோ! பகைவரினிடையில் (எனனுடைய) மூரநதியானது சகதியினால் அதிகமாக வளருகிறது'

---

1 'ஆடமம்' எனபது மூலம

எனறு சொலலை வாயுகுமாரனை பீமன, அபபடிதமாகவும மகா பபங்களாகவும விருதியமலைகளை ஒபபாகவும நகிற ஹனுமானு டைய அநத சரீரதைப பாரதது தனமாறறமடைநதான பிறகு, நலலாத தனமையுள பீமன, மறறி மிகச சிலிதது கைகளைக குவிதது கொணடு, நினறிருககிற ஹனுமானைப பாரதது, 'பிரபு வே! உமமுடைய இநத சரீரதின பெரிதான பிரமாணம பாரக கப படடது. மகாவீரியமுளளவரே! நீர உமது சரீரதை உம முடைய விருபபபபடி நீரே சுருகக கூடியீர. உகிரத ஸூரியன் போலறவரும அளவறறகரியவரும அவடதிகக முடியாதவரும மை னாகமலை போனறவரானா உமமைப பாரபபதறகு நான சகதியறற வனாக இருகிறேன. வீரரே! நீர பகலதிலிருகுமபொழுது ராம ராவணனைக காரம எதிரதது செனறீரபது எனனு டைய மனதுகு இடமபொழுது மிகப பெரிய ஆசசரியமாயிருக கிறது நீர உமமுடைய நாளவனமையை அடிகடி பேசா வீரகளுடனும ராவணனுடனும கூடின அநத லஙகையை விரை வில அழிபபதறகு சகதியுளளவர. வாயுபுதரரே! உமமாலடைய முடியாதது ஒனறுமிலலை. பரிவாரஙகளுடனகூடிய ராவணனை யுத் தததில உமகுப போதாதவன' எனறு சொனனான பீமன இவ வாறு சொலலக கேடட வானரோததமமான ஹனுமான, பிறகு, இனிமையாகவும கமபீரமாகவும இருகிற வாகினால, 'பாரத! நீயட கைகளாலவனே! நீ சொலலுகிறது உணமைதான. பீம சேன! அநத ராகஷஸாதமன எனகு ஓரவனுகக போதாதவன. லோக கணடகனான அநத ராவணன எனனால கொலலபபடடால, ராகவருடைய கீரதியானது அழிநதுபோகும. அதனால, இது உபேகஷிககபபடடது வீரனான அநத ராம பரிவாரஙகளுடனி ருநத அநத ராவணனைக கொனறு ஸீதையைத தமது படடணத கிறகு அழைதது வருவார, மனிதாகளினிடையில கீரதியையும நில நாடடினர விரிவான அறிவுளளவனே! ஆகையால, பிராதாவின பிரியததிலும ஹிததிலும பறறுதலுளளவனான நீ வாயுவினால பாதுகாகபபடடு இடையூறிலலாத கேஷமமான வழியோடு செல வாயாக. கெளரவாகளுள சிறநதவனே! இது உனகு ஸௌகர கிக வனதறகுப போகுமவழி. யகஷாகளாலும ராகஷஸாகளா லும காகபபடட குபேரனுடைய உதயானததை நீ பாரபபாய. நீ வலிமையினால ஸவயமே புஷபஙகளைப பறிககாதே. மனிதன தேவதைகளை முகியமாகப பெருமைபபடுததவேணடுமன்றே! பரதர்களுள சிறநதவனே! பாரத! பூஜைகளாலும தோமஙக

காமம் கடலை கரைகளாலும் மந்திரங்களாலும் பந்தியினாலும் தேவர்கள் அருளால் செய்கின்ற ராகனமிரு[3] அப்பா! ராஜஸம் செய்தித உனனுடைய கடமைபைக காகாகடவாய். சாந்தக கடமையை கீலிறுத்துவதைதிய காமமென்று அறி [1] அவஸ்ரப படாதித பிருஹஸபதிபோனறவர்களாலும் தம கடமையை அறியாமலும் பெரியோர்களை அடிக்காமலும் [2] காமத்தை அறிதல் இவரது சாந்த விஷயத்தில், அகாமமும காமமென்று சொலலபபடுகிறதோ, காமமும அகாமமென்று சொலலபபடுகிறதோ மதிானர்கள் மயங்குகிற அந்த விஷடத்தைப பகுந்தறியவேணடும். காமமானது ஆசாரத்தினின்று உணடாகிறது. வேதங்கள் காமத்தினின்று உணடாயின. வேதங்களிலிருந்து யஜஞங்கள் உணடாயின. யஜஞங்களால தேவர்கள் கீலகிறுத்தபபடடார்கள். தேவர்கள் வேதங்களாலும காமசாஸ்திரங்களாலும சொலலபபடட யாகங்களால கீலகிறுத்தபபடுகிறார்கள் மனிதர்கள், பிரஹஸபதியினாலும சுகரசாராலும சொலலப்பட்ட நீதிகளால கீலகிறுத்தபபடுகிறார்கள். பிரமம க்ஷத்திய வைஸ்யர்களால வரி வாங்குதல், சாஸ்திரங்களினின்று பொன வெளளி சாஸ்திரங்கள முதலியவைகளை தெரிந்து எடுத்தல், வாத்தியம், விவஸாயவேலைகள, காலநடை களைப போஷித்தல், கூலிவேலை ஆகிய இந்தத் தொழில்களால எலலாம கீலகிறுத்தபபடுகின்றன அறிஞர்களான (முதல மூனறு வாணதாரஞ்சுகும) [3] தரயீ, தண்டநீதி, [4] வார்த்தா என விந்தைகள மூனறு. நனகு உபயோகபபடுகிற அவைகளால உலகத்தினஜீவனம நடைபெறுகிறது அந்த லோகயாத்திரையானது பூமியில (சாந்தம) தொழிலால செயயபபடாமல போனால், வைதிக நாடமெலலாமும நண்டநீதியிலலாமலும இந்த உலகம வரமபு அறுபோகிவிடம இந்தப பிரஜைகள வார்த்தாரம்பத்தில இலலாவிடில அழிந்துவிடுவர். நனறாக கடைபிடிக்கப படுகிற இந்த மூனறு தொழில்களாலும மனிதர்கள புண்ணியத்தையும உண்டுபண்ணிக

---

1 'கமடஸ்ய' எனபது வேறுபாடம, 'போதபூவம அந்திஷட்ஸம்' எனபது பழைய வரை, 'அநிதது அணுஷ்டபடாத' எனபது அதன பொருள.

2 'தாமராதத்வ' எனபது வேறுபாடம, 'அறம்பொருளகளை' எனபது அதன பொருள. 3 மூனறு வேதங்கள 4 பயிரிடுதல், வாணிகம், பசுகாத்தல

கொலைகிறகை இருபிறபபாளகளுகுக கேவல ஸாதஸிகமான [1] மோகூஷிமான மற காமம யாகமசெயதல, வேதமோதுதல, ாதல ஆகிய மூனறும மூனறுவாணாதராகளுகுகும பொதுவான காமங களென்று ஸ்மிருதிகளால கூறபபடடி நகிலறன. பிராமமணாகளுகு வேடபிதல ஓதுவிதல ஆகிய இரணடும ஏறறலும கொழிலலாமம, கூஷதரியாகளுகுக காதல கொழிலனாமம, வைசயாகளுகுகு (ஆடமாடங்கள) வாணிகதல கொழிலென்றும, சூதராகளுகுக கவிஜாகளுகுகுப பணிசெபவது கொழிலென்றுமம, சொலலபபடுகின்றன சூதராகள பிகைக எடுதகலியும மேறாமதகாயும விரதங்களையும செயயலாகாது குருவினுடைய (=எஜமானனுடைய) வீடடிலலேய வஸிகக்வேணடும. குருதே நமக்க! இங்கே இநத காமங்களுள கூஷதரியராமமான பாதுகாபபு உள்ளுடைய தொழில நீ விஷயமாவனறும புலனகளை அடகினவனுமாகி உன தொழிலை அடையகூடவய பெரியோராகளுடன ஆலோசிதது தியாகயாகளும புதகிமானகளும சாஸதிரங்களில தீகாசியுடைநதவாகளுமான (மநதிரிகளால) உகவபபெறறவன நாடடதகிறல ஆளகிறல (அங்ஙனமினறி) [2] வயஸனமாளாவன அவாகிகபபடுகிறல. அரசன நிகரறாஜுகரஙகளால நலறுக நீதியைச செலுததுமபொழது உலகதகினுடைய வரனமுறைகள நனகு அமைகபபடடவைகளாகின்றன ஆகையால, தீகசதகிலும (கோடடை முதலிய) அரணகளிலும பகைவாகளிடதகிலும நணபாகளிடதகிலும சேனைகளிடதகிலும நிலைமையையும வரசியையும அபபடிய குறையையும நியம சாராகளால அறியவேணடும. அரசாகளுகுகு உபாயமும சாராகளும புதகியும மநதராலோசனையும பராகிரமமும சிகூஷையும ரகூஷையும ஸமாதகிய மும காரியங்களைச் சாதிபபவையாம ஸாமம, தானம, பேதம, தணடம, உபேகூஷை இவறறைச சாதகிதா தனிததனியோ உபயோகிததலால காரியங்களை ஸாதிககவேணடும. பரதரேஷட! எலலா நீதிகளும சாராகளும மநதராலோசனையை மூலமாகக கொணடவாகள. நீதிசாஸதிரததை நலகு ஆராயநதவாகளும அதகு தனமையுளளவாகளுமான பெரியோராகளுடன மநதராலோசனை

---

1 ‘ருதம’ எனபது வேறுபாடம, ‘ஆசமஞானம’ எனபது பழைய உரை. 2 ஸபாபாவம 19, சாநதிபாவம 181, 289-ம பகுதகளின குறிபபுகளில காணக

செயற்கையாக நிதி நிலையை மூடி மறைப்பதை சிறுமைத்தனமாகவும் பேராசையுள்ளவர்களுடையதாகவும் அல்பத்தனமாகவும் [1] பார்த்து யாக குறிப்புகளை வெளியிடுபவர்களுடைய தவறான விஷயங்களை ஆதரிக்கக் கூடாது. கற்றறிந்தவர்களுடைய ஆதரவைக் கோரவேண்டும், நிறைய்புள்ளவர்களால் காரியங்களைச் செய்விக்கவேண்டும், நல்ல பாகங்களைக் கொள்ள [2] நீதி நெறிகளில் செயல்களை செய்விக்கவேண்டும் மூலக் காரணங்களை ஆராய்ந்து காரியங்களில் இறங்கவேண்டும் நடைமுறைக் காரியங்களில் தாமதங்களையும் பொருள் சுமைபடாத காரியங்களில் கற்றறிந்தவர்களையும் ஸந்தர்ப்பங்களில் (காலங்களில்) நடவடிக்கைகளையும் தூரமான காரியங்களில் தூரதர்சனங்களையும் ஏற்படவேண்டும். காரியங்களில் செயல்படுத்தக்கூடிய தகராறுகளான விஷயத்தில், பணக்காரர்களையும் நிச்சயத்தன்மையும் பலாபலன்களையும் [3] தகவல்களை சேகரிப்பவர்களிடமிருந்து னினும் பணக்காரர்களை சேகரிப்பவர்களிடம் அறிய வேண்டும். கலவரத்தில் தலைமை தாங்கும் சமயங்களில் விஷயத்தில் அனுகூலமாகாதவர்களை செயல்படவேண்டும் வரவேற்கிற அதிகாரிகளிடங்களில் நிகரானவர்களை செயல்படவேண்டும் எப்பொழுது அரசன் நிகரானவர்களிடம் அனுகூலமானவர்களிடம் கலந்து செலலுகிறானோ அப்பொழுது உலகத்தினால் வரவேற்கப்படுகிறது! பாரதர்! பின்னும் துரதிர்ஷ்டவசமான இந்த ராஜதர்மமானது மனிதர்களால் செலலப்படவில்லை. ஆனால், விஷயத்தில் நிலைபெறாதவனாகி, அந்தந்த காலங்களை மனிதன் அடைந்து காலத்தினால் பரிபாலனம் செய்வானாக. எப்படி பிராமணர்களால் க்ஷத்திரியர்களாலும் பொறிகளின் அடக்குதல்களாலும் பாகங்களாலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்களோ எப்படி வைசியர்களும் தானியங்களாலும் விருந்தளித்தல்களாலும் தர்மங்களாலும் கலைகளில் அடைகிறார்களோ, எப்படி சூத்திரர்கள் தன்னுடைய பயபக்தியினால் உத்தம கதியை அடைகிறார்களோ அப்படியே க்ஷத்திரியர்கள் பூமியில் துஷ்ட நிகரானவர்களாலும் சிஷ்டபரிபாலனங்களாலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர். விருப்பு வெறுப்பு அற்றவர்களும் பேராசை இலலாதவர்களும் கோபமிலலாதவர்களுமாகி நன்கு நீதி நெறிகளை ஸாதகர்கள் உலகங்களை அடைகிறார்கள்.

---

1 வேறுபாடு 2 வேறுபாடு.

3 'சாரார்களிடத்தினின்றும், பரிதான முதலிய நூல் ஆசையுடன் பண்ணப்பட்ட பலகலா பக்ஷத்தாரிடத்தினின்றும்' எனபது பழைய உரை.

நூற்றைம்பதாமூன்றாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஹனுமான் பெரிய உருவத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு பீமனைத் தழுவி வரங்கொடுத்து அனுப்பியதும், அவன் கந்தமாதனமலையில் ஸௌகந்திகபுஷ்பம் தானத்தைக் கண்டதும்)

பிறகு, ஹனுமான், தம் இச்சைப்படி வளர்ந்திருக்கிற அந்தப் பெரிய தேகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, பீமனை மறுபடியும் கைகளால் தழுவினார். பாரதரே! பிராணனுக்கு கடுக்கிறகாலமட்டும் அந்தப் பீமனுடைய ஸ்பரிசமானது உடனே நீங்கிவிட்டது. காலைப்பிடி அனுக்ரஹமாயின் பலமும் உண்டாயிற்று. அதிகபல ஹனுமான், 'எனக்கு நிச்சயம் பலசாலி இலேல்' எனறு நினைத்தான். பிறகு, ஹனுமான், கைகளில் நீர் நதுமப மறுபடி யும் பீமனை அழைத்து, அவருக்காரணமான கணவனால் தடுமாற்ற முள்ள குரலுடன், 'வீர! உன்னிருப்பிடத்தைக் குறித்துப்போ. ஸந்தாப்பங்களில் எனனை நினைக்க கடவாய். குருஸ்ரேஷ்டனே! நான் இங்கு இருப்பதாக ஒருவருக்கும் தெரிவியாதே. வலிமை பிகவனே! குபேரனுடைய அரணமனையிலிருந்து அனுபப வரட தேவலோகிரிகளும் கந்தர்வஸ்திரிகளும் இங்குவருவதாகு இது வழியாம். (உனக்காப் பாரத்தனால்) எனனுடைய கணனும பய வுள்ளதாயிற்று பீம! உன்னைப்போல் மானிடரிதகத்தின பரி சுத்தனை அடைந்து, மகுதலத்தில் அவதரித்தவரும நாமென்கிற பெயருள்ளவரும் உலகத்தவரின் மனத்தை மகிழவிபபவரும ஸீதையின் முகமாகிற காமரை மலருக்கு ஸூரியனாயிருபபவரும ராவணனுகிற அந்தகாசுரனுக்கு ஸூரியனாயிருபபவருமான விஷ ணுவை நினைக்குபபடி செயயப்படடேன. வீரனே! குருநீபுத்ரா! ஆகையால, எனனைப பார்த்தது உனக்குப் பயனுள்ளதாகுக. பாரத! நீ ப்ராதாவாயிருந்தால் முனனிடு வாதனைக கேடபா யாக. ஹனுமானுபடடனைத்தை அடைந்து அறபர்களான திருத ராஷ்டிர புத்திரர்களைக கொலலவேண்டுமானால, நான இதோ உடனே செயவேன. மிகுத பலசாலியே! கலலினால அந்த ஹனு மானுபரதனை கொலுக்கவேணடுமானாலும தரியோதனனைக கடடி

இப்பொழுதே உன்னிடம் கொண்டுவரவேண்டுமானாலும் உன்னுடைய இந்த விருப்பத்தை இப்பொழுதே காலம் செய்வேன்' என்று சொன்னார்.

பீமசேனரோ, மறுநாளாவான் ஹனுமானுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடனே அவரைப் பார்த்து, 'வானரமாரிஷரே! உமதருளால் எனக்கு எல்லாம் செய்யப்பட்டவைகளே. மிக்க புஜபலம் அமைந்தவரே! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. உமதைப் பிரார்த்திக்கிறேன். என் விஷயத்தில் கருணை செய்வீராக. வீரியமுள்ளவரே! நாநாவான உமதால் பாண்டவர்களை எல்லாருமே காத்தருள்வார்களானார்கள். உமதுடைய பலத்தினாலேயே காண்டவ சந்நிதியும் ஜயிப்பேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிக் கேட்ட ஹனுமான், பீமசேனரைப் பார்த்து, 'பராக்ரமசாலியாயிருப்பதாலும் தேஜஸ்தாலும் உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். மிக்க வலிமை உடையவனே! வீரனே! சிறந்த வலிமையுள்ள பாண்டவர் படையில் நுழைந்து நீ ஸிம்மநாதத்தைச் செய்யுமிடம் வரும்போது, நான் உன்னுடைய அந்தத் ரதத்தினைத் தாங்குதலில் தேர்மண்டலத்திலே, உன்னுடைய பகைவர்களை உயிர் தூறுகளாகும்படி என்னுடைய சக்தியால் விருத்தியடையச் செய்வேன். விஜயனுடைய த்வஜத்தில் இருந்துகொண்டிடம், பயங்கரமான வடிவும் பகைவர்களுக்கு வலிமையைக் குறைப்பதுமான ஓலிகளை வெளியிடுவேன். அதனால், நீங்கள் பகைவர்களை எளிதில் கொல்வீர்கள்' என்று சொன்னார்.

ஹனுமான், அப்பொழுது, பாண்டவர்களை மகிழ்வித்தவனான பீமசேனரைப் பார்த்து இவ்வண்ணமாய் உரைத்து அவனுக்கு வழியைய சொல்லி, அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தார். அந்த வானரமாரிஷரோடு கூடச் சென்றவர்கள், பலசாலிகளான சிறந்தவனான பீமனும், அந்த வழியினால் பெரிதான காந்தமாதனத்தில் சென்றார்; ஹனுமானுடைய சரீரத்தையும் பூமியில் நிகரில்லாத (அவருடைய) கர்ஜனையையும் நினைத்துக்கொண்டும், தாசரதியினுடைய பெருமையையும் ஆற்றலையும் நினைத்துக்கொண்டே சென்றான். பீமன், அப்பொழுது, ஸௌகந்திகவனத்தை அடையும் விருப்பத்தால், மணத்துகளினியவையான அந்தக் காடுகளிலும் சோலைகளிலும் மலர்ந்த தாமரை மலர்களால் விசித்ரமான குட்டைகளிலும் நதிகளிலும் பலவைகளும் மலர்களால் விசித்ரமான பூத்திருக்கிற காடுகளிலும் திரிந்தான்.

பாரதரே! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின கூட்டங்களபோல இருப்பவையும் சேற்றினால நனைக்கப்பட்டவையுமான மதயானைக கூட்டங்களை அப்பொழுது பார்த்தான. காந்தியுள்ளவனான அவன, வழியில, வெருண்ட விழியுள்ளவைகளும் பெண்மான்களுடன இருப்பவைகளும் புல்லைக் கௌவிக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மானகளுடனகூடின காட்டைப பார்த்துக்கொண்டு விரைவாகச சென்றான. பீமஸேனன எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் வேங்கைகளாலும் அடையப்பட்ட மலையில சௌர்யத்தால பயமற்றவனாகப பிரவேசித்தான. த்ரௌபதியின சொல்லை வழியுணவாக உடையவனும் பயங்கரமான பராகரமமுள்ளவனுமான பீமன், காட்டில மலர்களால் கிளைகள தாழந்திருப்பவைகளும சிவந்த தளிர்களால அழகியவைகளும் காற்றினால அசைக்கப்பட்டவைகளுமான மரங்களால் அழைக்கப்படுகிறவன போன்றவனும, தாமரைமொட்டுக்களாகிற கை குவித்தலைச செய்தவைகளும மதங்கொண்ட வண்டுகளால அடையப்பட்டவைகளும இனிய துறைகளும வனங்களுமுள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில தாண்டிச செல்லுகிறவனும, பூத்திருக்கிற மலைத் தாழ்வரைகளில மனமும் கண்களும பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிறப்கலில மான்கள சூழந்துள்ள காட்டில பொன்மயமான மாசற்ற தாமரை மலர்களுடன கூடியதும அன்னங்களோடும் நீர்க்காக்கைகளோடும கூடியதும சக்கரவாகப் புடகளால விளங்குகின்றதும அந்த மலைக்குத் தொடுத்துப் போடப்பட்ட பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களுள்ள மாலைபோன்றதுமான ஒரு[1] நதியைக கண்டான. மகா பலசாலியான அவன, அந்த நதியில, மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதும இளஞ்சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளதுமான பெரிய ஸௌகந்திக மலர்களின கூட்டத்தைக கண்டான. பாண்டு குமாரனான பீமன், அதனைப்பார்த்து, விரும்பியதை மனத்தினால அடைந்தவனாகி, வன வாஸத்தால துன்பத்தை அடைந்திருக்கிற மனைவியை மனத்தால அடைந்தான.

---

1 இது சில இடங்களில் ஓடையென்றும் கூறப்படுகிறது.

இபபொழுதே உனனிடம கொணடுவநதேனணடாலுமை உனனு டைய இநத விருபபததை இபபொழுதே கால செயதேவை' எனறு சொனனார.

பிமதேஸனரேனு, மறறதமாவான தனனுடனுடைய அநத வாக கியததைக கேடடு, மிக மனமகிழசசியுடன அவரைப பாரதது, 'வானரரேரேஷடரே! உமமால எனககு எலலாம செயயபபட வைகளேன. மிக புஜபலம அமைநதவரே! உமககு மஙகளமுணா டாகுக. உமமைப பிராரதிககிறேன. மல விஷயததில கருணை செய்வீராக. வீரயமுளளவரே! கதரான உமமால பாணட வரகள எலலாரும கரதநதாவரகளாவாரகள. உமமுடன பி ரிநது திணடேலேயே காடகள எலலாம சுகநதாகளேயாக இரபபரேபால' எனறு சொனனால இவவாறு சொலலக கேடட தறகுபபாரவ, பிமதேஸனனிடம பாரதது, 'பாதரவாயிபுபுதரகுனர நிகரதத ஆம உனககுப பிரியததைச செயவேன. மிக வலிமை உடையவரே! வீரனே! சிறநத வலலமையுடன பகைவ படையில நுழைந்து நீ ஸிமஹநாதமுனசெய செயயபபடடாரு, காவ உனனுடைய அநத சுபதமான யுதததில கேடடபபடரேன, உன னுடைய பகைவரகள உயிர துறநதவரகளாக மறு எலலாவனடய சுபதமான யுததமுனசெய செயவேன விஜயனுடைய கையிலுள இருநதுகொணடு, பயஙகரமாண ஸபதங களையும பகைவரகளுடைய வலி மையைக குறைபபவையுமான ஒலிகளை செயயபபோகிறேன. அதனால, நீஙகள பகைவரகளை எளிதில கெலலலாம' எனறு சொனனார.

தறபோதர, அபபொழுது, பாணடவரகளை மகிழவிபபவனை பிமஸேன பாரதது இவவாறாக உரைதது அவனுககு விடைகொ கொலலி, அநதவிடதிலேயே மறைநதார. அநத வானரரேரேஷ டர செலலுமபடி, பலசாலிகளுமான சிஙகதனனை பிமனுக, அநத விடி யிலேல பெரிதான காநதமாதனமலை செலலுமபடி, தன னுடைய சரீரததைபபால பூமியில நிகரிலலாத (அவருடன பி) காநதியும நிஜனதது கொணடார, காரதிதிரனுடைய பெருமைபபால ஆற்ற லுடன நிஜனதது கொணடார. பிமன, அபபொழுது, ஸௌகநதிகவனதனை அடையும விருபபததால, மனம துகஙகின வையான அநதக காடகளிலும சோலைகளிலும மலர்ந்த காமலர மலர்களால விசித்ரமான தடாகஙகளிலும நதிகளிலும பலவகை மலர்களால விசித்ரமான டுருதிருங்கிய காடகளிலும திரிநதான.

பாரதரே! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின் கூட்டங்களைபோல இருபபவையும் சேற்றினால நனைக்கபபட்டவையுமான மதயானைக கூட்டங்களை அப்பொழுது பார்த்தான. காந்தியுள்ளவனை அவன, வழியில, வெருண்ட விழியுளளவைகளும பெண்மான்களுடன இருப்பவைகளும புல்லைக் கௌவிகொண்டிருப்பவைகளுமான மானகளுடனகூடின காட்டைப பார்த்துகொணடு விரைவாகச சென்றான. பிமஸேனன எருமைகளாலும பன்றிகளாலும் வேங கைகளாலும் அடையபபட்ட மலையில சௌர்யத்தால பயமற்றவ னைப் பிரவேசித்தான. த்ரௌபதியின சொலலை வழியுளளவாக உடையவனும பயங்கரமான பராக்ரமமுளளவனுமான பிமன், காட்டில மலர்களால கீளைகள தாழந்திருபபவைகளும சிவந்த களிகளால அழகியவைகளும காற்றினால அசைக்கப்பட்டவைகளு மான மரங்களால அழைகக்படுகிறவன போன்றவனும், தாம மரைமொட்டுகளாகிற கை குவித்தலைச செயதவைகளும மதக கொணட வணடுகளால அடையப்பட்டவைகளும இனிய தூறைக ளும வனகுளமுள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில தாணடிச செலலுகிறவனும், பூத்திருகிற மலைத் தாழவரைகளில மனமும் கணகளும பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிறபகலில மான கள சூழந்துள்ள காட்டில பொனமயமான மாசற்ற தாமரை மலர் களுடன கூடியதும அனனங்களோடும நீர்க்காகைகளோடும கூடிய தும சகரவாகப புடகளால விளங்குகின்றதும அநத மலைகளு தொடுத்துய போடபபட்ட பரிசுதமான தாமரை மலர்களுள்ள மாலைபோனறதுமான ஒரு [1] நதியைக கணடான. மகா பலசாலி யான அவன, அந்த நதியில, மகிழசசியை உணடுபணணுகிறதும இளஞசூரியனைப்போனற காந்தியுளளதுமான பெரிய ஸௌகந்திக மலர்களின கூடடத்தைக கண்டான. பாண்டு குமாரனான பிமன, அதனைப்பார்த்து, விருமபியதை மனதினால அடைந்தவனாகி, வன வாஸதால துன்பதனை அடைந்திருகிற மனவியை மனதால் அடைநதான.

---

1 இது சில இடங்களில ஓடையெனறும கூறபபடுகிறது.

இப்பொழுதே உன்னிடம் கொண்டுவரவேண்டுமானால், உன்னுடைய இந்த விருப்பத்தை இப்பொழுதே கான செய்வாய்' என்று சொன்னார்.

பீமசேனனோ, மஹாதபஸ்வியான ஹனுமானுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடனே அவரைப் பார்த்து, 'வானரஶ்ரேஷ்டரே! உமதால் எனக்கு எல்லாம் செய்யப்பட்டவைகளே. மிக்க புஜபலம் அமைந்தவரே! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. உமதைப் பிரார்த்திக்கிறேன். என் விஷயத்தில் கருணை செய்வீராக. வீரமுள்ளவரே! கார்த்தான உமதால் பாண்டவர்கள் எல்லாரும் கார்த்தஞ்ஞராகினார்களென்க. உமதுமுன்பு பகைத்திறுவேயே காரங்கள் எல்லாச் சத்துருக்களையும் ஜயிப்பேன்' என்று சொன்னவர் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு ஹனுமானை, பீமசேனனைப் பார்த்து, 'பராக்கிரமசாலியாயிருப்பவர்களுக்கு தேகத்துக்கும் உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். மிக்க வலிமை உடையவனே! வீரனே! சிறந்த வலிமையுள்ள பகைவர் படையில் நுழைந்து நீ விளங்காத்தைச் செயல்படுத்தி, காலை உன்னுடைய அந்தச் சத்துருக்களை யுத்தத்தில் கொன்றபின், உன்னுடைய பகைவர்களை உயிரை தூறக்கச் செய்யும் சிங்கநாதத்தை விருத்தியடையச் செய்வேன். விஜயனுடைய கொடியில் இருந்துகொண்டும், பயங்கரமான பகைவர்களுடைய வலிமையைக் குறைப்பவனுமான ஒலியோ கொண்டிருக்கிறேன். அதனால், நீங்கள் பகைவர்களை மரித்தில் கொல்வீர்கள்' என்று சொன்னார்.

ஹனுமான், அப்பொழுது, பாண்டவர்களின் மகிழ்ச்சியை பீமசேனன் பார்த்து இவ்வண்ணமாக உரைத்து அவனுக்கு விடையைச் சொல்லி, அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தார். அந்த வானரஶ்ரேஷ்டர் சென்றபிறகு, பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான பீமனும், அந்த விடியினால் பெரிதான காந்தமாதனத்தில் சென்றான்; ஹனுமானுடைய சரீரத்தையும் பூமியில் நிகரில்லாத (அவருடைய) கர்ஜனையையும் நினைத்துக்கொண்டும், காசரத்தினுடைய பெருமையையும் ஆற்றலையும் நினைத்துக்கொண்டே சென்றான். பீமன், அப்பொழுது, மனத்துக்கினிய வாசனைகளை அடையும் விருப்பத்தால், மனத்துக்கினிய வாசனை அந்த காடுகளிலும் சோலைகளிலும் மலர்ந்த காமனை மலர்களால் விசித்திரமான தடாகங்களிலும் நதிகளிலும் பலவகை மலர்களால் விசித்திரமான பூத்திருக்கிற காடுகளிலும் திரிந்தான்.

பாரதரே! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின கூட்டங்கள்போல இருப்பவையும சேற்றினால நனைக்கப்பட்டவையுமான மதயானைக கூட்டங்களை அப்பொழுது பாரத்தான. காந்தியுள்ளவனான அவன, வழியில, வெருண்ட விழியுள்ளவைகளும் பெண்மான்களுடன இருப்பவைகளும் புல்லைக் கௌவிக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மானகளுடனகூடின காட்டைப பார்த்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான. பீமஸேனன எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் வேங்கைகளாலும் அடையப்பட்ட மலையில சௌர்யத்தால பயமற்றவனாகப் பிரவேசித்தான. த்ரௌபதியின சொல்லை வழியுணவாக உடையவனும பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனுமான பீமன், காட்டில மலர்களால கிளைகள தாழ்ந்திருப்பவைகளும சிவந்த தளிர்களால அழகியவைகளும் காற்றினால அசைக்கப்பட்டவைகளுமான மரங்களால் அழைக்கப்படுகிறவன போன்றவனும, தாமரைமொட்டுக்களாகிற கை குவித்தலைச் செய்தவைகளும மதங்கொண்ட வண்டுகளால அடையப்பட்டவைகளும இனிய துறைகளும் வனங்களுமுள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில தாண்டிச் செல்லுகிறவனும், பூத்திருக்கிற மலைத தாழ்வரைகளில மனமும் கண்களும பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிறப்பகலில மான்கள் சூழ்ந்துள்ள காட்டில பொன்மயமான மாசற்ற தாமரை மலர்களுடன கூடியதும் அன்னங்களோடும் நீர்க்காக்கைகளோடும கூடியதும் சக்கரவாகப் புடகளால விளங்குகின்றதும அந்த மலைக்குத் தொடுத்துப் போடப்பட்ட பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களுள்ள மாலைபோன்றதுமான ஒரு[1] நதியைக் கண்டான. மகா பலசாலியான அவன், அந்த நதியில, மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதும இளஞ்சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளதுமான பெரிய ஸௌகந்திக மலர்களின கூட்டத்தைக் கண்டான. பாண்டு குமாரனான பீமன, அதனைப்பார்த்து, விரும்பியதை மனத்தினால அடைந்தவனாகி, வனவாஸத்தால துன்பத்தை அடைந்திருக்கிற மனைவியை மனத்தால அடைந்தான.

---

1 இது சில இடங்களில் ஓடையென்றும கூறப்படுகிறது.

நூற்றைம்பத்து நான்காவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸௌகந்திக ஓடையில் இறங்கக் கருதிய பீமனை நோக்கி, அதனைக் காக்கிற அரக்கர்கள் அவனுடைய விருப்பத்தை வினவியது)

அந்தப் பீமன், கந்தமாதனத்தில் சென்று, அழகிய வனங்களுள்ளதும் அழகியதுமான கைலாஸகிரியின் உச்சியில், அழகியதும் அரக்கர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதும் குபேரனுடைய வாஸஸ்தானத்திற்கு அருகில் மலை அருவிகளால் உண்டானதும் மனத்துக்கு மிக இனியதும் விசாலமான நிழலுள்ளதும் பலவகை மரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதும் பசுமை நிறமுள்ள தாமரை இலைகளால் மூடப்பட்டதும் திவ்யமானதும் ஸ்வாணமயமான தாமரை மலர்களுள்ளதும் பலவகைப் பறவைகளின் இனங்களால் நிரம்பியதும் நல்ல கரைகளுள்ளதும் சேறில்லாததும் மிக அழகியதும் நல்ல ஜலமுள்ளதும் மலையின் தாழ்வரைகளில்மைந்ததும் உலகத்துக்கு விசித்ரமாக இருப்பதும் மங்களகரமானதும் அற்புதமான காட்சியுள்ளதுமான தாமரை ஓடையைக் கண்டான். குந்தீநந்தனனான பீமன், அந்த ஓடையில், அமருதம் போல் ருசியுள்ளதும் குளிர்ந்ததும் லேசாக இருப்பதும் மங்களகரமானதும் மாசற்றதுமான ஜலத்தைக் கண்டான்; அதனை அதிகமாகப் பருகவும் பருகினான். அழகியதும், திவ்யமான ஸௌகந்திக மலர்களால் சூழப்பட்டதும், பொன்மயமானவைகளும் சிறந்தவாஸனையுள்ளவைகளும் வைடூர்யமயமான சிறந்த காம்புள்ளவைகளும் பற்பல நிறமுள்ளவைகளும் மனமகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணுகின்றவைகளும் அன்னப்பறவைகளாலும் நீர்க்காக்கைகளாலும் அசைக்கப்பட்டவைகளும் நிர்மலமான பூந்தாதுக்களை வெளிவிடுகின்றவைகளுமான தாமரை மலர்களால் மூடப்பட்டதும், ராஜராஜனும் மகாதமாவுமான குபேரனுக்கு விளையாட்டிடமும், கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் தேவர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டதும், தேவரிஷிகளாலும் யக்ஷர்களாலும் அப்படியே கிம்புருஷர்களாலும் அடையப்பட்டதும், ராக்ஷஸர்களாலும் கின்னரர்களாலும் குபேரனாலும் காக்கப்பட்டதுமான அந்த ஓடையைப் பார்த்தவுடன், மஹாபலசாலியும் குந்தீநந்தனனுமான பீமஸேனன் மிக்க மகிழ்ச்சியுள்ளவனானான்; தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும் பெரிதுமான ஸௌகந்திக ஓடையை நன்றாகப்

பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதனைப் பலவிதமான ஆயுதங்களையும் உடைகளையும் தரித்தவர்களான கரோதவசர்களென்ற ராக்ஷஸர்கள் நூறாயிரவர் அரசன் கட்டளையினால் பாதுகாக்கின்றார்கள். அவர்கள், மான்தோல்களை உடுத்தவனும் பொன்னாலாகிய தோள்வளைகளை அணிந்தவனும் வீரனும் பயங்கரனும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் ஆயுதங்களையுடையவனும் கத்தி கட்டிக்கொண்டவனும் பயமில்லாதவனும் பகைவர்களை அடக்குகிறவனும் ஸௌகந்திகமலர்களை விரும்பினவனும் அருகில் வருகின்றவனுமான பீமனைப் பார்த்தவுடன், 'ஆயுதங்களோடு கூடியவனும் மான்தோலுடுத்தவனுமான இந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டன் இங்கே செய்யவிரும்பி வந்தகாரியத்தை நீங்கள் வினவக்கடவீர்' என்று ஒருவரோடொருவர் கூக்குரலிட்டுச் சொன்னார்கள். பிறகு, எல்லா ராக்ஷஸர்களும், நீண்ட புஜங்களுள்ள தேஜஸ்வியான வருகோதரனை அணுகி, 'நீ யார்? சொல். முனிவேஷத்தைப் பூண்டவனும் ஆயுதங்களையுடையவனுமாகக் காணப்படுகிறாய். பேரறிவாளனே! நீ வந்த காரியத்தைச் சொல்' என்று வினவினார்கள்.

நூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் தான் ஸௌகந்திக மலர்களுக்காக வந்ததைக் காவற்காரர்களுக்குத் தெரிவித்து மலர்பறிக்க முயன்றதும், அவர்கள் பீமனைத் தடுத்துக் கொல்லக் கருதியதும், அவன் அந்த அரக்கர்களைக் கதையினால் அடித்ததும், அவர்கள் அந்த அடியைத் தாங்கமாட்டாமல் குபேரனிடம் முறையிட்டதும், குபேரன் பீமனுடைய செய்கையைப் புகழ்ந்ததும்.)

பீமன், 'ராக்ஷஸர்களே! நான் பாண்டு மகாராஜருடைய புதல்வன்; பீமஸேனன் என்னும் பெயருள்ளவன்; தர்மராஜரை அடுத்துப் பிறந்தவன்; பராதாக்களோடு விசாலமான பதரியை வந்தடைந்தேன். அவ்விடத்தில், பாஞ்சாலியானவள், நிச்சயமாக இந்த இடத்திலிருந்தே காற்றினால் அடித்துக் கொண்டுவரப்பட்டதும் மிகச் சிறந்ததுமான ஒரு ஸௌகந்திகமலரைக் கண்டாள். அவள் பல (ஸௌகந்திக மலர்களை) விரும்புகிறாள். ராக்ஷஸர்களே!

யுள்ள ஸௌகந்திகமென்னும் தாமரைமலர்களைப் பறித்துச் சோதனை. பிறகு, பீமனுடையபலத்தால் துரத்தப்பட்ட அந்த கோரராக்ஷசர்கள், எளிமை மிகவாகவாகிக குபேரனை அடைந்து, யுதிஷ்டிரனிடத்தில் பீமனுக்குள்ள வீரியத்தையும் பலத்தையும் உள்ளபடி உரைத்தார்கள். தேவனான (குபேரன்), அவர்களுடைய அந்த சொன்னத்தைக 1 கேட்டு நகைத்துப் பிறகு அவர்களைப் பார்த்து, 'பீமன் நிமித்தமாக ஸௌகந்திகமலர்களை இஷ்டப்படி பறித்துக் கொள்ளட்டும். இது எனக்குத் தெரிந்தவிஷயம்' என்று சொன்னான். பிறகு, அவர்கள், குபேரனிடம் அனுமதிபெற்று, கோபமற்றவர்களாகிக் கௌரவஸ்ரேஷ்டனை பீமனை நோக்கிச் சென்றார்கள்; அந்த ஓடையில் ஒருவனுக்கு நண்னிஷ்ட படி விளையாடிக்கொண்டி நுக்கிற பீமனையும் கண்டார்கள்.

நூற்றைம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர், அபசகுனங்களைக் கண்டு பீமஸேனனைக்காணமல் திரௌபதியிடம் பீமன்சென்ற இடத்தை வினவியதும், அவள் பீமன் மலர் பறிக்கச் சென்றதைத் தெரிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் கடோத்கசனுடைய உதவியினல் பீமனிடம் சென்றதும், அவர்கள் குபேரனுல் நன்குமதிக்கப்பெற்று அர்ஜுனனைப் பார்க்க விருப்பத்தால் கந்தமாதனத்தில் ஸுகமாகவசித்ததும்)

பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, பீமன், பிகசிறந்தவைகளும் திவ்யமானவைகளும் அனேகமானவைகளும் பலரூபங்களுள்ளவைகளும் மாசற்றவைகளுமான அந்த மலர்களைப் பறிக்கத்தொடங்கினன். பிறகு, 2 பரறகறகளைக கொண்டுபோவதும கடுமையாகத் தாக்குவதுமான பெருங்காற்றனது, யுதிஷ்டிரனைத் தெரிந்துகொண்டு சடிதியில் தோன்றியது. இடியுடனகூடிய மிகக பயங்கரமான பெரிய உற்கையும் விழுந்தது. ஸூர்யனும், கிரணங்கள மறைக்கபபட்டவனும இருளால சூழபபட்டவனும ஒளி இழந்தவனுமானன். பீமன பராக்கிரமத்தைக் காட்டியபொழுது

---

1 கேலுபாடம. 2 ஒருசொல விடபபட்டது.

பயங்கரமான இடிமுழக்கமும் உண்டாயிற்று; பூமியும் நடுங்கியது; மணமாரியும் பெய்தது; திசைகள் சிவப்பு நிறமுள்ளவையும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயங்கரமாகக் கத்துகின்றவையுமாயின. எல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டனவாயின. ஒன்றுமே அறியப் படவில்லை. பயங்கரமான மற்றும் பல உத்பாதங்களும் அங்கே தோன்றின. பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும் தாம் தேவதைக்குப் புத்திரருமான யுதிஷ்டிரர், அந்த ஆச்சாயத்தைக் கண்டு, 'எவனோ நம்மை அவமதிக்கப் போகிறான். யுத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்ட பாண்டவர்களே! ஸன்னத்தர்களாக இருங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். உத்பாதங்களைப் பார்க்கிறேனாதலால் நம்முடைய பராக்கிரமத்துக்கு இது காலமென்பது வெளிப்படை' என்று கூறினார்.

அரசர், இவ்வாறு சொல்லி, பிறகு, நாற்புறமும் பார்த்தார். தாம்புத்ரரும் பகைவரை அடக்குபவருமான யுதிஷ்டிரர், பீமனைக் காணாமல், பிறகு, அருகிலிருந்த கிருஷ்ணையையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் பார்த்து, யுத்தத்தில் பயங்கரமான செய்கையுள்ள ப்ராதாவான பீமனைப்பற்றி, 'பாஞ்சாலி! பீமனைக் காணவில்லையே! ஸாஹஸத்தில் விருப்பமுள்ள அந்த வீரன் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான்? அல்லது, எந்த ஸாஹஸமான காரியத்தைச் செய்தான்? பெரிய யுத்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றவையும் கடுமையான பயத்தைக் காண்பிக்கின்றவையுமான உத்பாதங்கள் இதோ திடீரென்று நாற்புறங்களிலும் தோன்றி இருக்கின்றன' என்று வினவினார். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அவரைப் பார்த்து, நல்ல மனமுள்ளவளும் காதலியும் பிரியத்தைச் செய்யவிரும்புகிறவளும் அழகிய நகைப்புள்ளவளும் ராஜமகிஷியுமான கிருஷ்ணையானவள், 'அரசரே! காற்றினால் அடித்துக் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு ஸௌகந்திகமலரை நான் பரீதியுடன் பீமஸேனரிடம் இப்போது கொடுத்தேன். மேலும், நான் வீரரான பீமஸேனரை, 'இந்தப் புஷ்பம்போன்ற பல புஷ்பங்களை நீர் பார்த்தால், அவைகளெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு விரைவில் வரக்கடவீர்' என்றும் சொன்னேன். அரசரே! தோள் வலிமையுள்ள அந்தப் பாண்டவர், எனக்கு பரியத்தைச் செய்வதின் பொருட்டு, அந்த மலர்களைக் கொண்டுவருவதற்காக இங்கிருந்து வடகிழக்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றார். இது நிச்சயம்' என்று சொன்னாள். க்ருஷ்ணை இவ்வாறு சொல்லக்

கேட்ட வேந்தா, உடனே நகுல ஸஹதேவர்களைப் பார்த்து, 'வருகோதரன் எந்த வழியினால் சென்றானோ அந்த வழியினால் நாமெல்லாரும் சேர்ந்து விரைவாகச் செல்வோம். களைத்தவர்களும் இளைத்தவர்களுமான பிராமமணர்களை ராக்ஷஸர்கள் தூக்கிச் செல்லக் கடவர். தேவனுக்கு ஒப்பானவனே! கடோத்கச! நீயும் கிருஷ்ணையைத் தூக்கிச் செல்வாயாக. பீமன் இங்கிருந்து நெடுந்தூரம் சென்றிருப்பானென்பது என்னுடைய நிச்சயமான எண்ணம். அவன் சென்று நெடுநேரமாகிவிட்டது. அவனும் வேகத்தில் வாயுவுக்கு நிகரானவன்; பலிஷ்டன், பூமியில் தாண்டுவதில் கருடனுக்கு ஒப்பானவன்; இஷ்டப்படி ஆகாயத்திலும் எழும்பிச் செல்வான்; இறங்கவும் இறங்குவான். அரக்கர்களே! உங்களுடைய பலத்தைக்கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வோம். ப்ரமமவாதிகளான ஸித்தர்களிடம் அவன் முதலில் அபராதத்தைச் செய்யான்' என்று கூறினார். பரதஶ்ரேஷ்டரே! ஸௌகந்திக ஸரஸிருக்குமிடத்தை அறிந்தவர்களான கடோத்கசன் முதலிய அவர்களனைவரும் அப்பொழுது, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, மனமகிழ்ந்தவர்களாகிப் பாண்டவர்களையும் அனேகர்களான அந்தப் பிராமமணர்களையும் தூக்கிக்கொண்டு லோமசரோடு கூடியவர்களாகவே சென்றார்கள். அவர்களனைவரும் விரைவாகச் சென்று அந்தக் காட்டில் ஸௌகந்திகமென்னும் தாமரை மலர்களுள்ள மிக்க அழகிய ஓடையைக் கண்டார்கள்; அதன் கரையில் நிற்பவனும் மஹாதமாவுமான அந்தப் பீமனையும் கொல்லப்பட்டவர்களும் விசாலமான கண்களுள்ளவர்களும் உடலும் கண்களும் கைகளும் தொடைகளும் பிளக்கப்பட்டவர்களும் கழுத்துக்கள் நொறுக்கப்பட்டவர்களுமான யக்ஷர்களையும் கண்டார்கள். பாரதரே! பிறகு, தாமராஜரோ, மஹாபலசாலியும் அந்த ஓடையின் கரையிலிருப்பவனும் கோபமுள்ளவனும் கண்கொட்டாமல் இருப்பவனும் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டிருப்பவனும் இருகைகளாலும் கதையை ஓங்கிக்கொண்டு நதீதீரத்தில் யுத்தத்திற்கு (ஸன்னத்தனாக) இருப்பவனும் பிரஜைகளை அழிக்கும் தருணத்தில் தண்டாயுதத்தைக் கையிலேந்திய யமன் போன்றவனுமான அந்தப் பீமனைப் பார்த்துத் தழுவி, [1] 'குந்தீ

---

[1] 'குந்தீநந்தன! என்ன காரியம் செய்தாய்? உனக்கு மங்களம். எனக்குப் பிரியத்தை விரும்புவாயாகில் இந்த ஸாஹஸ காரியத்தையும் தேவர்களுக்கு அப்ரியத்தையும் மறுபடியும் செய்யாதே' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நந்தன! உனக்கு மங்களம். தேவர்களுக்கும் கூட அபரியமான இந்த ஸாஹஸத்தை ஏன் செய்தாய்? எனக்குப் பிரியத்தை விரும்புவாயாகில் மறுபடியும் இவ்வாறு செய்யாதே' என்று இனிய சொல்லால் சொன்னார். தேவர்களுக்கொப்பான அவர்கள் பீம ஸேனனுக்கு இவ்வண்ணம் உபதேசித்துத் தாமரைமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு அந்த ஓடையிலேயே விளையாடினார்கள். இதே தருணத்தில், பருத்த தேகமுள்ளவர்களான அந்தப் பூந்தோட்டத்தினுடைய காவலாளிகள் கற்களாகிற ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தோன்றினார்கள். பாரதரே! அந்த ராக்ஷஸர்கள், தாமராஜரையும் மஹரிஷியான லோமசரையும் நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் அப்படியே மற்றப் பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களையும் பார்த்து, எல்லாரும் விநயத்தோடு (தரையில்) விழுந்து வணங்கி, தாமராஜரால் இன்சொல் கூறப்பட்டு, மனத்தெளிவை அடைந்தார்கள். அங்கே, அந்தக் கௌரவஸ்ரேஷ்டர்கள், காவலாளிகளால் குபேரனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். குருகுலத்தைத் தாங்குபவர்களான அவர்கள் கந்தமாதன மலையின் தாழ்வரைச்சரில் மகிழ்பவர்களாகி அர்ஜுனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சில்காலம் வஸித்தார்கள்.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கந்தமாதனத்தினின்று உத்தரதேசத்தைக் குறித்துச் செல்ல எண்ணிய யுதிஷ்டிரர் அசரீரியின் சொல்லைக்கேட்டு அங்கிருந்து திரும்பித் தம்மைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களுடன் நரநாராயண ஆச்ரமத்துக்கு மறுபடியும் வந்தது)

பிறகு, அந்த இடத்தில் வஸிக்கின்ற தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் பிராமமணர்களோடு இருப்பவர்களுமான தம்பிமார்களை அழைத்து, 'நாம் மங்களகரமானவைகளும் புண்ணியமானவைகளும் மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளும் முற்காலத்தில் தேவர்களாலும் மகாத்மாக்களான முனிவர்களாலும் ஸஞ்சரிக்கப் பெற்றவைகளும் பிராமமணர்களால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவைகளுமான தீர்த்தங்களையும் வனங்களையும் வரிசையாக

முழுமையும் கனிதகனி பார்த்தோம். ரிஷிகளுடைய பூர்வசரித்திரத்தையும் தவத்தையும் தானத்தையும் நடையையும் ராஜரிஷிகளுடைய சரித்திரத்தையும் மங்களகரமான பலவித கதைகளையும் மங்களகரமான ஆஸ்ரமங்களில் ஆங்காங்குகோடுகொண்டு பிராம்மணர்களோடுகூட விசேஷமாக ஸ்நானமும் செய்தோம். நீங்கள் புஷ்பங்களாலும் ஜலங்களாலும் எப்பொழுதும் தேவர்களை ஆசித்தீர்கள்; கிடைத்தமட்டில் கிழங்குகளாலும் பழங்களாலும் பித்ருக்களையும் திருப்தியடைய செய்தீர்கள். ரமணீயமான மலைகளிலும் எல்லா ஸரஸ்களிலும் மகா புண்ணியமான ஸரஸ்வதிதீரத்திலும் மகாத்மாக்களோடு நன்றாக ஸ்நானம் செய்தோம். இளை, ஸரஸ்வதி, ஸிந்து, யமுனை, நாமதை ஆகிய ரமியமான பல தீர்த்தங்களில் பிராம்மணர்களுடன் நன்கு ஸ்நானம் செய்தோம். காம்யகாதவாரத்தைத் தாண்டி மங்களகரமான பல மலைகளையும் பலவகைப் பறவைகள் கூட்டங்களோடு சோபித்த இமயமலையையும் விசாலமான பதரியையும் நாராயணாஸ்ரமத்தையும் பார்த்தோம். ஸித்தர்களாலும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட தேவஸம்பந்தமான ஓடையையும் கண்டோம். பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரும் மகாத்மாவுமான லோமசரால் வரிசை தவறாமல் விசேஷத்துடன் எல்லா ஆயதனங்களும் காண்பிக்கப்பட்டன. ராஜ! 1 புண்யமானதும் ஸித்தர்களால் அடையப்பட்டதுமான இந்த குபேரனுடைய இருப்பிடத்தை எப்படி அடைவோம்? உள்ளே எப்படிச் செல்வோம்? ஆலோசிக்கக் கடவாய்' என்று சொன்னார்.

ராஜேந்திரா இவ்வண்ணம் சொல்லும்பொழுது, அசரீரிவாக்கானது, 'அடைதற்கரிய குபேரனுடைய இருப்பிடமானது அடைதற்கு முடியாதது. வேந்தே! இந்த ஸ்ரீநாராயணாஸ்ரமத்திலிருந்து இந்த வழியிலேயே பதரியென்று பிரஸித்திபெற்ற நாராயணஸ்தானத்துக்கு, வந்தபடி, திரும்பிச் செல். கௌந்தேய! அங்கிருந்து ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் மலர்களும் கனிகளும் மிகுதியும் அழகியதுமான விருஷபர்வாவினுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைவாய. குந்தீநந்தன! அந்த ஆஸ்ரமத்தைத் தாண்டி ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வஸிப்பாயாக. குந்தீநந்தன! அங்கிருந்து குபேரனுடைய வாஸஸ்தானத்தைப் பார்ப்பாய்' என்று உரைத்தது. இதனிடையில், தேவலோகத்து

1 வேறு பாடம்

வாஸனையைக் கொண்டுவருவதும மங்கள்கரமானதும மனத்தை மிக மகிழவிப்பதும குளிர்ந்ததுமான காற்று மலாமாரியைப் பொழிந்தது.

ஆகாயத்தினின்று திவ்யமான அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ரிஷிகளுக்கும பிராமமணாகளுக்கும அரசாகளுககும் மிகக ஆச்சர்யம உண்டாயிற்று. அந்தப் பெரிய ஆசசாயவசனததைக கேட்டு, தௌம்யரெனகிற பிராமமணர், 'பாண்டவ! (இதற்குமேல) வடக்கே செலவது ஸாததியப்படாது, திரும்பிச செல்வோம்' என்று சொனனார். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், ஆச்சர்யததினால மலாந்த கணகளுள்ளவராகி, மறுபடியும அந்த நரநாராயணாசரமத்தை வந்தடைந்து, பீமஸேனன் முதலிய எலலாத தமபியாகளாலும பாஞ்சாலியினாலும பிராமமணாகளாலும சூழப்பட்டு, அபபொழுது மிகவும ஸுகமாக வஸிததார்.

தீர்த்தயாத்ரா பர்வம் முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
62	27	உகரஸேனன	ஆஹாகன்
486	1	தனமிலலாதவன ஆற றினஜலததில் விழுந்து மீளாமலபோவதுபோல	வேறுபாடங் கொண்டு பெரிய ஜலாசயததில் ஹமஸதைத தேடுவது போல